

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklēsiastikē Istorīa, Eklogai Apo Tōn Istorīōn Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Eyagriu Scholastiku Epiphaneōs, Kai Apo Eparchōn Ekklēsiastikēs Istorias
Tomoi Ex. Evagrii Scholastici Epiphaniensis Et Ex Praefectis, Ecclesiasticae
Historiae Libri Sex.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ, ΚΑΙ ΑΠΟ

ΕΠΑΡΧΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙ-

ΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΜΟΙ ΕΞ:

E V A G R I I

SCHOLASTICI

EPHANIENSIS ET EX PRÆFECTIS.

ECCLESIASTICÆ HISTORIÆ

LIBRI SEX.

HENRICO VALESIO Interprete.

T A T P I O T

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΩΝ

ΣΑΝΚΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ

V A G R I I

SCHOLASTICI

IOHANNIS ET AP

CESTICAE HISTORIAE

LIBRUS

SEXTUS

ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

κῆς ἰσορείας διαγρεῖσθαι καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν Ἐπιφανέως, νικεφόρου
καλλίστου ξανθοπέλας ὁπίναξ.

- α'. Προοίμιον τῆς συγγραφῆς, πῶς ἐπὶ τὸ γράφειν τὴν παρῶσαν πραγμασίαν ἐλήλυθεν. εἶτα πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι μὴ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀσεβῆς ἑλληνικῆς, τῶν αἵρέσεων μικρῶν παυθεισῶν, ὑπέρον ὁ πονηρὸς διάβολος τὴν πίσιν πάλιν ἐλάσσειεν.
- β'. Ὅπως ἐφωράθη νεσόριον δι' ἀναστασίας τῆς μαθητῆς διδασκουίως μὴ θεοδόκον, ἀλλὰ χρεῖσθον τὴν ἀγίαν καλῶν θεομήτορα, δι' ἣν αἰτίαν καὶ αἰρετικὸς ἠμολόγηται.
- γ'. Οἷα ὁ μέγας κύριλλος πρὸ νεσορίων ἐγράψεν, καὶ ὅπως ἡ τρίτη συνόδος ἐν ἐφέσω ἠθροίσθη, ὑπερήσαντο ἰωάννης τῆς ἀντιοχείας καὶ θεοδώριτος.
- δ'. Ὅπως πρὸ τῆς συνόδου καθηρέθη νεσόριον, τῆς ἀντιοχείας μὴ ἐνδημήσαντο. Ἐως μὴ πέντε ἡμέρας ἔλθων ὁ ἀντιοχείας ἰωάννης καθαιρεῖ κύριλλον τὸν ἀλεξανδρείας καὶ μέμνηται τὸν ἐφέσω ἕς ἡ συνόδος πάλιν ἠθώωσε, καλεῖται ἰωάννην καὶ τὸς μετ' αὐτῶν καὶ ὅπως διὰ θεοδόσιον τῆς βασιλείας συμβαίνουσι κύριλλος καὶ ἰωάννης, κυρώσαντες ἐπι καὶ τὴν νεσορίαν καθαίρουσιν.
- ε'. Περί πάλιν τῆς ἐμέσης, εἰς ἀλεξάνδρειαν ἐλθόντι καὶ ἐπιανθὸν κυρίλλου διὰ τὴν ἐπιστολὴν.
- ζ'. Οἷα ὁ δουσεβῆς νεσόριος πεποιθῆναι πρὸς αὐτῶν γράφει, καὶ ὡς σκώληξ ἐτὴν γλώτταν τὸ τελευταῖον βρωθεὶς, εἰς ὅσιν ἀπέβηξε τὴν ψυχὴν.
- η'. Ὅς μὴ νεσόριον μαξιμιανὸς, καὶ μὴ τῆτον παρῶν, εἶτα φλαβιανὸς γίνετο.
- θ'. Περί τῆς δυσυχῆς ἐπιτοχῆς καὶ ὅπως παρὰ τῆς κωνσταντινουπόλεως καθηρέθη φλαβιανὸς, καὶ πρὸς τῆς ἐν ἐφέσω ἐπιτοχῆς λησρικῆς συνόδου. (ἔατο.)
- ι'. Ὅσα παρὰ τῆς διοσκῆρας καὶ χρυσόστομο παρὰ λόγον ἐν ἐφέσω συνέδειον διεπραξία. Ἀπολογία τῆς συγγραφῆς ὑπὲρ τῶν ἐν ἡμῖν διαφορῶν, καὶ κατάγγελως τῶν ἐλληνικῶν ὑθλών.
- ιβ'. Ὅπως ὁ βασιλεὺς θεοδόσιος τὴν νεσορίαν αἵρεσιν ἀπελάσσει.
- ιγ'. Περί τῆς ἀγίας συμεῶν τῆς συλίτης.
- ιδ'. Περί τῆς πολλῆς φαινομένης ἀσεβείας ἐν τῇ πρὸς τὸν κίονα ἑσῶ τῆς ὁσίας συμεῶν, ὃν ἠερέα καὶ συγγραφεὺς καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς τῆς ἀγίας.
- ιε'. Περί τῆς ἀγίας ἰσιδώρας τῆς πηλικσιώτης, καὶ συνεσίης τῆς κυρήνης ἐπισκόπου.
- ισ'. Ὅπως ὁ θεοφόρος ἰγνατίος ἐκ βώμης ἀνακομιθεὶς, παρὰ θεοδόσιον ἐν ἀντιοχείᾳ κατέβη.
- ις'. Περί ἀπίλα τῆς συνδῶν βασιλείας, καὶ ὅπως ἑσῶ καὶ ἐσπέριον καλίστρεψεν, καὶ πρὸς ἔγχομένους ξένους σημείωσεν, καὶ τῶν ἄλλων ἐν κόσμῳ φοβερῶν σημείων.
- ιζ'. Περί τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ, καὶ ἴνες οἱ ἐργασάμενοι ταύτας.
- ιδ'. Περί πολέμων διαφορῶν ἰταλικῶν, καὶ περσικῶν οἱ ἐπὶ θεοδόσιον γεγονάσι.
- ιθ'. Περί τῆς βασιλείας εὐδοκίας, καὶ εὐδοξίας τῆς θυγατρὸς, καὶ ὅπως εἰς ἀντιοχείαν καὶ ἱεροσόλυμα ἀφίκετο.
- κα'. Ὅτι καλῶς τὰ πρὸς τὸ ἱεροσόλυμα ἠεὺδοκία διέθηκε, καὶ πρὸς διαφορὰ βιοσιῆς καὶ διαίτης τῶν ἐν παλαιστίνῃ μοναχῶν.
- κβ'. Ὅσα εἰδήματα ἡ βασιλεὺς εὐδοκία καὶ παλαιστίνην, καὶ πρὸς τὴν ναῦ τῆς πριμομάγιστρος ἐφάνθη καὶ ὅσιος ἐτάφη, ἐπὶ καὶ πρὸς τὴν τελευτῆς τῆς βασιλείας θεοδόσιου.

CAPITULA LIB. PRIMI HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ EUGRÏI SCHOLASTICI & ex Præfectis, patriâ Epiphaniensis. Auctor hujus Indicis est Nicephorus Callistus Xanthopulus.

Proœmium Scriptoris, in quo exponit quâ ratione ad scribendam hanc historiam se contulerit.

- CAP. I.** Quomodo post exitum impii Juliani, cum hæreses paulatim defecissent, iterum Diabolus fidem nostram perturbaverit.
- II.** Quomodo ex concione Anastasii presbyteri, deprehensus sit Nestorius, quod Mariam non Deiparam vocaret; sed Christiparam; atque idcirco hæreticus pronuntiatuſ est.
- III.** Quid magnus Cyrillus ad Nestorium scripserit, & quomodo tertia Synodus Ephesi congregata sit, ad quam Joannes Antiochenus Episcopus & Theodorus tardius accesserunt.
- IV.** Qualiter Nestorius à Synodo depositus sit, cum Episcopus Antiochiæ nondum advenisset.
- V.** Quomodo Joannes Antiochenſis Episcopus, quum post quintum diem advenisset, Cyrillum Alexandriæ & Memnonem Ephesi Episcopos destituit: qui mox à Synodo innocentes pronuntiatuſ sunt; & Joannes unâ cum suis depositus: & quomodo Cyrillus ac Joannes interventu Imperatoris Theodosii in gratiam redierint, & Nestorii depositionem confirmaverint.
- VI.** De Paulo Emisæ Episcopo, qui Alexandriam missus est. Et qualiter Cyrillus Joannis Epistolam laudavit.
- VII.** Quæ & quanta Nestorius se passum dicat. Et quomodo linguâ tandem veribus erosa, apud Oasim insulam perierit.
- VIII.** Quomodo post Nestorium Maximianus, & post hunc Proclus, deinde Flavianus Episcopi facti sint.
- IX.** De infortunato Eutyche: & quomodo à Flaviano Episcopo depositus est, & de latrocinali Synodo Ephesina secunda.
- X.** Quæ per Dioscorum & Chryſaphium gesta sint in illegitimo Concilio Ephesino.
- XI.** Defensio Varietatis Opinionum, quæ sunt apud Christianos, & derisio fabularum Gentilium.
- XII.** Quomodo Imperator Theodosius hæresin Nestorii profligavit.
- XIII.** De sancto Symeone Stylita.
- XIV.** De Stella, quæ sæpe cernitur in porticu juxta columnam Symeonis, quam scriptor hic & alii complures viderunt: & de capite ejusdem sancti Symeonis.
- XV.** De sancto Isidoro Pelusiotâ & Synesio Cyrenarum Episcopo.
- XVI.** Quomodo divinus Ignatius ab urbe Roma deportatus, Antiochiæ depositus sit ab Imperatore Theodosio.
- XVII.** De Attila Hunnorum Rege: & quomodo Orientis & Occidentis provincias vastaverit: item de horrendo terræ motu, aliisque terribilibus signis, quæ toto orbe contigerunt.
- XVIII.** De operibus publicis Antiochiæ & eorum conditoribus.
- XIX.** De variis bellis, quæ tum in Italia, tum in Perside gesta sunt regnante Theodosio.
- XX.** De Eudocia Augusta, deque ejus filia Eudoxia: & quomodo Eudocia Antiochiam venerit & Hierosolymam ingressa sit.
- XXI.** Quod Eudocia Augusta Hierosolymis multa præclare gessit: & de discrepante vita & conversatione Monachorum Palæstina.
- XXII.** De operibus ab Eudocia Augusta in Palæstina ædificatis & de Ecclesia sancti Stephani Protomartyris, in qua religiose sepulta est. Idem de morte Imperatoris Theodosii.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
 ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ
 ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ.
 Τόμ. 1. πρῶτ.

SCHOLASTICI EPI-
 PHANIENSIS
 Et ex presbitero
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 Liber Primus.

Προίμιον τῆ συγγραφῆς, πῶς ἐπὶ τὸ γράψαν τὴν παρ-
 ὄντων πραγμάτων ἱστορίαν
 ἔγραψε.

Proœmium Scriptoris, in quo exponit quã ra-
 tione adscribendam hanc historiam
 se contulerit.

ΕΥΣΕΒΙΩ τῷ παμφίλῃ, ἀ-
 νὴς ᾧ ἐστὶ τὰ μάλα λόγιον ὁ
 παμφίλτατά τε ἀλλὰ, καὶ ὡ-
 σεπέθειν ἰός τε εἶναι τὰς ἐν-
 τυγχάνουσας ἰρησοῦναι τὰ
 ἡμέτερα, εἰ καὶ μή λίαν ἀκεχεῖς οἶδε ποιῆν.
 ὁσεῖω τε ἐν τῷ παμφίλῃ, σωζομένη τε καὶ
 θεοδώριτω, καὶ σωκρατίῳ, ἀεὶσα πάντων
 πεπότηται, ἥτε ἐς ἡμᾶς ἀφίξις ἔφιλαν-
 θρώπων θεῶν, ἥτε ἐς ἑσπέρους ἀνάβασιν, ὅσα
 τε τοῖς θεωπετοῖς ὀπισθολοῖς, ἀτὰρ καὶ τοῖς
 ἄλλοις μάξις διαβλῦσαι καλῶρθω, ἢ
 εἰ καὶ ἄλλο ἀξιόλογον ἡμῖν, ἢ καὶ τὴν ἀλ-
 λως ἔχον ὑπερακλῆαι, μέχρι τινῶν μέρους
 τῆς θεοδοσίης βασιλείας. ἐπεὶ δὲ ἡ τὰ ἐξῆς
 ἔ πολλῶν τῶν ἀποδείοντα, ἐδενός τῶ
 καθ' εἰσὸν τετύχηκε λόγῳ, ἐδοξέ μοι,
 εἰ καὶ μὴ δεινός ἐγὼ τὰ τοιαῦτα, τὸν ὑπὲρ
 τῶν ἀνελεύθῳ πόνον, συγγραφῆναι τε ταῦ-
 τα ποιήσαδς, δὲ μάλα πεισῶσαντι, τῷ
 καὶ ἀλίας σοφίσαντι, καὶ γλώσσαν ἀλο-
 γοῖ ἐς ἑναρθεῖν διφωνίαν κινήσαντι, ἀνα-
 ἔσταί τε τῶς ἡδὴ τῆ λήθη τεθνηκυίας πρᾶ-
 ξεις, ψυχῶσαι τε τῶν λόγῳ, καὶ ἀπα-
 θανατήσαι τῆ μνήμη, ὡς ἂν ἔχοι τῶ ἐν-
 τυγχάνοντων ἑκαστῶν μέρει ἡμῶν εἰδέ-
 ναι, πῶς τε καὶ ὅτε, καὶ ὅποι καὶ ὅπως, καὶ
 πῶς ἔς καὶ παρ' ἂν ἐχθύντο, καὶ μηδὲν
 τῶ τῆς μνήμης ἀξίῳ διαλάθοι ὑπὸ τῆ

EUSEBIUS Pamphili,
 vir cum in aliis rebus
 disertissimus, tum in
 scribendo tantum va-
 lens, ut possit lectores
 suos, si non perfecte

Orthodoxos efficere, ita tamen impel-
 lere, ut nostra libenter amplectantur:
 Eusebius, inquam, Pamphili, & Sozo-
 menus, ac Theodoritus & Socrates:
 benignissimi Servatoris nostri adven-
 tum in terras, ejusque adscensum in
 cælum; tum ea, quæ à divinis Aposto-
 lis & à fortissimis Martyribus pro fide
 certantibus præclare sunt gesta: quid-
 quid præterea, aut laude, aut vitupera-
 tione dignum actum est à nostris usque
 ad principatum Theodosii, omnium
 optime ac diligentissime scriptis pro-
 diderunt. Sed quoniam ea, quæ post-
 hæc consequuta sunt, haudquaquam
 illis inferiora, nullus adhuc persequi
 aggressus est; Ego licet in ejusmodi re-
 bus parum exercitatus, laborem hunc
 suscipere, & historiam earum rerum
 contexere decrevi. Etenim eo, qui
 piscatoribus sapientiam indidit, & qui
 ex bruti animalis lingua articulata
 vocem expressit, adjuvante, confido
 me res oblivione intermortuas excita-
 tum, & oratione mea vitam eis red-
 diturum, & immortalitatem donatu-
 rum esse commemoratione hominum
 sempiterna: quo à singulis cognosci
 possit, quid & quando; ubi locorum, &
 quomodo: adversus quos, & à quibus
 ad nostra usque tempora sit gestum:

Nihilque eorum, quæ memoria digna sunt, per mollem ac solutam desidiã, perque oblivionem, quæ desidia proxima est, abditum delitescat. Divino igitur fretus auxilio, inde scribendi summam exordium, ubi viri superius à me commemorati historiae suæ finem fecere.

CAP. I.

Quomodo post exitum impij Juliani, cum hereses paulatim defecissent, iterum Diabolus fidem nostram perturbaverit.

Cum Juliani impietas Martyrum sanguine jam submersa esset, & Arii vesania fabricatis apud Nicæam compedibus adstricta: Eunomius quoque ac Macedonius à Sancto Spiritu quasi vento quodam expulsi, circa Bosporum, & ad sacram urbem Constantinopolim fracti obrutique essent: Cum jam sacrosancta Ecclesia recenti sordium squallore deposito, pristinum decorem recuperaret, & amictu aurato ac variegato induta, cœlesti Sponso atque amatori desponderetur: id moleste ferens Dæmon virtutis inimicus, novum quoddam & inusitatum belli genus adversus nos excitavit: simulachrorum cultum, qui jam oppressus jacebat, & servilem Arii vesaniam despectui aperte, ut hostis, oppugnare veritus est, quippe quæ tot ac tantorum patrum cœpiis munita esset, adeo ut ipse in ea oppugnanda maximam partem suarum virtutum amisisset. Sed magis latronum more id agere aggressus est, interrogationes quasdam ac responsiones commentus, quibus errantes ad Judæismum novo more traduceret. Nec intellexit miser, etiam inde se vincendum esse. Nam quod unum antea maxime impugnabat, id nunc miratur atque amplectitur: exultans ac triumphans gaudio, si non ex universo nos depulerit, sed vel unam dictionem adulterare potuerit. Ac sæpenumerò suã se involvens malitiã, unius litteræ immutationem commentus est, quæ ad eundem quidem duceret sensum; intelligentiam tamen à lingua disjungeret: ne utraq; Patrem & Filium uno eodemq; modo confiterentur & glorificarent. Porro quâ ratione singula ista perpetrata sint, & quem exitum habuerint, suo

Α ανεμμένη και εκλυτω ραθυμία, και ταυτης αγχιθυρω ληθη κενωσις αεξομαι δε της θείας ηγεμενης ροης οθεν οι λελεγμενοι μοι τλω ισορουν αλιπον.

Κεφ. α΄.

Οτι μετα την καταλυσιν η αιρεσις ιουλιανου των αμαρταν μικρον παυθεισων, υστερον ο σωνηρος διαβολος την πιστιν σάλιν ιταρατην.

ΑΡΤΙΣΤΕΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΔΥΟΣ ΕΒΕΙΑΣ ΤΙΣΙΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑΣΙ ΚΑΤΑΚΛΥΘΕΙΣΗΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΕΙΣ ΜΑΝΙΑΣ ΣΥΝΔΕΘΕΙΣΗΣ ΤΑΙΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑΣ ΧΑΛΚΕΥΘΕΙΣΑΙΣ ΠΕΔΑΙΣ, ΔΙΝΟΜΙΕΣ ΤΕ ΑΥΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΥΠΟ ΤΩ ΠΑΝΑΓΙΩ ΠΝΟΙΜΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΝ ΒΟΣΠΟΡΟΝ ΕΛΘΕΡΟΔΩΤΩΝ, ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΙΕΡΩ ΙΒΡΑΩΔΕΝΤΩΝ ΠΟΛΙ, ΗΔΗ ΤΩ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΑΛΟΝ ΑΠΟΔΕΜΝΩΝΕΣ ΡΥΠΟΝ, ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΩ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΠΑΝΑΡΜΕΝΗΣ ΔΙΨΕΠΕΤΙΑΝ, ΕΝΙΜΑΛΙΣΜΩ ΤΕ ΔΙΑΧΡΗΜΑΤΕΩΣ ΔΕΔΗΛΗΜΕΝΗΣ ΠΕΠΟΙΚΙΛΩΜΕΝΗΣ, ΤΩ ΤΕΡΑΤΩ ΣΗ ΝΥΜΦΩ ΣΥΝΑΡΜΟΖΟΥΜΕΝΗΣ, ΟΧ ΕΝΕΓΜΕΝΟ ΜΙΣΟΚΑΛΟ ΔΑΪΜΟΝ, ΞΕΝΟΝ ΠΝΑ ΚΑΙ ΑΝΟΛΟΚΟΝ ΗΜΙΝ ΕΠΑΙΝΗΣΗΙ ΠΟΛΕΜΟΝ, ΤΩΝ ΤΩ ΠΑΡΕΔΗΜΕΝΗΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΝ ΑΠΕΦΡΟΝΟΝΤΑΣ, ΚΑΙ ΤΩ ΔΕΛΙΚΩ ΔΡΕΙΣ ΜΑΝΙΑΝ ΠΑΡΕΚΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΑΛΕΙΝ ΜΕΝ ΩΣ ΕΡΩΤΗΡΟΣ ΤΗ ΤΙΣΙΝ ΔΕΔΟΙΚΕΝ, ΥΠΟ ΤΟΣΕΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΠΑΛΕΡΩΝ ΠΥΡΓΩΘΕΙΣΗ, ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΤΑΥΤΗΣ ΠΟΛΙΟΝ ΠΑΡΗΡΗΜΕΝΟΝ ΛΗΣΕΚΩΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΜΕΛΙΣΑ, ΠΕΥΣΕΙΣ ΤΙΝΑΣ, ΔΥΠΟΚΡΕΙΣΕΙΣ ΤΕ ΑΥΤΩΝ ΧΑΝΩΜΕΝΟΝ, ΠΡΟΣ ΙΒΔΑΙΣΜΟΝ ΚΑΝΟΠΣΕΠΩΝ ΕΠΑΝΑΓΩΝ ΤΟ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΝ, Ε ΣΥΜΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΕΝΤΕΘΕΝ ΗΨΑΝΟ ΔΕΙΛΑΙΟΝ. Ο ΗΔ ΠΡΟΣ ΤΕΡΩ ΜΟΝΟΝ ΑΝΥΠΑΛΟΝ ΕΨΕ, ΝΟΝ ΤΕΘΗΤΕ ΚΑΙ ΑΠΕΠΥΣΕ. ΚΑΙ ΟΧ ΕΙ ΤΩ ΠΑΝΙΟΣ ΟΨΑΙΣΗ ΓΕ ΦΡΥΝΑΠΩΜΕΝΟΝ, ΑΛΛ ΕΙ ΚΑΙ ΛΕΞΗ ΤΙΝΑ ΠΩΣ ΑΧΑΡΑΨΗΝ ΟΙΟΣ ΤΕ ΧΡΟΙΤΟ. ΠΟΛΛΑΚΑ ΤΗ ΕΑΥΤΩ ΙΝΥΠΩΜΕΝΟΝ ΚΑΚΙΑ, ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝΑΝΑΓΩΝ ΕΤΕΧΝΑΣΕ, ΠΡΟΣ ΜΕ ΤΩ ΑΥΤΩ ΕΛΚΟΙΟ ΔΙΑΝΟΙΑΝ ΟΨΩΣ ΤΩ ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΔΥΠΟΜΕΙΣΗ, ΝΑ ΜΕ ΤΩ ΑΥΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΝ ΟΜΟΦΡΟΝΩΣ ΑΜΦΩ ΤΩ ΘΕΩ ΠΡΟΣΤΑΘΟΙΣΗ ΟΨΩΣ ΔΕ ΤΕΤΩΝ ΕΚΑΣΟΝ ΕΠΕΡΑΧΘΗ, ΚΑΙ ΟΨΟΙ ΤΕΤΕΛΕΤΗΚΕΝ, ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΨΑΘΗΘΕΜΑΙ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗ.

παρουφάνων ἐτικυῖ ἀλλοπάρεργον μὲν, ἰσο-
είας ὃ ἀξίον ἐξυρεῖν δυνήθει, τῷ ἰσοερίαν
λαπιθέμῳ ἐνθα τῷ Φιλανθρώπῳ ᾧ ἑξα-
σαίν θεῷ.

A loco ac tempore exponemus. Adre-
xam præterea quidquid memoratu di-
gnum reperire potuero, licet ab insti-
tuto nostro alienum esse videatur: fi-
nem scribendi facturus, ubi divino Nu-
mini placuerit.

Κεφ. β΄.

Ὅπως ἐφορέθη νεστορίου δι' ἀναστασίου μαθητῆ, διδά-
σκειν μὴ θεοτόκον, ἀλλὰ χεῖρ δόκον τῷ ἁγίῳ καλῶν
θεοτόκον, δι' ἕν αἰτίαν καὶ ἀρχαίως
ὡμολογήσας.

CAP. II.

Quomodo ex Concione Anastasi Presbyteri
deprehensus sit Nestorius, quod Mariam non
Deiparam vocaret, sed Christiparam: atque
idecirco hæreticus pronuntiatum sit.

Ἐπειδὴ γενεσόερος, ἡ θεόμαχ^ο γλώσ-
σα, τὸ καὶ ἀφ' αὐτῆς συνέδριον, τὸ
τῆς βλασφημίας ἐργαστήριον, ἐν ᾧ πάλιν
χεῖρ^ος συμφωνεῖται τε καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας,
φύσεις διαιρέμῳ^ο τε καὶ παραπτόμεν^ο,
ὁ μὴ δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σωρῷ ὅσων ὅλως συν-
τελεῖται καὶ τὸ γεγραμμένον, ἢ τὸν ὑφαντὸν
διόλου χιτῶνα ᾧ τῷ θεοτόκον ᾧ ἐφ' ἄρα-
γείας, τῷ μὲν θεοτόκ^ο φωνῶν τῷ πα-
ναγίῳ πνεύματι^ο ἡδὴ χαλκιδεῖσαν διὰ
πολλῶν ἐγκρίτων πατέρων, ἐξώθησέ τε
ἀπεβάλετ' τῷ δὲ χεῖρ^ο δόκ^ο παρμα-
ραξας, ἀντεχάλκιδεσέ τε καὶ ἀνετύπωσέ
μυρίων τε αὐτῶν πολέμων τῷ ἐκκλησίᾳ ἐνέ-
πλησεν, αἵμασιν ἐμφυλίοις ταύτῃ ἐπικλύ-
σας, δοκῶ μὴ λυπορήσειν πρὸς εὐλογον δια-
σκευῶν τῆς ἰσοερίας, καὶ τῆς ταύτης τελευτῆς
καταλήσειν, εἰ γε προσημασθῆναι χεῖρ^ο
τῷ ἐπὶ πάντων συνεργῆν^ο θεῷ ἐν τῆς
νεστορίου ἑξ ὀσσεῖς βλασφημίας. ἤρξα-
το δὲ ὁ τῷ ἐκκλησιῶν πόλεμ^ο ἐνθενδε.
ἀναστάσιος τις πρεσβύτερ^ο, τῷ γνώμῳ
κακόδοξ^ο, νεστορίου καὶ τῷ νεστορίου ἰσδαί-
κῶν δογματῶν διάπυρ^ο ἐραξῆς, ὡς καὶ συν-
ἐκδημος οἱ γέγονε πρὸς τῷ ἐπισκοπῶν
ἀπαίρητι, ὅτε καὶ θεοδώρ^ο κατὰ τῷ μο-
νησίαν συνιυχῶν ὁ νεστορί^ο, τῆς ἑυσε-
βείας παρετέστη, τῶν ἐμὲν διδασκα-
τῶν ἀρεοαστάμ^ο, ὡς θεοδέλω ἀεὶ τῶν
ἐπιστολικῶς γεγραπῶν τὰς διαλέξεις τῷ
φιλοχρίστῳ λεῶ ποιέμ^ο ἀνά τῷ ἐκ-
κλησίᾳ κωνσταντινικῆ πόλεως, ἀναφανδὸν ἐ-
τόλμησεν εἰπεῖν, θεοτόκον τῷ μαρίαν
καλεῖτω μηδεῖς. Μαρία γὰρ ἀνθρώπ^ο
ἦν ἡ ὑπὸ ἀνθρώπου δὲ θεὸν τεχθῆναι ἀδύ-
νατον. πρὸς ταῦτα τῷ φιλοχρίστῳ λεῶ
δυσχεράναι^ο, καὶ βλασφημίαν εἰκότως
ἠγεμῆνε τῷ διαλέξειν, νεστορί^ο ὁ τῆς

Quandoquidem Nestorius, lin-
gua illa DEO inimica: alterum
Caiaphæ Concilium: officina blasphe-
miæ, in qua condito pretio iterum
venditur Christus, divisus atque discer-
ptis ejus naturis, cui ne in ipsa quidem
cruce ullum ex ossibus fuerat commi-
nutum, sicuti scriptum est, nec tunica
illa textilis à Deo condita discerpta fuerat;
ille, inquam, Nestorius vocem quidem
Deiparæ, quæ à multis probatissimis
Patribus, Sancti Spiritus afflatu fabri-
cata fuerat, rejecit ac repudiavit: Chri-
stiparæ autem vocabulum, tanquam
adulterinam monetam, à se culum at-
que efformatum vice illius supposuit:
Et innumeris bellis Ecclesiam replevit,
civilis sanguine eam inundans: mate-
riam nequaquam mihi defuturam esse
spero ad historiam apte & concinne
disponendam, meque eam ad exitum
usque perducturam esse, si opitulante
Christo, qui super omnia est Deus, ab
impiissimi Nestorii blasphemia exorsus
fuero. Porro Ecclesiarum bellum hinc
originem sumpsit. Fuit quidam Ana-
stasius Presbyter, haud quaquam sanæ
fidei; Nestorii ejusque Judaicorum
dogmatum fautor acerrimus; qui eti-
am Nestorium ad Episcopatum urbis
Regiæ proficiscentem fuerat comita-
tus; quo quidem tempore Nestorius
apud Mopsuestiam congressus cum
Theodoro, auditâ illius doctrinâ, à re-
cta pietate deflexit, sicut in Epistola
quodam de his rebus agens scribit The-
odulus. Hic igitur Anastasius cum in
Ecclesia Constantinopolitana sermo-
nem haberet ad populum Christi a-
mantem, ausus est palam ac diserte di-
cere: Mariam nemo Deiparam vo-
cet: Nam Maria homo fuit. Fieri
autem non potest, ut ex homine na-
scatur Deus. Iis auditis, cum Popu-
lus Dei graviter commotus esset, & ser-
monem illum, uti par erat, blasphe-
miam duceret, Nestorius auctor illius
blasphemiarum, non modo Anastasium
Kk

non prohibuit, nec recta sanæque doctrinæ patrocinium suscepit. Verum iis, quæ ab Anastasio dicta erant, aperte robur addidit, in huiusmodi disputationibus pervicaciter insistentis. Interdum etiã propria interferens atque intexens dogmata, & reconditum mentis suæ virus effundens, adhuc pejora & magis impia docere conatus est. Adeo ut in suam ipsius perniciem hæc diceret: Ego illum, qui bimestris ac trimestris factus est, nunquam Deum appellaverim; quemadmodum à Socrate, & in Actis prioris Ephesinæ Synodi perspicue relatam est.

Aβλασφημίας καθηγήτης, ἔ μόνον ἐ δὲ κάλυπτεν, ἔ δὲ τοῖς ὀρθοῖς προσεβήθετο δογμασι ἀλλὰ καὶ μάλα ἀτεχνῶς τοῖς ἐπιμένοις ἀνασασίω τὴν ῥοπήν ἐδίδα, φιλοκότερον ἐν τοῖς καθ' ἐτέτων ἐπιστάμοι καὶ παρὰ καὶ ἰδίας παρρησιῶν τε καὶ παρὰ ἐσχημάτων δόξας, καὶ τὸν τῆς Ἰουχῆς ἀπεργαζόμενον, βλασφημότερον διδάσκων ἐπειράτο ὥστε κατὰ τῆς ἰδίας κεφαλῆς ἐπιφθέγγεσθαι, τὸ γινόμενον διμνηαῖον, ἢ διμνηαῖον, ὅτι ἂν θεὸν ὀνομάσαιμι, ὡς τὰ β' καθ' ἐτέτων σωκρατῆτε καὶ τῆ ἐν ἐφέσω πύργου συνόδου σαφῶς ἐδείχθη.

CAP. III.

Κεφ. γ'.

Quid M. Cyrillus ad Nestorium scripserit, & quomodo tertia Synodus Ephesi congregata sit, ad quam Joannes Antiochenus Episcopus & Theodorus tardius accesserunt.

Ὅτι ὁ μὲν κύριλλος τῶν ἡγεσιῶν ἐγραφε, καὶ ὅπως τὴν σὺνδόν ἐν ἐφέσῳ ἠθροίσθη, ὑπερήσαντο ἰωάννης ἂντιοχείας, καὶ θεοδωσί-
της.

QUæ cum Cyrillus Alexandrinorum Episcopus, Vir celeberrimi nominis, per litteras suas reprehendisset, iisdemque respondisset Nestorius, ac neque iis, quæ à Cyrillo, neque his, quæ à Celestino senioris Romane Episcopo scripta erant, acquiesceret, sed nihil veritus, adversus universam Ecclesiam proprium virus evomeret; merito Cyrillus petiit à Theodosio, qui tunc Orientis Imperium administrabat, ut ejus mandato prima Synodus Ephesi congregaretur, Imperialibus litteris, tum ad Cyrillum ipsum, tum ad omnes ubique sanctissimarum Ecclesiarum Episcopos missis. Igitur Theodosius Synodum indixit die sanctæ Pentecostes, quo die vivificus DEI Spiritus in nos descendit. Ac Nestorius quidem, eo quod Ephesus haud procul abest Constanti-nopoli, primus illic adfuit. Cyrillus quoque unâ cum provincialibus Episcopis, ante præstitutum diem advenit. Joannes verò Antiochenus Episcopus, unâ cum suis ad constitutum diem non adfuit: non tamen sua sponte, sicut multis videtur dum moram suam excusat: sed propterea quod Episcopus provincie suæ citius colligere non potuerat. Quippe urbes, quæ sub illo erant, ab urbe Antiochia, quæ nunc Theopolis dicitur, homini quidem expedito distant duodecim dierum itinere: aliis vero amplius etiam quam duodecim. Ephe-

ΩΝ ἐπεὶ δὴ κύριλλος ὁ τῆς αἰδομένης ἐπισκοπῆς τῆς ἀλεξανδρείας, δι' ὀμείων ἐπελαμβάνετο συλλεῖσθαι, τὸ αὐτῶν ἀνέπειπε, καὶ εἰς τοῖς κυριλλίου εἰς τοῖς κελυσίω τῶ τῆς παρῆσθεντιος ῥομῆς ἐπισκοπῶ γραφείσειν ἐπέβητο τὸν ἰδίον ἔμβρον κατὰ πάσης δόξας τῆς ἐκκλησίας, μηδὲν διλαβόμενος, εἰκότως ἐδούσε ἰσχυράσι τῶ νέε θεοδοσίε τὰ σκήπτρα, τῆς ἐφῶς διέποιε, τὴν ἐν ἐφέσῳ πύργου σὺνδον ἀλιδοῦναι γραμματέων βασιλικῶν γινόμενων πρὸς τὸν κύριλλον καὶ τὸς ἀπανταχῆ τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν προσηκόντας: ὅς κρείαν τῆς σωελεύσεως ἀπέφθιπ τὴν ἁγίαν πῶληκοςὴν ἡμέραν, ἐν ἣ τὸ (συν)ποιὸν ἡμῶν ἐπεφοίτησε πῶνδμα. καὶ νεστὸριος μὲν, ἔ μακρὰν τῆς ἐφέσεως διεσώσθη τῆς κωνσταντινῆς, φθάνει πάντως. καὶ κύριλλος δὲ καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν, πρὸ τῆς ἐπαγγελθείσης ἡμέρας ἀπηνήκασιν. ἰωάννης δὲ ὁ τῆς ἀντιοχείας πρὸς ἐδρῶν, σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀπελείφθη τῆς ὀριθεύσεως ἡμέρας, ἔτι ἐκὼν, ὡς πολλοῖς διπλολογούμενος δοκεῖ. ἀλλ' ὅτι μὴ ἀγείραι τὰ χεῖρα, τὸς ἀμφ' αὐτὸν ἐδυνήθη, δις αὐτῶν τῶν αὐτῶν πόλεων τῆς πάλαι μὲν ἀντιόχειας, νυνὶ δὲ θεῶ πρὸς αὐτοβουλίας πόλεως, ὁδὸν ἀνορθῆ διζώνων ἡμερῶν δυοκαίδεκα, τισὶ δὲ, καὶ πλείοι, διεσώσθη

Ἡ δὲ τῆς ἐφεσίων ἐν τῆς ἀντιόχεια ὁδὸν ἡμερῶν
μαλισιὰ τριάκοντα ἐνιαυτοῦ μὴ πο-
τε ἀναυθὸν φθῆναι τὴν κυρίαν, εἰ τὴν καλῶ-
μένην νεάν κυριακὴν οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἀνά τας οἰ-
κείας ἐπέτελεσαν ἡρόνως.

Κεφ. δλ'

Ὅπως ἔσται τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸν ἐπισημασθῆναι τὴν ἀντιόχειαν
μὴ εἰδημόσαν τῷ.

Ὡς ἂν ἡ κυρία παρῶν κεν ἡμέρας πεν-
τεκαίδεκα, οἱ δὲ τῆς συναθροισθῆναι ἐλθόντες,
ὡς ἔφθην ὁ δὲ τῶν ἀνατολικῶν, ἢ ἐκ φθαίνεν,
μὴ πολλὰ χρόνος τρεῖς ἡμέρας ἀλιζοῦσαι, κυρίως τῶν
θεωσιῶν διέποντο, καὶ τὸν κελεῖν τὸν τόπον, τὴν
ἐπισκοπὴν, ὡς εἰρήνη, τὴν πρὸς ἐπιθεῶν ῥώμης
πρὸς ἀνδρῶν. καλεῖται δ' ἐν καὶ τὸν νεόριον,
πρὸς ἑσπερίους τοῖς ἐπαλομένοις ἀπολογῆσαι αὐ-
τῶν δὴ τὰ κτλ. πρὸς ἑσπερίαν ἰσοχρόνῳ ἀ-
φικνεῖται εἰπεῖ δ' εἰσεῖ, καὶ τῶν ἰσοχρόνων κα-
τολιγώρησας, καὶ τρεῖς κληθείς, ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσοχρό-
νηκε, τὴν ἡγήσεως οἱ συνελθόντες ἀνιέλαιον τὴν
μέμνωντο, τὰ τῶν ἐφεσίων πρὸς ἑσπερίαν διέλευ-
σαν τῶν ἡμερῶν τῶν μὴ τὴν κυρίαν διελθόντων.
ἐτύχχανον δὲ δεκάδεκα τὸν ἀριθμὸν ἔσται, καὶ
τῶν ἐπιστολῶν ἀνεγνωσμένων κυρίως τῶν θε-
ωσιῶν τῶν πρὸς νεόριον εἰρηλατικῶν αὐτῶν,
καὶ πρὸς γε, τῶν νεορίων πρὸς αὐτὸν κύριλλον
ἐγγραφείσης, καὶ τῶν ἐφεσίων ἐκείνης ἐπιστολῆς κε-
λεῖναι ἔπαντο, τὴν πρὸς αὐτὸν νεόριον ἡρομέ-
νης εἰποῦσαν τε αὐτὸν θεοδότη ἐπιχρόνῳ ἀγκύ-
ρων, ἀκακίαν τε τὸν μελιτινῆς θεῶν διέποντος,
καὶ ἄλλοι τῶν ἐφεσίων ἀναφανδὸν βλασφη-
μίας ἀπὸ τοῦ ἑσπερίου ἀνεσῆσαν. συν-
φανθεισῶν δὲ καὶ πολλῶν ῥήσεων ἀγίων, καὶ ἐκεί-
νων πατέρων, τῶν ὁρθῶν καὶ ἀμώμητον ἐνθεμέ-
νων πᾶσι, ἐν ἀρχαῖς γε μὴν καὶ διαφόρων ἐν-
φρονῶν βλασφημηθῆναι αὐτῶν τῶν δυοσεβῶν
νεορίων, ἢ ἀγία σύνοδος πρὸς λέξι ἀπεφί-
νατο ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις μὴ τε ὑπακῶσαι
βλαθηθῆναι ἔπιμῶν τε νεορίων τῶν ἡμῶν κλη-
σῆ, μὴ τε μὴν τῶν αὐτῶν ἡμῶν ἰσοχρόνῳ ἀ-
γνώστα καὶ δυοσεβῶν ἀπεφίχοντες πρὸς
δεξιάμενα, ἀναγκάως ἐχωρήσαμεν ἐπὶ τὴν
ἐξετάσει τῶν δυοσεβῶν αὐτῶν. καὶ φωρο-
σαῖες αὐτὸν ἐκ τε τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν καὶ τῶν
συγγραμμάτων, τῶν ἀνεγνωσθέντων, καὶ ἐν
τῶν δόξαι παρ' αὐτῶν ῥηθῆναι κατὰ τὴν δὲ τὴν
μηροπολιν, καὶ πρὸς μαρτυρηθῆναι, δυοσεβῶν
φρονῶν καὶ κηρύττων ἀνακακίως καλεσθῆναι.

A fus autē distat ab urbe Antiochia in tē-
re dierum triginta. Proinde affirmabat
Joannes se ad constitutum diem occurrere non potuisse, quando Episcopi,
quos secum habebat, Dominicam il-
lam, quæ nova vulgò dicitur, in suis se-
dibus celebrassent.

CAP. IV.

Qualiter Nestorius à Synodo depositus sit, cum
Episcopus Antiochia nondum ad-
venisset.

E Lapsis igitur diebus quindecim ul-
tra præstitutum diem, Episcopi,
qui ad id conveperant, quasi Orientales
omnino venturi non essent, aut certe
post longi temporis moram, in unum
coeunt, divino Cyrillo Celestini quo-
que Romanæ urbis, uti supra diximus,
Episcopi vices gerente. Accersunt
itaque Nestorium, hortantes ut obje-
ctis criminibus responderet. Qui
cum prima die pollicitus se venturum
si opus esset, promissum exequi negle-
xisset, ac ter vocatus, se se in iudicio
non stetitset, Episcopi, qui aderant hæ-
gotium examinare aggressi sunt. Cum-
que Memnon Episcopus Ephesiorum,
dies qui ultra præstitutum tempus ef-
fluxerant, percensuisset, erant autem
dies illi numero sedecim; lectæque es-
sent Epistolæ divi Cyrilli ad Nesto-
rium, & Nestorii vicissim ad Cytillum
datæ: cum adjecta etiam esset sacra illa
Epistola admirabilis Celestini ad eun-
dem Nestorium: Cumque Theodotus
Ancyræ & Acacius Meletinæ Episco-
pi, verba impia, quæ Nestorius E-
phesi palam effuderat exposuissent:
Collectis denique multis sententiis
sanctorum & probatissimorum Pa-
trum, qui rectam ac sinceram fidem
exposuerant: insertis etiam variis
blasphemiis, quas impius Nestorius
vesica mente profuderat: sancta Syn-
odus adversus Nestorium hæc ad
verbum pronuntiavit. Ad hæc quo-
niam Reverendissimus Nestorius nec
vocationi nostræ obtemperare voluit,
nec sanctissimos & religiosissimos E-
piscopos à nobis missos suscepit, ne-
cessitate compulsi, ea quæ ab illo im-
pie dicta fuerant examinare aggressi
sumus. Cumque illum partim ex
Epistolis ejus ac libris, qui etiam re-
citati sunt: partim ex verbis ipsius,
quæ nuper in hac Metropoli dixit,
& quæ multorum testimonio con-
firmata sunt, illum impie sentire ac
prædicare apprehendissemus, adigente

Canonum auctoritate & Epistola sanctissimi Patris & Collegæ nostri Celestini Ecclesiæ Romanæ Episcopi, post multos fletus ad hanc tristem sententiam tandem processimus. Igitur Dominus noster Jesus Christus, contra quem impie locutus est Nestorius, per hanc sacrosanctam Synodum decrevit, eundem Nestorium & ab Episcopali dignitate, & ab omni sacerdotali conventu extraneum esse.

CAP. V.

Quomodo Joannes Antioch. Episcopus quum post quintum diem advenisset, Cyrillum Alexandriæ & Memnonem Ephesi Episcopos destituit. Quis mox à Synodo innocentes pronuntiati sunt, & Joannes una cum suis depositus. Et quomodo Cyrillus ac Joannes interveni Imp. Theodosii, in gratiam redierunt, & Nestorii depositione confirmaverint.

Post legitimam hanc & justissimam sententiam, Joannes Antiochenus Episcopus una cum Antistitibus suis venit, quinto post die quam Nestorius fuerat destitutus. Et collecto Episcoporum suorum Concilio, Cyrillum deponit ac Memnonem. Sed cum Cyrillus ac Memnon libellos obtulissent Synodo illi, quæ cum ipsis fuerat congregata, licet Socrates per ignorationem id paulo aliter retulerit, accersitus est Joannes ut depositionis à se factæ rationem redderet. Qui cum post tres continuas vocationes non adfuisset, Cyrillus quidem ac Memnon à depositionis sententia absoluti sunt: Joannes vero & qui cum illo erant Episcopi, ab Ecclesiastica communione & ab omni sacerdotali auctoritate submoti. Porro Imperator Theodosius, initio quidem depositionem Nestorii haudquaquam probavit: Postea vero cognita ejus impietate, cum litteras admodum pias ad Cyrillum & Joannem Episcopos scripsisset, illi inter se conciliati sunt, & depositionem Nestorii confirmarunt.

CAP. VI.

De Paulo Emisa Episcopo, qui Alexandriam missus est. Et qualiter Cyrillus Joannis Epistolam laudavit.

Cum Paulus Emisenorum Episcopus Alexandriam venisset, & sermonem, qui hodieque existat, ea de re habuisset in Ecclesia. Quo quidem tempore Cyrillus cum Epistola Joannis plurimum laudasset, hæc ad verbum scripsit: Latentur cæli & exultet terra. Dirutus enim est paries

ἄγας ἀπό τε τῶν κανόνων, καὶ ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ ἁγιοτάτου πατρὸς ἡμῶν καὶ συλλειτουργῶν καὶ συνώνων Ἐπισκόπων τῶν Ῥωμαίων ἐκκλησίας, ὁ ἀκρίβητες πολλὰ κίς, ἐπὶ ταύτῃ τῷ συνεδριάσαντι ἐχρησάμεν ἀπόφασιν. ὁ βλασφημηθεὶς τοῖνυν παρ' αὐτῶν κύριον ἡμῶν ἰησοῦς χριστὸς ὤρεσε διὰ τῆς παρεσσης ἁγίας συνόδου, ἀλλοτρίον εἶναι τὸν αὐτὸν νεστωρίον Ἐπίσκοπον ἀξιωματικῶν καὶ παντὸς συλλογῆς ἰσραηλῆων.

Κεφ. ε'.

Ὡς μετὰ πέντε ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ἀντιοχείας ἰωάννης, καθεύδων κύβητον τῶν ἀλεξάνδρειων καὶ μένονα τὸν ἰωάννην ἕως ἂν εὐνοῦσθαι αὐτὸν ἠδύωσεν, κατέλιπε τὸν ἰωάννην καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ καὶ ὅπως διὰ Θεοδοσίου τῆ βασιλεὺς συμβαίνουσι κύριον καὶ ἰωάννην, κυβητάντες ἐπὶ χειρὶ νεστωρίου καθάρσιν.

Μετὰ γὰρ τὴν ἐνομιμωτάτην καὶ δικαιοτάτην ἀπόφασιν, ἐφίσατο τῆς Φεσίον ἰωάννης ὁ τ' ἀντιόχεια μὲν τῶν ἀμφοῶν αὐτῶν ἰσραηλῆων ἡμέρας πέντε τὴν καθάρσεως ὑπερήσας καὶ συναλισίας πάντας τὰς ἀμφοῶν αὐτῶν, καθάρσει κυρίων καὶ μένονα ἐκ τῶν ἰσραηλῶν ἐπιθεδομένον καὶ κύριον καὶ μένονος τῆ ἁμαρτίᾳ σὺν σκαθροῖσιν εἰσησιν ὁδῶν, εἰ καὶ σωκράτης ἀνοήσας ἑτέρως ἰσόρησε, μετὰ καλεῖται ἰωάννης ἐκ τῆς πεποιθήκει δὲ πολιογνησόμενον καθάρσει, καὶ μὴ συνελθούσθαι μὲν τρεῖς τὰς ἡμερας κλησέας, ἀπολύον τὸν κύριον καθάρσεως κυρίων καὶ μένονα δὲ ποικεινοῖται τῆς ἁγίας κωνωνίας καὶ πάσης ἀσθενίας ἰσραηλῆων, ἰωάννης καὶ οἱ ἀμφοῶν αὐτῶν ἰσραηλῆων, καὶ πρῶτα μὲν Θεοδοσίον μὴ προσιεμένον τῶν νεστωρίου καθάρσει, καὶ ἐπειτα τῶν ἐκείνης βλασφημίας ἐγνωσθῆναι, εὐσεβέσι τε αὐτῶν γράμμασι χρησαμένον πρὸς τὸν κυρίων καὶ ἰωάννην τὰς Ἐπισκόπους, συμβαίνουσι πρὸς ἀλλήλους, τῶν νεστωρίου καθάρσει ἐπικυρώσαντες.

Κεφ. ς'.

Περί παύλου τῆς ἡμέρας εἰς ἀλεξάνδρειαν ἐλθόντος, καὶ τῆς παντὸς κυβητῆς διὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Παύλος τε τῆς ἡμέρας ἐπισκόπος πρὸς τῶν ἀλεξάνδρειων πόλιν ἡρμόμενος, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τὸν κατὰ τὰς φερόμενον λόγον ὁμιλήσαντι, ὅπνῃκα καὶ κύριον καὶ τῶν ἐπιστολῶν ἰωάννης ἐν μάλα ἐπαίνεσας, ἐπὶ ῥήματι γέγραφε ταῦτα. ἐν φερανέσθωσαν οἱ θεανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, λέλυται

ἦν τὸ μεσότοιχον ἔφραγμα, καὶ πέπαιλαι
 τὸ λυπῆν, καὶ διχονομίαις ἀπάσης ἀνήρηται τρέ-
 πθη. Ἐπάλιν ἡμῶν σωτήρης χεῖρ τὰς αὐτῶν
 ἐκκλησίαις τῶν εἰρήνην βραβύδισαν. Ἐκε-
 κληκότων ἢ πρὸς τὸ τοῦ ἡμῶν ἐστὼν δισεβες ἀ-
 ἴων καὶ θεοφίλους ἀπὸ βασιλέων, οἱ προδουλικῆς
 δισεβείας ἀρεῖσαι ζηλώται γενόμενοι, ἀσφαλῆ
 μὲν καὶ ἀκατάσφατον ἐν ἰδίαις ψυχαῖς τῶν ὀρ-
 θῶν φυλάττεισιν πίσιν. Ἐξαιρέτων ἢ ποιῆνται
 φροῦνδα τῆν ὑπὲρ τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν ἵνα
 καὶ διαβόητον ἔχωσιν εἰς αἰῶνα τὴν δόξαν, ἔευ-
 κλεσῶσιν τὴν διπορήσῃ τὴν ἐαυτῶν βασιλείαν.
 οἱ καὶ αὐτοὶ οὗ τῶν δυνάμεων κύριον πλοσῖα
 χεῖρ διανέμει τὰ ἀγαθὰ καὶ δίδωσι μὲν κατὰ
 κελεύων τῶν ἀνθεσηκότων χαρίζεται ἢ τὸν
 κῆρ. ἔνδον διαψύσασθε ὁ λέγων, ζῶ ἐγὼ,
 λέγει κύριος, ὅτι τὰς δόξας ἡμῶν μετὰ δόξας ἡμῶν.
 ἀφικόμενοι τῶν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν τῶν κυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβείας ἀδελφῶν καὶ συλλαι-
 τερῶν παύλου, θυμηδίας ἐμπειλήσμεθα,
 καὶ σφόδρα εἰκότως ὡς ἀνδρὸς τοῦ αὐτοῦ μεσιθῶ-
 σι. καὶ τοῖς ὑπὲρ δυνάμιν πάσις ἐλομένης
 προθυμίας ἵνα τὸν τῶν διαβόλων νίκηση φθό-
 ρον, ἔσυναψητὰ διηρημένα, καὶ τὰ μέλαξ
 σκάνδαλα πεισίων, ὁμοιοῦσιν εἰρήνην σεφα-
 ναῖσθαι. Ἐπαρ' ἡμῶν καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλησίας
 καὶ μετ' ἕτερα. ὅτι δὴ πειρήνη παύλωσ, ἔσδκ
 διάφορον τῶν ἐκκλησίας ἢ διχονομία γέ-
 γονε, νυνὶ μάστις ἀπεπληροφρημεθα, ἔκυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβείας παύλου ἔπισκόπου
 χάριτιν προκομίσαντι, ἀδιέλητον ἐχούσιν
 τῶν πίστεως ἡν ὁμολογίαν, καὶ ταύτην συνιέλαχθαι
 διαβεβαιωσάμενοι πᾶσι τῶν σῆς ὁσιότητι,
 καὶ τῶν αὐτῶν θεοσεβείων ἐπισκόπων. ἔχθ
 ἢ ἔως ἡσυχεσθῆ, καὶ αὐταῖς λέξωσιν ἐπι-
 θεῖσθαι τῆς ἐπιστολῆς. ἀλλ' ἢ τῶν θεοδοκῶν καὶ τῶν
 ἐξῆς ταῦταις ἡμῶν ἐνυχοῖσιν τὰς ἱεραῖς φω-
 ναῖς, ἐτὼ τε καὶ ἐαυτῶν φρονεῖσιν ἀνεπισκοπῆς.
 αἱ καὶ κύριον, μία πίσις, ἐν βόπισμα, ἐδο-
 ξάσαμεν τὸν τῶν ὅλων σωτήρα θεόν, ἀλλήλοις
 συχαίροισιν, ὅτι ταῖς θεοπνεύσις γραφαῖς
 καὶ πᾶσι δόξαι τῶν ἁγίων ἡμῶν πατέρων συμ-
 βῆσαν ἐχθροῖς πίσιν, αἱ εἰς παρ' ὑμῶν, καὶ αἱ
 παρ' ἡμῶν ἐκκλησίαι. ταῦτα μὲν ἐν ἐστὶν ἐλεῖν
 τὸν φιλοπόνως τοῖς τὸ τῆν καὶ τα γεγονόσιν
 ἐπιστήσιν βεβλόμενον.

A intergerinus. Sedata est querela, om-
 nisque occasio diffidii sublata: quippe
 cum Servator omnium nostrum Iesus
 Christus Ecclesiis suis pacem reddide-
 rit, & religiosissimi Deoque charissimi
 Imperatores ad idem ipsum nos provo-
 caverint. Qui utpote avitæ pietatis op-
 timi amulatores, in suis quidem ipso-
 rum mentibus rectam fidem, firmam
 atque inconcussam custodiunt: præci-
 puam autem curam gerunt sanctarum
 Ecclesiarum, ut & ipsi immortalem
 gloriam consequantur, & imperium
 suum celeberrimum reddant. Quibus
 B & ipse Dominus exercituum, larga ma-
 nu beneficia tribuit, donatque ut & su-
 periores sint adversariis, & victoriam
 de hostibus reportent. Neque enim
 mentiri potest, qui dixit: Vivo ego, di-
 cit Dominus, glorificantes me glorifi-
 co. Cum igitur Dominus meus religi-
 osissimus frater & comminister Paulus
 Alexandriam venisset, gaudio repleti-
 sumus, idque jure optimo, quod talis
 tantusque internuntius accessisset, &
 labores, qui humanas superant vires,
 sua sponte subire voluisset, eo consilio
 ut Diaboli invidiam vinceret, & divisa
 conjungeret, & remotis utrinque of-
 fensionibus, nostras simul ac vestras Ec-
 clesias concordia & pace coronaret.
 Et aliquanto post. Istam porro Eccle-
 siae dissensionem inanem proflus & levī
 de causa susceptam fuisse, plane nobis
 persuasum fuit, postquam Dominus
 meus religiosissimus Paulus Episcopus
 Epistolam attulit, quæ inculpatam fidei
 confessionem continebat, affirmans e-
 am cum à tua sanctitate, tum à religi-
 osissimis, qui illic sunt Episcopis, conscri-
 ptam fuisse. Sic autem habet illa fidei
 expositio, & iisdem verbis inserta est
 huic Epistolæ Cyrilli. De Deo para-
 vero, & reliqua. Illas sacras voces ve-
 stras cum legeremus, & nosmetipsos ita
 sentire animadvertemus: unus enim
 est Dominus, una fides, unum baptisma:
 Omnium Servatorem Deum glorifi-
 cavimus, invicem gratulantes, quod
 tam vestræ quam nostræ Ecclesiæ ejus-
 modi fidem profiterentur, quæ & divi-
 nis Scripturis, & sanctorum Patrum
 traditioni consentiret. Atque hæc
 quidem cognosci possunt ab iis, qui ea,
 quæ tunc temporis gesta sunt, accurate
 perlegere voluerint.

Qua & quanta Nestorius se passum esse dicat:
& quomodo lingua tandem verbibus erosa
apud Oasim in insulam perierit.

Quoniam autem modo relegatus
sit Nestorius, & quid postea de
illo factum sit, & qualiter ex hac luce
migraverit, & quam blasphemiarum suarum
mercedem retulerit, haudquaquam
proditum est à Scriptoribus historia-
rum. Quae profecto intercidissent,
& longinquitate temporis penitus ob-
literata essent atque obruta, adeo ut ne
sola quidem auditione perciperentur,
nisi librum quendam Nestorii nactus
essem, qui istarum rerum narrationem
complectitur. Ipse igitur blasphemiae
parens & auctor Nestorius, qui
non super id fundamentum, quod po-
situm fuerat, sed super arenam aedifi-
cavit domum, quae & confestim col-
lapsa est juxta dominicam parabolam;
adversus eos, qui ipsum incusaverant,
quod secus quam decebat novi ali-
quid invexisset, nec recte postulasset
ut Synodus Ephesi congregaretur;
blasphemiam suam, ut voluit, defen-
dens, praeter alia ita scribit: Se omni-
no necessitate compulsus ad ejus par-
tis defensionem venisse, cum sacro-
sancta Ecclesia duas in partes divisa es-
set, & alii quidem *ἀνθρώπων*, alii
vero *θεοῦ* Mariam appellandam esse
affirmarent. Ne igitur, inquit, du-
orum alterum peccarem, aut immor-
talia copulans mortalibus, aut si ad al-
teram partem me adjunxissem, exci-
derem altera, vocem *χειρὸς* exco-
gitavit. Addit etiam, Theodosium
initio quidem ob benevolentiam qua
ipsum prosequeretur, depositioni ipsi
minime consensisse: postea vero cum
quidam Episcopi utriusque partis ex E-
phesiorum urbe missi essent ad Theo-
dosium, & Nestorius ipse id rogasset,
permisum ipsi esse ut ad Monasterium
suum reverteretur, situm ante portas
urbis Antiochiae. Cujus nomen Ne-
storius quidem ibi non expressit: a-
junt tamen Monasterium Euprepit
nunc appellari: quod quidem revera
in suburbanis Antiochiae situm esse
cognovimus, duobus circiter sta-
diis distans ab urbe. Refert etiam
idem Nestorius, quadriennio se illic
commoratum, omni honore ac rever-
entia affectum fuisse: postea autem e-
dicto Imperatoris Theodosii in locum

ὅτι ὁ δουλεύων νεστόριον περιεβόησε καὶ ἀπὸ χειρὸς
ἐκώλυσε πρὸς γλυπτὴν τὸ τελειώσαν θρωπεύσειν ἵνα
ἀπὸ ἡρῆς πρὸς ψυχὴν.

Ὅπως δὲ νεστόριον ἐξηλάθη, ἢ πῶς
ταῦτα γέγονεν ἐπ' αὐτῷ, ἢ ὅπου
τὸν τῆδε κατέβη βίον, καὶ ὡς ἐτυχε
μοιῶν τῆς βλασφημίας ἕνεκα, & δεδι-
λατοῖς ἰσορήσασι. ἀ καὶ διέπεσον ἄν, καὶ
τέλειον διερρύθη καὶ κατέπεσον τῶν χειρῶν
δὲ ψιλῶς ἀκρόμυρα, εἰ μὴ νεστορίου βίον
ἀετιύχον, τὴν κατὰ τῶν ἰσορίαν παρ-
μένη. αὐτὸς τοῦτον ὁ τῆς βλασφημίας παρ-
νεστόριον, ὁ μὴ κατὰ τὴν ἐξουσίαν
οἰκοδομίαν ποιοσάμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς
μεκίσσας, ἢ καὶ ταχέως διελύθη καὶ τῆς
κυρίας ἀποδομένη, πρὸς τὰς ἐγκαλέσασιν
μη κατὰ τὸ δέον πικρῶς ἐγγύσας, μὴ δὲ μὴ κα-
λῶς αἰτήσασιν ἐν ἐφέσω σύνοδον ἀλλοτρίως
γράφει πρὸς ἄλλοις οἷς ἐβλήθη, ὡς ἐπὶ
ἰδίας βλασφημίας ἀπολογεσάμενον ὡς ἐπὶ
πάσης ἀνάγκης ἐς τὸ ταχέως ἐλθῆναι
ποικριθείσης τῆς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ τῶν
μὴ λεγόντων ἀνθρώπων δὲ τὴν μαρτυρίαν
ὀνομάζουσαν τῶν δὲ, θεοῦ ἵνα γὰρ οὐ
μηδυσὶν ἰστέρον ἀμαρτάνοις, ἢ ἀθανάτων
συμπλοκαίων, ἢ προσχευῶν αὐτῶν
τέρων τῶν μερῶν τῶν ἐτέρων σερηθείη, τὴν
σοφίαν ἐπένοσε φωνήν ἐπιστημαίαν
ὡς τα μὴ πρῶτα θεοδόσιον τῆς αὐτῆς
προσαθεία τὴν ἐπ' αὐτῶν ἡρομένην ἀπεδο-
σὴν ἐκέρωσεν ἔπειτα ὅτι τινῶν ἐπισκόπων
ἐνθεν τε κακείθεν ἀμεσθέντων πρὸς θεο-
δόσιον ἐκ τῆς ἐφεσίῳ πώλεως, αὐτῶν ἀνδ-
θέντων, ἐπέλαθη κατὰ τὸ οἰκίον ἐπα-
ξέξαι μοναστήριον, ὁ πρὸ τῶν πυλῶν
τῆς νυνὶ θεοπολιῶν διακείμαι, καὶ νεστόρι-
ον ἐπὶ λέξεως οὐκ ὀνόμασαι φασὶν
νὺν τὸ εὐπρεπίς προσαγορεύουσαν, ὅπως
ἴσμεν ταῖς ἀληθείαις πρὸς τῆς θεοπο-
λιῶν διακείμενον, σαδίοις διεσπεί-
σας πλείοσι δύο. Φησὶ δὲ ἐν αὐτῷ ὁ νε-
στόριον, ὡς τελευτή χρονον αὐτόν δι-
ακείμας, πάντοιας ἐτυχε τιμῆς, καὶ
παντοίων γαρῶν ἀπέλαυσε, καὶ ὡς
αὐτῆς θεοδόσιον θεσπίσαντων, ἀπὸ τῶν

καλεμένην ὄασιν ουγαδύε) τὸ δὲ γε καί-
 ελον ἀπεκρίνατο. ἐδὲ γὰρ ἐπιδαδὶ ὧν τῆς οὐ-
 κείας βλασφημίας ἠρέμισεν ὡς καὶ ἰωάννην
 τὸν τ' ἀνίσχοντα πρὸς τὸν αὐτὰ μινύσαι, ἀε-
 φυγία τε τὸν νεσόριον κατὰ δικαστήριον γρά-
 φῆς ἢ διαλεκτικῶς ἔτερον λόγον πρὸς τινα,
 δὴθεν αἰγύπτιον συγκείμενον περὶ τ' αὐτὸς ὄα-
 σιν ὄξορίας, ἔθατο περὶ τέτων πλαιύτερον
 λέγει. ὧν ἡ τέτυχηκε διὰ τὰς παρ' αὐτὸν κληθεί-
 σας βλασφημίας τὸν πανόπτην μη λαθῶν
 ὀφθαλμὸν, ὅξ' ἔτερον γραμμάτων ἔστιν ἐλεῖν,
 γρομείων ἀπὸ πρὸς τὸν τ' ἡθεαίων ἠγέμε-
 νοὶ ἐν κείνοισι γὰρ ἐστὶν ἀρεῖν, ὡς ἐπεὶ δὴ μὴ τῆς
 δέσεως ἔτυχεν ἐπεξελεύσεως, ἢ τὰ θεῶν κεί-
 σις αὐτὸν ἐκδέξαμένη, ἀιχμαλωσία, τῆ
 πάντων ἐλεονδότη συμφορῆ, περὶ ἀλλή.
 ἐπεὶ δὴ γὰρ μείζονον ἐδ' ἔτο πρῶτων, ἀφείθη
 μὲν ἐκ τῶν βλεμμύων, παρ' ὧν καὶ δορυά-
 λωτο ἔτυχε γεγονώς. θεασίμασι ἢ θεο-
 δοσίε τὴν ἐπάνοδον ἐγνώκοτο. τὶς περὶ ἐπι-
 πων πρὸς ταῖς ἐξαλαῖς τῆς ἡθεαίων ἀμεί-
 βων, τῆ τε γῆ περὶ ἡγεγνύμενο, ἀξίως τῆς
 δικίας βιωθῆς τὸν τῆ δ' ἐβίον ἀπέδετο. δ' αὐτε-
 ρο ἀρεῖο διὰ τῆς καλῶς ἔργῆς διηγέμε-
 νός τε ἡνομοθετῶν ποῖα ἀπὸ χερσὶν καθεσῆσι
 τῆς εἰς χερσὶν βλασφημίας. ἀμφοῖν γὰρ περὶ
 πησιῶς ἐς αὐτὸν ἐβλασφημίσαντο, ὁ μὲν,
 κήσμα καλῶν ὁ δὲ, ἀνθρώπον δοξάζων.
 περὶ δὲ ἡδιστα ἀν' ἐπιτομῆ, μεμφομένον μὴ
 κ' τὸ δέον ἔα ἐν ἐφέσω συνελθῆναι ὑπομνή-
 ματα, πανεργία ἢ καὶ τιμὰ θεσμῶ καινῶ
 μία κυρίως τε χαζοῖτο. πῆ δὲ ποῖε καὶ πα-
 ρα θεοδοσίε πρὸς ἀχρονῆσι. οἱ, ὅξ' ἡλαθῆναι
 ἐδεμιάς φειδῆς τετυχηκώς, τοσέτοις ὄξο-
 στρακισμοῖς κατεκρίθη, ἢ ἔτω τὸν τῆ δ' ἐκλί-
 λυσε βίον. ἢ πῆ δὴ ποῖε, εἰ μὴ θεῶν κείσις ἐγε-
 γόνε, ἢ διὰ κυρίως ἢ τῶν ἀμφοῖν ἀνὸν ἰερέων,
 ἀμφοτέρων ἀνὸν τοῖς ἀπελθῆσι συναριθμη-
 θῆντων, ἢ νῆκα ὡς τιμὴ τῶν θυράθεν σοφῶν ἐι-
 ρηαι, τὸ μὴ ἐμποδῶν ἀναίταγωνίσω βίνοια
 τέμμη) ὁ μὲν, ὡς βλασφημὸς καὶ θεομάχος
 καλακέρη) ὁ δὲ, ὡς μεγαλόφωτος κήρυξ καὶ
 μέγας τῶν ὀρθῶν δομάτων πρόμαχος ἀδ' εἰ
 τε κ' κήρυσε) ὡς ἀν' τοῖνον μὴ ψεύδες γρο-
 φῆν ἀπενεγκώμεθα, φέρε, νεσόριον ἀνὸν ἐς
 μέσον περὶ ἀγάγωμεν τὰ περὶ τέτων διδ' ἀσ-
 κῶν) καὶ μοι τ' σῆς ἐπιστολῆς ἀνάγνωσι ἀνὸν
 εἰα τοῖς ὀνόμασιν, ἢ (οἱ συνελθῆ) πρὸς τὸν τῆς

A qui Oasis dicitur, esse relegatum. Sed
 quod præcipuum est, reticuit. Illic
 enim degens Nestorius, à blasphemia
 suanequaquam destitit. Adeo ut Jo-
 annes Episcopus Antiochiæ hæc ad
 Imperatorem retulerit, & Nestorius
 perpetuo exilio fuerit condemnatus.
 Scripsit etiam alium librum ad quen-
 dam Ægyptium, instar disputationis
 de sua in Oasis relegatione: in quo de
 his rebus uberius disserit. Quas ve-
 rò pœnas dederit ob blasphemias ab
 ipso editas, dum Dei oculum omnia in-
 tuentem latere non posset, ex aliis lit-
 teris perspicere potest, quas ad Præsidem
 Thebaidis scripsit. In illis enim cer-
 nere licet, quo pacto quoniam congru-
 as adhuc pœnas non dederat, divina ul-
 tio illum comprehendens captivitatē
 subiecit, quæ calamitas est omnium lu-
 ctuosissima. Sed quandoquidem gra-
 vioribus cum suppliciis affici oportebat,
 dimissus est quidem à Blemmyis,
 apud quos captivus fuerat. Verum e-
 dicto Theodosii, qui redire illum de-
 creverat, loca subinde mutans circa fi-
 nes Thebaidis, & ad terram allitus, di-
 gnū antea vitæ exitum fortitus
 est: velut alter Arius, morte sua præ-
 dicans ac denuntians, cujusmodi mer-
 ces maneat illos, qui adversus Chris-
 tum impiè loquuntur. Uterque enim
 illorum, similiter Christum blas-
 phemavit: ille creaturam eum vo-
 cans: hic nudum hominem esse cen-
 sens. Ac Nestorium quidem, qui ac-
 cta Ephesi non recte esse composita,
 sed fraude & illicita Cyrilli machina-
 tione fabricata conqueritur, libenter
 interrogarim, qua de causa, cum The-
 odosius ipsi faveret, relegatus sit, & ci-
 tra ullam misericordiam tot exiliis
 condemnatus, hoc modo vitam finie-
 rit: aut qua ratione, si quidem senten-
 tia illa à Cyrillo & reliquis, qui cum il-
 lo erant sacerdotibus lata, divina non
 fuit, nunc ambobus è medio sublati-
 tis, quo tempore, ut à quodam
 gentili Scriptore dictum est, quod
 amplius in medio non est, nullo resi-
 stente, securâ benevolentia honora-
 tur, ipse quidem, tanquam impius ac
 Dei hostis condemnatus sit: Cyrillus
 verò, tanquam eximius præco & recte
 doctrinæ strenuus propugnator, lau-
 datur ab omnibus & prædicatur. Sed
 ne forte accusemur mendacii, Ne-
 storium ipsum ista narrantem in me-
 dium producamus. Agedum igitur,
 recita mihi quædam iisdem plane
 verbis ex Epistola quam ad Præsidem

Thebaidis scripsisti. Ob quaestiones, A
 quæ nuper Ephesi agitatae sunt de san-
 ctissima religione, Imperatoris iussu O-
 asim incolimus, quæ alio nomine Ibis
 dicitur. Et quibusdam interpositis
 hæc addit. Postquam igitur supra dicta
 quidem Oasis barbarica captivitate, &
 igni ac ferro funditus vastata est, nos
 verò à barbaris repente nescio quomo-
 do misericordia erga nos commotis
 dimissi sumus, qui minacibus etiam
 contestationibus nos terruerant, ut
 confestim ex nostra regione excede-
 remus, cum Mazices post ipsos eam
 protinus occupaturi essent, venimus in
 Thebaidem unà cum reliquis capti-
 vorum, quos Barbari miseratione addu-
 cti, ad nos nescio qua de causa addux-
 erunt. Et isti quidem, quo quisque
 voluit abire, permisi sunt. Nos vero
 palam Panopolim ingressi, nosmetipsos
 exhibemus. Veriti enim sumus, ne
 quis occasionem ex captivitate nostra
 arripens, vel fugæ, vel alterius cju-
 spiam culpæ calumniam adversus nos
 confingeret. Ferax enim est omnis
 generis calumniarum malitia. Quam-
 obrem magnificentiam tuam roga-
 mus, ut captivitatis nostræ, sicut legi-
 bus cautum est, curam geras, nec capti-
 vum improborum hominum insidiis
 dedas, ne omnis deinceps posteritas
 proclamet, fatius esse, ut quis apud
 Barbaros captivus degat, quam ut ad
 Romanum imperium confugiat. De-
 inde addito iurejurando, Præsidem
 obtestatur, ut ad Imperatorem referat
 de sua ab Oasi migratione ad Panopo-
 lim, quo à Barbaris dimissus se contu-
 lerat: ut, inquit, quodcumque DEO
 placuerit, de nobis tandem decerna-
 tur. Item ex Epistola secunda ejus-
 dem ad eundem, sive has litteras tan-
 quam ab homine amico ad sublimita-
 tem tuam scriptas, sive tanquam ad-
 monitionem patris ad filium accipere
 volueris, audi quæso patienter narra-
 tionem plurimarum rerum, quas ego
 in iisdem litteris breviter, quoad li-
 cuit, commemoravi. Cum Oasis,
 quæ & Ibis dicitur, Nomadum mul-
 titudine in eam impetum faciente,
 jamdudum vastata esset. Et aliquan-
 to post. Hæc cum ita accidissent, ne-
 scio quo impulsu aut qua occasione
 commotâ magnificentia tua, ex Pan-
 opoli Elephantinam, quod oppidum
 est in finibus provincie Thebaidis,
 per Barbaros milites abducti sumus,
 rapti eò tractique militari auxilio,
 ut jam dixi. Cumque majori itineris
 Thebaïων ἡγέμενον ἐκ τῶν πρώων ἀελίτ' ἀγ-
 ῶατης θεσηκίας ἐν ἐφέσω κεκημημένων. εἰπα-
 τὴν κ' ἴδ' ἐν θεασίματι βασιλικῆ καὶ
 κέμεν καὶ πῶν ἐν μέσῳ λελεγμένων ἐπαγ-
 ἐπέδ' ἡ ἐν βάθεων μὲν ἢ προφρημένη κ' βαρ-
 βαρικῆς αἰχμαλωσίας, κ' πυρι καὶ σφαγῆ
 ἐκλελίκη), ἡμεῖς ὃ ἀδ' τῶν βαρβαρῶν
 οἰκλον ἐκ οἰδ' ὅπως ἐξάφνης ἐφ' ἡμῶν ἀνα-
 βούτων, δ' πολελεύμεθα, μὲ δ' κ' διαμαρτυρο-
 ἡμᾶς ἀπειλητικῶς καὶ ἀπλήξαι διὰ τὰ
 τὴν χώραν ἐνδραμεῖν, ὡς μαζικῶν αὐτοῖσι
 Β αὐτῶν ἀμελλητὶ παραληφόμενων, ἡκομῶν
 τὴν θεβαïων κ' τῶν αἰχμαλώτων λεγόμενων
 ἐς ἡμῶν οἰ βαβαροὶ καὶ οἰκλον προσήγατο,
 βελομένοι, λέγειν ἐκ ἐχω. οἱ μὲν ἐν πρὸς τῶν
 καλαθυμῆς ἐκάσῳ διαλωγᾶς δ' πολελεύμεθα
 μεῖς ὃ φανερώς ἐαυτῶν ἐγκαθίστωμεν, τὴ πα-
 νὸς Ἰπὸς ἀνέες. δεδοίκαμεν γ' μὴ τίς ἡμῶν
 πραγμασίαν τὴν αἰχμαλωσίαν ποίεμεν
 ἢ φυγάδων καθ' ἡμῶν ἀναπλάσθη διαβολῶν
 ἢ πνὸς ἀλλῆς μηχανήμα μέμψεως, ἐν πο-
 γ' διαβολῶν πανδοπαπῶν ἡ κακία. διό δ' ἡ ἀ-
 ἔμεν τὸ ὑμέτερον μέγελ' ὃ, τ' ἡμετέρας αἰ-
 C μαλωσίας φρονίσαι κ' τὸ τοῖς νόμοις δ' οἰ-
 καὶ μὴ ἐπιδ' ἐνακακοδεχνίας ἀνθρώπων αἰ-
 μάλωτων εἰς κακίαν ἐκδοθῶν ἵνα μὴ πάσαι
 τέτε γ' ἡμεῖς τραγωδῆται, κρεῖττον εἶναι βαρ-
 βάρων αἰχμαλώτων, ἢ πρόσφυτα βασιλικῆ
 ῥωμαϊκῆς. κ' ὄρκους ἐπαγαγῶν, ἤτησεν ἐπι-
 ἀνενεγκέν τὴν ἡμετέραν ἐξ ὁσέως ἐπι-
 διαλωγῆν ἐν βαρβαρικῆς γ' ἡμεῖς ἀφ' ἑ-
 ὡς ὡς τὴν τῶ θεῶ δοκῶσαν κ' νὸν ἐξ ἐνεχθῆναι
 περὶ ἡμῶν διαλύτῶσω. Τὰ αὐτῶ πρὸς τὸν αὐτῶ
 ἐπιστολῆς δευτέρας. εἰ τὸς φιλικὸν παρ' ἡμῶν
 πρὸς τὴν σὴν μεγαλοπρέφαν γραμμά, εἰ
 D ὡς ὑπόμνησιν παρὰ πάρος πρὸς ὑὸν τὸ πα-
 ρὸν τ' ἐτο λογισάμεν ὃ, ἀνάγκη παρεκαλῶ
 τ' ἐν αὐτῶ διηγήσεως, ἀελ' πολλῶν καθ' ὅσον
 γέγραμμένης παρ' ἡμῶν, βραχυλόγως ἐπὶ
 ὁσέως τ' ἴδεως ἐκ πολλῶν πρώων ἀφ' ἀντι-
 σης, τ' τῶν νομάδων πλήθους ἐπ' αὐτὴν ἀνα-
 δραμόσις, κ' μεθ' ἕτερα. τ' τῶν ἡμέτερας συμ-
 βάντων, ἐκ οἰδ' ἐκ ποίας ὀρμῆς ἢ ποίαν ἀφ' ἡ-
 μῶν τ' σῆς λαέσεως μεγαλοπρεπείας, πρὸς ἐ-
 φανίην ἵνα τ' θεβαïων ἐπαρχίας πέρας ἐπὶ
 βαρβαρικῶν διασφαλιῶν ἐκ τ' πανὸς ἐπε-
 πόμεθα, συρόμενοι πρὸς αὐτὴν διὰ τ' προσφ-
 θέτους στρατιωτικῆς βοηθείας. κ' τὰ πλείονι τῆς

ὁδὸν συνιρέντες, πάλιν ἀγγελοφοντῆς σῆς ἀνδρείας κατὰ λαμβάνοντι κελδοσμο, εἰς τὴν πανός ἰσως ῥέψεν συγκοπῆς ἢ τοῖς τῆς σῆς ὁδοπορίας συμπώμασιν, ἐν νοτῶν καὶ γηρασάντι σώματι, καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν πλοῦραν συνιρέντες, ἀφικόμεθα πάλιν εἰς τὴν πανός πρόπον πνα Ψυχόρα γέντες, καὶ τοῖς συμπώμασιν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλγυθῶν μασηγμένοι κακοῖς, μετῆγε ἢ πάλιν ἡμᾶς ἐκ τῆς πανός πρὸς τὴν ἑαυτὴν ἐνορίαν, ἕτερον τῆς ἀνδρείας ἐγγραφον ἰπλάμνον πρὸς ἄμα. ταῦτα ἔσῃσεδ κατῆ ἡμῶν λογίζομένων, καὶ τὸ τοῖς καλλινοῖς βασιλοῖσι δοκῶν ἐπὶ ἡμῶν ἀναμενῶν, ἔξαιφως πρὸς ἄλλην ἔξορίαν κατῆ ἡμῶν τελέατην πάλιν ἀφειδῶς ἄλλο συνελίθετο ἢ μετῆ ὀλίγα. ἀλλ᾽ ἄρκεδ ἢ τοῖς πεπραμένοις ἄσθακαλῶ, καὶ τὸ τοσαύτας κατῆ ἐνός σώματι ἔξορίας ὀρίζεν κατῆ ἑπιτοῖς ἀνεχθῆσι ἄσθα τῆς μεγαλοπερείας, καὶ παρῆ ἡμῶν ἢ δι᾽ ὠν ἔχρη γνωριῶ ἢ τοῖς καλλινοῖς ἡμῶν βασιλοῖσι δοκιμασίας ἐπικῶς ἄσθακαλῶ ἄσθαχῶρηθῶν. ταῦτα παρῆ ἡμῶν ὡς πρὸς ἡὸν ἄσθα παλῶς συμβελδύματι. εἰ ἢ ἀθανάκησφας καὶ νὸν ὡς τὸ πρῶτον πρῶτῃς τὸ δοκῶν, εἰ γέ ἔδοκεν ἢ λόγῳ ἔδεις δυνατώτερος, καὶ ὁδε μὲν ἔτω κὰν τοῖς γραμμασι πύξ, λάξ, παιδῶ, θανῶ, καὶ τὴν βασιλείαν ἐπὶ τὴν δέχρη βλασφημῶν, εἰ μὴ ἢ ἔξ ὠν πέπονθε σωφρονήσας. ἐγὼ ἢ καὶ πνῶ γεγεραφὸτ τὴν τελευταίαν ἐκείνη ροπήν ἀκήκοα, λέγοντι ὡς τὴν γλώσσαν σκῶλ ἔξει διαερθεῖς, ἐπὶ τὰ μέζω τε καὶ ἀθανάτα κατῆ αὐτῆ δικαιοῖηρια, μελεχῶρησε.

Aparte confecta attriti essemus, rursus magnanimitatis tuæ mandatum offendimus sine scripto, quo Panopolim redire jubebamur. Tot igitur calibus longi itineris confecti, corpore & morbo & senectute languido, manu & lateribus contritis, iterum Panopolim venimus, animam quodammodo agentes. Cumque acerbitate casuum, & doloris molestiâ adhuc cruciaremur, rursus aliud mandatum à magnanimitate tuâ scriptum, ex Panopoli ad quendam locum ei contributum nos abduxit. Et cum talia adversus nos finem habitura esse existimaremus, & quid invictissimi Principes de nobis statuerent, expectaremus, aliud repente adversus nos mandatum de quarto exilio nostro absque ulla miseratione compositum est. Et paulo post. Verum contentus esto his, quæ acta sunt. Sufficiat quæso, tot exilia contra unum corpusculum decrevisse, & post relationes, quas ad principes misit tua magnificentia, ut à nobis quoque per quos id fieri decet, invictissimis principibus rei veritas indicetur, humaniter permitte. Hæc nostra sunt consilia tanquam parentis ad filium. Quod si nunc quoque sicut antea, indignatus fueris, fac, quodcumque tibi placuerit, si quidem animus tuus nulla ratione flecti potest. Hunc in modum Nestorius in suis litteris, quasi pugnis & calcibus feriens atque insultans, Imperatores simul ac magistratus convitiis appetebat, ne iis quidem, quæ perpeffus fuerat malis prudentior factus. Ego vero Scriptorem quendam legi, de illius morte ita narrantem: eum linguâ vermibus erosa ad graviora & sempiterna migrasse supplicia.

Κεφ. η΄.

CAP. IIX.

ὡς μετὰ νεσθόριον μαξιμιανός, καὶ μετὰ τῶν πρῶτων ἐπιτοῦ, ἀπὸ φλοβιανῶν γίτηται.

Quomodo post Nestorium Maximianus, & post hunc Proclus, deinde Flavianus, Episcopi facti sint.

Μετὰ δ' ἐν τὸν νεσθόριον αὐτὸν τὸν ἀλάσσορα, τῶν κωνσταντίνης ἑσθαιδμε πόλεως τὴν ἐπισκοπὴν ἐπὶ ῥέπειαι μαξιμιανός, ἐφ' ἔπατης εἰρήνης ἢ τῆς τῆς τεύχην ἐκκλησία, τῶν ἢ αὐ ἔξ ἀνθρώπων γυρομένη, πρῶτῳ τῶν ὀιακας τῆς κατῆδρας ἐγγχεῖζεται, ὡς πάλαι κυζικῆς ἐπίσκοπῳ ἐμεχεροῦντο, καὶ τῶν τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων σελαμένα πορείαν, φλαβιανός τὸν ἔργον διαδέχεται.

Post mortem execrandi Nestorii, Episcopatum Constantinopoleos suscepit Maximianus, sub cuius administratione, Ecclesia Dei tranquillissimam pacem consecuta est. Quo ex hac luce subiato, Proclus sedis illius capessit gubernacula, qui jam pridem Episcopus Cyzici fuerat ordinatus. Hoc etiam fatali lege defuncto, Flavianus Episcopatum regie urbis sortitus est.

CAP. IX.

De infortunato Eutyche: & quomodo a Flaviano C.P. Episcopo depositus est, & de la- trocinali Synodo Ephesina secunda.

Hujus temporibus mota est quaestio de Impio Eutyche; Collecta particulari Synodo apud Constantino- polim, cum Eusebius Dorylai Episcopus libellos porrexisset, is qui jam pridem, dum Rhetor esset, impietatem Nestorii primus coarguerat. Euty- ches igitur, cum ad synodum vocatus non venisset, ac deinde coram convi- ctus esset hæc dixisse: Fateor Domi- num nostrum Jesum Christum, ante u- nitionem quidem duas habuisse natu- ras: Post unitionem verò unam dun- taxat naturam confiteor. Sed & cor- pus Domini negabat ejusdem esse sub- stantiz cujus sunt nostra: depositus est. Sed cum libellum precum obtulisset Theodosio, quasi acta synodi falsata fu- issent a Flaviano, primum quidem col- lecta est Constantinopoli synodus vi- cinorum Episcoporum. In qua, præ- sentibus etiam quibusdam magistrati- bus, Flavianus judicatus est. Cumque synodus Acta vera esse confirmasset, se- cundum Concilium Ephesi congrega- tum est.

CAP. X.

Qua per Dioscorum & Chrysaphium gesta sint in illegitimo Concilio Ephesino.

Hæc Concilio præsidere jussus est Dioscorus, Alexandrinæ Eccle- siæ post Cyrillum Episcopus: quod quidem ob inimicitias adversus Flavi- anum molitus fuerat Chrylaphius, qui tunc plurimum poterat in palatio. In- terfuit eidem synodo Juvenalis Hiero- solymorum Episcopus, qui & priori apud Ephesum Synodo interfuerat; una cum multis aliis Sacerdotibus, quos circa se habebat. Erat cum illis e- tiam Dominus, Antiochenæ Eccle- siæ post Joannem Episcopus: Julius item Episcopus, qui Leonis Episcopi Romani vices gerebat. Adfuit eti- am Flavianus una cum suis Episco- pis: cum Theodosius Imperator hæc ad verbum mandasset Elpidio. Is, qui antea Eutyche religiosissimi ar- chimandrite judices extiterunt, præ- sentibus quidem & silentibus: Judi- cum tamen locum nequaquam ob- tinentibus, sed reliquorum omnium sanctorum patrum communem senten-

Κεφ. θ.

Πειρ δὲ δυσυχῆς εὐτυχῆς, καὶ ὅπως παρὰ τῆς κωνσταντινουπόλεως καθήρθη φλαβιανός, καὶ πειρ τῆς ἐπίσης συνόδου λυσσεύς εὐτιδῆς.

ΕΦ' ἔτακτ' εὐτυχηῖ τὸν δυσσεύῃ κωνσταντινουπόλεως ἐπισκοπῶν. λυσεύς τε αὐτῶν ἐδωκότ' ἐπὶ εἰς τὴν ἐπισκοπήν τ' ἀρκευλαίης διέποιετο, καὶ ῥήτωρ ἔτι τυγχάνων, πρῶτ' ἔτι τὴν νεστορίου βλασφημίαν διήλεγξεν. ὡς δὲ ἐν κλητικῆς εὐλυχῆς ἐκείνην ἔλεγε τὰ δὲ, καὶ ὡς ἀφ' ἡμεῶν Βνθ' εάλω. εἰρήκη γάρ, ὁμολογῶ ἐκ δυο φύσεων γεγενῆσθαι τὸν κύριον ἡμῶν πρὸ τῆς ἐνώσεως μὲν ἡ τὴν ἐνώσειν, μίαν φύσιν ὁμολογῶν. ἐδὲ τὸ σῶμα τὸ κυρίου ὁμοούσιον ἡμῶν ἐπι- γινώσκαι καθαρῆς μὲν. ἐπιδήσειαν ἡ τὴν τῶν πρὸς θεοδόσιον χρομένων, ὅσα τῶν συστα- τῶν ὑπομνημάτων παρὰ φλαβιανὸν πλά- σθησθαι εὐλαίαν, πρῶτα μὲν ἀνατὴν κωνσταντινουπόλεως ἐπισκοπῶν ἀλίξεται, καὶ ὑπομνη- τῶν καὶ τῶν ἀρχόντων φλαβιανὸς κλημῶν καὶ βεβαιωθέντων ὡς ἀληθῶν τῶν ὑπομνη- μμάτων, ἢ ἐν ἐφέσω δὲ δὲ εὐλαίαν ἀλίξεται.

Κεφ. ι.

Ὅσα παρὰ τῆς διοικούσης ἐχρησασίαι τὸ παράλογον ἐπίσης συνόδου διεπράξατε.

Ἡς ἐξαρχὴ καθ' ἑαυτήν διοσκοπῶν. μετὰ κυριλλοῦ τῆς ἀλεξανδρείας ἐπισκοπῶν, πρὸς ἐχθρὰς φλαβιανῶν ἐπὶ κωνσταντινουπόλεως χροσάφιος τῶν βασιλείων τῶν κατὰ κεφάλαιον συνδραμόντων ἐν ἐφέσω ἰερεναλίης ἡ ἱεροβλύμων ἐπισκόπος, τὸ καὶ πρῶτον ἐν ἐφέσω χρομένους μὲν ἀπολλωνίων τῶν ἀμφ' αὐτοῖς ἱερέων. συνῆν δὲ τῶν καὶ δόμων ὁ μὲν αἰωάνην ἀντιοχείας πρὸς ἡμῶν καὶ ἰερίου ἐπίσκοπος, τὸ πονηρῶν λέοντος τῆς πρῶτης ῥάβδος ἐπι- σκόπος. παρήν δὲ αὐτοῖς καὶ φλαβιανὸς μετὰ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐπισκόπων, θεοδόσιος δεξιπῶν πρὸς ἐλπίδιον ἐπὶ ῥήματι ταῦτα. τῶν πρὸς δικασάντων ἀτυχεῖν τῶν ἀλαβεσάτω δογματῶν, παρῶνται μὲν καὶ ἡσυχάζοντων τῶν δικασάντων μὴ ἐπεχόντων, ἀλλὰ τὴν κοινὴν πάντων τῶν ἀγιωτάτων πατέρων περιμεινόντων

Ἰηφον, ἐπειδὴ τὰ παρ' αὐτῶν κειμήλια νῦν
δοκιμάξεται ἐν τῷ τῷ συνεδρίῳ ἀνακα-
λεῖται ἰδὲ τῆς καθαιρέσεως διτυχῆς παρὰ
διοσκῶρε καὶ τῷ ἀμφ' αὐτὸν, ὅπως δὴ τοῖς πε-
πραγμένοις ἀνείληπται καὶ κατακρίνεται δὲ
καθαιρέσεως Φλαβιανὸς καὶ εὐσέβιος ὁ τῶ
δορυλαίου πρέσβυτος. καὶ ταύτην καὶ ἰβας τῷ
ἐδεσπνῶν ἐπίσκοπος ἀποκηρύσσεται. καθαι-
ρεῖται δὲ δανιὴλ ἐπίσκοπος καρρῶν, εἰρη-
ναῖος τε αὐτῶν, καὶ πρὸς γε ἀκλυτῶ ἐύβλε-
πέρα χθὴ καὶ τῶ σωφρονίῳ χάριν τῶ κων-
σταντιναίων ἐπίσκοπος αὐτῶ. καθαιρέται δὲ
παρ' αὐτῶν καὶ ὁ τῶ κρεσσῶν ἐπίσκοπος
θεοδώριος, καὶ μὴν καὶ δόμιος ὁ τῆς ἀντι-
οχείων, ἐφ' ᾧ τί λοιπὸν γέγονεν, ὅσα ἐστὶν δι-
ρεῖν. καὶ ἐτῶ μὲν τὸ ἐν ἐφέσῳ δεύτερον διελύ-
θη συνέδριον.

Atiam expectantibus: quoniam ea, quæ
ab ipsis judicata sunt, nunc examinan-
tur. In hac Synodo Eutyches quidem à
Dioscoco & ab Episcopis, qui cum illo
erant, rescissâ depositionis sententiâ,
in integrum restitutus est, sicut in actis
continetur. Flavianus vero & Eusebius
Dorylæi Episcopus, damnati sunt ac
depositi. In eadem synodo Ibas quoque
Edesenorum Episcopus, à communi-
one submotus est, & Daniel Carrarum
Episcopus est destitutus: Irenæus item
Tyri, & Aquilinus Bybli. Gesta sunt e-
tiam quædam pro Sophronio Constan-
tinenium Episcopo. Depositus est ab
iisdem etiam Theodoritus Episcopus
Cyri, & Domnus Antiochenus Epi-
scopus. De quo quid postea factum
fuerit, invenire non potui. His ita ge-
stis, soluta est secunda Synodus Ephes-
ina.

CAP. XI.

Defensio varietatis opinionum, quæ sunt apud
Christianos, & derisio fabularum
Gentilium.

Κεφ. ια΄.

Κπολεγίω τ' συγγραφίαις ὑπὲρ τ' ἐν ἡμῶν διαφορῶν, καὶ κατὰ
γίλωσ τ' ἰλλαντικῶν ὕθλων.

ΜΗ μοι δέ τις τῶν εἰδωλομανέντων
ἐπιγελάσῃ, ὡς τῶν δούλων τῶν προ-
κρεσσῶν καθαιρέτων, καὶ προσεφθέρων κόντων
αἰετι τῆ πίστες καινότερον. ἡμεῖς μὲν γὰρ τῶ
ἀφραστον καὶ ἀνεξιχνίαστον τῶ θεῷ φιλανθρω-
πιῶν ἐρδινῶντες, καὶ ἐς τὰ μάλις α σεμνύνει καὶ
ἐξαιρέειν βεβλόμενοι, ἢ τῆ δὲ ἡ ἐκείσε πρεπόμε-
θα καὶ εἰς ἀδυνατῶν τῶν αἰρέσεις ὡς
χειριανοῖς ἐξδρηκῶτων, πρῶτον πῶς βλασ-
φημεῖν ἠθέλησεν, ἢ ἀτιμάσαι τὸ θεῖον βε-
λόμην ἐξωλίωσεν ἀλλὰ μάλλον ὑπο-
λαμβάνων κρείσσον τῶ φθασάντος λέγειν εἰ
τόδε πρὸς εὐδοσίαν καὶ τὰ μὲν συνεκτικὰ καὶ
κύρια πᾶσι κοινῶς ὁμολογήσαι. τελεῖς γὰρ
ἡμῖν τὸ προσκυνῆσαι, καὶ μονὰς τὰ δόξολο-
γῶμεν, ὅ, τε πρὸ αἰῶνων ἡμῶν θεὸς λό-
γος, σαρκῶμεν δὲ δὲ ἑρῶν ἡμῶν φειδοῖ
τῶ πλάσμα. εἰ δὲ ἄλλο ἕτερον ἄτῃα κεκα-
νένηται, γεγόνασι καὶ ταῦτα τῶ σωτῆρος
ὁμοῦ θεῷ τῶ ἀντεξοῖα καὶ ὡς ἐιπέτων, ἵνα
μάλλον ἡ ἀγία καθολικὴ, καὶ ἀποστολικὴ ἐκ-
κλησία, ἐν θῶν δὲ κακείθεν πρὸς τὸ θεῖον τε
καὶ δισεβῆς ἀιχμολωπῆση τὰ λεγόμενα,
καὶ πρὸς μίαν ἀπεξερῶν τῶ διθεῖαν ὁ-
δὸν ὑπολήσῃ. διὸ καὶ τῶ ἀποστολῶν δὲ μάλα

Nemo porro Gentilium nos deri-
deat, propterea, quod posteriores
Episcopi, priores destituant, ac semper
novi aliquid adjiciant fidei nostræ. Nos
inexplicabilem & investigabilem Dei
erga homines benevolentiam scrutantes
eam maxime honorare & omnib⁹
modis extollere cupimus, aut hanc, aut
illam sententiam sequimur. Nec quis-
quam eorum, qui inter Christianos hæ-
retes excogitarunt, decita opera im-
pie loqui voluit: aut cum divino numi-
ni contumeliam facere decrevisset, in
errorem delapsus est: sed potius unus-
quisque eorum existimavit, se, qui hoc
dogma assereret, melius dicere quam
reliquos, qui ipsum præcessissent. Et
ea quidem, quæ præcipua sunt ac fun-
damenta fidei nostræ, uno consensu o-
mnines confitemur. Trinitas enim est
quam adoramus, & unitas quam glori-
ficamus: & Deus idem ac verbum, an-
te sæcula genitum, & propter homines
secunda generatione incarnatum. Quod
autem in aliis capitibus quædam
innovata sunt, id ex eo factum est,
quod Servator noster Deus liberam
nobis facultatem reliquit de iis senti-
endi, ut sancta Catholica & Apostolica
Ecclesia, ea quæ ab utraque parte di-
cuntur, ad rectam normam ac pieta-
tem traducat, & ad unam planam re-
ctamque semitam perveniat. Atque
ob hanc causam sapienter admodum

dixit Apostolus Paulus : Oportet hæreses esse inter vos, ut qui probi sunt, manifesti fiant. In quo admirari etiam licet ineffabilem Dei sapientiam, qui ad divinum Apostolum Paulum dixit: Virtus enim mea in infirmitate perficitur. Ex quibus enim causis Ecclesiæ divulsa sunt membra, ex iisdem recta & irreprehensibilis doctrina accuratius limata & exposita est: & catholica atque Apostolica DEI Ecclesia majus incrementum accepit, & ad ipsum usque cælum sublata est. Gentilium verò superstitionis alumni, dum nec Dei naturam, nec ejus providentiam in rebus humanis investigare student, & majorum suorum, & suas invicem opiniones evertunt. Novos enim subinde Deos excogitant, eosque ex propriis animi perturbationibus designant ac nominant, quo scilicet libidinibus suis impunitatem concilient, hujusmodi Deos sibi adfiscendo. Sic certe apud illos is, qui summus habetur Deus, & Pater hominum simul ac Deorum vocatur, in avis speciem mutatus, Adolescentem Phrygem impudenter rapuit, & mercedem stupri poculum ei tribuit, permittens ut ipsi amoris gratiâ propinaret, quo uterque simul cum nectare dedecus ac probrium hauriret. Idem innumeris aliis sceleribus, quæ ne vilissimis quidem hominibus permittuntur, sese inquinavit. Et in omnes brutorum animalium species, ipse omnium brutissimus mutatus, Androginus factus est, non in utero quidem, sed in femore factum gestans, ut & ista præter naturam ab eo committerentur. Unde ortus Bacchus ipse quoque Androginus, utrumque sexum contumelia affecit: Auctor temulentia, ebrietatis & crapulae, & omnium, quæ inde nascuntur malorum. Huic Ægiocho & Alti-tonanti aliud quiddam ut magnificum attribuunt, patricidam cum appellantes, quod extremum apud omnes scelus existimatur: propterea quod Saturnum, qui malo fato ipsum genuerat, ex regno expulisset. Jam vero quid de scortatione dicam ab ipsis consecrata, cui Venerem Cypriam è concha genitam præfecerunt: quæ continentiam quidem, tanquam scelus quoddam ac piaculum averfatur: stupris vero & quibuslibet flagitiis delectatur, iisque ipsis coli sese ac placari cupit. Cum qua Mars congressus, astu Vulcani reliquis diis spectandus ac deridendus exponitur. Riserit etiam non immeritò quispiam Phallos eorum, &

σαφῶς εἰρηλαί. δὲ δὲ καὶ αἰρέσεις ἐν ὑμῶν ἵστανται, ἵνα οἱ δοκιμοὶ φανεροὶ γίνωσιν καὶ διαμαρτάνωσιν καὶ τῶν ἐσθλῶν ἐστὶν τὴν ἀρρήτων τῶν θεῶν σοφίαν, τῶν καὶ πρὸς τὸν θεασασίον παύσειν εἰρηκότες. ἢ γὰρ δύναμις μὲς ἐν ἀδυναμίᾳ τὴν λειπέται. Ἐξ ὧν γὰρ τῆς ἐκκλησίας ἀπερραγῆν τὰ μέλη, ἐκ τῶν τῶν θεῶν καὶ ἀμωμῶν πλεον ἀπέξεδιθη καὶ ἀπέλειθη δόγμα, καὶ πρὸς ἀύξησην καὶ τὴν ἐς ἕρην ἀνάστασιν καθολικῆ καὶ ἀποστολικῆς θεῶν ἐκκλησίας. οἱ δὲ γε τῆς ἐλληνικῆς πλάνης τῶν φιμοί, ἐ θεὸν ἐξευρεῖν βεβημένοι, ἢ τῆν αὐτῶν ἀειτέρας ἀνθρώπων κηδεμονίαν, τὰ τε τῶν φθασάντων, τὰ τε ἀλλήλων καταλύσασιν, ἀλλὰ θεὸς ἐπὶ θεοῖς ἴπνοεντες, καὶ τῶν ἀκείων παθῶν χειροβόντες τε καὶ ὀδομαρτάντες, ἵνα συγνώμην ταῖς οἰκείαις ἀκολασίαις πορίζωντο, θεὸς τοῖς τῶν ἴπνοεντων ὡς ἀμείλιχὸν παρ' αὐτοῖς ὑπαίτη πάσης ἀνθρώπων τε θεῶν τε, τὸν φεύγοντὸν μετὰ κινεῖν ὄρνεον μετὰ κινεῖν ἀσελγῶς διήσπασιν μὲν ὅν τε τῆς ἀσελγείας, τὴν κύλικα παρέρχεται, τὴν φιλοσοφίαν προπίνειν ἴπνοεντων ὡς ἀμείλιχὸν καὶ τὰ ὀνειδή κοινῶς πίνουεν ὅς καὶ μυρίοις ἄλλοις ἀποπήμασι, καὶ τῶν ἀποπῆμασι τῶν ἀνθρώπων ἀπηνόητων, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀλόγων ἰδέαν ὀπτασίν ἀλογώταται μέλαδθητες, ἀνδρόγυνον γίνονται, εἰ καὶ μή τὴν γαστέρα, ἀλλὰ γὰρ τὸν κερὸν κνοφεῶν, ἵνα καὶ ταῦτα τῶν φύσιν αὐτῶν πρᾶξι. ἢ καὶ τὸ διθυράμβον κῆμα ἀνδρόγυνον γινόμενον, ἐκασέραν ἐπιβρίσει οὐσίαν, μέθης ἐξάσπον, οἶνοφλυγίας τε αὐτῶν καὶ κραυγῆς, καὶ γεῖωλοκασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν δεινῶν. τῶν τῶν ἀιγίχων τῶν εὐεβρεμέτην καὶ πσεμνὸν ἐκείνο ἀειμυθίασι, παρὰ λαοῖν ἀποκαλέσιν τὴν ἐσχάτην παρὰ πᾶσι παύσειν, ὅτι τὸν κέρνον τὸν κακῶς αὐτὸν φύσαντα τῆς βασιλείας ἐξωθήσαντα. τί δὲ ἂν φαῖν καὶ ἀπὸ τῆς θεεργηθείσης αὐτοῖς πορνείας, ἢ τῶν ἀφροδίτην τὴν κοχλοχρητήτην κυπελαῖν ἐπέσπασαν τὴν μὲν σαφροσύνην, ὡς ἕνα γὰρ τὴν χεῖμα καὶ τὴν ἀλλῶς ἐκτεπον μυσταπόμην τὴν πορνείαις δὲ καὶ πάσαις ἀσελγείαις ἠδομένην, καὶ τῶν ἰλάσκαδ βεβημένην μετ' ἧς ἀσῆς ἀσχημονεῖ, τοῖς ἠφροσύνης τεχνάσμασιν ὑπὸ τοῖς θεοῖς διαπραξίμενος τε καὶ γελώμενος. γελᾶσι δὲ αὐτῶν

δικαίως καὶ Φαλλὰς αὐτῶν, καὶ ἰθυφάλλας, καὶ Φαλλαγωγίαν, καὶ πρίαπον ὑπερμεγέθη, καὶ πάντα ἀχρημονιμοσίω τιμώμενον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια, καθ' ἑν μόνον ἐπανέτα, ὅτι γένητο ἔχ' ὄρα, ἀλλὰ τῷ σκότῳ σωοικεῖν καὶ ἐκείνησαν τέτων τοῖς ἀιχρῶς πμῶσι τε καὶ πμωμύροις καλαμπανορδύων, ἐπὶ τὴν νόσαν τὸν πῶλον ἐκκενήσωμεν, καὶ τὰ λοιπόμενα τ' Θεοδοσίῳ βασιλείας ἐυσυνόπῳς ἀποδώμεθα.

A Ichifallos, ac Phallagogia, & enormem Priapum, ac Panem, qui turpi colitur membro. Mysteria item, quæ Eleusine celebrantur, ob id solum laudanda, quod à Sole non videntur, sed perpetuis tenebris damnata sunt. Verum hæc, tam his, qui ista turpiter colunt, quam iis, qui coluntur relinquentes, equum ad metas incitemus, & quæ superlunt de rebus gestis Theodosii, omnium oculis subijciamus.

Κεφ. ιβ'.

CAP. XII.

Ἐπιτομὴ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου αὐτοκράτορος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

B Quod Imperator Theodosius hæresin Nestorii profugavit.

Γραφίαν δὲ ἔν' αὐτῷ πανδοσεβῆς διάταξις, ἀνατὸ πρῶτον βιβλίον κειμένη, ἰεσνιανῶς κωδὶξ ἀνόμασαι, τρίτῃ τὸν δριθμόν ἔ' πρώτῃ πῆλα τυγχάνουσα· ἐν ἣ τὸν πάλαι πυθέμενον παρ' αὐτῶς αὐτῷ νεσοείῳ γέγραπται, Θεοδὸν κινήσεις, ἀπάσαις τὸ δὴ λεγόμενον ψήφοις κατέχευεν ἀναθέματα ἁεθελῶν, καὶ γέγραφεν ἐπὶ λέξεως ὡδ' ἐπιθεωροῦμεν τὰς ζήλητας τὴν ἀσεβῆ νεσοείῳ πῖσαν, ἢ τῇ ἀθεμίτῳ αὐτῷ διδασκαλία ἀκολοθῆντας, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἴεν ἢ κληρικοί, τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν ἐκβάλλεσθαι, εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀναθέματα ζεῶσθαι, τὴν ἐπιτομὴν ἄλλοι νομοθεσίαι τ' ἡμετέρας ἐνεκα τρησκείας, τὸν διάπτουρον αὐτῷ ζῆλον δεκνύσασθαι.

S Cripta est ab eodem Imperatore Constitutio admodum pia; quæ relata est in primo Justiniani libro, qui Codex dicitur, estque numero tertii primi tituli. In qua Theodosius, cum quem prius in deliciis habuerat, sicut ipse Nestorius scribit, divinitus incitatus, omnibus, ut ita dicam, calculis condemnavit, anathema ei denuntians his verbis; Præterea sancimus, ut quicumque impiam Nestorii fidem æmulantur, vel nefariam ejus doctrinam sectantur, si quidem Episcopi vel Clerici sint, sacris Ecclesiis ejiciantur: si vero laici, anathemate feriantur. Sunt & alix leges pro nostra religione ab eodem datæ, quæ ardentissimum ejus zelum abunde testantur.

Κεφ. ιγ'.

CAP. XIII.

Περί τῆς ἀγίας συμεῶν τῆς συλίτου.

De sancto Symeone Stylita.

Ἐν τῷ τῷ τῷ χρόνῳ ἡμᾶς τε καὶ διεφάνη καὶ συμεῶνης, ὁ τῆς ὁσίας καὶ πάλαι αἰοιδίμης μνήμης, πρῶτ' ὅτι ἐπὶ κίον ἑστῶσιν ἐπὶ τῆς ὁσίας, διπληχὺ μόνις ἐνδιαίτημα τὸ ἁεθελῶν, δόμνη τῶν κἀδ' ἐπὶ αὐτῶν ἀνιούσων ἐπισκοποῦντ' ὅς ἐπὶ δὴ παρ' αὐτὸν γέγονεν, ἐκπλαγεῖς τῶν ἑστῶσιν καὶ τῶν διαίταν, τῶν μυστικῶν ἐργῶν ἐγγίχεσθαι. ἀμφω δὲ ἐν συνηθέτῳ, καὶ τὸ ἀχραντὸν ἱερεργήσαντες σῶμα, τῆς ζωοποιῆς κοινωνίας ἀλλήλοις μετέδωσαν. ὅσῳ ἐν σαρκὶ τῶν ἑρανοῦν δυνάμεων πολυτέλειαν ζήλωσας, ἐξαιρέσει μὲν ἐαυτὸν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ τῶν φύσει βιασάμενος τὴν τέως κατῶ βεβίβασαν, ὅτι μετέωρα διώκῃ ἔ' μέτρον ἑρανοῦ καὶ τῶν ἐπὶ

Iisdem temporibus floruit atque inclaruit Symeones, vir sanctæ ac percelebris memoriæ. Hic primus stationem super columnâ instituit, cujus domicilii ambitus vix duorum erat cubitorum: quo tempore Dominus Antiochenæ urbis Episcopatum administrabat. Qui cum ad Symeonem venisset, stationem ejus ac vivendi tationem admiratus, secretiora quædam concupivit. Ambo igitur in unum convenerunt, & cum immaculatum Corpus sacrificassent, vivificam Communionem sibi mutuò impertierunt. Hic Angelorum conversationem in carne æmulatus, à terrenis quidem rebus sese abduxit: Et vim inferens naturæ, quæ deorsum vergit, sublimiâ appetiit. Ac mediis inter cælum & res

terrenas constitutus, Deum allocutus est, & una cum Angelis Deum glorificavit: ex terris quidem supplicationes pro hominibus offerens Deo: Ex caelis verò supernam benevolentiam hominibus concilians. Hujus miracula conscripta sunt à quodam, qui hominem viderat, & rebus ab illo gestis interfuerat. Sed & Theodorus Episcopus Cyri, ejusdem viri miracula admodum diffuse commemoravit. Verum deprehendimus, id ab illis præcipue omissum esse, cujus memoria apud sanctæ Solitudinis incolas etiamnum servatur, & quod nos ab illis accepimus. Cum igitur Simeones iste, qui in terris Angelus, & in carne civis cælestis Hierusalem fuit, novam hanc & mortalibus habitenus ignotam vivendi rationem instituisse, sanctæ solitudinis incolæ quendam ad eum miserunt, mandantes ut ex illo sciscitaretur, quamnam esset hæc nova ac peregrina conversatio, & cur viam jam tritam & Sanctorum vestigiis impressam relinquens, aliam ipse novam nullique mortalium adhuc cognitam inivisset: simul præcipientes ei ut descenderet, & electorum Patrum viam insisteret. Quod si ille paratum se ostendisset ad descendendum, jussissent, ut suo more vivere fineretur. Obedientia enim ejus fati declarari, quod Deo duce atque auctore hujusmodi exercitationem suscepisset. Si verò detrectaret, ac propriæ voluntati inservire mallet, nec ipsorum monitis illicò obsequeretur, mandarunt ut eum vè abreptum detraheret. Qui cum ad illum venisset, & Patrum ei mandatum exposuisset, & confestim Symeon alterum pedem demississet, ut præceptis Patrum obtemperaret: is, qui ad illum missus fuerat, permittit ei, ut cursum, quem instituerat, teneret, his eum verbis compellans. Fortis esto & viriliter age. Statio tua à Deo est. Hoc Symeonis factum prorsus memorabile, hoc loco commemoravi, quod tamen ab iis, qui de illo scripserunt, prætermisum est. Tanta portò divinæ gratiæ virtus in eo inerat, ut cum Imperator Theodosius Judæis Antiochiam incolentibus synagogas, quas Christiani illis ademerant, restitui jussisset, Symeon tanta cum fiducia ac libertate ad eum scripserit, tamque acriter eum objurgaverit, solum Imperatorem solum DEUM reveritus: ut Imperator Theodosius, revocata jussione sua, cunctam gratiam Christianorum fecerit:

Α γῆς χροόμενος, ἐν συγχάνει τεταῖ θεῷ μὲν τῶν ἀγγελῶν δοξολογῆ ἐν μὲν τῆς γῆς, τὰς ὑπερῶν τῶν ἀνθρώπων προσεβίαι τὰ θεῷ προσάγει μὲν ἔρανθ ἢ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀναθεῖς μείνεια καὶ ἀπραπόμενος. τέτα τὰς θεοσεμείας γέγραφε μὲν καὶ τις τῶν αὐτοπῶν γενομένων. γέγραφε ἢ καὶ λογίως ἀπέθετο καὶ θεοδώλει, ὁ τῶν κυρεσῶν ἐπιχορηγῶν ἐν ᾧ τὰ μάλις παραλελοιπότες, ὁ μὲρ νὸν σωζόμενοι παρὰ τοῖς τῆς ἀγίας ἐρημικαὶ κειλήφραμεν, καὶ παρ' αὐτῶν παρελθόντων μεν. ὅτε δ' ἐν συμειώνης ἐστὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀγγελῶν, ὁ ἐν σαρκὶ τῆς ἀνω ἱερεσσαλήμ πλοῆτης, τῶν ξένων ταύτων καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστα κείρον ἐπέηδυσσε, ξέλλασίτνα παρ' αὐτὸν οἱ τῆς ἀγίας ἐρημικῆς ἐνείλαμενοι φάσαι τις ἡ ξενοπρεπὲς αὐτῆς ποληθία. πῶς τῆς τρημμένω καὶ τοῖς ἀγίοις περὶ ἀνημένη ὁδὸν ἀφείς, ἀλλῶ τινὰ ξένων καὶ τοῖς ἀνθρώποις καθάπαξ ἀγνωσμένη ὁδὸν; καὶ αἰς ἐπιπράσασιν αὐτὰ κατέβηται, καὶ τῶν τῶν οὐλεκτῶν παλέων ὁδὸν ἀνύειν. ὅπως εἰ μὴ ἐκθύμως ἐαυτὸν πρὸς τῶν κατέβηται ὁδὸν συγχαρῆν ἐκέλευσαν αὐτὰ τῶν ἰδίων ἐνείχων. ἐν γὰρ τῆς ὑπακοῆς δῆλον εἶναι, ὡς ἐν θεῷ ποδηγηθεὶς ὡς διατληθῆς. εἰ δὲ γε ἀνίσταίν, ἢ καὶ τῆς ἰδίας φελημαῖο δὲ λῶ γροῖο, καὶ μὴ πρὸς τῶν ἐπιπρῶν ἰδυδρμήσοι, καὶ πρὸς βίας αὐτὸν κατέβηται. ὅς ἐπειδή περ παρ' αὐτὸν ἐχθρὸς καὶ τῶν τῶν παλέων ἀπήλειει ἐν τῶν, ὡς τε δ' ἀτρεσὸν τῶν ποδοῖν προῦπεμνε, τῶν παλέων τὴν ἐπιπρῶν ἐκπληρῶσαι βεβημεν, ἀφίς αὐτὸν τὴν ἰδίαν ὁδὸν ἐκπληρῶν, ἐπιφθεγξάμεν, ἴαυε καὶ ἀνδρῶν ἡ σάσις σε παρῶ, θεῷ ἐστὶν ὁμοί ἀξιολογητῶν ἐξέλεθη, τοῖς περὶ αὐτῆς γεγραφῆσι παραμείνον τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς θείας χάριτος ἐπέσηψε δύναμις, ὡς καὶ θεοδοσίος τῶ ἀποκράτερος τε δεσποτικὸς τῶν κατὰ τὴν ἀντιόχεια ἰεδαίοις ἀποδοθῆναι τὰς σφῶν σιωγῶν, ἄσπερ ἐφθῆσαν παρῶ χριστιανῶν ἀφρημένοι, οὕτω παρρησία γέγραφε οὕτω σφοδρῶς ἐπέμψε, μόνον τὸν ἰδίον βασιλεία δυλαβόμεν, ὡς καὶ τὸ βασιλεῖα θεοδοσίος τῶ ἰδίας ἀνακαλεσάμενον κελύσας, πάντα πρὸς χάριν χριστιανῶν ἐκπληρῶσαι

ἡ δὲ ἀλδσαι ἡ καὶ τὸν ὑπαρχον τὸν ταῦτα δι-
 δάξαντα τῆς ἀρχῆς. δευθῆναι τε ἔπειτα
 καὶ ἀεὶς μαρτυροῦν ἐπὶ ῥήματι, ἵκε-
 τῶν τε καὶ ἑυχῶν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τῆς οἰκεί-
 ας εὐλογίας μεταδιδόναι διατετυχοῦν
 ἐν σαρκὶ τὸν δὲ τὸν βίον διαθλῶν ἔτη ἑξ
 καὶ πενήκοντα. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ Φεβρί-
 οῦ μηνί ἐν ταῖς θείαις καθήχησιν, ἔτη ἑνὴν. ἐν
 δὲ αὐτῇ τῇ καλεσμένῃ μάνδρα, ἐπὶ καὶ τεσ-
 σαράκοντα ἐν πνι μὲν σενωπῶ ἔτεσι δέκα,
 τὸν ἀγῶνα διανύσας. ἐν δὲ κίσι βραχυτέ-
 ροις ἐπὶ καὶ ἐπὶ τεσσαρακοσίαις ἔτη
 τριάκοντα. τέταρτον τὸ πανάγιον σῶμα μέλα
 τὴν ἐνθενδε ἐκδημίαν καὶ τὴν ἀνποχέων
 ὑπερῶν ἐσήχηθη, λέοντι τὰ σκήπτρα διεπον-
 τῶ, μαρτυροῦν τῆς ἀνποχέων προε-
 δροῦντι, δευθῆναι ἡ αὐτῶν ἐῶν στρα-
 τῶν ταγματῶν, μὲν τῶν ἀμφὶ αὐτῶν
 στρατιωτικῶν τελῶν τε καὶ λοιπῶν, κατὰ τὴν
 αὐτῶν μάνδραν ἡρομένων, καὶ τὸν πάνσε-
 πτον διασωσάντων νεκρῶν συμεῶν τε μα-
 καρίων, ὡς ἀν μὴ αἱ γεννηῶσαι πόλεις
 σωελθῶσαι τέτον διαπαύσιν. θαυμά-
 των τοῖνυ μεγίστων καὶ καὶ τὴν ὁδοπορίαν
 ἡρομένων, κομίζεται καὶ τὴν ἀνποχέων τὸ
 αὐτῶν πανάγιον σῶμα. ὁ καὶ λέων ὁ αὐτο-
 κροῦν ἐξήγησας ἡ δὲ τῶν ἀνποχέων
 λαβῶν. καὶ δεῖσαι οἱ τῆς ἀνποχέων πρὸς
 αὐτῶν ἀνατενάμενοι γεγραφασιν ἕτως.
 δια τὸ μὴ ὑπάρχειν τείχη τῇ πόλει, πέ-
 πτωκε γὰρ ἐν ἀρχῇ, ἡγάγομεν τὸ πανάγιον
 σῶμα, ὅπως ἡμῖν γρηται τείχη καὶ ὀχυ-
 ρωμα. οἱ καὶ παιδῶν, ἐν δὲ τεταῖς δεῖ-
 σεσι, τὸ σέπτον αὐτοῖς εἶασε σῶμα. τέταρτον
 πολλὰ μέγιστον ἡμῶν ἐφυλάχθη, ἡ καὶ τὴν
 ἀγιαν κορυφῶν μὲν πολλῶν ἱερῶν τεθεῖσθαι,
 ἐπὶ κορυφῶν τῆν καὶ δε γρηγορίων τε πα-
 νασιδίων, φιλιππικῶν δευθῆναι παρα-
 φυλακῆς ἐνεκα τῶν ἐῶν ἐκτραυμά-
 των, πῆμα λείψανα ἀγίων οἱ ἐκπεμφθῆ-
 ναι. καὶ τὸ παραδόξον, αἱ καὶ τῆς κεφαλῆς
 ἐπικείμεναι τείχους ἐ διεφθάρσαν ὡς δὲ αὐ-
 τῶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις σωμαλιζομένους,
 διασώζονται καὶ τὸ καλά τῶν μέλων δέρ-
 μα, ἐρρυθρῶν μὲν, καὶ ἀπέσκληκε σώ-
 ζεται δὲ ἐν ὁμοίῳ, καὶ τῶν ὀδόντων δὲ οἱ
 πλείους, οἱ μὴ δὲ οἱ χερσῶν ἀνθρώπων
 πρὸς βίαιως ἀφῆρέθησαν, δια τῆς ἀρχῆς

A & Praefecto pratorii, qui hac ipsi fug-
 gesserat, potestatem abrogaverit: pe-
 tieritque nominatim à sanctissimo ac-
 que Aerio Martyre, ut pro ipso Deum
 precaretur, suamque ipsi benedicti-
 nem impertiret. Porro Symeon in
 hac exercitatione sex & quinquagin-
 ta annos vixit. Novem quidem an-
 nos in primo monasterio, in quo divi-
 nae vitae præceptis fuerat imbutus. Se-
 ptem vero & quadraginta, in eo lo-
 co, qui dicitur Mandra: decem vi-
 delicet annos in quodam angiportu;
 in brevioribus autem columnis, se-
 ptem: triginta autem annos in colu-
 mna quadraginta cubitorum labori-
 oso certamine perfunctus. Hujus
 sacratissimum corpus post obitum An-
 tiochiam deportatum est, Leone im-
 perium tum gerente, & Martyrio
 Antiochenæ urbis Episcopatum ad-
 ministrante: cum Ardaburius Magi-
 ster Orientalis militiæ, unâ cum mi-
 litaribus numeris, quos circa se ha-
 bebat, & cum reliqua omni multi-
 tudine ad Symeonis mandram venis-
 set, & sanctum beatissimi viri corpus
 servasset, ne à finitimis civitatibus
 subriperetur. Igitur sacrum ejus cor-
 pus, non sine ingentibus miraculis,
 quæ per totum iter facta sunt, delatum
 est Antiochiam. Quod & Imperator
 Leo ab Antiochenis sibi dari popo-
 scit. Verum Antiocheni misso ad Prin-
 cipem supplice libello, his verbis sunt
 uli. Quoniam civitas nostra muros non
 habet: corruerunt enim ob indigna-
 tionem divini Numinis: sanctissimum
 corpus huc importavimus, ut nobis
 pro muro munimentoque esset. Qui-
 bus permotus Leo, precibus eorum
 cessit, & sacrosanctum corpus eis re-
 liquit. Hujus complures reliquæ ad
 nostra usque tempora asservatæ sunt.
 Et sanctissimum ejus caput ipse præ-
 sentibus multis sacerdotibus vidi, ce-
 leberrimo Gregorio Episcopatum
 Antiochenæ urbis gubernante: cum
 Philippicus ad custodiam ac præsi-
 dium Orientalis militiæ, pretiosas
 Sanctorum reliquias ad se mitti postu-
 lavisset. Et quod mirandum est, ca-
 pilli capitis nequaquam difflexerunt:
 sed perinde ac si ille adhuc viveret
 atque inter homines versaretur, in-
 tegræ manent. Curis item in fron-
 te rugosa quidem est atque obdura-
 ta: Manet tamen adhuc incolumis:
 sicut & dentium plerique, exceptis
 his, quos pii quidam ac fideles vi-
 ri per vim abstulerunt. Qui quidem

dententes magnitudine sua abunde testantur, qualis quantusque fuerit vir DEI Symeones. Adjacet capiti catena ferrea quam ille collo gestaverat: cui utpote laborum lociæ gloriosum corpus honores ipsi a Deo concessos communicavit. Nam ne mortuum quidem Symeonem, earum illud ferrum defecit. Hujus porro viri res gestas figillatim perconferem, tum mihi narranti, tum legentibus non mediocre fructum allaturas, nisi Theodoritus, ut jam dixi, eas fusius exposuisset.

CAP. XIV.

De stella, qua spercerunt in porticu juxta columnam Symeonis, quam scriptor hic, & alii complures viderunt: & de capite ejusdem sancti Symeonis.

IAm vero aliud quidpiam quod ipsemet vidi, huic historie inferam. At debam incredibile cupiditate visendi delubrum sancti illius viri. Distat autem illud ab urbe Antiochia stadiis trecentis, situm in ipso montis vertice. Mandram indigenam vocant: quod nomen a sanctissimo Symeone ei loco inditum videtur, eo quod illic asperiori disciplina sese exercuisset. Et montis quidem acclivitas, ad viginti usque stadia protenditur. Templi autem fabrica formam crucis refert, ex quatuor lateribus porticibus ornata. Ex adverso autem illis oppositæ sunt columnæ, e lapide polito pulchre fabricatæ, quibus tectum venuste admodum in sublime attollitur. In medio atrium est subdivale, summo artificio elaboratum: In quo columna illa stat quadraginta cubitorum, in qua terrenus ille Angelus caelestem vitam exegit. In tecto supradictarum porticum cancelli sunt, quos nonnulli fenestras vocant, tum ad atrium superius memoratum, tum ad porticus vergentes. Ad lævum igitur columnæ latus, ipse cum reliqua populi multitudine ibi collecta, saltantibus circa columnam rusticis, vidi in fenestra stellam immensæ magnitudinis, per totam fenestram discurrentem atque radiantem: neque id semel, aut iterum, ac tertio, sed sæpius: eandemque crebro evanescentem, atque iterum subito apparentem. Quod quidem non nisi diebus festis, quibus sancti viri memoria quotannis recolitur, fieri solet. Sunt etiam qui dicant: nec fides deroganda est miraculo, tum ob

Α κηρύσσοντες, οἱ τε κηλόπος κη πηλοῦ
ὁ ἀνθρώπος ἔθευ γέγονε συμειώνης. ταύτην
ὅση σιδήρα πεποικιλῆ κλοῖος ἀπακείων
μετ' ἑτο πολυμήτην κη διαθλάσαν σα
μα τῶν θεῶν γεῶν μετὰ δέδωκεν. ἔθευ
ἀποθανόντα τον συμειώνη, ὁ ἔρασης ἀπε
λιπε σιδήρῳ ἔτω τὸ κατ' ἕκαστον ἀν
εληλύθειν, ἐμοί τε τῆς διηγήσεως ἀπο
λειαν παρέξων, κη τοῖς ἐπιλογηχάνασιν, ἐκ
πρωλυτέρεθν ταῦτα θεοδωρεῖτω, ὡς ἐφ' ἑ
εἰπῶν, ἐπεπόνηθ.

B

Κεφ. ιδ'

Πειρὶ τῶν πολλῶν φαινομένων ἀστέρων ἐν τῇ πειρῇ τῶν
σοῶν ἔστιν συμειών. ἐν τῷ ἑσπέρῳ ὁ συρραφεὶς κη ἀ
λοι κη αὐτῆς τῆς κεφαλῆς τῆ
ἀγίας.

ΘἜσε ἡ κη ἕτερον ὄν τε θέαμα, τῆς ἰσχυρῆς
ἀστέρας. Ἐπόθεν τὸ τέμνην τετα
δῆτ' ἀγίας θεασάσθ. δέξθηκε ἡ θεοπόλις
σαδίοις μάλιςα τριακοσίοις, κη μύρον ἀπο
αὐτῶν τῶ ὄρεος τῶ κορυφῶν. μανδραμ
ἀπὸ κῆλοι καλῶσι, τῆς ἀσκησεως οἰκίας
τῶ παναγίος συμειών τῶ ἀποσηγορεῖται
κῆ ἰσχυρῶ κατὰ τὴν ὄν. δῆτ' ἀγίας δὲ τὸ ἀποση
λες ἔθεος σαδίας εἰκοσι. ἡ ἡ τῶ νεῶ οἰκίας
μία, συγκειμαι μὲν σαυρῶ δίκην, ἐκ τῶν τε
σάρων πλοῦρων σοῶς κοσμημένη ἀποση
χαται ἡ ταῖς σοῶς, κίονες ἐκ λείθε ἔθεσ ἀπο
ποικιλῆ οὐπεσπεῶς, ἐν μάλα τῶ ὄρεθ
εἰς ἡ τῶ ἐπαίρητες. τὸ δὲ γε μεῖον. ἀπο
ἰσχυρῶς ἐστὶ μετὰ πλείους ἔθεσ ἀποση
τῆς τέχνης. ἔθεσ ὁ θεοσαρακοῦ ἀπὸ κῆ ἰσχυ
λακίων, ἐν ὧ τον ἔρασιον διημυσε βιον ὁ ἀπο
γῆς ἔθεσ ἀποση ἀγίελῶ. πρὸς τῆ ὄρεθ
τοῦτον τῶ λεγομένων σοῶν, κλειτεῖον ἀποση
θεσάσι θυεῖδας ἐμοί καλῶσι, πρὸς τε τῶ
λεγομένων ἰσχυρῶ, πρὸς τε τῶ ἰσχυ
αἰς ἀποση κη ὄρεθ. κατὰ τὸ λαῖον τον μ
ρῶ τῶ κίονῶ, ἐν αὐτῶ τῶ κλειτεῖον τε
θέαμα μετὰ παντός ἔθεσ ἀποση ἀποση
λεῶ, τῶ ἀγροῖων ἀποση τον κίονα χορδον
των, ἀσέρεθ ἰσχυρῶ ἔθεσ ἀποση ἀποση
θεῖον διαθέοντα τε κη σελαγίστα
ἐκ ἀπαξ, ἔθεσ, ἔθεσ, ἀλλὰ κη ἀποση
λάκεις πανομήρον τε ἀν συχῶς κη ἀποση
λεν ἔθεσ ἀποση φαινομένων ὁ δὲ γίνεται ἀποση
νον ἐν τοῖς ἔθεσ παναγίος μνημείοις. εἰσὶ δὲ ἔθεσ
λέγασιν, κη ὅση ἀποση ἡλῶν τῶ θάυμαλιν, ἐκ τῶ

της των λεγοντων εν πιστας, η των αλλων ων περι
 τε εαμεθα, οτι η αυτο δη το προωπειον αυτη
 τε θεαντα, ω δε τε κακεισε περι πια μρον, τλω
 σπηνην καθεμρον, τλω κεφαλω παρα κε-
 καλυμμερον ωσπερ ειωθη. ωδε ε χωρε γνω-
 μροι ανδρες αφυλακως εσασι, μη των σφων
 νωθφωρων τον κιονα πολλακις φενοσεντες.
 φυλακη δε πες ες το ακριβεσατον, εκ εχω ανθ
 στα λεγειν, ως αν γυνη μη φοιλη των ανακτο-
 ρων εσω. εζω ε περι τας φλιας εσωσαι τεθη-
 πασι το θαυμα. ανικρυγητη σπλαγιστη
 ας ερη, η μια των θυρων εστιν.

Auctoritatem eorum, qui id affirmant,
 tum propter alia, quæ nos vidimus: se
 ipsam illius personam vidisse, huc atque
 illuc volitantem, promissâ barbâ, & ca-
 pite thiara obvoluto sicuti consueve-
 rat. Ac viri quidem, qui eò loci vene-
 rint, libere ingrediuntur, unâ cum ju-
 mentis suis columnam læpius circume-
 untes. Cavetur autem diligentissime,
 qua de causa equidem nescio, ne mulier
 ulla in templum ingrediatur. Itaque
 illæ extra templum in ipso limine con-
 sistentes, miraculum adspectant. Una
 enim ex portis delubri sita est è regio-
 ne stellæ radiantis.

Κεφ. 16.

Περί τῆς ἀγίας ἰσιδώρου τοῦ παλαιῶν, καὶ συνιστῶ
 τῆς κυρίας ἐπιζώουσα.

CAP. XV.

De S. Isidoro Pelusiota, & de Synesio
 Cyrenarum Episcopo.

Επι της αυτης βασιλειας διεπρεπε και
 ισιδωρο, εκλεθη αυτη τλω ποιησω,
 εργω τε η λογω πασι διαβοηθη. ος
 ετω μρω τλω σαεκα τοις πονοις εξετηξεν,
 ετω ε την ψυχην τοις αναγωγικοις εθιαινε
 λογοις, ως αγγελικον εθιαινε μελετην βιον,
 σηλην τε ζωσαν διαπαυλος ειναι, βιε τε μο-
 ναδικε και της ες θεον θεωρειας. γεγραπται
 ε εν αυτω πολλα μεν ετερεα, πασης ωφε-
 λειας εμπλεα γεγραπται ε προς κυριλλον
 τον αοιδιμον, εζων μαλιστα δεικνυται εθε-
 απεσις συνακμασαι τοις χρονοις ταυτα μοι
 κομψως ως διωαλον πονεμρω, φερε και
 συνεσι ε κυρηαι ες μεσον ηκειτω, τη οι-
 κεια μνημη κοσμησων τλω διαλεξιν. εδω ο
 σωσει, ην μρω αλλα παντα λογι.
 φιλοσοφια ε ετω ες το ακροτατον εζησο-
 κησεν, ως και πασα χριστιανων θαυμαδηναι,
 τη μη παρπαθεια η ανηπαθεια κεινον.
 των τα ορωμενα. περτασι ε εν αυτον της
 σωτηριωδους παλιγγρεσιας αξιωθηναι, και
 τω ζυγον της ιερωσυνης υπελετην, επω τον
 λογον της ανασασειως πασαδεχομενον, εδ ε
 δεξαζεν ε εδλοντα ευθυβολως ευμαλα σο-
 χασαμενοι, ως ταις αλλαις ανδρος δερε-
 ταις εψεται και ταυτα, της θειας χαρι.
 μηδεν ελλειπες εχεν ανεχομηνε, η εκεψου-
 σταν της ελπιδ. οιοσ γδ η οσ γεγρονε,
 τεκμηλοδσι μεναι κομψως αυτω και λογίως
 μετ την ιερωσυνην πεποιμηναι εθισολα,

Ejusdem Theodosii principatu cla-
 ruit Isidorus, cujus ut poetico ver-
 bo utar, latissima est gloria, & qui cum
 ob res gestas, tum eloquentiæ causâ, ubi-
 que celebratur. Hic usque adeo cor-
 pus tuum laboribus maceraverat, & a-
 nimum arcanis ac sublimioribus do-
 ctrinis saginaverat, ut Angelorum vi-
 tam in terris duceret, & spirans quedam
 imago perpetuo esset, tam vitæ mona-
 chicæ, quam divinæ contemplationis.
 Scripsit autem cum alia plurima, mul-
 tiplici utilitate referta: tum ad celeberrimum
 Cyrillum nonnulla, ex quibus
 manifeste colligitur, illum iisdem tem-
 poribus, quibus admirandum Cyrillum
 floruisse. Sed quoniam hæc, quantum
 fieri potest, exornare contendo, prodeat
 jam in medium Synesius Cyrenensis,
 qui sui nominis claritate historiam no-
 stram illustret. Hic igitur Synesius, tum
 reliquis disciplinis excultus fuit, tum in
 philosophia adeo excelluit, ut admira-
 tioni esset etiam Christianis, his scilicet
 qui neque odio, neque gratia adducti,
 de rebus judicare solent. Perluadent
 igitur illi, ut salutaris regenerationis la-
 vacrum perciperet, & sacerdotii ju-
 gum subiret, tametsi resurrectionis do-
 ctrinam nondum suscepisset, neque ita
 sentire vellet: recte omnino conicien-
 tes, ad reliquas ejus viri virtutes ista ef-
 fe accessura, cum divina gratia nihil
 imperfectum habere sustineat. Nec
 spes eos fefellit. Qualis enim &
 quantus exstiterit, abunde testantur,
 tum Epistolæ post susceptam sacer-
 dotii dignitatem eleganter & doctè
 Mm

ab eo conscriptæ, tum oratio quam dixit eidem Imperatori Theodosio, tum quicunque ejus libri admodum utiles circumferuntur.

CAP. XVI.

Quomodo divinus Ignatius ab urbe Roma deportatus, Antiochia depositus sit.

Eodem tempore, ut Joannes Rhetor cum aliis pluribus scriptum reliquit, divinus Ignatius, qui sicut optaverat, ferarum ventres in amphitheatro urbis Romæ pro tumulo habuit: cum robustiora ejus ossa, quæ superfuerant, Antiochiam deportata & in cœmeterio collocata fuissent, multis post annis translatus est: Cum Deus Opt. Max. Theodosio id suggestisset, ut Deiferum Martyram majori honore afficeret, utq; templum jam pridem demoniis consecratum, quod incolæ Tychezum nominabant, fortissimo victori ac Martyri dedicaret. Itaque quod olim fuerat delubrum Genii publici, factum est templum & sacra ædes beati Ignatii, cum sacra ejus reliquiæ ingenti pompa curru in urbem invecatæ & in templo depositæ essent. Quam ob causam publica festivitas quotannis ad nostra usque tempora communi totius populi lætitia celebratur, quam Gregorius ejusdem loci Episcopus, longe adhuc magnificentiorem reddidit. Hæc idcirco illic facta sunt, quod Deus Sanctorum reliquias jam ex hinc honore afficiat. Nam Julianus quidem sceleratus ille ac Deo invisus Tyrannus, cum Daphnæus Apollo, qui Castalium fontem pro voce atque oraculo habebat, consulenti Imperatori respondere non posset, eo quod sanctissimus Babyla de proximo os ei penitus obturaret: invitus & quasi verbere adactus, Martyrem transferendo honoraverat: quando & maximum ei templum juxta urbem extuctum est, quod etiamnum manet: eo consilio, ut demones deinceps libere sua ipsorum peragerent, quemadmodum Juliano, ut ajunt, polliciti fuerant. Hæc scilicet Servator noster Deus hunc in modum dispensavit, ut eorum, qui martyrio perfuncti erant, vis ac potentia declararetur, & sancti Martyris reliquiæ in sanctum transferrentur locum, ac pulcherrimo delubro honorarentur.

Αὐτὸς τε πρὸς αὐτὸν Θεοδόσιον πρὸς Φωνητῶν λόγῳ, καὶ ὅσα τῶν ἐκείνου χρησῶν φέρωντων.

ΚεΦ. 15'

Ὅπως ὁ Θεοφόρος Ἰγνατίῳ ἐκ Ῥώμης ἀπακομιθεὶς, παρὰ ἄντιοχεια κατέτιθη.

Τὸ τεκί Ἰγνατίῳ ὁ Θεωπέσι, ὡς ἰκανοῦ ἢ τῶν ῥήθει σωτέροις ἰσὸρῃ, ἐπειὶ γε ὡς ἐξέλετο τάφω τὰς τῶν θηριῶν ἐργασίας γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεατρῶ καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδελφῶν ὡς ἂν ἀπρὸς τὴν ἀνιόχου ἀπεκομιδῆν, ἐν τῷ κλημένω κοιμηθῆναι μεταλίθε πολλοῖς ἔσθρον χρόνοις, ὑποθεμένε τὴ παναγάθη Θεοδοσίῳ, τὸν Θεοφόρον μίջσι τιμῆσαι πμαῖς, ἰερόν τε παλαιτοῖς δαίμοσι ἀνεμῆσαι τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμασο, τὰ ἀπὸ Φόρω καὶ μάξιυρι ἀναθῆναι καὶ σπῆδος διαγῆ καὶ τέμενος ἅγιον τῷ Ἰγνατίῳ τὸ παλαι τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτῶ λειψάνων πῆς ἱεράς ἀνά τὴν πόλιν ἐπ' ὀχήματι ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμενος τεθῆναι. ὅθεν καὶ δημοφιλῆς ἐορῆ καὶ πάνδημος ἀφροσιν μεχεῖς ἡμῶν τελεῖ, πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶ ἱεράρχου κρηγορίου ταῦτον ὄξαραι γέγονε ταῦτα ἐκείθεν, ἐθεν ἔπει τὰς ὁσίας τῶν ἁγίων τιμῶν μνήμας ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ἀλιήρι, ἡ Θεοσυγῆς τυραννίς, ἄκων καὶ μασιζόμενος, ἐπειδὴ μὴ ὁ δαφναῖ ἀπὸ τῶν ὀφωνήν καὶ προφητεῶν τῆς κασαλίας ἔχων, ἀνελεῖν τὴ δύναμι τῶ βασιλεῖ χειρῆσιζόμενος, βαβύλα ἔργα πατρίως ἐκ γείτων ἐπισομιζοῖ, πμαῖ μελαθέσθον ἅγιον. ὅτε καὶ νεὸς αὐτῶ πρὸ τῆς πύλεως παμμεγέθης ἀνίστατο, ὁ καὶ μεχρὶς ἡμῶν σωζόμενος ἵνα λοιπὸν οἱ δαίμονες ἐπ' ἀδείας τὰ οἰκεία δρῶεν, ὡς φασὶν ἰουλιανὸς φθῆναι τέτες ἐπαγείλασθ. τῆτο δ' ἀγαπῆ τὸ οἰκονομέμενον πῶξ ἔσωθῆς Θεῷ, ὡς αὐτῶν μεμαρτυρηκότων ἡ δύναμις ἐκδηλῆ, καὶ ἔργα ἁγία μάξιυρ τὰ διαγῆ λειψάνων διαγῆ μελενεχθεῖεν χώρῳ, καλλίστῳ τεμένει τιμώμενα.

Κεφ. ιζ.

Περὶ ἀττίλα Ἡστυρῶν βασιλέως, ἃ ἔδρασε τὰ ἰσθμὸν καὶ ἰσθμὸν κατὰ τὴν ἑσπέρην καὶ τὴν ἀνατολικήν, καὶ τὴν ἀλλαν ἐν κόσμῳ φοβερῶν σημείων.

ΕΝ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ πόλις τῶν ἰσθμῶν βασιλέως, ὃν ἀπεργασ καὶ ἐς τὰ μάλα λογίως πεισῆσθε ὀρήτωρ γραφῆ, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγεμῆσθε, ὅπως τε καὶ τῶν ἐσθίων καὶ ἑσπερίων ἐπεσεράτευε μερῶν, οἷας τε καὶ ὅσας πόλεις ἐλῶν κατήγαγε, καὶ ὅσα ἀπεπραχῶς, τῶν ἐντεθέν μετῆσθε. τῷ αὐτῷ τοίνυν Θεοδοσίῳ τὰ σκήπτρα διεπόνθθε, μέγισθε καὶ ἰσχυροῦ καὶ τὸς περὶ λαβόντας ἀπαλαίς διοικητοῦσθε γέγονε σεισμός ἀνά πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τῷ ἀκεμῆνι ὡσεὶ καὶ πολλὰς τῶν πύργων τῶν ἀνά τῷ βασιλίδα ἀρηναίς ἐνεχθῆναι, συμπεσεῖν τε καὶ τὸ χερρόνησος καλέμνον μακρὸν τεῖχος, διαχθῆναι δὲ τῷ γῆ, ἃ πολλὰς κώμας ἐν αὐτῇ καταδύει πολλὰ τε ἀνὰ ἀναειθῆσθε γῆσθε πᾶσθε ἀνά τε γῆ καὶ θάλασσαν καὶ ἐνίας μὲν τῶν πηγῶν ἔρησθε ἀναδειχθῆναι, ἑτέρωθεν δὲ, ὕδατων πᾶσθε ἀναδοθῆναι, μὴ πρότερον ὄν. δένδρα τε αὐτῶν πρεμνα σὺ τῶν σφίσι ρίζαις ἀναεραδοθῆναι, καὶ χῶματᾶ πλείστα, ἐς ὄρη χεδιαδοθῆναι τῷ θάλασσαν, ἰχθύς νεκρῶς ἀποσφενδονήσασθε, καὶ πολλὰς τῶν ἐν αὐτῇ ἰσθμῶν ἐπικλυδοθῆναι. πλοῖά τε αὐθᾶ λατῆια ἐπὶ τῷ ἔρησθε ὀφθῆναι, τῶν ὕδατων ἐς τοῦ πῆλιν ἰσθμῶν παθεῖν τε καὶ πολλὰ βιδυναίς τε καὶ ἐλλησπονίς, Φρυγίας τε ἐκατέρας. ὁ δὲ παθῆσθε καὶ ἐπὶ χερῶν τῷ γῆς ἐπεκράτησεν, ἃ καὶ ὅσπερ ἠρξασθε ἔτω σφοδρῶς διαμείνον ἀλλὰ καὶ μικρὸν λῆγον, μέγισθε ἐκαθᾶπαξ ἐπέπαυσο.

CAP. XVII.

De Attila Hunnorum rege: & quomodo Orientis atque Occidentis provincias vastaverit: Item de horrendo terra motu, aliisque terribilibus signis, quæ toto orbe contigerunt.

ISDEM temporibus, bellum illud multorum sermone celebratum, ab Attila Hunnorum rege excitatum est. Quod quidem Priscus Rhetor accurate simul ac disterte conscripsit, singulari elegantia nobis exponens, quomodo ille adversus Orientalis & Occidentalis imperii partes expeditionem susceperit, quotque & quantas urbes captas sub ditionem suam redegerit: quibus denique rebus gestis ex hac luce migraverit. Eodem Theodosio Romanum imperium administrante, ingens & gravissimus, & qui cunctos superiores magnitudine superavit, per universum propemodum terrarum orbem factus est terræmotus. Adeo ut multæ ex turribus Regiæ urbis collapsæ sint, & longæ muras Cherronesi simul corruerit: terræque hiatu multis in locis factis, complures pagi absorpti fuerint: multi quoque ac prope innumerabiles casus terra marique contigerint. Nam & fontes aliquot penitus exaruerunt; & aliis in locis aquarum copia subito erupit, in quibus antea nulli fuerant fontes. Alibi arbores integræ cum suis radicibus in sublime vibratæ sunt, multisque molibus coacervatis montes subito extiterunt. Mare verò pisces mortuos ad terram projecit, multaque ejus insulæ superfusus aquis inundatæ sunt. Naves quoque in arido destitute sunt, aquis videlicet retrocedentibus. Multa porro loca in Bithynia atque Hellesponto, & in utraque Phrygia gravibus damnis affecta sunt. Hæc clades fati diu per orbem terrarum grassata est: non tamen tanta vehementiâ perseveravit, quanta cæperat. Sed paulatim minuebatur, donec penitus defuit.

Κεφ. ιη.

Περὶ τῶν δημοσίων ἔργων ἐν ἀντιοχείᾳ, καὶ τῶν ἐν ἰσθμῶν ἀπομνηστικῶν.

CAP. XVIII.

De operibus publicis Antiochia, & de eorum conditoribus.

ΚΑτὰ τῆσθε τὸς χρόνους, μεμνόνιος, καὶ Ζωῖλος καὶ κάλλισθος παρὰ Θεοδοσίῳ κατὰ τῷ ἀντιοχείῳ ἀρξόντες ἀρξέμεσθεσθε, τῷ ἡμέτερον ἰσθμῶν διαπρέποντες, καὶ μεμνόνιος μὲν ἀπρε-

PER idem tempus Memnonius, Zoilus & Callistus, viri religionis nostræ studiosissimi, ab Imperatore Theodosio missi sunt, ut Antiochiæ præessent. Ac Memnonius quidem, opus quod à nobis

quoque Plephium dicitur, venuste ac magnifice à solo instauravit, atrium relinquens in medio. Zoilus vero regiam porticum ædificavit, quæ ad meridianaum latus porticus Ruffini sita, ad nostram usque ætatem vocabulum ejus retinuit, licet ob varias calamitates sæpius mutata fuerint ædificia. At Callistus magnificum & illustre opus construxit, quod tam veteres, quam nostræ ætatis homines Callisti porticum appellarunt: Ante basilicam, in qua jus redditur: è regione fori, in quo ædes est magnificentissima, prætorium Magistrorum militiæ. Post hos Anatolius Magister militum in Orientem missus, porticum illam, quæ Anatolii dicitur, ædificavit, & omnis generis materia eam exornavit. Sunt hæc quidem aliena à proposito nostro: studiosis tamen non invenusta videbuntur.

CAP. XIX.

De variis bellis, quæ tum in Italia, tum in Perside gesta sunt, regnante Theodosio.

Ejusdem Theodosii temporibus crebræ in Europa Tyrannorum rebelliones extiterunt, dum Valentinianus Romæ imperium administraret. Quas Theodosius oppressit missis ingentibus auxiliis, tam pedestris, quam navalis exercitus. Persas quoque insolentia elatos, quorum tunc rex erat Isdigerdes pater Vararanis, sive, ut Socrati placet, Vararanes ipse; usque adeo superavit, ut pacem ipsis per legatos poscentibus concederet, quæ ad duodecimum annum Imperatoris Anastasii permansit. Quæ res tum ab aliis Scriptoribus prodita sunt: tum ab Eustathio Epiphaniensi Syro admodum elegantè in compendium sunt redactæ. Qui quidem Amida quoque utbis expugnationem scripsit. Eodem tempore Claudianum ac Cyrum poetas floruisse perhibent. Ex quibus, Cyrus quidem ad supremum Præfectorum culmen pervenit, quam dignitatem majores nostri præfecturam prætorii appellarunt. Fuit etiam Magister militum in Occidente, quo tempore Carthago capta est à Vandalis, quibus præerat Genferichus.

Ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑρῆρας τὸ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμῶν ἡμετέρας ὀνομαζομένην, ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομίας, ἵδριον αὐτὴν καὶ τὸ μέτρον ἰσότητας. Ζωίλου τὴν βασιλείαν σοῦν τὴν πρὸς τὸ νότιον τῆς φωνῆς πλῆθος, μέχρις ἡμῶν τὴν τέτατον ἡγορίαν διαδέξαμεν, εἰ καὶ τὰς οἰκονομίας ἐν τῷ ποικίλων παθημάτων ἐνήθηξεν. ἀτὰρ καὶ κάλλιστον μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀειφανῆ οἰκοδομίαν ἀνίστη, ἣν κάλλιστον οἶτε παλαιῶν, οἵτε ἐν ὀνομαζομένην, τῷ ἐδάφει ἀτὴν δίκην ἐπέειπεν, ἀλλ' οὐ τὰ φοροῦντα ἀεικαλλίως οἰκία, τῷ ἐρατηγῶν τὰ κάλλιστα. καὶ τέτατον ἀνάβλιτον αὐτῶν ἐρατηγῶν ἐφ' ὧν ἰσχυμάτων πεμφθείς, τὴν καλεσθεῖσαν ἀνάβλιτον σοῦν οἰκοδομίας, παρὰ τὸ ἀπαιεῖται ταύτῃ διακοσμήσας. ταῦτα εἰκαὶ παρὰ τῶν φιλομαθῶν οὐκ ἀκομψα.

Κεφ. β'.

Περί πολέμων διαφθῶν, ἰταλικῶν καὶ περσικῶν, οἵ ἐπι Θεοδοσίῳ γέγοναν.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις θεοδοσίῳ ἐπαναστάσεις συχναὶ τὴν διώρησιν γεγονόσιν ἐαλεν ἡμῶν ἐρώμενος βασιλεύσῃ ὡς καὶ ἐβίβλη Θεοδοσίῳ, μεγάλας δυνάμεις ἐπέπεψας κατὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, περὶ καὶ τὴν νηίτην ἐρατῶν. ἔτω δὲ τῶν περσῶν παρρησιαστικῶν κεκεράτηκε, βασιλεύσῃ αὐτῶν ἰσχυρῶν παρὰ τῶν ἑαρεμένων, ἢ ὡς σωκεράτῃ δυνάμει ἑαρεμένων βασιλεύσῃ ὡς καὶ περὶ ἑδοσαμῶν αὐτοῖς εἰρήνην χαλεπῶς, ἢ καὶ δῆρῃκε μετὰ δύο ἢ δέκα ἐτῶν τῆς ἀναστάσεως βασιλείας ἀπερίσῳρῃ) μὲν καὶ ἀλλοτῆς ἐπιτέμῃαι δὲ μάλα κομψῶς καὶ θύσασθαι τῶν ἐπιφανείας τῶν οὐρανῶν, ὅς καὶ τὴν ἀλώσιν ἀμίδης σιωπερῶν φαῖτο. ὅτε φαῖτο δὲ κλαυδιανὸν καὶ κύρην τῶν ποιητῶν ἀναδεδειχθῆναι κύρην δὲ καὶ πρὸς τὸν μέγιστον τῶν ἑσπερίων ἀναβλήσῃ ἵδριον, ὃν ὑπαρχον τῆς αὐτοῦ πρὸ ἡμῶν κεκλήκασι καὶ τῶν ἑσπερίων ἐξουγιῶσας δυνάμειων, καρχήδοντον ὑπὸ βασιδίων κεκλήθεισας, γίσειχε τε τῶν βασιδίων ἡγεμῶν.

Κεφ. κ.

CAP. XX.

Πει της βασιλισης ευδοκίας, και ευδοκίας της θυγατρως, και επως εις αντιόχεια και ιεροσόλυμα αφικησθε.

De Eudocia Augusta, deque eius filia Eudocia: & quomodo Eudocia Antiochiam venerit, & Hierosolymam ingressa sit.

ΟΥτος τοιουν ο θεοδοσιος τω δωδοκίαν εβουκικετα, τε σαθηρωδης μεταλαξσαν βαππισμαλος, γρη μεν αθηναίαν καλλισπη η και τω ωραν οπρεπη, μεσσης ο γρηωρης παλχειας της βασιλιδης της αυτη αδελφης εκ ταυτης αυτη γινεται παϊς η ευδοκία ην υσερον επειδη καιρον ηγαγε γάμων, βαλεντινιανος ο αυλοκρατωρας γε, απαραι μεν εκ της πρεσβυτερας ρωμης, κατάραι δε προς τω κωνσταντινι η χρονοισ υσερον επι τω αγίαν επεγομηρη χειρι τε θεω ημωρ πόλιν, εν αυθα τε γινεται, και δημηγορησασα προς τον αυθα λεων, επιελδυσιον επως εφθεγξατο.

Porro Theodosius Eudociam, domo Atheniensem, forma elegantem, nec ignaram artis poeticae, interuentu Pulcheriae Augustae fororis suae, uxorem duxit, cum illa salutari lavacro prius tineta fuisset. Ex ea Theodosius filiam suscepit, Eudociam nomine. Quae postea cum nubilis evasisset, nuplit Valentiniano Imperatori, qui Roma profectus, Constantinopolim uxoris ducendae causa venerat. Eudocia vero diu postea, dum ad sanctam Christi Dei ac Domini nostri civitatem pergeret, venit Antiochiam. Ibi cum publice verba fecisset ad populum, orationem suam hoc versu clausit

Et cupio, & letor, vestro me ex sanguine natam.

Υμειερης γρηης τε και αιματιος ουχομαι ειναι.

Colonias scilicet significans, quae illuc deductae fuerant ex Graecia. Quas si quis accuratius cognoscere desiderat, scripserunt de iis diligenter Strabo Geographus, Phlego, Diodorus Siculus, Arrianus, & Pisander Poeta: Ulpianus praeterea, & Libanius ac Julianus, Sophistarum omnium praestantissimi. Quam ob causam Antiochenes statuam ex aere fabrefactam eam honorarunt, quae integra etiamnum manet. Ejus itaque hortatu, Theodosius maximam accessionem fecit civitati, productis muris usque ad portam, quae ducit ad suburbanum Daphnense: id quod rerum istarum studiosi possunt cernere. Etenim nostra quoque aetate, veteris muri vestigia remanent, quae spectantium oculos quasi manu ducunt. Sunt tamen, qui dicant, Theodosium senioem muros urbis amplificasse, & Valentis lavacro ejus pars incendio consumpta fuerat, ducentas auri libras donasse.

Τας εν τ' ελλαδος εν αυθα σαλεισας δπικίας ανηπομηρη, ει δε τελω παρσπιδασον ταυτας ειδεναι, ισορηαι παειερωσ σεραδωνι τα γεωμερωφω, φλεγονι τε, η διοδωρωτα επισκελιας, αρριανω τε αυ η πεισανδρω τα ποιηη, η προς γε ελπιανω, λεβανιω τε, και ιελιανω τοις παναρεις σοφισαις, οτε και εικονι εν χαλκε τεχνικως ησκημην, παιδες ανησχεων αυτην τελημκασιν, η και μεχεις ημωρ σωζε. δε ης προγραφαις θεοδοσιος, μεγιστην μοιραν τη πολει προσθησι, το τεχθ ευευνας μεχει της πυλης τ' επι δ αφηνι αγχης το παρας φον, ως οραν τοις εθελεσι παρσι μεχει ημωρ το παλαιον ιγνηλαειται τεχθ, των λεβανων ξεναγεντων τας οφεις, εις η οι φασι τον πρεσβυτερον θεοδοσιον το τεχθ διρυναι. ε χρυσαις η διακοσιας ελκον λιτρας τα εαλειθ εδωρησατο λεβρω και τι μερθ εμπριδενι.

CAP. XXI.

Κεφ. κα.

Quod Eudocia Augusta Hierosolymis multa praclare gessit: & de discrepante vita & conversatione Monachorum Palaestina.

Οτι καλω τα πει τα ιεροσόλυμα η ευδοκία διεθηκε, και πει διαφορη βιωτης η διαίτης εν παλαιστη μοναχων.

ΕΝτεθεν τοιουν η δωδοκία εν ιεροσολυμοις δις αφικνεϊται, η οτε μεν χαριν η τι προστύπως ως φασι βελομηρη τοις ισορησασι

EX hac igitur urbe, Eudocia bis venit Hierosolymam. Et cujus quidem rei causa id fecerit, & quidnam praecipue illa spectaverit, Historiae Scriptoribus relinquendum puto: M m 3

qui tamen haudquaquam mihi videntur verum dicere. Ceterum cum ad S. Christi urbem venisset, multa in honorem Dei Servatoris nostri gessit. Nam & religiosa edificavit monasteria, & lauras, quas vocant, construxit. In quibus discrepans quidem est vivendi ratio: ad unum tamen eundemque pietatis scopum conversatio dirigitur. Alii enim gregatim degentes, nullius rei, quæ ad terram vergit, desiderio capiuntur. Quippe nec aurum habent. Et quid dico aurum, quando nec propriam vestem, nec ullum esculentum quisquam proprium habet. Etenim pallio vel tunica, quibus quis hodie indutus est, paulo post alius induitur: adeo ut quæ est omnium vestis, ea unius esse videatur, & quæ est unius, omnium. Mensa item communis apponitur, non delicatis obsoniis, aut aliis ullis cibis referta: sed folis oleribus ac leguminibus instructa: quæ hæcenus tantum præbentur, quantum satis est ad vitam sustentandam. Communes item preces ad Deum fundunt, diu noctuque continuatas, ita se attentos laboribus atque afflictantes, ut sine sepulchris mortui quidam sub terra esse videantur. Crebras quoque superpositiones faciunt, biduum ac triduum integrum jejunantes. Nec defunt, qui per dies quinque & amplius jejunia continent, ac tum agre admodum necessarium cibum capiunt. Alii verò contrariam viam ingressi, solos sese includunt domiciliis, quæ ejusmodi latitudinis sunt atque altitudinis, ut in iis nec corpore erecto consistere, nec accumbere commode possint: in speluncis & cavernis ac foraminibus terræ, juxta dictum Apostoli philosophantes. Alii simul cum bestiis degentes, in ignotis quibusdam terræ latibus preces ad Deum fundunt. Aliud quoque vivendi genus excogitarunt, quod omnem fortitudinis ac tolerantie modum transcendit. In solitudinem enim à Sole perustam penetrantes, tam viri, quam mulieres, iis duntaxat partibus, quas pudor nominari vetat, contextis, reliquum corpus algoribus atque ardoribus immensis nudum exponunt, æstum ac frigus pari modo despicientes. Ac cibos quidem hominibus usitatos aspiciunt. Terram autem depascuntur, unde & pabulatores cognominati sunt: tantum carpentes, quantum ad vitam sufficit. Adeo ut

καλαθηπέον, εἰ καὶ μὴ ἀληθῶς εἰδῶταί μοι δοκῶσιν. ὅμως δὲ ἐν ἀνά τινι ἀγίῳ τῶν πόλιν γρουμένη, πολλὰ πρὸς τιμῆς & σωτηρίας πεπραχέναι. ὡς καὶ διαγῆθ' εἰμασθὶ φρονησῆσαι, καὶ τὰς καλεχθῆσαι λαύρας, οἷς ἡμῶν διάστα διάφορα· ἢ δὲ γε πολιτείας ἐς ἓνα τελειῶν θεοφιλή σκοπόν, οἱ μὲν γὰρ ἀληθῶν ζῶντες, ἐδὲν τῶν ἐς γῆν βριθῶν κρετῆνται· ἔχουσος γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν. πῶς ἀν' οὐκ αὐτοῖς χερσός, ὅτε ἐτεῖδ' ἡκῆ πρὸς ἐδ' ἡς, ἐδ' ἐλ' τῶν ἐδ' ἡμῶν· ὁ γὰρ ὡν πρὸς ἀμπεχῆσαι τελειῶνται.

Β Ἰξωμίδα, τῆτο μὲν σμικρὸν ἔτερον ἀμυδρῶν ἔνυλαι ὡς καὶ τινι πάντων ἐδ' ἡτ' αἰὸς ἐστὶν δοκεῖν, καὶ τινι ἐνὸς ἀπάντων καὶ κοινῆ τελεῖα ἀσπῆθεται, ὅκα ὄφους κεκαρκεμῆσαι ἐδ' ἐτιμ' τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων λαχῶσος ἐκ καὶ ὁσπερ τοῖς μόνους δεξιμένῃ, ἐς τοσῶτον χορηγημένοι ὄσον δ' ἡν καὶ μόνον κοινῆς δετῆς πρὸς τὸν θεὸν λῆσας διημεροδύσῃ τε καὶ διανυκτεροδύσῃ, ἔτωσφῆς ἐκθῆσος ἐδ' ἐτω τοῖς πόνους πῆζοντες, ὡς ἰσφῶν αἰετοῦ κρῆς αὐτοῖς δοκεῖν ἐπὶ γλῶσσαν· οἱ πολλοὶ μὲν καὶ τὰς καλεμῆσας ὑπερθεσίμῃς πρῆσταισιν, διημεροὶ καὶ τειμήροισι τὰς πρῆστας ἐκτελέντες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ σπῆμῆσαιοι, ἢ καὶ πρὸς, καὶ μόλις τῆς ἀναγκῆσας μέσσοι λαμβάνουσι τροφῆς. ἔτεροι δὲ αὐτῶν ἀπεναντίας ἰόντες, μόνους ἐαυτοῖς καθεσθῆσασιν ἐν οἰκίσκοις, τοσῶτον δὲσθῶσιν, τοσῶτον ὑψῶσθῶσιν, ὡς μὴ δὲ τὰ σώματα ἀνεδῆσθῶσιν, μηδὲ μὴν ἐπ' ἀδέσας τὰς κλίσεις ποιῆσθῶσιν ἀσπῆσαιοισιν πρὸς καρτεροῦσιν, καὶ τὰς ὁσπῆσας τῆς γῆς καὶ τινι δ' ὀσπῆσας φωνῶσιν ἄλλοι σῶσσοικοι θηεῖσος γινόμενοι, καὶ τισὶν δ' τῆς γῆς ἀτεκαμάρτοισι ἐνδομυχοῖς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἐκτελέσῃσιν ποιῶσθῶσιν. ἀτὰρ καὶ ἐτεροῦσιν εἰδῶσθῶσιν αὐτοῖς ἐπενοῆσθῶσιν, πῶσθῶσιν ἀνδρῶσας τε καὶ καρτεροῖσας δῶσθῶσιν ἐκβαῖον ἐς ἔσθῶσιν γὰρ κεκαμῆσθῶσιν σφῆσας αὐτοῖς ἀφῆσταισιν, καὶ μόλις τὰ τῆς φύσεως ἀναγκῆσας περιεῖλαντες, ἀνδρῶσας τε καὶ γυναῖκα τὸ λαμπρὸν σῶμα γυμνὸν, κερμοῖς τε δεξασθῶσιν, ἀέσθῶσιν τεπυροκλῶσθῶσιν ἐπῆσθῶσιν, ἐπῆσθῶσιν δ' ἀλπῆσας τε καὶ ὑψῶσθῶσιν ἀσπῆσθῶσιν, καὶ τὰς μὲν τῶν ἀνθρώπων τροφῆσας τελεσθῶσιν ὀσπῆσθῶσιν. ἐμῶσθῶσιν δὲ τινι γῆν, βοσκαῖσας καλεῖσθῶσιν, μόνους τὸν ζῆν ἐκτελέσθῶσιν ποιῶσθῶσιν ὡς ἐπὶ χρόνῶσιν καὶ

θηρίοις συναφομοιωθῆς, τῆς τε ιδέας αὐτῶν
 ἀλλοραπίετης, τῆς τε γνώμης λοιπὸν ἔσυμ-
 βανῆσθης ἀνθρώποις, ἐς καὶ διδρασκῶσιν ἰδόν-
 τες, καὶ διωκόμενοι, ἢ τῆ ἀκύντητων ποδῶν,
 ἢ τινι τῶν ἐπὶ γῆς δυσόδων χωρείων τὸ λαθεῖν
 ἑαυτοὺς πορεύονται. Λέξω δὲ καὶ ἕτερον, ὁ
 μικρὰ μὲν διέλαθε, καίτοι τὰ πρῶτα εἶα καὶ
 πάντων ἔχον. εἰσι μὲν ἐλάχιστοι· εἰσι δὲ ἔν ὁ-
 μως, οἱ ἐπὶ δὴ τῆς ἀρετῆς τὰ ἀπαθείς εἶναι
 τύχῳσιν, ἐς κόσμον ἐπανασί· ἐν μέσοις τοῖς
 θεούτοις, καὶ ἀεὶ φέροσ φᾶς ἐπαγγέλλοντες,
 ἕτως τὴν κενοδοξίαν καὶ παλαῖσιν, ὃν τελευ-
 τῶν χιῶνα καὶ πλάτωνα τὸν σοφὸν ἢ ψυχῆ
 πέφυκεν ἀποπθεῖσθαι· ἕτως τὸ ἀπαθείς ἐδίειν
 φιλοφροῦσι, καὶ ἀπὸ καπῆλοις ἢ παλιγκα-
 πῆλοις δέησι, ἕτωπον, ἕπεσσωπον, ἕδελιτῶν
 πάντων ἐγκαλυπόμενοι, καὶ βαλανείοις δὲ
 συχοῖς ὁμιλεῖσι, τὰ πολλὰ γυναιξὶ σω-
 αλλιζόμενοι, καὶ συλλεόμενοι· ἕτω τῶν πα-
 θῶν ἀεὶ φέροσ ἐς καὶ τῆς φύσεως τυ-
 ραννῆσαι, καὶ μὴ δὲ τῆ ὄψι, μηδὲ τῆ ἀ-
 φῆ, μηδὲ μὴν ἀντὶ τῆ ἀπειλοκῆ τῆ θήλεος
 πρὸς τὴν ἰδίαν ἀποκλειθῆναι φύσιν· μετὰ
 ἀνδρῶν δὲ, ἀνδρας εἶναι, μετὰ γυναικῶν
 τε αὐ γυνάικας, ἐκατέρωσ τε μέλειεν ἐτέ-
 λειν φύσεως, καὶ μὴ μίᾶς εἶναι. συνελόντι
 τοῖσιν εἰπεῖν, ἐν τῆσ τῶ ἀναρείσῳ καὶ θε-
 οφόρῳ βίῳ ἢ ἀρετῆ τῆ φύσιν ἀνλομοθελεῖ,
 δικαίως ἀπῆλαμνη νόμος, ὡς μηδὲν ὅς
 αὐτοῖς τῶν ἀναγκαίων μελαδιδόμῳ ὅσα γε
 κορεθῆναι. πρῶτων δὲ αὐτοῖς καὶ διψῆν ὁ
 σφῶν ἐγκελδῆσαι νόμοσ, ἀπειλέλειν τε τὸ
 σῶμα τοῦτο μόνον, ὅσον ἢ ἀνάγκη βιά-
 ζεται. ἕτως τε αὐτοῖς ἢ δίαίτα ἀκελεῖσιν ἀν-
 ἠταλαντῶεται ζυγοῖς, ὡς ἐν διαμέτρῳ
 χωρεῖσιν αὐτοῖς τὴν ῥοπήν ἀνεπαίδῆσιν εἶναι,
 καὶ ταῦτά γε πολλὴ διεσῶσαν. τοῦτο γὰρ
 αὐτοῖς ἀναντία κέκερται, τῆς θείας τὰ ἀ-
 μιλλα συναγῆσθης, καὶ αὐ πάλιν διαίρεσθης
 χάρις, ὡς ζῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νεκρῶσιν συν-
 οικεῖν, τὰναντία τῆ φύσιν τῆ τοῖς πρῶτα
 μασιν. ἐνθα μὲν γῆπάθῳ, νοκρῶς εἶναι
 δὲ καὶ τῶν τάφῳ εἶσῳ· ἐνθα δὲ πρὸς θεὸν
 ἐκείῳ, ῥωμαλέος τὸ σῶμα, σφραγῶν-
 τας τὴν ἀκμὴν, καὶ ἐξωρῆ τὴν ἡλικί-
 αν ὡς καὶ ἕτως αὐτοῖς ἐκατέρωσ συμ-
 πλέκειαι βίῳ, ὡς ἀμείψῳ καὶ τὴν σάρκα

A bestiis tandem similes evadant, specie
 videlicet corporis immutata, & sensu
 animi nequaquam conveniente cum
 reliquorum hominum sensu. Quos ubi
 viderint, fugam arripiunt: & si quis for-
 te eos insequatur, aut pedum velocita-
 te, aut inaccessi cujuscumque loci latebris
 se subducunt. Aliud insuper comme-
 morabo, quod sane mihi est memoria
 exciderat, tamen præ reliquis omni-
 bus primas ferat. Sunt apud eos qui-
 dam, licet oppidò pauci, qui postquam
 assidua virtutis exercitatione, vacui ab
 animi perturbationibus evaserint, ad
 sæculum redeunt, & in media homi-
 num multitudine insanos se esse simu-
 lantes, inanem gloriam conculcant,
 quam tunicam, ut ait sapientissimus Pla-
 to, animus postremam exuere solet.
 Ita porro sine sensu affectuque edere
 didicerunt, ut apud Caupones ac Dar-
 danarios, si necesse fuerit edant, nec
 locum, nec cultum, nec aliud quid-
 quam reverentes. Balnea item publi-
 ca frequenter adeunt, & simul cum mu-
 lieribus diversantur & lavant. Adeo
 omni perturbatione animi superiores,
 ut naturæ ipsi vim interant, & nec aspe-
 ctu, nec tactu, nec amplexu ipso muli-
 eris, ad ea quæ naturæ ipsorum propria
 sunt inclinari queant. Sed cum viris
 quidem viri sunt, sceminae verò cum
 scemina. Non enim unius, sed utri-
 usque simul sexus esse cupiunt. De-
 nique ut compendio dicam, in hoc
 præstantissimo ac divino vivendi gene-
 re, virtus leges naturæ contrarias fert,
 ut scilicet ex rebus ad victum necessa-
 riis nihil eis impertiat ad satietatem.
 Quippe lex monastica ipsis præcipit,
 ut esuriant ac sitiant, corpusque eate-
 nus tegant, quoad poscit necessitas.
 Porro vivendi ratio apud illos, adeo ex-
 acta lance librata est, ut quoties in con-
 trarium tendunt, nullam sentiant re-
 rum mutationem quamvis magna sit
 inter eas distantia. Res enim contra-
 riæ usque adeo commixtæ sunt, divinâ
 gratiâ ea, quæ misceri non possunt, in-
 ter se jungente ac rursus separante: ut
 vita & mors, quæ natura & rebus ipsis
 inter se maximè pugnant, in illis simul
 habitent. Quippe ubi perturbatio
 est, mortuos illos esse oportet ac sepu-
 tos. Ubi verò precationis tempus
 est, tum robusto corpore & alacres,
 tamen affecta jam ætate, esse debent.
 Utraque porro vita in illis adeo con-
 juncta est, ut quamvis carnem peni-

tus abjecerint, vivant tamen, & unā cum viventibus conversentur, ægrotum corporibus medicinam adhibentes, & supplicantium vota Deo offerentes, reliqua denique perinde ac in priore vita peragentes, nisi quod rebus necessariis non indigent, nec loco ullo circumscribuntur; sed omnes audiunt, & cum omnibus conversantur. Sunt apud illos crebræ & indefessæ genuum flexiones, ac rursus stationes laboriosæ, solo desiderio senectutem illorum & voluntariam infirmitatem recreante. Athletæ sunt carnis expertes, luctatores sanguine carentes: qui pro convivio ac deliciis jejunium habent, & pro mensa opipara, ut nihil quoad fieri potest, degustent. Quoties peregrinus ad eos quispiam advenerit, licet matutino tempore, singulari comitate ac benevolentia eum excipiunt, novum jejunandi genus commenti, ut scilicet inviti comedant. Adeo ut ea res stuporem omnibus incutiat, quod cum tot rebus ad victum sufficientem indigant, tam paucis tamen contenti sint: propria voluntatis ac naturæ inimici, proximorum desiderio atque arbitrio mancipati: quo in rebus omnibus voluptas carnis abjiciatur, & anima gubernaculum teneat, optima quæq; ac Deo placentia prudenter eligens atque conservans. Felices quidem ob vitam quam hîc degunt: feliciores verò ob migrationem ad alteram vitam: ad quam continuò anhelant, cum cujus amore flagrant, videre properantes.

τέλειον διαπέμνουν, ζώσω αεί, και τοίς ζώσω συναλιζόνται, και σώμασί τε άκη παροτρύνουν και τας τῶν ικεθούτων φωνάς τῶν παροτρύνοντων, τάτε άλλα όμοίως τῶν παροτρύνοντων διακλεόντες, όσα μη τῶν αναγκαίων διαδῶν, η τόπω παροτρύνοντων πάντων δε άκούειν, και πασι συγγίνεσθαι. εἰσί δε γονάτω τοίς συχναί και άδιακόπη κλίσεις, επανασεις τε σύμπονοι, μόνης τῆς εφέσεως άνω ζωπυρσης αυτοίς τῶν ηλικίαν, και τῶν εκάσιον άδένειαν άσφαρκί τινες άδελφάι άναίμονες παλαισάι όι γε πανδαισίαν τε κτηνφῶ τῶν ησείαν έχοντες, ετρεπέζαν άκορη τὸ μηδένος ώς διόν τε διαπορθεσθαι τῶν ξένων παρ άυτῶν άφίκηται και εἰς άνωθεν, ετῶ πάντων τῶν φιλοφροσύναις και φιλοτησία δεξιῶνται, ετεροειδῶν ησείαν άπνοήσάντες τὸ άυ μη βαλόμνουν εἰδέναι άεπληξιν τὸ πρεσβύμα καθεσάναι, πόσω προσφῶ άύταρη δεόμνουν, ετῶ καμῶν έχοντες δροκένται έχθροι τῶν ιδίαν βαλόντων και τῆς φύσεως, εκδοί τοίς τῶν πέλας δεόμασιν ήνα δια πάντων άυτοίς τὸ ήδύ τῶν σαρω εἰσώσεται, η ψυχή διακυβερωθή, τα καλλισα η θεόν δροσκόντα νενεχώς εκλεγόμενοι ετρεπέζουσα μακάριοι τῆς ελπίθβα δια της, μακαριώτεροι τῆς εντῶθεν μεσασάσασιν εἰς ήν δια παλιός χαινέσι, τὸν ποθέμνουν αυτοίς ιδέν επεγομνουν.

CAP. XXII.

Κεφ. κβ.

De operibus ab Eudocia Augusta in Palestina edificatis, & de Ecclesia S. Stephani Protomartyris, in qua religiose sepulta est. Item de morte Imperatoris Theodosii.

Όσα ιδείματο ή βασιλις ευδοκία κατά πηλαισίαν, και τῶν τῶν πρώτομνουν ετρεπέζουσα εφάνη δε θα, και όσους εντῶν, ετι η και περι τῆς τιλιου τῆς βασιλιως θεοδοσίου.

Cum multis igitur ejusmodi viris Eudocia uxor Theodosii collocata est, multaque, ut jam dixi, ædificavit monasteria. Cumque muros urbis Hierosolymitanæ instaurasset, templum splendore ac pulchritudine eximium in honorem primi omnium Diaconi ac Martyris Stephani construxit, quod uno circiter stadio abest ab urbe. In quo etiam ipsa postmodum deposita est, cum ad immortalem vitam commigrasset. Cæterum cum Theodosius aliquantò post, vel, ut aliis placet, ante obitum Eudociæ è vivis excessisset, & imperium

Πολλοίς τούτων τοιούτοις εἰλυχοδσα η θεοδοσία σύμβειθ, πολλά ως μοι λεκται, τοιαύτα φρονησηετα δειμαρμῶν ε μὴ και τα τείχη παρὸς τὸ κρείττον ιεροσολύμων αναρνωσαμνη, ε τέρμθ μιν γίσον ανίσθη, εἰσοχη τε η καιλη παρῶν τῶ πρώτε διακόων τε η μαρτύρων ετρεπέζαν, ετι εάδιον ιεροσολύμων διεσῶν εν ή και ήθεται παρὸς τὸν αγηρω μεσασα χαρήσασα βίον. Αμείψανθ δε μεθ αυτα, η και ως τισι δοκει παρ τῆς διαδοκίας, και θεοδοσία τῶ βασιλειαν άκίω και

καὶ τριακοντα ἔτεσι, τέτρω διακονησαμένῳ, Α quod per annos octo ac triginta DEO
 μαρκιανὸς ὁ πάντας ἐπὶ τὴν ῥωμαίων δρχὴν ministraverat, cum aeterna vita com-
 μεταλλάξει. ἃ δ' ἐν καὶ ὑπὸ αὐτῷ πέ- mutasset, praestantissimus Marcianus
 πρῶται τῶν ἐσῶν ἡγεμονδόντι, ἢ ἐξῆς δι- Imperii Romani administrationem
 μαλα σαφῶς ἰσοεὶα παρρησίας, τῆς ἀ- suscepit. Quae verò illo Orientis im-
 ἰωθεν ῥοπῆς τὴν οὐκείαν χορηγέσης διμέ- perium gubernante gesta sint, sequens
 ρειαν. liber apertissimè exponet, si divinum
 Numen nobis opitulari voluerit.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΜΩ

τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοεὶας διαγείε.

- α. Περί μαρκιανῆ βασιλέως, καὶ οὐα σύμβολα προηγήσαντο τὴν βασιλείαν αὐτῆ
 μνησόντα.
 β. Περί τῆ ἐν καλχηδόνι συνόδου, καὶ πόθεν τὴν αἰλίαν τὴ συνελδύσεως ἔρχεν.
 γ. Ἐκφρασις τῆ διλήγει οὐκεία τὴ μεγαλομάξιμος δύφηνιας, τὴ ἐν καλχηδόνι καὶ
 διήγησις τῶν ἡγομένων ἐν αὐτῆ θαναμάτων.
 δ. Περί τῶν ἐν τῇ συνόδῳ κινήθέντων καὶ τυπωθέντων, καὶ ὡς διόσκορος ὁ ἀλεξανδρείας
 καθήρηθη. Θεοδώριος ὁ ἰβας, καὶ τινες ἕτεροι ἀνεκλήθησαν.
 ε. Περί τῆ ἡγομένης σάσεως ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χάριν τὴ χειροτονίας παρρησίας, ὁμοίως
 καὶ ἐν ἱεροσολύμοις.
 ς. Περί τῆ ἡγομένης ἀνομιείας, λίμναι καὶ λοιμῆ· ὅπως τε παρρησίας ἔξω ἐν τισὶ χώ-
 ραις αὐτομάτως ἡ γῆ τὴς κάρπας ἐβλάσησεν.
 ζ. Περί τῆ ἀναίεσεως ἐαλενιανῆ καὶ ἀλώσεως ῥώμης· καὶ παρρησίας βασιλδο-
 σάντων αὐτῆς.
 η. Περί τῆ θανάτου μαρκιανῆ, καὶ τῆ βασιλείας λέοντος· ὡς οὐ τῶν ἀλεξανδρείων
 αἰεσιῶν τὸν προέριον ἀποσφάησι τιμοθέῳ ὁ τῶ αἰερω τὴν δεχέρωσύν-
 νην παρρησίας.
 θ. Περί τῶν ἐγκυκλίων λέοντος βασιλέως.
 ι. Περί τῶν οὐ ἐπίσκοποι, καὶ συμεων ὁ κιονίτης ἀνιέγραψεν.
 ια. Περί τῆ ἰσοεὶας τιμοθέου τῆ αἰερω, καὶ τῆ χειροτονίας τιμοθέου τῆ σαλοφακιά-
 λα, καὶ παρρησίας ἡγομένης ἀκακίης, τῶν κωνσταντινουπόλιων.
 ιβ. Περί τῆ γεγονότου ἐν ἀντιοχείᾳ σείσμου μετ' ἔτη τριακόσια μζ. τῆ μετ' ἔτη τριακον-
 τῆ. Περί τῆ ἐμπρησμοῦ τῆ ἐν κωνσταντινουπόλει.
 ιδ. Περί κατ' ἐκείνων παρρησίας.
 ιε. Περί τῆ γάμου ζήνωνος, καὶ ἀρσάδης.
 ις. Περί ἀνθιμίου βασιλέως ῥώμης, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆ βασιλείων.
 ιζ. Περί τῆ τελευτῆς λέοντος, καὶ βασιλείας τῆ μικρῆ λέοντος, καὶ αὐτῆς ζήνωνος
 τῆ παρρησίας αὐτῆ.
 ιη. Ἐπιτομὴ τῶν κινήθέντων ἐν τῇ ἐκείνων καλχηδόνι συνόδῳ, ἐν τῷ τέλει τῆ διδύρωσύν-
 νης τεθειμέναι.

IN SECUNDO LIBRO ECCLESIASTICÆ

Historiæ Evagrii hæc continentur.

- CAP. I. De Marciano Imperatore, & quæ signa Imperii ejus præcesserint.
 II. De Synodo Chalcedonensi, & quam ob causam congregata sit.
 III. Descriptio templi magnæ martyris Euphemie in urbe Chalcedonensi, & miraculorum, quæ illic fiunt, narratio.
 IV. De iis, quæ in Synodo agitata sunt & sancita: & quomodo Dioscorus Alexandrinus Episcopus depositus sit: Theodoritus autem & Ibas, aliique nonnulli, retenti sunt.
 V. De seditione, quæ Alexandria facta est ob ordinationem Proterii: & de ea, quæ contigit Hierosolymis.
 VI. De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in quibusdam locis tellus sua sponte fructus ediderit.
 VII. De cæde Imperatoris Valentiniani, & quomodo capta sit Roma: & de Imperatoribus, qui post Valentinianum regnarunt.
 VIII. De obitu Marciani, & de Imperio Leonis: & quomodo hæretici Alexandria Proterium quidem occiderunt; Timotheum autem Ælurum Episcopum elegerunt.
 IX. De circularibus litteris Leonis Augusti.
 X. De his, quæ Episcopi & Symeones Stylita Leoni rescripserunt.
 XI. De exilio Timothei Æluri, & de Ordinatione Timothei Salofacioli. Item de Gennadio & Acacio Constantinopolitanis Episcopis.
 XII. De terræ motu, qui contigit Antiochiæ, trecentis & quadraginta septem annis post illum, qui temporibus Trajani contigerat.
 XIII. De incendio, quod accidit Constantinopoli.
 XIV. De Universalibus calamitatibus.
 XV. De Nuptiis Zenonis & Ariadnæ.
 XVI. De Anthemio Imperatore urbis Romæ, & de iis, qui post illum imperarunt.
 XVII. De morte Leonis, & de Imperio Leonis Junioris, & Zenonis patris ejusdem.
 XVIII. Compendium Actuum Synodi Chalcedonensis, positum in fine libri secundi.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
 ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,
 καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 Τόμος δ' ὄγδοος.

SCHOLASTICI
 EPIPHANIENSIS,
 & ex Præfatis
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 LIBER II.

Κεφ. α΄.

CAPUT I.

Περὶ μαρκιανῆ βασιλέως, καὶ διὰ σύμβουλα προσηύχαντος τῷ βασιλεῖ αὐτὸ μνηύοντα.

De Marciano Imperatore, & qua signa imperii eius præcesserint.

Ἀμὲν ἐπὶ τοῖς Θεοδοσίοις γεχύνται χερόνοις, τῇ πρώτῃ διελήθηται διαλέξει. Φέρεται ὁ μαρκιανὸν εἰς μέθην ἀγόντες τὸν αὐτοκράτορα, περὶ τῆς ἰσορροσώμεν, πῶς τε ἦν καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως τῷ βασιλείᾳ ῥωμαίων ἀνεσθῆσάτο. ἔτω τετὰ ἰσὺς αὐτὸς γεχνημένον καὶ τὰς ἰδίους ἀποθώμεθα καιρῶς. μαρκιανὸς τοίνυν ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ μὴν καὶ πείσῳ ἰσορροπῆται τῷ ῥήτορι, ἦν μὲν θεατὸς τὸ γένος, ἀνδρὸς σεραιωτικῆ παῖς ὅς γε τῆς ἑσπερίας βιοτικῆς μεταλαχέειν ἐπιγόμενος, περὶ τῷ Φιλίππῳ πύλωνας ὀρεμάσῃεν, ἔνθα καὶ σεραιωτικῶς ἐδύνατο σωτέσθαι ταγμασῶν. ἀνα δὲ τῷ ὁδῶν θεάσθαι νεοφάγος σῶμα ἐπὶ γῆς ἐρριμυθρον. ὃ παρεστῶς ἦν γὰρ τὰ τε ἄλλα πανάεις, καὶ ἐς τὰ μάλινα φιλιανθροπότα, ὡκτερε τὸ γεγονός, καὶ ἐπὶ πολὺ τῷ πορείᾳ ἐπέχε, τῷ εἰκότων μετὰ δὲ εἶναι βεβλόμενος. ἐπειδὴ δὲ ἴνας τῆτο τετέσθαι, ταῖς ἐν τῇ φιλιππηπόλει προσηύχοντων δόχαις αἰ τὸν μαρκιανὸν ἀπαλαβεῖσθαι, τὰ ἀεὶ τῆς μαιφονίας ἀνθρώπων. καὶ δὴ τῷ σοχασμῷ, καὶ τῶν εἰκότων πλέων τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γλώττης ἐχρηκότων, τὸν φόνον τῶν ἀνδρῶν ἀνανοιδύει, καὶ μαιφόνος γε ποινας μελλοῖτο δόπιλσαι, θεάτις δεξάπτης ῥοπή τὸν μαιφόνον ἀπαλιδώσιν ὅς τῷ κεφαλήν ἀποτέμενος ποιήσῃ δρομάει, τῷ κεφαλῷ τῷ μαρκιανῷ χαρίζεται. ἔτω παρὰ δὲ σῶθεις, ἐν πνι τῶν αὐτοῦ σεραιωτικῶν τελῶν ἀφικνέεται, ἐν αὐτῷ ἀπαλιδώσιν βεβλόμενος. οἱ τὸν ἀνδρα θαυμάσαντες, μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον εἰκότως τεκμηρεύμενοι

EA quæ Theodosii Junioris temporibus gesta sunt, superiore libro complexi sumus. Jam vero Marcianum celebrem illum Romanorum Imperatorem, in medium producentes, primum exponamus quis & unde fuerit, & quonam modo ad imperium pervenerit. Deinde res ab illo gestas, suo loco ac tempore referemus. Igitur Marcianus, sicut cum ab aliis multis, tum à Prisco Rhetore proditum est, oriundus fuit ex Thracia, patre militari. Qui cum paternum vivendi genus sequi cuperet, Philippopolim petrexit: ibi militaribus numeris adscribisse posse confidens. Dum verò iter faceret, offendit cadaver hominis recens casti, quod humi projectum jacebat. Cui adsistens: erat enim cum alia egregius, tum admirabili humanitate ac misericordia præditus, casum ejus miseratus est, satisque diu illic substitit, cupiens homini iusta perfolvere. Id factum conspicati quidam, retulerunt Magistratibus Philippopoleos. Qui mox comprehensum Marcianum de cæde hominis interrogarunt. Cumque conjectura & indicia plus quam veritas ipsa, & quam lingua rei eadem pernegantis valuissent, jamque Marcianus homicidii pœnas daturus esset, repente divina providentia cædis autorem prodidit. Qui capite suo pœnas sceleris perfolvens, Marciani caput servavit. Hoc modo præter expectationem servatus, ad quendam illic militarem numerum venit, ut in eo militiæ nomen daret. Illi hominem admirati, & magnum ac præpotentem quandoque futurum certissimis conjecturis

augurati, cum libentissimè susceperunt, atque in suum numerum cooptarunt, non tamen postremo loco, ut militaris lex postulat: sed in quodam gradu militis recens defuncti, cui nomen erat Augustus, Marcianum qui & Augustus, adscriperunt in albo militari. Adeo ut Marcianus nomine suo præveniret appellationem Imperatorum nostrorum, qui nuncupationem Augustorum simul cum purpura induunt. Prorsus quasi nomen in illo permanere noluerit absque dignitate, nec dignitas aliud nomen quo ipsa exornaretur requisierit. Ita ut idem nomen, & proprium illi, & appellativum extiterit, uno eodemque vocabulo dignitatem illius & nomen designante. Accidit præterea aliud quiddam, ex eo conjicere licuit Marcianum aliquando imperatum esse. Nam cum sub Aspare militaret adversus Vandalos; Romanis ingenti prælio victis, ipse unà cum aliis pluribus captus, & in campum perductus est, cum reliqua multitudine captivorum, quam Geisericus spectare cupiebat. Qui cum in unum collecti essent. Geisericus in solario sedens, tantæ captivorum multitudinis spectaculo sese oblectabat. Porro cum tempus extraheretur, singuli pro arbitratu suo libere agebant: Nam Custodes mandatu Geiserici, captivos vinculis absolverant. Atque alii quidem ex captivis aliud quiddam agebant: Marcianus verò humi procumbens, sub Sole ferventi, & plus quam tempestas anni ferebat torrido, dormiebat. Tum aquila supernè adveniens, volatu soli perpendiculariter opposito, instar cujusdam nubis, umbram illi fecit, eumque hoc facto non mediocriter refrigeravit. Quo miraculo obstupetatus Geisericus, statim quid eventurum esset, conjecit: accitumque ad se Marcianum libertate donavit, gravibus prius sacramentis eum adstringens, ut postquam imperium adeptus esset, fidem servaret Vandalis, nec adversus eos expeditionem moveret. Quod quidem à Marciano re ipsa servatum fuisse Procopius scribit. Verum relictis diviticulis, ad propositum redeamus. Fuit Marcianus erga Deum quidem pius: in subditos autem justissimus. Divitias veras existimans, non eas, quæ reconditæ sunt, aut quæ ex tributis colliguntur: sed eas solum, quæ indigentium penuriam sublevare possint, & locupletibus tutas ac securas

ἠδὲ σαπροδέχοντα, καὶ σφίσι αὐτοῖς ἐγκατα-
λέγασιν, ἅτι ἐχάθον ὡς ὁ στρατιωτικὸς ἐβόησεν.
μὲν ἔσδ' ἕνα βαθμὸν ἀεὶ τέλει διηκασθῆναι
ἀνδρὸς ἀνγστος ὄνομα τέτω, μαρκιανὸν τὸ
καὶ αὐτὸν ἐστὶν παραγγελίαν ἐχέοντα ὡς
ὡς φθάσαι τὸνομα τὴν προσηγορίαν τῶν
τέρων βασιλέων, τὸ καλεῖσθαι ἀνγστος μὲν
ἀλγεῖδ' ὡς ἀβαλλομένων ὡς περὶ ἑκατο-
χομένε τὸ ὄνομα ἔπ' αὐτῶν χωρὶς τ' ἀξίας
μῆναι, μὴ δ' αὐπάλιν τ' ἀξίας ἕτεροι
μαζήσασθαι ἐς σεμνολόγημα ὡς κτεροῦ
προσηγορικὸν τὸ αὐτὸ καθεσάναι, διὰ μὲν
κλήσεως, τ' τε ἀξιώσεως τῆς τε προσηγορίας
σημαιομένηων. Ἐτέρον δ' συνέπεσε τὴν βασι-
λείαν τὸ μαρκιανῶ τεκμηριῶσαι διωάμι-
νον. ἐπειδὴ γὰρ ἄσπαρι συνεστράτευσεν ἱβαν-
δίων, δορυαλώθ' τε γέγονε σὺν ἑτέροις
πλείοις, ὡς ἀπολύ τῶν βανδίων ἠπὸ βαν-
δίων, ἄσπαρ' ἄνα τὸ πεδίον ἠχθη μὲν τῶν
ἀνδραπόδων, γίγρερχε τὸς ζωηθέντας
ἰδεῖν βελθόντων. οἷπε ἐπειδὴ ἠλίωσσαι,
ἐν τῶν ὑπεράνω ὀχέειν καθῆσο, τὴν
πλήθει τῶν σαγηνωθέντων ἠδ' ὀμοῖα καὶ
καὶ ἐτερομένε, ὡς ἀν' ἐκάστους ἐδόκη, διετί-
λιν ἀνείσαν γ' οἱ φύλακες τὰ δεσμά, γί-
ερχε πρὸς ἄξιν. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν ἀλλοσι
ἐπεπράχθ' μαρκιανὸς δ' καθεῖς αὐτὸν ἐς τὸ
πεδίον, ὑπὸ τῶ ἠλίω ἐκάθευδε, θερμῶ τε
ὄντι καὶ διαπύρῳ ὡς ἀπὸ τῆν αἴραν τ' ἔτες. αἰ-
τὸς δ' τῶν ὑπερὲν ἐπίσας, καὶ κ' ἐκάθευ, τὴν
ἠλίω ἀντιμέτωπον τὴν πῆσιν ποιησάμεν
νεφέλης δίκην σκιάν, καὶ τὴν ἐπὶ εὐθείᾳ ὡς
ψυχὴν τῶ μαρκιανῶ ἐτεχνάσατο ὡς θα-
μάσαντα γίγρερχον, συμβαλεῖν διόχως ὡς
ἐσόμδρα, μελαπέμπτον τε τὸν μαρκιανὸν
ποιησάμενον ἀφῆναι τῆς ἀιχμαλωσίας,
ὄρκοις δ' ἐνόις κατὰ σφαλίσμδρον, ἢ μὴ τὰ
πρὸς ἀφυλάξην βανδίοις ἐς βασιλείαν πα-
ριόντα, καὶ ὄπλα καὶ αὐτῶν μὴ κινῆν καὶ
φυλάξαι τὸν μαρκιανὸν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ὡς
προκόπι' ἰσορεῖ. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον
ἐπανώμδρ, τὴν ἐπιροπὴν ἔασαντες, ἢ ὁ μαρ-
κιανὸς τὰ πρὸς θεὸν βίσεθης, τὰ πρὸς πο-
λίτευομένους δίκαιος πλεῖστον ἠγέμεν ὡς τὸ
ἀπόθετον, ἔδ' ἐ μὴν τὰ διὰ δασμολογῶν
συμφορέμενον ἕνα δ' ἐ μόνον τὸν τοῖς δεο-
μένοις ἐπαρκῶν διωάμενον, καὶ τοῖς πολλοῖς

κεκλήμενοι ασφαλῆ παρέχειν τὸν πλεόν. Φοβερός ἔκ ἐν τῷ τιμωραῖος, ἀλλ' ἐν τῷ τιμωρησῶς δι' αὐτὴν δρεχὴν ἀβλον δρετῆς ἔ κληρονομίαν ἔχε, τῆς τε γερσίας τῶν τε ἀλλων τῶν πασαν πληρέτων τύχην, ἀπάσαις ἡφοῖς τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραχομένην γνώμη πηλχειας ἦν καὶ ἐσωκίσατο μὲν ὡς βασιλίδα. ἔ μὴ ἔγνω, αἰπαῖδ' ὀκείνης μέχρι γήρωος μνάσσης γέγονε ἵ ταῦτα, ἔπω μὲν βασιλιανῆς τῆς ῥώμης αὐτοκράτορος τὴν ἡφον Ἐπικυρώσαν, ὁμωσ δ' ἐν διατὴν δρεχὴν ἐπιψηφίσατο ἡβέλτο ἵ μαρκιανός ἔ τῷ θεῷ κοινὸν πασα πάντων σέβας προσάγεας, τῶν διατὴν ἀσεβειαν συλχθεισῶν γλωσσῶν αὐθις δισεβῶς ἐνεμμένων, ἡ διαμίας καὶ τ' αὐθις δοξολογίας τὸ θεῖον γεραίρεας.

Κεφ. β'.

Πιετῆς ἐκ καλχηδόνι συνόδου, καὶ πόσιν τὴν ἀπταν ἡ συνελεύσεως ἔχεν.

Προσίασι τούτων ἀπαταῦτα βελομένη, οἱ τε λέοντες τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης ἐπισκόπου διακονέμενοι ταῖς ἀποκρίσεσι, φάσκοντες διόσκορον ἀνά τὸ δεύτερον ἐν ἐφέσω συνέδριον, μὴ δέξαας τὸν λέοντα τόμον ὁρθοδοξίας ὄρον τυγχάνοινα. οἱ τε παρ' αὐτῆς διοσκόρου καθυβριδέντες, τὰ καὶ σφῆς ἐκείλοτες συνοδικῶς κειτῆναι. παρῶτερω ἵ μάλινα δισέβι' ὁ ἔ δουραῖς γεγονώς πρέσβρο, φάσκων ἐπιβελύμασι χρυσάφια ἔ θεοδοσίς ἡ παασις, αὐτὸν τε καὶ φλαβιανὸν καθαιρετῆναι, διότι χερσίον τῷ χερσαφίω ἡ δωῖπ, ὁ φλαβιανός ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, χερσίονα, πρὸς ἐντροπὴν ἱερά πῆπομφιδ σιδῆ, ἡ ὅτι πασαπλήσι' τὴν κακοδοξίαν ἀτυχεῖ καθεισθηκῆ. ὁ χερσαφί' ἔλεγε ἵ τὸν φλαβιανὸν ἔ δαλαιας ἀνααιρετῆναι, πρὸς διοσκόρου ὠθέμενόν τε ἡ λακλιζόμενον. ἔξ ὧν ἡ ἐν καλχηδόνι συνόδ' ἀλίξεται, ἀγγελίων τε, ἡ ἀγγελιαφόρων πεμφθέντων, καὶ τῶν ἐκασταχῆ ἱερέων δισεβῶσι γεράμμασι κληθέντων, πρῶτα μὲν ἐν νικαῖα ὡς καὶ τὸν ῥώμης πρέσβρον λέοντα τοῖς ἐν νικαῖα συνελθῶσιν ἐπιγράψαι, πρὸς αὐτῆς ἐπιστέλλοντα, παρὲν ὧν ἐς τὸν οἰκίον πῆπομφιδόπον, πασασιανῆ καὶ λακενσίε ἡ

A opes suas præstare. Formidabilis, non tam propterea quod puniret, quã quod metuebatur, ne puniturus esset. Itaque imperium, non quidem hereditario jure, sed præmium virtutis adeptus est: cum Senatus & omnes omnium Ordinum viri, communi consensu hunc ei honorem detulissent, suafu Pulcheriã. Quam ille, utpote Augustam, uxorem quidem duxit: nunquam tamen cum ea rem habuit, quippe quæ in perpetua virginitate ad obitum usque permanferit. Atque hæc gesta sunt, antequam Valentinianus qui Romæ imperabat, electionem illam suo suffragio comprobasset. Quam tamen ille ob virtutem Marciani, postea confirmavit. Porro Marciano id maxime in votis erat, ut unus idemque cultus ab omnibus exhiberetur Deo, linguis quæ per impietatem confusæ fuerant, rursus pie unitis: utque divinum numen unã eademque glorificatione laudaretur.

CAP. II.

De Synodo Chalcedonensi & quam ob causam congregata sit.

Cum hæc in votis haberet, accedunt ad illum, tum responsales Leonis Romæ urbis Episcopi, affirmantes Dioscorum in secundo Ephesino Concilio suscepisse Epistolam Leonis, quæ doctrinam veræ fidei continebat. Tum ii, quos idem Dioscorus injuria affecerat, supplicantes ut ipsorum causã in Episcopali Concilio judicaretur. Sed præ cæteris urgebat Eusebius, Episcopus quondam Dorylai, asserens se ac Flavianum insidiis Chrysalphii protectoris Theodosii depositos esse, eò quod Flavianus Chrysalphio aurum pro ordinatione ipsius postulanti, ad pudorem ei incutiendum sacra vasa misisset: Et quod Chrysalphius in doctrina fidei cum Eutyche consentiret. Ajebat præterea Flavianum à Dioscoro pulsum & calcibus appetitum, miserabili modo interfectum esse. His de causis Synodus Chalcedone congregata est, cum nuntii ac tabellarii missi fuissent; & singularum urbium Episcopi litteris piissimi Imperatoris acciti essent, primum quidem Nicæam: adeo ut Romanus Episcopus Leo cum ad eos scriberet de Legatis, quos ad Concilium miserat, Paschasino scilicet, Lucensio ac reliquis, litteras suas inscriberet ad

Episcopos, qui Niceæ convenerant; Postea vero Chalcedonem. Et Zacharias quidem Rhetor Nestorio favens, ab exilio eum ad Concilium evocatum esse dicit. Sed rem aliter se habere excoliquet, quod Nestorius in illa Synodo passim anathemate damnatus est. Idem etiam diserte testatur Eustathius Episcopus Beryti, in literis, quas ad Joannem Episcopum & ad alterum Joannem presbyterum de rebus in Synodo gestis scripsit his verbis. Occurrentes denuo ii, qui Nestorii reliquias postulabant, contra Synodum vociferati sunt: qua de causa viri sancti anathemate damnantur? Adeo ut Imperator indignatione commotus, protectoribus suis mandaverit, ut eos procul expellerent. Quomodo igitur Nestorius evocatus sit, qui jampridem è vivis excesserat, equidem non video.

λοιπῶν ὕστερον ἢ ἐν καλχηδόνι τῆς Βιθυνίας ἢ Ζαχαρίας ἠρεμιστῆς ὁ ῥήτορας νεστορίου ἐκ τῆς ὑπερβολῆς μετέπειθοι γινώσκοντες τὸ δὲ γε μητὰυτῶν ἔτος ἔχειν, τεκμηριώδη τὸ πανταχῶς τὸν νεστορίου ἀναθέματα παρῶν. δηλοῖ δὲ μάλα καὶ εὐσταθίου ὁ τῆς βερύτων ἐπισκοπῆς, γεράφων πρεσβυτέρου ἐπισκοπῆς, καὶ πρεσβυτέρου ἑτέρου πρεσβυτέρου, καὶ τῶν ἐν τῇ συνόδῳ κινήσεων, ἐπιθέσεως ὡς. ὑπανήσαντες δὲ πάλιν ὁ ζήλων νεστορίου τὰ λείψανα, τὸ σινδὸν καὶ ἐπιπέλας, οἱ ἅγιοι διαβί, ἀναθεματίζονται. ὡς ἀνακήσασθαι τὸν βασιλέα τοῖς δευτέρου πύξιναι, μακρὰν αὐτὸς ἀπελάσαι. πᾶσι δὲ νεστορίου μετεκαλεῖτο, τῶν ὄντων μυσίας, ὅτι ἐχω λέγειν.

CAP. III.

Κεφ. γ.

Descriptio templi magnæ Martyris Euphemie in urbe Chalcedonenfi & miraculorum, quæ illic sunt, narratio.

Ἐκφρασις τῆς ἐκκλησίας τῆς μεγαλομάρτυρος ἑυφρασίας, τῆς ἐν καλχηδόνι ἢ διήρυσις τῆς ἡρωμένων ἐκ ἀποστάσεων.

Congregantur itaque in Basilica Euphemie Martyris, Chalcedone, quæ urbs est provincie Bithynie. Distat autem hæc Basilica à Bosporo duobus circiter stadiis, sita in loco quodam amœno & molliter acclivi: adeo ut qui in Martyris templum ascendunt, nullum ambulationis laborem sentiant, sed repente sublimes appareant, intra ipsam Basilicam consultantes. Ex qua, tanquam è specula, oculos demittentes, subjectos campos cernunt in planitiem porrectos, viridi gramine vestitos, ac fegetibus veluti fluctuantes, atq; omni arborum genere exornatos: montes præterea silvosos, sensim sese attollentes atque incurvantes. Diversa denique maria: hæc quidem serenitate renidentia, & litoribus suaviter ac placide alludentia: ubi scilicet tranquilla sunt loca, absque ventis ac tempestatibus. Alia verò æstuantia & fluctibus infremtentia, cochleas, algam, & ex testaceis levissimos quosque pisciculos reciproco æstu deferentia ac denovo retrahentia. Porro templum ipsum situm est è regione Constantino-poleos: adeo ut tantæ urbis aspectu templum non mediocriter venustetur. Constat autem ex tribus amplissimis ædibus. Prima est sub dio, longo atrio & columnis undique exornata.

Ἀλίζονται τοίνυν ἀνά τὸ ἱερὸν τέμενος διόφημιᾶς τῆς μάτυρῆς ὅπερ ἰδρυμένη ἐστὶν ἐπὶ τῆς καλχηδόνων τῆς βιθυνίων ἐθνικῆς ἀπόικισαι ἢ τῆς βοσπόρου σταδίοις ἑπτάσται δύο, ἐν τῇ τῶν διφύων χωρίων ἡρεμιστῆς ὡς τε τὰς ἀπειπάτας ἀνεπαύδητες εἶναι τοῖς εἰς τὸν νεῶν ἀπίσσι τῆς μάρτυρῆς, ὅσα πῆλός τε μετεώρεως εἶναι εἰς τῶν ἀνακθρων γρομδρῆς. ὡς τε τὰς ὄψεις ἐκχέοντας ἐκ ἀπειπῆς, ἀπαντὰ θεωρεῖται ὑπερθεωρῆτα πεδία, ὁμαλῆ καὶ ὑψηλὰ τῆς ποταμῶν ἄλλοις τε κυμανώδρῆς, καὶ παντοδαπῶν δένδρων τῆς θεᾶς ὡρεζόμενα, ὅσα τελασία ἐς ὑψὸς ὑπερπῶς μετῶρεζόμενα τε κλυπεύμενα ἀταρῆς πελάγη διάφορα, τὰ μὲν τῆς γαλήνης πορφυρεύμενα, καὶ ταῖς ἀνταῖς πρὸς τῶν ὄντων ἡδύ τε ἡμερῶν, ἐν ταῖς νεματὰ χερσὶ καθεσάσι τὰ ἵππα φλάσσειν τε καὶ τοῖς κύμασι ἀγριαίνοντα, καὶ χλωμάς τε καὶ φυκία καὶ τῶν ὄρεα κοδῆμων τὰ κρυφότερα μὲν τῆς ἀντανάκλασεως τῶν κυμάτων αὐτῆς ἀναστροφῆς ἀντικρῆς ἢ τῆς κωνσταντινῆς τὸ τέμενος ὡς ἐκ τῆς θεᾶς τῆς τοσαύτης πόλεως, τὸν νεῶν ὡρεζόμενος, τοῖς δὲ ὑπερμεγέθεις οἰκοῖ τὸ τέμενος εἰς μὲν ὑπαίθριος, ἐπιμήκη τῆς αὐτῆς ἐκίσει πάνθεν κοσμημένη.

ἕτερός τε αὐτῶν τὸ τε δῦρον τὸ τε μή-
κλον, τὰς τε κίονας μικρὰ ᾤδα πλῆσι. μό-
νον ὃ τῷ Ἐπιμελίῳ ὀρθῶς διαλάττων. ἔκ-
τῳ βόρειον πλάτανον πρὸς ἡλιον ἀνιχθίον,
ὄκλον ᾤδα φερὴς ἐς θόλον δὲ μάλα τεχνικῶς
ἔξηκημύρις κίονισιν, ἰσοῖς τῷ ὕλῳ, ἰσοῖς τὰ
μεγέθη καθεσῶσιν, ἐνδοθεν κυκλῆμυρον.
ὑπὸ τέτοις, ὑπερωῶν τι μετῴρα ἔλαμ-
πνῶν αὐτῶν ὀρθῶς ὡς ἀνὰ κλίματιν ἐξῆτοίς
βελουμύρις ἐκείθεν τε τῷ μάρτυρα, ἐπὶ τοῖς
τελευμύρις παρεῖται, ἐσω ὃ τῷ θόλῳ πρὸς τὰ
ἐῶσα, ἐν περὶ ἐπὶ σπηλαίῳ, ἐν τὰ τὰ πανάγια,
τῆς μάρτυρος (δοκίμῃ) λείψανα ἐν τῷ σπηλαίῳ
τῷ Ἐπιμελίῳ, μακρὰν ἐνοικαλέσων, ἐξ ἄρ-
γύρου ἐν μάλα σοφῶς ἠσκευώθη. καὶ ἂν μὲν
ὑπὸ τῷ παναγίῳ Ἐπιμελίῳ χρονοῖς θαυμαστῶ-
γῆται, πᾶσι χριστιανοῖς ἐκδήλα. πολλὰ κί-
νητοῖς κατὰ καιρὸν τῷ αὐτῷ Ἐπισκοπῶσι
πάλιν ὄναρ Ἐπιστᾶ (αὐτοκλήσις), ἢ καὶ πῶ-
τῷ ἄλλως ἐς βίον Ἐπιμελίῳ ᾤδα ἰσομενοῖς
αὐτῶν τὸ τέμνον τρυγᾶν. ὅπως ἐπειδὴ τοῖς
τε βασιλεῦσι, τῷ τε ἀρχιερεὶ καὶ τῇ πόλει καὶ ἄ-
δηλον ἢ φοιτῶσιν τὸν νεῶν, οἱ τε τὰ σκήπτρα,
οἱ τε τὰ ἱερά ἐπὶ τὰς ἀρχαῖς διέποντες, ἅπασ τε
ὁ λοιπὸς ὄμιλος, μετὰ γὰρ τῷ τελευμύριον
βελουμύριον πάλιν τε ἐν ὀρώριον ἀτῶ κωνσταν-
τίνῃ περὶ ἑσθρας μὲν τῷ ἀμφὶ αὐτῶν ἱερέων, ἐσω
τῶν ἀνακτορῶν χωρεῖ, ἐν τὰ τὸ τελευμύριον μοι
παναγίον δοκίμῃ σώμα ἐστὶ πικρὸν ἰδίον
μικρὸν καὶ τῷ αὐτῷ σπηλαίῳ ἐν τῷ λαῶν μερῶ.
θύραις μικραῖς καὶ σφαιρισμύριον, ὅθεν σίδη-
ρον Ἐπιμελίῳ τὰ πανάγια λείψανα ἀπό-
γον ᾤδα ἐξήσαντες ἐπαφιάσι, καὶ τὸν ἀπόγον
ᾤδα ὀνόματι, ἐς ἐσθρας τὸν σίδηρον ἀνέλκυσιν,
αιμάτων πλήρη, ἰσομενοῖς πολλῶν, ὅπως ἐπα-
ὄλεως ἰδοῖ, ἐυθέως ᾤδα ἐκίνησε τὸν θεὸν γε-
ραίων. τοσαύτη ὃ κατέστηκε τῶν ἐκφερομέ-
των ἢ πληθὺς, ὡς ἐπὶ τὰς δισεβείας βασιλεῖς,
καὶ πᾶσι τὰς ἀνακτορῶν ἱερέας, καὶ μὴν καὶ πᾶ-
σα τὸν ἀθροῖζόμενον λαὸν, πλῆσιν τῶν ἀναδι-
δομένων μετὰ λαμβάνειν, ἐκπέμπεται αὐτῶν
ἀνα τὴν ὑψηλὸν πᾶσαν τῶν πῶσιν τοῖς βελο-
μύρις, καὶ διαπαντός τὰς τε θεομύρις σώζεσθαι,
τὸ ἐποναγίον αἷμα, μηδὲ μᾶλλον ἐστῆσαν με-
ταχωρῶν ὄναρ. ἅπασ θεοπεπῶς τελείῃ, ἐκα-
τὰ πᾶσα διαρικμένη ᾤδα ἰδίον, ἀλλ' ὡς ἀνὰ τῷ
ᾤδα ἰδίον βίον, καὶ τῶν τῶσιν σεμνότης
βίον. Φασὶ δὲ ἐν ὅτε μὲν τῶν ἀρχιερέων

A Posthanc altera, longitudine ac latitu-
dine, & columnis propemodum simi-
lis: hoc uno discrepans, quod culmen
habet impositum. In cuius Boreali la-
tere ad ortum Solis, ædes est rotunda in
modum testudinis, admodum artificio-
se elaborata, columnis & materia &
magnitudine inter se paribus interiùs
circundata. Super his cænaculum est
sublime, sub eodem culmine. Ex quo
licet iis, qui voluerint, Martyri suppli-
care, & sacris interesse mysteriis. In-
tra testudinem, verò ad orientem So-
lem tumulus est magnificus, in quo san-
ctæ Martyris reliquiæ jacent in arca
quadam oblonga reconditæ, quàm
nonnulli μακρὰν vocant, ex argento pul-
cherrime fabricatâ. Ac miracula qui-
dem, quæ subinde patrantur à sanctis-
sima Martyre, nota sunt omnibus
Christianis. Frequenter enim aut
Episcopis illius civitatis, aut viris pieta-
tè illustribus, qui ad ipsius basilicam
advenerint, in somnis apparens, præ-
cipit ut in templo vindemient. Quod
ubi tum Imperatori, tum Patriarchæ,
totique civitati innotuit, statim omnes
ad Basilicam pergunt, tam Augusti sci-
licet, quàm pontifices & magistratus,
& reliqua populi multitudo, ut sacro-
rum mysteriorum participes fiant.
Cunctis deinde spectantibus, Episco-
pus urbis Constantinopolitanæ unâ
cum suis sacerdotibus in sacrarium in-
greditur, in quo sacrum illud, de quo
dixi, corpus depositum est. In ead-
em arca foramen est exiguum in la-
va parte, parvis quibusdam ostiis ob-
firmatum. Per quod, ferrum oblongum
cui spongia annexa est, usque ad
sacras reliquias demittunt. Et post-
quam spongiam hac illac verterint,
ferream virgam ad se retrahunt, cruo-
re plenam & coagulato sanguine.
Quod ubi populus viderit, confestim
Deum cum laudibus adorat. Tanta
autem est cruoris, qui illinc extrahi-
tur copia, ut non solum piissimi Im-
peratores, & Sacerdotes illic congregati,
universa denique populi multitu-
do ibidem collecta, abunde ex eo ac-
cipiant: sed & fidelibus quicunque
cupierint, per universum terrarum or-
bem guttas ejus mittant. Porro co-
agulatus ille sanguis perpetuo durat,
nec in alium colorem mutatur sacer
cruor. Hoc autem miraculum fit,
non certo aliquo ac definito tem-
poris spatio, sed prout Episcopi vita
& morum gravitas promeruerit.
Ferunt enim, quoties vir probus atque

honestus omniq; virtutum genere exornatus, Ecclesiam rexit, id miraculum fieri, & quidem frequentissime: quoties verò non ejusmodi Antistes fuerit, raro hæc signa evenire. Jam verò aliud miraculum comemorabo, quòd nec tempore, nec ullà ex causà interrumpitur, nec discrimen facit inter fideles atque infideles: sed omnibus ex æquo prostat. Ubi quis ad eum locum accesserit, in quo est arca illa pretiosa, quæ sacras continet reliquias, ejusmodi odoris suavitatem sentit, quæ omnes còsuetos odores longe superat. Nam neque odori, qui ex pratis colligitur, neque ei, qui ex rebus fragrantissimis exhalat, similis est odor ille, nec qualis ab unguentariis conficitur: sed peregrinus quidam & excellens, per se ipsum declarans quanta sit virtus reliquiarum, quæ ipsum emittunt.

Α τίς κυβερνήη καὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐπίσημοι, τὸ τοτὸ θαῦμα καὶ μάλις συχνῶς γίνεσθαι ὅτε δὲ τῶν ἐ τοιούτων, σπανίως τὰς τοιαύτας θεοσημείας περιένοι, λέξω δὲ τίς ὅστις ἐχρῶντο, ἔ καιρὸς διαλέμεν. ἔδὲ μὲν πρῶτος τε καὶ ἀπίστος διακέχειται, πᾶσι δὲ ἰσὺς ἀνείται· ὅταν ὡδὲ τῆς χώρας τις γινήται ἐνθα ἡ τιμία σορὸς ἐν ἡ τα παναγαλέψανα, ὁδμῆς δὲ ὡδὲς ἐμπύπταται, πρῶτος συνήδης ἀνθρώποις ὑπερέβρα. ἔδὲ γὰρ τῆ ἐκ λαμῶν ἀθρηζομένη παρῶκεν, ἔδὲ γε τῆ ἐκ τῶν διαδύτων ἀναπεμπομένη, ἔδὲ ὡς ἴαν μωρῶς ἐργάσαιο· ἔξην δὲ τίς καὶ ὑπερφύης, ὡς αὐτῆς πᾶσα τῶν ἀναδιδόντων τῶν δὲ ναμν.

CAP. IV.

De iis, quæ in Synodo agitata sunt & sancita: & quomodo Dioscorus Alexandria Episcopus depositus sit: Theodorus autem & Ibas aliisque nonnulli restituti sint.

Hocigitur in loco suprascripta Synodus congregata est, Paschafino quidem & Lucentio Episcopis cum Bonifacio presbytero, vices, ut dixi, gerentibus Leonis Archiepiscopi senioris Romæ: Anatolio verò Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopatum gubernante, Alexandrinæ autem præfidente Dioscoro: Præsentibus etiam Maximo quidem Antiochiæ, Juyenale autem Hierosolymorum Episcopis. Aderant item Episcopi, quos illi circa se habebant, & ii, qui in Senatu urbis regis principem locum obtinebant. Quibus Vicarii Leonis dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio federè. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excelsuros. Cumque Senatores interrogassent, quænam essent crimina, quæ obijciabantur Dioscoro, responderunt debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam iudicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medium processisset, ibique refideret, Eusebius postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus: Injuriã

Κεφ. δ'.

Περί τῆ ἐ τῆ συνόδου κινηθέντων καὶ τυρωθέντων καὶ ἀδίσκορος ἡ ἀλεξανδρείας καθήρηθη· θεωδέωτος καὶ ἰβας, καὶ τινος ἑτεροί ἀικλάθισαν.

ΕΝταῦθα ἡ λελεγμένη μοι σύνοδος ἀλιζεται, τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης διεπόντων ὡς εἰρηπασκασίνα καὶ λακενσίε ἐπὶ κρόπων, καὶ βοιφαπίε πρεσβυτέρα τῆς κωνσταντινῆς μὲν πρεσβυτέρου ἀναθλίε. διόσκορος δὲ τῆς ἀλεξανδρείας ἐπισκοπεῖν μαξιμα τε ἀντιοχείας, καὶ ἰεβαναλίε ἱεροσόλυμων· οἷς παρήσαν οἱ τε ἀμφοῦ ἀλλῆς ἱερέας, καὶ οἱ τὰ κορυφαῖα, τῆς ὑπερφύης γενεσίας ἐχούσης πρὸς ἐς οἱ τὸν τόπον πληρετες λέοντος, ἔφασκον μὴ δὲν διόσκορον συγκαθεδρον σφίσι γνέσθαι· τῆτο γὰρ οὐτοῖς ἐπιτεροφθαί πᾶσα τῶ σφῶν ἐπὶ κρόπε λέοντος, καὶ εἰ τῆτο μὴ φυλάξωσιν, αὐτῆς ἐκκλησίας ἀπαλλάττει καὶ πυθομένης τῆς γενεσίας, ἡ ἀρα εἶν τὰ ἐπαγομένα τὰ διόσκορον, διεξήλθον λόγον ὁφείδειν αὐτὸν ὑποχρῆν τῆς δικείας κεισεως, καὶ πρὸς ὅσον παρὰ τὸ εἶκος ἀνεληφῶτα. ὡς εἰρημένων, ἐπειδὴ διόσκορος ὑψῆφ τῆς συγκλήτε ἀνὰ τὸν μέθον καθῆσο χῶρον, δισέβιος δὲ τῆ τῆς ἐπιδομένης πᾶσα αὐτῆ τῆ βασιλείας δεήσεις ἀναγνωσθῆναι, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡδίκημα παρὰ

ἡ δὲ διοσκόρε, ἡ δὲ κληρὶς ἡ πίστις, ἐφονεύθη
 Φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἀμα ἐμοὶ ἀδίκως
 καθήρηθη παρ' αὐτῶν κελύσασαί τας δέησεις με
 ἀναγνώσων ἡναι ὅπως ἐπειδὴ διελάληθη, ἡ δὲ ἡ-
 σις ἀναγνώσεως ἐτυχε, ταυτὶ φθέρουμένη τὰ
 ῥήματα τοῖς φιλοχρίστοις τε καὶ εὐλαβέσασιν
 καὶ εὐσεβέσασιν βασιλευσὶν ἡμῶν Φλαβίους
 βαλεντινιανῶν καὶ μαρκιανῶν τοῖς ἀειούσασιν.
 ἡ δὲ εὐσεβεία τῶν ἐλαχίστων ἐπισκόπων δορυ-
 λαις, ποιημῆρας τὸν λόγον ὑπερτεταύτων καὶ
 τῆς ὀρθοδόξης πίστεως, καὶ ὑπερτῶν ἐν ὁσίοις
 Φλαβιανῶν ἡρμομένων ἐπισκόπων τῶν κωνσταν-
 τινῶν πόλεως σκοπὸς τῶν ὑμετέρων κρατῶν, ἀπάν-
 των μὲν τῶν ὑποκώων προνοεῖν, καὶ χεῖρα ὀρέγειν
 πᾶσι τοῖς ἀδίκωμένοις· μάστιγα δὲ τοῖς ἱερο-
 τῶν τελῶσι καὶ ἐν τῶν ἁγίων θεο-
 πύλαις, παρ' ἑτὸ βασιλευσὶν ἡμῶν καὶ κρα-
 τῶν τῶν ὑφ' ἡλίον δεδωρηθῆναι ἐπεὶ ἐν πολλὰ καὶ
 δυνάτῃ ἡ δὲ πᾶσαν ἀκολοῦσαν ἡ εἰς χρεῖσιν
 πίστε, καὶ ἡμεῖς πασιπρόθεως ἡ δὲ διοσκόρε
 τῶν εὐλαβέσασιν ἐπισκόπων τῶν ἀλεξανδρέων
 μεγαλοπόλεως, προσομιμῶν τῶν ὑμετέρων εὐσε-
 βεία τῶν δικαίων ἀξιότιμος τυχεῖν τῶν ἐπι-
 ματῶν ἐν τῶν ἐπιτοῖς ἐπὶ τῶν ἐναγχοῦν ἡρμομένων
 σωδῶν ἐν τῶν ἐφεσίων μῆροπόλε, ἡν ὀφελόν
 γέην μὴ χυρῶν, ἵνα μὴ κακῶν καὶ ταραχῆς
 τῶν οὐκ ἐμμένων ἐμπλήσῃ, ὁ χρεῖσιν διοσκόρου
 παρ' ἑδὲν θέμεν τὸν ἑδικαίον λόγον, καὶ
 τὸν ἑθερὸ φόβον ὁμοδοξῶν καὶ ὁμοφρονῶν
 ἐνυχεῖς ἑμαλαίφρονοι καὶ αἰετιμῶν, λαν-
 θάνων ἡ τῶν πολλῶν, ὡς ὑπερνεύσιον ἐφανε-
 ρωσεν· ἐν τῶν καιρῶν τὴν γενημένην παρ' ἡμῶν
 καὶ ἐνυχεῖς ἑμοδοξῶν ἀπὸ καθήγοριαν, καὶ
 τῶν ἐπ' αὐτῶν ἑξενεχθεῖσαν ὑψὸν ἡ δὲ τῶν
 τῆς ὁσίας λήξεως Φλαβιανῶν ἐπισκόπων,
 πλῆθος ἀτάκτων ὁχλῶν σωμαγαγῶν, καὶ
 ὀδωσείων ἑαυτῶν διαχρημάτων ποσειά-
 μεν, τῶν εὐσεβῶν ἡρησκείαν τῶν ὀρθοδό-
 ξων ὅγε ἵκον εἰς αὐτὸν ἐλυμνήατο, καὶ τῶν
 κακοδοξίαν ἐντυχεῖς ἑμονάζοιτο, ἡ πῆς
 ἀνωθεν καὶ ἑξ ἀρχῆς ἡ δὲ τῶν ἁγίων πα-
 τῶν ἀπεκνήχθη, ἐβεβαίωσεν. ἐπεὶ ἐν ἑμι-
 κρῶ τὰ τέλομημένα ἀπὸ κατὰ τε τῆς εἰς
 χρεῖσιν πίστεως καὶ κατ' ἡμῶν, δέομεθα
 καὶ πασιπρόθεως τῶν ὑμετέρων κρατῶν, θε-
 πασαι τὸν αὐτὸν εὐλαβέσασιν ἐπίσκοπον
 διοσκόρον, διπλογοῦσασιν τοῖς παρ' ἡ-
 μῶν ἀπὸ ἐπαλομένοις. δηλαδὴ τῶν παρ' αὐτῶν

affectus sum à Dioscoro. Fides injuria
 affecta est. Occisus est Flavianus Epi-
 scopus, & mecum injuste depositus est
 ab illo. Iubete ut preces meae reciten-
 tur. Cumque Judices interlocuti essent,
 recitatus est libellus precum, qui sic ha-
 bet. Christi amantibus, religiosissimis
 ac piissimis Imperatoribus nostris, Fla-
 vio Valentiniano, & Flavio Marciano,
 perpetuis Augustis, ab Eusebio humil-
 limo Episcopo Dorilaei, verba facien-
 te pro se ipso, & pro Orthodoxa fide,
 & pro sanctae memoriae Flaviano, qui
 fuit Episcopus Constantinopolis. Pro-
 positum est Majestati vestrae, om-
 nibus quidem subditis providere, &
 cunctis, qui injuria affecti sunt manum
 porrigere: praecipue vero iis, qui sa-
 cerdotio funguntur. Ita enim Deum
 colitis, à quo imperium & dominium
 orbis terrarum vobis concessum est.
 Quoniam igitur fides Christi, & nos ipsi
 multa gravia contra jus fasque perpeffi
 sumus à Dioscoro Reverendissimo E-
 piscopo magnae civitatis Alexandriae,
 accedimus ad Pietatem vestram, pos-
 tulantes ut jus nobis reddatur. Cau-
 sa autem hujusmodi est. In Concilio,
 quod paulo ante celebratum est in me-
 tropoli Ephesiorum, quod utinam ce-
 lebratum nunquam fuisset, ne orbis
 terrarum malis ac tumultibus imple-
 retur: bonus ille Dioscorus, nullam ju-
 stitiae rationem habens, nec Dei timo-
 rem considerans, cum ejusdem opini-
 onis ac sententiae esset cum Eutyche,
 perdita mentis homine atque haereti-
 co; occultus autem esset, sicut postea
 apertissime declaravit; occasione at-
 repta ex accusatione quam ego adver-
 sus Eutychem erroris ipsius consortem
 institueram, & ex sententia à pia me-
 moriae Flaviano Episcopo contra eun-
 dem Eutychem prolata, turbam in-
 compositam seditiosorum hominum
 collegit. Cumque tyrannicam domi-
 nationem pecunia sibi comparasset,
 piam quidem religionem Orthodo-
 xorum, quantum in ipso fuit, labefacta-
 vit: pravam autem opinionem Euty-
 chis Monachi, quae jam pridem & ab
 exordio à sanctis Patribus condemnata
 fuerat, confirmavit. Cum igitur
 non levia sint, quae adversus fidem
 Christi, & contra nos facere ten-
 tavit, provoluti ad pedes Majesta-
 tis vestrae rogamus, ut eundem re-
 ligiosissimum Episcopum Dioscoro-
 rum respondere jubeatis iis, quae
 à nobis illi objiciuntur: lectis scilicet

coram sanctissima Synodo monumen-
 tis actorum, quæ ille contra nos confe-
 cit. Ex quibus demonstrare possumus,
 illum & à recta fide alienum esse, & hæ-
 resin plenam impietatis confirmasse, &
 nos injustè deposuisse, & gravissimis
 malis affecisse: missis videlicet divinis
 & adorandis mandatis vestris ad san-
 ctam & universalem synodum Deo cha-
 rissimorum Episcoporum, ut causam,
 quæ est inter nos & suprâ memoratum
 Dioscorum, audiat, & ad notitiam pie-
 tatis vestræ cuncta referat, quæ gerun-
 tur, juxta id, quod placuerit immortali
 culmini vestro. Hoc si consecuti fu-
 erimus, continuas ad Deum preces
 fundemus pro sempiterno imperio ve-
 stro, divinissimi Imperatores. Post hæc
 juxta petitionem, tam Dioscori, quam
 Eusebii, acta secundæ synodi Ephesi-
 næ publicè recitata sunt. Quorum
 particularem expositionem, quæ mul-
 tis quidem verbis comprehensa est,
 habetur autem in actis Chalcedonen-
 sis Concilii, ne iis, qui ad exitum rerum
 gestarum pervenire festinant, nimium
 verbosus videar, huic secundo historiæ
 nostræ libro subjunxi: his qui cuncta
 exactè cupiunt cognoscere, ista legen-
 di potestatem faciens, & accuratam
 rerum notitiam percipiendi. Interim
 verò ea, quæ majoris momenti sunt,
 percurrens strictim commemorabo:
 Convictum scilicet esse Dioscorum,
 quod Epistolam Leonis Episcopi seni-
 oris Romæ non suscepisset; Et quod
 Flavianum Episcopum junioris Romæ
 intra unius diei spatium deposuisset, &
 quod Episcopus, qui erant congregati,
 in charta pura subscribere curasset,
 quasi Flaviani nomen in ea perscriptum
 esset. Post hæc hi, qui ex senatu e-
 rant, ista decreverunt. De recta qui-
 dem & Catholica fide craftino die,
 conveniente majore Concilio, diligen-
 tiorum inquisitionem fieri oportere
 perspicimus. Quoniam verò pia me-
 moriæ Flaviani, & Eusebii religiosissi-
 mus Episcopus, ex scrutatione acto-
 rum ac decretorum, & ex ipsa voce co-
 rum, qui in synodo, quæ tunc facta est,
 præfuderunt: qui quidem confessi sunt
 errasse se, & frustra illos deposuisse, cum
 nullatenus errassent in fide; injustè de-
 positi esse noscuntur: videtur nobis
 juxta id, quod DEO placet, justum
 esse, modò id placuerit divinissimo
 ac piissimo Domino nostro, ut Diosco-
 rus reverendissimus Episcopus Ale-
 xandriæ, & Juvenalis reverendissimus

καθ' ἡμῶν πεπερασμένων ὑπομνημάτων ἐπι-
 γνωσκουμένων Ἰππὶ τ' ἀγίας συνόδου δι' ἡμῶν
 νάμεθα ἀποδοῦναι, καὶ ἀλλότριον οὐκ ἔστι
 δόξαι πίστεως, καὶ ἀίρεσιν ἀσεβείας πεπερα-
 σμένην κρατύναντα, ἡ ἀδικῶς ἡμᾶς καθελόντα
 καὶ τὰ δευτὰ ἡμᾶς κατεργασάμενος. Ἐπειὶ οὖν
 πεπερασμένων ἡμῶν mandátων κατὰ πει-
 πομένων τῆ ἀγίας καὶ οὐκ ἐκμενικῆς συνόδου τῆς ἐν
 φιλικῶν Ἰπποκρίτων, ἐφ' ᾧ τὸ τῆς ἡμῶν
 τὰ ἀσεβητικῶν διωκόνας διακρίσας, καὶ ἀναι-
 κῆν εἰς γνώσιν τ' ὑμῶν δισεβείας παρὰ τὸ
 πρῶτον πρὸς τὸ παρὲς ἀμείνον τῆ ἀνα-
 βνήτου ἡμῶν κορυφῆς, καὶ τέτρα τυχόντες, ἀνα-
 λείψας διχῶς ἀναπέμψοντες ὑμῶν ἀναι-
 κῆν ὑμῶν κρείττους, θεοτάτοι βασιλεῖς. μὴ
 ταῦτα ἐκ κοινῆς δέησεως διωκόνας τε καὶ διση-
 εῖς. τὰ ἐν τῷ δὲ δὲ συνεδείω πεπερασμένων
 τῶν ἐν ἐφέσω, διὰ τ' ἀνανώσεως ἐδ' ἡμοσίου
 τῶν ὄντων λεπτομέρειαν διὰ πολλῶν μὲν ἀνι-
 λημμένων, ἐμπεδοχόμενῃ ἢ τοῖς ἐν καθ' ἑ-
 δόνι κεκνημένοις, ὡς ἂν μὴ ἀδολογῆν δόξαι
 τοῖς πρὸς τὸ πῆρας τῶν πραγμάτων ἐπιγε-
 μένοις, ὑπέταξα τῷ παρὲν τ' ἰσοείας ἐ-
 βλίω, ἀδελφὸν τοῖς πάντοτε λεπτοῖς εἰδέναι
 βελομένοις, ἡ τῶν ἐν ἡμῶν καὶ τῶν πάντων
 ἀκρίβειαν ἀναμάξασθαι. Ἰππὶ ῥέχον ἢ τα κα-
 εἰώτερα φημί, ὡς ἐφωράθη διωκόνας, καὶ
 δεξάμενος τῶν λέοντος Ἰπποκρίτων Ἰπποκρίτων
 τ' πρεσβυτέρων ῥώμης, καὶ πρὸς γὰρ τῶν καθαι-
 ρεσιν φλαβιανῶν τ' ἐπὶ ῥώμης ἐπισκόπου, ἐν
 μέρα ποιησάμενος, ἐν ἀγράφῳ τε χαρτῆ
 ᾧ δασκευάσας ἡμῶν ἀλιθῶν ἐπισκόπου ἰππο-
 σιμῆνας, ὡς ἡν καθαιρέσιν φλαβιανῶν ἀσε-
 χονῶν. ἐφ' οἷς οἱ διπλῶν σικλητικῶν βελήν ἐν ἡμῶν
 σαντῶν ἀδελφῶν. ἀδελφῶν μὲν τ' ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς
 πίστεως, τελευτήσεως συνόδου ἡνωμένης τῆς ὑπε-
 ραιῶν ἀκρίβειαν ἐρανίζεσθαι σινηγμένους σινοπῶ-
 νων ἐπειδὴ ἢ φλαβιανὸς ὁ τ' δισεβῆς μνημῶν
 καὶ δισεβῆς ὁ δὲ λαβῆσας ἐπίσκοπος, ἐν τῷ
 πεπερασμένων ἡμῶν διαγνωθέντων ἐροῦντες καὶ
 αὐτῆς τ' φωνῆς ἡμῶν ἡνωμένων ἡμῶν ἀρχῶν τῆς
 τε συνόδου, φησάντων ἐσφάλλου καὶ μάτην ἀν-
 τὶς καθηρηκέναι, ἐδ' ἐν ἀδελφῶν πῆρῶν σφάλλου
 δεικνύν ἢ ἀδικῶς καθαιρέθῆναι. φανῶν ἡμῶν
 καὶ ἰσοπέθῶν ἀρεσκῶν, δικαίων ἐναμειψάσας ἀνι-
 θηλάτων καὶ ἐυσεβῆσας ἡμῶν δεσποτῆ, τῶν αὐτῶν
 ἐπιμῶν διωκόρον τὸν ἐυλαβῆσας ἐπίσκοπον
 ἀλεξάνδρειας, καὶ ἰερεῶν τὸν ἐυλαβῆσας

ἐπίσκοπον ἱεροσολύμων, καὶ θαλάσιον τὸν θι-
 λαβέσατον ἐπίσκοπον καίσαρειας καππαδο-
 κίας, καὶ εὐσέβιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 μενίας, καὶ εὐσάθιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 ρηνίαν, καὶ βασιλείον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον
 σελευκίας ἰσαυρίας, τὰς ἐξ ἑσάν ἐρχό-
 ντας, ὡς ἐξ ἀρχόντας τὸ τε συνόδου, ὑποπέσειν,
 ὡς ἀπὸ τῆς ἱερέας συνόδου καὶ τῶν κανόνων τῆς ἐπι-
 σκοπικῆς ἀξιωματικῆς ἀλλοθίως γνωμένους
 πάντων τῶν παθολογησάντων τῆς θείας κορυ-
 φῆς γνηριζομένων ἢ τῶν λιβέλλων εἰς ἑτέραν ἐ-
 πόδοις καὶ διοσκόρου, ἐγκλημάτων τε
 καὶ χρημάτων, ὡς δὲ τὴν τε καὶ τῆς κληθείς ὁ
 διοσκορος ἐχ' ὑπὸ τῆς ἐπιπροφάσεως αἰς
 ἔρηκεν, οἱ τὸν ὅσον πληρεῖς λέοντι τῆς
 πρὸς εὐρέας ῥάμης ἐπισκόπου, ἐπὶ λέξεως
 ἀπεφώνησαν ταῦτα. δὴ ἴλα γένηται τὰ τε ὁλο-
 κλημένα διοσκόρου τῶν γνηριζομένων τῶν ἀλεξανδρέ-
 ων μεγαλοπόλεως ἐπισκόπου καὶ τῆς τῶν κανό-
 νων ἀξίως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καίσαρσεως,
 ἐκ τῶν ἡδὴ ἐξελθόντων ἐν τῷ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, ὡς ἀπὸ τῶν σήμερον πεπραγμένων. ἔτος γὰρ
 ἡμεῖς πολλὰ παθολογούμεν, ἐλυχνῆ τὸν ὁμό-
 δοξον ἀπὸ καθαιρεθῆναι κανονικῶς παρὰ τῆς
 ἰδίας ἐπισκόπου τῶν ἁγίων Φαμέν παρὰ τῆς ἡ-
 μῶν καὶ ἐπισκόπου φλαβιανῆς, ἀυθελήσας ἀκα-
 νοίως εἰς κοινονίαν ἐδέξατο, πρὶν ἢ συνδρεῦσαι
 ἐν τῇ ἐφεσίῳ μὲν τῶν θεοφιλῶν ἐπισκόπων,
 ἀλλ' ἐνενοήσαμεν ὁ δόσολικὸς ἄρονος συζητώ-
 μιν ἀπένειμει, ἐπὶ τοῖς ἐκείθεν μὲν γνῶμην
 ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένους, οἱ καὶ διετέλεσαν μέ-
 χρι τῆς παρόντος ἐπόμενοι τῶν ἀγίων ἀρχιε-
 πσκοπῶν λέοντι καὶ πάσῃ τῇ ἀγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ
 συνόδῳ ἡδὴ χάριν, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ κοινονίᾳ, ἀυ-
 λος ὁμοπίστους ἐδέξατο. ὅσα ἢ καὶ μέχρη τῆς παρ-
 οῦσας διέμεινε, σεμνυνόμενος ἐπ' ἐκείνοις, οἱς
 ἐδέξατο καὶ εἰς γῆν κεκυφέναι πρὸς τῶν ἡ-
 ἐδέξατο τῶν ἐπιστῶν ἀναγνωσθῆναι συνεχώρησε
 τὸ μακαρίως παπαλέοντος, τὴν γραφῆσαν
 παρ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν ἀγίοισιν μνήμην φλα-
 βιανόν, καὶ ταῦτα πολλάκις παρακληθεὶς ἀνα-
 γνῶσθαι ταῦτα ὑπὸ τῶν κεκοιμημένων, καὶ μετ'
 ὅρκου ποιήσασθαι τὴν ἀναγνώσιν ὑποχόμενος.
 ἡ μὴ ἀναγνωσθῆναι, σκανδαλῶν καὶ βλάβης
 τὰς ἀνά τὴν οἰκουμενὴν ἀγνώστους ἐπλήρω-
 σει ἐκκλησίας. ἀλλ' ὁμῶς τῶν παρ' αὐτῆς
 ὁλοκληθῆναι, ἐσκοπῆμεν παρὰ τῆς πρὸς εὐρέας
 αὐτῆς ἀνοσίας πρὸς εὐρέως φιλανθρωπίας τινος

A Episcopus Hierosolymorum, & Thalasius reverendissimus Episcopus Casarea Cappadociae, & Eusebius Reverendissimus Episcopus Ancyrae, & Eustathius reverendissimus Episcopus Beryti, & Basilius reverendissimus Episcopus Seleucia Isauriae, qui tunc potestate succincti Concilio praefuerunt, eidem poene subjaceant, sacrosancti Concilii sententia, juxta sacros canones, alieni ab Episcopali dignitate judicati: tunc tunc, quae consequenter gesta sunt, ad notitiam sacratissimi Imperatoris nostri perlati. Exinde libellis altero die datis adversus Dioscorum de variis criminibus, & de pecuniis ab eo direptis: cum ille iterum ac tertio vocatus non comparuisset ob inanes causas, quas praetendebat: ii, qui Leonis Romanae urbis Episcopi vices agebant, haec ad verbum decreverunt. Quae Dioscorus, antehac Episcopus magnae civitatis Alexandriae, contra ordinem canonum & contra disciplinam Ecclesiasticam attentavit, manifesta sunt, tam ex his, quae jam examinata sunt in primo consessu, quam ex his, quae hodie sunt gesta. Hic enim, ut plurima alia praetermittamus, Eutychem eadem cum ipso sciantem, regulariter a proprio depositum Episcopo, sanctissimo scilicet patre nostro & Episcopo Flaviano, propria auctoritate contra sacros Canones in communionem suscepit, priusquam Ephesi confedisset una cum reliquis Deo charissimis Episcopis. Sed istis quidem Apostolica laedis veniam concessit ob ea, quae illic ab iisdem non sponte gesta erant. Qui quidem haec tenus permanserunt, sanctissimo Archiepiscopo Leoni & sanctae universali synodo obsequentes. Qua de causa eos, utpote ejusdem cum ipso fidei assertores, in communionem suam recepit. Hic vero usque in hodiernum diem ob ea gloriari non desinit, propter quae gemere & ad tertiam usque sese inclinare debuerat. Praeterea Epistolam beati Papae Leonis quam ille ad sanctae memoriae Flavianum scripserat, legi minime permisit. Idque quamvis saepius rogatus esset ab his, qui Epistolam attulerant, & quamvis ipse adjecto jurejurando pollicitus esset, se eam recitari iussurum. Qua minime percepta, sanctissimas per universum orbem terrarum Ecclesias scandalis ac detrimentis complevit. Sed tamen quamvis tot ac tanta ab eo praesumpta sint, propositum nobis erat, ob

pius ejus impium facinus elementer e-
um ac benignè tractare, sicut & reli-
quos DEO dilectos Episcopos, licet ii
non eandem ac ille judicandi potesta-
tem habuissent. Sed quoniam priorem
injustitiam posterioribus factis longe
superavit: ausus quippe est excommu-
nicationem dicere adversus sanctissi-
mum ac religiosissimum magnæ Romæ
Archiepiscopum Leonem: præterea
cum libelli pleni criminum & flagitio-
rum sancto & magno Concilio contra
illum oblatis essent, semel, iterum ac
tertio vocatus juxta Canonum præscri-
pta per Dei amantissimos Episcopos,
minime obtemperavit, propriâ videli-
cet conscientia ipsum pungente. Eos
denique qui à diversis synodis justè de-
positi fuerant, illegitimè in communi-
onem suscepit: contra semetipsum
sententiam protulit, Ecclesiasticis legi-
bus sæpius proculcatis. Idcirco San-
ctissimus ac Beatissimus magnæ & leni-
oris Romæ Archiepiscopus Leo, per
nos & per præsentem synodum, unâ
cum Beatissimo & omni laude dignis-
simo Petro Apostolo, qui petra & ba-
sis est Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fi-
dei fundamentum, Episcopali eum di-
gnitate exiit, & ab omni sacerdotali of-
ficio alienum censuit. Sancta igitur &
magna hæc synodus, ea quæ Canonibus
placita sunt super memorato Dioscoro
decrevit. His à Synodo confirmatis
& quibusdam aliis gestis, ii quidem qui
cum Dioscoro depositi fuerant, rogatu
Concilii & annuente Imperatore, in
pristinum locum restituti sunt. Cum-
que alia quædam superioribus gestis
adjuncta essent, definitio fidei promul-
gata est his omninò verbis. Domi-
nus & Servator noster Jesus Christus
cum fidei notitiam discipulis confir-
maret, dixit: Pacem meam do vobis:
pacem meam relinquo vobis: ne scili-
cet quisquam in pietatis decretis à pro-
ximo dissentiret; sed ut veritatis præ-
dicatio omnibus ex æquo ostenderetur.
Post hæc cum recitatum esset
sanctum Symbolum Nicænum, &
præterea Symbolum sanctorum Pa-
trum centum & quinquaginta, ista
subjunxerunt. Sufficiebat quidem
ad perfectam pietatis notitiam & con-
firmationem, sapiens istud ac salutare
divinæ gratiæ Symbolum. De Patre
enim & de Filio ac Spiritu Sancto per-
fectam tradidit doctrinam, & incarnatio-
nem Domini adstruit iis, qui cum fide
illam suscipiunt. Sed quoniam veri-

Αὐτὸν ἀξιοῦσαι, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοφιλῶς
ἐπισκόπους, καίτοι μὴ ἴησαν ἀνθενεὶ μὴ ἀπο-
ραπλησίως τὴν κρίσεως ἐγκρίτους. ἐπεὶ δὲ ἡ
δουλοῦν τὴν προέραν παρὰ νομὴν ἰσχυροῦ
σεν, ἐτόλμησε ἡ ἀκουωνισιανὴ παρὰ νομὴν
κτλ. Ἐργωλάτε καὶ ὀσιωλάτε, ἀρχιεπισκοπῆς
μεγάλης ῥώμης λέοντι. πρὸς ἡ τῆς
λιβέλλων ὡς παρὰ νομὴν μετὰ καὶ αὐτῆς πρὸς
ἐνεχθέντων τῆς ἁγίας ἐκ μεγάλης συνόδου, καὶ
παξ καὶ δις καὶ τρεῖς ἀθεοφιλῶν ἐπισκόπων κα-
νονικῶς κληθείς, ἐχ' ὑπήκουσεν, ἕως ἡμερῶν
συνειδότητος δηλονότι κειμένου. καὶ τὰς
B συνόδων διαφόρων ἐν θέσμῳ καθαιρέσει
παρὰ νόμῳ ἐδέξατο αὐτὸς καὶ ἐναντὶ τῆς
Φων ἔξινεγκε διαφόρους τὰς ἐκκλησιαστικὰς
παλήσας θεσμοὺς ὅθεν ὁ ἁγιώτατος καὶ μα-
καριώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς μεγάλης
καὶ πρεσβυτέρας ῥώμης λέων, δι' ἡμῶν καὶ τῆς πα-
ύσης συνόδου, καὶ τῆς μακαρίας καὶ παν-
C φήμης πέτρης Ἰεσοῦ ὁλοῦ, ὅς ἐστι πέτρα καὶ
πίς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς ὁρθοῦς
πίσεως θεμέλιος, ἐγύμνωσεν αὐτὸν πρὸς τὴν
σκοπικῆ ἀξιώματος, καὶ πάσης ἐραυμένης
λοιμώσεν ἐνεργείας. Ὡς γὰρ ἐν ἁγία αὐτῆς
μεγάλῃ συνόδῳ τὰ δόξα τῶν κατὰ
ἐπὶ τῶ μνημονουθέντι διοσκοῦ Ἰησοῦ
τῶτων ὡς τῆς συνόδου κυρωθέντων καὶ τῶν
ἐτέρων πεπραγμένων, οἱ μὲν ἅμα διοσκοῦ
καθαίρεθέντες, παρὰ κλήσεως τῆς συνόδου καὶ κα-
μασι τῆς βασιλείας, ἀνακλήσεως ἐτυχον ἰ-
ερον ἡ τοῖς πεπραγμένοις ἐπισυνεχθέντων
ὅρος ἔξεφωνήθη λέγων αὐτοῖς ὀνόμασι ταῦτα
ὁ κύριος ἡμῶν καὶ σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς, τῆς
σεως τὴν γνώσιν τοῖς μαθηταῖς βεβαιῶν ἔφη
εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν
D ἀφήμι ὑμῖν ὡς μὴ εἶνα πρὸς τὸν πλησίον δι-
αφωνεῖν ἐν τοῖς δόγμασι τῆς δισεβείας, ἀλλ'
ἰπισθῆτε τῆς ἀληθείας ἐπὶ δεικνύοντες κήρυμα
καὶ μὴ ταῦτα ἀναγνωδέντος πρὸς ἐννοιαῖς ἀ-
γίας συμβόλου, καὶ πρὸς γελῶν ἐκαλῶν περὶ τῆς
λα ἁγίων πάσεων, ἐπήγαγον. ἤρξεν μὲν ἔπειτα
ἐν ἐλπίδι τῆς δισεβείας ἐπίγνωσίν τε καὶ βεβαιῶ-
σιν τὸ ἄφρον καὶ σωτήριον τὸ τοῦ θεοῦ χάρι-
I. ὁ σύμβολον ὡς ἴτε γδ τὰ παρὰ τὸ καὶ ἔπειτα
καὶ τὰ ἁγία πνεῦμα ἐκ δὲ δόσεως τὸ τῆ
λειον, καὶ τὰ κυρία τὴν ἐνανθρώπησιν τοῖς
5 ὡς δεχομένοις παρὰ τῆσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ περὶ

τῆ ἀληθείας ἐχθροὶ ἀθετεῖν Ἐπιχειροῦσι τὸ κή-
 ρημα διὰ τῶν οικείων αἰρέσεων, ἵς κενοφωσίας
 ἀπέτεκον, οἱ μὲν τὸ τῆ ἡμᾶς Ἐκκλησίας οἰκονο-
 μίας μυστήριον παρὰ φθείρειν τολμήσαντες, καὶ
 τὴν Θεότητος Ἐπιπέφθονος φωνὴν ἀπαρνέμε-
 νοί οἱ ὅ, συγχύσαντες καὶ κρᾶσαν εἰς ἀνομιὰς καὶ μίαν
 ἑναιτήν φύσιν τῆ σαρκὸς καὶ τῆ Θεότητος ἀνομιῶς
 ἀναπλάττοντες, καὶ παθητὴν τὴν μονογενῆς τῆ
 Θεῆ φύσιν τῆ συγχύσει τερατίζουμένοι. διὰ
 ἴστο πάσαν αὐτοῖς δουκλείου καὶ ἀληθείας
 μηχανὴν βελομήνην ἢ παρῆσα νῦν ἀληθινὰ
 μεγάλη καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος, τὸ τῆ κηρύγ-
 ματι ἀνώθεν ἀσάλυτον ἐνδοκίμασα, ὡς εἶπε
 περὶ ἐμὴν τῆ τερατοσύνην δέκα καὶ ὀκτώ
 ἁγίων πατέρων τῶν πῶν μένειν ἀπαρῆχθη-
 τον καὶ διὰ μὲν τὰς τῆ πνύματι τῶ ἁγίω μα-
 χουμένω, τὴν χρονοῖς ὑσερον παρὰ τῆ Ἐπιπέφθονος
 βασιλευσῆς πόλεως ἐκατόν πενήκοντα συν-
 ἐλθόντων πατέρων παρὶ τῆς Ἐπιπέφθονος ἁγίας
 παρὰ φθείρειν διδασκαλίας κυροῦ, ἢν ἐκείνοι
 πᾶσαν ἐγνώρισαν, ἐχ' ὡς λατῶν τοῖς παρὰ φ-
 θέσειν ἐπιστάτοις ἀλλὰ τῶν παρὶ τῆ ἁγίας
 πνύματι ἀνὸν ἐνοίαν καὶ τῶν τῶν αὐτῶ
 δεσποτικῶν ἀθετεῖν περὶ ἐμὴν γραφικαῖς
 μαρτυρῆσις τερασίων. διὰ ὅ τὰς τῆς
 οἰκονομίας παρὰ φθείρειν τολμώντας μυστή-
 ριον, καὶ ψιλον ἀνθρώπον τὸν ἐκ τῆς ἁγίας
 παρὸν τερατίζουσα μαρτυρῆσις, ἀναιδῶς ληρω-
 δῆσας, τὰς τῆ μακαρῆς κυρίως τῆς ἀλε-
 ξανδρείου ἐκκλησίας ἡγουμένως ποιμένως συνο-
 δικῶς Ἐπιστολῶν παρὸν τε νεσοροῖον καὶ παρὸν
 τὰς τῆς ἀνατολῆς ἀρμόδιως ἔσας ἐδέξατο,
 εἰς ἐλεγχον μὲν τῆς νεσοροῖας φρενοβλαείας,
 ἐξμνησάν ὅ τῶν ἐν ἐυσέβει ζήλω τῆ σωτηρίας
 συμβόλων ποθέντων τῶ ἐνοίαν αἰς καὶ τῶ
 Ἐπιστολῶν τῆς μεγίστης καὶ πρεσβυτέρως
 ῥώμης παρὸν, Ἐ μακαριωτάτῃ καὶ ἀλιω-
 τάτῃ ἀρχιεπισκόπῳ λέοντι, τῶ γραφεί-
 σων παρὸν τὸν ἁγίους ἀρχιεπισκόπον φλα-
 βιανὸν ἐπ' ἀναίρεσιν τῆς διτυχῆς κακοποιίας,
 ἢν πνατῆ τῆ μεγάλης πῶς ὁμολογία συμ-
 βάνωσαν, κοινῶ τινὰ ἐήλην ὑπάρχουσαν
 καὶ τῆ κακοδοξάντων, εἰκότως συνήμοσε
 παρὸν τῶ ὁρθῶν δογματῶν βεβαίωσιν.
 τοῖς τῶ εἰς ὑμῶν δυάδα τὸ τῆς οἰκονομίας
 διατῶν Ἐπιχειροῦσι μυστήριον παρὰ φ-
 θέσει καὶ τὰς παθητῶν τῆ μονογενῆς
 λέγειν τολμώντας τῶ Θεότητος τῆ τῶ ἐξῶν

A tatis inimici, prædicationem illius per
 proprias hæreses subvertere molientes,
 quasdam vocum novitates pepererunt:
 alii quidem mysterium dominicæ dis-
 pensationis, quæ propter nos facta est,
 corrumpere ausi, & vocem Deipatæ in
 Maria Virgine denegantes: Alii verò
 confusionem & mixtionem introdu-
 centes, & unam esse naturam carnis ac
 Deitatis stultè fingentes, & divinam
 Unigeniti naturam passioni obnoxiam
 esse per confusionem somniantes: id-
 circo sancta hæc, magna & Universalis
 Synodus, omnem illis viam fraudis &
 machinationis adversus veritatem vo-
 lens præcludere, & prædicationis jam
 inde ab initio inconcussum robur vin-
 dicans, definivit: ante omnia ut fides
 trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum intemerata permaneat, ac pro-
 pter illos quidem, qui Spiritum San-
 ctum impugnant, de substantia Spiritus
 Sancti doctrinam, quæ postmodum
 tradita est à centum & quinquaginta
 Patribus, qui in Regia urbe congregati
 sunt, confirmat: quam illi omnibus
 promulgarunt, non tanquam aliquid
 adjicientes quod Prioribus decesset, sed
 ut suam de Spiritu Sancto sententiam
 adversus eos, qui dominationem illius
 evertere conabantur, scripturarum te-
 stimoniis declararent. Propter eos
 verò, qui dispensationis mysterium
 audent corrumpere, & eum, qui ex
 sancta Virgine Maria natus est, pu-
 rum hominem esse impudenter deli-
 rant, beati Cyrilli, qui Alexandrinæ
 Ecclesiæ Pastor fuit, synodales Epi-
 stolas ad Nestorium & ad Orientales
 Episcopos scriptas suscepit, quippe
 quæ idoneæ sint tum ad vesaniam Ne-
 storii confutandam, tum ad exponen-
 dum salutare Symbolum, in gratiam
 eorum, qui pio zelo adducti, intelli-
 gentiam illius assequi desiderant. Qui-
 bus Epistolam quoque beatissimi &
 sanctissimi Leonis maximæ & senio-
 ris Romæ Archiepiscopi, extinguen-
 dæ Eutychis malevolentia causâ scri-
 ptam ad sanctum Archiepiscopum
 Flavianum: quæ cum beati Petri con-
 fessione consentit, & communis
 quædam columna est adversus eos, qui
 male sentiunt, jure merito conjunxit,
 ad rectorum dogmatum confirmatio-
 nem. Nam & iis, qui dispensatio-
 nis Mysterium in duos Filios distra-
 here conantur, repugnat: & eos, qui
 Unigeniti Deitatem per passionem obno-
 xiam dicere non verentur, à conventu

factorum expellit: illis quoque, qui in duabus Christi naturis mixtionem seu confusionem comminiscuntur, resistit: eos item, qui formam servi, quam ille ex nobis assumpsit, caelestis aut alterius cuiuspiam substantiae esse delirant, eicit. Illos denique, qui ante unionem quidem duas Domini naturas fabulantur, unam verò post unionem fuisse confingunt, Anathemate percellit. S. igitur Patrum vestigiis insistentes, unum eundemque Filium confiteri oportere Dominum nostrum Jesum Christum, uno consensu omnes docemus; eundem perfectum in Deitate & eundem perfectum in humanitate: verè Deum, & verè hominem eundem, ex anima rationali constantem & corpore: Consubstantiali Patri secundum Deitatem, eundem verò nobis consubstantiali secundum humanitatem: per omnia similem nobis excepto peccato: ante saecula quidem genitum ex Patre secundum Deitatem: in extremis autem temporibus eundem propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine ac Deipara natum: Unum eundemque Jesum Christum, Filium, Dominum, unigenitum: in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise atque inseparabiliter cognitum: naturarum differentia neutiquam extincta per unionem: sed servata potius utriusque naturae proprietate, & in unam personam seu hypostasin concurrente: non in duas partitum aut divinum personas, sed unum eundemque Filium unigenitum, Deum, Verbum Dominum Jesum Christum, sicut olim Prophetæ, & ipse nos de se Christus edocuit, & Patrum Symbolum nobis tradidit. His igitur cum omni cura ac diligentia à nobis constitutis, sancta & universalis synodus decrevit, ut nemini liceat aliam fidem profiteri, aut conscribere, aut componere, aut sentire, vel alios docere. Quicumque vero ausi fuerint aliam fidem componere, aut profiteri, aut docere, vel aliud Symbolum tradere iis, qui à gentilium superstitione vel Judaismo, vel ab alia qualibet secta ad veritatis cognitionem convertere se voluerint: si quidem Episcopi sint, ab Episcopali dignitate: Si vero Clerici, à Clero censeantur alieni. Quod si Monachi fuerint aut Laici, Anathemati subiciantur. Cum hæc definitio lecta esset, Imperator Marcianus Chalcedonem ingressus, sy-

αὐθάρτα συλλόγη, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς δύο φύσεως
 ἔχουσιν κρείσσον ἢ οὐκ ἐπινοῶσαν ἀνδρῶν
 τὰς ἑρῆνας ἢ ἑτέρας ἵνας ὑσίας τὴν οὐκ ἠμῶν
 ληφθεῖσαν αὐτῶν ἑδ' ἄλλα μορφήν ἡδ' ἀπαύτως
 ἐξελαυνῆ· καὶ δύο μὲν πρὸς τὴν ἐνώσεως φύσεως
 κρείσσον μὴ δύο ἵνας, μίαν ὅμως τὴν ἐνώσει ἀνα
 πλάθοντας, ἀναθεματίζε· ἐπὶ ὁμοῦ τῶν
 ἀγίοις πατέρας, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμοῦ ἑαυτοῦ
 ἵόντων κύριον ἠμῶν ἰσοῦν κρείσσον, καὶ συμφώνως
 ἀπαντες ἐκδιδάσκομεν, τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν
 θεότητι, ἢ τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι, ἢ ἐν
 ἀληθείᾳ, καὶ ἀνθρωπὸν ἀληθῶς, τὸν αὐτὸν ἐν
 B ψυχῆς λογικῆς καὶ σώματος ὁμοῦσιον τῷ πα
 τρὶ καὶ τὴν θεότητα, ἰσομοῦσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν
 καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ πάντα ὁμοῖον ἡμῶν
 χῶρις ἀμαρτίας· πρὸς αἰῶνων μὲν ἐκ τῆς πα
 τερῆς γενήθη καὶ τὴν θεότητα, ἐπ' ἑξαταῖων δὲ
 τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς καὶ δια τῶν ἡμε
 ῶν ἱεραπόστολων ἐκ μαρίας τῆς παρθένου καὶ θεο
 τοκῆ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα· ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἰσο
 ῦν κρείσσον ἵόν κύριον μονογενῆ ἐν δύο φύσε
 σιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχω
 ρίως γνωριζόμενον· ἕδα μὲν τῆς φύσεως
 διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἐνώσει σωζόμε
 C νης ὅμαλλον τὸ ἰδιότητος ἐκατέρωθεν φύσεως καὶ
 εἰς ἐν πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν συνῆε χε
 ρῆς· ἕως εἰς δύο πρόσωπα μερικῶς ὁμοῦ
 διακεκμηρον. ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἵόν μονο
 γενῆ θεὸν λόγον, κύριον ἰσοῦν κρείσσον, καθάπερ
 ἀνθεν οἱ προφήται παρ' αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ὁ
 κρείσσος ἔξεπαίδευσεν, καὶ τὸ τῶν πατέρων ἡμῶν
 παρὰ δὲ δὲ ἔδωκε σύμβολον· τέτων τῶν μὴ πά
 σης ἀκρεβείας καὶ ἐμμελείας παρ' ἡμῶν δια
 τυπώθεντων, ὡς ἐν ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ σύ
 νοδῷ· ἐτέραν πῖσιν μὴ ἐνὶ ἔξῃναι παρὰ φύσιν,
 εἴ ἢ ἐν συγγραφεῖν, ἢ συνιθῆναι, ἢ φερεῖν, ἢ δι
 D δάσκων ἑτέρας· τὰς ὅ τολμῶντας ἢ συνι
 θῆναι πῖσιν ἑτέραν ἢ γεν παρὰ κομίξῃν ἢ δι
 δάσκων, ἢ παρὰ δίδοναι ἑτέραν σύμβολον
 τοῖς ἐδέλφουσιν ἡμῶν ἐξέφῃν εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη
 θείας ἑξ ἑλληνισμῶν καὶ ἰσθ' αἰσμῶν ἢ ἑξ ἑτέ
 ρων αἰρέσεως οἷας δὴ ποιε, τέττας εἰ μὴ
 εἰεν ἐπίσκοποι, ἢ κληρικοὶ, ἀλλοθίους εἶναι,
 τὰς ἡπισκόπους τῆς ἡπισκοπῆς, καὶ τὰς κλη
 ρικῶν τῶν κλήρος· εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊ
 κοὶ εἰεν, ἀναθεματίζεσθαι· μετὰ τούτων
 τὸν ἀνεγνωσκόμενον ὄρον, καὶ βασιλευ
 μαριανὸς ἀνα τῶν καλχηδονέων τῆ

συνόδῳ παλαγγόμενῳ, δημυγορήσας τε αὐτῷ ἐπανέειπεν. καὶ πάλιν συμβάσειν ἰσθναλίος τε καὶ μαξιμουσῶν παρὶ τῶν κατ' αὐτοὺς ἐπαρχῶν διώκησαν, καὶ θεοδώριον καὶ ἰβας ἀνεκλήθησαν, καὶ ἕτερα κεινῆς, ἅπερ ὡς ἐφθην εἶπεν, μετ' αὐτὴν τὴν ἰσορείαν ἐγγράφαι. ἐδόκει δὲ καὶ τὸν θρόνον τῆς νέας ῥώμης ἐκ τῶν διδραχμῶν τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης, ἢ ἄλλων τὰ πρεσβεία φέρειν.

Anodo interfuit, & oratione ad Episcopos habita, mox recessit. Juvenalis item & Maximus controversias, quæ inter ipsos erant de quibusdam provinciis, certis conventionibus diremerunt. Præterea Theodoritus & Ibas restituti sunt in integrum. Alia quoque tractata sunt, quæ ut supra dixi, ad calcem hujus libri scripta Lector inveniet. Denique decretum est, ut sedes Archiepiscopalis Junioris Romæ, eo quod secunda sit post seniores Romam, prærogativam supra reliquas sedes obtineat.

Κεφ. ε΄.

Περὶ τῆς ἰσορείας ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χάρις τῆς χειροτονίας προτερίου, ἡμοιωτικῆς ἐν ἱεροσολύμοις.

ΕΠὶ ταύταις διόσκορον μὲν τὴν γαγγρηῶν τῶν παφλαγονῶν οἰκίην κατακείνεται παθέρειον ἢ τὴν ἐπισκοπιῶν, ἢ φησὶ κοινῆς συνόδου, τῆς ἀλεξανδρείων κληρονομήσας ἐπειδὴ τὸν οἰκίον κατελήθηθ' ἄλλοθι, μέγιστον καὶ ἀνόποιον τὰραχὸν τῶν δήμων διάνεση πρὸς διαφορὰς κυμανομένη γνώμας. οἱ μὲν γὰρ διόσκορον ἐπέζητην, οἱ ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῖς τοιαύτοις γίνεσθαι οἱ παθέρειον μάλα γενικῶς ἀντίχοντες, ὡς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα παρορθεῖν. ἰσορεῖ δὲ ἐν παλαιῶν ὁ ῥήτωρ, φθῆναι τινικαῦτα τὴν ἀλεξάνδρην τῆς θεβαίων ἐπαρχίας, ἰδὲ ἐν τῶν δῆμονόμοσεν κατὰ τῶν δευτέρων χωρῶντα. τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν εἶσιν διακαλύειν βεβηλωμένης, λίθων βολαῖς ἀντὶς χρῆσασθαι ἠεὶ βλάσαι τε τὰς καὶ ἀνά τὸ ἱερόν τὸ παλαιὸν σαράπιδον ἀναδραμοντάς ἐκ πολυρκῆσαι, καὶ πάλιν ζῶντας παρὰ τὴν ταῦτα τὸν βασιλεῖα μαζόντα, διὰ τὴν ἰσορέειαν ἐκπέμψαι καὶ τὴν πύματον ἐπιτυχόντας ἐριοδρομῆσαι, ὡς ἀνατὴν ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς μεγαλειότητος ἀλεξανδρείων παρορθεῖν πόλιν. καὶ καθὲν τῶν στρατιωτικῶν παργινῶν ἐσετάς γαμείας καὶ θυλατέρας τῶν ἀλεξανδρείων, τῶν παθέρων πολλὰ δεινότερα προελθεῖν ὑπερόντερον δεσθῆναι τὸν δῆμον ἔφλωρε τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγεμῶνα, ὁ μὲν καὶ τὴν πολιτικὴν διέπολιος δευθῆναι, ἀνατὴν ἰπποδρομίαν ἀλλοθῆναι, ὡς καταπαρὰ βλάσαι ἀντὶς τὴν τῆς σιληρείας χορηγίαν, ἢ ἢ παρ' αὐτῶν ἀφῆθη, τὰ τε βασιλεία, καὶ τὴν θείαν, καὶ ὅσα διὰ τὴν

CAP. V.

De seditione, qua Alexandria facta est ob ordinationem Proterii: & de ea, quæ contigit Hierosolymis.

Post hæc Dioscorus quidem in urbem Paphlagoniæ Gangram est relegatus: Proterius verò communi totius synodi suffragio Alexandrinum Episcopatum sortitur. Qui cum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet. Alii Proterium pertinaciter defendebant: Adeo ut multa admodum gravia, ac prope infanabilia inde profuxerint. Certè Priscus Rhetor in historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, & populi multitudinem impetum in Magistratus facientem vidisse. Cumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse & in fugam vertisse: & cum milites in templum quod olim fuerat Setapidis, se recepissent, populum eos illic obsedisse & vivos concremasset. Ea re cognita, Imperatorem duo millia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse: qui secundo vento usi, adeo prosperè navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde cum milites petulantius illuderent uxoribus & filiabus Alexandrinorum, multò graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem verò populum in circo congregatum, rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, & præfectus simul erat Alexandria, ut præhibitionem Annonæ quam ipsis ademerat, restitui curaret, balnea item ac spectacula, & quæcunque ipsis

ablata fuerant ob seditionem ab ipsis A
 concitaram. Florum verò, suasu & Con-
 cilio Prisci Rhetoris in conspectum po-
 puli prodissè, seque id facturum pro-
 mississe, atque ita seditionem paulatim
 dissolvissè. Sed neque solitudo, quæ
 est juxta Hierosolymam, tranquillo in
 statu erat. Etenim nonnulli ex Mona-
 chis, qui Concilio interfuerant, & con-
 trariam ejus decretis opinionem imbi-
 berant, in Palestinam venerunt: fidem-
 que proditam conquesti, univèrlos
 Monachos concitare atque inflamma-
 re cœperunt. Et quoniam Juvenalis
 propriam sedem receperat, cumque à
 se ditiosis compelleretur, ut sententiam
 suam retractaret, atque Anathemate
 damnaret, ad urbem regiam conten-
 derat, ii, qui Chalcedonenfi synodo
 contraria sentiebant, uti supra dixi, in
 unum cœuentes, in Ecclesia sanctæ Re-
 surrectionis Episcopum ordinant The-
 odosium, cum qui in Chalcedonenfi
 synodo maximos tumultus excitave-
 rat, primusque ipsis de eadem synodo
 nuntiaverat. De quo postea Mona-
 chi Palestinæ cum ad Alcisonem scri-
 berent, hæc retulerunt: eum cum à
 proprio Episcopo in maleficiis depre-
 hensus esset, Monasterio suo expul-
 sum fuisse: cumque Alexandriam ve-
 nisset, adortum esse Dioscorum, & tan-
 quam seditiosum multis concisum ver-
 beribus, & camelo impostum per uni-
 versam urbem, instar malefici, tradu-
 ctum fuisse. Ad hunc igitur multi ex
 urbibus trium Palestinarum acceden-
 tes, Episcopos ab illo sibi ordinari cura-
 runt. Inter quos fuit Petrus quidam
 oriundus ex Hiberia, cui Majumæ,
 quod oppidum est juxta urbem Gazæ-
 orum, Episcopatus commissus est.
 Hæc ubi comperit Marcianus, primò
 quidem Theodosium ad se in comi-
 tatum perducere jubet. Deinde Juve-
 nalem mittit, ut ea quæ gesta fuerant,
 corrigeret: Mandans ut cunctos, qui
 à Theodosio ordinati fuerant, expelle-
 ret. Post adventum igitur Juvenalis,
 multa tristitia atque acerba contigerunt,
 cum ex utraque parte fierent quæcun-
 que furor ipsis suggererebat. Quippe
 invidus, Deoque invisus Dæmon, u-
 nius litteræ mutationem adeò maligne
 commentus ac perperam inter preta-
 tus fuerat, ut cum unius litteræ prola-
 tio alteram omnino simul inducat, mul-
 tum tamen inter eas esse discriminis, &
 sensus utriusque ex diametro inter se
 pugnare, ac sese invicem perimere

χρησμένην παρ' αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπηται
 καὶ ἔτιως τὸν Φλώρον ἐσηγήσθη τῆ αὐτῆς Φαί-
 λατῶ δὴ μὲν, ὑποχάσθη ταῦτά καὶ τὴν εὐ-
 πρὸς βραχὺ διαλύσασα, ἀλλ' ἐδὲ τῆς τῆν ἐ-
 μοντὴν πρὸς τὰ ἱεροσόλυμα, ἡν ἠρεμίαν ἐ-
 νίοι γ' τῶν μοναχῶν τῶν ἀνά τὴν σωσθῆσαν
 ρεθέντων, καὶ ταναπία ταύτην βεληθέντων Φε-
 νῶν, πρὸς τὴν παλαιστίνην ἀφικεν. καὶ πρὸς
 σίαν τ' πῆσως ὀδυρόμενοι, τὸ μοναχικὸν
 σπυρον ἀναρρίπτισαι καὶ ἀνασοφίσσαι, καὶ ἐ-
 δήπερ ἰβενάλιον τὸν οἰκίον καλεῖται Φε-
 νον, ἐβίαζόμενοι παρὰ τῶν ἀνασχεθῆσαν
 οἰκία ἀνασκευάσαι τε καὶ ἀναθεματίσαι
 καὶ τὴν βασιλείως πόλιν ἀνέθεραμεν, ὅτι δὲ
 τρεῖς οἱ ταναπία τῆς ἐν καλχηθῶν συνόδου, ὡς
 ἀνώτερον εἰρηκαμεν, Φρονητες, χειρῶν ἐ-
 ἀνά τὴν ἀγίαν ἀνάσσειν θεοδόσιον, τὸν μα-
 λιστα κυκλήσασα τὴν ἐν καλχηθῶν σωσθῆ-
 τὸν καὶ πρῶτον ἀεὶ ταύτης αὐτοῖς ἀγέλειαν
 ἀεὶ ἔσφρον τὸ ἐν παλαιστίνῃ μοναχικὸν πρὸς
 ἀκλίσινα γράφον εἰρηκα, ὡς ἐπὶ τῶν οἰκί-
 ἐπισκοπῆς ἐπὶ κακῆραῖς ἀλῆς, τῆ καὶ αὐτῆ
 ἀπηλάθῃ μονασθεῖς, καὶ ὅτι γε καὶ τὴν
 λεξάνδρου γράμμεν ἀπελάβετο τῆ διου-
 ρε, καὶ πολλαῖς ὡς εἰσιώδης καταξάνθῃ
 πληγαῖς, ἐπὶ καμῆλα ἴσα κακῆραῖς, ἀ-
 τὴν πόλιν ἀερινέχθη. πρὸς ὃν πολλὰ τῶν
 ἐν παλαιστίνῃσι πόλεων ἀφικνέμεναι, χει-
 ροβενιάδης σφίσι ἐπισκοπῆς παρεσκευάσας
 ἐν οἷς καθεστῆκα καὶ πέτρῃ ὁ εἰς ἱεραίας, τῆ
 καλεῖται μαίμα τῆ πρὸς τὴν γαζαίων πόλιν
 τῆς οἰκακῆς ἐπισκοπῆς πρὸς θῆσας, ἀπερ
 πειδὴ μαρκιανὸς ἐγὼ, πρῶτα μὲν ἀρχθῆσαι
 παρ' αὐτῶν καὶ τὸ σπυρον τὸν θεοδόσιον
 κελύει. ἐκπέμπῃ τὸν ἰβενάλιον, πρὸς δι-
 ὀρθῶσιν τῶν γεγνημένων, ἀπελαθῆσαι πα-
 ταστῆς ὑπὸ θεοδόσιον χειρῶν ἐθῆσας ἐγ-
 λευσάμεν μὲν γὰρ τὴν ἀφίξιν ἰβενάλιον
 πολλὰ καὶ ἀνιάρῃ γεγόνασιν ἐκείθεν ἄσθῃ
 προίοντων, ὅσα περ' ὁ θυμὸς αὐτοῖς ὑπηγόρευε.
 Ἐβασκάνη καὶ θεομισῆς δαίμων, ἔτιως ἐπὶ
 γράμματα ὀναλλαγὴν κακῆραῖς τετρα-
 σάνος τε καὶ παρερμηνέυσας, ὡς ἐπὶ
 πατέρων τετῶν ἐκφωνήσεως, πάντως ἐπα-
 γῆσθῃ ἐν ταῦτα τὸ ἕτερον, πολλὸ τὸ δι-
 ἀλλάθῃ παρὰ τοῖς πολέοισι νομίζεσθαι,
 καὶ ἀντικεῖ τὰς ἐνοίας ἐκδιαμέτρῃ σφ-
 ρεσθαι, καὶ ἀλλήλων ἀνιρῆκας καθεσθαι.

να, ὁ, τε γδ ἐν δύο φύσει τὸν χριστὸν ὁμο-
 λογῶν, ἐκ δύο ἀντικεῖς λέγει, εἶπε ἐν θεότητι
 καὶ ἀνθρωπότητι σιωπολογῶν τὸν χριστὸν,
 ὁμολογῶν ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος
 σιωπεθεῖας λέγει. ὁ, τε ἐκ δύο λέγων, τὴν ἐν
 δύο πάλως ὁμολογίαν ἐπάγει, εἶπε ἐκ θεό-
 τητος καὶ ἀνθρωπότητος τὸν χριστὸν λέγων
 ἐκ θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι ὁμολογεῖ αὐτὸν
 καθεστάναι ἕτε τῆς σαρκὸς ἐς θεότητα μετα-
 βληθείσης, ἕτε αὐτῆς θεότητος ἐς σάρκα
 χωρηθείσης, ἕτε ὧν ἡ ἁρρήτιος ἕνωσις ὡς διὰ
 τῆς ἐκ δύο φωνῆς ἐπιαῦθα νοεῖας προσηφώ-
 ρως τὴν ἐν δύο, ἕτε διὰ τῆς ἐν δύο τὴν ἐκ δύο, B
 καὶ φάτερον τῶ ἕτερον μὴ ἀπολιμπάνεσθαι
 ὅπε γε καὶ τὸ παλαισιον, ἕτε μόνον τὸ ὅλον ἐκ
 μερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν μέρεσι τὸ ὅλον γνωρίζε-
 ται καὶ ὁμοῦ ἕτεως ἀλλήλων ἀπεχωριῶνται
 ταῦτα νομίζουσιν ἄνθρωποι, σιωπηθεῖα τινὶ
 περὶ τῆς θεοῦ δόξης, ἢ καὶ τὸ ἕτερον βέβηται
 περιημιμύροι, ὡς πάσης ἰδέας θανάτου
 περιφρονεῖν, ἢ πρὸς τὴν ἕτερον ἵνα συγ-
 κατάθεσιν ὅθεν τὰ λελεγμένα μοι γεγονό-
 σι καὶ ταῦτα μὲν ἕτερον ἕτεως.

A à plerisque existimentur. Nam qui
 Christum in duabus naturis confitetur,
 illum ex duabus naturis esse aperte di-
 cit. Si quidem dum Christum in deitate
 & humanitate confitetur, ex deitate &
 humanitate eum constare concedit.
 Rursus, qui ex duabus naturis dicit, idē
 consequenter in duabus etiam confite-
 tur. Quippe dum ex deitate & huma-
 nitate Christum esse dicit, in deitate &
 humanitate eum consistere profiterur,
 nec carne in deitatem conversa, nec de-
 itate item in carnem mutata: quarum
 ineffabilis existit unitio. Adeo ut per
 vocē hanc, ex duabus, simul etiam com-
 mode intelligatur in duabus: & per vo-
 cem hanc, in duabus, intelligatur quo-
 que ex duabus, nec alterum distet ab
 altero. Quandoquidem juxta abun-
 dantem loquendi usum, non solum ex
 partibus, verum etiam in partibus to-
 tum cognoscitur. Nihilominus tamen
 hæc inter se adeo esse disjuncta ac sepa-
 rata homines arbitrantur, consuetudine
 quadam de Deo sentiendi, vel certe in-
 ductione animi præoccupati: ut quod-
 vis mortis genus subire malint, quam
 veritati consensum accommodare.
 Atque hinc orta sunt mala, quæ supra
 commemoravi. Verum hæc quidem
 ita se habuere.

Κεφ. 5.

Περὶ τῆς ἡμετέρας ἀνομβρίας, λιμῆ τε καὶ λοιμῆ ὅπως τε
 παραδόξως ἐν τισὶ χώραις αὐτομάτως ἢ γδ τῆς καρ-
 πῆς ἰσραήλ ἵστανται.

CAP. VI.

De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in
 quibusdam locis tellus sua sponte
 fructum ediderit.

Υποτέτοις ἢ τοῖς χρόνοις, καὶ ὁμβρίων
 ὑδάτων πᾶσις γέγονεν ἐν τῆς Φρυγίας,
 γαλατίας τε αὐτῆς καὶ καππαδοκίας, καὶ κι-
 λικίας, ὡς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων καὶ ὀλε-
 θριαίων τροφῆς μεταλαμβάνειν τῆς ἀν-
 θρώπων ὅθεν καὶ λοιμὸς γέγονεν ἐνόσεν-
 τε τῆ μεταβολῆ τῆς διαίτης, καὶ οἰδαίνουσι D
 σφίσι ἕτε σώματα δι' ὑπερβολὴν τῆς φλε-
 μονῆς, τὰς ὄψεις ἀπέβαλον βηχὸς τε συ-
 γνημένως, τελῆσιν τὸν βίον ἀπελίμπανον.
 καὶ τῶ μὲν λοιμοῦ τῶς βοήθειαν ἕτε δευεῖν
 οὐκ ἐννῆ. ἀλλ' ἕτε λιμοῦ τοῖς ὑπολειφθεῖ-
 σιν ἢ πάντων σώματα δέδωκε πρὸς ἵνα
 καὶ μὲν τὸ ἀγονον ἕτε προφῆν ἐκ ἕτε ἀέρος
 ἐπέβηξασα, ἵσα τοῖς ἰσραηλίταις μάννα
 προσηγοῦσθαι ἀνά ἢ τὸ ἐξῆς ἕτε αὐτο-
 μάτως εἰδοκῆσασα τὰς καρπῆς τελεσιθε-
 γηθῆναι. Ταῦτα καὶ τὴν παλαισινῶν χώραν

Isdem temporibus ingens siccitas
 fuit in utraque Phrygia, & in utraque
 Galatia, Cappadocia ac Cilicia. Adeo
 ut secuta exinde rerum necessaria-
 rum penuriâ, homines noxiis usi sint
 cibis. Unde pestis etiam exorta est.
 Ex victus enim mutatione in mor-
 bum delapsi, corporibus ob nimiam
 inflammationem tumescentibus oculos
 amittebant: simulque tussi vexati,
 tertio die moriebantur. Ac pestis
 quidem nullum tunc remedium
 potuit inveniri. Contra famem vero,
 iis, qui residui erant, remedium
 præstitit DEI providentia omnium
 conservatrix. Quippe anno illo, qui
 sterilis fuerat, cibus e cælo depluit,
 quod manna vocant, non secus atque
 olim Israelitis. Insequente autem
 anno tellus sua sponte maturos fru-
 ctus protulit. Porro hæc calamitas
 Palæstinam quoque & alias regio-
 pp

nes prope innumerabiles depasta est, duobus his malis per universum terrarum orbem pervagantibus.

CAP. VII.

De cade Imperatoris Valentianiani, & quomodo capta sit Roma: & de Imperatoribus, qui post Valentianianum regnarunt.

Um hæc in Orientis partibus geruntur, Romæ Aëtius crudeliter interfectus est. Valentianianus quoque Occidentalium partium Imperator, & cum eo Heraclius à quibusdam Aëtii satellitibus occiduntur, infidiis à Maximo, qui postea imperium arripuit, adversus eos structis, eò quod Valentianianus conjugem Maximi per vim constuprasset. Porro hic Maximus Eudoxiam Valentianiani uxorem, invitam sibi nubere coegit. Quæ cum id factum, contumeliæ loco & extremæ nequitie meritò esse duceret, jactâ, ut dicitur, aleâ quodvis periculum subire constituit, ut eadem viri sui, & contumeliæ libertati suæ illatam ulcisceretur. Actris enim est scemina, & implacabilis iracundiæ, quoties pudicitia quam in violatam servare vult, per vim ipsi erepta fuerit, ac præcipuè ab illo, qui maritum ipsius interfecerit. Mittit ergo in Africam ad Gizericum: donisque illi quàm plurimis illico datis, & de reliquo bene sperare cum jubens, persuadet ut ex improvviso Romanum imperium invadat, cuncta se illi proditura pollicita. Quibus ita perpetratis, capta est urbs Roma. At Gizericus, utpote Barbarus & ingenio inconstans atque mutabilis, nec illi quidem fidem servavit. Sed urbe incensa, & cunctis opibus direptis, in Africam reversus est, Eudoxiam unâ cum duabus filiabus secum abducens. Ex his majorem natu, Eudociam nomine, Hunerico filio suo conjugem dedit. Juniorem verò, Placidiam nomine, unâ cum matre Eudoxiâ, aliquanto post cum regio cultu ac satellitio Byzantium misit, ut Marcianum Imperatorem placaret. Indignabatur enim Marcianus, tum quod urbs Roma incendio consumpta esset, tum quod Augustæ tanta contumelia affectæ fuissent. Cæterum Placidia iussu Marciani nupsit Olybrio, qui inter Senatores Romanos nobilissimus habebatur, & capta urbe Roma Constantinopolim se receperat. Post Maximum Avitus Romæ

ἐνεμήθη, ἄλλας τε πολλὰς καὶ ἀναριθμήτως γυναικῶν παθῶν ἀφωσέντων.

Κεφ. ζ΄.

Πεὶ τῆς ἀναρίθμητος βασιλευσάντων καὶ ἀναριθμήτως γυναικῶν παθῶν ἀφωσέντων ἀναριθμήτως.

Τούτων ἐν τοῖς ἑσώτοις παθόντων, ἀναριθμήτως ἄσπερον ῥώμην ἀσπείρου δειλάως ἀνθρώπων μετισταλαὶ βαλεντινιανός τε τῶν ἰσπερῶν μερῶν βασιλεὺς, σὺν αὐτῷ τῷ ἡράκλειῳ, πρὸς τινῶν ἀετίῃ δόρου φέρων, ἐπέβλησεν καὶ τῆς θείας καὶ αὐτῶν πατρὸς μαξίμου καὶ τῶν ἀρχῶν ἀφωσέντων, διότι τῶν μαξίμου γαμήλιον βαλεντινιανός ὑπέσχετο πρὸς βίας αὐτῆς συμφυθαρῆς. ὅστις ὁ μαξίμου τὴν διδοξίαν τὴν βαλεντινιανῆ γαμήλιον συμπάση ἀνάγκη σοικίζε. ἡ δὲ γένεσις ἔστιν ἡσάν ἀτοπιαν ἐικότως τὸ πρῶτον λογισάμενη, καὶ πάντα κύρον, τὸ δὲ λεγόμενον, ῥίπτον ἀρετισαμῆν, ὑπερῶν ἐς τε τὸν γαμήλιον ἐπεπόνθη, καὶ ἐς τὴν ἐλευθερίαν ἐξυβρίσθη. διενή γυνὴ καὶ ἀδυσώπητος λύπης, σωφροσύνης ἀνιεχομένη, ἐξ αὐτῆς ἀφαιρέθει, καὶ μάστιγα παρ' ἐτὸν ἀνδρα ἐτυχεν δοσιέσασα. καὶ τὴν λιβύν ἐκπέμπει, καὶ δῶρα πλεῖστα παρὰ δῶρα, τό, τε ἐνελεπὴ καὶ τῶν ἐξῆς ὑποχομένη, πείθει γίγερικον ἐπανελεῖν ἀδοκῆτως τῇ ῥωμαίων ἐπικρατεῖα, πάντα ἐπὶ προσώσει ὑποχομένη ἔδη γελοῖος, ἡ ῥωμαίων ἀλίσκεια, ὃ ἡ γίγερικος οἶα βάρβαρος καὶ τὸν τρόπον ἀσαθῆς τε καὶ παλίμυδος, ἔδρα τῶν τὸ πρῶτον ἐφύλαξεν. ἀλλὰ τὴν πῶν πυρπολήσας, πάντα τελεσιόμην, λαβῶν τὴν διδοξίαν σὺν καὶ ταῖς δύο θυγατέρας, ἐς τὴν πρῶτον ἐλασιν ποιεῖται καὶ τὴν λιβύν ἀπὸν, ὡχρῶ καὶ τὴν μὲν πρῶτον ἐλευθερίαν διδοξίαν θυγατέρας διδοξίαν, ὡχρῶ σὺν ἀπὸ τῶν οἰκείων παιδῶν πλακιδίαν τῆς ἑλευθερίας, ἀμὰ διδοξίαν τῆς μητρὸς σὺν θεραπεύσασαι ὑπερῶν βασιλικῆς ἐς βυζάντιον ἐκπέμπει, μαρκιανὸν ἡμερέμην. ἐν τῇ γυναικὶ ἐς ὄργην, τό, τε τὴν ῥώμην ἐμπεπρήσας, τό, τε τὰς βασιλίδας ἐτω ἀφωσέντων ἢ μὲν ἐν πλακιδίᾳ γάμοις ὁμιλεῖ καὶ δόσασαι μαρκιανῆς ἐλευθερίας ταύτην ἐβουλομένη. ὅς ἔστιν ἡ σὺν τῇ γεροσίας ἐτύχανεν ὡν, ἐν τῇ ῥώμης ἀλούσης ἀνά τὴν κωνσταντινὴν πόλιν ἀφωσέντων. μὲν ἔστιν ὁ μαξίμου, βασιλεὺς ῥωμαίων ἀ-

Εἰς τὴν μῆνα οὐκ ἔτι τὸν βίον λιμῶ με-
ταλάξαντο· μαίεσθαι δὲ ἄλλοι τὴν
Βασιλείαν κατέχον· μαίεσθαι ὡς ἔρεμι-
ες τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν δολοφονηθέντα, κα-
τέχε τὴν δόξαν σέβης ἔτι τρισίν.

Imperavit menses octo. Qui cum pe-
ste vitam finisset, Majorianus biennio
imperium obtinuit. Hic cum à Reci-
mere Magistro militum per fraudem
interfectus esset, Severus imperium
occupavit annis tribus.

Κεφ. η΄.

Περὶ τῆς βασιλείας καὶ τῆς βασιλείας λέγουσιν· καὶ ὡς
ἡ ἀλεξάνδρην εἰσελάττωσαν τὸν προτέριον ἀπεφάνθη-
σι, τιμωθέν τὸν ἀλιεργὸν τὸν ἀρχιερωσύνην
παραδίδουσι.

Ἐτι δὲ βασιλεύοντι Ῥωμαίων σέβης,
Μαρκιανὸς τὴν βασιλείαν ἐναλλάττει, Β
ὡς τὴν κρείττονα μεταχωρήσας λέξι, ἐπὶ ἄ-
λλοι μόνοις ἔτι τὴν βασιλείαν διακυβερνή-
σαι, μνηστῆρον δὲ ὄντως βασιλικὸν καταλει-
πόμενος παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅπως οἱ τὴν ἀλεξάν-
δρην πυθόμενοι, τὴν κατὰ πρόθεσιν μὲν μαίεσθαι
ἐπιμελῆ, πλείους θερμότητος ἀνεπέμψον μῆνιν·
ἀλεξάνδρην γὰρ τι χεῖμα πρὸς ἀρχὴν ὁ δῆμος,
κατὰ τὰς τύχας ἀφορμὰς ὑπεκκίναμα τῶν
ἀρχιεργῶν ἔχοντες ἡμῶν δὲ πάντων ὁ τῆς ἀλε-
ξάνδρην, πλήθος πολλῶν κομῶν, καὶ μάλιστα
ἀφανῆ τε ὡς συγκλύδω, καὶ ἀβρολογῶ Ἰρά-
σι τὰς ἀρμὰς γαυρέμους· ὅθεν ἀμείλιφα
σὺν ἄλλοι τῶν βασιλευσάντων τὸ πρὸς ὑχὸν κατὰ ῥή-
ξαντι, πρὸς δημοτικὴν εἰσὶν τὴν πόλιν ἐκβα-
λῶν, ἀγῶν τε καὶ φέρειν ὅπῃ καὶ κατὰ ἑβέ-
λεται τὰ πολλὰ δὲ καὶ παιγνίματα κατε-
σάναι, κατὰ ὡς ἠρόδοτος· ὡς ἀμασίδου
ἰστορεῖ, καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ δῆμος ἔκειντο· ἔ-
μνη τὰ γε ἄλλα οἷς ἀντίς καὶ κατεφρόνησεν·
ἐπιηγήσαντες δὲ ἐν καιροῖσι τῆς ἀλεξάνδρην,
καὶ ὅν διονύσιος τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν
ἠγέμενος, ἀμφὶ τὴν αἰὶν διέτερεν αἰγυπτιον,
ὑπὸ ζῶντα τιμωθέν τὸν Ἰπικλὴν αἰγυπτιον·
τὸν δὲ δόχον ἡρωσίου ἀνακίνα βασιμὸν, πρῶ-
τον μὲν τὸν μοναδικὸν ἐπιηδύσαντα βίον, ὑ-
σεργῶν δὲ τοῖς πρὸς εὐλίεροις ἐναεὶς μνηστῆρα τὴν
ἀλεξάνδρην καὶ πρὸς τὴν μεγάλην ἀγα-
γῶντες ἐκκλησίαν, ἡ καὶ σαρετὸν πρὸς ἀγορεύ-
εται, ἐπίσκοπον σφίσι πρὸς χειρὸς οὐκ ἔτι
πρὸς εὐλίερος ἀεὶ οὐκ ἔτι, καὶ τὰ τῆς ἱερατείας
ἀλλοιγενῶντο· παρήσαν δὲ τῆ χειρὸς οὐκ ἔτι
ἀσέβητο· ὅ τὸ πηλυσίς πρὸς εὐλίερος, ὡς
τῶν τε ὁ δὲ ἰβηρίας μαίεσθαι τὸ πο-
λιχίς, ὡς τὰ ὡς τῶν ἰσορῶνται τὰ
τὸν βίον συγγραψάντι ὡς τῶν ὅς φησι τὸν

CAP. VIII.

De obitu Marciani, & de Imperio Leonis: &
Quomodo Hæretici Alexandria Proterium
quidem occiderunt: Timotheum autem
Aelurum Archiepiscopum elegerunt.

Porro dum Severus Romæ Impe-
rium administraret, Marcianus
ex terrestri regno ad meliorem for-
tem translatus est, cum septem dun-
taxat annis imperasset, monumentum
autem prorsus regium cunctis mortali-
bus reliquisset. Morte ejus audita, cives
Alexandrini iram adversus Proterium
conceptam acrius ac violentius re-
novarunt. Plebs quidem omnis suo-
pte ingenio prona est ad iracundiam,
& ex levissimis causis anam tumultu-
andi arripit. Sed præ reliquis omni-
bus, hujusmodi est populus Alexan-
drinus, quippe qui maxima multi-
tudine abundat, eaque obscura &
promiscua hominum convenarum,
& præcipiti quadam audacia atque
impetu effertur. Itaque ajunt licere
illie cuivis, si voluerit, levissima oc-
casionē arrepta, populum ad pu-
blicam seditionem concitare, &
quò voluerit & contra quem voluerit
ducere. Sed & joci ac ludicris ut
plurimum delectantur, quemadmo-
dum de Amasi scribit Herodorus. Et
populus quidem Alexandrinus istius-
modi est. In aliis autem rebus haud-
quaquam spernendus. Igitur Ale-
xandrini, captato tempore quo Dio-
nysius Dux rei militaris, in superiore
Ægypto morabatur, Timotheum
quendam cognomento Aelurum, A-
lexandrinae urbis Episcopum eligunt,
qui prius quidem monasticam vitam
excoluerat, postea vero in numerum
Presbyterorum Alexandrinae Eccle-
siae fuerat adscriptus. Hunc ergo ad
majorem Ecclesiam, quæ Cæsaris di-
citur, cum duxissent, Episcopum si-
bi constituunt; Proterio adhuc lu-
perstite, & Episcopale munus obeun-
te. Interfuerunt autem ordinationi,
Eusebius Episcopus Pelusii, & Petrus
ex Hiberia oriundus, Episcopus Ma-
jumæ, quemadmodum commemorat is,
qui vitam Petri literis mandavit. Qui

quidem scribit, Proterium non à plebe Alexandrina, sed à milite quopiam interfectum fuisse. Porro cum Dionysius celerrime advenisset Alexandriam, urgente scilicet atrocitate rerum, quæ illic perpetrabantur: quidam ex Alexandrinis incitati à Timotheo, sicut scriptum est in litteris ad Leonem Augustum, Proterium interficiunt, gladio in ejus viscera adacto, cum is ad sacrum baptisterium confugisset. Eumque fune circumligatum ac suspensum, in loco, qui Tetrapylum dicitur, cunctis ostentant, irridentes ac vociferantes Proterium esse eum, qui occisus fuisset. Posthæc cadaver ejus per universam urbem raptatum incenderunt, viscera quoque ejus ferarum more degustare non veriti: sicut continet Libellus precum, quem Episcopi Egypti, & universus Clerus urbis Alexandrinæ miserunt ad Leonem, qui mortuo Marciano, ut jam dixi, Romanum imperium administrabat. Libellus autem sic habet. Pio & Christi amantissimo, & à Deo designato, Victori ac Triumphatori & Augusto Leoni, preces oblatae ab universis Episcopis Egyptiæ Diocesis vestrae, & à Clericis maxima & sanctissima Ecclesiæ Alexandrinorum vestrorum. Cum caelesti gratia tanquam eximum quoddam munus orbi terrarum concessus fueris, jure merito quotidie post Deum Reipublicæ providere non cessas, omnium Imperatorum sanctissime Auguste. Et post alia. Dumque tranquilla pax Orthodoxæ plebis, tum apud nos, tum in urbe Alexandria esset, rursus turbæ excitatae sunt, cum Timotheus statim post sanctum Chalcedonense Concilium, quo tempore duntaxat presbyter erat, ab Ecclesiæ Catholicæ communione & pace separasset se ac præcidisset, unâ cum quatuor aut quinque quondam Episcopis & paucis Monachis, qui pestifero Apollinaris & Eutyichis errore perinde ac ipse impliciti tenebatur. Quam ob causam tunc canonicè depositi à beatæ memoriæ Proterio & ab universo Concilio Episcoporum Egypti, imperialem quoque meritò vindictam exsilio experti sunt. Et pauld post. Cumque tempus captasset obitus divæ recordationis Marciani Augusti, impiis vocibus ac maledictis nomen illius impudenter incessens, tanquam nullis legibus subjectus: Sanctum præterea & universale Chalcedonense Concilium perfricta fronte anathema-

Α παροξύνειον μὴ τὸν δῆμον, ἀλλὰ τὴν ἐπι-
 ωλῶν διαχρεῖσαοδς. καλεῖται φῶτος ὁ δὲ
 τὴν πόλιν μὲν πλείους ἄρχας, τῶν ἡγεμονί-
 σπημάτων σωθῆναι αὐτὸν, σπεύδοντες ἐπι-
 διανασῶσαν τῶν σάσεως πυρρὴν σβέσαι μὲν αὐ-
 ἀλεξάνδρων παροξύνοντες τιμοθέας, αἷς ἐξ-
 φητῶ λέοντι, ἐπελθὼν τὸν περὶ ἑριον δια-
 ζῶν), ἕξιφας κτ' τῶν ἀπλάγχων ἀδελφῶν,
 τὸ πανάγιον βαπτιστήριον καὶ ἀπεφενυγῶτα
 ἢ καλωδίω παειρηθῆσαι, ἀνά το καλεῖται
 τετραπυλοῦ τοῖς πᾶσιν ἐπεδ' εἰκνυον, Ἐπι-
 ζῶντες τε κ' κραυγάζοντες, παροξύνειον ἐναυ-
 Β ἀννημένον ἢ μὲν ταῦτα τὸ σῶμα διὰ πᾶσι
 τ' πόλεως παειρηθῆσαι, πρὸς παρὰ ἑδ' ὅσα
 ἐδελῶν ἀπλάγχων ἀδελφῶν ἴσα θεοῖς δ' ἰσ-
 σαοδς ναρκήσαι, ὡς πρ' αὐτὰ πάντα ἢ ἐπι-
 σεις παειρηθῆσαι τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀνά τῆ ἀ-
 πῶν, καὶ τὸ σύμπαν τὸ κλήρα τῆς ἀδελ-
 φας, πρὸς λέοντα τὸν μετὰ μαρκιανόν, αἷς ἐ-
 ρηθῆναι, τὴν ἐπικρασίαν τῶν ῥωμαίων παειρηθῆ-
 γενημένη, ἢ πρ' ἑστῶν ἰσόμοισι τέτοις, π-
 δύσεβ' ἢ φιλοχρεῖται κ' παρὰ θεῶ ἀναδειχθῆ-
 νικηθῆναι ἡρωπαίχων ὡς ἀδελφῶν λέοντι, δ' ἑσας π-
 ρα τῶ ἐπισκόπων πάντων τῆς ὑμετέρας αἰ-
 C κλησίας διοικήσεως, κ' κληρικῶν τῶν κτ' ἴν μ-
 γιστὴν ὑμετέραν ἀλεξάνδρων ἀγιωτάτην ἐκ-
 κλησίαν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος δῶρον τῶ ἑ-
 παρὰ θεοῖς, εἰκότως ἐλήγεις ὁσημέραι ὁ κ-
 νῆ μὲν τὸν θεὸν προμηθεύει τὸ ἐναγῆσαι
 πάντων ἀνιοκερῶν ἀνυγασε κ' μεθ' ἑτερο-
 ἀσασίας ἐπ' εἰρηνησῶν θεοδ' ὄξων λαῶν πα-
 ἡμῖν τε κ' κτ' τὴν τῶν ἀλεξάνδρων ὑπαρχ-
 σης, πάλιν πρὸς θεῶν ἀποστολῶν ἐαυτὸν τῆ
 καθολικῆς ἐκκλησίας κ' πίστεως, κ' ἀποστολῶν
 ἐνθὺς μὲν τὴν ἐν καλχηδόνι ἀγίαν σύνοδον, τὴν
 Ἰνικαῦτα δ' ἔθεν πρὸς εὐλίερα τυχεράνοιο, αἷ μ-
 D τέταρτον ἢ πέντε μόνοις ποιεῖ ἐπισκόποις, κ' ὁ-
 λίγοις μονάζουσι, σὺν ἀπατῶν ἀρετικῶν δ' ἰσ-
 λιναρίε τῶ καὶ ἐκείνοι νοσηλῶν κακοδο-
 ξίαν δι' ἡν καθαιρεθῆντες ὅτε κανονικῶς ἐσθ' ὁ
 τῆς θείας μνήμης προφῆρας κ' πάσης ἀγιωπι-
 ακῆς συνόδου, βασιλικῆς εἰκότως σὺν ὁμο-
 κινήσεως ἐπειράθησαν ὡς μεθ' ἑτερο-
 σασ τὴν ἐνέειθεν πρὸς θεὸν ἐκδημίαν ὁ τῆ
 ἐναγῆς λήξεως μαρκιανῶ τὸ ἡγεμόνα βασι-
 λέως, βλασφῆμοις τε φωναῖς, ὡς ἀνὸ μ-
 αἰαιδ' ὡς καὶ αὐτὸ θρασυώμεν τὸ, κ' τῶ ἀ-
 γίαν κ' οἰκουμενικὴν τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον

ἀναθεματίζων ἀπερυσθειασμένως, πλήθος δὲ
 μὴ ὠνητῶν τε καὶ ἀόκτων Ἐπιστολῶν, ἔ-
 ξουδύσας καὶ αὐτὸν τῶν θεῶν κανόνων καὶ τῆς
 ἐκκλησιαστικῆς κατὰ συνέσεως καὶ τῆς κοινῆς πολι-
 τείας καὶ τῶν νόμων, ἐπεσέφρησεν ἐαυτὸν τῆ ἀ-
 γία τῆς θεοῦ ἐκκλησίας, ἐχέσθη ποιμένα ἱεὺ καὶ δι-
 δασκαλον, ἰὸν ἀγνώτατον ἡμῶν τὸν τινικαῦτα
 πατέρα καὶ ἀρχιεπίσκοπον παρθένου, τὰς ἱε-
 ρεῖας συνάξεις Ἐπιπέδῃα, ἔλκῃ ἀναπέμ-
 ποντα τῶν πάλιν ἡμῶν σωτήρι χριστῷ ὑπὲρ τῆς
 δισεξέξυμῶν βασιλείας, καὶ ἔφιλοχρεῖσεν ὑ-
 μῶν παλάτιαν, καὶ μετόλιγα, καὶ μόνης διαγρο-
 μῆνης ἡμέρας, ἐν τῷ Ἐπισκοπῶ καὶ τὸ ἔθος δι-
 ἀγῶνος τῆς θεοφιλεστάτης παρθένου, λαβῶν
 μετ' ἐαυτῶν ὁ τιμωθεὸς ἱεὺ καθαιρεθείας ἐν δι-
 κῆρας δύο ἐπισκόπων, καὶ κληρικῶν ὁμοίως τῶν ἐ-
 ξουδύσας, ὡς ἐφῆμεν, ὁμοῦν κατὰ κληρῶν, ὡς δὴ
 χειροτονίαν παρὰ τῶν δύο δεξάμενος, μηδενὸς
 τὸ σύνολον τῶν καὶ τῶν αἰγυπτιακῶν διοίκησιν
 ἔθετο δὲ ὡς ἐπισκόπων παρῶν καὶ τὸ εἰ-
 δὸς ἐπὶ ταῖς τοιαύταις τῆς ἀλεξάνδρειαν ἔ-
 πισκόπων χειροτονίας, ἐπὶ λαμβάνει μὴ ἐνό-
 μισε, τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καθέδρας, μοιχείαν
 παρὰ δὴ λῶς τολμήσας καὶ τῆς ἐχέσθη ἐκκλη-
 σίας τὸν ἐαυτῆς νυμφίον, καὶ σκερῶν ἐν αὐ-
 τῇ τὰ θεῶν, καὶ κανονικῶς τὸν ὁμοῦν διέποντα
 Ἰρῶνον ἔμετ' ἔτερον ἔδεν ἔτερον ἦν ποιῶ τὸν
 μακάριον ἐκείνον, ἢ τὸ πόνον δὲ ναυτῆ ἰεργῆ καὶ τὸ
 γεγενημένον, καὶ τὸ σέπλον κατὰ λαβῶν βα-
 πτιστήριον, φάσιν ὅτι τῶν ἐπ' αὐτῶν τευχῶν ἰων
 παρὰ φόνον τῶν ἐφοδῶν, ἐν ᾧ μάλιστα τόπω
 καὶ βαρβαρείας καὶ πᾶσιν ἀγρίοις ἀνθρώποις ἐγί-
 νησθεός, τοῖς καὶ μὴ εἰδῶσι τὸ σέβας τῶν τόπων, καὶ
 τῶν ἐκείθεν βρυῶσαν χάρειν, ὁμοῦν οἱ τὸν ἐξ
 ἀρχῆς τιμωθεὸς σκοπὸν εἰς ἔργον προαγαγεῖν
 παρὰ ἀζούσας, οἱ μὴ ἦ ἐν τοῖς ἀχράντοις ἐκείνοις
 ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἀνεχόμενοι σώζονται, ἔτε τὸ σέβας
 αἰδέσθαι ἐπὶ τῶν, ἔτε τὸν καιρὸν ἦν γὰρ ἔσω-
 ημεῖς πάρα πανήγυρις, ἔτε τῶν ἱερῶν ὡν
 αὐτῶν φειξάντες μεσιδύσαν θεῶν καὶ ἀν-
 θεῶν, ἀποκλένσιν τὸν ἀνεύθυνον, σφάττε-
 σιν αὐτὸν ἀπηνῶς μετ' ἡ ἀλλων ἐξ, καὶ παρὰ γα-
 γῶν τῆς τῆς τὸ λείψανον πανταχῶς καλατε-
 τωμένον, ὁμοῦν τε παρὰ ἰεραῖας κατὰ πάν-
 τα σχεδὸν τόπον τῆς πόλεως, καὶ καλα-
 τωμένους ἀντὶς χρετλίως, ἠκίζοντο ἀνη-
 λῶς τὸ τῶν πληγῶν ὅσα αἰδῶ ἀνόμενον σώ-
 μα διάτμῶν τε καταμέλῃ καὶ εἰς τῶν

A
 tizans, multitudinem hominum vena-
 lium ac seditiosorum post se trahens,
 quos contra divinas regulas & Ecclesi-
 asticam disciplinam, contra leges &
 Rempublicam armaverat, in sanctam
 Dei Ecclesiam irrupit, quæ pastorem
 & doctorem tunc temporis habebat
 sanctissimum nostrum Patrem & Ar-
 chiepiscopum Proterium, qui tum so-
 lennes collectas celebrabat, & Serva-
 tori omnium nostrum Christo preces
 ac vota faciebat pro religioso Imperio
 vestro & pro Christi amantissimo Pala-
 tio. Et post pauca. Deinde unico
 die elapso, cum Proterius Deo charis-
 simus juxta morem in Episcopali do-
 mo moraretur, Timotheus assumptis
 secum duobus Episcopis, qui legitime
 fuerant destituti, & Clericis, qui simi-
 liter, ut jam diximus, exilio damnati
 fuerant: perinde ac si ordinari posset à
 duobus Episcopis: nemine omnino ex
 Orthodoxis Episcopis Ægyptiæ Di-
 acecesis præfente, quemadmodum in
 hujusmodi ordinationibus Episcopi A-
 lexandrini fieri solet, Archiepiscopa-
 lem sedem sicut ipse quidem putavit,
 occupat: adulterium palam inferre au-
 sus Ecclesiæ, suum ipsius sponsum ha-
 bentis, qui sacra in ipsa faciebat, & qui
 sedem suam juxta canonum præcepta
 administrabat. Et aliquanto post.
 Nihil aliud facere potuit B. Proterius,
 quàm sicut scriptum est, dare locum
 iræ, & ad venerandum baptisterium
 confugere, ut eorum qui ad eadem fa-
 ciendam irruerant, impetum declina-
 ret: quo maxime in loco, ipsis etiam
 barbaris, & universis feris hominibus,
 qui sanctitatem ejus loci & promanan-
 tem inde gratiam ignorant, terror qui-
 dam oboriri solet. Nihilominus ta-
 men hi, qui Concilium, quod Timo-
 theus ab initio habuerat, ad effe-
 ctum perducere studebant, qui ne in
 immaculatis quidem illis septis Prote-
 rium servari sustinebant; nec loci san-
 ctitatem reveriti, nec tempus ipsum: e-
 rat enim tum dies festus Paschæ salu-
 taris: nec sacerdotii dignitatem reformi-
 dantes, quæ inter Deum atque ho-
 mines sequestra est, infontem occi-
 dunt, cumque eo lex alios crudeliter
 mactant. Et cadaver illius undequa-
 que vulneratum circumducentes, per
 cuncta fere civitatis loca raptant atro-
 citer, miserandum in modum ei insul-
 tantes, & corpus sensus omnis expers
 absque ulla misericordia verberan-
 tes, ac membratim sectantes. Ac ne-

quidem veriti sunt, ferarum more vi-
 scera illius degustare, quem paulo ante
 inter Deum atque homines interpre-
 tem ac sequestrum habere videbantur.
 Postremo quod reliquum erat corporis
 cum in rogam conjecissent, cinerem in
 ventos sparserunt, quasvis bestias cru-
 delitate longe superantes. Quorum o-
 mnium malorum auctor atque archite-
 ctus fuit Timotheus. Porro Zacharias
 hæc in historia sua narrans, horum ple-
 raque ita, ut dixi, gesta esse, fateatur, sed
 Proterii culpâ, qui gravissimos tumul-
 tus in urbe Alexandria excitaverat.
 Nec à Populo, verum à quibusdam mi-
 litaribus ea perpetrata esse contendit,
 nilus auctoritate Epistolæ quam Timo-
 theus ad Leonem Imperatorem scrip-
 sit. Cæterum ad hæc vindicanda Leo
 Imperator Stilam misit.

ἐπιτοὺς ἀπογένηται καὶ τὰς θῆρας φειδόμενος
 ἐκείνη, ὀνέχων μεσίτην θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐ-
 ἀγγεῖο ἐνομιάζησαν. πνεῖτε παρὰ τὸ
 τὸ ὑπολειφθὲν αὐτῶ σῶμα, τὴν ἐπιτέτακται
 τοῖς ἀνέμοις παρέπεμπον, θηρίων πᾶσαν ἰ-
 περεγκονίσαντες ἀγριότητι. ὡν ἀπάντων ἀ-
 ἴη καὶ τῶν κακῶν ἄφωτος οἰκοδόμος καθεστ-
 κή τιμότητος. τῶν ὕψι τοῖς Ζαχαρίας τὰ
 τέτων διγεγενημένων δοκί, περὶ τῶν ἀρχαῶν μὴ
 τέτων πλείω, ἐξ αἰτίας ὅτι προέβλεπε, μεγίστος
 ταραχὰς τῆ ἀλεξανδριέμποισαν. οὐκ
 ἐπὶ τῶν δὴ μετὰ ταῦτα τέτολμῆτος, ἀλλ' ἐκ τῶν
 στρατιωτικῶν, ἐξ ἐπιστολῆς τιμότητος περὶ
 περὶ λέοντα γεγενημένης. τέτοις μὲν ἐπὶ
 τῶν δίκην εἰλας περὶ τῶν βασιλέως λέοντος
 ἐπιτέμπεται.

CAP. IX.

De Circularibus litteris Leonis Augusti.
 Scripsit etiam circulares litteras ad
 omnes orbis Romani Episcopos, &
 ad eos, qui in vita monastica excelle-
 bant, interrogans eorum de Chalce-
 donensi Synodo, tum de ordinatione
 Timothei cognomento Æluri. Simul
 etiam misit ad eos exemplaria libello-
 rum precum, qui ipsi oblati fuerant tam
 ex parte Proterii, quam ex parte Timo-
 thei Æluri. Porro Circulares Leonis
 litteræ sic habent. Exemplar Epistolæ
 sacræ piissimi Imperatoris Leonis, mis-
 sæ ad Anatolium Constantinopolis E-
 piscopum, & ad Metropolitanos, & re-
 liquos totius orbis Episcopos.

Imperator Cæsar Leo Pius, Victor,
 Triumphator, Maximus, semper Au-
 gustus, Anatolio Episcopo. Erat hoc
 quidem in votis pietati meæ, ut omnes
 Orthodoxæ & sanctissima Ecclesiæ,
 cunctæ item urbes Imperii Romani,
 maxima quiete fruerentur, nec quid-
 quam accideret, quod earum statum
 tranquillitatemque turbaret. Quæ
 verò nuper Alexandriæ contigerint,
 ea sanctitati tuæ nota jam esse equidem
 non dubito. Sed tamen ut rem om-
 nem accuratius possis cognoscere,
 quæ causæ tanti tumultus, tantæque
 perturbationis extiterit, exemplaria
 libellorum precum, quos religio-
 sissimi Episcopi & Clerici ex supra di-
 cta urbe Alexandria, & ex Ægyptiaca
 Diœcesi ad urbem Regiam Constan-
 tinopolim venientes, advertebas Timo-

Κεφ. 9.

Πρὸς τὸν ἐγκύκλιον λέοντος βασιλέως.
 Ἐγκύκλιος ἡ χρηταί γεγραμμένη ὁλεων
 τῶν ἀνα τῶν ἑσμαικῶν πολιτείαν ἐπι-
 σκόπων τυρανόμυρος, καὶ τῶν ἐν τῶν μονα-
 κῶν διαπερτόνων βίῳ, ἀπὸ τῆς ἐν καλχηδονίᾳ
 συνόδου, καὶ τῶν τιμότητος τὸ ἐπικλην αἰδέου γε-
 γνησίας, διαπερτόνων καὶ τῶν ἰσατῶν ἐ-
 πιδομένων ἀπὸ δέησεων ἐκ τῆς μόρας
 προέβλεπε, ἐκ τῶν τιμότητος ἑσμαικῶν. συγκα-
 τὰ ἐγκύκλια τέτοις τοῖς ῥήμασιν ἴσον θεῶν
 γραμμάτιος τῶν δις ἐβλεπόμενος βασιλέως λέ-
 ονος, περὶ τῶν ἀνατολίῳ ἐπισκοπων καὶ
 ἰωνεπόλεως, καὶ τοῖς καὶ τὴν οἰκουμενὴν ἀπασαν
 μητροπολίταις, καὶ λοιποῖς ἐπισκόποις.

Ἀποκρεῖται καὶ σαλεύων, δις ἐβλεπόμενος, νικη-
 τῆς, περὶ τῶν ἐμίστος, αἰσέβαστος ἀνγε-
 στος, ἀνατολίῳ ἐπισκόπων. δι' ὁμοῦ μὲν τῆ
 ἐμὴ δις ἐβλεπόμενος, ἀπασας τὰς ὀρθόδοξας ἀγι-
 τῆτας ἐκκλησίας, ἐπιγεμῆν καὶ τὰς ἰσῶν τῶν
 ῥωμαίων πολιτείαν πόλεις, μεγίστος ἰσχυρίας
 ἀπολαύων, μὴ δὲ ἐ συμβαίνει τὴν ἀπὸ τῶν κα-
 τὰ τῶν ἰσῶν καὶ γαλήνην διαλαρόσπον ὁμοῦ καὶ τῶν
 ἀλεξανδριέων ἐναγγεῖο συνέβη, εἰδέναι μὴ
 ἤδη περὶ ἐσμεθα τὴν σὴν ὀσιότητα. ἵνα ὅτι
 λεώτερον ἀπὸ πάντων διδαχῆς, ποῖα αὐτῶν
 τῶν ἐσμετῶν φορῶν καὶ τῶν συγχύσεως γεγενησάν
 ἰσατῶν δέησεων ἀς οἱ δις ἐβλεπόμενος ἀπὸ τῶν
 καὶ κληρικῶν διὰ τῆς προλεχθείσης πόλεως καὶ
 τῶν αἰγυπτιακῆς διοικήσεως εἰς τὴν βασιλιέαν
 κοινῶν ἀνέποιν παραγράμμοι καὶ τιμότητος

τῆ ἐμῆ εὐσεβείᾳ ἀκόμισαν ἔμην, ἀλλὰ καὶ ἰσα
 τῶν δεήσεων, αἳ εἰς τὸ θεῖον ἡμῶν στρατοπέδον
 ὑποπιόθησαν διὰ τῶν ἀλεξανδρείων πατριάρχων
 μενοι, τῆ ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως γαληνότητι,
 πρὸς τὴν σὴν θεοσεβείαν ἀπεσεύλαμεν, ὡς ἐπὶ
 πεπραγαῖαι πατρὶ τῶν ἐρημίενων τιμοθέων, ὅν ὅτε
 τῶν ἀλεξανδρείων δῆμιων, καὶ ἀξιωματικοῖ, καὶ
 πολυεθνομένοι, Ἰνακλήρησι, ἐπισκοπον ἑαυ-
 τῶν ἀλλήλων, καὶ πατρὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων τῶν
 πατριάρχων δεήσεων παρεχομένων, καὶ πρὸς τῶν
 τῶν ἐπιτῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ, ἢ πνι ἔδα-
 μῶς συνανέστη, καθὰ αἰὶν ὑποδείχθη ἡμῶν δεήσεως
 ἀλλήλων σημαίνουσι, φανερώς δυνήθηται μαθεῖν
 τὴν σὴν ὁσιότητα. ἢ σὴ τοιγαρὲν εὐλαβείᾳ ἀ-
 παρίας τῶν ὀρθοδόξων ὁσίων ἐπισκόπων τῶν ἐ-
 πίτῶν πατριάρχων καὶ τῶν ἐν βασιλίδᾳ πό-
 λι διαγόνας, ἐτιγε μὴν καὶ τῶν εὐλαβέστατων
 κληρικῶν πρὸς εὐαλίον παραχρησάμενος ποισά-
 λῃ συνελθὲν καὶ πατριάρχων ἐπιμελῶς τετακτεῖν
 καὶ δοκιμασθέντων, ἐπειδὴ ἡνδρὶ ἡ ἀλεξανδρεῖ
 πόλις τε (ἀρα καὶ), ἢς πρὸς τὴν κατὰ σέως καὶ τὴν
 ἰσυχίας μεγίστη ἐστὶν ἡμῶν φρονίς, ἐπαλε τὸ
 δοκῶν πατρὶ τῶν παρερημίενων τιμοθέων ἐκ τῆς ἐν
 καλχηδόνι συνόδῳ, ἀνευ τινὸς ἀνθρώπου φό-
 βου, καὶ διὰ χάριτος ἐκ ἀπεχθείας, μόνον τὸν
 τῶν πατριάρχων θεῶν φόβον πρὸ ὀφθαλ-
 μῶν πθέμενοι, ἐπειδὴ ἴσως πατρὶ τῶν πατριάρ-
 χων τῶν ἐπιτῶν ἀρχαίῳ θεοτόπῳ λόγον δώσε-
 τε ἵνα πατρὶ τῶν ἀλλήλων δι' ὑμετέρων γραμμα-
 τῶν τελείως διασαχθέντες, τὸν ἀρμοζόντα τύ-
 πον δεύουσι δυνήθηται καὶ αὐτὴ μὲν πρὸς ἀνά-
 λιν. Ὁ πατριάρχης καὶ πρὸς τῶν ἀλλήλων ἐ-
 πισκόπων γέγραφε, καὶ πρὸς τῶν ἐπισήμων,
 ὡς λέλειπται μοι, τῶν κατὰ ἐνεῖνο καιρῶν τὸν ἀ-
 σκευον ἐκ αὐτῶν διαθλευόντων βίον. ὧν ἦν καὶ συ-
 μεώνης, ἐπικρίνονος πρῶτος τὴν σάσιν ἐξευρη-
 κῶς, καὶ τὴν περὶ οὐραϊαν ἰσοερίαν ἐμνήσθη-
 μεν, ἐς ἃς καθειστήκεισαν, βασιλεῖς καὶ ἰα-
 κώβου οἱ σύροι.

A them Pietati meæ obtulerunt: exem-
 plaria item libellorum precum, quos
 quidam ex parte Timothei ad sacrum
 nostrum comitarum ab eadem urbe A-
 lexandria venientes, tranquillitati no-
 stræ potrexerunt, ad sanctitatem tuam
 missimus. Ita ut quid factum sit à Timo-
 theo, quem populus & honorati ac de-
 curiones & navicularii urbis Alexan-
 drinæ sibi Episcopum postulant: de aliis
 item rebus, quæ in precum textu conti-
 nentur: præterea de Chalcedonenſi
 synodo, cui supra memorati neutiqum
 consentiunt, sicut preces eorundem
 subjunctæ demonstrant: Sanctitas tua a-
 pertè possit cognoscere. Tua igitur re-
 verentia omnes sanctos Episcopos Or-
 thodoxos, qui nunc in hac urbe Regia
 commorantur, sed & Reverendissimos
 Clericos, quamprimum ad se faciat
 convenire. Et cunctis accurate tracta-
 tis atque examinatis, quandoquidem
 Alexandrina civitas jam perturbata est,
 de cujus statu ac tranquillitate pluri-
 mum solliciti sumus, certiores nos faci-
 te, quidnam de supra memorato Ti-
 motheo & de Chalcedonenſi Synodo
 sentiat: idque omni humano timore
 procul amandato, sine odio cujusquam
 aut gratia: solum omnipotentis Dei ti-
 morem præ oculis habentes: quippe
 qui probe sciat, vos rationem hujus
 rei intemeratæ divinitati esse redditu-
 ros. Quo nos per litteras vestras perfe-
 cte de omnibus edocti, competentem
 formam edere valeamus. Et hæc qui-
 dem Epistola missa est ad Anatolium.
 Similia verò Imperator scripsit, tum ad
 reliquos Episcopos, tum ad celeberrim-
 um quemque eorum, qui tunc tem-
 poris, ut jam dixi, vitam à materia re-
 motam, omnique apparatu destitutam
 agebant. Ex quorum numero fuit
 Symeones, qui primus stationem in
 columna excogitavit, de quo in supe-
 riore libro mentionem fecimus. In-
 ter illos fuerunt etiam Baradatus & Ja-
 cobus Syri.

Κεφ. ι.

Μετ' αὐτὸν ἐπίσκοποι, καὶ συμειῶν ὁκιοτίτης ἀν-
 τιστασι.

Τοιγαρὲν πρῶτον ὅτι πρὸς ἐπιλέγας ῥώ-
 μης ἐπίσκοπος λέων, ὑπὲρ τῆς ἐν
 καλχηδόνι συνόδῳ γέγραφε, τὴν τε τι-
 μοθέων χειροτονίαν ἀπεδοκίμασαν, καὶ
 ἀπέστρωσαν ἡμῶν ἡν τινὰ τῶν λέων ἐπι-
 σκόπων, λέων ἀντοκράτωρ τιμοθέω διαπέμπε

CAP. X.

De his, quæ Episcopi & Symeones Stylicæ
 rescripserunt.

PRimum igitur Leo Episcopus Se-
 nioris Romæ scripsit pro defenſio-
 ne synodi Chalcedon. & ordinationem
 Timothei, utpote illegitime factam
 improbavit. Quam Leonis Epistolam,
 Imperator Leo ad Timotheum Alexan-
 drin. Episcopum misit per Diomedem

τῶν ἀλεξανδρείων προέδρω διομή-

filentiarium, Regalium bajulum preceptorum. Cui rescripsit Timotheus, Chalcedonensem Synodum & Leonis Epistolam reprehendens. Harum Epistolarum exemplaria exstant in collectione Epistolarum, quæ vocantur Encyclicæ. A me autem consultò prætermissa sunt, ne hoc opus multitudine Epistolarum oneraretur. Aliarum quoque civitatum Episcopi decretis Chalcedonensis synodi firmiter adheserunt, & ordinationem Timothei uno consensu omnes condemnarunt. Solus Amphilochius Episcopus Sidæ, in Epistola quam scripsit ad Imperatorem, Timothei quidem ordinationem graviter reprehendit: Chalcedonensem autem synodum non admisit. Scripsit de istis rebus Zacharias Rhetor, qui Epistolam quoque Amphilochii historię suæ intexit. Sed & sanctæ memoriæ Symeones duas Epistolas de hoc argumento scripsit: alteram ad Leonem Imperatorem, alteram ad Basilium Episcopum urbis Antiochiæ. Ex quibus eam, quæ ad Basilium scripta est, utpote brevior, hic apponam. Sicut enim habet. Domino meo Religiosissimo & sanctissimo, Dei amantissimo Basilio Archiepiscopo, peccator & humilis Symeones in Domino salutem. Nunc merito dicere possumus Domine: Benedictus Deus, qui non amovit precationem nostram, nec misericordiam suam avertit à nobis peccatoribus. Acceptis enim litteris Amplitudinis vestræ, admiratus sum zelum ac pietatem DEO Charissimi Imperatoris nostri, quam erga sanctos patres & erga illorum firmissimam fidem, cum antea semper, tum nunc quoque ostendit. Atque hoc donum non ex nobis, sicut S. Apostolus dicit, sed ex Deo, qui hoc illi studium per vestras preces largitus est. Et paulo post. Quapropter ego quoque humilis & exiguus, ab ortu monachorum, animi mei sententiam imperiali ejus majestati significavi, de fide lexcentorum triginta sanctorum patrum, qui Chalcedone congregati sunt, persistens & fundatus in ea fide, quæ à Sancto Spiritu revelata est. Etenim si Servator noster, ubi duo tresve in nomine ipsius congregati sunt, adest in medio illorum, quomodo fieri posset inter tot ac tantos sanctos Patres, ut Spiritus S. proripset cum illis non esset. Et aliquanto post. Quamobrem fortis esto, & viriliter age, quemadmodum Jesus Nave servus Domini, pro populo

Αδελφαιναρχαις τοις βασιλικοις κελυσμασι διακονησαμην· ωρθος ον και ανιεργος μοθε, μεμφομενος εν καλχηδονι συνδου, κ. τω λεοντι επισολην. ων τα ανιεργασια εν τοις καλεμενοις εγκυκλιοις. παραειδεν, ινα μη πληθος επαγαγω τω παρονομω. κ. οι τω άλλων η πολειων επισκοποι, εν καλχηδονι τυπαθεισαν ενεμεναν, κ. τω μοθε χειροτονιαν απασαις καλεμεναις λυφοις. αμφιλογιος η μονος ο σιδης, επισολην γειραφει προς τον βασιλεα, καταβοωσαμην τιμωθευ χαρολονιας, εκ δυο δε χειροτονησεν εν καλχηδονι συνοδον. απη και ταυτα (χαρονη τω ρητορι πεπονη), τω κ. την επισολην ανιεργασιαν αμφιλοχιου εν ταχιστην τω αυτη συνδου μαλι. γραφει η κ. συμεωνος ο της οσιας πατριωσει τε των επισολων δυο, προς τον λεοντα τον τε κρατορα, προς τον βασιλινον επισκοπον ελιαν τον ανιολοχα. ων τω προς βασιλειον βραχυγραφωσαν, εν λιθημητη δε με τη συγραφη, ω δ επι εχεσαν. τω δε ασωτη με τω οσιωατη κ. ο γωατω φιλοθεω βασιλειω δερχομινισκατο ο αμαρτωλος και ταπεινος συμεωνος εν κρηνη χαιρειν. νυν ευκαριον ειπειν δεσποια, οδωγηλος ο θεος, ος οσα απεσπασεν τω προσθερημων, και το ελεος αυτη αφ ημων των αμαρτωλων δεξαμενη, γδ τα γραμματια των υμεις ερας αξιοτη, εθαυματα τον ζηλον την δισεβειαν ε θεοφιλεσ ατε ημων βασιλεως, την προς της αγιας πατερων και την ταυ βεβαιαν πιστην ην επεδειξε και επιδεικνυται. κ. τω οσα εζη ημων το δωρον, καθως και ο αγιος δατος ολ. λεγει· αλλ εν θεω, τα ταυτη τα δεδωκοτ. την προθυμιαν δια των υμερων δυχων και μετλιγα· διο και γω ο ταπεινος και δυτελης, το ελεωμα των μοναχων, γνωρισα τη αυτη βασιλεια την εμην πεσοβητην ωει την πιστην των αγιων πατερων των καλχηδονι συνεληλυθων εζακοσιων τριακοντα, εμμενων και υποσχηρομενος υπο της τ υπο της αγιας πνδυμα. φανερωθειται ει γδ μεταξυ δυο ητριων συνελθοντων δια το ονομα αυτη, παρεσω ο σωτηρ, πως μεταξυ σάτων και τηλικετων αγιων πατερων ενερχεται, ει μη ην απ δερχης μελ αυτων το αγιο πνδυμα και μετ ετερεα διο ιχνη και οδριζε υπο της αληθους δισεβειας, καταπατη και ισοες ο τε ναυη ο δουλ. κυριε υπορ τε

Ἰσραηλιτικῆ λαῶ. πάντα τὸν ἕκαστον τῶν ὁ-
σιότηθα διπλασθῆ κληρῶν, καὶ τὸν διλογημῶν
καὶ πρῶτα τὸν λαὸν, ἵνα ἐμὲ προσηπείν ἑσθ-
κληθῆτι.

Κεφ. ια'.
Περί τῆς ἐξορίας τῆς αἰλίου, καὶ τῆς χειροτονίας τῆς
σαλαφιαίου, καὶ περὶ γηνάδιου καὶ ἀκακίου τῶν
κωνσταντινουπόλεων.

Ἐπιτέτοις τιμώδεθ' ἐξορίαν καλακεί-
νεται, κελυθῶν καὶ αὐλῶν τῶν γαληρι-
νῶν οἰκῶν. οἱ δ' ἐν τ' ἀλεξανδρείῳν, διάδοχον
πρῆβερῆς τιμώδεθ' ἐπέκοπον ἕτερον προχα-
ριζον' ὃν οἱ μὲν ἐκάλεσαν βασιλικόν, οἱ δ' Ἰσα-
λοφακίαν. αἰολοῖς δ' ἐτερολόγησαν, τὸν
ἄρον τ' βασιλίδεως διαδέχεται γηνάδιος,
καὶ μετ' αὐτὸν ἀκάκιθ', ὃς τὴν ἀλαγωγίαν τῶν
ὀρφανῶν προεῖρήκε καὶ τῶν βασιλίδεων
πῶλιν.

Κεφ. ιβ'.
Περί τῆς γιγαντοθ' ὃν ἀντιοχείᾳ σισυμῶ μὲν ἔτη τριακῆσια,
μετ' ἐκείνην τραπεζιαν.

Ἀναθ' τὸ δεύτερον ἐτ' ἰόντ' ἑτ' βα-
σιλείας, κλονῆθ' τῆς γῆς ἐξάσιθ' καὶ
βρασμὸς ἀνά τῶν ἀντιόχευ γίνεσθαι, τινῶν μὲν
παρ' Ἑκὰ' αὐτῶν δῆμῶν προεγεγημῶν,
πρὸς πᾶσαν ἐκβαλῶν ἀντιόχευ μανίαν, πᾶσης
τε θηριώδεως ἐπέκεινα γηομῶν γνώμης, ὡς
περ' ἡ προεοῖμιον τοῖς τοῖσδε κακοῖς παρα-
χομῶν. γίνεσθαι γὰρ χαλεπώτατος ἐκόν καὶ
πεντακοσίου ἐτ' ἑξοματιζέσης τῆς πό-
λεως, ὡς ἐτερολόγησαν τῆς νυκτὸς, τετάρτην
καὶ δεκάτην ἀγῶνι ἡμέραν τὴν γορπιαίαν μη-
νός, ὃν σέπτε μῆσιν Ῥωμαῖοι προσαφορῶσαι,
κυρίας ἐπικαλαδέσης ἡμέρας, ἀνά τῶν
ἑδεκάτῶν Ἰπνέμῶν τε κίχης, ἐτ' ἑτ' τυ-
χάνειν ἰσορέμενθ', ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα,
καὶ τριακοσίων διωχῶν ἐν αὐτῶν, ἐξοστῶ
ὅτι τραιανὸν γέγονεν' ἐκείθ' ἰδὲ γένεσθαι
καὶ πεντηκοσίου καὶ ἑκατοσίου ἀγῶνι τῆς πό-
λεως ἐτ' ἑτ' αὐτονομίας γέγονεν. ὁ δὲ γε-
πιδέσθ' ἐκόν καὶ πεντακοσίου, ὡς τοῖς
Φιλοπονήσασιν ἐκλήθε'. ὅδε τὸν ὄσφρμὸς
τῆς καλῆς τῆς οἰκίας ἀπάσας ἑσθ' ὃν κατα-
ἐβόληκε, πολυανθρώπε τῆς γεγημῆνης,
καὶ ἑδὲν ἐχέσης ἐσημον, ἢ ὅλας ἡμελημέ-
ων, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐξοσκημῆνης τῆ φιλοτι-

A Ifraelitarum. Universum religiosum
Clerum, qui sub tua est sanctitate, & be-
nedictam ac fidelissimam plebem meo
nomine salutes velim.

CAP. XI.
De Exilio Timothei Eluri & de ordinatione
Timothei Salofacioli. Item de Gennadio
& Acacio Constantinopolitanis Episcopis.

POST hæc Timotheus damnatur ex-
ilio, & in Gangrensi civitate
perinde ac Dioscorus, jussus est degere.
Igitur Alexandrini alterum Timothe-
um, Proterii successorem elegerunt:
quem alii quidem Basilicum, alii verò
Salofaciolum nominabant. Interim
mortuo Anatolio, Episcopatum urbis
regiæ sortitus est Gennadius; cui suc-
cessit Acacius, qui orphanorum hospi-
tio præfectus fuerat.

CAP. XII.
De terra motu, qui contigit Antiochia, treccen-
tis & quadraginta septem annis post illum,
qui temporibus Trajani contigerat.

PORRO anno secundo imperii Leo-
nis, ingens terræ motus ac succes-
sio contigit Antiochiæ, cum quædam à
populo civitatis illius facta essent, ple-
na furoris ac dementiæ, ipsamque be-
stiarum feritatem longe superantia.
Quæ quidem tantæ cladis velut proœ-
mium quoddam extiterunt. Accidit
autem ingens hæc calamitas, anno
quingentesimo sexto à conditu urbis
Antiochiæ, circa horam noctis quar-
tam, die quartodecimo mensis Gor-
pixi, quem Romani Septembrem vo-
cant; imminente die Dominico, in-
dictione undecima. Sextus hic ter-
træ motus accidisse dicitur, trecentis
quadraginta & septem annis elapsis
ab illo terræ motu, qui Trajani tem-
poribus contigerat. Nam ille quidem
tertræ motus sub Trajano accidit, anno
centesimo & quinquagesimo nono, ex
quo civitas libera & sui juris fuerat ap-
pellata. Hic autem Leonis Augusti
temporibus, contigit año sexto & quin-
gentesimo, ut produnt Scriptores dili-
gentissimi. Porro hic terræ motus uni-
versas propemodum ædes subvertit ur-
bis Novæ, quæ quidem incolarum mul-
titudine abundabat, nec ullam partem
vacuam habebat aut neglectam: sed
magnopere exculta erat atq; ornata, ob

Q9

superiorum Imperatorum magnificentiam, qui se invicem ea in re superare contenderant. Palatii quoque prima & secunda ædes corruit Reliquæ vero incolumes mansere unâ cum vicino balneo: quod cum antea inutile fuisset, hujus calamitatis tempore abluedæ civitati necessario inservit, ob ruinam videlicet reliquorum balnearum. Everse sunt etiam porticus, quæ erant ante palatium, & quod post illas erat Tetrapilum. Ceciderunt etiam turres circi, quæ erant juxta portas, & quædam porticus, quæ ad turres illas ducebant. In veteri autem urbe, domus quidem & porticus ruinæ prorsus expertes fuerunt. Balnearum vero Trajani, Severi, & Hadriani, exigua pars concussa ac subversa est. Ostracinæ quoque regionis ita dictæ, vicinias quasdam idem terræ motus prostravit, & Nymphæum unâ cum porticibus evertit. Quæ quidem singula à Joanne Rhetore diligenter commemorata sunt. Scribit igitur ille, mille auri talenta ab Imperatore civitati remissa esse ex functione tributaria; civibus vero remissas esse pensiones earum ædium, quæ terræ motu prostratæ fuerant. Imperatorem præterea publicorum operum reficiendorum curam suscepisse.

Α μία τῶν βασιλείων πρὸς ἀλλήλους ἀλωμένων. τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος δούτερος οἰκοὶ κατέβληθησαν, τῶν αὐτῶν τῶν πρῶτον βαλακίμων βαλακίμων μενίστων τῶν γε καὶ λασάνη τὴν πόλιν πρῶτον τῶν φορῶν ἐκ τῆς πρῶτης ἀρχιεπισκόπου τῶν τοῖς ἀλλοῖς βαλακίμοις συμβουλεύσασθαι κατέβληθη καὶ τὰς σοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐπ' αὐταῖς τετραπύλον, καὶ ἵπποδρόμον ἢ τὰς πρῶτας ἐπ' αὐτὰς τῶν πύργων, καὶ τῶν τῶν ἐπιπέδων σοῶν καὶ ἢ τὴν παλαιὰν, τῶν μὲν σοῶν ἢ οἰκημάτων πῶσις ὅπως εἶχε φασκε. τῶν ἢ τῶν αὐτῶν σεβήρων καὶ ἀδριανῶν βαλακίμων, μικρὰ τὰ τῶν σοῶν, ἀνετίθει. καὶ τῆς γε ὁσείων ἐπὶ καλεσμένης γειθίας, πᾶσι συγκαταστήσασθαι τῶν σοῶν, καὶ τὸ καλέμνον νυμφαῶν ῥήσας. ὡν τὸ κατέκασον πρῶτον ἰσορήσασθαι τὰ ῥήσας. Φησὶ δὲ ἐν ὧς χηρὰ χηρῶν τῶν βασιλείων πρὸς τὰ βασιλείων ἐκ τῶν φορῶν ἀφείδη τῆ πόλιν, καὶ τοῖς ἢ τῶν τῶν ἠφανισμένων τῶν πάσης τὰ τῶν ἢ τῶν ἀφείδη τῶν τῶν ἢ τῶν οἰκοδομιῶν.

CAP. XIII.

De incendio, quod accidit Constanti-
nopoly.

Hic non dissimilis, imo longe gravior calamitas contigit Constantinopoli, In initio mali orto in maritima civitatis parte, quam Bosphorum vocant. Ajunt autem Dæmonem quendam exitiosum, mulieris speciem ementitum: aut certe pauperculam quandam mulierem à dæmone impulsam, utrumque enim dicitur: circa id tempus quo lucernæ accendi solent, lucernam ad forum rerum venaliū detulisse, tanquam falsamenta sibi emptura esset: depositaque ibi lucerna, protinus abcessisse. Ignem vero, cum stuppam corripuisset, maximum incendium excitasse, & momento temporis totam domum combussisse: Post hæc adjacentia quæque facilius consumpta esse, cum ignis non ea solum, quæ facile incenduntur, sed ædificia quoque ex lapidibus constructa depulceretur, & usque in quartum diem perseverasset, nec ulla ratione extinguī potuisset. Totum igitur civitatis meditullium, à Septen-

Κεφ. ιγ'.

Περί τῆς ἐμπροσθε τῆς ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως.

Συνηχθη ἡ πόλις ὅμοια ἢ καὶ δευτέρου ἡ ἀνα τὴν κωνσταντινῶν πόλιν, δευτέρου καὶ ἡρομένης ἐν τῶν πρῶτον βαλακίμων τῶν πόλεως μέσῃ, ὅπερ βοὸς καλεῖται πρῶτον ἰσορήσασθαι ἢ ὡς καὶ τὰς ἐπιλυχνίας ὥρας δαίμων τις κακῶς παλαμναῖον γυναικὶ εἰσαδῆς, εἴτε καὶ τῶν ἀληθείων γυνὴ χερσὶν δὲ τῶν δαίμων ὁσείων, λέγειται ἢ ἐπ' ἀμφοτέρω, λύχνον πρὸς πανσπῶν ὀνεγκῆν, ὡνησμένη ἢ τῶν τετραεχθῶν τῶν τετῶν ἢ αὐτῶν λύχνον τὸ γυναικὶ ἰπαναχωρήσασθαι. τὸ δὲ πῦρ, συμπελασθέντων, φλόγα μεγίστην ἐξῆσθαι, λόγος τε δὲ ἀπὸ τῶν πρῶτον τὸ οἰκημα ἐκ τῶν ἢ τῶν πρῶτον ἀμφοτέρω ῥάδιον ἀφανισθῆναι, ἢ πρῶτον ἀμφοτερομένους, ἢ μόνον τὰ δέξασθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ λίθων οἰκοδομῶν, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν ἡμέρας διαμείναντων, καὶ πρῶτον ἀμφοτέρω πρῶτον τῶν μεσαιτῶν

ἄπαν τὴ πόλεως διὰ τὸ δὲ κλίμας μέχρι τῆ νο-
 τικῆ κλίματος διαπαυθῆναι, ἐπὶ πέντε μὲν σα-
 δεις τὸ μήκος, δεκαεῖς αὖταρας τὸ πλάτος, ὡς
 μηδὲν μετὰ ξυκαλαίει φθῆναι, μὴ δημοσίων,
 μὴ ἰδιωτικῶν οἰκοδομιῶν, μὴ κίονας, μὴ τὰς ἐκ
 λίθων βαλίδας ἀλλὰ πᾶσαν ἀπεσκληκῆσαν
 ὕλην, ὡς πέρ τι τῶν δέξαστων καλακωθῆναι.
 τῶτο δὲ τὸ κακὸν γνῶσθαι ἐν μὲν τῷ βορείῳ κλί-
 ματι, ἐν δὲ τῷ νεώριαι τὴ πόλεως καθεστῶσιν, διὰ
 τὸ καλεῖται βοὸς πόρος, μέχρι τῆ παλαιᾶ ἀ-
 πόλλωνος ἱερῆς ἐν τῷ νότιῳ, διὰ τὸ ἰερωτικῶν
 λυμένος μέχρι οἰκίων ἐπολυ κειμένων τῆ ἐκκλη-
 ρίας τὴ ἐπικλην ὁμοιοῖας ἐκκλησίας ἐν τῷ με-
 σαστάτῳ τὴ πόλεως μέρει, διὰ τὸ κωνσταντίνου
 προσαγορῶν μὲν φόρος μέχρι τῆ τῶ ταύρου
 καλεῖται ἀγορᾶς, οὐκ ἔστι πᾶσι θεάματα καὶ
 εἰδεχθῆσθαι, ὅσα γὰρ ἐπὶ ἠώρησιν τῆ πόλεως κάλ-
 λη, ἢ πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀσπιδόλητον
 ἐπισκημένα, ἢ πρὸς κοινὰς ἢ ἰδιωτικὰς καλῶν
 λαχρείας, ὅφ' ἐν ἐσθρῆ τε καὶ βενῆς ἀπεχθῆ-
 ἀδὴ δυσβάττες τε καὶ δυσδιαπορεύεις, ἑπαν-
 τῶν ὕλων πλήρεις, τὴν προῖερον συγχέοντες
 ὄντων ὡς μὴ τῷ οἰκίτοσι τῶν τοπῶν ἐπι-
 τρέπειν εἰδέναι, πῶς τε ἡ ὄπη τῶν προῖερων ἐτύγ-
 χανεν ὄν.

Attrionali latere ad meridianam partem,
 longitudine quidem stadiorum quin-
 que, quatuordecim verò latitudine, ita
 consumptum est, ut tam ex publicis,
 quàm ex privatis ædibus nihil omnino
 remanserit; non columnæ, non lapidei
 fornices: sed prædura omnis materia,
 perinde ac stipula, concremata sit. Por-
 to hæc clades in septentrionali quidem
 parte, in qua sunt urbis navalia, grassata
 est, à Bosporo usque ad vetus Apollinis
 fanum. In meridiana autem regione, à
 portu Juliani usque ad domos, quæ
 haud procul absunt ab Ecclesia, quæ di-
 citur Homonœæ. In media autem ur-
 bis parte, à Constantini foro usque ad
 forum Tauri, miserabile & horrendum
 cunctis spectaculum reliquit. Nam
 quæcunque ornamenta urbis emine-
 bant, aut incomparabili quadam ma-
 gnificèntia exulta, aut publicis ac pri-
 vatis usibus accommodata, in montes co-
 acervata sunt ac tumulos inaccessos, at-
 que impervios, omnique materiæ ge-
 nete refertos, ac priorem urbis speci-
 em deformantes. Adeo ut ne ipsis qui-
 dem locorum incolis facile esset di-
 gnoscere, quid & quo in loco unum-
 quodque ex prioribus illis ædificiis ex-
 titisset.

Κεφ. ιδ΄.

Πεὶ καθολικῶν παθημάτων.

Υπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, τῆ σκυθικῆ πο-
 λέμης συνισταμένη πρὸς τὰς ἑσπέρων
 μαίεας, ἢ τὴ θρακίαν γῆν, καὶ ὀελλήσπονδον ἐσεί-
 δθη, καὶ ἰωνία, καὶ αἱ καλεῖται κυκλάδες
 νῆσι ὡς κνίδες, καὶ τῆς κῶ τῶν νήσων τὰ πολ-
 λά κατενεχθῆναι. καὶ ὁμοίως τῷ δὲ ξαισίς ὁ
 πρὶς κῶ ἰσορεῖ γνῶσθαι ἀνα τὴν κωνσταντινῶ-
 πολιν καὶ τὴν βιθυσίων χώραν, ἐπὶ πρὸς καὶ
 τῆσ αὐτῆς ἡμέρας πρὸς ἀμφοτέρων ὕδατων ἐξ-
 ἔρανε φερομένων καὶ ὅση μὲν ἐς πεδία καλ-
 ενεχθῆναι. καλακωθῆσθαι τῆ κῶμας πρὸς α-
 πόλλωνος γνῶσθαι τῆ καὶ νήσους ἐν τῇ βοαῖν λί-
 μνῃ, ἐ μακρὰν τῆς νικομηδείας ἀφελώσης,
 ἐν τῶν συννεχθῆναι ἐς αὐτὴν ταμπόλλων
 φορυῖαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη.

CAP. XIV.

De universalibus calamitatibus.

Sub idem tempus, cum bellum Scy-
 thicum contra Orientales Roma-
 nos motum esset, Thracia & Helle-
 spontus terræ motu concussa sunt. Jo-
 nia quoque & insula Cyclades eadem
 calamitatem sunt expertæ; ita ut in
 Cnido & Co Insulis, pleraque ædificia
 corruerint. Præterea immensos im-
 bres Constantinopoli & in Bithyniæ
 partibus accidisse refert Priscus, cum
 trium aut quatuor dierum spatio aqua è
 cælo, fluviorum instar decidisset. Ac
 montes quidem in planitiem depressos
 esse: vicos verò complures aquis obru-
 tos periisse. Insulas quoque in Boanensi
 lacu, qui est juxta Nicomediam, exor-
 tas esse ex quisquiliis quamplurimis,
 quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Ve-
 rum hæc quidem aliquantò post conti-
 gerunt.

291

CAP. XV.

De nuptiis Zenonis & Ariadne.

Porro Leo Zenonem sibi generum adscivit, data ei in conjugium Ariadne filia. Qui cum ab incunabulis Aricmesius dictus esset, simul cum nuptiis nomen Zenonis assumpsit, ex quodam viro ita appellato, qui apud Ilavros ad summam gloriam pervenerat. Undenam vero hic Zeno ad tantum fastigium processerit, & qua de causa Leo cunctis eum prætulerit, ab Eustathio Syro relatum est.

CAP. XVI.

De Anthemio Imperatore urbis Roma. Et de iis, qui post illum imperarunt.

Per idem tempus cum Romani Occidentales legationem ad Leonem misissent, Anthemius à Leone missus est, ut Romanis imperaret, cui Marcianus Imperator propriam filiam desponderat. Nec multò post Basiliscus frater Verinae, conjugis Leonis Augusti, Magister militum adversus Gizericum mittitur cum lectissimis copiis. Quae omnia à Prisco Rhetore diligentissimè conscripta sunt: ac prætèra quemadmodum idem Imperator Leo Asparem, qui imperium ipsi tradiderat, fraude circumventum interfecerit, hanc ei mercedem reddens promotionis suae: filios quoque Asparis sustulerit, Ardaburium ac Patricium: quem quidem Leo paulo ante Casarem creaverat, ut Asparis benevolentiam sibi conciliaret. Post eadem verò Anthemii, qui imperium Romanum per annos quinque administraverat, Olybrius à Recimere Imperator renuntiatus est. Post quem Imperator factus est Glycerius. Quo expulso, Nepos quinque annis imperium obtinuit Romanorum: Et Glycerium apud Salonas Dalmatiae Episcopum ordinavit. Nepotem deinde Orestes imperio expulit. Cujus filius Romulus cognomento Augustulus, postremus Romae factus est Imperator, mille & trecentis ac tribus annis elapsis à regno Romuli. Post quem Odoacer, rejecto Imperatoris nomine, Regis vocabulum assumens, res Romanas gubernavit.

A

Κεφ. 14.

Περί γάμου ζήνωνος καὶ ἀριάδνης

Ἐὼν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ δριμάδι Ἀρριμέσιαν ἐκάλει ζήωνα, δριμάδι μὲν ἐκ πατριῶν καλεῖσθαι, μὲν δὲ γάμου καὶ τῆς προσηγορίας προσηγορίας τινος ὡς ἀποὶ ἰσάωρης ἐς μέγα κλέος ἐκλυθότος, ἔτι προσαγορευομένης. ὅθεν προσηγορία ἐστὶ ὁ ζήνων, τίνος τε χάριν πατρῶν παρὰ τὸ λέοντος προσηγορία ἐκλήθη τῶ σέφω.

B

Κεφ. 15.

Περί ἀνθιμίου βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ βασιλέων.

Ἐκ προσέας δὲ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων ἀνθίμιος βασιλεὺς τῆ Ῥώμης ἐπέμπετο λαὸν ὁ μαρκιανὸς ὁ πρῶτος βεβασιλευσας τῆ οἰκίαν καὶ ἐγγύθησε παῖδα. ἐπέμπετο δὲ ἑσπερίους καὶ γιζεῖρας βασιλοσκόος, ὁ τὸν λέοντος γυναικὸς βεβησ ἀδελφός, μὲν ἑσπερίων δριμάδην συνειλεγμένων. ἀπὸ ἀκείνης αἰα πείσκη τῶ ρήτορι ἐπέμπετο. ὅπως τε δὲ ὅλως ἐπειθῶν ὁ λέων, μὲν ὅν ὡς ἀποδοιδὸς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναμειάσατο, τῶ δὲ τῆν αὐτῶ ἐπειθῶν, παῖδα τε αὐτῶ δὲ ἀδελφῶν καὶ πατρῆσιον, ὃν κωσπερα ἐπέμπετο ἑσπερίων, ἵνα τῶ ἀσπαρονοσικλήσηται μὲν δὲ τῶν ἀνθιμίου σφωγῶ, ἐπέμπετο δὲ τῆς Ῥώμης βασιλέως ἀποδοιδὸς βασιλέως ὀλυβρίου ἀναγοσδὸς, καὶ μὲν αὐτὸν βασιλέως ἐσπερίων γλυκερίου. ὃν ἐκβαλὼν νέπως μὲν ἐπέμπετο δὲ τῆς δριμάδης κρατῆ, ἐπὶ τῶν τῶ Ῥωμαίων τὸν γλυκερίου ἐς σάλωνας πόλιν ἐδαλματίας χειροσυνεῖ. ἐκβαλέσθαι τε ἀποδρέσε, καὶ μὲν ἐκείνον ὁ τῆ παῖς Ῥωμύλλης ὁ ἐπίκλην αὐγυσθῶ, ὃς ἐσθῆτος τῶ Ῥώμης αὐτοκράτωρ κατέσθη, μὲν τρεῖς καὶ πενασπες καὶ χιλίες ἐνιαυτῶς τῆς Ῥωμύλλης βασιλέως. μὲν ὃν ὀδοακροῦ τῶ Ῥωμαίων μὲν ἔλεται προσηγορία, τῆς μὲν βασιλέως προσηγορίας ἐαυτὸν ἀφελὼν, ῥῆγα δὲ προσηγορίων.

Κεφ. ιζ.

A

CAP. XVII.

Περί τῆς τελευταίας λέοντος καὶ βασιλείας τῆς μικρῆς λέοντος καὶ αὐτοῦ ζήνωνος τῆς πατρὸς αὐτοῦ.

De morte Leonis, & de Imperio Leonis Junioris & Zenonis patris ejusdem.

ΚΑτ᾽ ἔσταν τὸν χρόνον λέων ὁ βασιλεὺς ἐν βυζαντίῳ τῷ βασιλείαν ἀποπέθετα, ἐπιθακάδεκα ταύτην ἐτη ἰδίας, λέοντα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς αριάδνης καὶ ζήνωνος υἱὸν ἀνανήπον, βασιλεῖα χειροθέσας. μετ᾽ ὃν ζήνων ὁπάθη, τὸ ἀνεργὲς χῆμα ἀπέλιθε, βερίνης τ᾽ λέοντος γυναικὸς ὡς γαμβρῶ συνέπλασθης τελευτήσαντο ἡ δὲ παιδὸς μὲν χρόνον βραχυῶ, ὁ ζήνων μόνον δὲ μένει κρατῶν τῆς ἡγεμονίας. ἃ δὲ παρὰ αὐτῆς ἡ καὶ αὐτῆς ἑπέπρακτο, καὶ ὅσα ἕτερα ἐξυνηθήσονται, ἀεξῆς ἀδασῆς τῆς κρείττουσιν Ἰππιδίου.

Edem tempore Imperator Leo Constantinopoli Imperium deposuit, cum per annos septendecim regnasset, & Leonem Ariadnæ filia suæ, ac Zenonis filium, Imperatorem renuntiasset. Post quem Zeno purpuram sumpsit, Verina Leonis conjuge cum tanquam generum adjuvante. Nec multo post mortuo Leone filio, Zeno solus imperium obtinuit. Quæ autem ab illo vel aduersus illum gesta sunt, & quæcunque ejus temporibus eveniunt, sequens liber, DEO iuvante explicabit.

Finis Libri secundi.

Gesta Chalcedonensis Concilii in compendium redacta, sunt hujusmodi.

Τέλος τῆς β. λόγου.

Εἰσὶν ὡς ἐν ἑπιτομῇ τὰ ἐν ἡ συνόδῳ τῇ ἐν καλχιδόνι συλλεγεῖσθαι κεκινημένα ἐν τῆτοις.

Κεφ. ιη.

CAP. XVIII.

Ἐπιτομὴ τῆς συνόδου ἐν τῇ εἰς καλχιδόναν συνόδῳ, ἐν τῇ τῆς τῶ δυνάστη τὸ μὲν τιθεμένου.

Compendium actuum Synodi Chalcedonensis positum in fine libri secundi.

Τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης ἐπλήρην πασχασινοῦ ἐκ λυκέντι ἐπίσκοποι, καὶ βομφάπιο πρεσβύτερος ἀνατόλιος τῆς κωνσταντινῆς πρεσβυτέρου, καὶ τῆς ἀλεξανδρείας διοσκόρου ἐπισκοποῦντο, μαζίμα τε ἀνὰ ἀντιοχείας, καὶ ἰουβενάλιος ἱεροσολύμων, καὶ τῶ ἀμφ᾽ αὐτὰς ἑπισκόπων οἷς παρεῖσαν ὁ τὰ κορυφαῖα τῶ ὑπερφυῶς γερασίας ἔχοντες. παρὰ εἰς οἱ τὸν τόπον πληθεῖντες λέοντος ἐφασκον, μὴ δὲ ἐν διοσκόρου συγκάθετον σφίσι χρεῖσθαι τὸ γὰρ αὐτοῖς ἐπιβέλαιτον λέοντος ἢ εἰ τὸ τῆς ἡγεμονίας, ἀντιοχείας τ᾽ ἐκκλησίας χρεῖσθαι, καὶ ὑπομονῆς τῆς γερασίας, τίνα τὰ ἐπαγομένα τῶ διοσκόρου εἶναι, διεξήλθον λόγον ὀφείλειν τὸν διοσκόρον δεῖναι τῆς ἰδίας κείσεως, πρὸς ἅπαντες κείσεως παρὰ τὸ εἰκὸς ἀνεληφότα, τῆς ἐπιτροπῆς ἀνδρῶν ἐπὶ ἐπισκοπιῶ ῥώμης περὶ ἀνευνοῦ. ὡν εἰρημένων, καὶ διοσκόρου κείσεως τῆς συγκλήτης ἀνα τὸ μέσον εἰσὶν ἡ γῶρον, εὐσέβει ὁ τῶ δευλαῖς ἐπίσκοπος ἐξήγε τὰς ἐπιδοδομένας παρὰ αὐτῆς τῆ βασιλείας δεήσεις ἀναγνωσθῆναι, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡδίκημαι παρὰ διοσκόρου, ἡδίκημαι ἢ πῆσις. ἐφονεύθη φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἅμα ἐμοὶ ἀδικῶς καθήρεθη παρὰ αὐτῆς κείσεως

Leonis Romani Pontificis vices agebant Paschasinus & Lucentius Episcopi, & Bonifacius presbyter. Anatolius verò Constantinopolitanæ sedis Antistes, & Dioscorus Alexandrinæ: Maximus item Antiochiæ, & Juvenalis Hierosolymorum Archiepiscopi residebant, unà cum Episcopis, quos secum adduxerant. Aderant etiam ex Senatoribus urbis Regiæ nobilissimi quique. Quibus Leonis Papæ Vicarii dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio residere. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excessuros. Cumque Senatores interrogassent, quanam essent crimina, quæ objiciebantur Dioscoro, responderunt, debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam Judicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medio constitisset, Eusebius Episcopus Dorilæi postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus. Injuria affectus sum à Dioscoro. Fides injuriæ affecta est. Occisus est Flavianus Episcopus, & mecum injuste depositus ab illo. Jubere

ut preces meae recitentur. Cumque iudices interlocuti essent, recitatus est libellus precum, qui sic habet. Libellus oblatu ab Eusebio humillimo Episcopo Dorylaei, verba faciente pro seipso, & pro Orthodoxa fide, & pro sanctae memoriae Flaviano, qui fuit Episcopus Constantinopoliticos. Propositum est Majestati vestrae, omnibus quidem subditis providere, & cunctis, qui injuria affecti sunt, manum porrigere: Praecipue vero iis, qui sacerdotio funguntur. In hoc enim Deum colitis, a quo Imperium ac dominium orbis terrarum vobis concessum est. Igitur quoniam fides Christi, & nosmetipsi, multa gravia contra jus fasque perpessi sumus a Dioscoro reverendissimo Episcopo magnae Civitatis Alexandriae, adimus pietatem vestram, postulantes ut jus nobis reddatur. Causa autem est hujusmodi. In Concilio quod paulo ante celebratum est in metropoli Ephesiorum, quod utinam celebratum nunquam fuisset, ne orbis terrarum malis ac tumultibus impleretur; Bonus ille Dioscorus, nullam justitiae rationem habens, nec DEI timorem ante oculos statuens, cum ejusdem opinionis ac sententiae esset cum Eutyche insano atque haeretico, occultus autem adhuc esset, sicut postea apertissime declaravit: occasione arrepta ex accusatione quam ego adversus Eutychen erroris ipsius consortem institueram, & ex sententia a pia memoriae Flaviano Episcopo contra eundem Eutychen prolata, turbam incompositam seditiosorum hominum collegit. Cumque tyrannicam dominationem pecunia sibi comparasset, piam quidem religionem Orthodoxorum, quantum in ipso fuit, labefactavit: pravam autem opinionem Eutycheis Monachi, quae jam pridem & ab exordio a sanctis Patribus condemnata fuerat, confirmavit. Cum igitur non levia sint, quae adversus fidem Christi, & contra nos facere tentavit, provoluti ad pedes Majestatis vestrae rogamus, ut eundem religiosissimum Episcopum Dioscorum respondere jubeatis iis, quae a nobis illi obijciuntur: lectis scilicet coram sanctissima Synodo monumentis actorum, quae ille contra nos confecit. Ex quibus demonstrare possumus, illum & a recta fide alienum esse, & haeresin plenam impietatis confirmasse, & nos injuste deposuisse, & gravissimis malis affecisse: missis videlicet factis

Αἰς δ' ἐσεις με ἀναγνώσθησαι. Ἐδὴ διαλαβὴν
 θέλω ἡμεῶν, ἢ δέσεις ἀναγνώσεως ἐν
 ταυτὶ φθεγγομένην τὰ ῥήματα. Ὡς δὲ
 τὴν ἐλαχίστην ἑπιτοκίαν δροσλαίης ποιῶν
 τὸν λόγον ὑπερέβην ἡμῶν τὸ ὀρθόδοξον πίστιν
 ἔνυπερ ἔν ἀγίοις φλαβιανῶν τῶν ἡμεῶν
 ποκίαν κωνσταντινουπόλεως σκοπὸς τῶν ἡμεῶν
 ῥω κρατῶν, ἀπάντων μὲν τῶν ὑπερκίων προση
 ἡ χεῖρα ὀρέγεν ἅπασιν τοῖς ἀδικημένοις, μα
 λιστα ἢ τοῖς ἐρωσύνην τελέσαι ἢ ἐν τῆ
 θεῶν θεραπείαις, ὡς ἔτὸ βασιλευσὶν ἡμῶν
 ἡ κρατεῖν τῶν ὑφ' ἡλίου δεδωρῆν ἢ ἐπειρῶν
 λα ἡ δεινὰ ὡς πᾶσαν ἀκολοθίαν ἡ ἐς χε
 ῖρον πίσις ἡ ἡμεῖς πεπόνηθαμεν ὡς ἀποπνε
 ἔδωλα βεσάτα ἐπισκόπου τ' ἀλεξάνδρου κα
 γαλοπόλεως, ὡς ῥοσμίην τῆ ὑμείων εὐσεβεί
 τῶ δικαίων ἀξιοῦν τυχῆν. τὰ ἢ τῶ παλαιῶ
 ἡ ἐν τέτοις ἡμῶν ἐναίχῃ ἡ ἡμεῶν σιν
 δε ἐν τῆ ἐφεσίῳ μητροπόλει, ἢ ὀφελον γιν
 μὴ ἡμεῶν, ἢ μὴ κακῶν καὶ ἡμεῶν τῶν
 καμῆν ἡμῶν, ὁ χεῖρας δὲ δίοσκου, πᾶσι
 ἐδὲν δέμεν τὸν τῶ δικαίῳ λόγον καὶ τῶ
 θεῶ φόβον, ὁμοδοξῶν ὡν καὶ ὁμοφρονῶν
 χεῖς τῶ μαλαίοφρονῶ καὶ αἰρετικῶ, λαί
 νων ἢ τῶ πολλῶν ὡς ἐς ὑσερον εὐλίον ὀφει
 ρωσεν. ἐυεῶν καιρῶν, τῶ γενηθησῶν πᾶ
 ἡμῶν ἡ ἐν ὑχεῖς ὁμοδοξῶν αὐτῶ κατηγορησῶν
 τῶ ἐπ' αὐτῶ ἡμεῶν ἐχθῆσαν ἡ ἡμεῶν ὡς
 τῆς ὀσίας λήξεως φλαβιανῶν ἡ ἡμεῶν, πᾶ
 ἡ ἀτάκτων ὀχλων συναγαγῶν ἡ διωσῶν
 ἡ αὐτῶ δια χρημάτων ποσεισῶν, τῶ
 ἐυσεβῆ ἡ ἡμεῶν τῶ ὀρθοδόξων, τὸ γε ἡμε
 ἐς αὐτῶ ἐλυμῆνα, ἡ τῶ κακοδοξῶν ἡ
 χεῖς ἡ μοναχοῦ, ἡ τις ἀνωθεν καὶ ἡμεῶν
 παρὰ τῶ ἡμεῶν πατέρων ἀπεκηρύχθη, ἐπὶ
 βαίωσεν. ἐπὶ ἐν ἡμεῶν τὰ τετλημῆνα αὐ
 τῶ κατὰ τῶ ἐς χεῖρας ὀπίσεως, ἡ κατὰ ἡμεῶν
 μεθὰ ἡ ἡμεῶν ἡμεῶν τῶ ἡμεῶν κρατῶν, ἡ
 σῶσῶν ἡ αὐτῶ ἐυλαβῆσαν ἐπισκοπῶν ἡ ἡμεῶν
 ἡ ἡμεῶν ἡ ἡμεῶν τῶ παρ' ἡμεῶν αὐτῶ ἐπὶ αὐ
 μένοις, δηλαδὴ τῶ παρ' αὐτῶ κατὰ ἡμεῶν
 πρᾶξιμένων ὑπομνημάτων ἀναγνωσῶν
 νων ὑπὸ τ' ἀγίας συνόδου. δι' ὡν διωσῶν
 ἡ ἡμεῶν αὐτῶ καὶ ἀλλότριον τῆς ὀρθοδόξου
 πίσεως, καὶ αἰρεσῶν ἀσεβείας ὡς πληρωμένῶ
 κρατεῖν αὐτῶ, καὶ ἀδίκως ἡμῶν κατελόντων
 καὶ τὰ δεινὰ ἡμῶν κατεργασῶν. θεῶν καὶ
 ἡ ἡμεῶν ἡμεῶν ἡμεῶν μανδάτων καταπνε

πομένω, τῆ ἀγία καὶ δικαιοκρατικῆ συνόδῳ τῶν
 θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, ἐφ' ᾧ τε ἡμεῖς
 καὶ προειρημένως δισκόρε διακῆσαι, καὶ ἀνεπι-
 κεινῶν γνώσῃ τ' ὑμείρας διστεύειας πάντα τὰ
 πραπίδομα πρὸς τὸ παρισάμνον τῆ ἀθα-
 ναίω ὑμῶν κορυφῇ καὶ τέτα τυχόντες, ἀδια-
 λείπεις δὲ χάρις ἀναπέμφομεν ὑπὲρ ἕ ἀιώνια
 ὑμῶν κορυφῆς θεοτάτοι βασιλείς. ἐν κοινῆς
 τοῦν δεισέως δισκόρε τε ἑ διστεύειας, ἐν τῇ
 δουίερα ἐν ἐφέσω συνόδῳ πεπραγμένα διὰ τ'
 ἀναγνώσεως ἐδὴ λήλο. δι' ὧν ἐδέκνυτο, τὴν ἐπι-
 στήν λέοντος μὴ ἀναγνωσθῆναι, καὶ ταῦτα δι-
 αλαλιάς ἐξενεχθείσης ἀπαξ καὶ δις ἀεὶ τέτα
 ἐφοῖς διόσκορος τὴν αἰλίαν ἀπαιθηθείς ἐπέειν,
 διεξήλθεν αὐτὸν ἀπαξ καὶ δις ἵετο διαλαλήσαι
 γράμματα, ἡγήσεται καὶ ἐξενάλιοι τὸν ἱεροσολύμων
 ἐπισκοπὸν καὶ θαλάσιον τ' ἐρώτης καππαδο-
 κῶν καισαρείας, τὰ ἀεὶ τέτων διασαφῆσαι
 σὺν αὐτῷ καὶ τέτα τὴν ἀνθελεϊάν λαβεῖν ἱε-
 ρεῖα λιο μὲν ἐν ἐφῆσεν, ὡς εἶναι γράμματα
 ἡγήσεται μὲν διελάλησεν, ἐκείνο τῆ ἀναγνώσῃ
 καθυποδελθῆναι ὑσερον τ' μηδ' ἐνα τῆς ἐπισο-
 λῆς μνημονοῦσαι. θαλάσιος τ', μὴ κωλύσαι
 ταῦτην ἀναγνωσθῆναι, μηδ' ἐ τὸσαῦτην ἐρη-
 κῆσαι παρρησίαν, ὡς ἐκ μόνον οἶόν τε γράμ-
 ῶν ὑπῶσαι τὴν ἀνάγνωσιν προσελθῆναι. τ' τοῖνυν τῶν
 πεπεραμένων ἀναγνώσεως ἀεὶ τῆς, καὶ π-
 νων ῆσεων ὡς ὡλασῶν ἐπιλαδομένων ὀνίων
 τῶν ἐπισκόπων, ἐρωτηθείς ἐφέφανος ὅτ' ἐφεσίων
 πρὸς ἑδρος, τῆς τῶν ὑπογράφοιων ἀπαθῆναι.
 καὶ τα συνεξελάμβανον, διεξήλθεν ἱελιανὸν
 ὑπογράψαι ἀπαθῆναι ἐπισκοπὸν ὑσερον γυρόμνον
 λέειδης, καὶ κρησθῆνον τὰς δέ γε ὑπογράφοι-
 νας δισκόρω ἵετο μὴ συγχωρῆσαι γράμματα, ἀλ-
 λά ἐ τῶν δακτύλων ἐπιλαβεῖται τῶν ὑπογρα-
 φόντων, ὡς καὶ τὰ αἰχίρια αὐτῶν κινδυνοῦσαι
 παθεῖν. ὁ αὐτὸς τοῖνυν ἐφέφανος καλεῖται, ὅν
 μὰ καὶ τῆ ἀντιῆ ἡμέρα τῆ καθαιρέσεως φλαβι-
 ανῆ ὑποσημνιάδα. τῆ τοῖς ἐπὶ γῆρ ἀκάκιος
 δεγαραθείας ἐπίσκοπος, ἀγράφω χάρτη
 πάντα ὑπογράψαι, πρὸς βίας τε καὶ ἀνά-
 κης, μνημοῖς κακοῖς περιελθῆναι, στρατιω-
 τῶν αὐτῶν μετ' ὀφικῶν ὀργάνων ἀεὶ τοῖς χιρσάν-
 των. ἐτα πάλιν ἐτέρας φάσεως ἀνεγνωσμέ-
 νης, θεόδωρος ἐπίσκοπος κλαυδικιόπολεως
 ἐφῆ, μηδ' ἐνα ταῦτα φθέρξαι, πρὸς κοπιέσεως
 τ' ἵετο τ' ἀναγνώσεως, ἐπειδὴ τὴ χυρῶν πε-
 ρεῖχεν ὀτυχη διεξελθῆναι, καὶ τὰς λέγοιτας

A & adorandis mandatis vestris ad san-
 ctam & universalem Synodum Deo
 carissimorum Episcoporum, ut causam
 quæ est inter nos & supramemoratum
 Dioscorum, cognoscat, & ad notitiam
 pietatis vestræ cuncta referat, quæ ge-
 runtur, juxta id quod placuerit immor-
 tali culmini vestro. Hoc si consecuti
 fuerimus, continuas ad Deum preces
 fundemus pro sempiterno Imperio ve-
 stro, Sacratissimi Imperatores. Post
 hæc juxta petitionem tam Dioscori,
 quam Eulebii, acta secundæ Synodi E-
 phesinæ publice recitata sunt. Ex
 quibus ostensum est, Epistolam Leonis
 lectam non fuisse, idque tamen si semel
 atque iterum ea de re interlocutio ex-
 titisset. Et cum Dioscorus hujus rei
 causam exponere juberetur, respondit
 ille, se semel atque iterum jussisse ut id
 fieret: postulavitque ut Juvenalis Hie-
 rosolymorum & Thalassius Cælaræ
 Cappadocum Episcopus rem istam ma-
 nifestius edocerent: Istos enim unâ
 cum ipso, synodo præfuisse. Ac Juve-
 nalis quidem testatus est, cum sacræ
 Imperatoris literæ prævisissent, jussisse
 se ut recitarentur: postea vero nemi-
 nem Leonis Epistolæ mentionem fe-
 cisse. Thalassius verò dixit se non ob-
 tituisse quo minus ea legeretur: sed ne-
 que tantum in se auctoritatis fuisse, ut
 solus ipse posset discernere ut legeret-
 tur. Cumque actorum lectio ulterius
 progrediretur, & quidam Episcopi
 voces aliquas, tanquam fallas repre-
 henderent, Stephanus Ephesiorum E-
 piscopus interrogatus quinam ipsius
 Notarii eo tempore illas excepissent,
 respondit, Notarios ipsius fuisse Julia-
 num, qui postea Lebedi fuit Episcopus,
 & Crispinum. Verum Notarios Dio-
 scori non permisisse suis ut exciperent,
 sed digitos eorum dum scriberent, ap-
 prehendisse: ita ut parum abfuerit quin
 turpissima paterentur. Idem porro
 Stephanus testatus est, se & reliquos E-
 piscopos uno eodemque die depositio-
 ni Flaviani subscripsisse. His adjecit
 Acacius Episcopus Ariarathiæ, in char-
 ta pura omnes subscripsisse, vi ac ne-
 cessitate compulsos & innumeris malis
 affectos, cum milites tela & gladios ge-
 stantes, ipsos circumdedissent. De-
 inde cum aliæ voces rursus lectæ essent,
 Theodorus Claudiopolis Episcopus
 dixit, neminem ista acclamasse.
 Cumque actorum lectio ulterius pro-
 cessisset, ubi ventum est ad locum in
 quo Eutyches dixerat, damnare se eos

qui dicerent carnem Dei ac Domini A
& Servatoris nostri Jesu Christi ex caelo
descendisse: indicabant acta, Eusebium
adversus hæc dixisse, damnatos quidem
esse ab Eutychæ eos, qui dicerent, car-
nem Christi è caelo descendisse, sed
non additum esse ab illo, undenam ef-
fet caro. Addebant etiam eadem ac-
ta, Diogenem Episcopum Cyzici hæc
verba subjunxisse: dicigitur unde: nec
tamen permittum illis fuisse ut amplius
inquirent. Deinde eadem acta indi-
cabant, Basilium Seleuciæ in Isauria
Episcopum hæc dixisse: Adoro unum
Dominum nostrum Jesum Christum
Filium Dei unigenitum, Deum Ver-
bum, qui post incarnationem & uniti-
onem, in duabus naturis cognoscitur.
Et adversus ista Ægyptios exclamasse;
eum qui impartibilis est, nemo dividat.
Unum Filium non oportet dicere
duo. Orientales verò clamasse: Ana-
thema ei, qui partitur: Anathema
ei, qui dividit. In iisdem actis conti-
netur, Eutychen interrogatum esse,
utrum duas in Christo naturas diceret.
Respondisse autem illum, se ante uniti-
onem quidem, Christum ex duabus
naturis constantem asserere: Post uniti-
onem verò, unicam in eo naturam
agnoscere. Basilium verò hæc dixisse.
Nisi post unionem duas naturas indi-
vivas & inconfusas dixeris, confusio-
nem dicis & commixtionem. Quod
si addideris, incarnatam & inhumana-
tam, & perinde ac Cyrillus; intellex-
eris incarnationem & inhumanationem
eadem dicis, quæ nos dicimus. Ali-
ud enim est Divinitas, quæ est à Patre:
aliud humanitas, quæ est à matre.
Cumque interrogatus esset cujusnam
rei gratia depositioni Flaviani subscri-
psisset, testantur eadem acta Orienta-
les Episcopos exclamasse: Omnes
peccavimus, omnes veniam deprecamur.
Sequens deinde eorundem a-
ctorum lectio docet, Episcopos inter-
rogatos esse, qua de causa Eusebium
introire cupientem non admisissent.
Dioscorum verò ad hæc ita respon-
dissæ: Allatum esse commonitorium
ab Elpidio, eumque affirmasse, Imper-
atorem Theodosium iussisse, ut Eu-
sebio aditus intercluderetur. Idem
quoque à Juvenale dictum esse, ead-
em acta testantur. Thalassius ve-
rò dixit, se auctoritatem non habu-
isse. Quæ responsa à Judicibus im-
probata sunt. Neque enim hanc ex-
cusationem valere, ubi agitur de fide.

τὴν σάρκα ἔδεξεν καὶ κρέας καὶ σὸν ἦν ἡμῶν
ἰσοῦ χρεῖς ἔξ ἔρανῶν καὶ ἐληλυθῆναι, εὐσε-
βιον ἔλεγε τὰ γράμματα πρὸς ταῦτα ἐ-
ξελθεῖν, ὡς εἰρηκὴ μὲν τὸ ἐξ ἔρανῶν, ἔπειτα
τεδείκναι ὅτι πῶθεν. ἐπεὶ οὖν ἡ διοχὴ ἐπίσκο-
πον κυζίκου, πῶθεν ἐνείπε, καὶ μὴ συγχωρεῖν
θῆναι αὐτὸς περὶ τῶν τετῶν ἐπισημασθῆναι
ἔτα δηλοῦσι τὰ αὐτὰ πεπραγμένα, βασι-
λειον ἐπίσκοπον σελευκίας ἰσαυρίας ἐπί-
σκοπον τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν ἰσοῦν χρεῖς
τὸν ἕν ὃν τὸ θεῶν, τὸν μόνον θεὸν λόγον μὴ τὴν
σάρκωσιν καὶ τὴν ἐνώσιν, ἐν δύο φύσεσιν γιν-
ομένην καὶ πρὸς ταῦτα τὰς αἰγυπτίους
ἀναβοῶσαι. τὸν ἀμέριστον μηδεὶς χωρίζει
τὸν ἕνα ἕν ὃν ἐδὲ λέγειν δύο. τὰς δὲ ἀναβοῶ-
σας κεραιῶσαι, ἀνάθεμα τὸ μερῶν
ἀνάθεμα τὸ διαιρέντι. ἐρωτηθῆναι ὅτι
τυχεῖ τὰ αὐτὰ πεπραγμένα λέγει, εἰ φησὶ
δύο φύσεις ἐν τῷ χρεῖσιν εἶπεν τε ὁ κύριος
ἐν δύο μὲν φύσεσιν εἶδέναι τὸν χρεῖσιν πρὸς
τῆς ἐνώσεως μὴ δὲ τὴν ἐνώσιν, μίαν ἔ-
πεν τε βασιλειον, ὡς εἰ μὴ μὲν τὴν ἐ-
κὶν ἀχωρίσας καὶ ἀσυγχύτους λέγει δύο φύ-
σεις, σύγχυτον λέγει καὶ σύγκρατον εἰ μὴ
τοὶ περὶ τὴν σελευκίαν ἐρωτηθῆναι καὶ ἐναντιω-
πήσασαν, καὶ νοσοῦν παραπλησίως κη-
λω τὴν σάρκωσιν καὶ τὴν ἐναντιωπήσασαν,
τὰ αὐτὰ λέγειν αὐτοῖς ἄλλο μὲν γὰρ τὴν
καὶ τὴν θεότητα τὴν ἐν τῷ πατρὶ ἄλλο δὲ
τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἐν τῷ μητρὶ ἐ-
ρωτηθέντων ὅτι χάριν τῇ κατὰ τὴν
κατὰ φλαβιανὸν ὑπέγραψαν, τὰς ἀνα-
βολικὰς δηλοῦσι τὰ γράμματα βοῶσαι,
πάντες ἡμέτερον, πάντες συγχύτους
αἰσθόμενοι. ἔπειτα πάλιν ἡ ἀνάγνωσις περὶ
τῆς, δηλοῖ τὰς ἐπισκόπους ἐρωτηθῆναι
τὴν χάριν τὸν εὐσεβιον ἐξελθεῖν βελανθί-
τα, ἐκείνας. πρὸς δὲ διόσκορον ἐ-
κομμοντόριον τὸν ἐλπίδιον ἐπιφύλαξαι
κακῆνον διαβεβαῶσασας, θεοδόσιον ἐ-
λευσαι τὸν βασιλέα, τὸν εὐσεβιον παρ-
δὲ μὴ τυχεῖν. τὰ αὐτὰ καὶ ἰεβραῖως
εἶπεν δηλοῦσι τὰ πεπραγμένα, ὃ μὲν
τοὶ γε θαλάσιον ἔφη, τὴν ἀντιπρὸς
μὴ ἔχειν ἄπερ πρὸς τῶν δεχόντων καὶ
τῶν ἰσχυρῶν ἐτυχεῖ μηδὲ γὰρ διολογίαν
εἶναι ταύτην πίστεως περὶ τῆς
διόσκορον

διόσκορον πέμψαδὲ δηλαδίαια κεννημύρια
 διεξελθόντα. νῦν ποιοικανόνες σώζονται, οἳ ἐς-
 ἦλθε θεοδώριος· τὴν τε σύγκλητον ἀποφί-
 ναδὲς κατήγορον θεοδώριον ἐπελθεῖν. Πη-
 σμηναδαίτε τον διόσκορον ὡς ἐν ἄξει Πη-
 σκόπης καθέζεσθαι· καὶ τὴν σύγκλητον πάλιν εἰ-
 πέν, ὡς καὶ δισέβιος· ὁ θεοδώριος κατήγο-
 ρὸν ἄξιον ἐπέχεσθαι, ὡσπερ ἔν καὶ διόσκορος·
 κατήγορον μὲν ἄξιον ἐκκληρώσατο πάντων τοῖ-
 νων τῶν καὶ τὴν δευτέρην συνόδον ἐν ἐφέσω ἀνε-
 γνωσμένων, καὶ τὴν ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ φλα-
 βιανῆ καὶ δισέβιος ὡσαύτως ἀναγνωστικῶν
 παρὰ τῆν ῥήσιν, ἔθα γε ἰλάεισθαι Πησκόπῳ·
 εἶπεν. οἱ τῆς ἀνατολῆς ἐπίσκοποι καὶ οἱ συν ἀν-
 τῆς ἐβόησαν ἀνάθεμα διόσκορον ταῦτα τῆν ὀ-
 ρα, διόσκορον ὀχρεῖος καθέλειν. Φλαβιανὸς
 παρὰ διόσκορον καθήρεθαι. ἀγκύριε, σὺ ἀν-
 τὸν ἐκ δικητον, ὀρθόδοξε βασιλεῦ, σὺ αὐτὸν ἐκ
 δικητον. λέοντος· πολλὰ ἄετη. Ἐπαριέρχε-
 πολλὰ ἄετη. εἶτα καὶ τῶν ἐξ ἡμετέρας ἀνεγνωσμένων,
 τῶν δηλῶν πάντας τὰς συνειλεγυῖν ἐπι-
 σκόπους συναεῖσαι τῆν καθαιρέσθαι Φλαβιανῆ
 καὶ δισέβιος, οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες διελά-
 λησαν ἐπὶ λέξεως ἕτως. πρὸς μὲν τῆς ὀρθοδό-
 ξου καὶ καθολικῆς πίστεως, τελειότερον συνόδε
 ἡγουμένη τῆν ὑπεράγια, ἀκριβέστερον ἐξέτασιν
 δεῖν ἡμετέρας συνορῶμεν. ἐπειδὴ ἡ Φλαβιανὸς ὁ
 τὴν δισέβιος μνήμης, καὶ δισέβιος· ὁ τὴν δευτε-
 ρα λαβέσθαι· ἐπίσκοπος, ἐκ τῆς τῶν πε-
 πραγμῶν καὶ διαγνωστέων ἐρέυνης, καὶ αὐ-
 τῆς τῶν φωνῆς τῶν ἡγουμένων ἐξέτασιν τὸ τότε
 συνόδε, ὁμολογησάντων ἐσφαλθαι, καὶ μά-
 τω αὐτῆς κατηρηκέναι, ἐδὲν πρὸς τὴν πῶς ἐν
 σφαλῆνες δεινῶν. ἀδικῶς ἢ καθαιρεθῆναι.
 φαίνεσθαι ἡμῖν καὶ τῶν θεῶν ἀρέσκον δίκαιον εἶναι,
 ἢ πρὸς αἰνῶν τῶν θεῶν ἄτακτον ἐσέβεισθαι ἡμῶν
 δεσπότη, πρὸς αὐτῶν ἐπιμύμω διόσκορον τὸν ἐυ-
 λαβέσθαι ἐπίσκοπον ἀλεξανδρείας, καὶ ἰε-
 ρουσόλιον τὸν ἐυλαβέσθαι ἐπίσκοπον ἱεροσολύ-
 μων, καὶ θαλάσιον τὸν ἐυλαβέσθαι ἐπίσκο-
 πον καισαρείας, καὶ ἐυπέθειον τὸν ἐυλαβέσθαι
 ἐπίσκοπον δερβιλείας, καὶ ἐυσάθειον τὸν
 ἐυλαβέσθαι ἐπίσκοπον βηρυτῆ, καὶ βασί-
 λειον τὸν ἐυλαβέσθαι ἐπίσκοπον σελευκεί-
 ας τῆς ἰστανείας, τὰς ἐξ ἡμετέρας ἐρχηκότας καὶ
 ἐξ ἀρχόντας τῆς τότε συνόδε, ἐκπεσῆν
 διὰ τῆς ἱερέας ταύτης συνόδε κατὰ τὰς κα-
 νόνας τῶν ἐπισκοπικῶν ἀξιωματικῶν ἀλλοίως

A Post hæc Dioscorum conquestum esse
 indicant eadem acta, ita dicentem :
 quales nunc observantur regulæ, cum
 Theodoritus ingressus sit. Senatores
 verò respondisse, Theodoritum ut ac-
 cusatorem ingressum esse. Cumque
 Dioscorus subjecisset, illum inter Epi-
 scopos residere; rursus Senatores dixe-
 runt, Eusebium ac Theodoritum accu-
 satorum locum obtinere, perinde ac
 Dioscorus locum rei obtineret. Cum
 igitur universa acta secunda Synodi E-
 phesinæ perlecta essent, & sententia
 damnationis contra Flavianum & Eu-
 sebium similiter recitaretur, ubi ven-
 tum est ad locum, in quo scriptum est,
 Hilarius Diaconus dixit, contradicitur:
 Orientales Episcopi, & qui cum illis e-
 rant, exclamarunt. Anathema Dio-
 scoro. Eodem tempore Christus Dio-
 scorum deposuit. Flavianus deposi-
 tus est à Dioscoro: sancte Domine, tu
 illum vindica. Catholice Imperator,
 tu illum vindica. Leoni multos annos
 Patriarchæ multos annos. Post hæc
 cum sequentia perlecta essent, ex qui-
 bus apparebat universos Episcopos, qui
 tunc congregati erant, depositioni Fla-
 viani atque Eusebii consensisse, Glorio-
 sissimi Judices interlocuti sunt his ver-
 bis. De recta quidem & Catholica fi-
 de, crastino die perfectius convenien-
 te Concilio diligentiorē inquisitionem
 fieri oportere perspicimus. Quo-
 niam verò piæ memoriæ Flavianus, &
 Eusebius Reverendissimus Episcopus
 Dorilæi, ex scrutatione actorum ac
 decretorum, & ex ipsis vocibus eorum,
 qui in synodo quæ tunc facta est, præse-
 derunt: qui quidem confessi sunt se er-
 rasse, & frustra illos deposuisse, cum nul-
 latenus errassent in fide, injuste deposi-
 ti esse noscuntur: videtur nobis juxta
 id, quod Deo placet, justum esse, mo-
 do id placuerit sacratissimo ac piissimo
 Domino nostro, ut Dioscorus Reve-
 rendissimus Episcopus Alexandriae, &
 Juvenalis Reverendissimus Episcopus
 Hierosolymorum, & Thalassius Re-
 verendissimus Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, & Eusebius Reveren-
 dissimus Episcopus Ancyrae, & Eusta-
 thius Reverendissimus Episcopus Be-
 rtyti, & Basilius Reverendissimus Epi-
 scopus Seleuciæ Isauriæ, qui tunc au-
 thoritate præditi Concilio præfue-
 runt, eidem pœnæ subjaceant, sacro-
 sancti Concilii sententiâ, juxta sacros
 canones alieni ab Episcopali dignitate
 judicati: cunctis quæ consequenter ge-
 R r

ita fuerint ad sacratissimi Principis notitiam perferendis. Post hanc interlocutionem acclamatum est ab Orientalibus Episcopis: iustum est hoc iudicium. Illyriciani vero exclamarunt: universi peccavimus: universi veniam consequamur. Cumque Orientales iterum acclamaissent: hæc sententia iusta est: homicidam Christus deposuit. Christus Martyras vindicavit. Senatores interlocuentes pronuntiarunt, ut Episcoporum, qui convenerant unusquisque seorsum fidem suam exponeret: pro certo habens, sacratissimum Imperatorem juxta expositionem fidei trecentorum & octodecim Patrum, qui Nicææ congregati sunt, & centum ac quinquaginta illorum, qui Constantinopolim convenere; item juxta Epistolas sanctorum Patrum Gregorii, Basilii, Hilarii, Athanasii, Ambrosii, & juxta duas Cyrilli Epistolas, quæ in prima Synodo Ephesina recitatae sunt, credere. Nam & Reverendissimum Senioris Romæ Episcopum Leonem, juxta eandem fidem Eutychem deposuisse. Hunc in modum finita hac actione, cum Religiosissimi Episcopi ad alteram actionem soli convenissent, Eusebius Episcopus Dorylæi libellos porrexerat pro se & pro Flaviano; Quibus Dioscorum accusabat, quod eadem cum Eutyche sentiret, & quod Sacerdotium ipsis ademisset. Adjecit etiam, voces quasdam, quæ in Synodo tunc congregata minime dictæ essent, à Dioscuro Actis insertas fuisse: curasse præterea eundem Dioscorum, ut Episcopi in charta pura subscriberent. Postulavitque ut Acta omnia secundæ synodi Ephesinæ, Episcoporum, qui congregati erant iudicio infirmarentur, utque ipsi dignitatem Sacerdotii recuperarent, utque nefarium illud dogma Anathemate damnaretur. Petiit etiam post recitationem libelli sui, ut Adversarius adesset. Cumque Episcopi iussissent ut id fieret, Aetius Archidiaconus & Primitivus Notariorum dixit, profectum se esse ad Dioscorum, itidemque ad reliquos: Dioscorum vero respondisse, prohiberi se à custodiis, ne ad Concilium veniat. Facta iterum interlocutione iustum est, ut Dioscorus pro foribus Concilii quæreretur. Et cum repertus non esset, Anatolius Constantinopolis Episcopus interlocuens dixit, debere illum evocari & Concilio interesse.

Αγωνίως, πάντων τῶν πατριαρχικῶν ἐπισκοπῶν τῆς θείας κορυφῆς γνωριζομένων. ἐφ' οἷς ἐπέειπεν ὁ ἀναθολικός, αὐτῆς δικαίας κείνης. αὐτῶν ἰλλυριῶν ἐπίσκοποι ἐπεκραύγασαν, πάντες ἐσφάλημεν, πάντες συζητήσαμεν ἀξιοθωρήσασθαι καὶ πάλιν τῶν ἀναθολικῶν ἐπισκοπῶν. Ἰνδικαία ψῆφός τὸν φονέα ὁ χριστὸς κατέδειξε, τὰς μάρτυρας ὁ χριστὸς ἐξεδέδειξεν· οἱ συγκλητικοὶ διεάλθησαν, ὥστε ἐκείνων ἐπιτρόπων τῶν συνελεγμένων ἰσοζυγῶντες τὴν οἰκίαν ἐκείνης πίστεως, γνωρίσασθαι ὡς ὁ θεὸς ταῖς βασιλείαις καὶ τῶν ἐκείνων ἐν νικαίᾳ τριακοσίων καὶ κατὰ τὴν ἐκείνων ἰνδικαίᾳ ἐπιστολῶν καὶ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἁγίων πατέρων, γρηγορίου, βασιλείου, ἰλαρίου, ἀθανασίου, ἀμβροσίου, καὶ τὰς δύο τοιαύτων κυρίως, τὰς ἐπιτῆ πρῶτῃ συνόδῳ τῆς ἐκείνης δημοσιουθείσας πιστεύειν καὶ γὰρ καὶ τὸν ἐκείνου λαβέσασθαι ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας ἡμετέρας λέοντα, εὐτυχῆ ἐπιτέτοις κατέδειξε, ἐπιτοίνου καὶ ταύτης τῆς συνελεύσεως κατὰ τὴν ἐκείνης, ἐς ἑτέραν συνελεύσαντων μόνων τῶν ἐκείνων ἐπιτρόπων, λεβέλλου ἐπέδειξε εὐσεβίου ὁ δ' ἰσοζυγῶν ἐπίσκοπος καὶ ἰσοζυγῶν καὶ φλαβιανῆ, δι' ἐπεμμένον ἐκείνου σκόρως τὰ αὐτὰ εὐτυχῆ φρονήσαντι, καὶ ὅπως αὐτὸς τῆς ἐκείνης ἀφείλετο· ὡς ἐκείνου θεοῦ καὶ φωνῆς μὴ ἐξημένους τῆ τῶν καὶ τὰ ἀλλοθίση συνόδῳ προσέδειξε ἐκείνου ἰσοζυγῶν καὶ ὡς ἀγράφως χάριτας παρὰ ἐκείνου εὐσεβίου καὶ ἰσοζυγῶν καὶ ἐκείνου ὡς ἐκείνου ψῆφου τῶν συνελεγμένων ἀνευθύνῃται πάντα τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ τῆς ἐκείνης ἐφείσω πεπραγμένα, καὶ ἔχειν αὐτὸς τὴν ἐκείνης ἐκείνου, καὶ ἀναθεματίζῃ τὸ μὴ ἐκείνου δόγμα καὶ ἠξίωσε μὴ τὴν ἀναγνωρίσασθαι τὸν ἀντίδικον παρεῖναι. ἐδὴ διαλαλήσαντες ἡμετέρας, εἰρήκεν ἀεπὶ ἀρχιδιακόνου καὶ πρεμικηρίου νοταρίων, ὡς δὲ ἐκείνου πρὸς διόσκορον, ὡς περ ἐν ἐκείνου πρὸς τὰς ἀλλοθίς, ἐεῖπε, μὴ συγχωρεῖσθαι ἐκείνου φυλακόντων αὐτὸν παρὰ χρεῖσθαι καὶ διελάλῃτη ζητηθῆναι τὸν διόσκορον πρὸς τὸ συμβεβηκός. καὶ μὴ εὐρεθέντες αὐτὸς ἀναθολικῶν ἐπίσκοπος καὶ κωνσταντινουπόλεως διεάλθησεν, ὁφείλειν αὐτὸν μετακληθῆναι, καὶ ἐν τῇ συνόδῳ παραχρῆσθαι

καὶ τότε χυόμενοι, ὡς χυόμενοι οἱ δόσκαλόν-
 τες, εἰρήκασιν εἰπεῖν αὐτὸν, φυλάττωμαι ἐγώ, εἰ δὲ
 σύχωρῶσί μοι καλεσθῆναι, εἰπάτωσαν. καὶ εἰπόν-
 των αὐτῶ τῶν ἀπεσταλμένων, ὡς πρὸς αὐτὸν, ἔ-
 πρὸς ἡμᾶς μαγίστρινας ἀπεσταλῆσαν, διεξήλθον
 εἰπεῖν αὐτὸν, ἔτοιμός εἰμι ὡς ἀγαθὸς εἰς τὴν ἀ-
 γίαν καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων ἀλλὰ κωλύομαι
 οἷς πρὸς θεοῦ ἐν ἐμῇ, ὡς καλεσθῶν αὐτῶν
 ὡς δὲ διοσκόρου, ὑπήνησεν ὁ θεὸς ἔμαγίστρα
 τῶν θείων ὁ Φικίων, καὶ μετὰ αὐτὸ πάλιν γεγό-
 νασι πρὸς διοσκόρον οἱ ἐπίσκοποι, καὶ πάλιν τῶν
 ἐν σημείοις τῶν ἀρχόντων ἀναγνώστῳ, ἐ-
 δήλωσεν ἐπὶ λέξεως τὸν διοσκόρον εἰπεῖν ταύ-
 τα συναγαγὼν ἐμαυτὸν, καὶ γνῶν τὸ συμφέρον,
 τὰ δὲ διοσκορέομαι ἐπειδὴ ἐν τῇ πρὸς ταύτης
 συνόδῳ καθεζόμενοι οἱ μέγαλοπρεπῆσιν ἀρ-
 χόντες, ὥρισαν πολλὰ καὶ πολλὰ ἐκάστου δια-
 λαλιῶν, νῦν δὲ εἰς δευτέραν καλεῖμαι σὺν ὁδόν,
 εἰς τὴν τῶν προειρημένων ἀνασκυθῆναι, ὡς ἀκα-
 λῶ τὰς πρῶτην ἐν τῇ συνόδῳ παραγενομένης
 μεγαλοπρεπῆσιν ἀρχόντας, καὶ τὴν ἱεράν
 σύγκλητον, ἢ νῦν παρῆναι, ἵνα πάλιν τὰ αὐτὰ
 γυμνασθῆναι πρὸς ὃν ἀκάκων δηλοῖ τὰ πεπρα-
 μένα διεξελθῆναι ἐπὶ λέξεως αὐτῶν. ἔχ' ἔτι ἔτι
 κέλδυσεν ἡ ἀγία καὶ μεγάλη σὺν ὁδὸς τὴν ὑμέτε-
 ραν ἀγίότητα παρῆναι, ὡς ἀνασκυθῆναι
 τὰ ἐπιτῶν μεγαλοπρεπῆσιν ἀρχόντων ἢ
 ἐπὶ τῇ ἱεράῃ συγκλήτῃ πρῶτον ἀλλ' ἡμᾶς
 ἀπέσταλεν, ὡς καλεσθῆναι σε τὸ συνέδριον, καὶ
 μὴ ἀπολειφθῆναι αὐτὴν τὴν σὴν ὁσιότητα, πρὸς
 ὃν διοσκόρου εἰρηκέν, ὡς τὰ ὑπομνήματα λέ-
 γουσιν, εἰρήκατέ μοι νῦν ὅτι λιβέλλης ἐπέδω-
 κεν διοσκόρου, παρακαλῶ πάλιν παρῶν ἀρ-
 χόντων καὶ τῆ συγκλήτῃ δοκιμασθῆναι τὰ καὶ ἐ-
 μεῖς ἐπὶ αἰτέρων τοῖσιν ἐκείνων, αὐτῶν ἀπε-
 σταλῆσαν οἱ οὐφείλοντες τὸν αὐτὸν πρὸς ἑστέρας
 διοσκόρον τοῖς πεπραπτομένοις παρῆναι, καὶ τότε
 χυόμενοι, ἐπαναζήσαντες οἱ ἀμεφθέντες
 εἰρήκασιν ἔχειν ἐν σημείοις τὴν αὐτὴν φωνήν. ἀ-
 δηλοῦσιν αὐτὸν εἰπεῖν, ἡ δὲ φθασας δεδήλωκα,
 τὴν ὑμέτερα θεοσεβεία, ὡς ὅτι καὶ ἀρρώστια συνέ-
 χομαι, καὶ δεξιῶ ὡς καὶ ἡμεῖς μεγαλοπρεπῆσιν ἀ-
 ρχόντας, καὶ τὴν ἱεράν σύγκλητον, ἢ νῦν παρῆ-
 ναι τῇ τῶν ἐξ ἡσθημένων κρίσει. ἐπειδὴ δὲ
 μοι τὰ ἀρρώστιας ἐπελάθη, τότε χάριν τὴν
 ὑπέρθεσιν πεποιήμαι, καὶ κεκέρπον εἰπεῖν τὰ ὑ-
 πομνήματα δηλοῖ πρὸς τὸν διοσκόρον, πρῶτον
 μὴ δὲν ἀρρώστιας εἰπεῖν, ὁφείλειν ἐν αὐτὸν

A Quod cum executioni mandatum fu-
 illet, redeuntibus, qui missi fuerant ad
 Dioscorum, renuntiaverunt eum dixisse:
 Sub custodia sum. Dicant custodes,
 velint ne mihi permittere, ut ad Con-
 cilium pergam. Cumque Legati Con-
 cillii respondissent, se ad illum missos esse,
 non verò ad Magistrianos: retulerunt
 Dioscorum hæc dixisse: Paratus sum
 venire ad sacrum & universale
 Concilium: sed prohibeor. Quibus
 adjecit Himerius, redeuntibus ipsis à
 Dioscoro occurrisse adjutorem magi-
 stri sacrorum officiorum, & Episcopos
 unà cum illo reversos esse ad Diosco-
 rum, deque illis quædam se habere, quæ
 notis excepisset. Ea perlecta indica-
 bant, Dioscorum hæc ad verbum dixisse.
 Postquam me ipse recollegi, &
 quid mihi expediret, consideravi, ista
 respondeo. Quandoquidem in superiore
 consessu, magnificentissimi judi-
 ces post multas cujusque interlocutio-
 nes multa decreverunt; nunc verò ad
 secundum consessum vocor, ut præd-
 icta infirmentur; rogo ut magnificen-
 tissimi judices & amplissimi Senatores,
 qui priori conventui interfuerunt,
 nunc quoque intersint, quò eadem ite-
 rum examinentur. Cui Acacius, ut in
 iisdem actis refertur, respondit his ver-
 bis. Sancta & magna Synodus, non
 ideo sanctitatem tuam adesse iussit, ut
 ea, quæ coram magnificentissimis Ju-
 dicibus & sacro Senatu gesta sunt, in-
 firmentur: sed nos misit ad te, mandans
 ut ad Consessum venias, nec absit ab eò
 Sanctitas tua. Cui Dioscorus ita re-
 spondit, ut in iisdem actis habetur. Mo-
 do dixistis mihi, Eusebium libellos por-
 texisse. Iterum postulo ut coram judi-
 cibus ac Senatu mea causa examinetur.
 Et post alia ejusdem modi, quæ actis in-
 ferta leguntur, rursus missi sunt, qui
 Dioscorum hortarentur, ut gestis interef-
 lect. Quod ubi factum est, hi qui missi
 erant, reversi dixerunt, se responsio-
 nem Dioscori notis exceptam habere,
 quæ est hujusmodi. Jam antea pietati
 vestræ significavi, me morbo laborare,
 & postulare ut magnificentissimi judi-
 ces & sacri Senatus nunc quoque in-
 tersint iudicio eorum, quæ examinandi
 sunt. Sed quoniam morbus meus
 increvit; idcirco adesse non potui.
 Tum vero Cecropius, ut in iisdem ac-
 tis legitur, Dioscoro dixit, paulo ante
 nullam mentionem morbi ab illo fa-
 ctam fuisse: proinde sacris regulis sa-
 tisfacere eum debere. Cui Diosco-
 R f 2

rus respondit his verbis: Semel dixi, Ju-
dices adesse oportere. Adhæc Rufinus
Samofatenſis Episcopus Dioſcoro dixit
Canonicum constitutum esse Judicium
& posse Dioſcorum, si adesset, cuncta,
quæ veller, libere dicere. Cumque Di-
oſcorus interrogasset, utrum Juvenalis
& Thalassius atque Eustathius ad Con-
cilium venissent, respondit Pergamius,
nihil istud ad rem pertinere. Quibus
verbis Dioſcorum hæc subjecisse, ead-
em acta testantur: postulasse se à Chri-
sti antistissimo Imperatore, ut juberet
magnificentissimos Judices interesse
Concilio, & eos, qui unâ cum ipſo ju-
dicaverant. Quibus legati à Concilio
missi responderunt, eum solum ab Eu-
sebio accusatum esse, nec reliquos ad-
esse debere, tum verò Dioſcorum in-
tulisse, alios quoque adesse oportere,
qui unâ cum ipſo judicavissent. Ne-
que enim Eusebium privatam adversus
ipſum causam habere, sed commu-
nem, ob ea quæ omnes simul judicavif-
sent. Et cum legati in iisdem perſta-
rent, Dioſcorus respondit. Quæ dixi,
semel dixi, nec amplius habeo, quod
dicam. Quibus renunciatis, Eusebius
Episcopus Dorylæi dixit, se adversus u-
num Dioſcorum causam habere, ad-
versus alium præterea neminem. Po-
stulavitque ut tertiavocatione Dioſco-
rus citaretur. Post hæc Aetius retulit,
quosdam qui se Clericos esse dicerent,
unâ cum aliis Laicis ab urbe Alexan-
dria venientes, nuper libellos porrexif-
se adversus Dioſcorum, & nunc pro fo-
ribus Concilii stantes vociferari. Cum
ergo libellos obtulisset primum qui-
dem Theodorus, qui sanctæ Alexan-
drinorum Ecclesiæ Diaconus fuerat:
Deinde Ischyrio similiter & ipſe Dia-
conus: tum Athanasius presbyter &
Cyrilli sororis filius: Ac postremo So-
phronius, quibus Dioſcorum partim ob
blasphemias, partim ob corporalia
quædam damna & violentas pecuniæ
exactiones accusabant: tertia voca-
tione citatus est Dioſcorus, monitus-
que est, ut ad concilium accederet.
Regressi igitur, qui ad hoc missi fuerant
nuntiarunt Dioſcorum ista dixisse. Sa-
tis superque docui pietatem vestram:
nec iis aliud quidquam adjicere pos-
sum. Rursus instantibus legatis, e-
umque ut veniret hortantibus, cum
idem semper respondisset Dioſcorus,
Paschasius Episcopus dixit. Jam ter
vocatus Dioſcorus haudquaquam
comparuit, torquente ipſum concien-

Α τοὺς κανόνι τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι πρὸς ὃν ὁ δὲ
σκορὸς ἀπεφώνητο, ἀπαξ εἶπον ὀφείλει πα-
εἶναι τὰς ἀρχόντας εἶτα τὸν ῥεφίνον εἰπεῖν
πρὸς αὐτὸν Ἐπισκοπον σαμοζάτων, καὶ κατα-
τάκινε μὲν καθεστάναι, καὶ δύνασθαι αὐτὸν πα-
ραγγεῖλαι μὲν ἀβέλεθ' διεξελθεῖν. πυθαγόρου
ἢ διοσκόρου εἰς βενάλιος ἐβαλάσιος πα-
εγένοντο καὶ εὐστάθιος, ἀπεκρίνατο ὡς ἔδει πρὸς
ἐπ' αὐτὸν πρὸς ἀδιοσκόρον εἰπεῖν τὰ περὶ ῥεφί-
να δηλοῦσι ὡς ἀκαλεῖσαι τὸν φιλόχριστον βα-
σιλέα, ὡς ἐκ τῶν ἀρχόντων παρεῖναι, καὶ τὴν
συνὴν αὐτῶν δεδικακῶτα, καὶ πρὸς ταῦτα τὴν
B πεμψθέντας εἰπεῖν, μόνος κατήγορος αὐτῶν τῶν
δυσέβειον, καὶ πάντας ὀφείλειν παραγγεῖλαι
καὶ πρὸς ταῦτα τὸν διοσκόρον εἰπεῖν, ὀφείλει
καὶ τὰς ἄλλας παρεῖναι τὰς συνὴν αὐτῶν δεδικα-
κῶτας. μή τ' ἔγωγε ἰδικὸν ἔχειν πρᾶγμα πρὸς
αὐτὸν τὸν δυσέβειον ἀλλ' εἰ ἄρα ὡς ἂν πάντες
δεδικακῶσι καὶ πάλιν ἠπμενάντων τῶν
C πεμψθέντων ὡς ἐτέτε, ἀπέφησεν ὁ διοσκό-
ρος εἰπεῖν, ἀπαξ εἶπον, ἀεὶ εἶπον καὶ παραγγεῖ-
ται τῶν εἰπεῖν ὅτι ἔχω πρὸς ἀδιοσκόρον ὁ δὲ
δορυλαῖος διεξήλθε, πρὸς μόνον διοσκόρον ἔ-
χειν, καὶ πρὸς μηδένα ἕτερον καὶ ἠξίωσε πε-
C τηκλήσει κληθῆναι τὸν διοσκόρον καὶ ὑπο-
λαβῶν εἰπεῖν, ἐδίδασκε, πρὸς ὅλην πῖναις λεί-
ταις ἐαυτῶν κληρικῶν καὶ καὶ ἐτέρον λαϊκῶν τῶν
ἀλεξανδρέων ὀρμωμένους, ἠπιδεῖναι λεί-
λας καὶ διοσκόρου, καὶ τῶν πρὸς ἑ συνεδρι-
εῖσθ' ὡς ἐκ βοήσεως ἐκ ἐκ τῶν καὶ πρὸς ὅλην μὴ
πρὸ δεδικακῶτος θεοδώρου διακόνου χημένους τὸν
ἀλεξανδρεῖα ἀγίας ἐκκλησίας, εἶτα ἢ ἐκ τῶν
ειώντων διακόνου, καὶ ἀθανασίου πρὸς ὅλην
καὶ ἀδελφίδ' ἐκ τῶν καὶ πρὸς γε σαφρο-
νίου, δι' ὧν ὡς τε βλασφημιῶν ἐνεκαλεῖται
διοσκόρου, ὡς τε σωματικῶν καὶ βιαιῶν ἀ-
φαιρέσεως χημάτων, τρίτη κλησίς γέγονε
πρὸς τὴν πρὸς τὸν διοσκόρον παραγγεῖλαι
τοὺς ἀεὶ ἐπαναζεύξαντες οἱ ἐπὶ τῶν ἀου-
εισμένοι, εἰρήκασιν εἰπεῖν τὸν διοσκόρον, ἀν-
τάρκως ἐδίδαξα τὴν ὑμετέραν θεοσεβείαν,
οἷς προαδεῖναι τι ἐδύναμαι. καὶ αὐτῶν δὲ
τὰ αὐτὰ εἰρηκῶτα τὰ αὐτῶν διοσκόρου, ἐπι-
μενάντων τῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν σα-
λέντων, παρκασιῶν ἐπίσκοπος εἰπεῖν καὶ
ἤδη τρίτον κληθεῖς διοσκόρου, ἐπαρῶν
νετο, ὑπὸ σιωπῆς βαλλόμενος, ἐ-
πὶ πρὸς ὁ τῶν ἐπὶ

σκόπων Διοκλειανῶν, ὑποπεπληκέναι αὐ-
 τὸν τοῖς κανόσι, περὶ τῆς Ἰπσκοπίας συμ-
 νης εἰπόντι, ὅτε ἐφονδύετο ἄγιος Φλαβι-
 νός, ἐδὲν ἀκόλαστον ἐπερχόμενον αὐτῷ, οἱ τὸν
 τόπον ἐπέχοντες λέοντος Ἰπσκοπίας τῆς
 περὶ Ἑλλάδας ῥώμης. ἀπεφάναντο Ἰπσκοπίας
 ταῦτα. δὴλα γεγῆται τὰ τεθλημένα
 διακόνων τῶν Ἰπσκοπίας τῆς ἀλεξανδρείας
 μεγαλοπόλεως ἐπισκόπων τῆς τῶν κανόνων
 ἰσχύος, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ ἀσέως
 ἐκ τῆς ἰσχύος ἐξετάσαντων ἐν τῷ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, καὶ δὲ τῆς σήμερον πεπραγμένων.
 οὗτοι γὰρ ἵνα τὰ πολλὰ παραλείπωμεν, δι-
 τυχή τὸν ὁμοδόξον αὐτῶν, καθαιρεθέντα κα-
 νονικῶς πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπισκόπῃ ἐν ἀγίοις
 φαιδρῶν πατρῶν ἡμῶν καὶ δευτεροεπισκόπῃ
 Φλαβιανῶν, ἀνθεντήσας ἀκανονιστικῶς ἐς κοι-
 νωνίαν ἀνεδέξατο, πρὸς ἡσυνεδρῶσιν ἐν τῇ
 ἰσχυῶν μὲν τῶν Θεοφιλῶν ἐπισκόπων. ἀλλ'
 ἐκείνοις μὲν ὁ Διοκλειανὸς ἐφ' οὗ συζητήσαν
 ἀπένειμμεν Ἰπσκοπίας ἐκείσε μὴ τῶν γινώσκων ὑπ'
 αὐτῶν πεπραγμένους: οἱ καὶ διετέλεσαν
 μέχρι τῆς ταραντος ἐπὶ μὲν τῶν ἀγίων τῶν δε-
 δευτεροεπισκόπων λέοντι, καὶ πρὸς τῇ ἀγία καὶ
 οὐκ ἐκκλησιαστικῇ συνόδῳ. ἐδὲ χάριν καὶ ἐν τῇ
 αὐτῇ κοινωνίᾳ ἀνὴρ ὁμοπίστους ἐδέξατο. οὗτοι
 Ἰ καὶ μέχρι τῆς παρόντος διέμεινε σεμνυ-
 νόμῃ ἐν ἐκείνοις, ἐφ' οἷς ἐδὲ γένειν, καὶ ἐς
 γῆν κεκρυφέναι ὁ Φείλιος πρὸς τούτοις δὲ, ἐ-
 δὲ τῶν ἐπιστολῶν ἀναγνωσθῆναι συνεχώρη-
 σε τῶν μακαριωτάτων πατέρων λέοντος, τῶν
 γραφῶσαν παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις τῶν
 μνήμων Φλαβιανόν, καὶ ταῦτα πολλάκις πα-
 ρακλήθεις ἀναγνῶναι ταῦτα ὑπὸ τῶν κε-
 κομικῶτων, καὶ μετ' ὅρκων ποιήσαντες τῶν
 ἀναγνώσων ὑποχόμενοι ἥς μὴ ἀναγνω-
 σθῆναι, σκανδάλων καὶ βλάβης ἀνά τῶν οἰ-
 κουμενῶν ἀγίων αἰσθηθῆσαν ἐκκλησίαν.
 ἀλλ' ὁμοῦς τοιούτων παρ' αὐτῶν τοληθέντων,
 ἐπισκοπῶμεν πρὸς τῆς περὶ τῆς ἀνοσίας αὐ-
 τῶν περὶ τῆς φιλανθρωπίας τινὸς αὐτὸν ἀ-
 ξιώσαν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Θεοφιλῶν ἀγίων
 ἐπισκόπων, καίτοι μὴ Ἰ τῶν ἀνθεντῶν πα-
 ρακλήθεις αὐτῶν τῆς κρίσεως ἐγκρίσας. ἐ-
 πεὶ δὲ Ἰ τοῖς δὲ τῶν τῶν περὶ τῆς ἀνοσίας
 νομίαν ὑπερηκόνησεν, ἐτόλμησε δὲ καὶ ἀ-
 κοινωνίαν ὑπαγορεύσαντα κατὰ τῶν ἀγίων
 τε καὶ οὐκ ἀγίων ἀρχιεπισκόπῃ τῆς με-

Atia. Et interrogavit Episcopus, qui
 aderant, quam pœnam commeruisset.
 Cumque Episcopi ad hæc respondi-
 sent, illum in canones commississe, &
 Proterius Episcopus Smyrnæ dixisset:
 quando S. Flavianus occisus est, nihil
 recte, neque ordine factum est super il-
 lo: Vicarii Leonis Episcopi Senioris
 Romæ ita decreverunt ad verbum.
 Quæ Dioscorus, antehac Episcopus
 magnæ civitatis Alexandria, contra
 ordinem canonum & contra discipli-
 nam Ecclesiasticam attentavit, mani-
 festa sunt, tam ex his, quæ jam sunt ex-
 aminata in primo confessu, quam ex
 his, quæ hodierno die sunt gesta. Hic
 enim, ut plurima alia prætermittamus,
 Eutychem eadem cum ipso sentien-
 tem, regulariter à proprio depositum
 Episcopo, sanctissimo scilicet patre
 nostro & Archiepiscopo Flaviano,
 propria auctoritate contra sacros cano-
 nes in communionem suscepit, prius-
 quam Ephesi confedisset unâ cum reli-
 quis Deo charissimis Episcopis. Ve-
 rum Episcopis quidem Apostolica se-
 des veniam concessit ob ea, quæ illic
 ab iisdem non sponte gesta fuerant.
 Qui quidem hætenus permanferunt,
 sanctissimo Archiepiscopo Leoni &
 sanctæ universalis Synodo obsequen-
 tes. Qua de causa eos, utpote ejus-
 dem cum ipso fidei cultores, in com-
 munionem suam recepit. Hic verò,
 in hodiernum usque diem ob eagra-
 rari non desinit, quorum causâ gemere
 & ad terram usque sese inclinare de-
 buerat. Præterea Epistolam beatissi-
 mi Papæ Leonis quam ille ad sanctæ
 memoriæ Flavianum conscripserat,
 legi minime permisit: idque quamvis
 sapissime rogatus esset ab iis, qui Epi-
 stolam attulerant, & quamvis ipsemet
 adjecto jurejurando pollicitus esset, se
 eam recitari iusturum. Quâ minime
 prælectâ, sanctissimas per universum
 orbem terrarum Ecclesias scandalis
 ac detrimentis complevit. Sed ta-
 men, quamvis tot ac tanta ab eo præ-
 sumpta sint, propositum nobis erat,
 quod quidem ad prius ejus im-
 pium facinus pertinet, clementer il-
 lum ac benigne tractare, sicut & reli-
 quos DEO dilectos Episcopos, licet
 isti non eandem ac ille judicandi po-
 testatem habuissent. Sed quoniam
 priorem injustitiam posterioribus fa-
 ctis longe superavit: ausus quippe
 est excommunicationem dictare ad-
 versus sanctissimum ac religiosissi-

mum magnæ Romæ Archiepiscopum Leonem. Præterea cum libelli pleni
 criminum ac flagitiorum sancto & magno Concilio contra illum oblatus
 essent, semel, iterum ac tertio vocatus juxta canonum præscripta per Dei
 amantissimos Episcopos, minimè obtemperavit, propriâ videlicet consci-
 entia ipsum lancinante. Eos denique qui à diversis Synodis juste depositi fu-
 erant, illegitime in communionem suscepit: contra semetipsum sententiam
 protulit, Ecclesiasticis legibus sæpius proculcatis. Idcirco sanctissimus
 ac beatissimus magnæ & Senioris Romæ Archiepiscopus Leo, per nos,
 & per præsentem Synodum, unâ cum beatissimo & omni laude dignissimo
 Apostolo Petro, qui petra & basis est Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fidei
 fundamentum: Episcopali cum dignitate exiit, & ab omni Sacerdotali
 officio alienum pronuntiavit. Sancta igitur & magna hæc Synodus, super
 memorato Dioscuro, ea quæ canonibus placita sunt decernat. Quæ cum
 ab Anatolio & Maximo, & à reliquis Episcopis confirmata essent, exceptis
 iis, qui unâ cum Dioscuro à Senatu fuerant depositi, relatio de his rebus
 ad Marcianum Principem scripta est à Concilio, & libellus depositionis ab
 eodem Concilio missus est ad Dioscorum in hæc verba. Scias te ob despe-
 ctum sacrorum canonum, & ob contumaciam quâ usus es erga hanc san-
 ctam & universalem Synodum: eo, quod præter alia crimina, de quibus
 convictus es, tertio vocatus ab hoc sancto & universali Concilio juxta sa-
 cros canones, ut accusationibus responderes, minime occurristi, Octo-
 bris mensis præsentis die tertio decimo à sancta & universali Synodo de-
 positum esse, & ab Episcopatu omnique Ecclesiastico munere submotum.
 Post hæc cum de his rebus ad religiosissimos etiam Clericos sanctissimæ
 Alexandrinorum Ecclesiæ scriptæ essent litteræ, & Edictum contra Dio-
 scorum propositum fuisset, confessus iste finem accepit. Hunc in modum
 finito superiore confesso, Episcopi denuo congregati, ad interrogatio-
 nem Judicium, qui rectam fidem exponi postulaverant, responderunt,
 nihil amplius esse statuendum, cum causâ Eutythis finem accepisset, & Episcopi Romani judicio esset termina-
 ta, cui universi acquievisserunt. Rurfus

γάλης ρώμης λέοντι, πρὸς ἡτέτοις, καὶ
 ἑλλων ᾠδονομιῶν μισθῶν καὶ ἀντὶ πρὸς
 νεχθέντων τῇ ἀγία καὶ μεγάλη συνόδῳ, καὶ
 ἀπαξ, καὶ δις, καὶ τρίς διὰ Θεοφιλῶν ἐπι-
 σκόπων κανονικῶς κληθεὶς ἐχ' ὑπήκουσεν, καὶ
 πρὸ τῶν ἰδίων συνειδότη, δηλονότι κελεύμενος
 καὶ τὰς ᾠδὰς συνόδων διαφόρων ἐνδέξασθαι
 καθαιρεθείας, παρανόμως ἐδέξατο, ἀλλὰ
 κατ' ἐαυτῶν ἡγήσασθαι ἑξήνεγκε, διαφρα-
 τὰς ἐκκλησιαστικὰς παθήσας Θεομῆς, ὡς
 ὁ ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἀρχιεπί-
 σκοπος τῆς μεγάλης καὶ πρεσβυτέρης ρώ-
 μης λέων δι' ἡμῶν καὶ τῆς παρέσης συνό-
 δου τρισμακαρίως καὶ πανευφήμως πρὸς
 δόξασθαι, ὅς ἐστιν πέτρα καὶ κρηπίς τῆς καθο-
 λικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως
 θεμέλιος τυγχάνει, ἐγγύμνωσεν αὐτῷ ἐπι-
 επισκοπικῆ ἀξιώματι, καὶ πᾶσι ἱερο-
 κῆς ἠλλοθρίωσεν ἐνεργείας: τοιγαρὶν ἡ ἀγία
 αὐτῆ καὶ μεγάλη σύνοδος, τὰ δόξαντα τοῖς κα-
 νόνοι ἐπι τῷ μημονοθέντι διοσκορῷ ὑπο-
 λαβὼν δὴ κυρωθέντων παρὰ ἀνατολίας, μακα-
 ρίως αὐτῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, ἀνδρείων τῶν
 ἀμα διοσκορῷ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν καθαρῶν
 ἡ ἀναφορὰ πρὸς τῶν πρὸς μαρτυρίαν
 γράφει παρὰ τὴν συνόδον, καὶ ἡ καθαιρεθεί-
 ἀπέπεσε διοσκορῷ παρὰ τὴν αὐτῆς συνόδου
 σα ἄδελφῶν γνώσκε σαλὸν διὰ τὴν καὶ τῶν
 κανόνων ὑπεροψία, καὶ διὰ τὴν ἀπειθείαν
 τὴν πρὸς τὴν ἀγίαν ταύτην καὶ οἰκουμενικὴν
 συνόδον, ὑπερῶν πρὸς τοῖς ἀλλοῖς πλημμελήμα-
 σις ἐάλως, καὶ τριτον κληθεὶς παρὰ τὴν ἀγίαν
 καὶ μεγάλην συνόδον, καὶ τὰς θείας κανόνας
 ἐπι τὸ διοσκορῷ τοῖς ἐπαγομένοις, ἐκ αὐτῆ
 ἡσας μὴν ὀκτωβρίῳ τῶν ἐνεσῶντι τρισημηνί-
 ῳ, παρὰ τὴν ἀγίαν καὶ οἰκουμενικὴν συνόδον καὶ
 ῥῆσιν τὴν ἐπισκοπῆς, ἡ πανθὸς ἐκκλησιαστικῆς
 θεσμῶν ὑπάρχων ἀλλότριον. εἶτα τῶν πρὸς τὴν
 ἡν γραφέντων καὶ πρὸς τὰς Θεοφιλεῖς ἐπισκο-
 πους τὴν ἀλεξανδρείαν ἀγιωτάτης ἐκκλησίας
 καὶ πρὸς τὸν καὶ τὸν διοσκορῷ γηρομένον, καὶ
 τῆς αὐτῆς συνελδύσεως πέρασ ἐδέχετο ἕως
 ἐν τῷ φθασάσης συνελδύσεως ἐπεραλῶν τῶν
 ταύτην καὶ αὐτῆς συναλιθῆς ἐφασκον τῶν
 πρὸς τῶν ἀρχόντων, διδασκῶνται ἐλαμένον
 τὸ θεῖον θρησκείας, καὶ ὡς ἐδὲν τὴν πρὸς ἀλλο-
 θήνη ἀπαξίαν καὶ εὐτυχὴ πέρασ δεξασθαι
 ἡ διασωθέντων ᾠδῶν ἐν ῥώμῃ ἐπισκοπῆς, καὶ

καὶ πάντες ἐσείχησαν βοῶντων τε αὐ πάντων
 τῶν Ἐπισκόπων πάντας τὰ αὐτὰ λέγειν, καὶ τῶν
 ἀρχόντων διαλαλησάντων ἕκαστον πατριάρχην
 ἐκλεγόμενον ἐν ἡ δούλειον τῆ ἰδίας διοικήσεως
 πρεσβυτον, ἐς μέσον παρελθεῖν, ὡς τῶν ἑκά-
 στε Φανερωθῆναι γνώμην, Φλωρέντιον ἐπί-
 σκοπον Σαρδων ἐν δόσιμον ἤτησεν, ἐφ' ᾧ μὲν
 σέμματα παρελθεῖν αὐτὸς τῆ ἀληθείας καὶ
 κερῶπιον ἐπισκοπὸν σεβαστοπόλεως ἐφη-
 ταῦτα ἢ πῆσι καλῶς εἰρηθε τῶν τριακοσίων δε-
 καοκλιῶ ἀγίων πατέρων, ὅς ἐβεβαιώθη πρὸς τῶν
 ἀγίων πατέρων, ἀθανασίος, κυρίλλος, καλεστίνος,
 ἰλαριος, βασιλείος, γρηγορίου, καὶ νῦν πάλιν δια-
 τῆ ἀγίων ἀτρε λείων καὶ ἀξιωματικῶν τῶν ἀ-
 γίων πατέρων τῶν τῆ καὶ ὁσίων ἀτρε λείων
 ἀναγνωσθῆναι. ὧν ἀνεγνωσθῆναι ἢ πᾶσα σύν-
 οδος ἐπεκράτωσε ταῦτα. αὐτῆ ἢ πῆσι τῶν
 ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσι πρεσβύτοι, ὁ πάπας
 λέων ἔτι πρεσβύτης, κύριλλος ἔτι πρεσβύτης,
 ὁ πάπας ἔτι πρεσβύτης ἢ ἑτέρας τε διαλα-
 λῆς ἐνεχθείσης, ὡς καὶ τὰ ἐκτεθειμένα πρὸς
 τῶν ἀγίων ἢ τυχῶν ἀναγνωσεως, ἀνεγνωσθῆναι
 καὶ ταῦτα πρὸς ἀ πάλιν ὁ τῆς συνόδου βοή-
 σαιτες, ἐφθασαν. αὐτῆ ἢ πᾶσι πῆσι αὐτῆ ἢ
 πῆσι τῶν ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσι πρεσβύτοι
 μετ' ἑσ ἀτρε ὁ ἀρχιδιάκονος ἐφθῆκεν μὲν
 χρεῖρας τῶν πρὸς νεστωριον Ἐπισκόπου κυρί-
 λλος τῆ θεασοίης, ἢ πᾶσι οἱ ἐν ἐφέσω συλλε-
 γῆτες ἐκύρωσαν δικαίως ὑποσημειώσασαν,
 ἔχεν τε καὶ τῶν ἑτέραν Ἐπισκόπων αὐτῶν κυρί-
 λλος, γεγραμμένη πρὸς ἰωάννη τὸν ἀντιο-
 χείας, καὶ αὐτῶν βεβαιώθεισαν, ὡς ἔξῃς
 ἀναγνωσεως τυχῶν διαλαλῆς τε πρὸς
 ταῦτα γεγραμμένης, ἀμφω ἀνεγνωσθῆσαν
 καὶ τῶν πρὸς ἑτέρας αὐτῆς ἐνιατοῖς ὀνόμασι
 ἐπὶ ταῦτα. τῶν ἐλαβεσ ἀτρε συλλεγεργῶν νε-
 σωριον κυρίλλος. κατὰ φλυαρεσιν, ὡς μαν-
 θάνω, πῆσι τῆς ἐμῆς ὑπολήψεως ἐπὶ τῆς σῆς
 θεοσεβείας, καὶ τῶν συχνοῦς, τῶν ἐν τέ-
 λῃ συνόδου καιροφυλακῆντες μάλιστα, καὶ
 τάχα πᾶ καὶ τέρπειν οἰόμενοι τῶν σὺν ἀ-
 κοιν. καὶ μετ' ἑτέροις ἐφη τοῖνον ἢ ἀγία καὶ
 μεγάλη συνόδος αὐτὸν τὸν ἐκ θεῶν καὶ πατέρων
 καὶ φύσει γνηθῆντα ἢ ἢ μονογενῆ, τὸν ἐκ
 τῶν θεῶν ἀληθινῶν θεῶν ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ
 ἐκ τῶν φωτῶν, τὸν δι' ἑ τὰ πάντα πεποίηκεν
 ὁ πατήρ, καλεσθῆναι, σαρκωθῆναι, ἐνανθρω-
 πῆσαι, παθεῖν, ἀναστῆναι τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

A verò cum omnes Episcopi clamarent se
 cunctos eadem dicere, & Judices facta
 interlocutione pronuntiasent, ut sin-
 guli Patriarchæ cum uno aut altero E-
 piscopo, quem ex sua Diœcesi elegis-
 sent, in medium prodirent, quo unius-
 cujusque sententia palam fieret: Flo-
 rentius Sardiæ Episcopus inducias
 postulavit, ut cum deliberatione ad ve-
 ritatis notitiam pervenirent. Tum
 Cecropius Episcopus Sebastopoleos
 dixit: fides recte exposita est à trecentis
 & octodecim sanctis Patribus, &
 confirmata à sanctis Patribus, Athana-
 sio, Cyrillo, Celestino, Hilario, Basi-
 lio, Gregorio, & nunc denuo per san-
 ctissimum Leonem. Petimus igitur,
 ut verba trecentorum & octodecim
 sanctorum Patrum, & sanctissimi Leo-
 nis scripta recitentur. Quibus perle-
 ctis, universa synodus exclamavit in
 hæc verba. Hæc fides Orthodoxo-
 rum. Sic omnes credimus. Leo Papa
 ita credit. Cyrillus ita credidit. Papa
 sic exposuit. Postea verò cum alia in-
 terlocutio prolata fuisset, ut expositio
 fidei centum & quinquaginta Patrum
 recitaretur, statim recitata est: & com-
 pleta lectione, universa synodus exclamavit.
 Hæc est omnium fides. Hæc
 fides Orthodoxorum. Sic omnes cre-
 dimus. Posthæc Ætius Archidiaconus
 dixit, habere se præ manibus Epi-
 stolam divini Cyrilli ad Nestorium,
 quam universi Episcopi in Ephesina
 Synodo congregati subscriptionibus
 suis comprobassent. Alteram item E-
 pistolam ejusdem Cyrilli se habere, scri-
 ptam ad Joannem Episcopum Antio-
 chiæ, quæ similiter fuisset confirmata.
 Petiitque ut ambæ recitarentur. Facta
 igitur hac de re interlocutione, utraqve
 Epistola recitata est. Prioris autem E-
 pistolæ pars ad verbum sic habet. Re-
 verendissimo & Piissimo comministro
 Nestorio Cyrillus. Nonnulli, ut au-
 dio, apud sanctitatem tuam obtruncant
 famæ nostræ, idque sapissime: tempus
 illud præcipue captantes, cum hono-
 ratos ac primores viros in unum colle-
 ctos viderint: ac fortasse existimantes,
 aures tuas hujusmodi sermonibus oble-
 ctari. Et aliquanto post. Sancta igitur
 & magna Synodus ait, illum ex
 DEO Patre secundum naturam ge-
 nitum Filium unicum, DEUM ve-
 rum ex DEO vero, lumen ex lumi-
 ne: per quem omnia fecit Pater; de-
 scendisse, incarnatum esse, hominem
 factum & passum esse; tertio die resur-

rexiſſe, in cœlum aſcendiſſe. His nos A
 verbis atque decretis inharere oportet
 confiderantes, quid ſit incarnatum eſſe,
 & hominem factum Deum, Verbum.
 Non enim dicimus naturam Verbi im-
 mutatam, carnem eſſe factam: ſed ne-
 que in totum hominem converſam eſ-
 ſe, qui conſtat ex anima & corpore.
 Verum illud potius dicimus, Verbum
 cum carne animam rationalem anima-
 tam ſibi perſonaliter univiſſet, ineffa-
 bili quadam & incomprehenſibili rati-
 one hominem factum eſſe, & Filium
 hominis vocatum, non juxta volunta-
 tem duntaxat ac beneplacitum, ſed B
 nec ſolius perſonæ aſſumptione. Et
 diverſas quidem eſſe naturas, quæ in
 veram unitatem convenerint: unum
 autem eſſe Chriſtum & Filium: non
 quod naturarum diverſitas ſublata ſit
 per unionem: ſed potius divinitate
 ſimul & humanitate unum nobis Do-
 minum & Chriſtum ac Filium perfici-
 ente per ineffabilem & arcanum illum
 concurſum ad unitatem. Et paulo
 poſt. Quoniam verò propter nos &
 propter noſtram ſalutem humanâ na-
 turâ ſibi perſonaliter unitâ, proceſſit ex
 muliere, idcirco natus dicitur ſecun-
 dum carnem. Neque enim primùm C
 natus eſt homo vulgaris ex ſancta Vir-
 gine, ac deinde Verbum in eum de-
 ſcendit: ſed ab ipſo utero unitus carna-
 lem nativitatem ſubiſſe dicitur, utpo-
 te, qui carnis ſuæ nativitatem ſibi pro-
 priam adſciſcat. Eodem modo illum
 paſſum eſſe dicimus & reſurrexiſſe,
 non quaſi Deus Verbum in ſua natura
 plagas paſſus ſit, aut clavorum transfi-
 xiones, aut alia quælibet vulnera: De-
 us enim perpeſſionis expers eſt, utpote
 qui careat corpore. Sed quoniam cor-
 pus illud, quod proprium ejus erat, paſ-
 ſum eſt, idcirco paſſus idem dicitur eſ-
 ſe pro nobis. Nam in corpore, quod D
 patiebatur, inerat Deus impatibilis.
 Altera autem Cyrilli Epistoſta, majore
 quidem ex parte jam relata eſt in
 primo hujus hiftoriæ libro. Extata autem
 in ea dictum quoddam, quod Joannes
 quidem Antiochenſis Epicoſopus in
 litteris ſuis expoſuerat: Cyrillus ve-
 rò omnibus ſuffragiis approbavit. Id
 ſic habet. Conſitemur ſanctam Vir-
 ginem, Deiparam, propterea quod
 DEUS Verbum ex ea carnem ſump-
 ſerit, & Homo factus ſit, & ab ipſo
 conceptionis exordio templum
 ex ea aſſumptum ſibi univerit. Ev-
 angelicas autem & Apoſtolicas voces
 ἀνελθὲν εἰς ἕρανός. τέτοις καὶ ἡμᾶς ἐπεὶ
 δεῖ, καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ᾠδαδείμασι, ἐπι-
 λασι πτό σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι διὰ
 τὸν θεὸν λόγον· ἔγδ φαμέν ὅτι ἡ τὸ λόγον
 οὐκ ἐμεταποθεῖσα, γέγονε σὰρξ· ἀλλ' ἐπὶ
 ὅλον ἀνθρώπον μεταληθῆναι τὸν ἐκ ψυχῆς
 σώματι· ἐκείνο δὲ μᾶλλον, ὅτι σὰρκα ἐκ
 ψυχωμένην ψυχῆ λογικῆ ἐνώσας ὁ λόγος·
 αὐτὰ καθ' ἑωσάσιν, ἀφράσως καὶ ἀσώ-
 νοῦτως γέγονεν ἀνθρώπου, καὶ κεχηματω-
 ῦός ἀνθρώπου, ἐκ τῆς ἐέλθῃς μόνῃ, ἢ ἐν δυνά-
 μει· ἀλλ' ἐδὲ ὡς ἐν περὶ σπλῆνός περὶ σώματος
 καὶ ὅτι διαφοροὶ μὲν αἱ περὶ ἐνώθηται τῶν
 ληθῆναι συνερχθεῖσαι φύσεις, εἰς τὸ ἐξαι-
 ρεῖν χεῖρός, καὶ ἵός, ἐκ ὡς τῆς τῆς φύσεως
 διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τῶν ἐνώσῃ· διὰ
 λησασῶν δὲ μᾶλλον ἡμῖν τὸν ἕνα κύριον καὶ
 χεῖρόν καὶ ἵόν ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρω-
 πότητος, διὰ τῆς ἀφράσως καὶ ἀσώνοῦτος
 ἐνώθηται συνδρομῆς· καὶ μὲν ὀλίγα· ἐπεὶ
 δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τῶν ἡμέτερον σωτηρίαν ἐ-
 νώσας ἑαυτὰ καθ' ἑωσάσιν τὸ ἀνθρώπου
 περὶ σπλῆνός ἐκ γυναικός, ταῦτα λέγεται καὶ
 ἐχρηθῆναι σαρκικῶς· ἐγδ πρῶτον ἀνθρώπου
 ἐχρηθῆναι κοῖνῶς ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, ἐκ
 ἕτως ἀπαπεφοίτηκεν ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος, ἀλλ'
 ἐξ ἀνῆς μήτρας ἐνώσας, ἑωσάσιν λέγει
 ἡμῖν σαρκικῶς, ὡς τῆς ἰδίας σαρκός τῆς
 ἡμῖν οἰκείμενῶς· ἕτω φαμέν αὐτὸ
 παθεῖν, καὶ ἀναστῆναι, ἐκ ὡς τῆς θεότη-
 γα παθόντος· εἰς ἰδίαν φύσιν ἢ παλαιῶν
 ἢ διατεθήσεις ἡλῶν, ἢ γένε τὰ ἕτερα τῶν
 τραυμάτων. ἀπαθεῖς γδ τὸ θεῖον, ὅτι καὶ
 ἀσώματον· ἐπεὶ δὲ τὸ γεγονός αὐτῷ ἰδίῳ
 σῶμα πέπονθε, ταῦτα πάλιν ὁμοίως λέ-
 γεται παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢ γδ ὁ ἀπα-
 θεῖς, ἐκ τῶν παλαιῶν σώματι. τῆς δὲ γὰρ ἐ-
 τέρας τὰ πολλὰ μὲν κατὰ τῶν περὶ ἐξαι-
 ρεῖσιν ἐνήνεκται. ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῇ ρῆσις ἡ
 ἀδὲ, ἢν γέγραφε μὲν ἰωάννης ὁ τῆς ἀντι-
 χέων, περὶ σπλῆνός δὲ πάσας ψυχῆς κα-
 εἰλλῶ· ὁμολογῶμεν τῶν ἀγίων πα-
 θεῖον θεόσκον, διὰ τὸ τὸν θεὸν λό-
 γον σαρκωθῆναι ἐξ αὐτῆς καὶ ἐνανθρω-
 πῆσαι, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐ-
 νώσας ἑαυτὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα να-
 τῆς δὲ εὐαγγελικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐπὶ τῶν
 κωμῶν

Ἐκκυρίως Φωνᾶς, ἴσμεν τὰς Θεοφόρους ἀνδρας A
 τὰς μὲν κοινοποιεῖντας, ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου
 τὰς δὲ διαιρέντας, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων καὶ τὰς
 μὲν Θεοπρεπεῖς, καὶ τὴν Θεότητα ἔχεις. ὡς
 ἡ ταπεινὰ, καὶ ἀνθρωπότητα αὐτῆς παραδι-
 δόθη. οἷς ἐπήγαλεν ταύταις ὑμῶν ταῖς ἰε-
 ραῖς ἐνυχοῦντες Φωνᾶς, ἕτως μὲν καὶ αὐτὴς
 Φρονεῖας διείσκομεν εἰς γὰρ κύριον, μία,
 πιστις, ἐν βᾶπτισμα' ἐδοξάσαμεν ἐν τὸν τῶν
 ὅλων σωτήρα Θεόν, ἀλλήλοις συγχάροντες. ὅτι
 ταῖς Θεοπνεύσεως γραφαῖς καὶ τῆ παραδόσει
 τῶν ἀγίων ἡμῶν πατέρων συμβαίνουσαν ἔχου-
 σι πᾶσι αἰτε παρ' ἡμῶν, καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλη- B
 σια ὧν ἀνεύωσμενων, οἰτῆς αὐτῆς ἐπεδόθησαν
 συνδεδεῖν μασι τοῖτοις. πάντες ἕτως πιστεύ-
 ομεν, ὁ πάπας λέων ἕτως πιστεύει ἀνάθεμα
 τῷ μερίζοντι, ἕτω συχρόνι αὐτῆ πῖσις λέ-
 οντ' ἔ ἀρχιεπισκόπου λέων ἕτως πιστεύει,
 λέων ἡ ἀνάθεμα ἕτως πιστεύει, πάντες
 ἕτως πιστεύομεν ὡς κύριλλον ἕτως πι-
 στεύομεν αἰωνία ἡ μνήμη κυρίλλου. ὡς αἱ
 ἐπιστολαὶ κυρίλλου εἰσὶν, ἕτως Φρονεῖμεν
 ἕτως ἐπιστεύσαμεν, ἕτως πιστεύομεν.
 λέων ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἕτως Φρονεῖ, ἕτως C
 πιστεύει, ἕτως ἔγραψε διαλαλιάς ἡ ἐν-
 εθρείσης καὶ τὴν λέοντ' ἐπιστολὴν ἀνα-
 γνωσθῆναι, μετὰ Φρασεῖσα τῆς ἀναγνώσεως
 ἔτυχεν ἡ τις τοῖς παραθεῖται ἐμφέρεται. καὶ
 γὰρ τὴν ἀναγνώσιν τῶν ἐπισκόπων ἐπιση-
 σάντων, αὐτῆ πῖσις τῶν πατέρων, αὐτῆ ἡ πῖ-
 σις τῶν δόκτοσῶν πάντες ἕτως πιστεύομεν, οἱ
 ὁρθόδοξοι ἕτως πιστεύομεν ἀνάθεμα τῷ μὴ
 ἕτως πιστεύοντι πέτερον διὰ λέοντ' ταῦτα
 ἔξεφώνησεν. οἱ ἀπόστολοι ἕτως ἐδίδαξαν ἐν-
 σεσῶς καὶ ἀληθῶς λέων ἐδίδαξε, κύριλλον ἕ-
 τως ἐδίδαξε, λέων καὶ κύριλλον ὁμοίως ἐδίδα-
 ξαν. ἀνάθεμα τῷ μὴ ἕτως πιστεύοντι αὐτῆ ἡ D
 ἀληθῆς πῖσις, οἱ ὁρθόδοξοι ἕτως Φρονεῖσιν, αὐ-
 τῆ πῖσις τῶν πατέρων ταῦτα ἐν ἐφέσω διὰ
 πᾶσι ἀνεγνωσθῆναι. ταῦτα διόσκοπος ἐκευψεν
 ἐμφέρε) ἐν τοῖς αὐτοῖς πεπραγμένοις, ὡς ἡ-
 νικατο μέρος τ' ἐπιστολῆς λέοντος ἀνεγνωσθῆναι,
 φερέχον, καὶ πρὸς τὸ χρεωσθένον ὄφλημα
 τ' ἡμετέρας φύσεως ἐκλεθῆναι, ἡ θεῖα φύσις
 ἡνωθῆ τῆ φύσει ἡ παθῆ, ἡ ἵνα τῆτο δὴ τὸ τῶν ἡ-
 μετέρας ἰσῶσιν ὑπάρχον ἀεμόδιον, ὁ εἷς καὶ ὁ
 αὐτὸς ὧν μεσότης θεῶ καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπος
 καὶ ἰσῶς, καὶ δόκτονησεν ἐκ τῆ ἑνὸς οὐνηθῆ,

qua de Domino dicuntur, scimus divi-
 nos illos viros aliàs quidem communi-
 ter accipere, ut de una persona dictas:
 aliàs verò dividere, ut quæ de duabus
 naturis proferantur. Et has quidem
 Deo dignas, juxta Deitatem Christi: a-
 lias verò humiles atque abjectas, juxta
 ejusdem humanitatem tradidisse. Qui-
 bus hæc subjungit Cyrillus. His sa-
 ceris vocibus vestris perlectis, cum nos
 ipsos idem sentire intelligeremus: unus
 enim Dominus, una fides, unum Ba-
 ptisma: Servatorem omnium Deum
 glorificavimus, invicem gratulantes,
 quod tam nostræ, quam vestræ regionis
 Ecclesiæ, fidem cum scripturis divini-
 tus inspiratis & cum traditione sancto-
 rum Patrum consentientem profite-
 antur. Quibus perlectis, Episcopi,
 qui aderant, exclamarunt his verbis:
 Universi ita credimus: Leo Papa ita
 credit. Anathema ei, qui dividit & ei
 qui confundit. Hæc est fides Leonis
 Archiepiscopi. Leo sic credit. Leo
 & Anatolius ita credunt. Universi ita
 credimus. Ut Cyrillus, sic nos credi-
 mus. Cyrilli æterna memoria. Ut
 Epistolæ Cyrilli habent, sic sentimus.
 Ita credimus, ita credimus. Leo Ar-
 chiepiscopus ita sentit, ita credit, ita
 scripsit. Postea cum interlocutio pro-
 lata esset, ut Epistola quoque Leonis
 recitaretur, in Græcum sermonem
 conversa publicè recitata est, & monu-
 mentis actorum inserta habetur. Hæc
 Epistola perlecta, cum Episcopi accla-
 massent: hæc fides Patrum: hæc fides
 Apostolorum: omnes ita credimus.
 Orthodoxi ita credunt. Anathema ei,
 qui sic non credit. Petrus per Leo-
 nem ista locutus est. Apostoli ita do-
 cuerunt. Pie ac verè docuit Leo. Cy-
 rillus ita docuit. Leo & Cyrillus simi-
 liter prædicarunt. Anathema ei, qui
 sic non credit. Hæc vera fides. Or-
 thodoxi ita sentiunt. Hæc fides Pa-
 trum. Hæc Ephesi cur lecta non sunt?
 Hæc Dioscorus occultavit. Refertur
 in actis ejusdem Concilii, quod cum
 legeretur pars supradictæ Epistolæ Le-
 onis, quæ sic habet: Et ad resolvendum
 conditionis nostræ debitum, Natura
 inviolabilis, naturæ est unita passibili,
 ut quod nostris remediis congruebat,
 unus atq; idem mediator Dei & homi-
 num, homo Christus Jesus, & mori pos-
 set ex uno, & mori non posset ex altero.
 Dubitantibus ad has voces Illyricianis
 & Palæstinis Episcopis, Actius Archi-
 Ss

diaconus sanctæ Ecclesiæ Constantino-
 politanæ protulit locum Cyrilli, qui sic
 habet. Rursus verò quoniam pro-
 prium ejus corpus gratiæ Dei, sicut ait
 Apostolus Paulus, pro omnibus mor-
 tem gustavit, ideo pro nobis ipse mor-
 tem passus esse dicitur: non quasi mor-
 tem expertus fuerit, quantum quidem
 ad naturam ipsius pertinet. Id enim vel
 dicere vel sentire, extremæ dementiæ
 est. Sed quia caro ejus, ut paulo ante
 dixi, mortem degustavit. Rursus cum
 legeretur pars ejusdem Epistolæ Leo-
 nis, quæ sic habet: Agit enim utraque
 forma cum alterius comunione, quod
 proprium est: Verbo scilicet operante
 quod Verbi est, & carne exequente,
 quod carnis est. Unum horum coru-
 scat miraculis, alterum succumbit in-
 juriis. Dubitantibus adhæc Illyricia-
 nis & Palestinis Episcopis, idem Aetius
 legit capitulum Cyrilli, quod sic habet.
 Ex vocibus, quæ de Christo loquuntur,
 aliæ sunt Deo convenientes quam ma-
 ximè. Aliæ verò conveniunt homini.
 Quædam verò medium obtinent locum,
 Filium Dei Deum simul atque
 Hominem esse indicantes. Post hæc
 cum supra memorati Episcopi dubita-
 sent ad alteram partem ejusdem Epi-
 stolæ, quæ sic habet. Quamvis enim
 in Domino Jesu Christo Dei & hominis
 una persona sit, aliud tamen est unde in
 utroque communis est contumelia, a-
 liud unde communis est gloria. De
 nostro enim illi est minor Patre huma-
 nitas: de Patre est illi æqualis cum Pa-
 tre Divinitas. Theodorus re perpen-
 sa, Cyrillum quoque ita locutum esse
 dixit his verbis. Qui homo factus est,
 & quod proprium ipsius erat, non di-
 misit. Mansit enim id quod erat. In-
 telligitur autem omnino & aliud inha-
 bitans in alio hoc est divina natura in
 homine. Post hæc cum amplissimi Ju-
 dices interrogassent, num quis adhuc
 dubitaret, omnes Episcopi responde-
 runt neminem amplius dubitare. Tum
 Atticus Nicopolis Episcopus, aliquot
 dierum inducias Episcopis dari postu-
 lavit, ut tranquilla mente & sedato ani-
 mo, ea quæ Deo ac sanctis Patribus pla-
 cent, decernerentur. Epistolam quo-
 que Cyrilli ad Nestorium tradi ipsis po-
 stulavit, in qua Cyrillus Nestorium
 hortatur, ut duodecim ipsius Capitulis,
 quibus omnes consenserant, etiam ipse
 consentiat. Cumque Judices facta
 interlocutione præcepissent, ut dila-
 tio dierum quinque ipsis daretur, qui-

Α τελευτήσαντες ἑτέρας μὴ δύνηται
 τὴν αὐτὴν ῥῆσιν ἀμφιβαλλόντων τῶν ἰλλυριῶν
 παλαιῶν ἐπισκόπων, ἀέπος δεξιῶν
 τῶν ανίως ἀλώατης ἐκκλησίας ῥῆσιν πα-
 ἦγαγεν κυρίως πρὸς ἑχσασαν ἄτως. ἐπει-
 πάλιν τὸ ἴδιον αὐτῶν σώμα χεῖρι θεῶ, κα-
 φησι ὁ δὲ πῶς οὐ παύσεται, ἵπαι παύσει
 γδύσατο θανάτου, λέγει) παθεῖν αὐτὸς τὸν
 ἡμῶν θάνατον, ἔχ' ὡς εἰς πείραν ἐλθὼν θανάτου.
 Ἐγε εἰκονεῖς τὴν αὐτῶν φύσιν διποπῆξία
 τῆτο λέγειν, ἢ φερνεῖν. ἀλλ' ὅτι, καθάπερ ἐφώ-
 δρῶν, ἢ σαρεξ, αὐτῶν ἐγδύσατο θανάτου
 πάλιν πρὸς τὴν ῥῆσιν τῶν ἐπισκόπων λέοντος
 ἔχσασαν. ἐνεργεῖ γδὲ κατὰ μορφῆν τῶν
 ἑτέρων κοινωνίας, ὅπερ ἴδιον ἐχρηκεῖ ἔμ-
 κληρονομοῦντες τῶν ὁπῆς ἐστὶ λόγος. Ἐπὶ
 μαί) ἐκλεθῆν) αὐτῶν ἐστὶ ἑ σώμα) πρὸ
 τὸ μὴ αὐτῶν, διαλάμπει τῶν θάυμασι τῶν
 ταῖς ὑβρεσιν ὑποπέπλωκεν. ἀμφιβαλλόντων
 τῶν ἰλλυριῶν κ' τῶν παλαιῶν ἐπισκόπων,
 αὐτὸς αὐτῶν κεφάλαιον ἀνεγνώ κυρίως πε-
 εἰχον ἄτως. αἱ μὲν ἄλλων τῶν φωνῶν ὅτι μα-
 λιστα θεοπροπέεις αἱ ἴ, ἔτω πάλιν ἀνθρωπο-
 προπέεις αἱ ἴ μέσην ἰνα τῶν ἐχσασαν, ἐμφαν-
 ζοσαίτον ἰόν) θεῶ, θεόν ὄντα κ' ἀνθρωπο-
 μῆ ἐν αὐτῶ. κ' μὴ ταῦτα πρὸς ἑτέρον μέρ-
 τῶν ἐπισκόπων λέοντος ἀμφιβαλλόντων τῶν
 ρημένων ἐπισκόπων ἔχον. εἰ κ' τα μάλιστα γδ
 πρὸ δεωσότη ἰησῶ χρεῖσ) τῶ θεῶ κ' τῶ ἀνθρώπου
 ἐν πρῶσωπον, ὁμῶς ἑτέρον ἐστὶν ἐκείνο ὅτι αὐ-
 κληρονομοῦντες ἐστὶν τὸ τῶ ὑβρεσιν, κ' ἑτέρον
 κοινόν τὸ τῶ δόξης καθέσκειν. Ἐξ ἡμῶν μὲν
 αὐτῶ ἠέλασαν τῶ παρῶς ἀνθρωποπότης) αὐ-
 τῶ παρῶς ἐστὶν αὐτῶ ἢ μὴ τῶ παρῶς αὐτῶ ἰπ-
 θεότης) θεοδωρεῖ) ζυγοσῶν ἔλεγε, κ' τῶ
 μακαρίω κυρίως ἐπὶ λέξεως ἐρησῶς ἔτος
 Ἐχρημῶν ἀνθρώπου, κ' μὴ μεθέηλα τὸ ἴδιον
 μεμῆνκεν ὅπερ ἰπ, κ' ἑτέρον ἐν ἑτέρω τὸ κα-
 κῶν, τῶ ἐστὶν, ἢ θεῶ φύσις μὴ τῶν ἀνθρώπων
 μὴ ταῦτα τῶν ὑπερφυῶν δεχόντων ἐρωτήσασ-
 τῶν ἑπερῆτι λῖς ἀμφισβησῖ, πάντες ἐφισσῶ
 μὴ ἀμφιβάλλειν ἐτι μεθ' ἐς ἀπίκός ἐπισκε-
 π) νικοπόλεως ἐξήτησεν ἐν δόσιμον αὐτῶ
 χυεῶς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐφ' ὃ, ἀκυμάντω δια-
 νοία κ' ἀταράχῳ λογισμῶ τῶ τῶ θεῶ δ' οὐκ
 τα κ' τῶ ἀγίοις παρῶσι τυπωθῆναι, ἔξήτησεν
 ἴ λαθεῖν κ' τὴν ἐπιστολὴν κυρίως, τὴν πρὸς τῶ
 σῶσιον γέγραμμένην, ἐν ἣ πρὸς κελεδύς) αὐτῶ

συνέδω τοῖς δώδεκα αὐτῶν κεφαλαίοις, οἷς
 ἀπάντες συνέθεντο. καὶ τῶν ἀρχόντων διαλαλη-
 σάντων ἐνδόσιμον αὐτοῖς ἡμερῶν πέντε γράσαντες,
 εἰς τὸ συνελθεῖν περὶ ἀνατολίῳ τῶν τῶν κωνσταντι-
 νουπόλεως πατρῶν, πάντες ἐπιδύφησαν οἱ
 ἐπίσκοποι φησάντες. ἡμεῖς ἕτως πισθόμεν.
 πάντες ἕτως πισθόμεν ὡς λέων, ἕτως πισθόμε-
 νον. ἡμεῖς ἐδέξασθαμεν ἀμφιβάλλει. ἡμεῖς πάντες
 ὑπογραψάμεν περὶ ἀδελφότητος ἐπιρ-
 μάτου ταῦτα. ὅσα ἀναγκαῖον πάντας ἡμᾶς
 συνελθεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκόλυθόν ἐστι πισθῆναι
 τὰς ἀμφιβάλλοντας, οὐκ ἐβλάστησεν ἐπίσκο-
 πος ἀνατόλιος, ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς ἀνίτων ἐ-
 πλέξῃται ἕως ἐαυτοῦ νομίση περὶ διδασκαλίαν
 τῶν ἀμφιβάλλόντων οἷς ἐπήγαγον οἱ τῶν συνόδων.
 ἕτως δέομεθα περὶ τῶν πατέρων τὰς πατέ-
 ρας τῆς συνόδου τὰς ὁμοφρονῶντας λέοντι τῆ
 συνόδου, τὰς πατέρας τῆς συνόδου τὰς Φωνὰς
 τῶν βασιλέων. τὰς ἰκασίας τῶν ὀρθοδόξων, τὰς ἰκ-
 σίας τῆς ἀγύσης. πάντες ἡμάρτομεν, πᾶσι
 συγχωρηθεῖν. ἐπέβόησαν ὅτι τῶν κωνσταντινουπό-
 λεως ἐκκλησίας. ὀλίγοι κρούσαν. ἐλέγη ἡ συν-
 οδος μεθ' ἑστέ οἱ ἀνατολικοὶ ἐξέβόησαν τὸν αἰ-
 γυπτιον τῆς ἐξορίας οἱ ἰλλυριοὶ ἐκράβασαν.
 δέομεθα πάντας ἐλέειν. μεθ' ἑστέ οἱ ἀνατολι-
 κοὶ, τὸν αἰγυπτιον τῆς ἐξορίας καὶ τῶν ἰλλυριῶν
 τῶν ἀσσηνῶν αἰτήτων, οἱ ἑκλήρας κωνσταντι-
 νουπόλεως ἐξέβόησαν, διόσκορον τῆς ἐξορίας,
 τὸν αἰγυπτιον τῆς ἐξορίας, τὸν αἰρετικὸν τῆς ἐξο-
 ρίας διόσκορον ὁ χρῆσιος καθείλε μεθ' ἑστέ πάλιν
 οἱ ἰλλυριοὶ οἱ ἀμφ' αὐτῶν ἐπίσκοποι, πάν-
 τες ἡμάρτομεν πᾶσι συγχωρηθὲν διόσκορον τῆ
 συνόδου διόσκορον, ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τῶν πα-
 ραπλησίων πατρῶν τὰ τῶν τοιαύτης συνε-
 λδύσεως ἐπεράσθη. καὶ ἡ τὴν μετ' αὐτὴν συνέ-
 λδυσιν, τὴν συκλήτην διαλαλησάσης ἀναγνω-
 σάντων ἡδὴ δεομένων τύπας, ἀνεγνωσαν
 πάντες σκερδαλέως ἀπογράψας ἐπὶ λέξεως
 ταῦτα. περὶ μὲν τῶν ὀρθοδόξων ἔκ καθολικῆς πί-
 στως, τελειότερον συνόδου ζωομένης μετ' ἡμῶν
 ἀνεκείσεσαν ἐξέτασιν δὲ ἡμερῶν συνορῶμεν.
 ἐπεὶ δὴ ἡ φλαβιανὸς ὁ τῶν δισσεβῶν μνήμης καὶ δι-
 σείβου ὁ ἀδελφὸς ἐπίσκοπος, ἐκ τῶν
 ὑπογραψάντων καὶ διεγνωσμένων ἐρδύνης, καὶ
 αὐτῶν τῶν φωνῶν τινῶν τῶν ἐξάρχων γρομμένων
 τῶν τε συνόδων, ὁμολογησάντων ἐσφαλθαι καὶ
 ματην αὐτῶν καθηρηκέναι, ἐδὲν περὶ τῶν πίστιν
 σφαλῆνες, δέικνυν) ἀδικῶς καθαιρεθέντες

A bus apud Anatolium Constantinopo-
 lis Episcopum convenirent: omnes E-
 piscopi acclamarunt in hæc verba.
 Nos ita credimus: omnes ita credimus:
 ut Leo, ita credimus. Nemo no-
 strum dubitat. Nos universi subscri-
 psimus. Quibus dictis, Judices ita
 interlocuti sunt. Non est necesse ut
 omnes conveniatis. Sed quoniam æ-
 quum est, ut dubitantes confirmetur,
 Reverendissimus Episcopus Anato-
 lius, ex numero eorum, qui subscripse-
 runt, eligat, quos idoneos esse judica-
 verit ad docendos eos, qui dubitant.
 Tum Episcopi has acclamationes sub-
 jecerunt. Pro Patribus rogamus. Pa-
 tres Synodo restituantur. Qui idem
 cum Leone sentiunt, synodo restitu-
 antur. Patres synodo restituantur.
 Has voces Imperatori. Has preces
 Orthodoxo. Has preces Augustæ.
 Omnes peccavimus: omnibus indul-
 geatur. Clerici autem Ecclesiæ Con-
 stantinopolitanæ exclamarunt his ver-
 bis. Pauci clamant: Synodus hæc non
 dicit. Post hæc acclamatum est ab
 Orientalibus, Ægyptium exilio. Illy-
 rici vero exclamarunt. Rogamus,
 omnium miserere. Rursus acclama-
 tum est ab Orientalibus, Ægyptium
 exilio. Cumque Illyrici eadem,
 quæ prius postularent, Clerici urbis
 Constantinopolitanæ clamarunt. Di-
 oscorum exilio. Ægyptium exilio.
 Hæreticum exilio. Dioscorum Chri-
 stus deposuit. Post hæc iterum acclama-
 tum est ab Illyricanis. Omnes
 peccavimus, omnibus veniam indul-
 ge. Dioscorum synodo, Dioscorum
 Ecclesiis. Et cum alia ejusdem modi
 processissent, confessus iste finem cepit.
 Sequenti verò confesso, cum Se-
 natus interlocutus esset, ut recitaren-
 tur ea, quæ jam fuerant constituta:
 Constantinus à Secretis hæc recitavit
 De recta quidem & Catho-
 lica fide, crastino die, perfectius
 conveniente Concilio diligentiorẽ
 inquisitionem fieri oportere perspici-
 mus. Quoniam verò pia memoriæ
 Flavianus, & Eusebius Reverendissim.
 Episcopus Dorylæi, ex serutatione a-
 ctorum ac decretorum, & ex ipsis vo-
 cibus eorum, qui in synodo, quæ tunc
 facta est, præcederunt: qui quidem
 confessi sunt errasse se, & frustra illos
 deposuisse, cum nullatenus errassent
 in fide, injuste depositi esse noscuntur:
 videtur nobis juxta id, quod Deo pla-
 cet, justum esse, modò id placuerit sa-

cratissimo ac piissimo Domino nostro, A ut Dioscorus Reverendissimus Episcopus Alexandria, & Juvenalis Reverendissimus Episcopus Hierosolymorum, & Thalassius Rever. Episcopus Cæsareæ Cappadociæ, & Eusebius Rever. Episcopus Ancyræ, & Eustathius Rever. Episcopus Beryti, & Basilus Rever. Episcopus Seleuciæ Isauriæ, qui tunc auctoritate præditi Concilio præfuerunt, eidem pœnæ subiaceant, sacrosancti Concilii sententiâ juxta sacros canones ab Episcopali dignitate submoti: cunctis, quæ consequenter gesta fuerint, ad sacratissimi principis notitiam perferendis. Deinde quibusdam aliis recitatis, interrogati Episcopi, qui aderant, utrum Leonis Epistola consentiret cum fide trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, qui Nicææ in unum convenerant, & cum fide centum ac quinquaginta Patrum, qui in urbe Regia fuerant congregati, Anatolius Constantinopolitanus Episcopus, & universi, qui aderant Episcopi responderunt, Epistolam Leonis cum suprædictis sanctis Patribus consentire. Idemque Anatolius supra memorata Leonis Epistolæ subscripsit. Quæ cum ita processissent, acclamatum est ab universa Synodo. Omnes consentimus: omnes comprobamus: omnes similiter credimus: omnes eadem sentimus: omnes ita credimus. Patres synodo reddantur. Qui subscripserunt, synodo reddantur. Multos años Imperatori. Multos años Augustæ. Patres synodo reddantur. Qui ejusdem fidei sunt, synodo reddantur. Multos annos Imperatori. Qui idem sentiunt, synodo reddantur. Multos annos Imperatori. Omnes fidei subscripsimus. Ut Leo, ita sentimus. Postea cum interlocutio prolata esset à Judicibus in hæc verba. De his relationem missimus ad sacratissimum & piissimum Dominum nostram, & responsum ab ejus clementia expectamus. Vestra autem Reverentia, tam de Dioscoro, qui à vobis depositus est sacratissimo Principe & nobis ignorantibus, quam de quinque illis, pro quibus precati estis, & de omnibus, quæ in Concilio gesta sunt, rationem Deo redditura est. Acclamatum est ab omnibus: Dioscorum Deus deposuit. Dioscorus iuste depositus est. Dioscorum Christus deposuit. Post hæc cum allata esset responsio Imperatoris Marciani, quâ permittebatur Episcopis, ut de quinque illis, qui depositi fuerant, pro arbi-

Φαίνε^ν ἡμῖν κ^τ τὸ τῷ Θεῷ ἀρεσκὸν δίκαιον
 ναί, εἰ πάσας αἰ τῷ Θεοῦ αὐτῷ κ^τ εὐσεβέσας ἀπο
 μῖν δ' εὐσώτη, τῶ ἀυτῷ ἐπιμίω δίοσκορον το
 εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπίσκοπον ἀλεξάνδρειας, κ^τ ο
 βενάλιον τὸν εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπίσκοπον ἱερο
 λύμων, κ^τ θαλάσιον τὸν εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπί
 σκοπον καισαρείας καππαδοκίας, κ^τ εὐστα
 θιον τὸν εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπίσκοπον ἀγκυρας, κ^τ
 εὐσάδιον τὸν εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπίσκοπον βηρυτι
 κ^τ βασιλειον τὸν εὐλαβέσας αὐτὸν ἐπίσκοπον τε
 λευκίας τῆς ἰσαυρίας, τὰς ἑξοσίων ἐρχομένων
 κ^τ ἐξάχοντας τῆς ὅτε συνόδου, κ^τ τὰς κωνσταν
 τῶ ἐπίσκοποι κ^τ ἀλλοθίους ἡμέρας ἀξιώματα
 πάντων τῶν πατρῶων ἐπιστολῶν τῆς θείας κ^τ
 Φῆ γνώριζομένων. εἶτα μετ' ἑτέρων πα
 γνώσεις γινόμενας, ἐρωτηθέντες οἱ συνειδη
 μένοι ἐπίσκοποι, εἰ συνάδει τὰ λέοντος
 γεράματα τῆς πίστεως τῆς ἁγίας πατρῶων
 τῶν ἐν νικαίᾳ συναχθέντων, κ^τ τῶν ἐν τῇ
 ἐν τῇ βασιλίδι, ἀπεκρίνατο ἀναθλιθῶ οἱ τι
 κωνσταντίνου πύλοως πρεσβυτέρου, κ^τ πάντες οἱ
 συνειλεγμένοι, συνάδειν τὴν ἐπιστολὴν λέον
 τῶ τοῖς ἐπισημοῖς ἀγίοις πατέρας κ^τ τῆ
 αὐτῆς λέοντος ἐπιστολῆς καὶ συτημῆναι το
 τῶν ὁδῶ παρελθόντων, ἐπέδοσαν οἱ τῆς συν
 δου, πάντες συνιδέμεθα. πάντες συνανέμω
 πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, πάντες τὰ αὐτῶ
 φρονέομεν, πάντες ἕως πιστεύομεν τὰς πα
 τέρων τῆς συνόδου, τὰς ὑπογραφῶν τῆς σ
 ὀδου. πολλά τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. πολλά τὰ
 ἔτη, τῆς αὐγύνης τὰς πατέρας τῆς συνόδου
 τὰς ὁμοπίστεως τῆς συνόδου. πολλά τὰ ἐτη τῆς
 βασιλείας. τὰς ὁμοφρονῶν τῆς συνόδου πολλὰ
 τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. οἱ πάντες τῆς πίστεως
 ὑπογραφῶν. ὡς ὁ λέων, ἕως φρονέομεν
 κ^τ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἐπὶ λέξεως ὁδῶ
 ἀντιλέγομεν τῷ Θεοῦ αὐτῷ κ^τ εὐσεβέσας ἀπο
 ἡμῶν δεσπότη πᾶσι αὐτοῖς, κ^τ ἀναμένομεν τὴν
 ἀπόκρισιν τῆς αὐτῆς δόσεως. ἢ ὃ εὐλαβία
 ἢ ὑμῖν ἐρεῖ κ^τ πᾶσι δίοσκορον τῆ παρ' ὑμῶν κα
 θαιρεθέντῃ ἀγνοήσεως κ^τ τῆς θεολογίας κορυ
 φῆς κ^τ ἡμῶν, κ^τ πᾶσι αὐτοῖς τῶν πέντε ὑπογρά
 φῶν τῶν πατρῶων τοιαύτης, κ^τ πάντων τῶν
 πεπραγμένων ἐν τῇ συνόδῳ διὰ τὸν λόγον τῶ
 Θεοῦ ἐπευφήμησαν λέγοντες, δίοσκορον ὁ Θεός
 καθέλεν. δίοσκορον δικαίως καθήρεθῃ, δίο
 σκορον ὁ Χριστός καθέλεν. εἶτα μετ' ταῦτα τῆς
 ἀπο μαρριανῆς ἐνεχθείσης ἀποκρίσεως, τῆ

διακείσθαι τῶν Ἀποκόπων τὰ ἁγίων καὶ θαι-
 ρηθῆναι διδύχου, ὡς ἡ διαλαλία τῶν δρχόν-
 των ἐδήλωσεν· ἐδείχθησαν ἐπὶ λέξεως εἰπόν-
 τες ταῦτα. ὡσαύτως ἀλλὰ εἰσελθεῖν
 τὰς ὁμοδόξους τῆ συνόδου. τὰς ὁμοφρονας
 τῆ συνόδου τὰς ὑπογράφουσαν τῆ Ἰπ-
 σολῆ λέοντος τῆ συνόδου. ὅτι ἀπὸ διαλα-
 λίας τῆ συνόδου συνειρηθήσονται. καὶ μετὰ
 τὴν δεικνύσαν ἐπὶ δεικνύσαν ὡσαύτως τῶν ἐπισκό-
 πων τῆς ἐν αἰγυπτῷ διοικήσεως μαρτυροῦν
 τῶν αὐτοκρατορῶν ἀνεγνώθησαν, αἱ ἁγίαι
 πρὸς ἐτέροις. Φρονεῖμεν κατὰ τὴν καὶ ὅτι ἐν νι-
 κίᾳ τῆ ἐξέθεντο, καὶ ὁ μακάριος ἀθανά-
 σιος, καὶ ὁ ἐν αἰγίοις κύριλλος ἀναθεματί-
 ζοντες πάντας αἰρέσεις, τὴν τε δόξιν, καὶ δι-
 νομίαν, καὶ μάναν, καὶ νεσορίαν, καὶ τῶν λεγόν-
 των ἐξ ἑρανοῦ τὴν σάρκα ἔκριναν ἡμῶν, καὶ
 μὴ ἐπὶ τῆς ἀγίας θεοῦ καὶ ἀπαρτέρας
 μαρίας, καὶ ὁμοιότητα πάντων ἡμῶν, χω-
 ρίς ἀμαρτίας, πάντες οἱ τῆς συνόδου ἀνεκρά-
 ζαντες λέγοντες. τὸ δόγμα διτυχῆς διατὶ μὴ
 ἀνεθεματίσαν. τῆ ἐπιστολῆ λέοντος ὑπο-
 γράφουσαν, ἀναθεματίζοντες διτυχῆ καὶ
 τοῖς δόγμασιν αὐτῶν συνδύνονται τῆ ἐπιστολῆ
 λέοντος· χυδαίον ἡμᾶς θέλουν καὶ ἀπ-
 ελθεῖν· πρὸς δὲ διήλθον οἱ ἐξ αἰγυπτῶ ἐπί-
 σκοποι, ὡς πολλοὶ τυγχάνουσιν οἱ ἐν αἰγυπτῷ ἐ-
 πίσκοποι, ἵνα μὴ δύνανται τῶν ἀπολιμπα-
 ρομένων ἀναδέξασθαι πρόσωπον· καὶ παρε-
 κάλεσαν ἀναμεναι τὴν συνόδον τὸν αὐτῶν ἀρ-
 χιεπίσκοπον, ἵνα τῆ γνώμῃ ἐκείνης ἀκολου-
 θήσων ὡς τὸ ἐπὶ βέλεται. ἐὰν γὰρ πρὸς τῆ
 ἡγεμονευσίᾳ πρὸς βολῆς ποιῶσι πρὸς ἐπ-
 ἔχουσαν αὐτοῖς τὰς ἀπὸ πάσης τῆς αἰγυ-
 πτιακῆς διοικήσεως καὶ πολλὰ ἁγία τῶν
 δευτέρων, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου μάλα
 ἰσχυρῶς ἀντιβροντῶν, διελαλήθη ἐνδοξῆ-
 ναι τοῖς ἐξ αἰγυπτῶ ἐπίσκοποις μέχρις ἑ
 δευτέρου ἐπίσκοπος αὐτοῖς παρεχειριθεῖν. καὶ
 μετὰ τὸτο, δεήσεις ἐπέδιδοντο τινῶν μονα-
 χῶν, ὧν τὸ κεφάλαιον ἦν, μηδαμῶς αὐ-
 τες ἀναγκάζουσαν ἐν πᾶσι χάρταις ὑπο-
 γράφειν μέχρις ἂν συναθροισθῆναι ἡ συνό-
 δος ἢ τῆ θεοῦ βασιλεὺς ἀλιθῆναι
 ἵνα τὰ τελευτῶμενα γνώσῃ ὧν ἀναγνώσει-
 σάν, διοικήσης ἐπίσκοπος κυλικῆς διεξήλ-
 θε, βαρβαρῶν ἕνα τῶν συνελθόντων φλα-

A
 trio suo statuerent, quemadmodum
 Judices interlocutione facta significa-
 runt, Episcopi precati sunt his verbis.
 Ut illi ingrediantur rogamus. Qui
 idem sentiunt, synodo reddantur. Qui
 idem sapiunt, synodo reddantur. Qui
 Epistolæ Leonis subscripserunt, syno-
 do reddantur. Qui mox prolata in-
 terlocutione, admissi sunt in synodum.
 Postea recitati sunt libelli precum, qui
 ab Episcopis Ægyptiæ Diæcesis ob-
 lati fuerant Imperatori Marciano. In
 quibus inter alia, hæc legebantur: Sen-
 timus quemadmodum trecenti & o-
 ctodecim patres Nicææ exposuerunt,
 & B. Athanasius, & sanctæ memoriæ
 Cyrillus: Anathemate damnantes om-
 nem hæresin, Arii scilicet atque Eu-
 nomii, Manetis item ac Nestorii, &
 eorum, qui dicunt, carnem Domini
 nostri à cælo esse; non autem ex sancta
 Deipara & semper Virgine Maria, si-
 milem omnium nostrum absque pec-
 cato. Tum omnes Episcopi, qui in
 synodo aderant, exclamarunt his ver-
 bis. Cur Eutycheis etiam dogmâ isti mi-
 nime damnarunt? Epistolæ Leonis sub-
 scribant, Anathemate damnantes Eu-
 tychen ac doctrinam ejus. Consen-
 tiant Epistolæ Leonis. Illudere nobis
 volunt & abscedere. Ad hæc Episcopi
 Ægypti responderunt, multos esse E-
 piscopos in Ægypto, nec posse se om-
 nium personam sustinere. Rogabant-
 que ut synodus Archiepiscopum ipso-
 rum expectaret, quo ipsi sententiâ il-
 lius sequerentur, sicuti mos postulat.
 Nam si ante electionem Archiepiscopi
 sui quidpiam egissent, cunctos Ægy-
 pticæ Diæcesis impetum in ipsos esse
 facturos. Et cum diu multumque hu-
 jus rei causâ precati essent, & Episcopi,
 qui in Concilio erant, fortissime eis re-
 stitissent, per interlocutionem præce-
 ptum est, ut Episcopis Ægypti dilatio
 concederetur, quoad usque ordinatus
 ipsis fuisset Archiepiscopus. Post hæc
 oblata sunt preces quorundam Mona-
 chorum, quarum hæc erat summa: ut
 nullatenus chartis quibusdam subscri-
 bere cogerentur, quoad usque congre-
 gata esset Synodus quam indixerat Im-
 perator, & ea quæ sancita fuerant, co-
 gnosceret. His recitatis, Diogenes Epi-
 scopus Cyzici dixit: Barsumam, unum
 ex iis, qui ingressi fuerant in Conci-
 lium, occidisse Flavianum. Illi
 enim clamasse: Occide. Et quam-
 vis in libello precum nominatus non
 sit, eum tamen contra jus fasque intro-

gressum esse. Post hæc ab universis Episcopis acclamatum est: Syriam omnem Barlumas devastavit. Mille Monachos contra nos immisit. Cumque prolata esset interlocutio, ut Monachi, qui convenerant, definitionem Concilii expectarent, postularunt Monachi ut libelli ab ipsis compositi recitarentur, in quibus hoc inter cætera continebatur; ut Dioscorus & qui cum illo erant Episcopi, Concilio interessent. Quibus auditis, exclamarunt omnes Episcopi: Anathema Dioscoro. Dioscorum Christus deposuit. Istos foras projice. Tolle injuriam Concilii. Tolle violentiam Concilii. Has voces Imperatori. Tolle injuriam Concilii. Tolle dedecus Concilii. Contra verò Monachi inclarunt. Tolle injuriam Monasteriorum. Cumque eadem rursus acclamata essent ab Episcopis, qui in synodo erant, jussum est ut reliqui libelli recitarentur. Qui quidem suggererant, Dioscori depositionem non rectè, neque ordine factam esse, & proposita fide, cum ad confessum synodi admitti oportere. Quod nisi ita fieret, excussuros se vestimenta sua, & à communionem Episcoporum, qui congregati erant, recessuros. His recitatis, Aetius Archidiaconus legit canonem de iis, qui semetipsum à communionem separant. Rursus cum ad interrogationem sanctissimorum Episcoporum, & postea ad interrogationem Aetii Archidiaconi, tanquam nomine synodi factam, Monachi divisi essent: & alii quidem Nestorium atque Eutychem Anathemate damnarent; alii verò tergiversarentur: Judices per interlocutionem pronuntiarunt, ut Faustis & reliquorum Monachorum preces legerentur: quibus petebant ab Imperatore, ne amplius susciperentur Monachi, qui rectis dogmatibus paulò antè fuerant advertati. Inter quos quidam, Dorotheus nomine, Eutychem Orthodoxum appellaverat. Adversus quem diversæ quæstiones de Eutychem doctrinâ Judicibus propositæ sunt. Post hæc cum quintus confessus inchoatus fuisset, Judices interlocutione habita pronuntiarunt, ut definitio fidei promulgaretur. Tunc Asclepiades Diaconus Ecclesiæ Constantinopolitane, legit definitionem, quam monumentis actorum inferendam non esse judicavit. Cui definitioni nonnulli quidem repugnarunt: plures tamen consenserunt. Cumque

Αβιανόν σφάξαι. αὐτὸν γὰρ καὶ ξάει, σφάξαι
 κὴ μὴ ἐγκείμενον ταῖς δέησιν, ὡς τὸ ἐπι-
 ον τῆς εἰσόδου τυχεῖν. οἷς ἐπέβησαν παῖ-
 οὶ ἐπίσκοποι, πᾶσαν συρίαν βαρβαρῶς
 φάνισεν, ἐπήγαγγ' ἡμῖν χιλίας μονα-
 χῶν καὶ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἀναμεί-
 νους συνελθούτους τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου
 διατύπωσιν, ἠξίωσαν οἱ μοναχοὶ τὰς συ-
 τελαγμένους αὐτοῖς λιβέλλας ἀναγνωσθῆ-
 ῶν μέρθ' ὑπῆρχε, τὸν διόσκορον κὴ τὰς συ-
 ἀπὰ ἐπισκόπους παρῆναι κατὰ τὸ συνέδρι-
 ον πρὸς δ' ἐπέβησαν πάντες οἱ ἐπίσκοποι
 ἀνάθεμα διοσκόρῳ διόσκορον ὁ χρεῖς κα-
 θεῖλε. τέττες ἔξω βάλλε. ἄρον ὑβρίν τῆς
 συνόδου. ἄρον βίαν τῆς συνόδου τὰς φε-
 νὰς τῷ βασιλεῖ. ἄρον ὑβρίν τῆς συνόδου
 ἄρον ἀίχθ' τῆς συνόδου. οἷς ἀδελφῶν
 οἱ μοναχοὶ, ἐκράζον. ἄρον ὑβρίν τῶν μον-
 αχῶν. καὶ τῶν αὐτῶν αὐτοῖς κεραιγαδῶ-
 των ἐν τῆς συνόδου, διελαλήθη τὰς λα-
 πῶν τῶν λιβέλλων ἀναγνωσθῆναι οἷς
 λέγῃσι μὴ κατὰ τὸ δέον τῶν κατὰ τὸν
 διοσκόρου γράσας, καὶ χρεῶν πίστεως πα-
 κειμένους, μετὰ γὰρ αὐτὸν τὸ συνεδρῆ-
 ον δὲ μὴ τὴν γῆται, ἰδοπινασθεν τὰ ἡμέ-
 ρα αὐτῶν τῆς κοινωνίας τῶν συνελθού-
 των ἐπισκόπων ὧν εἰρημένων, ἀπέθ' ἀ-
 χιδιάκον ἀνεγνώσκει κανόνα περὶ τῶν
 φρεζόντων ἐαυτοῖς καὶ πάλιν πρὸς τα-
 πόσεις τῶν ὁσιωτάτων ἐπισκόπων τῶν μον-
 αχῶν διενεχθέντων, εἶτα κὴ πρὸς ἐξήτη-
 ἀεπὶ ἀρχιδιάκον, ὡς ἀπὸ τῆς συνόδου
 τῶν μὲν ἀναθεματιζόντων νεσέρου κὴ ἐ-
 τυχη τῶν δὲ, ἡ ἀσκαρβασαμένων, διελα-
 λήθη ὡς τῶν ἀρχόντων, τὰς δέησιν
 φάσιν κὴ τῶν λοιπῶν μοναχῶν ἀναγνω-
 σθῆναι, αἱ παρεκάλει τὸν βασιλέα κα-
 τὰ τὸν δέον τῶν περὶ τὴν πάλιν μον-
 αχῶν ἐναντιμένους τοῖς ὀρθοῖς δογμα-
 σιν. ἐφ' οἷς δωρόθεος μοναχός, ἀεθῶ-
 ξον ἐβύχη κέκληκε. πρὸς ὃν διαφορά
 μαλικά περὶ ἐβύχης ὡς τῶν ἀρχόντων ἐ-
 νήθη. καὶ μετὰ τὴν ἐπιπέτης συνεδρῆσιν
 γρομδῆς, διελάλησαν οἱ ἀρχόντες, τὰ το-
 παθῆντα περὶ τῆς πίστεως διὰ τὴν γῆται

ἀνεγνω ἀσυληπάδης διάκονοι κωνσταντι-
 πόλεως ὄρον, ὃν ἐδοξε μὴ σιωπᾶσθαι τοῖς
 ὑπομνήμασι. πρὸς ὃν πινες μὲν διηνέχθη-
 σαν οἱ πλείους ἢ σιωπήσαν καὶ ἐν βοή-
 σεω ἐναντίων ἡγομένων, εἶπον οἱ ἀρ-
 χόντες, ὅτι διόσκορον ἔλεγε διὰ τὸ κα-
 θελεῖν Φλαβιανόν, ἐπειδὴ δύο φύσεις εἶπεν
 εἶναι. τὸν δὲ ὄρον ἐν δύο φύσεων ἔχειν.
 πρὸς ἃ ἀνατόλιον εἶπε, διόσκορον μὴ
 καθαιρεθῆναι διὰ τῶν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀ-
 κοινωτικίαν ἐπήγαγε λέοντι, καὶ τρεῖς κλη-
 ρείας, ὅσα ἦλθε. καὶ διὰ τὸ νῦν οἱ ἀρχόντες
 ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ λέοντι ἐντεθῆναι τὸ
 ὄρον. πρὸς ὃ ἀποφασάντων τῶν ἐπισκό-
 πων, καὶ εἰρηκότων ἄλλων ὄρον μὴ ἡμέ-
 ραι, ἐντελῶς γὰρ ἔχειν, ἀνεχθῆ ταῦ-
 τα τῷ βασιλεῖ. καὶ ἐκέλευσεν ἐξ ἀπο-
 τῶν ἀνατολικῶν ἐπισκόπων, καὶ τρεῖς
 διὰ τῆς ποντικῆς, καὶ τρεῖς διὰ τῆς
 καὶ τρεῖς διὰ τῆς θρακῆς, καὶ τρεῖς ἀπὸ ἰλ-
 λυριῶν, συμπάρουσι ἀνατόλι καὶ τῶν
 τοποθητικῶν ῥόμης σιωπᾶσθαι ἐν τῷ μαρ-
 τυρίῳ, καὶ τὰ παρὰ τῆς πίστεως ὀρθῶς τυ-
 πῶσαι, ἢ ἕκασον τὴν ἑαυτῶν δηλώσαι πί-
 στω, ἢ εἶδεναι, ὡς ἐν τῇ δύσει ἢ σινῶδι
 γίνεσθαι. καὶ ἀπαυθῆντες εἰπεῖν, εἰ διο-
 σκόρω ἀκοινοῦσι ἐν δύο λέγοντι, ἢ λέον-
 τι, δύο ἐν χειρῶν, ἐβόησαν λέοντι πι-
 στεύειν τὰς ἢ ἀντιλέγοντας, ἐτυχανιστὰς
 εἶναι καὶ τῶν δεχόντων εἰρηκότων πρὸς ἐ-
 θλιώματα λέοντι δύο φύσεις ἡγομένων,
 ἀτρέπεις, καὶ ἀμείβεσθαι, καὶ ἀσυγχύ-
 τες ἐν τῷ χειρῶν, καὶ ἐπελθόντων τῶν
 δεχόντων ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἀγίας ἐν-
 φημίας ἅμα ἀνατόλι καὶ τοῖς τοποθη-
 τῶν λέοντι, καὶ μαξιμίμῳ ἀντιοχείας, καὶ
 ἰβηναλίῳ ἰεροσολύμων, καὶ θαλασσίῳ
 κισσαρείας καππαδοκίας σιωπᾶσθαι καὶ
 ἐξελεθόντων αὐτῶν, ἀνεγνώθη ὁ ὄρος ἔχων
 ἔως, ὃ κύριον ἡμῶν καὶ σωτῆρ ἡμῶν χει-
 ρῶν, καὶ τὰ λοιπὰ ἃ ἐν τῇ ἰσορίᾳ ἐν-
 τέλειται, καὶ πάντων βοησάντων, αὐτὴ ἡ
 πίστις τῶν πατέρων, οἱ μητροπολίται ἀρ-
 χιεπισκοπῶν ἡμῶν. αὐτὴ ἡ πίστις τῶν ἀπο-
 στόλων. ταῦτα πάντες φοιτήματα, πάντες
 ἕτας φρονήματα, διελάλησαν οἱ ἀρχον-
 τες, τὰ τυπωθέντα διὰ τῶν πατέρων καὶ
 πάντων δεξάμενα, ἀνεχθῆσεται τῇ θείᾳ κο-

A hinc & inde acclamationes contrariæ
 factæ essent, Iudices dixerunt, Diosco-
 rum dixisse, idcirco Flavianum ab ipso
 depositum esse, quod duas naturas esse
 dixisset: in definitione autem scriptum
 haberi, ex duabus naturis. Ad hæc
 Anatolius respondit, Dioscorum non
 ob fidem depositum fuisse: sed quia
 Leonem excommunicaverat, & ter
 vocatus ad Concilium non venerat.
 Tum Iudices postularunt, ut verba E-
 pistolæ Leonis infererentur definitio-
 ni fidei. Quibus cum Episcopi con-
 tradixissent, affirmassentque aliam de-
 finitionem fieri non posse: eam enim
 omnibus numeris esse absolutam: res
 ad Imperatorem relata est. Impera-
 tor ex Orientalibus Episcopis sex, ex
 Pontica Diœcesi tres, tres item ex A-
 sia, & tres ex Thracia, totidemque ex
 Illyrico, in templum Martyris Euphe-
 miæ convenire iussit, præsentibus Ana-
 tolio & Vicariis Romanæ Sedis, atque
 illic regulam fidei recte constituere,
 aut certe singulos seorsum fidem suam
 exponere. Sin minus, scirent syno-
 dum in Occidentis partibus esse cele-
 brandam. Cumque ex illis quaesitum
 esset, utrum Dioscorum sequerentur,
 qui Christum ex duabus constare na-
 turis dicebat, an Leonem, qui duas in
 Christo naturas assererat, acclamarent
 se Leoni assentiri: eos verò, qui con-
 tradicerent, Eutychianistas esse. Et
 cum Iudices dixissent addendum esse
 in definitione fidei duas naturas in
 Christo unitas inconvertibiles, indivi-
 sas atque inconfusas, juxta Leonis sen-
 tentiam: rogati sunt ab Episcopis, ut
 intrarent in Oratorium sanctæ Marty-
 ris Euphemie. Et cum intrassent Iudices
 in supradictum oratorium unâ cum
 Anatolio & Vicariis Leonis, cum Ma-
 ximo item Antiochiæ, Juvenale Hiero-
 solymorum, Thalassio Casareæ Cappa-
 docie & reliquis Episcopis: & paulo
 post egressi illinc essent, lecta est defi-
 nitio fidei, quæ sic habet. Dominus
 & Servator noster Jesus Christus: & re-
 liqua, quæ superius à nobis in historia
 posita sunt. Cumque omnes acclama-
 sent: Hæc Patrum fides: Metropolita-
 ni jam subscribant. Hæc fides Apo-
 stolorum. Hanc omnes sequi-
 mur. Omnes ita sentimus: Iudices in-
 terlocuti sunt his verbis. Ea, quæ à Pa-
 tribus definita sunt, & quæ universis
 placuerunt, ad sacratissimum Principem
 referentur. Sexto autem confessu,
 Marcianus Imperator ad Concilium

venit, & ad Episcopos verba fecit de concordia: ejusque jussu definitio fidei recitata est ab Aetio Archidiacono Ecclesie Constantinopolitane. Cui definitioni omnes Episcopi subscripserunt. Cumque Imperator interrogasset, utrum ea definitio communi omnium consensu facta esset, universi faustis acclamationibus & preconibus eam comprobant. Rursum Imperator bis ad Episcopos verba fecit, & universi faustis acclamationibus eum protecti sunt. Tum Imperatoris hortatu conscripti sunt Canones, & urbi Chalcedonensium attributa sunt jura metropolitana. Jussit etiam Imperator ut Episcopi triduum aut quadriduum ibidem morarentur, & unusquisque id, quod vellent, proponeret coram magnificentissimis Judicibus: utque cuncta competentis iudicio terminarentur. Atque hoc modo conventus iste finitus est. Alius postea confessus habitus est, in quo alii Canones sunt constituti. Rursum verò in alio confesso, Juvenalis & Maximus conventionem fecere: placuitque ut Episcopus Antiochiæ duas Phœnices & Arabiam: Hierosolymitanus verò tres Palaestinas sedi suæ subjectas haberet: Quæ conventio interlocutione iudicium atque Episcoporum confirmata est. Nono confesso actum est de causa Theodoriti. Qui Nestorium Anathemate damnavit his verbis usus: Anathema Nestorio & ei, qui sanctam Virginem Mariam negat esse Deiparam, & ei qui unum Filium unigenitum in duos filios partitur. Ego verò & definitioni fidei, & Leonis Epistolæ subscripsi. Omnium igitur sententiâ propriam sedem recuperavit. In alio deinde confesso causa Ibae examinata est, & lecta sunt, quæ adversus illum gesta ac pronuntiata erant: quorum Judices fuerant Photius Episcopus Tyri & Eustathius Episcopus Beryti. Et dilata est sententiâ in proximum confessum. Undecimo confesso, cum jam plures Episcopi decrevisset, ut Ibas sacerdotium suum reciperet, quidam ex Episcopis reclamantes dixerunt, Accusatores Ibae foris esse, postularuntque ut ingredi juberentur. Lecta sunt igitur, quæ adversus Ibam gesta fuerant. Cumque Judices interlocutione facta precepissent, ut ea, quæ contra Ibam gesta erant Ephesi, recitarentur, Episcopi dixerunt, cuncta quæ in secunda Synodo Ephesinâ acta fuerant, irrita esse, excepta ordinatione

Αρυφῆ. κατὰ τὴν ἐκτὴν συνόδου παρὰ
 γρηγορίου μαρκιανῶς, καὶ πρὸς τὰς ἐπισκοπὰς
 πρὸς αὐτῆς ὁμοιοῦς ἐδημηγόρησε καὶ
 αὐτὸς ἀρχιδιάκονε κωνσταντινουπόλεως
 ὄρεσθ' ἀνεγνώθη ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἐπισκοπῶν,
 καὶ πάντες ὑπέγραψαν τὸ ἔργον
 καὶ ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, εἰ κατὰ συνήθειαν
 πάντων ὄρεσθ' συνετέθη καὶ πάντες
 δι' ὀφθμηῶν ἐβεβαίωσαν· καὶ ἐπὶ ὀφθμηῶν
 τοῦ βασιλέως ἐδημηγόρησε δις, καὶ ἐπὶ ὀφθμηῶν
 πάντες καὶ ἀπὸ πρεσβυτέρων ἔβασίλευσαν
 ἐτάθησαν κανόνες, καὶ ἐδόθη τῇ καθολικῇ
 ἐκκλησίᾳ μὴ ἑρρηκτικὰ δίκαια· ἡ ἐκκλησία
 ὁ βασιλεὺς μένει τὰς ἐπισκοπὰς τρεῖς
 ἡμέρας, καὶ ἕκαστον κινήσασθαι
 εἰ ὄν βέλτεται, παρόντων τῶν ἀρχόντων
 καὶ τῶν εἰκότα γυμνάσιον καὶ ἐπεραιώθη
 συνέλευσις. γέγονε καὶ ἕτερα, καὶ ἕτερα
 κανόνες ἐτέθησαν. καὶ πάλιν κατὰ ἕτερον
 σύνοδον συνεβίαθησαν ἰσβαλίῳ καὶ μαρκιανῶ
 μὲν, ἡ ἐδόξε τὸν ἀντιοχείας ἔχειν δύο ἐπισκοπὰς,
 καὶ ἀραβίαν τὸν ἰεροσολύμων, τρεῖς
 παλαιστίνης ἡ ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἀρχόντων
 καὶ ἐπισκόπων, ἐβεβαίωθησαν καὶ
 τῶν ἐκτὴν ἐκκλησίᾳ σύνοδον, ἐκινήθη τὰ κατὰ
 θεοδώρου ἡ ἀνεθεμάτισε νεστορίου ἑρρηκτικῶς,
 ἀνάθεμα νεστορίῳ, καὶ τῶν μηδὲν γοντι
 θεοσκον τῶν ἁγίων πατρῶν μαρτυροῦντων
 καὶ τῶν εἰς δύο ἡμέρας μερίζοντι τὸν εἶνα
 τὸν μονογενῆ. ἐγὼ ἡ καὶ τῶν ὄρων τῆς
 συνήθειας ὑπέγραψα, καὶ τῇ ἐπιστολῇ λέγει
 τῶν καὶ ἀπὸ διαλαλίας πάντων ἀπέβη
 βε τὸν οἰκίον θρόνον. ἐν ἄλλῃ συνόδῳ
 ἐκινήθη τὰ κατὰ ἰβαν, καὶ ἀνεγνώθησαν
 ἐπ' αὐτῶν κεκεμημένα, οἷς ἐδίκασαν φώτιον
 ἐπίσκοπον τῆς τυριῶν, καὶ διδάσκειν ἐπίσκοπον
 βρυτιῶν καὶ ὑπερετέθη ἡ ὑψιφῶν
 εἰς τὴν ἐξῆς ἡ κατὰ τὴν ἰα συνήθειαν
 τῶν πλείων ἐπισκόπων ὑψιφῶν ἀνεγνώθησαν
 τὸν ἐς ἰσραὴλ εἶναι, τινὲς ἐπίσκοποι αὐτῶν
 πόντες, εἰρήκασιν τὰς κατηγορίας ἀπὸ ἐξῆς
 εἶναι, καὶ ἤξισαν αὐτὰς ἐπελθεῖν. καὶ
 ἀνεγνώθησαν τὰ ἐπ' αὐτῶν πεπεραγμένα
 καὶ διαλαλησάντων ἀρχόντων ἀνεγνώθησαν
 τὰ ἐν ἐφέσω πεπεραγμένα πρὸς ἰβαν,
 εἰρήκασιν οἱ ἐπίσκοποι, πάντες τὰ ἐν
 ἐφέσω πεπεραγμένα καὶ τὴν ἐκκλησίαν
 ἐκκλησίαν ἀκύρωται εἶναι, χωρὶς τῶν χειρῶν
 μαρτυροῦντων

μαξίμω τῷ ἀντιοχείᾳ καὶ ἐδήθησαν παρὰ
 τότε καὶ τῷ βασιλεῶς, ὡς εἰθεασίται μηδ' ἐν
 τῶν ἐν ἐφέσω μὲν τῷ πρώτῳ συνόδῳ
 κρατεῖν, ἢ ἡγήσατο ὁ ἐν ἀγίοις κύριλλος ὁ
 τῶν ἀλεξανδρέων πατριάρχης καὶ ἐδικαιώθη
 τῷ ἐπίσκοπῳ αὐτὸν ἔχειν κατ' ἐτέραν
 πρᾶξιν, ἐλήθη τὰ κατ' βασιανὸν ἐπίσκοπον
 ἐφέσιων, καὶ ἐδικαιώθη ἕξενεχθῆναι αὐτὸν καὶ
 ἐφάνον ἰσαχθῆναι. καὶ ἐτέρας συνόδους γε-
 νομένης, ταῦτα ἐληφίθη καὶ τρισκαίδεκά-
 της πρᾶξεως ἡρομύνης, ἐλήθη τὰ κατ' εὐνό-
 μιον τὸν νικομηδείας, καὶ ἀναστάσιον τὸν ἐπι-
 σκοπον νικαίας, φιλονεικησάντων παρὰ τῶν ἰ-
 δίων πόλεων. γέγονε καὶ τεσσαρεσκαίδεκάτη
 πρᾶξις, καὶ ἐλήθη τὰ ἔργα κατ' σαβινιανὸν
 ἐπίσκοπον ἕως τῶν ἐδικαιώθη τὸν κων-
 σταντινῆ πόλεως θρόνον, ἐν τῷ μὲν τὸν ῥώμης
 τετάχθαι.

A Maximi Antiochensis Episcopi. Deq;
 care Imperatorem etiam rogarunt, ut
 lege lata decerneret, ut nihil eorum,
 quæ post primam synodum cui S. Cy-
 rillus Alexandrinorum præfuit, Ephesi
 acta essent, robur ac firmitatem obti-
 neret. Judicatumque est ut Ibas Epi-
 scopatum suum reciperet. Sequenti a-
 ctione, discussa est causa Bassiani Ephem-
 siorum Episcopi. Statutumque est, ut
 tam ille, quam Stephanus deponeren-
 tur, & alius in eorum locum substitue-
 retur. In altero deinde confessu idem
 confirmatum est. Tertio decimo con-
 fessu examinata est causa Eunomii Ni-
 comedienſis & Anastasii Episcopi Ni-
 cææ, qui de quibusdam urbibus inter
 se contendebant. Coactus item est
 quartus decimus confessus, & exami-
 nata est causa Sabiniani Episcopi. Po-
 stremo decretum est, ut Constantino-
 politana sedes post Romanam primum
 locum obtineret.

Τ Ε Λ Ο Σ .

F I N I S .

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΤΡΙΤΩ ΤΟΜΩ ΤΗΣ ΕΠ

κλησιαστικῆς ἱστορίας διαγράμματα χρονολογικῆ.

- α'. Περὶ τῆς βασιλείας ζήνωνος, καὶ τῆς βίης αὐτοῦ.
 β'. Περὶ ἐφόδων βαρβαρικῶν, ἐν τε τῇ ἑω καὶ τῇ δύσει.
 γ'. Περὶ τῆς τυραννίδος βασιλίσκου, καὶ φυγῆς ζήνωνος.
 δ'. Ὡς τιμόθεον αἰλιερὸν βασιλίσκος ἀνεκαλέσατο, καὶ πεισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκυκλίω.
 Ἐπιστολὰς εἰς ἀθήτησιν τὸν καλχηδόνι συνόδου παύλαρχοῦ ἑξαπέσειλε.
 ε'. Περὶ τῶν συνθεμένων τοῖς ἐγκυκλίω βασιλίσκου, καὶ τῶν σμύδων ἀθρήτων αἰλιων.
 ς'. Ὡς ἑξαπέσειλε τιμώθεον ἀλεξανδρείων ἀπολαβόντι, καὶ τῇ ἐφεσίω τὸ πάλαι
 ἀρχικὸν δίκαιον ἀποδόσθαι, ἀναθέματι τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον καθύπερθε
 βαλεν.
 ζ'. Ὡς τῶν μοναχῶν ἀκακίαν γνώμη σασιανὸν ἀνίσταται, φοβηθεὶς ὁ βασιλίσκος ἐκκαλεῖται
 τὰ πρότερον γραφῆνας ἑξαπέσειλεν ἀνεγκυκλίω.
 η'. Περὶ τῆς ἐπανόδου ζήνωνος.
 θ'. Ὡς μὲν τὸν θανάτιον βασιλίσκου, οἱ τ' ἀσίας ἐπίσκοποι τὸν ἀκάκιον ἡμερῶν
 μετάνοιαν βιβλίον ἐπέδεδόκασιν, οἷς ἐξήμαρτον τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον ἀπέ
 λησαντες.
 ι'. Περὶ τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ ἐπισκοπησάντων.
 ια'. Ὡς ὁ βασιλεὺς ζήνων ἐβαλῆθη τὸν αἰλιερὸν διώξαι, διὰ τὴν γῆρας αὐτοῦ καὶ
 λήσας ἑασέ, καὶ ὡς αὐτὸς τελευτήσωντι, πέτρον ὁμογλῶς πρὸς τὸν ἀλεξαν
 dreων κεχειρότονται τιμώθεον, ὃ μὲν πρὸς ἀέριον νεύματι τῆς βασιλείας, τὸν τὸ
 ἀλεξανδρείων θρόνον κατέλαβεν.
 ιβ'. Περὶ ἰωάννου ἑξαπέσειλε τὸν ἀλεξανδρείων τὸν οἰακὰς καλαχόντι, ὅπως τε
 λον ὁ ζήνων ὡς ἐπορκήσων ἀπελαυνέ, πέτρον τὸ μολγῶ τὴν ἀλεξανδρείων ἐ
 χειρίζε.
 ιγ'. Ὡς πέτρον ὁμογλῶς δέχετο τὸ ἐνωλικὸν ζήνωνος, καὶ τοῖς διὰ πρὸς εἰς συνάπτησιν
 ιδ'. Περὶ τῆς λεγομένης ἐνωλικῆς ζήνωνος.
 ιε'. Ὡς ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρείας καλεθὼν ἐν ρώμῃ, πείθετο συμπλίκιον πρὸς ζήνωνος
 πατρίων συμβάσει γραφῆνας ζήνωνι.
 ις'. Περὶ καλανδίου ἑξαπέσειλε, ὅτι ἐξορία καλεσθεὶς διὰ τὴν πρὸς ἄλλων
 καὶ λέοντιον ὑπενοθεῖσων φιλίαν, ὡς πέτρον ὁ κναφθὸς ἠνάθη τῶ μολγῶ, καὶ
 τῶ κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶ ἱεροσολύμων.
 ιζ'. Περὶ ὧν ἔγραψε πέτρον ἀκακίω δεξαμένω τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον.
 ιη'. Ὅπως ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρείας πείθετο φιλίηκι τῶ πάπα ρώμης καθάπερ ἐν ἀκα
 κίω τῶ κωνσταντινουπόλεως πέμψων.
 ιθ'. Περὶ κυρίλλου ἡγεμένης μονῆς τῶν ἀκοιμητῶν, ὅπως πρὸς ρώμην ἀπέσειλε πρὸς
 φιλίηκας, ἐνάγων αὐτὸν πρὸς ἐκδικησιν τῶν τολμωμένων καὶ τῆς πίστεως.
 κ'. Περὶ ὧν ἔγραψε φιλίηξ πρὸς ζήωνα, καὶ αὐτὸν πάλιν ζήνων πρὸς φιλίηκα.
 κα'. Ὡς συμεῶνης μοναχὸς μονῆς τῶν ἀκοιμητῶν εἰς ρώμην καλεθὼν, τὸν ἐκ κων
 σταντινουπόλεως ἀλέξιας ἐπισκόπου πρὸς ρωμαίων διήλεγξε κοινωνήσωντας
 τοῖς αἰρετικοῖς, καὶ ὡς αὐτοῖς καὶ οἱ κοινωνήσωντες πείρω, πρὸς ρωμαίων καθηρέτσαντες.
 κβ'. Περὶ τῶν ἐν ἀλεξανδρείᾳ κινήσειων καὶ ἐν διαφόροις ἔποισι, χάριν τὴν ἐν καλχηδόνι
 σύνοδου.
 κγ'. Περὶ τῆς φρασίτης καὶ ἐμφήμας τῶν κωνσταντινουπολιτῶν, ὡς ἀθανασίῃ καὶ ἰωάννῃ
 ἀλεξανδρείων, καὶ παλλαδίᾳ ὡς φλασιανῶν ἀντιοχεῶν, καὶ ἑτέρων πῶν.
 κδ'. Περὶ τῆς ἀναγέσεως δωμαίων συγγράμματος βερνίκου τῆς βασιλίδος.

- κς. Περὶ τῆς ἐπαναστάσεως Θεοδορίου Ἐσκήτου, καὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.
 κς. Περὶ τῆς μαρκιανῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅσα αὐτῇ ἐγένοντο.
 κζ. Περὶ τῆς τυραννίδος Ἰλλυρίας καὶ Λεοντίου.
 κη. Περὶ μαμμιανῆς, ἑξ ἔργων αὐτῆς.
 κς. Περὶ τῆς τελευτῆς Ζήνωνος, καὶ τῆς ἀναρρήσεως ἀναστασίας.
 λ. Περὶ ἀναστασίας τῆς βασιλέως, καὶ ὡς διὰ τὸ μὴ βάλειν τὸν καινὸν μὲν τὴν αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἀσπασιν, μυρίων ἑξαχθῶν αἰ ἀνα τὴν οἰκὴν μένιν ἐκκλησίᾳ ἐνεπλήθησαν πολλοὶ τῆς Ἐπισκόπων διὰ τὸ ἐξελθῆσαν.
 λα. Ἐπιστολὴ τῶν μοναχῶν παλαισῶν πρὸς ἀλκίωνα αὐτῆς μοναχῶν ξεναίε ἐπέ-
 ρων τινῶν.
 λβ. Περὶ τῆς ἐκβολῆς μακεδονίης Ἐκωνσάνων πόλεως, καὶ φλαβιανῆς ἀντιοχείας.
 λγ. Περὶ σεβήρου Ἐπισκόπου ἀντιοχείας.
 λδ. Περὶ τῆς πεμφθείσης αὐτῶν καὶ αἰρέσεως ὑπὸ κοσμῶν καὶ σεβηριανῶν.
 λε. Περὶ τῆς τῶν τυραννῶν ἰσαύρων καὶ αἰρέσεως.
 λς. Περὶ τῶν σκηνηίων βαρβάρων, ὡς ἐπέσαντο πρὸς Ῥωμαίους.
 λζ. Περὶ τῆς ἐν ἀβίδῃ πολιτοεξέλιξης, καὶ κλίσεως τῆς δόξας.
 λη. Περὶ τῆς μακρῆς τείχεως.
 λθ. Περὶ τῆς λεγομένης χρυσασφύρας, ὡς ἀνείλεν αὐτὸν ἀναστασία.
 μ. Περὶ τῆς ἐπίστασης Ζώσιμου, καὶ τῆς χρυσασφύρας, καὶ κωνσταντίνου τῆς βασιλέως.
 μα. Ἀπόστασις πρὸς Ζώσιμον ἐφ' οἷς ἐβλάσφημησε κωνσταντῖνον καὶ χριστιανούς.
 μβ. Περὶ τῆς χρυσασφύρας.
 μγ. Περὶ τῆς τυραννίδος Βιταλιανῆς.
 μδ. Ὡς ἀναστασίας ἐν τῷ τετρακονταετηρίῳ τὸ, ὁ σαυραθείς δι' ἡμᾶς βεληθέντος
 πρὸς αὐτὸν, ἐστὶς ἐν τῷ δήμῳ καὶ ταραχῇ γέγονεν ὅπως φοβηθείς, ὑποκε-
 ναμῆτο ταπεινώσιν, ταχὺ τὰς γνώμας ἔδῃ μετ' ἐλάττω.
 με. Περὶ τῆς θανάτου ἀναστασίας.

IN TERTIO LIBRO ECCLESIASTICÆ HISTO-
 riæ Evagrii Scholastici hæc continen-
 tur.

- CAP. I. De Imperio Zenonis, deque ejusdem vita.
 II. De Barbarorum incursionibus, tam in Orientis, quàm in Occidentis partibus.
 III. De Tyrannide Basilisci & de Zenonis fuga.
 IV. Quomodo Basiliscus Timotheum Ælurum revocaverit, & ab eodem inductus, circularis Epistolas ad everfionem Chalcedonenfis Synodi quaquaverfum miserit.
 V. De his, qui circularibus Basilisci litteris consenserunt & Synodum rejecerunt.
 VI. Quomodo Timotheus Ælurus, Alexandrino Episcopatu recuperato, Ephesiorum Ecclesiæ jus Patriarchicum restituit, & Chalcedonenfem Synodum anathematizavit.
 VII. Quomodo Basiliscus, cum Monachi impulsu Acacii seditionem movissent, timore perculsus contrarias prioribus Encyclicis litteras promulgavit.
 VIII. De reatu Zenonis.
 IX. Quomodo post mortem Basilisci, Episcopi Asiæ ut Acacium placarent, libellum pœnitentiæ ei porrexerunt, veniam petentes quod Chalcedonenfem Synodum damnassent.
 X. De iis, qui Antiochiæ Episcopatum gessere.
 XI. Quomodo Zeno cum Ælurum persequi voluisset, ob senectutem eum miseratus dimisit. Et ut post mortem ejusdem Æluri, Petrus Mongus ab Alexandrinis ordinatus est: Timotheus verò successor Proterii, jussu Imperatoris eundem Alexandrinam obtinuit.

- XII. De Joanne, qui Episcopum Alexandriae post Timotheum gubernavit. Quo-
modo eum Zeno tanquam perjurum ejecit, & Petro Mongo eandem
dem restituit.
- XIII. Quomodo Petrus Mongus Henoticum Zenonis amplexus est, & Proterian-
se conjunxit.
- XIV. Zenonis Henoticum sive Unitivum edictum.
- XV. Quomodo Joannes Alexandriae Episcopus Romam veniens persuasit Sim-
plicio, ut ad Zenonem scriberet de iis, quae acciderant: & quid Zeno re-
scripserit.
- XVI. De Calendione Antiochiae Episcopo. Utque exilio damnatus sit ob am-
tiam quam cum illo & Leontio habuisse credebatur. Item quomodo
Petrus Fullo Mongo & Episcopis Constantinopolis & Hierosolyma-
rum sociatus fuerit.
- XVII. De his, quae Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem Synodum
susceperat.
- XVIII. Quomodo Joannes Alexandrinus Episcopus Felici Papae persuaserit, ut depo-
sitionis libellum mitteret Acacio Constantinopolitano.
- XIX. De Cyrillo Praeposito Monasterii Acaemitenisum: Quomodo Romam ad Fe-
licem quosdam direxerit, incitans illum ut ea, quae adversus fidem con-
missa erant, ulcisceretur.
- XX. De iis, quae Felix ad Zenonem, & Zeno ad Felicem scripsit.
- XXI. Quomodo Symeon Monachus Acaemitenis, Romam veniens, Legatos Ec-
clesiae Romanae, qui Constantinopolim venerant, coarguit, quod cum he-
reticis communicassent: & quomodo Legati & omnes communicacione
Petri a Romanis depositi sint.
- XXII. De turbis, quae Alexandriae & variis in locis excitatae sunt ob Chalcedonense
Concilium.
- XXIII. De Fravita & Euphemio Constantinopolis Episcopis: & de Athanasio ac Jo-
anne Alexandrinis: & de Palladio ac Flaviano Antiochenis: item de aliis
quibusdam.
- XXIV. De sede Armati, qui cognatus fuit Verinae Augustae.
- XXV. De Theodorici Scythae rebellionem, deque ejusdem interitu.
- XXVI. De rebellionem Marciani, & quidem eundem acciderit.
- XXVII. De Tyrannide Illi ac Leontii.
- XXVIII. De Mammiano, & de operibus ab eo constructis.
- XXIX. De Zenonis obitu, & de Anastasii Imperatoris nuncupatione.
- XXX. De Anastasio Imperatore: & quomodo, cum ille nihil in Ecclesiastico statu
sineret innovari, totius orbis Ecclesiae innumeris perturbationibus reple-
tae sunt, multique Episcopi eam ob causam expulsi.
- XXXI. Epistola Monachorum Palaestinae ad Alcisonem de Xenania Monacho & de aliis
quibusdam.
- XXXII. De expulsionem Macedonii Constantinopolitani Episcopi, & Flaviani Antio-
cheni.
- XXXIII. De Severo Episcopo Antiochiae.
- XXXIV. De libello depositionis ad eundem Severum misso a Cosma & Severiano.
- XXXV. De extincta Isaurorum Tyrannide.
- XXXVI. Quomodo Saraceni pacem cum Romanis fecerunt.
- XXXVII. De expugnationem Amidae, & de conditu urbis Daras.
- XXXVIII. De Longo muro.
- XXXIX. De Vectigali, quod Chyrfargyrum vocant, & quomodo sublatum sit ab Ana-
stasio.
- XL. De his, quae Zosimus scripsit de Chyrfargyro & de Constantino Impera-
tore.
- XLI. Investura in Zosimum ob ejus in Constantinum & Christianos male-
dicta.
- XLII. De Auraria pensione.
- XLIII. De Vitaliani Tyrannide.
- XLIV. Quomodo ingens seditio in populo excitata sit, cum Anastasius in Hymno
Trifragio has voces addere voluisset: Qui crucifixus est pro nobis. Quod

metuens Anastasius, simulatione usus, statim plebis animos commutavit.
Item de Obitu ejusdem Anastasii.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΡΗΙ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙ-

ΦΑΝΕΩΣ

SCHOLASTICI EPI-

PHANIENSIS

καὶ δὲ ἐπαρχῶν

Et ex Praefectis

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

Τόμ.ο τέτ.ο.

LIBER III.

Κεφ. α΄.

CAPUT I.

Περὶ τῆς βασιλείας Ζήνωνος, καὶ τῆς βίης αὐτοῦ.

De Imperio Zenonis, deque ejusdem vita.

Ζήνων δὲ, ἐπὶ τῷ βασιλείαν τῆς πατρὸς ὁ τελουτήσαντος μόνος ἀφελήθητο, ὡς περὶ οὐκ οἰόμενος τῶν ὄλων ἐγκρατῆς γίνεσθαι, εἰ μὴ καὶ πάσαις ταῖς ἐπιθέταις ἡδοναῖς μετ' ἄσχεσίας ἐπέξελθοί, τοῦτον ἐκ περιουσιῶν ἑαυτὸν ταῖς ἐπιθέταις τῶν ἐπιθυμιῶν ἐπέδωκεν, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἐπιχεῖν τῶν ἀπρεπειῶν τε καὶ ἀθέσμων ἀλλ' ἔτις τέτοις ἐμπολιτεύεσθαι, ὡς τὸ σκοπῶς ταῦτα καὶ ἐν παρρησίᾳ γίνεσθαι, χαμῆδες εἶναι νομίζων. τὸ δὲ γε ἀναφανδὸν καὶ ὡς περὶ ἐξ ἀπόπτης, βασιλικὸν, καὶ ἀυτοκράτορι μόνω πρέπον κακῶς καὶ δειλοπρεπῶς κρίνας, οὐκ ἐξ ὧν ἐτέρων κρατεῖν πέφυκεν, ὁ ἀυτοκράτωρ γινώσκεται. ἀλλ' ἐξ ὧν ἑαυτὸν πρῶτον ἀρ-
χὴ τε καὶ κρατεῖ, μηδὲν τῶν ἀτόπων παρεσθῆσιν ἑαυτῷ διδῆσθαι, ἔτις δὲ ἀνάλωτος ταῖς ἀκρεσῖαις ἐπαρχῶν, ὡς ζῶν ἀγαλλμα τῶν δρεῶν εἶναι πρὸς μίμησιν, ἐκ παιδῶν τὸ ὑπήκοον, ὁ δὲ ταῖς ἡδοναῖς ἑαυτὸν ἀνοίγνυς, λελήθε κατὰ σμικρὸν δὲ-
λθὲ ἀίχλης, δορυάλωτος ἀνάπων, γινόμενος, δεσποθείας συχρᾶς ἀμείβων, ἴσα τῶν ἀχρεῖς τῶν δρεῶν, ἔπερ ἀναριθμήτοι τῶν ἡδονῶν αἱ δεσποναὶ κατὰ δεσποναί, ἡκιστα πέ-
ρας τῆς συνεχείας τῆς τῆς σφῶν ἀλληλεχρίας

ΑT Zeno, simulatque mortuo ipsius filio solus imperium obtinuit, quasi persuasum habens se nequaquam summo imperio praeditum esse, nisi in omne genus libidinis, quodcunque obvium esset, summa cum licentia effunderetur: statim ab ipso exordio illecebris cupiditatum ita se totum dedit, ut nihil esset tam turpe tamque illicitum, quod impetum ejus cohiberet. Sed sic in flagitiis volutabatur, ut clam quidem ac remotis arbitris ea committere, vile ac plebejum existimaret: palam verò & sub oculis omnium ea patrare, regium quiddam & Imperatore dignum censeret. Verum hac in re perperam, ac profus fervorum more judicavit. Neque enim Imperator ex eo, quòd aliis imperat, dignoscitur, sed ex eo, quòd se ipse regit atque moderatur, nihil pravi sinens in animum suum irrepere: Sed adversus libidines adeo invictus, ut spirans quaedam imago virtutis esse videatur, subditos omnes ad imitationem sui erudiens. Is verò, qui voluptatibus se mancipaverit, paulatim imprudens efficitur servus turpissimus & captivus, nulla unquam pecunia redimendus: tanquam inutilia mancipia, multos subinde Dominos mutans. Quippe innumerabiles voluptates, ejus dominæ efficiuntur, quæ continuata ac sibi invicem succedentes, nunquam ex-

Ττ 3

tum fortiuntur: dum voluptas, quæ præfens est, nequaquam subsistit, sed quasi irritamentum est ac procemium sublequentis. Donec Imperator quispiam verè effectus, turbulentam illam voluptatum dominationem procul expellat, regnans deinceps, non autem tyrannide oppressus: aut certè ad extremum usque spiritum serviens, ad inferos detrudatur.

CAP. II.

De Barbarorum incursionibus, tam in Orientis, quam in Occidentis partibus.

HUJUSMODI sub initium principatus fuit Zeno, vità intemperans ac dissolutus. Qui verò ejus imperio parebant, tam in Orientis, quam in Occidentis partibus, gravissima perpeffi sunt mala: Hinc Saracenis cuncta vastantibus: illinc Hunnis, qui olim Masfagetæ dicebantur, in Thracias irruptentibus & Istrum trajicientibus, nemine obfistente: ipso etiam Zenone reliqua barbaricum in mortem deprædante.

CAP. III.

De Tyrannide Basilisci, & de Zenonis fuga.

PORRO cum Basiliscus Verinæ frater adversus ipsum insurrexisset: erat enim Zeno etiam propinquis suis invius, eò quod omnesturpissimam ejus vitam averfarentur: nullum virile consilium animo concepit. Ignava quippe ac pusilli animi res est nequitia, infirmitatem animi ex eo satis prodens, quod voluptatibus succumbit. Sed contentissimo cursu aufugit, tali tantoque principatu citra pugnam cedens Basilisco. Obsidionem quoque diutissime sustinuit in ipsa Isaurorum regione, quæ illum in lucem ediderat, Ariadnen uxorem, quæ post mariti fugam matrem suam reliquerat, secum habens, & quotquot amici ac fidi erga ipsum remanserant. Ita Basiliscus Romanum imperium adeptus; cum Filium suum Marcum Cæsarem renuntiasset, Zenoni & iis, qui ante Zenonem imperaverant, contrariam viam inire cœpit.

ἔχεσαι. αἰ τῆς ἐν χερσὶν ἡδονῆς ἐχέτω μὲν, ὑπέκκαυμα δὲ καὶ ποροίμην ἐπὶ εὐεργηνομένης, ἕως ἢ ἀποκράτωρ τις ἐπιγινόμην. τῷ ὀχλοκρατῆρι τῷ ἡδονῆς ἐπιλατῆρι, βασιλεύων λοιπὸν ἐτυραννέμενος, ἢ μέχρι τελευταίας ῥοπῆς δεδύλων, ταῦτα ἀδὲ καταλάσει.

Κεφ. β'.

Περί ἰσίδων βαρβαρικῶν, ἵτα τῆ ἐν καὶ τῆ δύσε.

ΤΟΙΟΥΤΑ μὲν ἐν καθ' ἀρχὰς ὁ ζήνων, οὐ δεδημημένον τὸν βίον. οἱ δὲ γε ὑποκοιοὶ πρὸς τὴν ἀνίχουσα, πρὸς τὴν δύσην ἡλιον, κακῶς ἔπαχον. ἐνθὲν μὲν τῷ σακκίῳ βαρβάρων πάντα ληΐζομενον. θρακίῳ δὲ πλήθει ἐννῶν τῷ πάλαμ μασσαγέτων, ὀπιδραμόνων, καὶ τὸν ἰσθρὸν διαβάτων μετὰ ἀμύνοισι, αὐτὸ δὲ γε ζήνων τὰ ἑπιπύπα βαρβαρικῶν τρεπὼ πρὸς βίας ἀφαιρέμους.

Κεφ. γ'.

Περί τῆ τυραννίδος βασιλίσκου, καὶ φυγῆς ζήνωνος.

ΕΠΑΝΑΣΑΝΤΟ ἡ οἱ βασιλίσκου ἔβαρβαρικῶν ἀδελφῶν, καὶ τὰ οἰκεία γὰρ αὐτῶν ἐπιπέπλεμωτο, πάντων ἑπίσης τὸν ἀίχμισον αὐτῶν βίον δάποσεφορμῶν, ἀνδρῶν μὲν εὐδὲ ὀλως ἐφρόνησεν. ἀίχμῆς γὰρ καὶ δύσελπῆ ἀνισαρχία, ἐν τῆς ἀείλας ἡδονῆς ἡπῆς τεκμειεῖσα τὸ ἀνανδρον. Φύγη δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἀκονίτι πῶδα χωρησας τὸ βασιλίσκου καὶ πολιορκίαν ὑπέστη καὶ τῶν αὐτῶν τῶν ἰσαυρῶν πρὸς ἀγαθῶν χωρῶν, ἐχρῆσάμα ὁ ἀριάντῳ τῷ γαμετῷ, ὑστέρων τῶν μήτρα φυγῆσαν, καὶ ἐτι ἕτερον δύναν ἀπὸ μεμνηκῆ. ἔτω γὰρ ὁ βασιλίσκου τὸν σέφανον τῷ ῥωμαίων ἀναδὲν κάμνον, καὶ τὸν παῖδα μάρκον ἀνεπῶν καὶ ἰσαυρῶν ἀπὸ ἀνίχου, καὶ τοῖς πρὸς ἐξ ἀσπιδόμασιν, ἢ δ'.

Κεφ. δ'.

CAP. IV.

ἵνα τιμώθων τὸν αἰλιχρονὸ βασιλικὸ ἀνικαλίσατο, καὶ πείθει ἵνα ἀπὸ ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς εἰς ἀθήνησιν ἧς ἐν καλχηδόνι συνίδη παλαιὰ ἕξαπέσιλοι.

Quomodo Basiliſcus Timotheum Aelurum reuocauerit. & ab eodem inductus, circulares Epistolas ad euerſionem Chalcedonenſis Synodi quaqua uerſum miſerit.

Ἐκ πρεσβείας ἧ ἐκίων τῶν ἐν τῷ ἀλεξανδρείῳ, ἀνακαλείται τὸν τιμώθων ἐν τῷ ὑπερρείας, ὄγδοον καὶ δέκατον ἐτὸ ἀνὴρ συγγενομενον, ἀκακίῃ τῶ ἐπισκοπῆν τῶ κωνσταντινέως περὶ ἀνεύοντ. καὶ δῆτα τῶ βασιλείῳ καλεῖται φῶς πόλιν ὁ τιμώθων, πείθει τὸν βασιλικὸν ἐγκυκλίῳ χηρῶσιν συλλαβαῖς πρὸς τὸς ἐκασταχῆ ἱερέας, ἀναθέμαί τε ἀπεβαλεῖν τὰ ἐν καλχηδόνι πεπραγμένα. ἐτὸν ἕκτον λέοντ. ὧν ἡ συνθήκη λέγει τάδε.

AC primùm quidem missa ad ipsum Legatione quorundam urbis Alexandrinæ, Timotheum Aelurum ab exilio reuocavit, in quo octodecim annos tranſegerat. Ac acio tunc temporis Episcopatum Constantinopolis administrante. Igitur Timotheus cum in urbem Regiam venisset, persuasit Basiliſco, ut Encyclicas litteras ad omnes ubique Episcopos mitteret, & ea, quas Chalcedone gesta fuerant, & Leonis librum Anathemati subjiceret. Litteræ autem sic habent.

Ἐγκύκλιον βασιλικόν.

Encyclica Epistola Basiliſci.

Ἀυτοκράτωρ καίσαρ βασιλικὸς, εὐσεβής, νικητής, τρηπαμῆχ, μέγιστος, αἰσεύεστος, ἀυγυς, ἐμαρξὸς ἐπιφανέστατος καίσαρ, τιμώθων τῶ ἐν ἀλεξανδρείῳ μεγαλοπόλει. Ὅπως μὲν ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς καὶ ἀποστολικῆς πίστεως ἐθέτισαν νόμους οἱ πρὸς ἡμῶν δισσεβαστοὶ βασιλεῖς, οἳ τῶ μακαρίῳ καὶ ἀγίῳ ἐζωοποιῶν τεράδα, θεοπαροῦσις ὀρθῶς διετέλεσαν, τῶς ὡς τῶ παντὶ κόσμῳ σωτηρίας αἰεὶ πόλε γεγονότας, ἐδέξατο χεῖρον ἔργον ἐθέλομεν μάλλον ἢ ὡς οἰκείας αὐτῶν ἐκφανεῖν νόμους. ἡμεῖς ἧ πάσης τῆς ἀρετῆς ἀνθρώπων προήματα ἀπαρτῆς προμήσαντες τῶ δισσεβείαν, καὶ τὸν ὑπὲρ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἰσοῦ χριστοῦ ζήλον, ἧ τε πεποικῶτος, καὶ δεδοξακότος ἡμῶς ἐτι ἧ πιστεύοντες τὸν σὺν δέσμον τῶν χριστοποιμῶν σωτηρίαν αὐτῶν εἶναι καὶ τῶ ὑπὸ πάντων, θεμέλιον τε ἀρραγῆ καὶ ἀσάλευτον τεῖχος τῆς ἡμετέρας βασιλείας, ἐν εὐθὲν εἰκότος θεῶς διανοίας κινέμενοι ζήλω, ἐπάρατῳ τῆς ἡμετέρας βασιλείας τῶ θεῶ καὶ σωτῆρι ἡμῶν ἰσοῦ χριστῶ τῶ τῆς ἀγίας ἐκκλησίας ἔνωσιν προσκομίζοντες, θεοπίστοι τῶ κρηπίδα καὶ βεβαίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης δόξιας, τετέστι τὸ σύμβολον τῶν πῶ ἀγίων πατέρων τῶν ἐν νικαίᾳ πόλει, τῶ ἀνεπιδόματῳ ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ὃ ἡμεῖς τε καὶ πάντες οἱ πρὸς ἡμῶν πιστεύσαντες, ἐβαπτισμεν, μόνον πολιεύεσθ, καὶ κρατεῖν ἐν πάσαις ταῖς ἀγαθῶσιν θεῶ ἐκκλησίας τὸν ὀρθῶ

Imperator Cæsar Basiliſcus, Pius, Victor, Triumphator, Maximus, semper Augustus: & Marcus Nobilissimus Cæsar, Timotheo Reverendissimo & Dei amantissimo Archiepiscopo magnæ urbis Alexandrinorum. Quotquot leges pro recta atque Apostolica fide sanxerunt Religiosissimi, qui antenos fuerunt Imperatores, quicunque sanctam & beatam & immortalem aſvivificam Trinitatem perpetuò coluere: eas utpote, quæ universo orbi salutares semper extiterint, nullo unquam tempore irritas esse volumus: sed potius tanquam leges proprias promulgamus. Nos verò, qui pietatem ac zelum pro Deo ac Servatore nostro Jesu Christo, à quo conditi & ad hanc gloriam evecti sumus, omni curæ ac sollicitudini rerum humanarum longè anteponimus: & qui præterea credimus concordiam gregis CHRISTI, tum ipsius gregis, tum omnium subditorum salutem existere, firmumque nostri Imperii fundamentum & inexpugnabilem murum esse. Idcirco divino interius zelo commoti, & velut quasdam Imperii nostri primitias, sanctæ Ecclesiæ unitionem Deo ac Servatori nostro JESU CHRISTO offerentes, sancimus ut basis ac firmamentum felicitatis humanæ, Symbolum videlicet trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, qui olim Sancti Spiritus instinctu Nicææ congregati sunt, in quod cum nos, tum majores nostri credentes baptizati sumus, solum in cunctis sanctissimis DEI Ecclesiis & Ortho

doxorum populorum conventibus u-
 furpetur atque obtineat; quippe quod
 unum regula sit rectæ ac sinceræ fidei,
 sufficiens tum ad everfionem cujuslibet
 hæreseos, tum ad perfectam sancta-
 rum Dei Ecclesiarum unitiorem. Ita
 tamen ut suum robur ac vigorem obti-
 neant etiam ea, quæ in hac regia urbe à
 centum & quinquaginta sanctis Patri-
 bus gesta sunt ad confirmationem ejus-
 dem sanctissimi Symboli, adversus eos,
 qui in Spiritum Sanctum blasphema-
 bant: ea insuper, quæ in Ephesiorum
 Metropoli contra impium Nestorium
 acta sunt, & contra eos, qui ejus erro-
 rem postea sunt secuti. Ea verò, quæ B
 sanctarum Dei Ecclesiarum consensum
 ac tranquillitatem, & totius orbis pa-
 cem diruperunt; totum scilicet Le-
 onis, & cuncta, quæ Chalcedone in de-
 finitione fidei aut expositione Symbo-
 lorum, docendi vel interpretandi vel
 disputandi causa, ad innovationem su-
 pra memorati sacri Symboli trecento-
 rum & octodecim sanctorum Patrum
 dicta & gesta sunt, hic & ubique per
 singulas Ecclesias ab universis sanctissi-
 mis Episcopis anathematizari decer-
 nimus, & ubicunque reperta fuerint,
 flammis absumi. Sic enim piæ ac bea-
 tæ memoriæ Imperatores, qui ante nos
 vixere, Constantinus scilicet ac Theo-
 dosius junior, de cunctis hæreticis dog-
 matibus præceperunt. Hoc igitur mo-
 do confirmata atque abrogata, ex Ca-
 tholica atque Apostolica Orthodoxa
 Ecclesia, quæ unica est, penitus ejician-
 tur, utpote quæ æternos ac salutares
 trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum, & beatorum centum ac quin-
 quaginta Patrum, qui de Spiritu S. pro-
 nuntiarunt: eorum denique qui Ephesi
 congregati sunt, terminos commutent.
 Nulli igitur omnino, nec Sacerdoti,
 nec laico liceat, divinam illam sacro-
 sancti Symboli Constitutionem ullo
 modo transgredi. Porro unâ cum om-
 nibus novitatibus, quæ apud Chalcedo-
 nem factæ sunt contra divinum
 Symbolum, anathematizari quoque
 decernimus hæresin eorum, qui Fi-
 lium Dei unigenitum ex Spiritu San-
 cto, de Maria semper Virgine ac Dei-
 para incarnatum verè & hominem fa-
 ctum esse negant, sed aut ex cælo, aut
 phantastice ac putative carnem sum-
 pssisse fabulantur: omnem denique
 hæresin, & si quid aliud quocun-
 que tempore, vel modo, vel loco or-
 bis terrarum, aut in sensu, aut inver-

δοξολαόν, ὡς μόνον τῆς ἀπλανῆς πίστεως
 ὄρον, καὶ δρῶν ἐῖς ἀναίρεσιν μὲν καθόλου πα-
 ροῦς αἰρέσεως, ἐνώσει δὲ ἀκραν τῆς ἀρχαίας
 θεῶ ἐκκλησιῶν ἔχοντων δηλαδὴ τὴν ἀναγι-
 γνῶν, καὶ τῆς εἰς βεβαίωσιν αὐτῆς τῆς θεῶ συμ-
 βόλης πεπερασμένων, ἐν τε τῇ βασιλευσ-
 πόλει ταύτῃ καὶ τῶν βλασφημιῶν ἐν τῇ
 πνεύμα τὸ ἅγιον ὡσαύτως ἁγίων πατέρων
 ἐτιδὲ καὶ πάντων τῶν πεπερασμένων ἐπι-
 φησιῶν μητροπόλεως καὶ τῆς δυοσεβῆς κτη-
 καὶ τῶν μὲν ταῦτα τὰ ἐκείνη φρονησάντων
 τὰ ὁ διελούτα τὴν ἐνωσιν καὶ ἀταξίαν τῶν
 ἁγίων θεῶ ἐκκλησιῶν καὶ εἰρήνην τῆς κλη-
 πανίως, δηλαδὴ τὸν λεγόμενον τόμον λέοντος
 καὶ πάντα τὰ ἐν καλχηδόνι ἐν ὅσῳ πίστεως
 ἢ ἐκθέσεως συμβόλων, ἢ ἐρμηνείας, ἢ διό-
 σκαλίας, ἢ διαλέξεως ἐρημῶν καὶ πεπερα-
 μένα εἰς καινοδομίαν τὴν καὶ τῆς μνημονου-
 τῆς ἁγίας συμβόλης τῶν τῆς ἁγίων πατέρων
 θεασίζομεν ἐν ταῦτά τε καὶ πάντα καὶ ἐν
 ἐκαστῷ ἐκκλησίᾳ, ὡσαύτως τῶν ἀπαύχων
 γλωσσῶν ἐπιχρόπων ἀναθεματίζονται, καὶ
 πνεύμα τῶν θεῶ διδοῦσιν παρ' οἷς ἀνευρεσθῆναι
 τὸ ἔγω διαταχέναι ὡσαύτως πάντων τῶν ἀφί-
 κῶν δογματῶν, καὶ τῆς ὡσαύτως ἐν ἐπι-
 βῆ καὶ μακαρία τῇ λήξει γρηγορίας βασι-
 λέως, κωνσταντίνου καὶ θεοδοσίου τὸν νεώ-
 κυροῦ τε ἔγῳ γνωόμενα, πανελίως ἐκείνων
 διατῆς μιᾶς καὶ μόνης καθολικῆς καὶ ἀπο-
 στολικῆς θεοδοσῆς ἐκκλησίας, ὡς μέλαινα
 τὰ αἰώνια καὶ σωτήρια τῶν τῆς ἁγίων πα-
 τέρων ὅσα, καὶ τὰ τῶν μακαρίων πατε-
 ρῶν τῶν ἁγίων πνεύματι διαγορευσάντων
 κατὰ τὴν ἐφεσίῶν ὅλας δὲ μὴ ὄντας
 ὡσαύτως μὴτε ἱερῶν, μὴτε λαϊκῶν πνεύμα-
 τῶν ἁγίας συμβόλης θεολογίας ἐκείνης νομοθε-
 σίας ποιῆσαι τινὰ παρέκθεσιν ἀναθεμα-
 τίζονται δὲ σὺν πάσαις ταῖς γενησόμεναις
 ἐν καλχηδόνι καινοδομίαις κατὰ τῆς
 συμβόλης, καὶ τῶν αἰρέσεων τῶν μὴ ὀνομα-
 λογῆντων τὸν ἵον τῆς θεῶ τὸν μονογενῆ ἐκ
 πνεύματι ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἁγίας
 καὶ ἀειπαρθένου θεοτοκῆς μαρίας κατὰ
 ἀλήθειαν σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπή-
 σαίνα, ἀλλ' ἢ ὅτι ἔρανε, ἢ κατὰ φαν-
 τασίαν καὶ δόκησιν τερατευομένους, ὡσαύ-
 τῶν τε ἀπλῶς αἰρέσεων, καὶ εἴ τι ἕτερον
 ἐν ὧν δήποτε καιρῷ καὶ τόπῳ, καὶ τῶν

τῆς οἰκουμένης κτ' διάνοιαν κ' λέξιν Ἐπιθεω-
 βάσει τῶν θεῶν συμβόλων κεκαυθόμηναι. ἐπεὶ δὲ
 ἡ παρουσίας βασιλικῆς ἰδίον, μὴ ἔπαρσι
 χροῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔμελλοντι τὴν ἀσ-
 φάλειαν ἐν παροραλικῆς διαζέσεως Ἐπι-
 δαυιδάδης τῶν ὑπηκόοις, θεασίζομεν τὴν
 ἀπανταχῆ ἀγνώστους Ἐπισκόπους, ἐμφαν-
 ζομένω τῶν θεῶν τῶν ἡμετέρων ἐγκυκλίω γράμ-
 ματι καὶ υπογράφειν, σαφῶς καὶ ἀμνηύον-
 τας, ὅτι δὴ μόνω τῶν θεῶν σοιχεῖται συμβόλω
 ἰσὺν τῆ ἀγίων πατέρων, ὅπως ἐπισφράγισαι αἰεὶ
 πάρεστες ἀγιοί, ὡς ἐδοξεν ὀρειτικῶς καὶ τοῖς με-
 τα ταῦτα συνεληθῆσι κτ' τὴν ἐφεσίω μὴ ῥέ-
 πολιν οἰσώσασθαι παίσασιν, ὅτι δὴ μόνω τῶ
 ἀγίων συμβόλω τῶν τῆ ἀγίων πατέρων σοι-
 χῆν, εἰς ὄρον πίσεως ἀναθεματίζοντες ἀπαν-
 τὸ γινόμενον ἐν καλχηδόνι τῶν ὀρθοδόξων
 λαῶν παροσκομμα, κ' ὀλοτελῶς τῶν ἐκκλη-
 σίων ἐκβάλλοντες ὡς παρεμποδῶν γινόμενον
 τῆ οἰκουμένης κ' ἡμετέρα ὑπεραγία τὴν μὴ
 τῶν τῶν ἡμετέρων θεῶν συλλαβάς, ἀς κτ' θεὸν
 ἐπεφωηῶς πιστεύομεν, τὴν ἐπιθυμήσιν πᾶσαν
 εἶωσιν παροματευομένης ταῖς ἀγίαις τῶν θεῶν
 ἐκκλησίαις, Ἐπιχειροῦντας πόδε παροφῆρουν
 ἡ ὀλωσ ὀνομάξεν, εἴτε ἐν διαλέξει ἢ διδασκα-
 λία ἢ ἐν συζητάμασι κατ' οἶον δὴ πόδε και-
 ρῶν, ἢ τρέπον ἢ τόπον τῶν ἐν καλχηδόνι γε-
 γνημένω κτ' τῆς πίσεως καινοτομίαν, τὰς τοι-
 ετας ὡς ταραχῆς καὶ ἀκαταστασίας ταῖς ἀ-
 γίαις ἔξ ἐκκλησίαις καὶ τῶν ὑπηκόων παντὶ
 παραιτίαις, θεῶν τε καὶ ἡμετέρας σωτηρία πο-
 λεμίαις, κελύομεν κτ' τὰς ἡμετέρας ἡμεῶν θε-
 σπιδέντας ὡς ἀξίον ἐν μακαρία καὶ θεῶν τῆ
 ληξί γινόμενης βασιλείας θεοδοσίας κτ' τῆς
 τοιαύτης καινοτομίας νόμους, τὰς ὑποσταγμέ-
 νους τῶν δὲ ἡμεῶν τῶν θεῶν ἐγκυκλίω, εἰ μὲν ἐπί-
 σκοποὶ ἢ κληρικοί εἴεν, κατὰ τρεῖς εἰ ἢ μόνον
 ζοντες ἢ λαϊκοί, ἔξορία καὶ δημόσια παντοία
 καὶ τοῖς ἐχάτοις ὑποπίπτειν Ἐπιμιόσις. ἔτω
 ἡ αἰεὶ πόδε ὡς τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας
 παροκωσμένη ἀγία καὶ ὀμοῦσι κτ', δημι-
 ἔργω τε καὶ ζωποιοῖς τῶν ὀλων τειάς.
 θεραπιδεῖσα καὶ τῶν παρ' ἡμεῶν διὰ τῆς
 ἀειρέσεως μὲν τῶν μνημονευθέντων ζιζανίων
 βεβαίωσεως ἢ τῶν ὀρθῶν καὶ ὀποσολικῶν τῶν
 ἀγίων συμβόλων ὡς ἀδόσεων ἰλεως καὶ ἔμμε-
 νης γινόμενης, ταῖς τῆ ἡμετέρας ψυχαῖς, καὶ
 τῶ ὑπηκόων παντὶ, ἔσαμ διὰ παντός συν-

A bis, ad divini Symboli transgressionem
 innovatum est. Quoniam verò im-
 perialis providentiæ proprium est, non
 presentium solum, sed futuro etiam tem-
 pore securitatem subditis suis provida
 mente largiri, decernimus ut omnes ubi-
 que locorum sanctissimi Episcopi,
 Encyclicæ Epistolæ nostræ ipsis exhi-
 bitæ subscribant, perspicuè declaran-
 tes, se soli trecentorum & octodecim
 sanctorum Patrum divino Symbolo in-
 herere, quod centum & quinquaginta
 sancti patres postea confirmarunt.
 Quemadmodum sanctissimi Patres,
 qui in Ephesiorum Metropoli postea
 convenerunt, decreto suo definiunt;
 solum videlicet sacrum Symbolum tre-
 centorum & octodecim sanctorum Pa-
 trum, tanquam regulam fidei sequi o-
 portere: Anathematizantes ac penitus
 rejicientes à sanctis Ecclesiis, quidquid
 apud Chalcedonem factum est offen-
 diculum Orthodoxæ plebis, quippe
 quod totius orbis, nostræque privatim
 felicitati fuerit impedimento. Qui
 verò post hosce nostros divinos apices,
 quos ex Dei sententia promulgatos à
 nobis esse confidimus, quippe qui o-
 ptatam ab omnibus unitatem sanctissi-
 mis Dei Ecclesiis conciliant, novitam
 quæ adversus fidem Chalcedone
 facta est, aut inter disputandum, aut in-
 ter docendum, aut in scriptis suis quo-
 cunque demum tempore & modo ac
 loco proferte unquam, aut omnino no-
 minare tentaverint, eos tanquam tu-
 multus ac seditionum sanctis Dei Ec-
 clesiis & universis, qui nostro imperio
 parent, auctores, Deique ac nostræ sa-
 lutis hostes; juxta leges, quæ jam pri-
 dem de hujusmodi improbitate late
 sunt à beatæ ac divinæ memoriæ Impera-
 tore Theodosio, quas etiam huic no-
 stræ sacræ Epistolæ Encyclicæ subjeci-
 mus: siquidem Episcopi sunt aut Cle-
 rici, deponi præcipimus: si verò Mo-
 nachii aut laici, exilio & bonorum om-
 nium publicationi & extremis pœnis
 subiacere. Ita enim sancta & consub-
 stantialis Trinitas, omnium conditrix
 ac vivificatrix, quæ à Pietate nostra
 perpetuo adoratur, nunc quoque tam
 per abolitionem eorum, quæ supra
 diximus zizaniorum, quàm per con-
 firmationem rectarum & Apostolica-
 rum sancti Symboli traditionum, à
 nobis culta, animabus nostris & sub-
 ditis omnibus propitia ac benigna de-
 inceps futura est, & res humanas no-

biscum gubernans, pacatas ac tranquillas efficiet.

Α Διοικέτω ἡμῖν καὶ εἰρηνόβουτα τὰ ἀσθενήματα.

CAP. V.

Deiis, qui Encyclicis Basilici litteris consenserunt, & Synodum rejecerunt.

His Encyclicis litteris, ut scribit Zacharias Rhetor, Timotheus, qui paulò ante reversus ab exilio fuerat, consensit. Petrus quoque cognomento Fullo, Episcopus Antiochia, qui unà cum Timotheo erat Constantinopoli. His ad hunc modum gestis, ut Paulus quoque Archiepiscopalem Ephesi sedem reciperet decreverunt. Porro idem Zacharias refert, Anastasium etiam Hierosolymorum Episcopum, qui Juvenali successerat, iisdem Encyclicis subscripsisse, aliosque item complures: adeo ut circiter quingenti numero fuerint, qui Leonis Epistolam & Chalcedonense Concilium damnaverunt. Refertur etiam ab eodem Scriptore libellus precum, oblatum Basilisco ab Episcopis Asiae, qui Ephesi in unum convenerant. Cujus libelli pars sic habet: Piiissimis per omnia, Christique amantissimis Dominis nostris, Basilisco & Marco, perpetuis Victoribus Augustis. Et post pauca. Perpetuò visi estis Imperatores piiissimi omnino, Christique amantissimi, unà cum fide, quæ odio habebatur & oppugnabatur, diversis modis oppugnati. Et aliquanto post. Terribilis quædam expectatio iudicii, & divini ignis ardor, & Serenitatis vestrae justa indignatio, adversarios brevi corripiet, qui præpotentem Deum & imperium vestrum rectâ fide roboratum, superbâ quâdam dementia, quasi jaculis impetere conantur, nec tenuitati nostræ ullo modo parcunt: sed calumniis ac mendaciis assidue nos infestantur, quasi vi quadam ac necessitate compulsi, factis vestris & Apostolicis Encyclicis litteris subscripserimus: quibus tamen cum omni gaudio & alacritate animi subscripsimus. Et post alia. Nihil igitur aliud præter sacras vestras Encyclicas litteras proponi sinatis: pro certo habentes id, quod jam dixi, universum orbem rursus eversum iri, & quod mala, quæ à Chalcedonensi Synodo importata sunt, levia esse videbuntur, quæ tamen innumerabiles hominum cædes pepererunt, & Orthodoxorum sanguinem injuste & illegitime effuderunt. Et iterum paucis

Κεφ. ε΄.

Περί τῶν συνθεμένων τοῖς ἐγκυκλίσι βασιλικῶν καὶ αὐτοῦτον ἀδιτησάτων.

Ὡς ἔφην, ἐπαυτοῦ ἐμῶν. Ἐπεὶ γὰρ ἐπεὶ τὸ ἀντιόχεω πρεσβυτέρω, ὁ Πάππληνα Φαλακῶν καὶ τιμοθέω παρὴν ἀνα τῶν βασιλευσάντων ἐτάχθη ἡγομένων, Ψηφίζονται καὶ παύλον τὸν τὸ ἐφεσίω δὲ χειροτονῶν ὑπερθεσάτων. Φησὶ δὲ ἔν ὡς καὶ ἀνασάσι. ὁ μὲν ἰεροσολύμων πρεσβυτέρω, ἰσοσημασί τοῖς ἐγκυκλίσι, ἕτεροῖ τε πάλι πολλοὶ καὶ πλείους πέντακοσίαις καθεσάναι, τὰς τῶν ἰεροσολύμων, καὶ τῶν ἐν καλχηδόνι σύνοδοι δοξαζομένης καὶ περὶ τῶν ἐπισημοῦν ἡμετέρων πρὸς βασιλικὸν, ὡν ἕνα τῶν ἐπισημοῦν καὶ τοῖς γραμμασι. Τῶν καὶ πάντων διδοῦσάντων καὶ φιλοχρησίων δεσποσάντων ἡμῶν, βασιλευσάντων καὶ μαρκῶ, αἰωνίαις νικηταῖς ἀνασάτων. Καὶ ἕτερα, διὰ πάντων ἐδέχθητε παυδοῦσάντων καὶ φιλοχρησίων βασιλείς, μισοῦσάντων πολυμερῆ τῆ πίστις διαφόρων συμπλοκαζομένων καὶ μετέτερα. Φοβερά τις ἐκδοχὴ καὶ σεως καὶ θεῶν πρὸς ζήλω, καὶ ἡ δικαία τῶν ἡμετέρων γαληνότητι κινήσεις, τὰς ἀντιδιαζομένων πρὸς ἀποδοσὶ συμπλέξῃ τὰς τῶν θεῶν τῶν δυνάτων ἐπὶ τῆν ἡμέτεραν τῆ πίστις καὶ ἀνομιῶν βασιλείαν ἀλαζονική τιμωρία καὶ ἀσπασίως Πηχευθίας, καὶ τῆς ἡμετέρας βραχυτινῶν πολυεργίας μὴ φειδομένων. ἀλλ' αἰετὸν σφραγισθῆναι καὶ καταψυδομένων ἡμῶν, ἐν ἀνάγκητι, καὶ βία καὶ τυπογραφῶν ἡμῶν ἐν τοῖς θεοῖς ὑμῶν καὶ δόξασιν τοῖς ἐγκυκλίσι ἐν οἷς μὲν πάσης χαρῆς καὶ πρεσβυτείας καὶ υπεράψαμεν. καὶ μετ' ἕτερα, μηδ' ἐν ἕτερον πρὸς τὰ θεῶν ὑμῶν ἐγκύκλια πρεσβυτείας φελέσαστε, εἰδότες ὅτι ἐπεὶ φημι, ὅτι πᾶσι οἰκουμενικῶν ἀνασάσι. ἐπὶ πάλιν, ἐμικρὰ διαζομένην ἡμῶν πρὸς τὸ ἐν καλχηδόνι συνόδω ἡμετέρον κακὰ, ἀτὰρ καὶ τὰς ἀνασάτων οὐκ εὐεργετῶν ἐργάσασθαι φόνους, καὶ τὰ αἵματα τῶν ἐφεσάτων ἀδίκως καὶ ἀσπασίως δέχεσθαι. καὶ μετ'

ἔτερα, διαμαρτυρούμεθα ἑνώπιον τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ἐλευθέρων τὴν ὑμετέραν δούλευσιν εἶναι δεόμεθα τῆς ἐπιερχομένης αὐτοῖς δικαίας καὶ κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταχρήσεως ἡ καταπίεσεως, καὶ μάλιστα τὴν βασιλεύσαν ἐχούσας ἐπιτοπείῃ δια πολλὰ φωραθέντι ὁ αὐτὸς Ζαχαρίας καὶ τὰς πρὸς ῥήμα γράφει ὡς τῶν ἐγκυκλίων καὶ βασιλικῶν γραμμάτων ἐκδοθέντων, οἱ τὴν ἐπιτοπείαν φαντασίαν νοσούντες ἀνά τὴν βασιλεύσαν, καὶ τὸν μονήρη διώκοιες βίον, ὡς περὶ ἐρμαιῶν πνευματικῶν διπλῶν τιμοθέω, καὶ τοῖς ἐγκυκλίοις τοῦ διδόντος θεοῦ ἐπιτοπείαν, δεομαῖοι παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ ὡς διελεγχθέντες περὶ τιμοθέου ὁμοῦσιον ἡμῶν εἶναι κατὰ σάρκα τὸν τῆς θεοῦ λόγον, καὶ τὸ παλεῖ ὁμοῦσιον κατὰ τὴν θεότητα, ἐς τὴν ἄνω ἀνεχώρησαν.

A interjectis. Protestamur coram Servatore nostro Jesu Christo; liberam esse pietatem vestram rogamus, ab ea, quæ illis irrogata est, iustâ & canonicâ & Ecclesiasticâ condemnatione ac depositione: præsertim verò ab ea, quæ irrogata est ei, qui per multa facinora deprehensus est regis urbis Episcopatum non ritè administrare. Cæterum idem Zacharias hæc etiam scribit ad verbum. Simul atque editæ sunt Encyclicæ atque imperiales litteræ, eos qui Eutyctis phantasiam in urbe regia sectabantur, & Monasticum vitæ genus profitebantur, cum insperatum quoddam lucrum sibi obvenisse in Timotheo, & per Encyclicas litteras maximam se utilitatem percipienturos esse, sperarent celeri cursu ad Timotheum se contulisse. Cumque à Timotheo convicti essent, Verbum Dei nobis quidem consubstantiale esse secundum carnem: Patri verò consubstantiale quoad divinitatem, eos ad sua rediisse.

Κεφ. 5'

Ἡ δὲ ἀίλιος τιμοθέου πλὴν ἀλεξανδρείαν ἀποκαθόντος, καὶ τῆς ἱερωσύνης τὸ πατριαρχικὸν δίκαιον ἀποδόντος, ἀναθίματι πλὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον καθυπέβαλεν.

Οὗτος φησὶ τὸν τιμοθέον ἐξορμήσαντα τῆς βασιλείας, τὴν ἐφεσίω κατὰ λαβὴν ἐν θρονίῳ τε τὸν παῦλον ἀρχιερέα τῆς ἐφεσίω. ὅς ἤδη κεχειροτόνητο μὲν ἀνά τὴν ἀρχιερασίαν συνήθειαν ὑπὸ τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων, ἐκπεπρωμένῳ ὅ τῆς θεοῦ ἀποδίδωσι ὅ τῆς ἐφεσίω, καὶ τὸ πατριαρχικὸν δίκαιον, ὅπερ ἀντὶ τῆς ἀφείλετο ἢ ἐν καλχηδόνι σύνοδῳ, ὡς μοι λέλειπται ἐκείθεν δὲ ἀπάραι, ἀνά τὴν ἀλεξανδρείαν ἀφικνεῖται, καὶ τὰς ἐφεσίω ἀπαιτῶν ἀναίμακτον τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον, ἔτω διελέξω διποπιδῶσι δὲ ἐν παρ' αὐτῆς ἐκ τῆς κατὰ ἀντὶ μείρας ὡς τὴν αὐτῆς Ζαχαρία ἰσόρηται, αἱλοὶ τε πολλοὶ, καὶ θεόδοτος εἰς τὴν ὑπὸ θεοδοσίω ἀνά τὴν ἰοπλίω κεχειροτονημένων, τῆς ἱεροσολύμων ἐπισκόπου πρὸς τινῶν γεγονότος, ὅτε πρὸς τὸ βυζάντιον ἰσθενάλιος ἀνέδραμεν.

CAP. VI.

Quomodo Timotheus Alurus Alexandrino Episcopatu recuperato, Ephesorum Ecclesie jus Patriarchicum restituit, & Chalcedonensem Synodum anathematizavit.

Idem Zacharias ait Timotheum Constantinopoli digressum, in Ephesiorum urbem venisse, atque illic Paulum in Archiepiscopali sede collocasse. Qui cum jam prius ab Episcopis illius provincie juxta antiquiorem consuetudinem ordinatus fuisset, sede sua exciderat. Reddidit etiam Timotheus Ephesinæ Ecclesie jus Patriarchicum, quod illi ademptum fuerat à Chalcedonensi Synodo, uti supra commemoravi. Illinc profectus, Alexandriam venit, & à cunctis ipsum aduentibus, ut Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnant, exigere perseveravit. Recellerunt tamen ab eo, tum alii complures ejusdem factionis, sicut à Zacharia proditum est, tum Theodotus Episcopus Joppæ, unus ex eorum numero, qui ordinati fuerant à Theodosio illo, qui Hierosolymorum Episcopus à quibusdam factus fuerat, cum Juvenalis Constantinopolim profectus esset.

CAP. VII.

Κεφ. Ζ.

Quomodo Basiliscum, cum Monachi impulsu Acacii seditionem movissent, timore percussus, contrarias prioribus Encyclicis litteras promulgavit.

Ὅτι τῶν μοναχῶν ἀκακίᾳ γυμνῆ σασιασαίτων, ἐκείνου βασιλικῶ, ἐναντία τῆς πρώτης ἐγκύκλιος, πρὸς ἐπιτομήν αὐτῆς ἐγκύκλιος.

Scitib etiam idem Zacharias, Acacium Constantinopolitanum Episcopum ob eas res dolore percussum, Monachos & populum urbis Regiae adversus Basiliscum, ut qui haereticus esset, concitasse. Basiliscum vero litteras suas Encyclicas tandem abnegasse, & lege lata constituisse, ut ea, quae per subreptionem facta fuerant, irrita essent: Litteras denique Prioribus Encyclicis contrarias misisse, quibus Chalcedonenfis Synodus confirmabatur. Et has quidem Antencyclicas, ut vocat, litteras praetermisit Zacharias, qui partibus suis nimium favens, universam historiam conscripsit. Sunt autem hujusmodi;

Antencyclica littera Basilisci.

Imperatores Caesares Basiliscus & Marcus. Apostolicam & Orthodoxam fidem, quae ab initio in Catholicis Ecclesiis viguit, & quae ad nostrum usque imperium obtinuit, & quae nunc sub imperio nostro obtinet, & in perpetuum deinceps praevallitura est, in quam nos & baptizati sumus & credimus: solam illam & inconcussam praevallere, & in omnibus Catholicis atque Apostolicis Orthodoxorum Ecclesiis perpetuo manere decernimus, nec quaquam aliud praeterea requiri. Hanc igitur ob causam, cuncta quae fidei vel disciplinae Ecclesiasticae causam, sub principatu nostro facta sunt, sive Encyclicas, sive alias Epistolas, sive aliud quodlibet, irrita & cassa esse praecipimus: Nestorio simul & Eutyche, & cunctis aliis haeresibus, nec non & iis, qui idem cum illis sentiunt, Anathemate damnatis. Ac de hoc argumento nec Synodum fieri, nec amplius quaestionem ullam moveri volumus, sed ea firma atque inconcussa remanere. Provincias quoque quarum ordinationem sedes hujus regiae & gloriose urbis habuerat, reverendissimo ac sanctissimo Patriarchae & Archiepiscopo Acacio restitui jubemus: manentibus scilicet in suis sedibus, his qui nunc sunt DEI amantissimis Episcopis: ita ut post illorum obitum, nullum ex ea re praedictum fiat juri ordinationis, quod competit sedi Regiae hujus atque inclitae civi-

ΑΚάκιον δὲ φησι τὸν τῆς κωνσταντινουπόλεως πρεσβυτέρου ἐπὶ τέτοις περιστάσεσιν, συγκινήσαι τὸ μοναχικὸν καὶ τὸν ἐκείνου βασιλευσῆος, ὡς ἀπειλικῶς βασιλικῶ τυχεῖν. ἐκείνου τ' αὖ ἐξαρτῶσας τὰ ἐγκύκλια, καὶ διατάξιν γενέσθαι τὰ ἐκ συναρπαγῆς γεγονότα τέλειον ἀνεγκύκλια τε διαπέμπεσθαι συνιστάται ἐν καλχηδόνι συνόδῳ καὶ ταῦτα μὴ φησὶ ἀνεγκύκλια, παρήκειν, ἐμπαθῆς τὴν ὄλην πραγμασίαν συλλογάσθαι ἐπὶ ἐπιτομῆς ταῦτα. ἀνεγκύκλιον βασιλικῶς τοιαύτους καίσαρες βασιλικῶ καὶ μαρτυρῶν τὴν ἀνωθεν καὶ ἐξ ἄρχῆς ἐν ταῖς καθολικαῖς ἐκκλησίαις κεκήρησσαν δόξολογικὴν καὶ ὁμοδοξοπίστην, τὴν δὲ μέχρι τῆς ἡμετέρας βασιλείας κεκήρησσαν, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας κεκήρησσαν, καὶ εἰς τὸ διανεκεῖν κεκήρησσαν, εἰς ἣν καὶ ἐκατήλωθημεν καὶ πιστεύομεν, ἀλλήν μόνην ἀτρέστον καὶ ἀσάλευτον κερταίνῃ καὶ διανεκεῖν πωλλίσυεσθαι ἐν πάσαις καθολικαῖς καὶ δόξολογικαῖς τῆς θεοδοξίας ἐκκλησίαις θεασσίζομεν, ἃ μὴ δὲ ἕτεροι τῶν τῆσδε διὰ τὸ γὰρ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας γεγενημένα, εἴτε ἐγκύκλια, εἴτε κερταίνῃ, ἢ εἴ τι δηλοῦν πίστεως ἐνεκεν, ἢ κατὰ σάξιν ἐκκλησιαστικῆς, δεχθῆναι ἐπεπαύθημεν ἀναθεματίζομενον νεστορίου καὶ εὐτυχεῖ, καὶ πάσης ἑτέρας ἀερέσεως, καὶ πάντων τῶν τὰ ἀνὴν φρονηντων καὶ ἀνὴν τῆσδε τῆς ὑποθέσεως, μὴ συνόδῳ γινέσθαι ἢ ἑτέραν ζήτησιν ἀλλὰ ταῦτα μένειν ἀρραγῆ καὶ ἀσάλευτα δόξολογικῆ καὶ τῆσδε ἐπιτομῆς καὶ ἀσάλευτα καὶ ἀγνώστῳ πατρὶ ἀρχῆ καὶ ἀρχιεπισκόπῳ ἀκακίῳ, ὡς τὴν χειροτονίαν εἶχεν ὁ θεός. ταύτης τῆσδε βασιλικῶ καὶ ἐκδόξου πόλεως δηλαδὴ τῆσδε ὄντων θεοφιλεσάτων ἐπιτομῶν μνηστων ἐπὶ τῶν οἰκείων θεσμων, μηδενὸς ἐκ τῆσδε ἀνεγκύκλιος γνωμῆς μετὰ τῶν τέτων τελοῦσθαι τὰ δικαῖα τῆσδε χειροτονίας ἐνεκα γὰρ θεός ταύτης τῆσδε βασιλικῶ καὶ ἐκδόξου

πόλεως. τῆτο δὲ τὸ θεῖον ἡμῶν θεῶσιμα δὲ. Α
ναμιν ἐπέχεν θείας διατάξεως. ἐδὲν ἀμ-
φίβολον καθέσθε. κὲ ταῦτα μὴ ὡδὲ προ-
ἦλθε.

Κεφ. η'.

Πεὶ τῆς ἰστανίδου ζήτων.

Ζήτων δὲ παροδρωμάσαν, ὡς φασὶ, θεα-
σάμμος τῶ ἀγίαν κὲ πολυάθλον πρω-
τομάξυρα θέκλαν, κὲ τῶ τῆς βασιλείας ἀ-
ποκατάσασιν ὑπὸ χνεμῶν, ἐπὶ τὸ βυζάντιον
εξαίθε δὲ δώροισι τετὰς πολιορκίας ὑπελθὼν,
κὲ δεύτερον ἐτὸ δὲ δὲ χνεμῶν κὲ τὸν βα-
σιλίσκον ἐξωθεῖται ἀγίοισι προσηλάσαν-
τασχοῖς, τοῖς ἐχθεροῖς ἐκδιδῶσιν. ἔτος ὁ ζή-
των μέγιστον τέμνη, ἐξοχή κὲ καλλὴ πρε-
χον, ἀνατίθεικε τῆ πρωτομάρτυρι θέκλῃ ἀνά
τῶ σελευκέων τῶ πρὸς τῆ ἰσαύρω χώρα
καμένην, πλείστοις βασιλικῶ ἀναθήμασι
διακομήσας, τοῖς κὲ μέγιστον ἡμῶν σωζομέ-
ναι. ὡς ἐμπέ μὲν ἐν ἀνά τὴν καππαδοκῶν
τῆνηξομῶν χωρὰν ὁ βασιλίσκος. ἐν ἀκ-
σῶ δὲ τῶ σαμῶ ἀμα γυναικὶ ἐτέκνοισι δυο-
σφάτῃ κὲ νόμον ὁ ζήτων πῆθισιν ἀναίρεν-
τα ἐπὶ τοῖς ἐγκυκλίσι συνθεθεμένα βασι-
λίσκῳ τῶ τυραννῶ. κὲ ὡς ἐτὸ μὲν ὁ ἐπίκλην
καφεύς, τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας ἀπελαί-
νε. παῦλ δὲ τῆς ἐφεσίῶν.

Κεφ. θ'.

Ὡς μετὰ τὸν θάνατον βασιλίσκου, οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι
τὸν ἀκάκιον ἡμετέροι, μετανοίας βιβλίον ἐπιδη-
σάσαν, εἰς ἐξήμαρτον τῶ ἐν καλχηδόνι σύνοδον ἀ-
θετήσαντες.

Οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι τὸν ἀκάκιον ἡ-
μετέροι, παρήεντο, κὲ συζητήσαν
ἦεν, βιβλία μελινοίας διαπεμπόμενοι,
δι' ὧν ἐφασκον, πρὸς ἀνάγκης τοῖς ἐγκυκλί-
οις, ἐ μὴν ἐκασίως ὑποσημήναδ, κὲ διώ-
μυθῶ ἢ μὴν ἔτος ἔχεν καὶ μὴ ἕτερος, ἢ
κὲ τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον πεπιστευκέ-
ναι κὲ πιστεύειν ἡ δὲ τῶν γραμμάτων διώ-
μις ἐστὶν ἐν τῆτοις ἐπιστολῇ τοῖς δέησις, δυο-
σαλέσσα ἀκακίῳ ἐπισκόπῳ κωνσταντι-
πόλεως πρὸς τῶν τῆς ἀσίας ἐπισκό-
πων. Ἀκακίῳ τῶ ἀγιάτῳ κὲ ὁσιώ-
τῳ πατριάρχῃ τῆς κατὰ τὴν βασιλεύ-
σαν κωνσταντινῶν πόλιν νέαν ῥώμην ἀνω-
τάτης ἐκκλησίας καὶ μετέτερε. ἐφθασεν

tatis. Hoc autem divale præceptum
nostrum, vim Constitutionis habere
nemini dubium est. Atque hæc quidem
gesta sunt in hunc modum.

CAP. VIII.

De reditu Zenonis.

AT Zeno, cum sanctam ac multis
accertaminibus illustrem Proto-
martyrem Theclam vidisset in somnis,
ut perhibent, ipsum incitantem, & re-
stitutionem Imperii ipsi pollicentem;
Byzantium versus castra movit. Cum-
que eos, à quibus obsidebatur, mune-
ribus corrupisset: Basiliscum qui jam
biennio regnaverat, Imperio expulit:
& ad sacrarium Ecclesiæ confugien-
tem, hostibus dedit. Quamobrem
Zeno amplissimum templum, opibus
ac venustate eximium, Protomartyri
Theclæ in urbe Isauriæ Seleucia dedi-
cavit, multisque Imperialibus donariis
illud exornavit, quæ ad nostram usque
ætatem illic servantur. Et Basiliscus qui-
dem in Cappadociam abductus est. In
statione verò quæ Acusus dicitur, unâ
cum uxore & liberis est interfectus.
Zeno autem lege lata, cuncta quæ à
Basilisco Tyranno in Encyclicis litte-
ris constituta fuerant, abrogavit. Tunc
etiam Petrus cognomento Fullo ex Ephi-
sina sede exturbati sunt.

CAP. IX.

Quomodo post mortem Basilisci, Episcopi Asiæ
ut Acacium placarent, libellum pœnitentiæ
ei porrexerunt, veniam petentes quod Chal-
cedonensem Synodum damnassent.

Interim vero Episcopi Asiæ, ut Aca-
cium placarent, excusatione apud
cum usi sunt, veniam petierunt missis
ad illum pœnitentiæ libellis: quibus
asseverabant se necessitate adactos,
non autem sua sponte, Encyclicis lit-
teris subscripsisse: jurabantque, rem
ita se habere, nec se aliter quam juxta
Chalcedonenis Synodi formulam cre-
dere nunc, & antea credidisse. Ha-
rum autem litterarum sensus est hujus-
modi Epistola seu petitio missa ab E-
piscopis Asiæ ad Acacium Constanti-
nopolitanum Episcopum. Acacio
sanctissimo ac Religiosissimo Patriar-
chæ sanctissimæ Ecclesiæ Regiæ ur-
bis Constantinopoleos junioris Ro-
mæ. Et post hæc. Venit ad vos, rectè
Vu 3

atque ordine faciens: qui nostram quoque vicem impleturus est. Et paulo post. His libellis significamus, non ex animi sententia, sed necessitate adductos nos subscripsisse: verbis quidem ac litteris, sed non ex animo consensum iis accommodantes. Adjuvantibus enim precationibus vestris Deo acceptis, & divino numine, ita credimus sicut à luminaribus orbis terrarum trecentis illis & octodecim, & à centum & quinquaginta sanctis Patribus accepimus. Credimus præterea iis, quæ Chalcedone pie ac rectè definita sunt à sanctis Patribus illic congregatis. Utrum porro Zacharias Rhetor istos calumniatus sit, an ipsi mentiti fuerint, cum dicerent se inuitos subscripsisse, equidem affirmare non possum.

CAP. X.

Deiis, qui Antiochia Episcopatum gessere.

Ejecto autem Petro, Stephanus Antiochenus Ecclesie Episcopatum fortitus est; quem Antiocheni pueri calamis instar telorum præcutis interfecerunt, ut scribit Joannes Rhetor. Post Stephanum verò, ejusdem sedis administratio Calendioni commissa est. Hic omnibus, qui ipsi adibant, persuasit ut Timotheum unà cum Encyclicis Basilicis litteris sub anathemate damnarent.

CAP. XI.

Quomodo Zeno cum Alurum persequi voluisset, ob senectutem eum miseratus dimisit. Et ut post mortem ejusdem Aluri, Petrus Mongus ab Alexandrinis ordinatus est: Timotheus vero successor Proterii, jussu Imperatoris sedem Alexandrinam obtinuit.

AT Zeno, in animo quidem habebat Timotheum Alexandria expellere. Sed cum à quibusdam admonitus esset, eum jam grandævum esse & prope diem fatali sorte peritutum, sententiam mutavit. Nec multo post, cum Timotheus naturæ debitum persolvisset, Episcopi Alexandrinæ sedi subiecti, Petrū quendam cognomento Mongum sua sibi auctoritate Episcopum eligunt. Quod ubi Zenoni nuntiatum est, vehementer eum conturbavit. Ac Petrum quidem Zeno morte multandum censuit. Timotheum verò successorē Proterii, qui

ἔφ' ἡμᾶς πρὸ πόνως ποιῶν ὁ καὶ τὸν ἡμέτερον ἀναπληρώσων τόπον. καὶ μετὸλίγα, διατί τῶν λιβέλλων γνωρίζομεν, ἡπολεγραφοῦνται ἐκ' ἡρώσεων, ἀλλ' ὅξ ἀνάγκης, γραμμῶσιν καὶ ῥήμασιν, ἀλλ' ἐκαρδία συνδέμενοι τοῖς ταῖς ἡρώων διπροσδέχοις πρὸς ἑαυτῶν ἐπινοήσας τὴν κρείττον. ὡς παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀπὸ τῶν τῆς οἰκημένης Φωσῆρων πρὸ τῶν ἐν ἀγίων πατέρων, πισθίομεν πρὸς τοῖς ἡ, καὶ ἐν καλχηθῶνι ἐυσεβείας καὶ ὁρίων τυπωθεῖσι ὡς τῶν ἐν αὐτῇ σωμαχρῶν ἀγίων πατέρων. εἰ τε ἐν Ζαχαρίας ὁ ῥητορ ἐσυκοφάνησε τέτρας, εἰ τε αὐτοὶ διεψεύσαντο, φήσαντες ὡς οὐκ ἠέβηοντο ἡπογραφῶν λέγειν ὁκ ἔχω.

Κεφ. ι.

Περί τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ ἐπισκοποσάντων.

Μετὰ γένετον, ἐφέφαντο τῶν ἀλλοχέας ἰθύνον ὡς λαμβάνει ὁ πατὴρ ἀπὸ ἀλλοχέων καλὰ μοῖσι διεχειρήσαντο, ὡς ἰωάννη τῷ ῥητορ ἡγεῖται. καὶ ἐφέφανον ἡ καλανθίων τῶν ἀλλοχέων κατὰ δρας οἰακας ἐπιπέπειται ὡς τῶν προσίνας παρεσκιάζετον πμόθεον ἀναθεματίζων, σὺ καὶ τοῖς ἐγκυκλίσι βασιλίσκῃ.

Κεφ. ια.

ὡς ὁ βασιλεὺς ζήνων ἐβελήθη τὸν αἰλουρον διαρεῖν διὰ τὸ γῆρας αὐτὸν κατελείπας εἶσαι καὶ ὡς αὐτὸς τὴν τῆσαντο, πῆτρος ὁ μαγός, πρὸς τὸν ἀπὸ τῶν ἐπιπροτόντων, τιμειθεῖσθαι δὲ ὁ μετὰ πρῶτον, πρῶτον βασιλεὺς τὸν τῆς ἀλεξανδρείας θεῖον κατὰ τῆς.

Ο Δέ γε ζήνων ἐβελήθη τὸν πμόθεον ἀπελάσαι τῆς ἀλεξανδρείων πρῶτον ἡ μαθῶν ἡδὴ πρὸς ἐυτίμῃ εἶναι, καὶ ὡς ἐπὶ ἐπὶ τὸ πάντων ἡπολεθεῖν κατὰ γῆρας, τὸ βέλδμα διεκάλυσε καὶ δὴ μετ' ἐπολιτῶν κοινὸν ἀπέτισε χρέος καὶ πῆτρον αὐθῆτος πρὸς χειρίζοιαι σφῶν οἱ τῆς ἀλεξανδρείας ἐπίσκοποι, τὸ ἐπίκλην μογσον ὅπερ ἐς ζήνωνα διαβαῖν, ἔξεταραξε καὶ τὸν πμόθεον ὁ ζήνων θανάτω ζήμιαν προέλιμψε. πμόθεον ἡ τὸν μετ' ἐπιπροτόντων ἀνακαλεῖται, ὡς

τῶ καὶ ἐὼν διὰ τινὰ εἶσαν τὸ δῆμὸν διάγωνα. Ἄ
ὁ μὲν τιμώθεος τοῖς βασιλέως κελδίμα-
σι, τὸν οὐκ εἶον κατελήθησεν ἱρόνον.

ob seditionem populi tunc Canopi de-
gebat, revocavit. Timotheus igitur
Imperatoris iussu sedem suam recupe-
ravit.

Κεφ. ιβ'.

CAP. XII.

Πρὸς ἰωάννην ἑτάροισιν ἐπισημασθε τὸν
καταγόμενον, ὅπως τε τὸν ὁ ζήτων ὡς ἐπισημασθε
ἀπὸ λαοῦ, πύργῳ ἢ τῷ μολῶν τῷ ἀλεξανδρείῳ ἐρχο-
μεῖται.

De Joanne, qui Episcopatum Alexandria post
Timotheum gubernavit. Quomodo eum
Zeno tanquam perjurum eiecit, & Petro
Mongeo eandem sedem restituit.

Ἐκ βαλῆς ἰωνίου ἰωάννης πρεσβύτερος
οἰκονομῆν τεταγμένῳ τὸν σεβάσμιον
καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ βαπτιστὴν ἰωάννην,
τῷ βασιλέως κατὰ λαμῶν, πρεσβύτων
ἢ ἐπισημασθέντων τὸν ἐπίσκοπον ἐξ ἀνδρῶν ἀπ-
ελευθέρων, ἔξον ἢ τοῖς τῷ ἀλεξανδρείῳ οὐκ εἶσι
πρεσβυτέρων πρεσβυτέρων ὃν ἀνέτελειον ὡς ἐ-
αυτῶ μὲν ἰωάννην τῷ ἐπισημασθέντι, ὡς ζα-
χαρίας φησιν, ἐφωράθη τῷ βασιλέως
καὶ ὁρκῶν ὑποσχῶν μὴ ποιεῖν τὸν τῆς ἀλεξανδρεί-
ῳ ἐπισημασθέντων ἱρόνον, ἀνὰ τὴν οὐκ εἶον ἐπανα-
στῆσαι καὶ θεοσιβίαν βασιλέως, μὲν τελευ-
τήσαντι τιμώθει, ἐκείνον ἐπίσκοπον ἡμεῶν ὃν ἀν ὁ
κληρῶν καὶ τὸ κοινὸν ἰησοῦς. ὅσα εἰ μακρὰν
ἔτελευτήσαντο τῷ τιμώθει, ὁ ἰωάννης χη-
μασθε ὡς τῷ αὐτῷ ζαχαρία γέγραπται,
καὶ ἐς τὰ ὡμοσμένα τῷ βασιλεῖ ἀλογήσας,
ἐς ἐπίσκοπον τῶ ἀλεξανδρείῳ πρεσβυτέρων
ἀπερὸ βασιλέως γνῶς, ἐκείνον μὲν ἀπελα-
θῆναι κελύς: ὑποθήκη δέ τινων πρεσβυτέρων
πρὸς τῆς ἀλεξανδρείας γράφῃ, ἢν περ
ἐνωλικὸν κέλῃκε, θεοσιβίαν ἀποδοθῆναι πέ-
τρον τὸν ἱρόνον τῆς ἀλεξανδρείας, ἕπερ ὃν τῷ
κατὰ λαμῶν, καὶ τῶ μολῶν πρεσβυτέρων
ἐς κοινὴν ἀπέστειλε.

Ioannes verò Presbyter & Oecono-
mus venerabilis Ecclesie sancti Joan-
nis Præcursoris & Baptista, consilio
quorundam Alexandrinorum, Legatus
missus est Constantinopolim, petiturus
à Principe, ut si forte Episcopus ipso-
rum è vivis abiisset, liceret civibus Alexan-
drinis eum, quem vellent, Episcopum
eligere. Hic tamen sicuti Zacharias
scribit, Episcopatum sibi et ipsi ambi-
re ab Imperatore deprehensus est.
Cumque se iurejurando obstrinxisset,
nunquam se Alexandrinam sedem af-
fectaturum esse, in patriam reversus est.
Imperator verò lege lata lanxit, ut post
mortem Timothei is esset Episcopus,
quem Clerus & populus suffragiis suis
elegissent. Haud multo post, mortuo
Timotheo, idem Joannes datà pecuniâ
ut ab eodem Zacharia relatum est, &
iurejurando, quo se apud Principem
obstrinxerat contempto, Episcopus A-
lexandria constituitur. Quod ubi
comperit Imperator, illum quidem e-
jici præcepit. Quorundam autem
suasul, allocutionem scripsit ad Alexan-
drinos, quam Henoticum appellavit.
Iussitque ut Alexandrina sedes Petro
restitueretur, dummodo ille Henotico
suo subscribere, & Proterianos in com-
munionem suscipere voluisset.

Κεφ. ιγ'.

CAP. XIII.

Ὁ πύργος ὁ μολῶν δὲ δέχεται τὸ ἱερωτικὸν ζῆλον, καὶ τοῖς
ἀπὸ πρεσβυτέρων συνάσσειται.

Quomodo Petrus Mongus Henoticum Zenonis
amplexus est, & Proterianus se con-
iunxit.

Τὴν τὴν οἰκονομίαν γνώμη σιωπῆσαι
μένον ἀκακίαν τῆς βασιλίδος ἰη-
σοῦς, περγάμιον ἀποκομιζῆς, ὑπαρχῶν
τῆς αἰγύπτου χειροποιήτας ὅσους πρεσβυτέρων
τῆ ἀλεξανδρείας, πεφθυγῶτα τὸν ἰωάννην
διεπικῶς, ἐνυγχάνει τῷ πύργῳ, καὶ πείθει
ἐξ αὐτῶν πρεσβυτέρων ζηνῶν, πρεσβυτέρων
ἢ τῶν διεστώσας, δέχεται ἰωάννην τὴν εἰρημίνην
πρεσβυτέρων, ὑπογράφῃ τε αὐτῇ ὑπαρχῶν

Hanc dispositionem, concilio Aca-
cii Regie urbis Episcopi factam,
Pergamius, qui Præfectus Ægypti con-
stitutus fuerat, secum detulit. Is cum
Alexandriam appulisset, Joannemque
fuga elapsam esse didicisset, in collo-
quium venit cum Petro: Suasitque ei,
ut Zenonis allocutionem, & eos, qui ab
iplo dissentiebant, susciperet. Petrus
itaque suprâ memoratam allocutionem
suscepit, eique subscripsit. Eos verò, qui

ab ipso dissidebant, suscepturum se in A
 communionem pollicitus est. Nec
 multo post, cum publica festività age-
 retur Alexandria, & Zenonis Heno-
 ticum omnes communi consensu am-
 plecterentur, Petrus Proterianos quo-
 que in communionem recepit. Cum-
 que ipse in Ecclesia allocutionem fecit
 ad populum, Zenonis quoque allo-
 cutionem recitavit, quæ sic habet.

CAP. XIV.

Zenonis Henoticum sive unitivum
 editum.

Imperator Cæsar Flavius Zeno, pius, B
 victor, triumphator, maximus, sem-
 per Augustus, Reverendissimis Epi-
 scopis & Clericis ac Monachis & Po-
 pulis, per Alexandriam & per Ægy-
 ptum Libyam ac Pentapolim consti-
 tutis. Cum initium & confirmatio-
 nem, vim & scutum inexpugnabilem
 Imperii nostri esse intelligamus solam re-
 ctam ac veram fidem, quam trecenti
 quidem & octodecim sancti Patres Ni-
 cææ congregati, divina inspiratione ex-
 posuerunt: Centum verò & quinquag-
 inta itidem sancti Patres Constanti-
 nopolitani collecti confirmarunt: diu no-
 stuque, omni studio ac diligentia & le-
 gibus nostris id agimus, ut ubique lo-
 corum sancta Catholica & Apostolica
 Dei Ecclesia, quæ incorrupta atque
 immortalis est mater sceptrorum no-
 strorum, per illam quam dixi fidem
 multiplicetur: utque pii populi, in pa-
 ce & in ea, quæ circa Deum est concor-
 dia perseverantes, unà cum Deo cha-
 rissimis Episcopis, & Religiosissimis
 Clericis, & Archimandritis ac Mona-
 chis, acceptas Deo preces offerant pro
 Imperio nostro. Quamdiu enim mag-
 nus Deus & Servator noster Jesus
 Christus, qui ex sancta Virgine ac Dei
 genitrice Maria incarnatus & natus est,
 concinentem omnium nostrum glori-
 ficationem cultumque approbaverit
 & benigne susceperit, omnes quidem
 hostes conterentur ac delebuntur: u-
 niversæ autem gentes nostræ, quæ se-
 cundum Deum est, potestati colla sub-
 mittent: Pax denique, & quæ ex pace
 proveniunt bona, cæli temperies, fru-
 gum ubertas, & quæcunque alia com-
 moda, hominibus donabuntur. Cum
 ergo irreprehensibilis fides, & nos, &
 Rempublicam Romanam ita conser-
 vet, preces nobis oblatæ sunt à religi-
 osissimis Archimandritis & Eremitis,
 & aliis reverendis hominibus, qui

ἢ καὶ τὰς ἀπ' ἐναντίας δέχεσθαι. καὶ εἰς τὴν
 ἡγεσίας δημοσίως ἀνά τὴν ἀλεξάνδρειαν
 ἔσης, πάλιν τε τὸ καλὸν ἐνωτικὸν ἡνω-
 τικὸν προσκελεύων, δέχεσθαι πέτεσθαι καὶ τὴν
 ἐκ τῆς πρόσθεν μοίρας καὶ πᾶσι προσκε-
 νησι, πρὸς τὸν λαὸν συντάξας ἵππης τῆς ἐκ-
 κλησίας, ἀναγνώσκει τὴν ζήνωνος προσκε-
 νησι, ἔχουσιν ὡδε.

Κεφ. ιγ'.

τὸ ἐνωτικὸν ζήνωνος.

Αγιοκράτωρ καὶ ἰσαρε ζήνων, δις σέθεν κα-
 λῆς, τριταρχος, μέγιστος, ἀεικέλι-
 στος, ἀνγκαστος, τοῖς καὶ ἀλεξάνδρειαν καὶ
 αἰγυπτον καὶ λιβύην καὶ πεντάπολιν ἐνωτικῶν
 ἑσάτοις ἐπισκόποις καὶ κληρικοῖς, καὶ μονα-
 χοῖς καὶ λαοῖς, δεχθῶν καὶ σύστασιν, δυνά-
 μιν τε καὶ ὄπλον ἀκατάμαχον τῆς ἡμετέρας
 εἰδότες βασιλείας τὴν μόνην ὀρθὴν καὶ ἀν-
 θρωπῶν πῆσιν, ἢ πᾶσι διὰ τῆς θείας ἐπιφοιτήσεως
 ἔξεδείχθη μὲν οἱ ἐν νικαῖα συναθροισθέντες τῶν
 ἁγίων πατέρων, ἐδεβαίωσαν ἢ καὶ οἱ ἐν κορινθί-
 ῶν ἐκκλησίᾳ ὁμοίως ἁγίων πατέρων συνελθόν-
 τες, νύκτωρ τε καὶ κατ' ἡμέραν, πάση προσο-
 χῇ καὶ σπουδῇ καὶ νόμοις κεχρημέθα, πᾶσι δὲ
 νεοδὲ ἀυτῆς τὴν ἀπανταχόσε ἁγίαν ἐκκλη-
 σιαστικὴν καὶ διπλοσολικὴν ἐκκλησίαν, τὴν
 ἀφθάρτην καὶ ἀτελευτήτην μητέρα τῶν ἡμε-
 τέρων σκηπτῶν, εἰρήνην τε καὶ τῆσδε θεο-
 μονίας τὰς εὐσεβεῖς λαοὺς διαμείνοιας, ἐν πρῶ-
 δέκλεις τὰς ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας βασιλείας ἡνω-
 τείας προσφέρειν, σὺν τοῖς θεοφιλεστάτοις
 ἐπισκόποις καὶ θεοσεβέστατοις κληρικοῖς, καὶ
 δερχιμανδρίταις καὶ μονάχοις, πρὸς μὲν γὰρ
 λαὸν θεοῦ, καὶ σωτήριον ἡμῶν ἰσοῦ χριστοῦ, τὸ ἐκ
 τῆς ἁγίας παρθένου καὶ θεοτοκου μαριίας σα-
 κωθέντων καὶ τεχθέντων, τὴν ἐκ συμφυ-
 νίας δοξολογίαν τε καὶ λατρίαν ἡμῶν ἐπι-
 νέντων, καὶ ἐτοιμῶς δεχομένα, τὰ μὲν τῶν
 πολεμίων ἐκτεινήσει καὶ ἔξαιρέσει, ἵνα
 γὰρ πάντες ἢ τὸν οὐκ εἰδὸν ὑποκλινοῦσιν ἀνχίνα
 τὰ ὑμετέρω καὶ θεὸν κοῦτε εἰρήνην ἢ, καὶ τὰ
 ἐκ ταύτης ἀγαθὰ, ἀέρον τε ευχερασία, καὶ
 καρπῶν εὐφορία, καὶ τὰ ἄλλα ἢ τὰ λυσί-
 λέντα τοῖς ἀνθρώποις φιλοτιμηθήσεται. ἔ-
 τως ἐν τῆς ἀμαρτηρίας πείρας ἡμᾶς τε καὶ τῶν
 ῥωμαϊκῶν περὶ σωζέσεως πραγμάτων, δει-
 σεις ἡμῖν προσκεκομίσθησαν παρὰ θεοσε-
 βῶν δερχιμανδριτῶν καὶ ἐρημιτῶν, καὶ
 ἰτίων

ἑτέρων αἰδεσίμων ἀνδρῶν, μὲν δακρύων ἰκε-
 τεύοντων, ἐνωσαν χυρῆας ταῖς ἀγιοτάταις ἐκ-
 κλησίαις, συναφθῆναι τε τὰ μέλη τοῖς μέ-
 λεσιν, ἅπερ ὁ μισόκαλθ' ἴδ' ὑπὸ πλείων χρόνων
 χωρῆσαι καὶ πείχθη γνώσκων ὡς εἰ ὀλοκλή-
 ρωτῶ τ' ἐκκλησίας σαμαί πολεμῶν, ἢ τή-
 νησέαι. συμβαίνῃ γ' ὅτι τέταρτος χυρῆας ἀνα-
 ελθῆντας ἐνωσας ὁ χρόνος ἐν ὁσέοις ἔτεσι
 τῆς ζωῆς ὑπεξήγαγ' ἡ κατὰς μὲν τὸ λείβε-
 τῆς παλιγγυσίας ἐστρημένας ἀπελθεῖν, τὰς
 ἵπτες θείας κοινωνίας μὴ μελαγχόσας, πρὸς
 τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσφαλίτην ἐκδημίαν ἀ-
 παρῆναι φόνος τε βοληθῆναι μυσίους, καὶ
 αἰμάτων πλήθ' ἠμολυθῆναι μὴ μόνον τὴν
 γῆν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν αἴερα. ταῦτα τις δοκ-
 εῖν εἰς τὸ ἀγαθὸν μέλασκα ἀπὸ τῆς προσι-
 ζῆτο διατόπιτο, γνώσκων ὑμᾶς ἐσπεύσασα-
 μῖν, ὅτι ἔχουμεν καὶ αἰ παλιγγῆς ἐκκλησίαι ἐ-
 τερὸν σύμβολον ἢ μάθημα, ἢ ὄρον πίστεως, ἢ
 πῖπιν πλῆθ' εἰρημένους ἀγίους συμβόλους τῶν τῆ
 ἀγίων πατέρων, ὅπερ ἐβεβαίωσαν οἱ μνημονο-
 θέτες ἄνθρωποι πατέρες, ἔτε ἐσχέκαμεν, ἔτε ἐ-
 χρομεν, ἔτε ἐξομεν ἔτε ἐχούλας ἐπιστάμεθα εἰ
 καὶ ἐχούλας, ἀλλ' ὅτερον αὐτὸν ἠγάμεθα. τὸ γ' ἡ
 μόνον, ὡς ἐφαμεν, τὴν ἡμέτεραν παρῶσιν
 τῶν ἀρρήκα μὲν βασιλείαν καὶ πάντες ὁ ἰλαοὶ
 Ἰσωτηριώδους ἀξιοῦμεν Φώλισμα, ἀν-
 τὸ καὶ μόνον παρῶσιν ἀνανοῖτες βαπτίζονται
 ὡ καὶ ἐξηκολούθησαν καὶ πάντες οἱ ἀγίοι πατέ-
 ρες οἱ ἐν τῇ ἐφῆσῳ συνελθόντες, οἱ καὶ καθε-
 λόντες τὸν ἀσέβη νεσέρον, καὶ τὰς τὰ ἐκείνα
 μὲν ταῦτα φρονησῆς, ὄντινα καὶ ἡμεῖς νεσέ-
 ρον ἀμα διτυχεῖ Ἰανανία τοῖς εἰρημένους
 φρονησῆς, ἀναθεματίζομεν, δεχόμενοι καὶ
 τὰ κεφάλαια τὰ εἰρημένα παρῶσιν τῆς ὁσι-
 ας μνήμης κυεῖλλε χρομένους δεχόμενοι
 τῆς ἀλεξανδρέων ἀγίας καθολικῆς ἐκκλη-
 σίας, ὁμολογῶμεν δὲ τὸν μονογενῆ Ἰθ' θεῶν
 ἰόν καὶ θεόν, τὸν κατὰ ἀλήθειαν ἐνανθρω-
 πῆσαντα τὸν κύριον ἡμῶν ἰσῶν χριστόν, τὸν
 ὁμοῦσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ
 ὁμοῦσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀν-
 θρωπότητα, κατελθόντα καὶ σαρκωθέν-
 τα ἐκ πνεύματος ἁγίου, καὶ μαρίας
 τῆς παρθένης καὶ θεοτόκου, ἕνα τυγχάνειν
 καὶ ἕδ' ὄνομα. ἐνὸς γὰρ εἶναι φωνῶν, τὰ τε
 ὀνόματα, καὶ τὰ πάθη ἅπερ ἐκείσως
 ὑπέμενε σαρκί. τὰς γ' διακρίτας ἢ συγ-

cum lachrymis supplicabant, ut unitas
 fieret sanctissimis Ecclesiis, & membra
 membris conjungerentur, quæ boni
 totius inimicus jamdudum à se invi-
 cem disjungere conatus est: sciens se,
 si integrum Ecclesiæ corpus impugna-
 verit, facile esse superandum. Ex hoc
 enim contigit, ut innumerabilis homi-
 num multitudo, quam tot añorum spa-
 tio temporis longinquitas ex hac luce
 subtraxit, partim regenerationis lava-
 cro fraudata interierit, partim absque
 divinæ communionis perceptione ex
 hac vita migraverit: utque innumeræ
 cædes perpetratæ sint, & effusis sangui-
 nis copiâ non terra solum, sed etiam æ-
 ter ipse sit contraminatus. Quæ qui-
 dem, quotusquisque est, qui non opta-
 verit in meliorem statum commutari.
 Quapropter scire vos volumus, nec
 nos, nec eas, quæ ubique sunt, Eccle-
 sias, aliud Symbolum aut Mathema,
 aliamve definitionem fidei aut fidem,
 præter supra memoratum sanctum
 Symbolum trecentorum & octode-
 cim sanctorum Patrum, quod à jam di-
 ctis centum & quinquaginta sanctis
 Patribus confirmatum est, habuisse,
 vel habere, vel habituros esse, nec scire
 quosquam, qui habeant. Quod si
 quis habeat, hunc extraneum esse judi-
 camus. Hoc enim symbolo solo, ut
 jam dictum est, Imperium nostrum ser-
 vari confidimus. Sed & omnes popu-
 li, qui salutarem Baptismum percipiunt,
 hoc solo accepto symbolo baptizan-
 tur. Idem etiam secuti sunt sancti Pa-
 tres, qui Ephesi conyenerunt, & qui
 impium Nestorium unâ cum iis, qui e-
 jus sententiam postea amplexi sunt, de-
 posuerunt. Quem quidem nos simul
 cum Eutyche, utpote contraria memo-
 ratis Patribus lentientes, anathemati-
 zamus, suscipientes etiam duodecim
 capitula, quæ à sanctæ memoriæ Cyril-
 lo, sanctæ Catholice Alexandrinorum
 Ecclesiæ quondam Archiepiscopo, di-
 ctata sunt. Confitemur autem uni-
 genitum DEI Filium & Deum, verè
 hominem factum, Dominum nos-
 trum Jesum Christum, consubstan-
 tialem Patri secundum Deitatem, e-
 undemque nobis consubstantialem,
 quoad humanitatem: Qui descendit
 & incarnatus est ex Spiritu Sancto de
 Maria Virgine ac Dei genitrice, unum
 esse, non duos. Unius enim esse di-
 cimus, tum miracula, tum passiones,
 quas sponte sua in carne sustinuit. E-
 os verò, qui dividunt aut confundunt,

aut phantasmam introducunt, nullatenus suscipimus. Si quidem vera illa & peccati expers incarnatio ex Dei genitrice, accessionem alterius Filii non effecit. Trinitas enim semper mansit Trinitas, etiam si unus ex Trinitate, Deus scilicet Verbum incarnatus sit. Sciennes itaque, sanctas & orthodoxas, que ubique sunt, Ecclesias Dei, & quibus præsunt Dei amantissimos Episcopos, nostrum denique Imperium, nullum aliud Symbolum aut definitionem fidei præter supra memoratum sanctum Mathe-ma admisisse vel admittere, absque ulla cunctatione nos adunavimus. Hæc autem scripsimus vobis, non innovantes fidem, sed ut vobis satisfaceremus, Quicumque verò aliter sentit aut sentit, vel nunc vel quando cunque aliàs, sive Chalcedone, sive in alia qualibet Synodo, eum anathematizamus: præcipue tamen Nestorium & Eutychen, & eos, qui idem cum illis sentiunt. Coniungimini igitur matri spiritali Ecclesiæ, ut in ea, una eademque nobiscum divina communionem fruamini, juxta memoratam fidei definitionem trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, quæ una ac sola est fidei definitio. Sanctissima enim mater nostra Ecclesia, vos tanquam proprios filios expectat, ut amplectatur, & post diuturnum tempus, suam vocis vestræ concentum audire desiderat. Festinate igitur con-eito cursum. Quod si feceritis, tum Domini & Servatoris ac Dei nostri Jesu Christi benevolentiam vobis conciliabit, tum à nostra Majestate maximam laudem referetis. His perle-ctis, Alexandrini omnes sanctæ Catholice & Apostolicæ Ecclesiæ sese adunaverunt.

CAP. XV.

Quomodo Joannes Alexandria Episcopus Romanam veniens, persuasit Simplicio ut ad Zenonem scriberet de iis, quæ acciderant: & quid Zenon scripserit.

Joannes verò, cujus supra mentionem fecimus, cum fugisset ex urbe Alexandria, Romam se contulit, & ibi maximas excitavit turbas, asserens quidem se ob Leonis decretorum & Chalcedonensis Synodi defensionem sua sede exturbatum esse; alium verò substitutum, qui iisdem decretis ad-vertaretur. Quibus commotus cum esset Simplicius Episcopus senioris Romæ, & his de rebus ad Zenonem

χρόνους, ἢ Φαλασίαν εἰσαγωγῆς, ἀλλ' ὅλας δεχόμεθα: ἐπέπερ ἢ ἀναμάετη. ἢ ἀλήθειαν ἀσάκωσις ἐν τῆς θεολογίας, προσδοκῶν ἡμῶν ὡς ἐποίηκε. μεμνήκε γὰρ τῆς, ἢ τῆς κ' σακεθέντ. ἢ τῆς τῆς τριάδ. ἢ τῆς γ. εἰδότες ἐν ὧς ἐτε αἰάζου παύλαχ. ἢ τῆς ὁρθόδοξοι ἐκκλησίαι, ἐτε οἱ τέτων πρῶτοι μῆνοι θεοφιλέσ ἀσὶ ἱερέις, ἐτε ἡ ἡμέρα βασιλεία ἐτέρη συμβόλε ἢ ὅρα πίσεως ἀσὰ τῆς εἰρημένον ἅγιον μᾶθημα ἡνέχοντ, ἢ ἀσὶ τῆς τῆς, ἡνώσαμεν ἐαυτῆς μηδ' ἐν ἐνδοιάζοντες ταῦτα δὲ γεγράφαμεν ἢ κανιζόντες πῶς. ἢ ἀλλ' ἡμᾶς πληροφορῶντες. πάντα ἢ τῶν ἐτερον τι φρονήσαντα, ἢ φρονήσα, ἢ νόν, ἢ πῶς, ἢ ἐν καλχηδόνι, ἢ ὅρα δὴ πῶς σὺ ὁδῶ, ἀναθεματίζομεν ἢ ξαιρέτως δὲ τῆς εἰρημένους νεσόριον, καὶ διτύχη, καὶ τῆς τῆς αὐτῶν φρονήσας. σὺ ἀφ' ἧς τῶν τῶν πῶν δὲ μαθητῆ μῆτερι τῆ ἐκκλησίᾳ, τῆς αὐτῆς ἡμῶν ἐν αὐτῆς θείας ἀπολαύσεως κωνίας κ' τῶν εἰρημένον ἕνα καὶ μόνον ἢ τῆς πίσεως τῆς τῆς ἁγίων πατέρων ἢ γὰρ παναγία μήτηρ ἡμῶν ἢ ἐκκλησία, καὶ γνησίως ἡμᾶς ἡμῶν ἀπεκδέχεται ἀσὶ πῶς, καὶ τῆς κωνίας καὶ γνησίως ἡμῶν ἐπιθυμῆ φωνῆς ἀσὶ ἀσὶ. ἐπεξάτε ἐν ἐαυτῆς. ταῦτα γὰρ ποιῶντες, ἐπὶ τῶν τῶν δεσπότη καὶ σωτῆς. καὶ θεῶν ἡμῶν ἡσὶ χεῖρ δὲ μῆνιαν πῶς ἐαυτῆς ἐφελκύσει, καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας βασιλείας ἐπανεθήσει τέτων ἀνεγνωσμένων, ἡνέκτο μὲν πάντες οἱ τῆς ἀλεξάνδρου τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας.

Κεφ. ιε΄.

ὡς ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρείας καθελθὼν ἐν Ῥώμῃ, παρὰ τοῦ πλίκιον ὡς ζήτωνα πρὸς τῶν συμβάντων γράψαι ζήτων.

Ὁ Δὲ γειώαννης ἢ πρῶτος ἐμνήσθη μῆνιαν τῶν ἀλεξάνδρου πεφθυγῶς, τῶν δὲ χαϊδέων καλαλαμδάνῶν Ῥώμῃ. καὶ δὲ ἀρατῆ, φάσκων ἢ πῶς τῶν λέοντ. δαγμάτων καὶ τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου, τῶν ἀσὶ ἐπιπεπικῶναι θεῶν. ἐτερον ἢ ἀνταπελθεῖν ἀνῆπαλον τέτοις καθεσῶτα πρὸς τῶν τῶν σακεθέντ. συμπλίκις ἢ τῆς πρῶτος ἡμετέρας Ῥώμης Ἐπισκόπου, καὶ πρὸς βασιλεία Ῥώμης.

γεράσιον, ἀντιγράψας ὁ Ζήνων, Ἰπποκρίαν τῷ ἰωάννῃ ἐγκαλῶν, καὶ ὡς τότε χάριν τῆς ἐπισκοπῆς, ἐδίετέρον ἀπηλάθην.

A Imperatorem scripssisset, rescriptis Zenono, Joannem accusans perjurii, nec ullam aliam ob causam cum Episcopatu expulsum fuisse.

Κεφ. 15.

Περί καλανδίων τῶ ἀντιοχείας, καὶ ὅτι ἰσοεὶα κατεδικάσθη δια τῶ πρὸς ἰλλιον καὶ λεόντιον υπονοηθεῖσαν φιλιαν, καὶ ὡς πέτρος ὁ κναφύς ἠνάθη τῷ μογῶ, καὶ τῷ κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῷ ἱεροσολύμων.

Καλανδίων ὁ ἀντιοχείας πρόεδρος, γεράσιον τῷ βασιλεῖ ζήνωνι, ἀκακίω τε τῷ κωνσταντινουπόλεως προέδρω, μοιχόν τὸν πέτρον ἀπεκαλέσας λέγων, ὡς τῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσκειν ἐπὶ τῆς ἀλεξανδρέων γυμνοῦ, ὃς ὑστερον τῶ ἐς ὁσίου δικησιν καὶ ἀκακίω, ἀμύναται νομιθεῖς ἰλλε καὶ λεοντίω καὶ παμπρεπίω πρὸς τῶ καὶ ζήνων τυραννίδα πέτες, ὃ ὀκναφύς, ὁ πρὸ καλανδίων καὶ σεφάνης, ὡς μοι λέλει, τὸν ἴδιον ἀπειλήσας θρόνον, ὃς καὶ πρὸ ἐνώπιον ζήνων καδυπεσημήνατο, καὶ συνοδικοῖς ὃ πρότερον τὸν τῆς ἀλεξανδρέων ἐρησαῖ ἠνάθη ὃ τότε ὁ τῆς κωνσταντινουπόλεως πρόεδρος ἀκακίω, καὶ μαρτυρεῖ δὲ ὁ ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, συνοδικαῖς πρὸς τὸν πέτρον ἐρησαῖ συλλαβαῖς. μετὰ ταῦτα τινες τῆς πρέτερος κοινῆς ἐπιπέρας ἀπέκριναν ὡς ἐντεύθεν τὸν πέτρον τῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναφανδὸν ἀναθεματίσαι. ὑπερ ἐς ἀκακίον ἐλθὼν τὸν κωνσταντινουπόλεως συνεβράζε. πέμψαι τε ἀποποιήσας τὰ πρὸς τῶ ἐν ἐπιπέρας ἐς δὴ πέτρον πληροφορεῖν βελάσαι ὡς ἐδὲν τοῦτο ἀπεπραχῶς εἶη, ὑπομνήματα γέγραπεν, ἐν οἷς τινες εἰρηκασί μηδὲν τοῦτο σιωπεῖναι γεγραφότι τῷ πέτρω.

B Sed & Calendio Episcopus Antiochiæ, litteras scripsit ad Zenonem Imperatorem, & ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quibus Petrum adulterum vocabat: asserens eum, cum esset Alexandriae Chalcedonensem Synodum publicè anathematizasse; verum Calendio aliquanto post Oasim in exilium relegatus est, eo quod Illi & Leontio ac Pamprepii, qui adversus Zenonem tyrannidem sumserant, partes fovisse existimaretur. Petrus autem cognomento Fullo, qui ante Calendionem ac Stephanum, ut jam dixi, Episcopus fuerat Antiochiæ, sedem suam recuperavit. Qui quidem & Zenonis Hænotico subscripsit, & synodicas litteras dedit ad Petrum Alexandriae urbis Episcopum. Cum eodem Petro Alexandriae Episcopo Acacius quoq; Constantinopolitanus Episcopus communionem iniiit. Sed & Martyrius Episcopus Hierosolymorum ad eundem Petrum synodicas suas misit. Postea tamen quidam à communionem Petri sese abjunxerunt: atque exinde Petrus Chalcedonensem Synodum publicè anathematizavit. Quæ res cum nuntiata esset Acacio Constantinopolæos Episcopo, non mediocriter eum conturbavit. Missi sunt Digiturab Acacio, qui rei veritatem inquirerent. Quibus cum Petrus persuadere vellet, nihil ejusmodi à se factum esse, acta confici curavit, in quibus quidam testati sunt, nihil hujusmodi, quod quidem scirent, à Petro factum fuisse.

CAP. XVI.

De Calendione Antiochia Episcopo, utque exilio damnatus sit ob amicitiam quam cum Illo & Leontio habuisse credebatur. Item quomodo Petrus Fullo Petro Mongo & Episcopis Constantinopolis ac Hierosolymorum sociatus fuerit.

Κεφ. 16.

Περί ὃν ἔγραψε πέτρος ἀκακίω διαζυμῆτι πῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ.

Οὗτος ὁ πέτρος ὡς καθορνος καὶ παλίμωλος καὶ τῶ καιροῖς συνδιαβέμενος, ἠκίσα πρὸς μίαν ἐση γνώμην νῦν μὲν ἀναθεμα-

CAP. XVII.

De his, quæ Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem Synodum susceperat.

Hic enim Petrus, veluti cothurnus quidam ac veterator, & qui temporibus sese accommodaret, in eadem sententia minime perseveravit. Sed

nunc Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnabat: nunc palinodiam canens, eandem omnibus suffragiis amplectebatur. Itaque Epistolam scripsit ad Acacium Constantinopolitanum Antistitem, quæ ad verbum sic habet: Deus altissimus Sanctitati tuæ mercedem rependet pro tantis laboribus ac molestiis, quas per tot annorum curricula sustinisti, sanctorum Patrum fidem conservans: quam quidem assidue prædicans confirmasti. Quæ in fide symbolum quoque trecentorum & octodecim sanctorum Patrum rectè atque ordine positum invenimus: in quo olim baptisati credidimus, & nunc credimus: quod quidem etiam confirmatum est à centum & quinquaginta sanctis Patribus, qui Constantinopoli convenerunt. Tu ergo sine intermissione viam omnibus monstrans, sanctam Dei Ecclesiam adunasti. Quippe qui certissimis argumentis nobis persuaseris, nihil contra hæc actum esse in sanctissima & universali Synodo, quæ Chalcedone congregata est: utpote, quæ cum sanctis Patribus olim Nicææ collectis consentiat, eorumque decreta confirmet. Cum igitur nihil in ea novatum deprehenderimus, ultrò ac sponte consensum ac fidem ei accommodavimus. Cognovimus autem, monachos quosdam fraternitati nostræ invidentes, ad sanctissimas aures vestras quædam detulisse convitia, quæ sanctitatem tuam haud facillè adversum nos concitare potuerunt. Primum quidem quod sancti Patris nostri & Archiepiscopi, beati Timothei reliquias alium in locum transfulerimus. Quod quidem facinus, nec Deo acceptum, nec legibus consentaneum est. Deinde ad alterum crimen transfiliunt, quod nec verisimile est, & priore illo longe deterius videtur. Quo enim modo sanctam Chalcedonensem Synodum anathematizare potuimus, cui credidimus, & quam confirmavimus? Neque vero ignoras, ut arbitror, nec tuam latet Sanctitatem, quanta sit æmulatio ac levitas populorum nostrorum, & monachorum novis rebus studentium. Qui conjuratione facta cum quibusdam malevolis, qui ab ecclesia recesserunt, populum secum avellere conantur. At nos precationibus vestris adjuti, rationem excogitavimus quæ huic malo mederetur, nec sanctam Chalcedonensem Synodum ullatenus offenderet; quippe qui sciamus, nihil in ea novi gestum esse. Atque ut perlua-

Α τίζων τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον· νυν δὲ παλινωδίαν λέγων, καὶ ταύτην ψήφοις αἰσασαίς δεχόμενον· γέγραφε τοίνυν ἐπιστολὴν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἀκάκιον τὸν τῆς καισαρινικῆς πόλεως πρεσβυτερον, ἐπὶ λέξεως ἔχουσαν ἕτως. Ὁ θεὸς ὁ ὑψίστος τῶν σωτηριωσίων ἀμέληται, ὑπὸ τε πόνων καὶ ματαμάτων τοσούτων, ὧν παλιόδοξοι χριστιανοὶ λαζὰς τῶν ἁγίων πατέρων πιστῶν, ἐν καλαπαύσει κηρύττων ἐβεβαίωσαν. ἐν καὶ τὸ σύμβολον κείμενον τῶν τῆς ἁγίας πατέρων εὐρόντες ἀκολούθως, ἐν ᾧ βασιλικῶν ἐπιστάμενοι καὶ πιστόμενοι ὅτι ἐβεβαίωσαν οἱ συνελθόντες ἐν καισαρινικῆ πόλει ἅγιοι πατέρες ἑκαταπαύσει τὴν πάντας ὁδηγῶν, ἠνώσας τῶν ἁγίων θεῶν ἐκκλησίαν, τῶσας ἡμᾶς διαμεριστῶν ὑποδείγματων ὡς εἶδεν ἐστὶν ἁπλοῦς ταῦτα πεπραγμένων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ καὶ κεμενικῇ συνόδῳ τῇ ἐν καλχηδόνι ἡμετέρῃ, συμφωνήσας καὶ βεβαιήσας τὰ ταῖς οὐρανικαῖς ἁγίαις πατρίσιν. εἶδεν γὰρ διότι κανὸν αὐτοτελῶς συνεστήσαμεν καὶ πιστεύσαμεν. μεμαθήκαμεν δὲ, ὡς τινὲς μεμαθῶντες φθονῶντες τῇ ἡμετέρῃ ἀδελφότητι εἰς τὰς ὑμῶν οὐσίας ἀκοῆς εἰσήνεγκαν δουλοκρατίας τιμᾶς· οὐκ ἀδύνατος μεταστῆσαι εἰς λύπην τὴν ὑμῶν ὀσιότησα, καὶ πῶσιν μὲν ὡς τὰ λείψανα τῶν ἐν ἁγίαις ἡμῶν πατέρων τῶν μακαρίων δεχόμενοι τιμῶν μεμνημένοι εἰς ἕτερον τόπον. ὅπερ πρὸς ματῆ θεῶν, ἕτε νόμοις πρέπον ἐστὶ καὶ ἐπι τῆτοις εἰς ἕτερον μελεπήθησαν ἀσύστατον καὶ τῶν προτέρων χεῖρον. πῶς γὰρ ἀνατιμασθῆναι ἔχομεν τὴν ἐν καλχηδόνι ἁγίαν σύνοδον, ἢ πιστεύσαντες ἐβεβαίωσαμεν οὐκ ἀγνοεῖται δὲ, εἶδεν δὲ λεληθε τὴν ὑμῶν θεοφιλεῖαν τῶν παρ' ἡμῶν λαῶν ὁ ἱερωσύνη καὶ ἡ ἐλαφεία καὶ τῶν νεωτερίζοντων ἁπλοῶν μοναζόντων· οἱ πνευ μελετήσαντες ἅμα πῶσιν ἐδουλοκράτους τῆς ἐκκλησίας δουλοκρήσασιν, τῶν λαῶν δουλοκρατῶν ἐπιχερῶσι καὶ διὰ τῶν ὑμῶν δόξαν ἐσκεψάμεθα λόγον θεραπείας ἔχομενοι μηδὲν βλάπτοντα τὴν ἁγίαν σύνοδον τῆ ἐν καλχηδόνι, εἶδότες εἶδεν καινὸν ἔργον αὐτῆ πεπραγμένον καὶ πρὸς πεισμοσύνη τῶν ἀκεραίων καὶ δόξολογίαν, τῶν ἐπισυνελ-

θόντας ἡμῖν τὸτο λέγειν ὑποποιήκαμεν
καὶ τὸτο μὲρ πολλὸς ἡρόμεθα, ταχέως
ἐκώλυσα. γνωρίζω ὅτι τῆ ὑμῶν ἀγισμῆ,
ὡς καὶ μέγιστον ἐπαυόναι οἱ τὰ ζιζάνια,
παύρητες αἰετὶ μονάζοντες, ὄργανα ἐαυτοῖς
ἐγκαταμίξαντες τινῶν μοναστηρίων ποτὲ μὴ
ὀικησάντων, καὶ ἀειέρχοντα φήμας θευ-
λάντες διαφορὰς κατ' ἡμῶν, καὶ κατὰ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς τῆ χειρὸς εἰρήνης, καὶ μηδὲν
ἡμᾶς συγχωρῶντες κανονικῶς καὶ πρεπόν-
τως τῆ ἀγία τῆ Θεοῦ καθολικῆ ἐκκλησία
πράξην παρασκηδάζοντες τὸς παρ' ἡμῖν
λαὸς μάλλον ἀρχεῖν ἡμῶν ἢ περὶ πέδω
ἡμῶν, καὶ θέλωσι ποιεῖν ὅσα μὴ πρέπει
θεῷ. πιστεύομεν ὅτι ὡς ἡ ὑμῶν ἀγισμῆ
διδάξει πάντα τὸν θεοτάτον δεσπότην
τῆς οἰκουμένης, καὶ παρασκηδάζει, ὡς
τύπον αὐτοῖς ἀσχετηθῆναι τῆς αὐτῆ γα-
λινότητος, τὸν δέοντα ἀεὶ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς εἰρήνης, πρεπέσης θεῷ τε καὶ
βασιλεῖ ὡς πάντας ἐν τέτοις κατευνά-
ξεν.

Κεφ. ιη'.

Ὅπως ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρινός περὶ τῆς φίλικης τῆς ἀκακίᾶς
καθάρσιν ἀκακίᾶς τῆς αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ
πύμψα.

Ὁ Δεῖωάννης ὁ ἐν Ῥώμῃ πεφθυγὸς, Φί-
λκα τὸν μὲν συμπλίκιον τῆς Ῥώμης ἐ-
πίσκοπον παρηνώχλη ἀεὶ τῆς ἀσχετῆς πέτρης
ἡρομεθῶν, καὶ πέτῃ, ὡς Ζαχαρίας λέγει, καθ-
αιρέτικόν ἀκακίᾶ διαπεμφθῆναι ἀσχετῆ τῆ
αὐτῆς φίλικης τῆς ἀσχετῆς πέτρης ἐνεκα κοινω-
νίας. ὅπερ ὡς ἀκανονίως ἡρομεθῶν, καθὼς
ἰσθῆται τὰ αὐτῆ Ζαχαρία: Ἐπεδεδώχασιν
ῥῆνοι τῆ ἐν τῆ μονῇ τῆ ἀκοιμητῶν καλε-
μῶν τὸν μοναδικὸν μελιόντες βίον, ὁ ἀκάκιος
ἐσχετῆ κατὰ. καὶ ταῦτα μὲν, Ζαχαρία γέ-
γραπται. δοκεῖ δέ μοι μηδὲν τῶν ἐπὶ τὸτο
πραχθέντων εἶδέναι μόνον δὲ ἀκολῶ ἡ-
κροῦσιασμῶν ἀφηγήσασθαι. ἐγὼ δὲ
τῶν γεγραμμένων τινὲ ἀκείβειαν ἔρχομαι
λέξων. Διβέλλων ἐπεδεδωμῶν ἀσχετῆς
ἰωάννης τῶ φίλικῃ κατὰ ἀκακίᾶ, ὡς ἀ-
σχετῆς ἀσχετῆς κοινωδοῖται, καὶ ἀεὶ
ἐτίερον ἀκανονίως παρ' αὐτῆ ἡρομεθῶν,
ἐξελόντα ἀσχετῆ τῆ φίλικῆ παρὰ τὸν

A deremus & satisfaceremus simpliciori-
bus, curavimus ut idem diceretur ab iis
qui unâ nobiscum conventus agunt.
Atque id quidem, cum totus eò incu-
buissem, celeriter compressi. Cæterum
Sanctitatem tuam certiore facio, ne
nunc quidem cessare monachos, qui zi-
zania serunt, sibi que quosdam, qui nun-
quam monasteria incoluerunt tanquã
seditionis instrumenta adjungunt: &
hac illac discursantes, varios tumores
contra nos & contra pacem Ecclesiæ
Christi disseminare. Nec permittunt,
ut quidquam regulariter, & prout de-
cet, in sancta Dei Ecclesia geramus: id
B agentes, ut populus, qui nobis commil-
sus est, imperet potius quam obediat
nobis. Omnia denique moluntur, quæ
Deo indigna sunt. Verum Sanctitatem
vestram sacratissimo Imperatori cuncta
suggesturam esse confidimus, perfectu-
ramque, ut ab illius Clementia compe-
tens forma istis tribuatur, pro Ecclesia-
stica pace, quæ & DEO & Imperatore
digna est: adeò ut omnes iis, quæ sta-
tura fuerint, acquiescant.

CAP. XVIII.

C Quomodo Joannes Alexandrinus Episcopus
Felici Papa persuaserit, ut depositionis libel-
lum mitteret Acacio Constantinopolitano.

I Nterea Joannes, qui Romam confu-
gerat. Felicem Romanæ urbis E-
piscopum, qui Simplicio successerat,
de rebus à Petro gestis assidue inter-
pellare non cessabat. Tandemque ei
persuasit, sicut à Zacharia proditum
est, ut sententiam depositionis mitte-
ret ad Acacium, eò quod Petro com-
municaret. Cui quidem sententia,
ut quæ non ex præscripto canonum la-
ta esset; tradita enim est Acacio à qui-
busdam monachis Acemitenfis, ut
vocat monasterii: non acquievit A-
caciis. Atque hæc quidem scripta
sunt à Zacharia in hunc Modum.
Porro Zacharias nihil eorum, quæ tunc
gesta sunt, exploratè cognitum habuif-
se mihi videtur; sed ea duntaxat, quæ
auditione acceperat, mutila atque
imperfecta nobis retulisse. Ego ve-
rò totius rei seriem accurate expo-
nam. Cum libelli à Johanne Felici
porrecti essent adversus Acacium,
ut qui illicite Petro communica-
ret, & alia quædam gereret contra
Xx 3

factorum canonum præscriptum, Felix Vitalis ac Misenum Episcopos ad Zenonem misit, postulans ut Chalcedonen- sis Synodus firmaretur, & Petrus tan- quam hæreticus expelleretur: utque Acacius Romanus mitteretur, rationem redditurus eorum, quæ Joannes cujus to- ties mentionem fecimus, ei objiciebat.

CAP. XIX.

De Cyrillo Præposito monasterii Acanitensium, quomodo Romanus ad Felicem quosdam dire- xerit, incitans illum ut ea, quæ adversus fi- dem commissa erant, ulcisceretur.

Sed priusquam isti ad urbem regiam venissent, Cyrillus Acanitensium monachorum Præpositus, quosdam cum litteris ad Felicem misit, de ejus cunctatione conquerens, cum tam gra- via adversus rectam fidem committe- rentur. Felix itaque ad Misenum & collegas ejus scripsit, ne quidquam a- gerent, priusquam cum Cyrillo essent collocuti, & ab eo quid agendum esset, didicissent.

CAP. XX.

De iis, quæ Felix ad Zenonem, & Zeno ad Felicem scripsit.

Scripsit etiam Felix alias ad eosdem communitorias. Litteras quoque dedit ad Zenonem, quibus eum com- monebat, tum de Chalcedonenſi Syno- do, tum de persecutione, quæ in Afri- ca excitata fuerat ab Hunerico. Scri- psit item ad Acacium. Imperator autem Zeno rescripsit Felici, frustra illum perturbatum esse verbis Joannis, quippe qui olim quidem jurasset se A- lexandrinam sedem nullo unquam modo ambiturum esse: postea verò neglecto jurejurando, nullum non sa- crilegii genus admisisset. Petrum portò non absque diligenti examine promotum fuisse: quippe qui propria manu subscripsisset, amplecti se fidem trecentorum atque octodecim sancto- rum Patrum, qui Nicæam olim conve- nerunt: quam fidem Chalcedonenſis quoque Synodus comprobavit. Ver- ba epistolæ Zenonis hæc sunt: Pro- certo habere debes, & pietatem no- stram, & supra memoratum sanctif- simum Petrum, & universas sacro- sanctas Ecclesias, sanctissimum Chalcedonenſe Concilium amplecti atque venerari, quod cum fide Con- cilio Nicæni prorsus consentit. In

Ζήνωνα βίβαλιον καὶ μισῶν ἐπίσκοποι, ἐπέ-
σταν ἑν καλχηδόνι συνόδον κρατεῖν, ἀπελα-
θῆναι τε τὸν πέτρον ὡς αἰρετικόν, καὶ ἀκακίαν
πεμφθῆναι πρὸς τὸν φίλωνα, ὡς ἐν ἰουδαίᾳ
ἔπολλάκις ἐμνήσθημεν ἐνάγοι, τὰς δὲ βίβλους
παρέξοντα.

Κεφ. ιθ'.

Πεὶ κύριλλος ἡγούμενος τῶν ἀκοιμητῶν, ἔπεμψε
μην ἀπίστου πρὸς φίλωνα τινός, ἐδάξον αὐτοῦ πρὸς
ἐκδιανοίῃ τῶν μαρτυριῶν κατὰ τῆς
πίστεως.

Πρὶν ἢ ὅτε τοῖς φθίνασι τῶν βασιλέων
κύριλλος ὁ τῶν ἀκοιμητῶν καλχη-
δων ἡγούμενος, σέλλῃ πρὸς φίλωνα, κα-
ταμφομένῳ τῶν βεβαδύετα, τηλικούτων
καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀμαρτανομαίων, καὶ
γράφει φίλωνα τοῖς ὡς ἐμνήσθημεν, μηδὲν πρὸς
ἐμὲ πρὶν τῶν κύριλλου συμβούχου, καὶ παρὰ
αὐτῶν τὸ πρᾶξιόν μαθεῖν.

Κεφ. κ'.

Πεὶ ἀνέγραψε φίλωνα πρὸς ζήωνα, καὶ αὐτὸν παλιν ἔγραψε
πρὸς φίλωνα.

Γεγόνασι πρὸς αὐτὸς καὶ ἕτερα πρὸς τὸν
φίλωνα ὑπομνηστικά, καὶ πρὸς τὸν ζή-
ωνα γράμματα ὡς ἐπὶ τῆς ἐν καλχηδόνι
συνόδου, καὶ τῆς ἐν ἀφελκῇ διωγμῶν τῶν κα-
τὰ ὀνόμαζον. ἐπέσειε δὲ καὶ πρὸς ἀκακίαν
πρὸς ὃν ὁ ζήνων ἀνέγραψε, μάλιστα τὸν ἰουδαί-
ων αὐτὸν διαταραξάμενος, διανομαίων μη-
μηδὲν μηδαμῶς παρῆναι διὰ τῶν ἑρ-
ων τῆς ἀλεξανδρέων, παραδάντα δὲ
καὶ τὰ ὡμοσμένα ἀλογήσαντα, πάσαι
ἱεροσουλίαν ἐργασάσθαι καὶ πᾶσαι δὲ
μη ἀβασανίστως περχειρῶσθαι, ἀλλὰ
τοχερῶς ὑπογράψαντα δέχεσθαι τῶν πα-
τρῶν τῶν ἐν νικαίᾳ συνελθούσων, ἢ τῶν
καὶ ἢ ἐν καλχηδόνι ἁγία συνόδου κα-
λέθησε καὶ ταῦτα γέγραπται ἐπὶ ῥήμα-
τος. ὁφείλει ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τῶν ἡμε-
τέραν δισέβειαν, καὶ τὸν πρὸς ἐχθρὰ ἁγί-
ωτατον πέτρον, καὶ πάσας τὰς ἀγνάτας ἐκ-
κλησίας, τῶν καλχηδονέων ἁγιάστων
συνόδον δέχεσθαι καὶ σέβειν, ἢ τις συνελθῶν
τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ νικαίᾳ συνόδου ἐμψύ-
χου.

ροι) τοῖς τε πεπραγμένοις Ἐπιστολαῖς καὶ
 τε κυρίλλου ἔλαχθῆναι, καὶ ἐτέρον δεξι-
 μαδριῶν τῆς βασιλείου, καὶ καὶ Ἐπισκο-
 πων καὶ κληρικῶν Ἐαγυπτιακῆ κλίματου
 πρὸς Φίλικα, καὶ πέτερ, ὡς αἰρετικῆ καὶ τῆ
 κοινωμένων αὐτῶν. οἱ καὶ δήληξαν οἱ ἐκ τῆς
 κοινῆς τῶν ἀκοιμήτων ἀφίγυμροι πρὸς Φί-
 λικα, τὰς καὶ μισῶν, ὡς μέχρι τῆς ἀν-
 τῶν παρεσίας τῆς ἀνά τὸ βιζάνιον, ἐν πα-
 ραύτω πέτερ, ἐν ταῖς ἰσραῖς δέλτοις ἀνε-
 γνώσκον, καὶ ἐξ ἐκείνης ἕως νῦν ἀναφαν-
 δόν καὶ ἕως τὰς καὶ μισῶν κοινωῖσαι
 καὶ ἡ Ἐπιστολὴ ἢ τῶν αἰγυπτίων, τὰ αὐτὰ
 καὶ πέτερ, ἐλεγγὶ καὶ ὡς ἰωάννης μὲν ὀρ-
 θόδοξον, ἐν θέσμως κεχειροβότο πέ-
 τρον ἢ ὑπὸ δύο καὶ μόνων Ἐπισκόπων πα-
 ραπλησίων ἀπὸ τῶν κακοδόξων ἐχειροβό-
 μηθη καὶ ὡς ἀπὸ τῶν φυγῶν ἰωάννης,
 πάσης αἰκίας ἰδέα καὶ τῶν ὀρθόδοξων ἐπη-
 νέχθη. ταῦτα τε πάντα γινώσκων τὸν ἀκά-
 κιον δι' ἐνίων ἀπὸ τῶν βασιλέως ἀφίγυ-
 μῶν, καὶ συνεργῶν ἐν τῶσιν διερεῖν πέτερ
 τὸν ἀκάκιον.

A iisdem actis leguntur epistolæ, tum Cy-
 rilli supra memorati, & aliorum Archi-
 mandritarum urbis regię, tum Episco-
 porum & Clericorum Ægyptiaca Di-
 cæcesis, ad Felicem scriptæ, de Petro
 tanquam hæretico & de iis, qui Petro
 communicabant. Porro monachi Acæ-
 mitensis monasterii, cum ad Felicem
 venissent, Misenum ac Vitalem accu-
 sarunt, quod ante adventum quidem il-
 lorum in urbem regiam, Petri nomen
 in sacris diptychis occultè recitaretur:
 exinde verò publicè recitari cœpisset:
 atque ita Misenus ac Vitalis ei commu-
 nicassent. Ægyptii verò in suis litteris
 B tum ista, quæ dixi, de Petro referebant:
 tum quod Johannes quidem, qui erat
 Orthodoxus, legitime ordinatus fuis-
 set: Petrus autem à duobus solum Epi-
 scopis, eandem cum illo hæresin profi-
 tentibus, creatus esset: & quod post Jo-
 annis fugam, omni suppliciorum gene-
 re vexati fuissent Orthodoxi. Atque
 hæc omnia Acacium didicisse per quos-
 dam, qui ab urbe Alexandria Con-
 stantinopolim venissent. Denique eun-
 dem Acacium, Petri administrum at-
 que adiutorem in omnibus depre-
 hendi.

Κεφ. κα'.

Ὡς συμμῶνης μοναχὸς καὶ ἀκοιμήτων, εἰς ἔμμεν κατ-
 ελθὼν, τὴν ἐν κωνσταντινουπόλει ἀποσταλτὰς Ἐπι-
 σκόπου καὶ Ῥωμαίων διήλγε κοινωῖσάντας τοῖς
 αἰρετικοῖς, καὶ ὡς αὐτοὶ τε καὶ οἱ κοινωῖσαντες πύ-
 τρη παρὰ Ῥωμαίων καθρέψαν.

Ἐπιβίβησε ἢ ταῦτα συμμῶνης μοναχὸς
 τῶν ἀκοιμήτων ὁ καὶ κυρίλλου σαλεύς
 δήληξε γὰρ τὰς καὶ μισῶν καὶ βιζάνιον
 κοινωῖσάντας τοῖς αἰρετικοῖς, διαρρήδην
 ἐμφωνήεντων τῶν ὀνόματων πέτερ, ἐν τοῖς
 ἰεροῖς διπύχοις, καὶ ταῦτα ὑπαχθῆναι
 πολλὰς τῶν ἀπληξέων ὑπὸ τῶν αἰρετι-
 κῶν, λεγόντων δεχθῆναι τὸν πέτερ, καὶ
 πρὸς τῆς Ῥώμης θρόνον καὶ πρὸς πύτρη
 ἢ διαφόρη ἐλεγγὶ συμμῶνης, μὴ ἀμαχέως
 τὰς καὶ μισῶν ἐντυχῶν ὀρθόδοξω τινί, ἢ
 γεαμματῶν ἀπόδοσιν ποιήσασθαι, ἢ τι τῶν
 τολμομένων κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀκεί-
 βῶσαι παρήχθη καὶ σιλβανὸς πρεσβύτε-
 ρον, συνων μισῶν καὶ βιζάνιῳ ἀνά τῶν
 κωνσταντίνου, ὅς τῶν τῶν μοναχῶν φωνῶν
 ἐπεβέβαιωσεν ἀνεγνώθη καὶ ἀνακίς Ἐπι-
 στολὴ πρὸς συμπλήκιον, λέγασα πάλαι

C
 CAP. XXI.
 Quomodo Symeones monachus Acamitenfis,
 Romam veniens, Legatus Ecclesie Rom. qui
 Constantinopolim venerant, coarguit quod
 cum hæreticis communicassent: & quomo-
 do legati & omnes communicatores Petri, à
 Romanis depositi sint.

A Uxit ista non mediocriter Syme-
 ones monachus Acæmitensis,
 Romam à Cyrillo missus. Hic enim
 Misenum ac Vitalem coarguit, quod
 hæreticis communicassent, Petri no-
 mine in sacris diptychis publicè recita-
 to: atque ita multos ex simplicioribus
 D in fraudem inductos esse ab hæreticis,
 cum dicerent Petrum à Romana etiam
 sede susceptum esse in communionem.
 Adjecit etiam Symeones, Misenum ac
 Vitalem cum variæ quæstiones propo-
 sitæ essent, noluisse unquam colloqui
 cum ullo Orthodoxorum, aut litteras e-
 is tradere, nec quidquam eorum, quæ
 contrarèctam fidem tentabantur, ex-
 aminare. Inductus est etiam Sylva-
 nus presbyter, qui unà cum Miseno
 ac Vitale versatus fuerat Constanti-
 nopoli, qui monachorum dicta suo
 testimonio confirmavit. Lecta est præ-
 terea Acacii ad Simplicium epistola,

in qua Acacius Petrum jam pridem de-
 positum fuisse dicebat, eumque noctis
 filium esse. His de causis, Misenus ac
 Vitalis Sacerdotio pulsi, & à mystica
 communione remoti sunt, cum uni-
 versa Synodus ita ad verbum pronunti-
 asset. Petrum hæreticum, qui olim sa-
 cræ sedis decreto damnatus, excom-
 municatus & anathematizatus est, Ec-
 clesia Romana non recipit. Cui etiam si
 nihil aliud objiceretur, vel hoc unum
 sufficeret, quod ab hæreticis ordinatus,
 orthodoxis præesse non potuit. Istud
 quoque complectebatur sententia: A-
 cacium verò Constantinopoleos Epi-
 scopum, gravissima reprehensione di-
 gnum res ipsa indicavit. Quippe qui
 cum ad Simplicium scribens, Petrum
 hæreticum vocasset, idiplum Zenoni
 haudquaquam significaverit: cum tam-
 en, si quidem Zenonem amabat, id
 præstare debuisset. Verum ille, ut ap-
 pareret, Zenonem magis amat quàm fi-
 dem. Sed redeamus ad ordinem ge-
 storum. Exstat epistola ejusdem A-
 cacii ad Episcopos, & ad Clericos ac
 Monachos Ægypti, & ad universam
 plebem: qua schisma quod factum fu-
 erat, refarcire conatus est. Qua de re
 Litteras etiam scripsit ad Petrum Epi-
 scopum Alexandria.

καθηγηθῶ πέτρον, κὶ τὸν νικητὸς καθεστῆαι ἐπιτέτοις τῶν ἱεροσωμῶν ἀπεκινήσαν, κὶ τὴν ἀρεάντε κοινωίας ἐχωρίσθησαν μισῶς τῶν βιβλίων, πάσης τῆς σωθῆς ψηφισαμένη πιλῆξως ταῦτα. Πέτρον τὸν ἀιρέτικὸν τῶν παλαιτῆ ψήφωτῶν ἱερωῶν καθεστῆαι καὶ ἀναθεματίζεσθαι. ἡρωμαίων ἐκκλησία δὲ ἐχεῖ. ὧ πνι εἰς μὴ ἀλλότι ἀντέβητο, τὸ ἦρκεσεν ὅτι ἀπὸ ἀντιπικῶν χειροτονθεῖς, τῆς ὀρθοδόξων ἡγεῖα ἐκ τῆς ἡδυνάτῳ ἀειέχῃ τῆς τῆς, ἀκακίον τῶν πικῶν καὶ ἀντιπικῶν μεγίστης διδύτης ἀξίον τῆς πῶ ἀγῶμα ἀπέδειξε, διότι πρὸς συμπλακῶν γεσφῶν, ἔαιρέτικὸν καλέσας τὸν πέτρον τῶ βασιλεῖ ἐπεφανέρωκε δέον ἐπιεργαστῶν ζήνωνα τὸ πρῶτον ἀλλὰ μάλιστα τῶν θω ἀγαπᾶ τὸν βασιλέα, ἐτὶ πῶν ἀγαπᾶ ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐξῆς τὸν λόγον ἐπανάγωμεν. ἀρεταὶ ἀκακίε ἐπισολῆ πρὸς τὰς ἐν ἀντιπικῶν πρεσβῆρας, κληρικῶν τε κὶ μοναχῶν ἔπρὸς ἀπαντα τὸν λέων, δι' ἧς ἐπειράθη τὸ γῶμα ἀνακαλέσασθαι χρίσμα. ἀρετῶν ἔπρὸς πικῶν τῶν ἀλεξάνδρειας ἐπὶ κοποῦ γεσφῶ.

CAP. XXII.

De urbis, quæ Alexandria & variis in locis excitata sunt ob Chalcedonense Concilium.

Porro invalescente schismate Alexandria, Petrus cum Leonis epistolam & acta Chalcedonensis Synodi, eosque qui Dioscori ac Timothei scripta minimè susciperent, iterum sub anathemate damnasset, Episcopis quibusdam & Archimandritis persuasit, ut sibi communicarent. Et quoniam aliis idem persuadere non potuerat, plurimos monasteriis suis exegit. Quas ob causas Nephalius ad urbem regiam profectus, rem omnem Zenoni nuntiavit. Ille graviter commotus, Cosmam, unum ex suis Protectoribus, Alexandriam misit, qui unitatis causâ gravissimas minas Petro intentaret, utpote qui maximam dissensionem asperitate sua excitasset. Verum Cosma, cum nihil ipsi ex voto successisset, Constantinopolim revertitur, monachis, qui expulsi fuerant in sua domicilia restitutis. Rursus itaque Imperator Arcenium mittit, quem Præfectum Ægy-

Κεφ. κβ.

Πεὶ τῆς ἐν ἀλεξάνδρειᾳ κινήσασθαι ἐν διαφόροις τόποις, χάριν τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου.

Ἀκμάζοντῶ τὸν τῶ χρίσματῶ ἐν ἀλεξάνδρειᾳ, πέτρος ἐνίεσ τῆς ἐπιστοπῶν κὶ δοχιμανδελίων κοινωιῶν ἀπὸ πῶν τὸν λέων τῶ ἀντιπικῶν ἀναθεματίζεσθαι, κὶ τῶ ἐν καλχηδόνι πεπραγμένα, ἔτῶς μὴ δεικνύμενος τὰ συγγραμμάδια διοσκῶν κὶ τιμωρῶν, κὶ ὡς τῶς ἀλλῶν πείθειν ἐκ τῶν πῶν, ἐκ τῶν οἰκείων ἀπὸ τῶν μοναστηρίων ἐκ τῶν νηθάλι τῶ ἀνὰ τὴν βασιλέως γῶμα τῶ ἀρετῶν ἀνήγειρε τῶ ζήνωνι, ὅς συνίστασθαι, κοσμῶν ἐκπέμπῃ ἕνα τῶν ἰσαστῶτων ἀπὸ, μνείας κὶ πέτρος τῶ ἐνώσεως χῶν ἐπιφερόμενοι ἀπειλάς, ὡς δὴ διὰ τῶ ἀκακίε τσαχυτῆ τῶ διάσασιν μεγαλὴν ἐργασμῶν κὶ μηδενὸς τῶ κὶ σκοπὸν οἱ προχωρησάσθαι ἀνεχώρῃ πρὸς τὸν βασιλέα ὁ κοσμῶν, μόνοις τοῖς ἀπελαθεῖσιν δωδῶς οἰκεία καταγῶγια καὶ πέμπῃαι ἀντιπικῶν τῶ βασιλέως δεξίον, ἡγεμῶν ἀντιπικῶν.

τεχτων στρατιωτικων ταγματων περιεβλη-
μεν Θ' ος σωτηφωλιω τω αλεξανδρε κα-
ταληφας, λογως περι της ενωσης ενις η
μη πεισας, ενις τετων εκπεμπει ανα τω
βασιλιδα πολων πλεισοι μεν εν τω
ζηνω περι της ενκαληδονι συνodus κεινην-
το λογοι ενβεδηκε η περι εεργον εν, παν-
ταλω ε συνδεμενε ζηνων Θ' τη ενκαληδονι
συνodus.

pti & Ducem rei militaris simul pro-
moverat. Qui una cum Nephelio A-
lexandriam ingressus, verba fecit de
concordia. Sed cum persuadere eis
non potuisset, nonnullos eorum misit
Constantinopolim. Ac multa quidem
de Concilio Chalcedonenfi disputata
sunt coram Zenone. Nihil tamen
perfectum est, propterea quod Zeno
Chalcedonenfi Concilio minimè assen-
tiebatur.

Κεφ. κγ'

Πειθραυτι η ευφειμι ηδ καισαντινοπολιων, και αθανασιο
και ιωαννη περι αλεξανδριων, και παλλαδίου και φλαβιανου
ηδ αντιοχεια, η ετερον των.

ΕΝ ΤΣΑΤΩ Η ΑΚΑΚΙΟ Ε ΚΩΝΣΑΝΙΝΑ ΠΟΛΕ-
ωσ την κοινω φειλαμενε πορειαν, φραυι-
λας την επιοκοπη διαδεχε. η συνοδικοις
χρησαμενε φραυιτα προς τον αλεξανδρει-
ας πετρον, αμοιβαίοις ο πετρος η
γραμματα, τα αυτα περι των ενκαληδονι
πεπραγμενων διεξεληθων επηδη η φραυιτας
των ενσεθεν διεδημησε τε φραυιας η μοναξε-
πισκοπησας μηναι, διφημι Θ' μετ αυτον επι-
σκοπος κεχειροτοντο. οτι τας συνοδικας επι-
στολας δεχε πετρος, τας προς φραυιταν γε-
νημενας. ε ευρηκως τον κη των ενκαληδονι
πεπραγμενων αναθεμα, λιανεταραπιστο, η
ιαυλον τ προς πετρον κονωιας απερρηξε. ε
φερε) τετων εκαλερα επισολη, ητε τω φραυι-
τα, προς πετρον, ητε τω πετρος προς
φραυιταν, ας δια λο μακρον τ λεξεωσ, παρι-
ημι. μελλοσιων τοιγαρε εν ευφημια δε πετρος
προς αλληλας ανι φερεωσ, η συνοδος εφ ε-
ωλιεσ καλεω, φθανη τελευτησας ο πετρος, η
διαδεχε) τετων τον θρονον αθανασιοσ οσ επει-
ραθη τας διασολιασ συναφαι ενιχουσε δε,
προς διαφορεσ γνωμασιων μερων δοκριβεν-
των, οτισ αθανασιοσ με ταυτα συνοδικα επι-
στολασ διαπεμπομυροσ παλλαδιω μετ πε-
τρον επισκοπησ ανι τω ανιολοχο, τα τω πλη-
σια πεπραχε περι της ενκαληδονι συνodus.
ταυτο δε εστο η ιωαννης ο μετ αθανασιον τον
εναλεξανδρεια θρονον διαδεξαμυρο. και
παλλαδιοσ τελευτησαντο τω ενανιολοχεια
περοδρα, η φλαβιανου τον εκεινε θρονον δι-
αδεξαμυρο, ωεμπειαι προς αυτα κατα
τω αλεξανδρεια σαλομων αντιοχειασ
περοδρα, συνοδικα τε κομιζων, και
αμοιβαίοσ συλλαβασ ζητω ιωαννη προς

CAP. XXIII.

De Fravita & Euphemio Constantinopolitanis
Episcopis: Et de Athanasio ac Joanne Ale-
xandrinis: Et de Palladio ac Flaviano An-
tiochenis: Item de aliis quibusdam.

INter hæc Acacio Constantino-
politano fatali sorte sublato, Fravita
in ejus locum succedit. Qui cum
Synodicas suas ad Petrum misisset,
rescripsit ei vicissim Petrus, de Chal-
cedonenfi Synodo eadem dicens,
quæ supra commemoravi. Mortuo
deinde Fravita, qui quatuor dunta-
xat menses episcopatum gessit. Eu-
phemius ejus loco Episcopus est or-
dinatus. Hic accepit Synodicas e-
pistolas, quas Petrus ad Fravitam
scripserat. Cumque in illis anathe-
matizari gesta Chalcedonenfis Syno-
di deprehendisset, magnopere con-
turbatus est, seque à Petri commu-
nitione sejunxit. Exstant etiamnum
utriusque epistolæ, tam Fravitæ ad
Petrum, quam Petri ad Fravitam.
Quas ob nimiam prolixitatem præ-
termisi. Cum igitur Euphemius ac
Petrus adversus se invicem conten-
dere, & Synodos alter contra alte-
rum convocare jam pararent, Pe-
trus fatali morte præripitur, eique
succedit Athanasius. Qui cum diu
multumque laborasset, ut eos, qui
inter se dissidebant reconciliaret, id
tamen perficere non potuit, par-
tibus in varias sententias discissis.
Postea idem Athanasius, cum Syn-
odicas litteras mitteret ad Palladi-
um Antiochensem Episcopum, qui
Petro successerat, de Chalcedonen-
fi Synodo idem fecit, quod Petrus.
Idem quoque factum est à Joanne,
qui post Athanasium Alexandriam
sedem obtinuit. Mortuo post hæc
Palladio Antiochenfis Ecclesiæ An-
tistite, Flavianus cum in ejus locum
successisset, Salomonem Antiochenum
presbyterum misit Alexandriam, qui
Synodicas ipsius perferret, & Joannis
Yy

vicissim litteras flagitaret. Post hunc autem Joannem alter ejusdem nominis Joannes Episcopatum Alexandrie fortitus est. Et hoc quidem ad eum, quem dixi, modum evenerunt, usque ad primordia Imperatoris Anastasii. Hic n. Euphremio Episcopatum abrogavit. Quae quidem continua ferie commemorare necessarium duxi, tum perspicuitatis causa, tum ut facilius memoriae mandaretur.

CAP. XXIV.

De sede Armati, qui cognatus fuit Verinae Augustae.

CAeterum Zeno suavis Illi, Armatum quoque interfecit, cognatum Verinae Augustae. Quem quidem antea donis corruerat, cum adversus ipsum a Basilisco missus fuisset, & pro hoste socium atque amicum reddiderat. Filium quoque ejus Basiliscum, in urbe Nicæa Caesarem renuntiaverat. Sed cum Constantinopolim venisset, Armatum quidem per fraudem interemit. Basiliscum vero ejus filium, ex Caesare presbyterum fecit. Qui postea ad Episcopalem dignitatem pervenit.

CAP. XXV.

De Theoderici Scythae rebellione, deque ejusdem interitu.

Insurrexit quoque adversus Zenonem Theodericus, natione Gothus: collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et cum cuncta, quae obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum abfuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cepissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille cognita suorum malevolentia, retrò abcessit. Nec multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat, more barbarico. Forte igitur cum corpus exercere velleret, aequum sibi adduci iussit. Cumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, cum Theodericus ipsum ambabus tibiis nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus

φλαβιανόν· καὶ μετὰ ἰωάννην δὲ, ἕτερον ἰωάννης τὸν ἀλεξανδρίας διαδέχεται· ἕτερον· καὶ ταῦτα μὲν ἔγωγε περὶ τῶν ἀναστασίου χρόνων· διφθέρο· γὰρ αὐτὸς ἐκβεβλήκει· ἀπερὶ ἡνάγκα· ζωμακαὶ εἰρμὸν συνάψαι σαφηνείας τε καὶ δωμαθείας ἐνεκα.

Κεφ. κδ'.

Περὶ τῆς ἀναρίστως ἀγμάτου εὐθύνης· βιέντι· τῆς βασιλίδος.

ΟΔὲ ζήνων ἰμέ· γνώμη καὶ τὸν δόγμα· τὸν ἀναρεί, συγγρη βιέντις τῆς βασιλίδος· ὃν καὶ καταπεμφθέντα περὶ βασιλίσκου, δώροισι ὁ ζήνων ἀλίσκου, καὶ σίμματος ἀντὶ πολέμου ποιεῖται, καὶ βασιλίσκου τὸν αὐτὸ παῖδα καίσαρα χειροῦν· ἐν νικαία τῇ πόλει. παρελθὼν δὲ ἐς βυζάντιον, τὸν μὲν δόγματον δολοφῶν βασιλίσκου δὲ τὸν αὐτὸ παῖδα, ἀντὶ καίσαρος· ἱερέα δὲ κενύσιν· ὃς ὕστερον καὶ τῆς δευτέρως ἡξίωτο.

Κεφ. κε'.

Περὶ τῆς ἰταμασίας Θεοδορίου· Ἰσκούδου, καὶ τῆς τῆς τελευτῆς.

ΕΠανίσταται δὲ τῷ ζήνωνι καὶ Θεοδορίου· σκούδης ὡν γῆ· καὶ τὰς ἀνάγκας διδάμεις ἀνὰ τῷ Ἰτακῶν ἀθροίσαι· Ἰππερατοῦ κατὰ τὸ ζήνων· καὶ μέγιστον· τὸ πόντος δηώσας· ὅτι ἐπιποχί· ρεία, μικρὸ τῷ βασιλεῖον εἶλε πόλιν, ἢ γε μὴ τινες τῷ ἐς τὰ μάλινα αὐτῶν Ἰππερατοῦ ὑπαχθέντες, ἐβελδίσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν· ὃς ἐτελοκακῆντας τὰς ἀνάγκας ἐγνωκῶς, ἐς τοῦπίσω μὲν δόποχρεῖ. ἐπολιῶ δὲ ὕστερον τοῖς ἀπελθῶσι συναεῖ· μέται. λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευτῆς τῆς· πον, ὡδὲ γῆρόδρον. δόγου διπυκλυμῆρα· περὶ τῆς σκηνῆς αὐτῶν μετηώρησεν σχῆμα· βαρβαρικόν. εἶτα διακινήσας τὸ σῶμα· βελήθεις, ἵππον ἀχθῆναι περὶ εἰταχέ· ἀναβολῆ δὲ εἰς εἰώθως χεῖρας, τῶ ἵπ· πῶ περὶ ἤλατο. ὁ δὲ, ἀγγελαῖ· πῆ ὡ· καὶ ὑβείσης, ἔγωγε περὶ εἰσὶν Θεοδορίου· κατῆσαν·, μετεωρί· τῶ περὶ εἰσὶν πόδ·

πῶς ὁποῖα μόνω ἀκροβαλῶν. ὡς διαφιλονεικῶντα τὸν Θεοδώριον, καὶ μῆτε πῶ χαλινῶ ἀνασειράζειν τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ ἐμπέσει γε αὐτῶν, μὴ ἢ τῆς ἕδρας βεβαίως ἀνελχόμενον, τῆδε κακείσε ἀφιδονεῖας διασεισάτω τὴν αἰχμὴν ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθῆναι πωλαγίαν, καὶ τὴν πλυραὴν κατατρῶσαι ἐνθεν τε κληθήσῃ χρομόμρον κ' βραχέας ἡμέρας δολέσαντα, τὸν βίον ἐκ τῆδε ἔτραυμάθη καὶ ἀσρέψαι.

Κεφ. κς'.

Πεὶ τ' μαρκιανὸν ἰππαστῆρα καὶ οἷα, περὶ τῶν συνίθη.

Μετὰ ταῦτα διενεχθεὶς πρὸς ζήνωνα, μαρκιανός, παῖς μὲν ἀνθεμίου τῆς Ῥώμης βασιλίδου, καὶ οὗτος πρὸς λέοντα, τὸν βασιλιδόκτα πρότερον ἐξηκῶς, ἐπεὶ τὴν νεώτεραν αὐτῆς θυγατέρα λεοντίαν ἐσφικισαῖο, τυραννεῖν ἐπειράτο· καὶ μάχης ἰσχυρῶς ἀφίτα βασιλεία συρράγεισης, καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν σπεπτικῶτων, πρὶν τῆς ἐναντίας ὁ μαρκιανός· καὶ τῆς βασιλείων ἐγκρατῆς γέγονεν ἂν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρήκεν, ἐς αὐροῦ τὴν πρῶτην ἀναβαλλόμενος. ὁξυπέτης γὰρ ὁ καιρὸς, καὶ ἀπαπόδας μὲν ἰὼν, ἴσως ἀλίσκεια, ἐπαύθη τὴν λαβὴν διαδρασί, μετῴρωσθεῖ, γελᾶτε τῆς διώκοις, ἐφικτὸς αὐτοῖς λοιπὸν οὐκ ἀνεχόμενος εἶναι· ὅθεν ἀμέλει οἱ πλάσαι καὶ ἰσχυροὶ, κόμην ἐμπροσθεν καθέντες αὐτῶν, τὴν κεφαλὴν ὁποῖεν ἐν χερσὶ ξυρῶσιν. ἐν μάλα σοφῶς ἀνιτήομροι, ὡς ὁποῖ ὅπως μὲν τυχεῖται, πῶ καθεμένω τ' κόμης ἴσως κραλεῖται ἐμπροσθόπως ἢ χροόμενος, τέλειον διαφύγει, οὐκ ἔχων ὅτω κραληθεῖ τῶ διώκοι. ὅπως ἔπειτα μαρκιανῶ γέγονε, τὸν μὲν ἰθὺς αὐτῶν καιρὸν ἀπολέσαντι, ἔξουθεν δὲ τὸν λοιπὸν ἐδυνήθητι, ἀνά γὰρ τὴν ἐξῆς πρὸς τῶν οὐκίων καταπροδοθεὶς, ἐμόνη ἀποληφθεὶς, πέφηνεν ἀνά τὸ τέμενος τῶν θεασεῖων ἀποσολῶν· ἐκείθεν ἴε πρὸς βίαις ἀφελκυσθεὶς, ἐς καισαρείαν πόλιν τ' καππαδοκῶν ἔξοικίσε. καὶ πάλιν μοναχοῖς συναγελασόμενος, ὑς ἐρονέφωρα ἔβη λαθεῖν ἐδέλων· καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν ἐς τῶσόν τ' κιλικίας ἐκπέμφθη, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσβύτερος χειροτονεῖται. γέγραπ' ταῦτα, κομψῶς δὲ ἀδῶ τῶ σέσω.

A duntaxat insistere atque ingredi cœpit. Adeo ut Theodoricus cum equo suo certans, ac neque illum fræno retrahere ausus, nec retractus supra ipsum caderet, neque in sella firmiter inhærens, hæc & illac circumageretur, hastæque cuspidem impelleret. Quæ in eum oblique impacta, latus ejus vulneravit. Inde igitur in lectum delatus, cum paucos dies supervixisset, ex eo vulnere decellit.

CAP. XXVI.

Derebelleione Marciani, & quideidem acciderit.

B P Osthæc Marcianus, Filius Anthemii ejus, qui Romæ imperavit, affinis autem Leonis, qui ante Zenonem imperium t rexerat: ejus enim filiam natu minorem, Leontiam nomine, uxorem duxerat: à Zenone dissidens, Tyrannidem attripere conatus est. Commissaque gravi pugna circa palatium, & plurimis ex utraque parte cæsis, Marcianus adversarios in fugam vertit. Eodemque impetu palatium occupavisset, nisi re in craftinum diem dilata, opportunitatem è manibus elabi sivistet. Volucris enim est occasio. Et dum ad pedes quidem advolat, forsitan apprehendi potest. Ubi verò manus effugerit, in sublime avolat, ridetque eos, qui ipsam insequantur, nec amplius ad eos advolare sustinet. Itaque pictores & statuarii, comam ei à fronte demittunt, & occipitium ad cutem usque radunt: prudenter admodum subindicantes, occasionem quamdiu quidem à tergo imminet, comâ demissâ facile apprehendi posse: quando autem præcedit, penitus effugere, nullam anam quâ capiatur, præbentem insequentibus. Quod quidem tunc accidit Marciano: qui cum occasione ipsi oblatam elabi sivistet, eandem postea recuperare non potuit. Postero enim die à suis proditus, & solus relictus, confugit ad Basilicam sanctorum Apostolorum. Unde per vim extractus, Cæsaream Cappadociæ relegatur. Ibi cum se Monachis quibusdam aggregavisset, postea fugam meditari deprehensus est. Quam ob causam ab Imperatore Tarsum Ciliciæ deportatus, deorsum comâ presbyter est ordinatus. Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta sunt eleganter.

CAP. XXVII.

De Tyrannide Illi ac Leontii.

Idem Eustathius scribit, Zenonem innumeras insidias adversus Verinam focum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, cum Illus tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit è vita. Res praterea Illi ab eodem Scriptore elegantissime exponuntur: quemadmodum cum à Zenone insidiis appetitus fuisset, effugerit: utque Zenon eum, quem ad interficiendum illum submiserat, Illo necandum tradiderit; capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eò quod conatu excidisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occultæ essent insidiæ, quas ei comparaverat. Illus verò, adscito in societatem Leontio, & Marso viro egregio, ac Pamprepio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ Imperator nuncupatus sit: & quem isti tyrannidis suæ fructum perceperint, cum Theodericus vir natione Gothus, & qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac Barbarorum. Idem Eustathius eleganti admodum stylo eadem eorum describit, quos Zenon crudeliter necari iussit, hanc eis mercedem rependens benevolentia, quâ ipsum complexi fuerant: & quomodo Theodericus, cum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suavis id à Theoderico factum fuisse, Qui conserto prælio, cum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, Regis duntaxat nomine sibi assumpto.

CAP. XXVIII.

De Mammianno, & de operibus ab eo constructis.

Ejusdem Zenonis principatu Mammianium quendam vixisse scribit Joannes Rhetor, qui ex sellulario opifice vir insignis evaserit, & ad Senatorium ordinem pervenerit. Ab hoc Mammianno ait Joannes, in Daphnensi quidem suburbano ædificatum esse antiphorum, qui locus prius vites habuerat

Κεφ. κζ΄.

Περί τῆς τυραννίδος Ἰλλίου καὶ Λεοντίου.

Ὁ Αὐλὸς γράφει τὸν Ζήνωνα καὶ βεβαίω τῇ πενθερᾷ μυνείας Ἰθβελλας ῥαβδῶν μὲν ἴσθητα καὶ πρὸς τὴν κιλικίαν ἐκπεμπόμεναι χῶραν ὑπερῶν δὲ μέγα ἔθνη τὰ τὴν παρὰ τὸ παπύριον λεγόμενον φρεσιον, ἰλλῶν τε ἑλληνῶν, καὶ τὰ κτ' ἰλλῶν ἢ γράφει μάλα λογίως ὁ δίστασις, ὅπως πρὸς τὴν Ἰθβελλῆν δίσφυγε, καὶ ὅπως ὁ Ζήνων τὸν ἀποσφάζει τῶν πρὸς αὐτὸν ἐξ ἰθβελλῶν ἐκπέμπει, μισθὸν τῆς ἀποσφάξεως τῆς κεφαλῆς ἐκπέμπει αὐτῷ ὡς ἀποσφάζων ὃν καὶ ἐρατήριον ὁ Ζήνων τῶν ἐαυτῶν ἀποσφάζωνσι δυνάμεων, τὸ λαθεῖν παραγματούμενος ὁ δὲ, λεόντιον πρὸς αὐτὸν σάμενος, μάρτυρον τε ἐν ἀνδραδύμοις ἀπαμψέπειον, ἀνατὰ τῆς ἐξουσίας γέροντος μάρτυρον εἶτα τὴν λεοντίαν ἀναρρήσει τὴν ἐξουσίαν τῆς κιλικίας ἡγεμονίαν. ὅπως τε καὶ ἑτοίμοι τῆς τυραννίδος ἀπώσαντο, θεοδέεργα καὶ αὐτῶν ἐκπεμφθέντες, ἀνδρῶν γότῳ τὸ γένος ὑποδέχονται, ὡς ῥωμαίους τε αὐτῶν Ἰπσημῶν, μὲν ἡμεδαπῆς τε καὶ ἀντιδραπέως δυνάμεως ἀναγράφει μάλα σαφῶς ὁ αὐτὸς δίστασις, καὶ τὰς δυνάμεις ἀντηρημῶν πρὸς Ζήνωνος ἀντι τῆς ἐξουσίας καὶ ὅτι γε ὁ θεοδέεργος τῆς Ἰθβελλῆς Ζήνωνος αἰσθόμενος, Ἰππὶ τὴν πρὸς ἐβυτέρων ῥώμῳ ἀναχαρῆ. τινὲς δὲ φασὶν ὡς καὶ ὑποθήκη Ζήνωνος καὶ ὁδοῦ ἀπὸ μακρῆς κρητῆρας, ὑφ' ἐαυτὸν τὴν ῥώμην ποιῆται, ῥῶμα πρὸς ἡγεμονίαν ἐαυτῶν.

Κεφ. κη΄.

Περί μαμμιανῶν, καὶ τῶν ἐργῶν αὐτῶν.

Υπὸ τοῖς χρόνοις Ζήνωνος ἰσοπέτῳ ἰσχυρῶς ὁ ῥήτωρ μαμμιανὸς ἐξ ἐπιδημίας φερίαν Ἰπσημον ἀνδρα γράφει, καὶ τῆς σικελίης βελίης μεταχῶν, καὶ ἐν δαφνῶν τῶν πρὸς αὐτὸν τὸν καλεῖται ἀντίφωρον ἀντιφωροῦσας, πρῶτον ἀμπέλους δεδεδειγ-

μένων, ἢ πρὸς γεωργίαν ἐπιλήθειον χωρίων κα-
 θεστώτα, διὰ τὴν δημοσίαν βαλανείαν ἔμαμ-
 μιανός οὐ φιλόπολις, ἢ χαλκῆ ἀνάκει εἰκῶν.
 ἀνά τῆ τῶν πόλιν δύο βασιλείας ἐργάσατο
 σοάς, τῆ τε οἰκοδομίαν διὰ πρῆπει, ἢ ταῖς
 ἐκ λίθων ἀειφανείας τε καὶ διαυλείας κεκοσ-
 μημένας ὡς ἐν μεθόριον μέσθων τῶν δύο
 βασιλείων σοῶν, τετραπύλον ἀναστήσαι, κίον
 τε καὶ ἐκ χαλκῆ ἕλλη μάλα κομψῶς ἠσκη-
 μένον ἔτας μὲν βασιλείας κατελήφαμεν
 σοάς, μὲν τὴν προσηγορίας ἐπιλέψανα τὴν ὄνην
 δικοσμίας φέρσας, τῶν ἐκ προκομήσων λίθων
 πρὸ ἀφ᾽ οὐκ ἐκείνων ἐμὴν τὴν οἰκοδομίαν
 ἔχουσαν ἰταῶν ἐπισήμων. ἐκ τῶν γεγενημένων
 ἠδὲ παθημάτων ἐναίχθη τὴν οἰκοδομίαν ἐδέ-
 ξαντο, ἔδεν ἐς κόσμον ταύταις προσεβέντο.
 τῆ τετραπύλου δὲ ἰσομαμμιανῆ γεγενημέ-
 νε ἐδέξθη ψιλὸν ἔχθη κατελήφαμεν.

A & arva, è regione balnei publici: in quo
 statua ænea posita est cum hac inscriptio-
 ne: Mammianus amator urbis. In ur-
 be vero duas regias porticus ab eodem
 exstructas esse refert, tum fabricæ ve-
 nustate insignes, tum lapidum splendo-
 re ac nitore decoratas. Inter duas au-
 tem porticus, quasi confinium quod-
 dam ab eo ædificatum esse Tetrapylum
 columnis & ære admodum eleganter
 excultum. Et ipsas quidem regias por-
 ticus vidimus, quæ & nomen pristinum,
 & reliquias vetusti splendoris adhuc
 servant, cum solum earum Proconne-
 sio marmore stratum sit. Reliqua verò
 Bstructura nihil habet eximium. Nam
 post superiores ruinas, nuper instaura-
 tæ sunt, nulla re ad earum ornamentum
 adjecta. Tetrapyli vero ejus, quod à
 Mammiano constructum est, ne vesti-
 gium quidemprehendimus.

Κεφ. κθ΄.

Περὶ τῆς τελευτῆς τῶν ζήνωνος καὶ τῆς ἀναστάσεως
 ἀναστασίας.

Τὸ δὲ ζήνωνος τοίνυν ἀπαίδθη τελευτή-
 σανθ ἐπιληψίας νόσῳ μὲν ἐξ ὀδομοῦ καὶ
 δεκάτῳ ἔτη τῆς βασιλείας, ἠλπίσε μὲν
 λοθῆνος ὅτι εἶς ἀδελφός ἐς μέγα δυνάμειος
 προσεχωρηκώς, τὴν βασιλείαν ἐαυτῷ ἀειδή-
 σεν ἔμην τῶν δοκίμων ἔτυχεν. ἢ ἠδὲ δρι-
 ἀδην, ἀναστασίῳ τὸν ἐφάνον ἀειδήσων, ἔ-
 πω μὲν ἠκούη ἐς γερουσίαν, ἐν τῇ τῆ λεθομένη τῶν
 σιληναιῶν χολῆ καλαγεγομένῳ ἰσοπέθι
 ἐν ὁδῷ ἀδιδθη, μὲν τὴν δριχὴν τῆς διοκλητιανῆς
 βασιλείας ἐς τὴν ζήνωνος τελευτήν ἢ τὴν ἀν-
 ἀρρησιν ἀναστασίας, ἐτη διεθῆν ἐπὶ καὶ δια-
 κόσια ἀπὸ τῆς ἀνγύσσμοιαρχίας, ἐτη δύο
 καὶ λ, ἔπειτα κόσια πρὸς μισὴν ἐπὶ. ἀπὸ τῆ
 τῆ ἀλεξάνδρου τῆς μακεδόνος δριχῆς, ἐτη δύο
 ἢ τριάκοντα καὶ ὀκτώκοντα, ὁμοίως πρὸς μισὴν
 ἐπὶ. ἐκ τῆ τῶν ῥωμαίων καὶ ῥωμύλα βασι-
 λείας, ἐτη δύο καὶ πενήκοντα καὶ χίλια καὶ πρὸς
 γεμῆνας ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἀλώσεως τριάς, ἐτη
 ἐξ καὶ ὀγδοῦκοντα, καὶ ἐξακόσια καὶ χίλια,
 πρὸς μισὴν ἐπὶ. ἔπειτα ὁ ἀναστασίῳ παλῆδα
 τὴν ἐπίδαμον ἔχων, δυρράχιον νῆν προσηγό-
 ρεν. τὴν τε ζήνωνος βασιλείαν ἢ γαμῆν
 πρὸς ζήνωνος τὴν δριἀδην ἐθικί(ε). καὶ
 πρῶτα μὲν λοθῆνον ζήνωνος ἀδελφόν, τὴν δὲ
 μαγίσε δριχὴν διέποντα, ὃν ἠγεμῶνα τῶν
 ἐκ τῆ ἀυλῆ ἔξισον οἱ ἀπὸ δὲν ἐνάλην,

CAP. XXIX.

De Zenonis obitu, & de Anastasii Imperatoris
 nuncupatione.

CÆterum cum Zeno post septi-
 mum decimum Imperii sui aëum
 ex comitiali morbo absque liberis de-
 cessisset, Longinus quidem ejus frater,
 qui ad magnam potentiam pervenerat,
 in spem venit se Imperium facile occu-
 paturum esse. Sed tamen voti sui haud-
 quaquam compos factus est. Etenim
 Ariadne coronam imposuit Anastasio,
 qui nondum in Senatorium ordinem
 allectus, in silentiariorum schola adhuc
 militabat. Porro Eustadius scribit, ab
 exordio Imperii Diocletiani ad Ze-
 nonis obitum & nuncupationem A-
 nastasii, annos fluxisse septem supra
 ducentos: à principatu autem Au-
 gusti, annos quingentos triginta
 duos ac præterea menses septem: ab
 Alexandri autem Macedonis re-
 gno octingentos & triginta duos si-
 militer cum mensibus septem: à Ro-
 manorum & Romuli regno, mille &
 quinquaginta duos, ac præterea
 menses septem: à Frojæ denique ex-
 pugnatione, annos mille sexcentos
 & octoginta sex, cum mensibus se-
 ptem. Hic Anastasius ortus ex ur-
 be Epidamno, quæ nunc Dyrrachium
 dicitur, Imperium simul &
 uxorem Zenonis Ariadnem accepit.
 Ac primum quidem Longi-
 num Zenonis fratrem, qui Magi-
 stri dignitatem gerebat, quem antiqui
 Prefectum officiorum palatii appella-
 Yy 3

bant, in patriam amandavit. Multi A item aliis Isauris, qui id ab ipso petierant, ad suos redeundi copiam fecit.

CAP. XXX.

De Anastasio Imperatore : & quomodo, cum ille nihil in Ecclesiastico statu innovari sine- ret, totius orbis Ecclesia innumeris pertur- bationibus repleta sunt, multisque Episcopi eam ob causam expulsi.

Idem porro Anastasius, utpote pacis studiofissimus, nihil omnino innovari voluit, præcipue verò in Ecclesiæ statu; modisque omnibus elaboravit, ut & sanctissimæ Ecclesiæ absque ulla perturbatione remaneret, & cuncti, qui B ipsius Imperio parebant, altissima pace fruerentur, omni rixa & contentione, tum ab Ecclesiæ statu, tum à rebus publicis procul amandata. Et Chalcedonenfis quidem Synodus iis temporibus, nec palam prædicabatur in sanctissimis Ecclesiis, nec omnino rejiciebatur. Singuli enim earum præfides, prout ipsis visum fuerat, agebant. Et nonnulli quidem eorum, cuncta quæ in illo Concilio exposita fuerant, pertinacissime defendebant. Nec in ejus decretis vel unam syllabam remittere, ac ne unius quidem litteræ mutationem admittere sustinebant: sed magna cum fiducia recedebant ab iis, qui decreta illius Concilii minime suscipere, nec illis communicare ullo modo sustinebant. Alii verò, Chalcedonensem Synodum ejusque decreta non modò non suscipiebant, verum etiam illam unà cum Leonis Epistola sub anathemate damnabant. Alii Zenonis Henotico mordicus inhærebant: idque tamen inter se dissiderent de una aut de duabus naturis: hi quidem compositione Imperialium litterarum decepti: Illi verò paci & concordie magis studentes. Adeo ut totius orbis Ec- D cleciæ in varias factiones divisæ essent, ac ne Antistites quidem sibi mutuo communicarent. Hinc multa dissidia in Orientis & in Occidentis partibus, & per Africam extiterunt, cum nec Orientales Episcopi Occidentalibus & Afri sociarentur, nec isti vicissim coi- rent cum Orientalibus. Quin etiam ad majorem absurditatem res progressa est. Nam nec Orientales antistites inter se ipsi communicabant: nec Occidentales item, nec Afri inter semetipsos communionem fovebant, ne dum cum peregrinis &

ανά τῶν ἐνεργαμένων ἐνωπέμπει ἕτα ἄ καὶ πολλὰς ἐτέρας ἰσαύτως, τὸτο δὴ αἰήσασθαι.

Κεφ. λ'.

Περὶ ἀναστασίου βασιλέως, καὶ ὡς διὰ τὸ μὴ βύλιον τὴν καινοτομίαν τὴν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστάσεων, μυστῶν παραχρῶν αἰ ἀνά τῶν ἐνεργηθέντων ἐκκλησιῶν ἀπολύθῃσαν πολλοὶ τε τῶν ἐπισκόπων διὰ τούτου ἐξέλιθον.

Οὗτος ὁ ἀναστάσιος εἰρηνικός τις ἦν, ἔδεν καινεργεῖσθαι παλιελῶς ἠδὲ ἐλθεῖν, ἀφ' ἐρημίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, καὶ διὰ παλιῶς ἡμετέρας, τὰς τε ἀρχαίας ἐκκλησίας ἀταράχους, μέναι, ἀπαιτῶν τὸ ὑπήκοον βαθείας γαλήνης δόξα, πεισθῆς ἐρίδος καὶ φιλονεικίας ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἐκπεδῶν γινομένων. ἢ μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐκκλησίᾳ ἀνά τὰς τὰς χρόνους, ἔτε ἀναφανδὸν ἐν ταῖς ἀγνώσταις ἐκκλησίαις ἐκπερῆσθαι, ἔτε μὲν ἐκ πάντων ἀπεκρηρῆσθαι. ἕκαστοι δὲ τῶν προσεδροσίων ὡς εἶχον νομίσεις, διεπερῆσθαι. καὶ ἐνοιοὶ μὲν τῶν ἐκτετεμένων αὐτῆ μάλα χυρτικῶς ἀνείχοντο, καὶ περὶ ἐδεμίαν ἐνεδιδόσαν συλλαβῶν τῶν ὀρειδῶν ταν παρ' αὐτῆς. ἔ μὲν γράμματι ὀρειδῶν λαγῶν παρεδῆχοντο. ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς ἀπεπηδῶν τῆς παρρησίας, καὶ κοινῶν πατελῶς ὀρειδῶν τοῖς μὴ δεχομένοις παρ' αὐτῆς τὰ ἐκτετεμένα, ἐτεροῖς δὲ, ἔ μόνιοι ὀρειδῶν ἐδέχοντο τῶν ἐκκλησιῶν σιωπῶν, καὶ ταν παρ' αὐτῆς ὀρειδῶν ἀλλὰ καὶ ἀναθέματα πεισθῆσθαι αὐτῶν καὶ τὸν λέοντος ὀρειδῶν. ἀλλοιοῖς ἐνωτικοῖς ζήνωνος ἐνεργεῖσθαι, καὶ τὰ ταῦτα περὶ ἀλλήλους διεργαγότες τῆ τε μίας καὶ ταῖς δύο φύσεσιν ὀρειδῶν, τῆ σιωπῶν τῶν γραμμάτων κλαπέντες ὀρειδῶν, καὶ περὶ τὸ εἰρηνικώτερον μάλλον δόξα κλιναντες, ὡς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐς ἰδίαν δόξα κλιναντες, καὶ μὴ δὲ κοινῶν ἀλλήλους τὰς προσεδροσίων. ἐνεδῆθεν πλεῖστα τμήματα κατὰ τῶν ἐσῶν, ἀνά τὰ ἐσπείρια μέρη καὶ κατὰ τῶν λιβύων ἐτύγχανον ὀρειδῶν. ἔτε τῶν ἐσῶν ἐπισκόπων τοῖς ἐσπείροις ἢ τοῖς λιβύων σπειροδῶν, ἔτε αὐτῶν τοῖς ἐσῶν. τὸ δὲ μείζον ἐς ἀτοπίαν προήσθαι. ἔδὲ γὰρ σφίσι αὐτοῖς ἐκοινῶν οἱ τῆς ἐσῶς προσεδροσίων, ἔδὲ μὲν οἱ τῆς ἀφρώπης ἢ τῆς λιβύης τὰς ἐσῶν διεπόντες, μήτι γὰρ δὴ καὶ ἐσπείροις

ἀπερὸ βασιλίδος ἀναστάσιου θεώμενου, ἡ
 τῶν νεώτερον τῶν Ἐπισκόπων Ἰζωθεῖτο,
 εἶπε κατελήφει, ἢ ἄρα τὸ εἰωθὸς τοῖς τό-
 ποις τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδων κηρύτ-
 τῶντα, ἢ ταύτῃ ἀναθέματι ἀεικλιθέντα.
 ἐπέβλεψε μὲν ἐν ἐκ τῆς βασιλίδος τῶ
 πόλεως, πρῶτον ἄνδρ' εὐφίμιον, ὡς πρῶ-
 γέγραπται εἰτα μακεδόνιον, μετ' ὃν πι-
 μόθεος ἐγεγόνει· ἐν δὲ τῆς ἀντιόχειας φλα-
 βιανόν.

Κεφ. λα'.

Ἐπιστολὴ τῶν μοναχῶν παλαιστίνων πρὸς ἀλκίσωνα πρὸς
 ξενάϊα καὶ ἐπίσκοπον τῶν.

Περὶ τῶν μακεδονίων καὶ φλαβιανῶν
 γράφομεν τὸ ἐν παλαιστίνῃ μοναδικόν
 πρὸς ἀλκίσωνα ἐπὶ λέξεως λέγει ταῦτα. πέ-
 ρε ἡ κεκοιμημένη, πάλιν εἰς ἀλλὰς ἀπε-
 ρήθησαν, ἀλεξάνδρειά τε καὶ αἰγυπτῶ καὶ
 λιβύῃ κατ' ἐαυτὰς διετέλεσαν καὶ ἡ λοιπὴ
 πᾶσα ἀνατλή πάλιν κατ' ἐαυτήν, τῶν δυ-
 λικῶν μὴ ἀνεχομένων ἄλλως αὐταῖς κοινω-
 μένῃ ἢ πρὸς τὸ ἀναθεματίζειν νεστόριον τε
 καὶ διτύχη, καὶ διόσκορον, πρῶτον καὶ
 πᾶσαν τὸν μογγόν καὶ ἀκάκιον. ἐν τέτοις
 ἐν τῶ ἀνά τῶν οἰκουμενῶν ἐκκλησιῶν,
 οἱ γνήσιοι τῶν διόσκορον καὶ διτύχης
 εἰς πάντα ἐλάττωσαν ἀπέστησαν τὸν χρι-
 στόν. καὶ μελλόντων ὅσον ἐδέπω ἐκλιπεῖν
 διὰ τῆς γῆς, ὡς μὴ ὑπάρχειν αὐτὰς, ξε-
 ναϊά οὐκ ἐξέειπεν ἀληθῶς, ὅτι οἶδα-
 μέν τι σκοπῶν, ἢ ποῖαν ἐχθρὰν πρὸς φλα-
 βιανόν ἐκδικῶν, πρῶτον δὲ τῆς πίστεως
 ὡς οἱ πολλοὶ διηγέονται, κινεῖν μὲν πρὸς
 αὐτὸν καὶ διαβάλλειν ἀρχεται ὡς νεσορι-
 ανόν. ἐκείνους δὲ νεσοριον σὺν τῷ φρονήμα-
 τι ἀναθεματίσαντι, μετέβαινε πάλιν
 εἰς ἐκείνους ἐπὶ διόσκορον καὶ θεόδωρον, καὶ
 θεοδώριον, καὶ ἰβαν, καὶ κύρον, καὶ ἐ-
 λευθέριον, καὶ ἰωάννην, καὶ ἐκρίσμεν εἰς
 τῆς καὶ ἄθεν συλλεξάμενοι. ὧν οἱ μὲν,
 τὰ νεσορία ἀληθῶς ἐπρέσβυσαν οἱ δὲ,
 ὑπονοήσαντες ἀνεθεματίσαν, καὶ ἐν τῇ
 κοινῇ τῆς ἐκκλησίας κεκοιμῆνται.
 τούτους πάντας τὰ νεσορία φησὶ νοή-
 σαντας, ἢ μὴ ἀναθεματίσειας, τὰ
 νεσορία φροναῖς, καὶ μνηστικῶς αὐ-
 τῶν μετὰ τῷ φρονήματι ἀναθεματίσειας.

extraneis. Quæ cum Imperator Ana-
 stasius videret, Episcopus, qui aliud in-
 novarent, Ecclesiis exturbabat, si quem
 forte deprehendisset aut Concilium
 Chalcedonenſe prædicantem contra
 inolitam locorum consuetudinem, aut
 idem sub Anathemate damnantem.
 Et ex regia quidem urbe, uti supra di-
 ximus, primum eiecit Euphemium,
 deinde Macedonium, cui successit Ti-
 motheus. Antiochia verò Flavianum
 expulit.

CAP. XXXI.

Epistola Monachorum Palestina ad Alcifo-
 nem, de Xenaiis & de aliis quibus-
 dam.

DE Macedonio quidem & Flavia-
 no Monachi Palestina in litteris
 ad Alcifonem datis ita scribunt. Mor-
 tuo autem Petro, inter se ipsos iterum
 discissi sunt. Et Alexandria quidem
 & Ægyptus ac Libya inter suam com-
 munionem permansit. Reliquus i-
 tem Oriens seorsum ab aliis commu-
 nicavit, propterea quod Occidentales
 prorsus communicare illis recusabant,
 nisi Nestorium, Eutychem ac Diosco-
 rum sub anathemate damnantes, Pe-
 trum quoque Mongum & Acacium iis
 adijcerent. In hoc igitur rerum statu
 cum essent totius orbis Ecclesiæ, Euty-
 chiani & Dioscoriani ad exiguum pro-
 fusus numerum redacti sunt. Cumque
 brevi defecturi essent ita ut amplius in
 terris non exstarent, Xenaias quidam,
 verè nominis sui, id est, alienus à Deo:
 nescio quo consilio, nec qua de causa
 susceptas adversus Flavianum inimici-
 tias exercens: prætextu tamen fidei
 ut plerique narrant, adversus eum
 commoveri, eumque tanquam Ne-
 storianum calumniari cepit. Sed cum
 ille Nestorium simul ejusque opinio-
 nem sub anathemate damnasset, Xe-
 naias relicto Nestorio, ad Dioscorum
 transgressus est, & ad Theodorum ac
 Theodoritum & Ibam ac Cyrum & E-
 leutherium ac Joannem, aliosque ne-
 scio quos, nec unde collectos. Ex
 quibus quidam Nestorii dogma re-
 vera sectati fuerant: quidam verò cum
 in suspicionem ejus rei venissent, post-
 ea idem dogma sub anathemate da-
 mnaverant, & in Ecclesiâ commu-
 nione extremum diem clauserant.
 Hos, inquit, omnes Nestoriani dog-
 matis assertores nisi anathematizave-
 ris, Nestorianus es, licet Nestorium
 millies eum doctrina ipsius anathema-

tizes. Scriptis etiam litteris ad fautores A
 Dioscori & Eutychis, eos concitavit,
 suadens eis, ut sibi adversus Flavianum
 auxilio essent, exigerentque ab eo, non
 quidem ut ipsam synodum, sed ut eas
 duntaxat personas, quas supra nomina-
 vi, sub anathemate damnaret. Quibus
 cum Flavianus Episcopus diu multum-
 que resistit, aliique rursus cum Xenaia
 adversus illum insurrexissent, Eleusinus
 scilicet quidam Cappadociæ secundæ
 Episcopus, Nicias Laodiceæ, quæ est in
 Syria, & ex aliis locis alii: quorum
 odii adversus Flavianum quantum causæ
 fuerint, haud nostrum est, sed aliorum
 exponere: tandem illos hoc facto quietos
 esse arbitratus, cessit illorum contentioni.
 Cumque supra dictas personas scripto anathematizasset,
 libellum suum ad Imperatorem misit:
 Nam & hunc adversus Flavianum, tanquam
 Nestoriani dogmatis propugnatorem,
 commoverant. Sed neque hac re contentus
 Xenaias, exegit iterum à Flaviano, ut &
 Synodum ipsam, & eos, qui duas naturas
 in Christo prædicaverant, alteram carnis,
 alteram Deitatis, anathemati subjiceret.
 Qui cum id facere recusasset, rursus
 Xenaias eum ut Nestorianum accusavit.
 Multis deinde agitatis, cum Patriarcha
 expositionem fidei edidisset, in qua
 Synodum in eo quidem quod spectat ad
 depositionem Nestorii atque Eutychis,
 suscipere se profitebatur: quantum verò
 ad definitionem & doctrinam fidei, nequaquam
 rursus illum tanquam Nestoriano dogmati
 occulte faventem insinularunt, nisi ipsam
 quoque Synodum, & eos, qui duas in Christo
 naturas dixerunt, alteram carnis, alteram
 Deitatis, anathemati subjiceret. Itaque
 præterea multiplici verborum fraude
 deceptos, in sententiam suam pertraxerunt.
 Et conscriptione fidei edita, in qua
 Synodum unam cum iis, qui duas in Christo
 naturas ac proprietates esse dixerunt,
 sub anathemate damnabant, à Flaviano
 quidem & Macedonii communione sese
 abrumpunt: cum aliis verò, qui conscriptioni
 ipsorum subscripsissent, fœderis societatem
 ineunt. Inter hæc postulant etiam ab
 Episcopo Hierosolymorum, ut formulam
 fidei suæ conscribat. Quam ille cum
 edidisset, per sectatores Dioscori
 misit ad Imperatorem. Et ea quidem
 quam ipsi proferunt, anathematissimum
 continet eorum, qui duas in Christo
 naturas prædicaverunt. Ipse verò Hierosolymorum
 Episcopus, eam ab illis falso confictam esse
 ἀνεκίνησεν ἢ διὰ γραμματίων ἢ τὸς λόγους
 κέρως, καὶ διτυχεῖς συνηγορεῖ πειθῶν, συν-
 ἀραδαὶ μὲν αὐτῶν κατὰ Φλαβιανῶν, καὶ
 μέντοι ἀναθεματισμὸν ἀπαλείψαι τῆς συνόδου,
 ἀλλὰ τῶν περιηρημένων προσώπων. Ἐπεὶ
 Ἐπισκόπος Φλαβιανῶν τέτοις ἐπὶ πολὺ ἀ-
 υτέωναντο, ἑτέρων τε μὲν ξεναιῶν συμπε-
 κομένων καὶ αὐτῶν, ἐλθούσων μὲν ἐπιστο-
 πῆ τινῶν τῆς δευτέρας καππαδοκίας, καὶ
 κίς δὲ λαοδικίας τῆς συρίας, καὶ ἀλλῶν
 ἄλλοθεν ὧν τὰς αἰτίας τῆς πρὸς Φλαβι-
 ανὸν μικροψυχίας ἑτέρων, ἀλλ' ἐχ' ἡμῶν
 διηγήσατο τέλος νομίσας διατέτες ἐπι-
 νέειν αὐτῶν, εἴξεν αὐτῶν τῇ φιλονεικίᾳ
 καὶ ἐγράφε τὰ πρὸς τὰ ἀναθεματισμῶν
 ἀπέστειλε τῷ βασιλεῖ καὶ αὐτὸν γὰρ καὶ αὐ-
 τῶν κενικήσασιν ὡς τὰ νεσορεῖα προσέβου-
 ληται. μὴ δὲ τέτω ἐν ἀρχαῖς οὐ ξεναιῶν
 τῆς συνόδου αὐτῆς πάλιν ἀναθεματισμῶν
 καὶ τῶν δύο φύσεις ἐπὶ τῶν κυρίων εἰρηκο-
 τῶν, τῆς σαρκὸς ἔκ τῆς θεότητος ἀπὸ
 τὸν Φλαβιανόν. μὴ ὑποκαταστήσῃ δὲ, ὡς
 περ νεσοριανῶν πάλιν κατηγόρησεν. πολλῶν δὲ
 ἐπὶ τέτω κενικηθῶν, καὶ τῶν παλαιῶν
 ἐκδέσων πρὸς πίστεως πεποιθῶν, οὐ
 ἢ πρὸς κατὰ τὴν μὲν νεσορεῖα καὶ διτυ-
 χεῖς τῶν συνόδων δέχεσθαι ὁμολογεῖ, καὶ
 μέντοι εἰς ὄρεον καὶ διδασκαλίαν πίστεως
 πάλιν ὡς τὰ νεσορεῖα ὑποτύπως φρονη-
 σάντων ἐπελαμβάνοντο, εἰ μὴ καὶ τὸν ἀναθε-
 ματισμὸν αὐτῆς πρὸς τὴν τῆς συνόδου, καὶ
 τῶν δύο φύσεις ἐπὶ τῶν κυρίων εἰρηκοτῶν σαρ-
 κὸς καὶ θεότητος πρὸς συστάσθαι δὲ πολ-
 λαῖς λόγων ἀπάταις ἢ τὸς ἰσχυροῖς καὶ
 ποιήσαντες γραμματίων πρὸς πίστεως, ἐν
 τῶν τῶν συνόδων μετὰ τῶν δύο φύσεων
 εἰρηκοτῶν, ἢ ἰδιότητος ἀναθεματισ-
 τῶν, Φλαβιανῶν μὲν ἀφίσταται καὶ μα-
 κεδονίᾳ. Ἄλλοις δὲ σπενδόνται ὑπογρά-
 ψασιν τῶν γραμματίων. ἐν τέτοις καὶ τὰ
 ἱεροσολύμων ἀπῆταν ἐξελθόντων πρὸς πί-
 στεως ὅς ἐκδέσθαι ἀπέστειλε τῷ βασι-
 λεῖ, δι' αὐτῶν τῶν λόγους διοσκώρε. ὅπως αὐ-
 τοῖ μὲν προσφέρουσιν, ἀναθεματισμὸν πρὸς
 εἰχόν τῶν δύο φύσεις εἰρηκοτῶν. Αὐτῶν

ἵ ἵ ἱερωθούμων νεοθεδω παρ' αὐτῶν διαβε-
 εἰκνῶρος, ἄλλο προφέρει δίχα τοῖς ἀνα-
 θεματισμοῖς. καὶ ἐθαύμα καὶ γὰρ καὶ λόγος
 πατέρων πολλὰκις νεοθεδοῦσι πολλὰς ἢ
 διπλῆνας λόγους, ἀθανασίῳ καὶ γενγο-
 εῖῳ τῷ θαυματουργῷ, καὶ ἰελίῳ, δια τῶν
 ἐπιγραφῶν ἀνατεθείκασιν οἷς μάλιστα τὸς
 πολλὰς πρὸς τῆς ἰδίας ἀσεβείας σφίσειζον-
 ται. ἀπήτην ἢ καὶ μακεδόνιον ἐγγραφον ὡς
 πίσεως ἕς ἃ ἐξέθετο τῶν τῶν τῶν ἐν μό-
 νῳ εἶδῆναι πίσιν διαβεβακμῶν, ἀναθε-
 ματῶν ἢ νεσόριον, καὶ διτυχῆ, καὶ τὸς δύο
 ἡ χριστὸς δογματίζοντας, ἢ τῶν φύσει
 διαίρεντας μῆτε δε τῆς ἐν ἐφέσω νεσόριον
 καθελέσης μνησῶν, μῆτε τῆς ἐν καλχηδόνι
 καθελέσης τὸν διτυχῆ. ἐφ' ὃ ἀγαπησάν-
 τα ἴα ὡς τῶν κωνσταντίνου πόλιν μοναστήρια,
 ἀφίσταται τῶν ἐπισκόπων μακεδονίᾳ. ἐν τῇ
 τοῖς ὅτε ξεναιῖας καὶ διόσκορον πολλὰς προ-
 λαμβανόμενοι τῶν ἐπισκόπων ἀφόρητοι ἦσαν,
 κινεῖτες καὶ τῶν μὴ ἀνεχομένων ἀναθεματί-
 ζειν. ὡν τὸς εἰς τὴν μὴ ὑποείκοιαι, ἐξοεία
 ὑποβάλλετο πολλὰς μηχαναῖς παρεσβύα-
 ζον. ἕως ἐν καὶ μακεδόνιον ἐξοείζουσι, κίω-
 αντην τὸν πατὴρ ἐπίσκοπον, ἃ φλαβιανόν. ταύ-
 τα μὲν ἐν τῷ γεμίματι λέγει.

A cens, aliam profert absque huiusmodi
 Anathematismo. Neque id mirum.
 Nam & libros sanctorum Patrum saepe
 numerò corruperunt. Multos quoque
 Apollinaris libros Athanasio & Grego-
 rio Thaumaturgo, & Julio falsò adscri-
 pserunt. Quibus præcipuè libris mul-
 titudinem in erroris sui societatem in-
 ducunt. Sed & à Macedonio Chiro-
 graphum fidei suæ postularunt. Qui
 quidem eam exposuit, affirmans se tre-
 centorum & octodecim sanctorum Pa-
 trum, & centum ac quinquaginta fidem
 solam nosse: Nestorium verò & Euty-
 chem anathemati subjiciens, eosque
 qui duos Filios & duos Christos asse-
 runt, aut qui naturas dividunt: nulla ta-
 men mentione facta nec Ephesinæ Syn-
 odi, quæ Nestorium deposuit, nec Chal-
 cedonenfis, in qua depositus est Euty-
 ches. Quod cum ægrè ferrent mo-
 nasteria, quæ erant circa Constantino-
 polim, à communionem Macedonii E-
 piscopi desciverunt. Interea Xenaias
 & Dioscorus, multis Episcopis sibi ad-
 junctis, intolerabiles erant, dum tumultus
 concitarent adversus eos qui Syno-
 dum anathemati subijcere recusabant.
 Ex quibus eos, qui ad finem usque ipsis
 non cesserant, multis machinationibus
 in exilium ejici curarunt. Hoc igitur
 modo Macedonium, & Joannem Epi-
 scopum Palti, & Flavianum in exilium
 trudent. Atque hæc sunt, quæ in supra-
 dicta Epistola commemorantur.

Κεφ. λθ.

Περί τῆς ἐκβολῆς μακεδονίῳ Ἰωαννου ἀντιπασόλιου
 καὶ φλαβιανῶ ἀντιοχείας.

ΤΑ ἢ συμμαχόντα ἐν παροῦσῳ τὸν
 ἀναστάσιον, ἕτερον ἦν. ἡνίκα γὰρ ἡ δριμάδ-
 η τῷ ἀναστάσιῳ τὸ ἀλεργὸς ἐβέλετο ὡς
 βαλεῖν ἰημα, ὅχι ἄλλως ὁ διφήμεῖ τῶν
 δεχηρακίλῳ δίνων καθεδραν συνεπέθετο,
 μὴ οἷς ὅτι τῶν δι' ἐγγραφῶν καὶ ὄρκων δε-
 νῶν ὁμολογίαν ἀνλόγραπτον ὁ ἀναστάσιος ἕς
 διφήμειον ἐθετο, ἢ μὲν ἀκέραιον φυλάξαι
 τῶν πῶσιν, καὶ μὴ δὲν καινεργὸς ἐσαγα-
 γῆν τῇ ἀγία τῶν θεῶν ἐκκλησία, εἰ τῶν σκή-
 πῶν ἐπιλαβοῖτο ἢ καὶ ὡς ἐθετο μακεδο-
 νίῳ τὴν τῶν σήπλων κειμηλίῳ παροφυ-
 λακῆν ἐμπειπισθυμῶν. ἐδεδράκη δὲ ταύ-
 τα, διότι γε ὁ ἀναστάσιος δόξαν μανι-
 χαικῆς νομίσεως ὡς τῶν πολλοῖς εἶχεν.

CAP. XXXII.

De expulsiōne Macedonii Constantinopolitani
 Episcopi & Flaviani Antio-
 cheni.

VERUM alia erant, quæ animum
 Anastasii occulte pungerent.
 Nam cum Ariadne Anastasium Im-
 periali purpura vestire vellet, Eu-
 phemius Regiæ urbis Episcopus con-
 sensum suum accommodare tenuit,
 priusquam Anastasius cautionem pro-
 pria manu scriptam & jurejurando
 firmatam ipsi dedisset, quâ pollice-
 batur, fidem se illibatam servaturum,
 nec quidquam novi in sanctam DEI
 Ecclesiam investurum esse, si Imperii
 compos fieret. Hanc ille chartam
 Macedonio factorum vaforum custo-
 di commendaverat. Hæc autem id-
 circo egerat Euphemius, quod Ana-
 stasius Manichæorum sectæ addictus
 esse à plerisque crederetur. Post-
 quam igitur Macedonius Episcopa-
 lem sedem adeptus esset, Anastasius

Zz

cautionem suam reddi sibi voluit, al-
 lerens contumeliam fieri Imperio, si
 supra memoratum chirographum in
 Ecclesiarum reconditum servaretur. Sed
 cum Macedonius strenuè admodum
 resisteret, seque fidem proditurum ne-
 garet, omni infidiarum genere cum
 appetiit Anastasius, ut Episcopatum ei
 adimeret. Inducti sunt igitur in judi-
 cium pueri quidam calumniatores, qui
 tum se, tum Macedonium, turpis flagi-
 tii falso accusarent. Verum ubi de-
 prehensum est, Macedonio abscissa ef-
 se genitalia, ad alias artes conversi sunt:
 donec tandem consilio Celeris Magi-
 stri officiorum, clam ex Episcopali se-
 de abcessit. In ejectione autem Flavi-
 aniani, alia quoque adjecerunt. Incidi-
 mus enim in senes quosdam decrepi-
 tos, qui cuncta quæ Flaviani Pontifica-
 tu acciderant, memoriâ tenebant. Hi
 affirmabant, monachos regionis, quæ
 Cynegica dicitur, & quotquot in pri-
 ma Syriarum provincia sedes habebant,
 inductos à Xenaiâ: erat autem Xenai-
 as Episcopus Hierapolis, quæ vicina est
 Antiochiæ, & Græco vocabulo Philo-
 xenus dicebatur: in unum collectos,
 subito in urbem irrupisse cum maximo
 tumultu & contumacia, compellentes
 Flavianum, ut Chalcedonensem Syno-
 dum, & Leonis Epistolam, sub anathe-
 mate damnaret. Quod cum Flaviani-
 us ægre admodum ferret, & Monachi
 maximo impetu instarent, plebs civi-
 tatis insurgens adversus Monachos,
 plurimos eorum interfecit, adeo ut
 ingens eorum numerus Orontem flu-
 vium pro tumulo fortitus sit. Cada-
 veribus in gurgite sepultis. Accidit
 & aliud quidpiam, priore illo nequa-
 quam levius. Monachi enim Syriæ
 Cæles, quæ nunc secunda Syria appel-
 latur, cum impense faverent Flaviano,
 propterea quod is in monasterio quo-
 dam situm erat in agro, qui Tilmog-
 nus dicitur, monasticam egisset
 vitam, subito Antiochiam advolarunt,
 ut Flavianum defenderent: ita ut tum
 quoque non exigua evenerint mala.
 Sive igitur ob priora illa, sive ob ea, quæ
 posteriore loco retulimus, sive ob utra-
 que simul, Flavianus sede sua expelli-
 tur, & Petras quod oppidum est in fini-
 bus palæstinæ situm, relegatur.

Ἄπειδὴ τοίνυν ὁ μακεδόνιος ἐς τὸν ἱερατικὸν ὄ-
 ρον ἐβήθρονον, ἠθέλησε τὴν δικαίαν ὁμολογίαν ἀνα-
 λαβεῖν ὁ ἀναστάσιος, καθυβρίζων τὴν βασι-
 λείαν λέγων εἰ τὸ ῥηθὲν ἀυτογραφεῖον ἐπιπα-
 μένοι καὶ πρὸς τὰς μάλᾳ ἡγναιῖας ἐπισ-
 μύρας Ἐμακεδόνις, καὶ μὴ πρὸς ὅσων τῶν
 ἐν ἐνιχυροῖς ὄντων, πᾶσαν ἐπιβελῶν ἐπι-
 ρύσει ὁ βασιλεὺς οἱ, ἐξώσει τῆς καθέρας
 ἐθέλων. ἀμέλει τοιγαρὲν καὶ παῖδες συκοφαν-
 ται παρήγοντο, καὶ σφῶν αὐτῶν καὶ μακεδ-
 νίς ἀιχερῆριαν καλεῖσθαι ὄντο. ὡς ἡ τῆς
 δρεῖαν ἐπιλωμῆος ὁ μακεδόνιος ἄφῃ-
 πρὸς ἕτερα ἐχώρησε τεχνάσματά, μίχρητι
 συμβελύμασι κέλετο ἠγεμόντος τῶν ἐπι-
 αὐλῆ Ἰάξων, ὁ μακεδόνιος λαθεῖαι τῶν
 κείων ἐξέση θρόνων. τῆς ἑμβολῆς Φλαβιανῶν
 ἕτερα πρὸς θεάσι κατελήφαμεν ἡδὲ οὐκ
 ἐξαλογέουσι, ἰάσσα συμβέβηκεν ἐπιφλα-
 βιανῆ τῆ μνήμη διασώζοντας οἱ λέγουσι
 ὑπὸ ξεναιῖα ἀνδρῶν, ἢ ἡ ξεναιῖας τῆς γένοισι
 ἱεράς πόλεως πρὸς ἐδρῶν, ἑλλάδι Φωνί Φο-
 ξίνος πρὸς Ζαγοροδύμῳ, πειδῆντες ἐπι-
 τῆς καλεμῆρης κωπηγικῆς μοναχοῖς ἐδὲ τῶν
 πρῶτα τῶν σύρων ἐθνεῖς καθέσηκεσαν, ἀβρῶ-
 ρῆ ταραχῆς καὶ τῆς ἐς ἀγῶν ἀταξίας ἐπι-
 πηδῆκασι τῆ πόλεως, βιαζόμενοι Φλαβιανῶν
 ἀναθεματίσαι τὴν ἐν καλχηδόνι συνόδον καὶ
 τὸν Ἐμμονλέοντος πρὸς ὁ δυσαναχέροντος
 Φλαβιανῶν, ἐτῶν μοναχῶν μὲ πολλῆς τῆ
 ῥύμης ἐνισαμένων, ἀναστάσιος ὁ λαὸς τῶν πόλεως
 φόνον πολὺν τῶν μοναχῶν κατεργάσθη. ὡς
 καὶ πολλὰς καὶ ἀναριθμητὰς αὐτῶν ἄφῃ τῶν
 ἐθνῶν κληρώσασθαι, τῶν σωμάτων τοῖς κα-
 μασικηδευθέντων σωέπσετο ἡ ἕτερον τῶ-
 τῶ ὄντων ἐλαττέμενον τὸ γὰρ τῶ κοίτης σύμα-
 νὸν ἡ δούλερας πρὸς σαγορευομένης μοναχῶν,
 πρὸς πᾶσαν τῶ Φλαβιανῶν, ἐπειδὴ τὸν μα-
 κηδόνιον ἐπιβελῶν ἐπιφλαβιανῶν ἐπὶ ἀγῶ-
 νος πλμογνῶν ὄνομα τῶ διακειμένων, ἐπει-
 τῆ ἀνπόχε, ἀμύνειν τῶ Φλαβιανῶν βελόμε-
 νον, ὡς καὶ ἰαυῖδα ἡ μικρά τινὰ συμπεπαι-
 εῖτε ἐν ἐκ τῶν πρὸς ἐθνῶν, εἴτε καὶ ἐκ τῶν δού-
 λεων, ἢ ἐξ ἀμφῶν, ὁ Φλαβιανὸς ἐπὶ ἀγῶ-
 νος, καὶ ἀκριβῆς πέτερας δικαίαν πρὸς ταῖς ἐθ-
 νῶν παλαιῶν κειμένας.

Κεφ. λγ'.

Περί σεβέρου ἡγεμένου ἀντιοχείας.

CAP. XXXIII.

De Severo Episcopo Antiochia.

ΕΚβεβηθη δὲ τὸν Φλαβιανὸν, σεβήρου
 ἡγετον ἱεραλικὸν τῆς ἀντιοχείας θρόνον
 ἀνεῖσι, χρηματιζέσης τῆς πόλεως ἐτ' ἑπτά-
 τον καὶ ἑξήκοντα καὶ πεντακοσίων, ἀνατὸν δι-
 ον μῆνα, τῆς ἑκτῆς ἡμεμέσεως τῆς τινικαδῆ
 κήλης, καὶ τῶδε τῶν γραφῶν χρηματιζέ-
 σης πρῶτον τεσσαρακοσὸν καὶ ἑξακοσίων ἑ-
 τ' ὅς παλαιδατῶν σωζοπολιτῶν κληρω-
 σάμεθ', ἢ μία τῶν πικιδῶν ἐστὶν ἔθνης, δικα-
 στικῶς πρὸς τὴν ἐξολογίαν ἀνά τῶν βηρυ-
 τίων ἐκ τῆς τῆς νόμων ἀσκήσεως δι' αὐτῶν τῶν
 ἀγίων μετὰ λαβὸν βαπτίσματος ἀνά τὸ ἱερεῖον
 τῶν λεονίαν τῶν δεσποσίων μάρτυρον, τῶν
 ἐπὶ τῆς τριπολιτῶν φοινίκης παλαιῶν πτω-
 μέων, ἡ τὸν μονήρη βίον μετήλθεν ἐν πνι-
 φθηνιστηρίῳ, ἀνά τὸν μέθον χωρὸν κειμήριον
 γὰρ τῶν πολιτισμῶν καὶ τῶν λεγομένων μακί-
 ματῶν πολιτικῶν ἐνθα καὶ πέτεθ' ὁ ἴσθρι τ' ἀν-
 τὴν γὰρ τῆς παρθενοσύνης, καὶ σὺν πμοθέῳ τῶν
 ἀιδέριον πεφιδωδῶς, διὰ τῶν αὐτῶν ἡλθε σκαμ-
 μάτων, πολὺν λόγον ἰαυτῶν καὶ ἀλελοιπῶς
 καὶ ἡφαιλίῳ μὲν ὁ σεβήρος διαλογικῶς
 συμπλέκει, τὸ αὐτῆς ἀποπρωτερον καθεστῶπι
 μοίρας περὶ τῶν μίαν φύσιν ὑσερον τῆς ἐν
 καλχηδόνι συνόδου καὶ τῶν δύο πρεσβυτέρων
 φύσεις ἐπὶ τῆς κυρίας ἡμετέρας χριστοῦ, ἡρο-
 μένων. Ἐξελαίνετο δὲ πρὸς αὐτῶν ἡφαιλίῳ καὶ
 τῶν συνάπτων οἰκίαν φρονητικῶν, μετ' ἑτε-
 ρων πολλῶν τὰ παλαιόσια δοξαζόντων
 αὐτῶν. ἔθεν ἐπὶ τῶν βασιλέως ἀνεῖσι πόλιν,
 ὑπερτε αὐτῶν καὶ τῶν ἄμα αὐτῶν Ἐξελιλα-
 μένων πρεσβυτέρων καὶ ἀνασασίῳ τῶν βα-
 σιλέων γνώμεθ' κατὰ τὰς ἀνάγκας, ὡς τὰ περὶ τῶν
 τῶν συζητήσαντων τὸν σεβέρου βίον ἀνέλη-
 πται. συνοδικῶς τὸν ἐπιστολὰς γράφων
 ὁ σεβήρος, ῥητῶς τῶν ἐν καλχηδόνι σύνο-
 δον ἀναθεματικῶς περὶ τὰ πρὸς ἀκρί-
 σωνα φησὶ γράμματι ταυτῶν τὰ ῥήμα-
 τα. Τὰ μὲν συνοδικὰ τιμοθέου τῶν ἰν
 κωνσταντινουπόλεως ἐδέχθη ἐν ταῦτα ἐν πα-
 λαιστίνῃ ἢ δὲ κατὰ ἰσθμὸν μακεδονίαν, καὶ
 φλαβιανὸν, ὅσα ἐδέχθη ἀλλ' ἐδὲ τὰ
 συνοδικὰ σεβήρου. ἀλλὰ καὶ οἰκομήσαντες
 ἐν ταῦτα, ἀτιμαζόντες καὶ ὑβριζόν-
 τες ἀξίως ἐφυγον, τῆς πόλεως ἐπ' αὐτῶν

ΕJecto igitur Flaviano, Severus ad
 Episcopatum Antiochenſis Eccle-
 ſiæ promotus eſt anno urbis Antiochiæ
 quingentefimo ſexageſimo primo,
 menſe Dio, Indictione ſexta currentis
 tunc circuli. Quo tempore vero ex-
 ſcribimus, annus eſt Antiochenorum
 ſexcentefimus quadageſimus primus,
 Hic Severus patriam habuit Sozopo-
 lim, unam ex urbibus provinciæ Piſi-
 diæ. A primū quidem Beryti cau-
 ſidiciæ operam dederat. Poſtea ve-
 ro, relicto jurisprudentiæ ſtudio, cum
 ſacrum baptiſmum ſuſcepſiſſet in Eccle-
 ſia admirandi Martyris Leontii, qui in
 urbe Phœnicis maritimæ Tripoli, lum-
 mo honore colitur, ilicò monaſticam
 vitam amplexus eſt in quodam mona-
 ſterio, quod inter civitatem Gazam &
 oppidum Majumam in medio itineris
 poſitum eſt. Quo in loco Petrus quo-
 que Iberus, qui ejuſdem Gazaræ Epi-
 ſcopus fuit, & qui cum Timotheo A-
 luro in exilium miſſus eſt, Monaſticum
 vivendi genus excoluit, crebrisque ho-
 minum ſermonibus celebratus eſt.
 Porro Severus quodam die, diſputatio-
 ne habita congreſſus eſt cum Nepha-
 lio: qui prius quidem idem cum ipſo
 ſenſerat de unica Chriſti natura: poſt-
 ea vero defenſoribus Chalcedonenſis
 Synodi & iis, qui duas in Domino no-
 ſtro Jeſu Chriſto naturas prædicabant,
 ſeſe adjunxerat. Ab hoc igitur Ne-
 phalio & à Monachis, qui cum illo e-
 rant, Severus unà cum illis, qui opinio-
 ni ejus adhærebant, ejeçtus eſt ex mo-
 naſterio. Qui mox ad regiam urbem
 perrexit, tam pro ſe, quam pro illis, qui
 unà cum ipſo expulſi fuerant, legatio-
 nem obiturus. Hoc modo ad noti-
 tiam & familiaritatem Imperatoris A-
 naſtaſii pervenit, ut pluribus refert is,
 qui vitam Severi conſcripſit. Porro
 Severus in Epiſtolis ſuis Synodicis,
 Chalcedonenſem Synodum diſertè
 anathematizavit. Qua de re Mona-
 chi Paleſtina in litteris ad Alcifonem
 ita ſcribunt. Synodica quidem Epi-
 ſtolæ Timothei Conſtantinopolitani
 hic in Paleſtina ſuſceptæ ſunt. Ma-
 cedonii verò & Flaviani de poſitio
 haudquaquam ſuſcepta eſt. Sed
 neque Severi ſynodica ſuſceptæ ſunt
 litteræ. Verum hi, qui eas attule-
 rant, contumelia & probris affecti,
 ſicut merebantur, fugam arripuerunt,
 Zz 2

Cum populus civitatis & Monachi ad-
versus eos insurrexissent. Et Palaestina
quidem hoc in statu erat. Eorum ve-
rò, qui Antiochiæ subjacent, alii qui-
dem per fraudem inducti sunt. Ex
quorum numero est Marinus Episco-
pus Beryti. Alii verò vi ac neces-
sitate compulsi, consenserunt Severi Syn-
odicis, quibus Anathema contineba-
tur, tam adversus Synodum Chalcedo-
nensem, quam adversus reliquos, qui
duas in Domino nostro naturas aut
proprietas dixerant, alteram carnis,
alteram Deitatis. Quidam cum ne-
cessitate adacti consensissent, postea
mutati sententiam revocarunt: inter
quos sunt Episcopi, qui subjacent Apa-
meæ. Nonnulli consentire penitus
recusarunt. Ex quorum numero est
Julianus Episcopus Bostreæ, & Epipha-
nius Tyri, & alii quidam, utajunt, Epi-
scopi. Iauri verò tandem ad sanam
mentem reversi, pristinum quidem er-
rorem suum jam damnant. Severum
autem cum sectatoribus suis anathe-
matizant. Quidam etiam ex iis, qui
sub Severo sunt Episcopi & Clerici, re-
lictis propriis Ecclesiis, aufugerunt.
Ex quibus est Julianus Episcopus Bos-
treæ & Petrus Damasci, qui apud nos
degunt. Mamas item: hic autem unus
fuisse videbatur ex duobus antesigna-
nis Dioscorianorum, à quibus Severus
ipse fuerat institutus: cum eorum arro-
gantiam improbasset. Et paulo post.
Monasteria verò, quæ hic sunt, & ipsa
Hierosolyma, aliæ item plurimæ civi-
tates unà cum suis Episcopis in recta fi-
de consentiunt. Pro quibus universis,
& pro nobis, ora, ne intremus in tenta-
tionem, Domine sanctissime & maxi-
mè honorandè Pater noster.

CAP. XXXIV.

De libello depositionis ad eundem Severum
misso à Cosma & Severiano.

Sed quoniam suprascriptæ litteræ te-
stantur, Episcopus, qui subiacebant
Ecclesiæ Apamienorum, à Severi com-
munionem recessisse. Adjiciamus hic, si
placet, ea quæ à Patribus accepimus, li-
cet nullis adhuc historiarum monumen-
tis sint prodita. Cosmas Episcopus no-
stre Epiphaniæ quam Orontes fluvius
alluit, & Severianus Episcopus vicinæ
urbis Aretusæ, synodicis Severi litteris
comoti, cum ab ejus communionem se se
abrupissent, libellum depositionis ad eum

τὴν δὴμα τε καὶ τῶν μοναχῶν κινήσαντων. καὶ
ἡμῶν παλαιστίνων ἐν τούτοις ἦν. τῶν δὲ ὑπο-
λοχία, οἱ μὲν σωμαπαχθέντες ὑπὸ τῆς ἐπι-
σκοπίας, οἱ δὲ ἐπὶ καὶ μαρῶν ὁ βηνεὺς ἐπισκοπῶν
οἱ δὲ, βία καὶ ἀνάγκη συνέθεντο τοῖς συν-
κοῖς σεβήρι, ἀναθεματισμὸν ἔχουσι ἀμα-
τῆς σινώδου καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐρημιῶν
δύο φύσεις ἢ ιδιότησας ἐπὶ τῆς κυρίας, τῆς
σαρκὸς καὶ τῆς θεότητος. οἱ δὲ, μέγα τι
ἔξ ἀνάγκης συνδέσθαι μετὰ καθολικῶν
ἀνεκαλίσαντο. ὧν εἰσὶν οἱ ὑπὸ ἀπάμειαν
ἐπισκοποὶ. ἄλλοι δὲ καθόλου οὐκ ἠθέλη-
το συνδέσθαι. ὧν εἰσὶν ἰελιανὸς ὁ βοσρεῖν
καὶ ἐπιφάνιος ὁ τυρῆ, καὶ ἄλλοι τῶν
ὡς φασί, τῶν ἐπισκοπῶν. οἱ δὲ ἰεου-
νὸν ἀνανήψαντες, ἐαυτῶν μὲν καταρ-
κασίαν ἐπὶ τῆς παλαιστίνης ἐξαπάτη. σεβήρι
δὲ καὶ τὰς σὺν αὐτῶν ἀναθεματίσασιν. ἐπι-
ερι δὲ τῶν ὑπὸ σεβήρι ἐπισκοπῶν, καὶ
κληρικῶν, τὰς ἐκκλησίας ἀφέντες, ἐφεί-
ων ἐπὶ καὶ ὁ βοσρεῖν ἰελιανὸς καὶ πατρῶν
ὁ δαμασκῆ, ὄντα ὅλα διαγοῖτες. ἀλλὰ
καὶ μάμας εἰς δὲ οὗτοι τῶν δοξαστῶν δύο
ἔξάρχων εἶναι τῶν διωσκορειανῶν, ὑφ' ὧν
καὶ σεβήρι κατήχηθη, καὶ ἀγῶνας ἀλλήλων τῆς
αὐθαδείας, καὶ μετέπειτα τὰ δὲ ἐρημιῶν
μοναστήρια, καὶ ἀντὰ τὰ ἱεροσόλυμα ἰ-
μονοῦσι σὺν θεῷ περὶ τῶν ὀρθῶν πίστιν, καὶ
ἀλλὰ δὲ πλείους πόλεις μὲν τῶν ἐπισκοπῶν
περὶ ὧν ἀπάντων καὶ ἡμῶν παρὰ δόχου μὴ
ελθεῖν εἰς παρεμβολὴν, δεῦρο δὲ ἀγίατατα
πρωτάει ἡμῶν πᾶτερ.

Κεφ. λδʹ.

Περὶ τῆς συμφθέσεως ἀπὸ καθολικῶν ὑπὸ κασμά
καὶ σεβηριανῶν.

Ἐπειδὴ τοῖνυν ταῦτα τὰ γράμματα λέ-
γεται ὑπὸ ἀπάμειαν ἱερέας διωσκορεῖ-
σαι ἀπὸ σεβήρι, φέρε τί παρὰ δὲ ὡς ἔπει-
εἰς ἡμᾶς παρὰ δὲ διέβη, εἰ καὶ ἰσοῦσα με-
χειρὸν οὐκ ἀνείληπται. κοσμάς τῶν ἡμι-
τέραν ἐπισκοπῶν ἐπιφάνειαν, ἢ τὸν ὀρθῶ-
τῶν σύνοικον ἔχει, καὶ σεβηριανὸς δὲ ἐπι-
σαν τῶν ἀσυγγέιτονα, περὶ τῆς συνόδου
συνήρις παραχθέντες, καὶ τῆς ἐκείνης κοινῆς
ἀσυνήρις ἀπορρήξαντες, βιβλίον καθαιρέσεως

ἀπο διαπέμπονται ἐς ἐπιτιμῶν ἀντιόχευ πόλιν
 ἐπισκοπῶντι. εἰς χειρίζουσι τὸ βιβλίον ἀνεπι-
 λανῶ, τῶ τῶν διακόνων πρῶτῳ τῆς ἐπιφα-
 νείων ὡς ἐπειδὴ τὸν σευήρω ἐδεδοίκεν, καὶ τὸν
 Ἰσαυρῆς ἐπισκοπῆς ὄγκον, ὅτε τὴν ἀντιόχευ
 κατελήφε, ἐδήτα γυναικίαν ἑαυτῷ περι-
 θείας, πρὸς τῆ τῶ σευήρω, ἀκίζομενός τε καὶ
 θρηπίεμεν. καὶ διὰ πάντων τὸ εἶναι γυνή
 ἡμαπζομεν. καὶ τὸ κτ' τῆς κεφαλῆς φά-
 ρ. μέχρη τῶν ἐξέων καθεῖς, δλοφρυμέ-
 νός τε καὶ μύχιον ποδινώμεν, ἰκεθρίας π-
 νός παρρημαῖα προῖοντι τῶ σδυήρω τὴν κα-
 θαρσεσιν ἐπιδίδωσι πάντας διαλαθῶν, τῆ ε.
 πομένε ἐξέσιω ὁμίλια, ἔδρασ μῶ τὴν σωτη-
 ρίαν ἀνέτα, πρὶν τὸν σδυήρω τὰ ἐν τῶ βιβλίῳ
 κείμενα γνῶναι. ὁ μὲν δ' ἐν ὁ σδυήρω καὶ τὸ
 βιβλίον δεξάμεν. καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συνείς, τῶ
 οἰκίῳ προσεκαρτέρησε θρόνω, μέχρη τ' ἀνα-
 σασίς τελευτήσ. ὡς ἐν ἀνασασί. τὰ ἐπὶ σε-
 υήρω γενημένα διέγνω, ἰσορηίου γλῆν πρῶ-
 ξιν φιλανθρώπως τῶ ἀνασασίω διεσκεασ-
 μάην, προσάψα ἀσιατικῶ τὴν σεραιωτικὴν
 δοχὴν τ' ἐν φοινίκη λιθανοσίας ἐπιπραπέντι,
 κοσμάην καὶ σευηριανὸν τῶν οἰκίῳ ἐξελάσαι
 θρόνων, διότι τῶ σευήρω τ' καθαιρέσεως τὸ βι-
 βλίον πεπόμεφασιν ὡς ἐπειδὴ τὰ τ' εἰώας κα-
 τελήφε μέρη, πολλὰς τε τῶν κοσμά καὶ σε-
 υηριανῶ δογματῶν ἀνιεχομένεσ ἐυρε, μάλα
 τε χρικῶσ ἀυίῶν ἀντιποικίμενας τὰς σφῶν
 πόλεις, ἀνήγαγε τῶ ἀνασασίω, ἀναιμωλὶ μὴ
 δυνάσθ' τέτες τῶν οἰκίῳ φυγαδδέν θρό-
 νων' τοσῶτον τοιγαρὲν ἀεὶ τὴν φιλανθρωπίας
 τῶ ἀνασασίω, ὡς διαρρήδην γράψαι τῶ ἀ-
 σιατικῶ, μηδ' ἐν βέλεσθ' παρελθεῖν, μηδ' ἀν
 εἰ μέγατε κ' ἀξιόλογον ἢ, εἰπε ἀματ. ῥα-
 νίς ἐκχεοῖ. ἐν τέτοις μὲν ἐν τὰ κτ' τὰς ἐκ-
 κλησίας παύαχε γῆς καθαιρέσθ', μέχρη τῆς
 ἀνασασίς βασιλείας ὄν καὶ ὡς ἐναντίον τ' ἐν
 καλχηδόνοι συνόδ' ἐτινὲς κρηναίεσ, τῶν ἱερῶν
 ἀεικίλων δ' ἐλτων. ἐν τ' τοῖς ἱεροθλύμοις καὶ
 ζῶν, ἀνεθεματίσθη.

A mittunt, Antiochenæ Ecclesiæ etiam
 tum præfidentem. Porro hunc libel-
 lum Aureliano cuidam tradiderunt, Ar-
 chidiacono Epiphaniens. Ecclesiæ. Qui
 quoniam Severum ipsum, tantique E-
 piscopatus fastum reformidabat: simul
 atque Antiochiam venit, amictus mu-
 liebri veste ad Severum accessit, jocans
 ac lascivens, modisque omnibus simu-
 lans se mulierem esse. Velo denique
 quo caput contexerat, ad pectus usque
 demisso, lamentans atque altum suspi-
 rans, & obtestans, specie supplicis li-
 belli Severo procedenti depositionem
 tradit. Cumque omnes latuisset, ex
 turba, quæ Severum sequebatur, se sub-
 duxit: fugaque arrepta, salutem sibi
 quesivit, priusquam Severus ea, quæ in
 libello scripta erant, cognovisset. Se-
 verus tamen, quamvis libellum susce-
 pisset, & quæ in illo continebantur, di-
 dicisset, nihilominus in sede sua per-
 mansit ad obitum usque Anastasii.
 Porro cum Anastasius ea, quæ Severo
 acciderant, comperisset: neque enim
 filendum est Anastasii factum plenum
 clementiæ atque humanitatis; manda-
 vit Asiatico duci Phœnices Libanensis,
 ut Cosmam ac Severianum sedibus suis
 expelleret, eo quod depositionis libel-
 lum ad Severum mittere ausi essent.
 Cui cum ad Orientis partes venisset, &
 doctrinam Cosmæ ac Severiani à mul-
 tis defendi reperisset, urbesque illorum
 admodum strenue pro suis Episcopis
 propugnare, retulit ad Anastasium, E-
 piscopus istos propriis sedibus extur-
 bari citra sedem non posse. Tantum
 porro humanitatis inerat in Anastasio,
 ut diserte ad Asiaticum rescripserit,
 nolle se quidquam ad exitum perducī,
 quamvis magnum atque eximium, si
 vel gutta sanguinis effundenda esset.
 Res igitur Ecclesiasticæ per universum
 terrarum orbem hoc in statu erant us-
 que ad principatum Anastasii. Quem
 nonnulli cum Synodi Chalcedonen-
 sis inimicum esse judicassent, nomen ejus
 ex sacris tabulis expunxerunt. Hie-
 rosolymis verò etiam vivus ac spirans
 anathematizatus est.

CAP. XXXV.

De extincta Isaurorum tyrannide.

Porro non absurdum fuerit hoc loco, si res quoque alias memoratu dignas, quæ Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, huic historiæ adtexamus. Longinus Zenonis confanguineus, cum in patria in suam, sicut antea commemoratum est, advenisset, palam adversus Imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrinque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apamiæ in Syria olim Episcopus, qui unâ cum Isauris, utpote Isaurus, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri quidem qui unâ cum Longino militaverant, omnes ad internecionem cæsi. Longini verò ac Theodori capita, ab Joanne Scytha Constantinopolim missa sunt. Quæ Imperator contis suffixa circumferri, & in suburbano Sycensi, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi iussit: quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala, quæ à Zenone & ab Isauris perpeffi fuerant. Alter verò Longinus, cognomento Selinuntius, præcipuum robur Tyrannicæ factionis, & cum illo Indes, ab Johanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, & ad Imperatorem Anastasium missi. Quæ res & Imperatorem & populum Constantinopolitanum magnopere recreavit, cum Longinus & Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicos urbis & in Circo traducerentur, catenas ferreas colloac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in Principis ætarium inferri cœpere. Id erat aurum, quod Barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

CAP. XXXVI.

Quomodo Saraceni pacem cum Romanis fecerunt.

Sed & Barbari, quos Scenitas vocant, non sine suo ipsorum damno insultarunt Imperio Romano, Mesopotamiam & utramque Phœnicem & Palestinam provincias depopulati. Verum à ducibus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quieverunt, cum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Κεφ. λε'.

Περί τῆς τῶν τυραννῶν ἰσαυρῶν καθάρσεως.

ΟΥκ ἄπο δὲ τρέψε κατ' ἡν ἐτύχησε παροκαταβεληκότες ὑπόχρεσι, κατὰ ἕτερα λόγῃ ἀξία ὑποδοίς ἀναστασίῃ χρονομένοις συνάψαι τῇ ἰσοερίᾳ. λογίῳ (Ζήνωνι) ὁμαμίῳ, τῷ ἐνεγκραμῆλι ὡς παροδεδήγη) καλειληφῶς, τὸν πρὸς τοὺς τοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώνῃται· καὶ πολλῶν ἐνθεν τε κακῶν συνάθροισι δεισῶν διωάμεων, μετ' ὧν καὶ κῶν ἐτύχῃ χανεν ἂν, ἐπίσκοπῳ τ' ἐν ἀπαμείᾳ τῶν πόρων ἐπαρχίας γερονός, τοῖς ἰσαυροῖς ὡς ἰσαυρος συνερατῆδισε. τέλῳ ἐπιλίθε) τῷ πλέμῳ τῶν μὲν ἰσαυρῶν τῶν συσραεισοῦται τῷ λογίῳ πανωλεθρία φθαρέντων, τῶν ἰεροφάτων λογίῳ, καὶ θεοδώρῳ πρὸς ἰωάννη σκύθε σαλεισῶν ἀνά τὴν βασιλείῳ πόλιν ἂν ἐν κοίσις παειρήσις ὁ βασιλῆδης, ἐν ταῖς καλεμένας συκαῖς ἀνιπέραν τῆς κωνσταντινέ κειμένης ἐπήρῃσεν, ἠδὲ θέαμα τοῖς βυζαντινοῖς, ἀντ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνι καὶ τῷ ἰσαυρῶν ἐπεπόνθησαν. καὶ ὁ ἕτερος ἦ λογίῳ, τὸ πολυτῆς τυραννίδῳ σιωέχων, ὁ ἐπικλην σελινεντιῳ, καὶ ἠδὲ σιωάπῳ, πρὸς ἰωάννη ἔπι κλυ κρετῆ σέλλων) τῷ ἀναστασίῳ ζωγείῳ ὁ μάλισα τὸν τε βασιλείᾳ, τῆς τε βυζαντινῆς τετεράπενκε, θριάμβῳ δὲ κλυ ἀνά τας λεωφόρους τῆς πόλεως, ἀνά τε τῷ ἵπποδρωμίᾳ λογίῳ τε καὶ ἠδὲ παειρῆ, θελίῳ, καὶ τῶν ἐκ σιδῆρος ποιοιμένων ἀλυσσῶν ἀνά τας ἀνχένας καὶ τας χῆρας παειβελημένων ὄντεθῃ καὶ τὰ καλεμένα πρῶτῳ ἰσαυρικῶ τοῖς βασιλικοῖς ἐσπῆχῃ θησαυροῖς ἢ ἄρα τῆς χρυσίον ἐς ἑκάστον ἐτῳ τοῖς βαρβάροις χορηγεμῶν, πέντακχιλίας ἔλκοι λίτρας.

Κεφ. λς'.

Περί τῶν σκηνιῶν βαρβάρων, αἱς ἰσπεύσῃτο πρὸς Ῥωμαίους.

ΕΠεκάμασαν οὐκ εἰς τὸ σκηνῶν σφίσι κατ' ἑτ' Ῥωμαϊκῆς Ἰπικραλείας καὶ οἱ σκηνιῶν βαρβάροι, τότε τ' ἐμῆσῃ τῶν πόλεμῶν ὑπέτ' Φοινίκῳ ἐκαίερας καὶ τὰ παλαιῶν ληισάμενοι πράγματα. οἷπῃ κακῶς πρῶτῳ τῶν ἑκάστον χῆσρα ἠγῆντων παθόντες, ὑς ἐρον τὴν ἡσυχίαν ἠγάθον, πρὸς Ῥωμαίους πασοῦδει παρῆσάμενοι.

Κεφ. λζ.

Περί τῆς ἐν ἀμίδῳ πολιορκήσεως, καὶ πύσεως
τῆς δάρας.

CAP. XXXVII.

De Expiratione Amidae, & de conditu
urbis Daras.

Αλλὰ καὶ πύσαι παρὰ σπονδῆσαντες ὑπὸ
καβαδῶν βασιλείῃ τὰ οἰκεία κατα-
λειποῦτες ἦδη, πρῶτα μὲν ἀρμενίαις ἐπε-
στράτευσαν, καὶ πολίχινον ἐπίκλινον θεοδοσιό-
πολιν ἐλόντες, ἐς ἀμίδαν πόλιν ὄχυρὰν τῆς
μέσης τῶν ποταμῶν ἀφικνεῖσθαι, καὶ ταύτην
ἐκ πολιορκήσαντες εἶλον. ἦν αὖτις ὁ ῥωμαίων
βασιλεὺς πολλοῖς ἀνενώσασθε νόμοις. εἰ τῷ
Φίλον λεπίως τὰ πρὸς τῶν εἰδέναι, καὶ τῇ
ἀκρίβειᾳ πάντων ἐπεξελεῖν, ἐν σαφῶς ἐν μά-
λα ἄφωτος μὲν πολλὰ ἔργα καὶ τῆς ἐς ἀγαν
κομψείας, ἰσορροπία τε καὶ συγγραμμάτων. ὅς
μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἰσορροπίας, τοῖς
ἀπὸ ἐξισισωαριθμείται, δωδεκάκλιον ἔστι
τῆς ἀναστάσεως καταλειποῦς βασιλείας μὲν
γεντῶν πόλεμον ἔχον, ὁ ἀναστάσιος δάρας
χωρεῖον τῆς μέσης τῶν ποταμῶν πρὸς ταῖς ἐ-
ρακλαῖς τῆς ῥωμαίων ἑπικρατείας κείμενον,
καὶ μετόριον ὡς περὶ ἐκείρας πολιτείας κα-
θεστῶς, ἔξ ἀγρῶν πόλιν εἶναι ποιεῖ. καρπερῶ τε
ταχίσας πρὸς ὄλω, οἰκοδομίας τε διαφόρας
ἐκπρεπείας πρὸς αἰεὶ, ἐκκλησιῶν τε, καὶ μὲν
καὶ ἐτέρων διαγῶν οἰκῶν, βασιλείων τε σοῶν,
καὶ δημοσίων βαλανείων, καὶ ἄλλων αἷς αἰ
ἐπισημοῦ τῶν πόλεων ἐγκαλλωπίζονται. λέ-
γεται ἰπρὸς τῶν δάρας τὸ χωρεῖον πρὸς ἡ-
γορίαν λαχῶν, διότι δαρείον αὐτῷ κλη-
ρονόμο πατρίαν πασι ἀλέξανδρος ὁ μακε-
δῶν ὁ Φιλίππος.

Persæ quoque, regnante apud ipsos
Cavade, sædus rupere: & relictis
proptiis sedibus, primum quidem in
Armenias cum exercitu invaserunt.
Cumque oppidulum Theodosiopolim
cepissent, Amidam versus, quæ urbs
Mesopotamiæ est satis munita, iter fe-
cere. Hanc quoque diuturna obsidio-
ne cinctam tandem ceperunt. Sed
Imperator Romanorum non sine in-
genti labore, eam postea instauravit.
Quod si quis singula accurate cupit co-
gnoscere, & diligentem cunctorum,
quæ gesta sunt, narrationem perlegere,
is Eustathium legat, qui luculentissime
& summo cum labore maximeque ele-
gantia, harum rerum historiam con-
scripsit. Qui cum ad hæc usque tem-
pora historiam suam perduxisset, ex-
cessit à vita, res gestas anno Imperii An-
nastasii duodecimo persecutus. Finito
hoc bello, Anastasius locum quendam
Mesopotamiæ Daras dictum, situm in
finibus Imperii Romani, ac veluti con-
finium quoddam Romanæ ac Persicæ
ditionis, ex agro urbem fecit: cum &
firmisimis mœnibus eum cinxisset, &
variis ædificiis miræ venustatis exor-
nasset, Ecclesiarum scilicet & aliarum
ædium sacrarum, porticum item &
publicarum balnearum, reliquorum
denique operum, quibus illustriores
urbes gloriari solent. Potro ajunt non-
nulli, locum istum Daras idcirco esse
nominatum, quod Alexander Macedo
Philippi filius, illic Darium funditus
devicerit.

Κεφ. λη.

Περί τῆς μακροῦ τείχεος.

Μεγιστὸν ἔργον αὐτῶν βασιλεῖ κατεσκεύασται,
καὶ μνήμης ἀξίον, καὶ τὸ μακρὸν κα-
λέμνον τείχος, καλῶς τῆς θρακικῆς κείμε-
νον. ὅπερ δὲ τὰ μὲν τῆς κωνσταντινουπόλεως
σαδοῖς ὀγδοήκοντα μάλιστα καὶ διακοσίους
ἐκατέρωθεν θάλασσαν περικυβάνει ἐπὶ σα-
δίας ἑκοσὶ καὶ τετρακοσίους, διὲν ὡρθμῆ
ταῖς τῶν πόλιν μικρὰ νῆσον ἀντὶ χερ-
ροῦσε ποιήσαν, τὰς τε βελομένους διαπορθ-
μῶν ἀσφαλές ἀπὸ ἔργων καλεμένους πόν-
τα ἐς τὴν αἰθιοπιδά καὶ τὴν θρακίαν θά-
λασσαν ἔργον τὰς τε ἐκείνων βαρβάρους,

CAP. XXXIIX.

De longo muro.

Idem Anastasius opus maximum &
memoratu dignissimum perfecit,
quod longum murum vulgo appellant,
in Thracia loco admodum opportu-
no situm. Distat autem Constan-
tinopoli stadiis plus minus ducentis
octoginta, & utrumque complecti-
tur mare, ad quadringenta ac vigint
stadia instar freti cujusdam excurrens
& urbem regiam ex peninsula fere in-
sulam efficiens, eosque, qui trajice-
re voluerint, à Ponto ad Proponti-
dem & ad mare Thracium commo-
dissime transportans. Barbaros quoque

qui ex Ponto Euxino & ex Colchide ac Maeotide palude, & ex locis supra Caucasum fitis excursions faciunt; eos item, qui ex Europa effundi solent, objectu suo repellit.

CAP. XXXIX.

De vestigali quod Chrysargyrum vocant, & quomodo sublatum sit ab Anastasio.

Res præterea eximia ac plane divina, ab eodem Imperatore gesta est, vestigalis scilicet quod Chrysargyrum dicebatur, abolito. Qua de re nunc dicendum est, quamvis Thucydides eloquentia, aut etiam præstantiore ac disertiore lingua ad eam rem opusset. Ego verò non eloquentiâ, sed facti magnitudine confusus, rem narrabo: Romanorum reipublicæ tam longelateque diffusæ, impositum erat vestigal miserabile prorsus Deoque inuisum, & barbaris ipsis indignum, nedum Christianissimo Romanorum Imperio conveniens. Quod ad Anastasii usque tempore nescio quam ob rem neglectum atque toleratum, ipse regali magnificentia sustulit. Impositum autem erat, tum aliis compluribus, qui stipe collatitia victitabant, tum mulierculis, quæ corpore quæstum faciebant, & per abdita atque obscura urbis loca in cellis meritoriis ad stuprum prostabant: masculis præterea, qui muliebria passi fuerant, nec naturam solum ipsam, verum etiam reipublicam ignominia afficiebant. Adeo ut collatio ista vice legis proclamaret, licere cuivis incestam illam libidinem perpetrare. Porro impium illum ac detestandum quæstum, qui ex hoc vestigali percipiebatur, exactores qui illud ubique colligebant, quarto quoque anno deferebant ad summum magistratum Imperii Romani: ita ut non minima pars hæc esset magistratus, & propria, ut vocant, scriinia haberet, & numerarios, qui rationibus hujusmodi præerant, viros non obscuros, qui istud munus, perinde ac reliqua, militiam esse censerent. Quod cum didicisset Anastasius, & ad Senatum retulisset, scelus hoc esse, & novum quoddam atque insolens piaculum jure merito pronuntians, lege lata sanxit, ut penitus aboleretur, & chartas, quæ exactiois hujus notitiam continebant, incendio consumpsit. Cumque hoc vestigal, tanquam holocaustum quoddam, Deo integrè immolare vellet, ne

ἐν τῷ καλεσμένῳ διζήσιν πόντῳ, καὶ τῷ τε τῆς μαϊοτίδος λίμνης καὶ τῶν πᾶσι τὸν καύκαλον, καὶ τὲς κατὰ τὴν διεσπῆσιν ἐκκεχυμένους.

Κεφ. λθ'.

Περί τῆς λιγομίτου χρυσαργύρου, καὶ ὡς ἀπαλεῖν αὐτὸν ἀναστάσιος.

Υπερ μέγας ἡ καλεσάχη αὐτῶν καὶ θεῖον τὸ γένος, ἡ τῶν καλεσμένων χρυσαργύρου ἐς τέλος καλύμνη ἢ καὶ λεπτῆς τῆς θακυδίδος γλώσσης, ἢ καὶ μέγας τῆς καὶ κομψοτέρας ἐπιδεδουλην. λέξω ἡ γὰρ, ἔργω πεποισῶς, τῆς ἡγεσίας αὐτῶν. ἐπέκειντο τῇ τοσούτῃ καὶ τηλικαύτη τῶν ῥωμαίων πολιτεία τέλει ἐλέσσει καὶ θεομισίας, καὶ βαρβάρων αὐτῶν ἀνάστασις, ἡ δὲ τῆς ῥωμαίων χριστιανικῆς βασιλείας, ὁ μέγας αὐτῶν, ἀντίθετος λέγει ὅτι ἔχω παροφθέν, αὐτὸς ἀνείλε βασιλικώτατα. ἐπέκειντο δὲ ἑτέροις τε πολλοῖς ἔργων τὴν τροφήν πορίζουσι, καὶ τὰς ἀπεμπολέσας τὴν ἄραν τῶν σώματων, καὶ χυδὴν πορνείαις ἐπὶ τοῖς κερκυμένους καὶ λανθάνουσι τῆς πόλεως τόποις ἐπὶ χαμηλυπέοις ἐκδεδομέναις, καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἡταιρηκόσι καὶ μὴ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πολίτευμα καθυβρίζουσι ὡς ἀπὸ νόμου πρὸς τὴν ἐσκομιδὴν βοᾶν, ἐπὶ ἀδελφείῃ τὴν τοιαύτην ἀθεμιτησίαν τοῖς βουλευομένοις καὶ τὸν ἐπιβλέπον ἀθεμιτοσύνην ἀνοσίον τε ἔναγῆ πόρον, ἐπὶ τῇ πρῶτῃ καὶ κορυφαίαν ἐσῆγον τῶν δεχῶν ἀνατέρας ετησίδα οἱ τῶν ἐκασταχῆ συλλέγοντες, ὡς καὶ μέγας ὅτι ἐλάχισον τῆς ἀρχῆς καθεσάναι, καὶ τῶν καλεσμένων εἰδὼν σκευῶν τυχεῖν, καὶ τῶν τὰ τοιαύτα διαψηφίζόντων, ὅτι ἀφανῶν ἀδελφῶν στρατίαν, ὡς περὶ καὶ τὰς λοιπὰς ἡγεμονῶν τὸ πρᾶγμα. ὁ μεμαθηκὸς ὁ ἀναστάσιος, ἐπὶ τὴν γερασίαν προδῆς, καὶ μῦθος εἶναι καὶ καινοπρεπῆς ἀγῶν τὸ πρᾶγμα δικαίως ἀποφηνάμενος, τὴν ἀπικε καθάπαξ ἀναίρεθῆναι, καὶ τὴν τὴν εἰς πρᾶξιν δηλῶντας χάριτας πρὸς πρᾶξιν ἀδελφῶν. Καὶ τέλος τὴν πρᾶξιν ἱερουργῆσαι τῷ Θεῷ βεβληθείς, καὶ

μη λυι τῷ μετ' αὐτὸν Ἰξῆ τὰ δὲ χαῖα αὐτῆς
 ἀνείδη ἀνακαλέσασθαι, προσποιεῖται μὲν
 τὸν ἀρχαίον αὐτοῦ ἀβουλίας ἢ ἑαυτὸς κατη-
 γόρη, καὶ τ' ἐς ἀγαν ἀνοίας, λέγων ὡς
 τῆ καυδοξία τὸ πλεον δούς, τὸ σωσί-
 σον τῆ πολιτείας παρημέληκε, καὶ τὸν
 τοσοῦτον πόρον ἀνέκαθεν ἐφάρημένον, καὶ
 τοσοῦτοις χρόνοις βεβαιωθέντα, εἰκὴ τε
 ἀπεροκέπως ἀνήτησεν, ἔ σωεὶς τὰ
 ἐπαρτώμενα κινδιδύματα, ἢ τὰς στρα-
 τωπικὰς δαπάνας, τὸ ζῶν τὸ πολιτεῖ-
 μάλοσ τείχος, ἔ τὰς ἐς θεραπεῖαν τῆ θεοῦ
 καὶ μηδὲν τῶν ἐνδοθεν δεικνύς, ἀπαγγέλλει
 βουλεύσθαι τὸν εἰρημένον ἀνασώσασθαι πῶ-
 ρον, καὶ δὴ τοὺς ἐφεσηκότας προσκαλε-
 σάμενος, ἔφασκε μεταμελεῖσθαι μὲν,
 ὅτι ἔχειν δὲ ὅτι καὶ πράξει, ἢ ὅπως τῷ
 οἰκίαν ἀμαρτίαν διορθώσασθαι, κατὰ παρ-
 τῶν χαρτῶν καυθέντων, τῶν δυναμένων
 τῷ εἰσπραξίῳ δηλοῦν κακῶν δὲ ἔ
 πινι προσποιήσει, τὰς δὲ ἀληθείας τῷ
 πράξιν ὀδυρομένων δια τὸν ἐντεθέν αὐ-
 τοῖς ἀειποιοῦμενον ἀδικον μισθόν, καὶ τῷ
 παραπλησίαν ἀποσίαν προσίχομένων,
 προὔτρεπέ τε καὶ παρεκάλει, δια πά-
 σης ἰόντας ζητήσεως ἔξεροβλήσασθαι, εἴπερ
 ἀρεῖν δυναθεῖεν δια τῶν ἑκάσταχοῦ συγ-
 κημένων πτυχίων τῷ πᾶσι πάντοσ εἰσ-
 πράξιν καὶ πᾶσι ἐκάστω δαπάνας,
 ἐς τὴν περὶ ταῦτα συλλογὴν ἐπεμπεν,
 ἀπὸ τῆς ἑκάστον χάρτην ταῦτα λαφονί-
 ζειν δυναμένοι, ὅποι ἀν ἀρεθεῖν, πρὸς
 αὐτὸν ἀποκομιθῆναι, ἵνα μετὰ πολλῆς
 τῆς περισκέψεως καὶ τῆς ἐς ἀγαν ἀκρο-
 θέας, τὰ περὶ τούτων αὐτοῖσ σωλαχθεῖν.
 ὡσ' οὐ μὲν καὶ κερὸν ἦκον οἱ τούτοις διακο-
 νέμενοι, χαεῖς τις ἐδόκει καὶ φαιδρότητι
 γαννύμενοι ὁ ἀνασάσι. ἔχαίρει δὲ καὶ ταῖς
 ἀληθείαισ τῶν ἐσπουδασμένων τετυχηκῶς
 καὶ ἀνηρώτα τὸν τρέπον, ὅπως τε δύνωται,
 καὶ πᾶσι, καὶ εἴ τι τοῖσ τῶ καταλέλει-
 πται. τῷ ἢ πολλοὺς καταβέβληκέναι πόνους
 ἐπὶ τῆ σούτων συναγωγῇ δι' ἄχρηστομένον,
 ὁμνῶντων τε πρὸς τὸ βασιλέων ὡς ἐδεῖσ ἔτε-
 ροσ χάρτησ ταῦτα δηλῶν δυναμένος ἀνα πᾶν
 ἀποκεῖ) τὸ πολίτευμα, αὐτοῖσ πνεύρῳ ἔξῆ ψε.

A quis forte ex Imperatoribus qui post ip-
 sum regnaturi erant, vetus exactionis
 istius probum renovare iterum posset,
 dolere se simulavit. Et imprudentiæ le
 ipsum accusans atque extremæ demen-
 tiæ, ajebat se inani gloriæ nimium tri-
 buentem, Reipublicæ commoda ne-
 glexisse, tantumque vectigal à majori-
 bus institutum, & tam diuturni tem-
 poris spatio confirmatum, temere & in-
 considerate sustulisse: ac neque immi-
 nentia pericula, neque sumptus rei mi-
 litaris, qui sunt quasi viva quædam pro-
 pugnacula Reipublicæ, nec eos qui ad
 cultum Dei necessarii sunt, animo per-
 pendisse. Nihil igitur eorum quæ in a-
 nimo habebat declarans, velle se dixit
 supra memoratum vectigal restituere.
 Cumque eos qui huic vectigali præpo-
 siti erant, ad se evocasset, se quidem fa-
 cti sui prænitere falsus est: sed quid a-
 gendum sit nescire, nec quâ ratione er-
 ratum suum emendare possit, chartis om-
 nibus ex quibus vectigalis notitia
 percipi poterat, igne consumptis. Illis
 vero, non quidem simulate, sed re ipsa
 atque ex animo vectigal deploranti-
 bus, ob illicitum quæstum quem ex il-
 lo percipere consueverant; & maxi-
 mam perinde difficultatem præten-
 dentibus: hortatus est eos Anastasius,
 ut omnibus modis scrutarentur ac per-
 vestigarent, num forte ex tabulis quæ
 singulis in locis coacervatæ essent, to-
 tius vectigalis exigendi rationem pos-
 sent reperire. Constituto itaque sin-
 gulis salario, ad conquirendas chartas
 eos misit, jubens ut quæcumque char-
 tæ vectigalis illius notitiam suppedita-
 re possent, ubicumque locorum re-
 pertæ essent, ad ipsum destinarentur,
 ut singulari solertia ac diligentia, totius
 vectigalis ratio iterum componeretur.
 D Reversus autem aliquantò post iis qui-
 bus id negotii mandatum fuerat, hilarius
 & singulari gaudio perfusus videbatur
 Anastasius. Et gaudebat re vera, quip-
 pe qui id quod optabat consecutus es-
 set. Percontabatur itaque quamnam
 ratione, & apud quos repertæ fuisset
 chartæ, & num ex hujusmodi mo-
 numentis quidquam superesset. Illis
 vero affirmantibus, multum se labo-
 rasse ut chartas istas conquirerent, &
 per principem ipsum jurantibus nul-
 lam aliam chartam ex qua vectigalis
 hujus notitia percipi possit, in universo
 Imperio Romano reperiri, rursus char-
 tis quæ allatæ fuerant, in rogum con-
 jectis, magnum excitavit incendium,

& cinerem aquis mergi iussit, quo huiusmodi exactio penitus aboleretur: aded ut nec cinis, nec favilla, nec culum omnino huius rei, aut combustarum chartarum vestigium relinquere-
tur. Sed ne dum vestigialis huius abolitionem tantis laudibus effecerimus, ignorasse videamur quæ & qualia de hac exactione veteres scripserint, affectibus suis nimium indulgentes; ea nunc in medium adducamus, & falsa esse, ex iis cum maxime quæ ipsi scripserunt convincamus.

CAP. XL.

De his quæ Zosimus scripsit De Chrysfargyro, & de Constantino Imperatore.

ZOSIMUS, unus ex eorum numero qui impiam ac detestandam Gentilium superstitionem secuti sunt, Constantino ob id infensus, quod primus ex Imperatoribus relicta execrabili Græcorum superstitione, Christianam religionem amplexus esset, narrat vestigial quod Chrysfargyrum dicitur, ab illo primum institutum fuisse, & ut quarto quoque anno inferretur, lege lata sancitum. Aliis præterea innumeris probis, pium & magnificentissimum Constantinum idem Zosimus proscindit. Nam & alia prorsus intoleranda ab illo excogitata esse dicit adversus eum cumque fortis homines, & Crispum filium miserabili exitu interemptum; Faustam denique uxorem in balneo supra modum calefacto inclusam ac necatam fuisse. Cumque tantorum scelerum expiationem apud suos sacerdotes quaerivisset, nec invenisset: illi enim aperte responderunt, tantas cædes nullo lustrationis genere expiari posse: in Ægyptium quemdam qui ex Iberia venerat, incidisse. Ex quo cum didicisset, Christianorum religione omnia prorsus scelera aboleri, ea quæ Ægyptius ipsi tradiderat, amplexum fuisse. Atque ex eo tempore relicta majorum religione, impietatis, sicut ipse dicit, fecisse principium. Hæc & quidem falsa esse illico ostensurus sum. Prius verò dicam de Chrysfargyro.

μεγάλω ἐκ τῶν ἀποκριμῶν ἐν τῶν χαρτίων καὶ τῶν ἀποδιὰν ὕδασι ἐπέκλυσεν, ἀφαιρῶσαι τέλειον τὴν πρᾶξιν βεβλόμενον. ὡς μακόνων, μὴ τέφραν, μὴ τέ μὴν τι λέγειται πρᾶξιατῶν ἢ τῶν ἀποκαυθέντων φανῶν, ὡς αὐτῶν μὴ τὸ κάλυμα τῆς πρᾶξεως τοῦτον ἔξαρῶντες· δόξα μιν ἀγνοεῖν, τί τε, καὶ ὅσα τοῖς ἀρχαίοις ἐρεῖ ταύτης ἐμπαθεῖν ἰσόρηται, φέρε καὶ ταῦτα πρᾶξιατῶν, καὶ δέξω ψευδῆ, καὶ διαφερόντως ἔξω αὐτὰ διέξῃλθον.

Κεφ. μ.

Πεὶ ἂν ἰσόρησι Ζώσιμῳ· χρεῖν τὸ χρεῖσθαι, καὶ κινῶν ἀπὸ τῆς βασιλείας.

ΕΙΡΗΤΑΙ Ζώσιμῳ, ἐν τῶν τῆς ἔξαγιου ἑμιαρῶν τῶν ἐλλήνων θρησκείας, μνησταντιτῶν κωνσταντῶν, ὅτι πρὸς πρῶτῶν βασιλέων τῶν χριστιανῶν εἴλετο, τὴν βδελύξασθαι τῶν ἐλλήνων καταλιπὼν δέσποδαμοῖας, καὶ αὐτὸς πρῶτῶν τὸ καλούμενον χρεῖσθαι ἑπινοήσας, ἀνά τετραετηρίδα τὸ τοῦτον τέθηκε τέλος· ἐσάγαδ' ἑκατομύριοι τε καὶ ἄλλοι τὸν δὲ σέβη καὶ μεγαλόδωρον βλασφημίας κωνσταντῶν φησὶ γὰρ καὶ ἕτερα ἀπὸ ἀλλοῦ ἀνύποισα καὶ πάσης ἔξωθεν τυχεῖς, καὶ κωνσταντῶν παῖδα δέφλαιως ἀφανίσαι, καὶ φανῶσαι τὴν αὐτῶν γαμετὴν ἐν βαλανείῳ ὑπερτὸ μέτρον ἐκπυρῶθέντι καθεύδοντα, ἐξ αὐτῶν ἄνθρωπων μεταγαγεῖν κατὰ σφίγγα τῶν σφῶν ἱερῶσι ζητοῦντα τῶν τοιῶτων ἐναγῶν φόνων, καὶ μὴ τυχόντα· μηδ' ἐγὼ εἶναι τοῦτον ἀναφανδὸν εἰπεῖν περὶ τυχεῖν αἰγυπῶν ἐξ ἑβρηίας ἀφικμένῳ καὶ πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν πάσης ἀμαρτᾶς ἀναρετικὴν εἶναι τὴν χριστιανῶν πίσιν, μεταλαβεῖν ὧν ὁ αἰγυπῶν αὐτὸν μεταδέδωκε κἀντεῦθεν τὴν πατρῶαν καταλελοιπὸτα νόμισιν, τῆς ἀσεβείας, ὡς αὐτὸς φησὶ, τὴν δέχθην ποιήσας. καὶ ὡς μὲν καὶ ταῦτα ψευδῆ, πρᾶξιατῶν δέξω, τῶν δὲ πρᾶξιατῶν χρεῖσθαι λελέξεται.

Κεφ. μα.

CAP. XLI.

ἀπὸ τῶν πρὸς Ζωσίμου, ἐφ' οὗ ἐβλασφημήσθη κωνσταντῖνος καὶ χριστιανός.

Invectiva in Zosimum ob ejus in Constantinum & Christianos maledicta.

ΣΥ Φησὶ ἁ ἀλιτήριε καὶ πάλαιμαϊε δαίμων, ὡς αὐτὸς ἰσῆν τῇ ῥώμῃ πόλιν ἀναστῆσαι βελόμυρον, πρῶτα μὲν ἀνάμιστον τρωάδον καὶ τὴν ἰλίαν πρὸς καλασκυθὴν πύλιν τὸσάυτης ἐξώρμησε, καὶ θεμελίους πηξάμυρον καὶ τῆχον ἐς ὑψὸς ἀράς, ἐπειδὴ γε τόπον ἑπισημότερον ἄλλο τὸ βυζάντιον, ἔτω τείχεσιν αὐτὸ ἀπεπέταλεν, ἔτω τὴν ἀσπίδα εὐρηνε πόλιν, τοσάτοις, τε κάλλεσιν οἰκοδομιῶν ἐθαύρωσεν, ὡς μὴ πολλῶ τῆς ῥώμης λείπεσθαι, τοσάτοις ἔτεσι καὶ συμπερὶν τὴν αὐξὴν ἀπολαβῆσα. Φησὶ δ' ὡς καὶ τῶ δῆμῳ τῶν βυζαντιῶν σίτισιν δημοσίαν ἀπένευμε, καὶ ὡς χρυσίαις πάμπωλον χεῖμα τοῖς ἀμα οἱ ἀφικόμενοις ἀνά τὸ βυζάντιον ἐπιπέδωκεν ἐς καλασκυθὴν ἰδιωτικῶν οἰκῶν. αὐτὸς πάλιν γράφει ἐπιρήματα, κωνσταντῖνε τελευτήσασθαι, ἐς κωνσταντῖνον τὸν αὐτὸς παῖδα μόνον τὰ πρᾶγματα ἀπελεγεῖν μὲν θάνατον τοῖν ἀντι ἀδελφοῖν, καὶ ὡς μαγνητῖς καὶ βρετανίων τυραννοῦσασθαι, περὶ οὗ τὸν βρετανίωνα μετῆλθε, καὶ ἀμφοῖν τοῖν στρατοπέδων ἀλωθέντων πρὸς τὸ κωνσταντῖνον δημιγορήσας, τῆς ἑπαρὸς ἀνεμίμησε οὐδὲν στρατιῶτας φιλοτιμίας, μετ' ἑ πολλὰς πολεμίας διεπόνθησαν, καὶ μεγάλαις ἐμμήθησαν δωρεαῖς, καὶ ὡς τῶν ἀρχιστράτων οἱ στρατιῶται, τὸν βρετανίωνα τῆς ἐδ' ἡτῶν γυνώσασθαι, καὶ ἡγήσασθαι τῶν βρετανίων ἰδιωτικῶν, καὶ ὡς ἐδ' ἐν ἀρχαίαις πρὸς κωνσταντῖνον πέπονθε, τὰ πρᾶγματα ταῦτα μὲν τῶ πατρὸς βλασφημηθέντων, ὡς τοῖν αὐτῶν ἀξιοῖς τὸν αὐτὸν ἔτω φιλότιμον, ἔτω μεγαλόδωρον χρέαδαι, καὶ ἔτω σμιρολόγον καὶ φειδωλόν, ὡς τοῖν ἑναγῆ πόνον ἐπιτείνειν, τέλειον ἀγνοῶ ὅτι ἡ ἐδ' ἐφ' αὐτῶν ἡ κρίσιν ἀνεῖλεν, ἐδ' ἐπὶ τῶν ἀγνοῦντων διὰ ταῦτα τῶν ἡμετέρων μυστηρίων μετέχον, ἀκούει συζητάσθαι εὐσεβείας ἑ παμφίλου, συνακμάσασθαι κωνσταντῖνον καὶ κρίσιν, καὶ συζητούμενος τῶν ἐδ' ἐπὶ ἀκούων γράφει, μήτι γε δὴ ἀλήθειαν, πολλοῖς ὑπερὸν χερόνους ἐπὶ ἀρχαίαις

Is igitur, o scelerate atque exitiose Dæmon, Constantinum cum urbem Romæ æmulam ædificare vellet, primum quidem inter Troadem & Ilium tantæ civitatis fundamenta jecisse, & muros in sublimē erexisse: postea verò cum Byzantii situm longè commodiorem reperisset, eum locum mœnibus cinxisse, & veterem urbem adeo amplificasse, & ædificiorum splendore tantopere exornasse, ut urbe Roma quæ tot annorum spatio paulatim in eam magnitudinem excreverat, non multò inferior videretur. Scribis præterea, cum annonam ex publico civibus Byzantinis tribuisse, & iis qui cum ipso Byzantium migraverant, magnam vim auri largitum esse ad privatarum ædium constructionem. Narras etiam, ut tuis verbis utar, Constantino mortuò, summam Imperii ad solum Constantium ejusdem filium pervenisse, post mortem scilicet amborum ejus fratrum. Cumque Magnentius & Vetranio tyrannidem arripuissent, Constantium blanda verborum persuasione Vetranioni Imperium ademisse. Nam cum utriusque partis exercitus in unum convenisset, priorem Constantium verba fecisse ad milites, eisque in memoriam revocasse liberalitatem Parentis sui, quocum multa bella confecerant, & à quo maximis donis affecti essent. Milites verò his auditis, Vetranioni purpuram ademisse, & privato habitu indutum ex tribunali abstraxisse. Eundem tamen nihil gravius passum esse à Constantio, quem tu unà cum patre tot maledictis lacerasti. Quoniam igitur modo eundem hominem simul adeo magnificentum ac liberalem fuisse affirmes, & adeo parcum ac fordidum, ut tam durum vectigal subditis imponeret, equidem non video. Quòd autem nec Faustam nec Crispum idem Constantinus occiderit, nec ob eam causam ab homine Ægyptio sacramentum nostræ religionis acceperit, audi, si placet, testantem Eusebium Pamphili, qui iisdem temporibus floruit quibus Constantinus & Crispus vixere, & qui cum iisdem sæpe verlatum est. Tu enim ne auditione quidem abs te accepta scribis, ne dum vera. Quippe qui

principatu Arcadii & Honorii, ad quorum usq; tempora h. storiam tuam perduxisti, aut etiam post illos vixeris: Is igitur in octavo Ecclesiasticae historiae suae libro ad verbum ita scribit. Haud multò post Imperator Constantius, vir in omni vita placidissimus; qui & clementia in subditos, & singulari erga fidem nostram benevolentia perpetuò præditus fuerat, Constantinum proprium filium vice sua Imperatorem atque Augustum relinquens, fatali morte defunctus est. Et paulò post. Hujus filius Constantinus, ab ipso statim exordio supremus Imperator, & Augustus, à militibus, diuque antea ab omnium Imp. Deo renuntiatus, paterna erga fidem nostram pietatis & mulatorem se præstitit. Idem Eusebius in fine historiae his utitur verbis. Constantinus verò omnibus religionis virtutibus ornatus, & victor maximus, unà cum filio Crispo Caesare, Deo carissimo & patri undequaq; simillimo, Orientem suum recepit. Certe Eusebius qui Constantino superstes vixit, nunquã Crispum adeo laudasset, si is à patre interfectus fuisset. Theodoritus verò in historia sua narrat, Constantinum sub exitum vitae, salutarilavacro initiatum fuisse Nicomediae: cum ad id usq; temporis baptismum suum distulisset, eò quod in Jordane fluvio tingi cupiebat. Ais præterea, ò sceleratissime atq; impurissime omnium mortalium, Imperium Rom. ex quo Christiana religio caput efferre cepit, in pejus dilapsum esse, ac funditus interisse: seu quod eorum quae prius temporibus contigerunt, nihil legisti: seu quod adversus veritatem voluntaria malitia ferris. Contrarium enim manifestè ostenditur, Imperium scil. Rom. simul cum fide nostra crevisse. Considera enim, quomodo circa adventum Christi Dei nostri in terras, plurimae Macedonum urbes à Romanis everse sint: Albania item & Hiberia cum Colchis & Arabia, in potestate populi Romani venerint. Quomodo etiã Cajus Caesare Olympiade centesima octogesima tertia, Gallos, Germanos ac Britanos qui quingentas urbes habitabãt, magnis præliis devicerit, & Romanorũ ditioni adjunxerit, quemadmodum ab historiarum scriptoribus relatum est. Hic autem est Caesare, qui primus post Consules singulare Imperium obtinuit: Ex plurium Deorum cultu & ex turbulenta plebis dominatione viã sternens,

A καὶ ὁνωθεὶς μέχρι σὺ γέγραπας, ἢ καὶ μετὰ ταύτας γεγενομῶς. γράφει δὲ Ἰππὶ λέξενος ταῦτα ἐν τῷ ὀγδόῳ λόγῳ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. χροῖνε δὲ ἐπέλεξε μετὰ τὸν γρηγορίου βασιλέως κωνσταντίνου τὸν πάντα βίον πραῖτα τὰτα, καὶ τοῖς ὑποκόμοις ἐνοικώτατα. τὰ τῆ θείῳ λόγῳ προσφιλέστατα διαθέμεν. τὰ παῖδα γνήσιον κωνσταντίνου αυτοκρατορῶν σεβαστὸν ἀντ' ἐαυτοῦ καταλιπόν, κοινῶ φεισεως νόμῳ τελευτῶν τὸν βίον καὶ μετ' ἔπειτα τέτε παῖς κωνσταντίνου ἐνδὺς δευχομῶν βασιλέως τελευτῶν καὶ σεβαστὸς πρὸς τὸν στρατοπέδων, καὶ ἔτι πολὺν χρόνον πρὸς αὐτὸν τῆ παμμεσσιτικῆς θεῆς ἀναγωγῆς, (ζηλωτῶν) ἐαυτὸν τῆς παριστικῆς ἐκείνου ἡμετέροισι λόγον εὐσεβείας καλεσῆσατο. καὶ πρὸς τὸ τέλος δὲ τῆς ἱστορίας, τῶν τοῖς Φησι τοῖς ἰουμασιν. ὁ δὲ, δευχὸν πάση θεοσεβείας ἐκπεπῶν, μέγιστος, νικητὴς κωνσταντίνου σὺν πατρὶ καὶ κρίστω βασιλεὶ θεοφιλεστάτῳ, καὶ καὶ πατρὶ πατρὸς ὁμοίῳ τὴν οἰκίαν ἐὼν ἀπελευθερώσανον. ὁ δὲ ἀντ' ἐαυτοῦ κρείσσον ἔτασ ἐπνεσεν, εἰ πρὸς τῆ πατρὸς ἀνήρησε, Ἰππὶ τῶν τῶ κωνσταντίνῳ. ὁ δὲ θεοδωρίτῳ ἱσορῶν φησὶ ἐν νικομηδείᾳ τὸν κωνσταντίνον πρὸς αὐτὸν τῆ τέρματι τῆς βιοτικῆς, τῆ σωτηριῶν μετὰ τὸ εἶν βαπτισματῶ. ἀναβαλέτω δὲ, μέχρι τῆ τε τῆ χροῖνε, ἐν ἰορδάνῃ τῶ ποταμῷ τετῆ τῆ χροῖν ἡμερομῶν. φησὶ δὲ ὁ δὲ ἀγαγεῖ καὶ παμμεσσιτικῶν, ὡς καὶ τὰ ῥωμαίων πράγματα, ὅσα τὰ χριστιανῶν εἰδέχθη, διεπρήθη τε καὶ παμμεσσιτικῶν ἀπώλεσε, ἢ ὅσα ἐν τῶ παλαιῶν ἀστρονομικῶν, εἰ, ἢ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐδελοκατατῆναντίον γὰρ διαφανῶς δέκνῃ, τῆ ἡμετέροισι συναυξήσασιν τὰ ῥωμαίων πράγματα. θεῆα τοῖνυν ὡς πρὸς αὐτῶν τὴν ἐκείνου τοῖς ἐπιδημίαν χροῖνε θεῆ ἡμῶν, μακροχρόνων οἱ πλείους ὑπὸ ῥωμαίων κατῆρησαν. ἀλβανία τε καὶ ἰβηρία, καὶ κόλχοι, καὶ ἀραβία ῥωμαίοις ὑπετάγησαν καὶ γάτος καίσαρ ἐπὶ τὴν τρίτην καὶ ἑκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν ὀλυμπιαδα γάλλους καὶ γερμανεὺς, καὶ βρετανεὺς, καὶ γάλλοις ἀγῶσιν ὑπετάγησαν, καὶ τῆ ῥωμαίων προσεποίησεν δευχὸν, πόλεως πεντακοσίας ἐκείνας, ὡς τοῖς ἱσορῶσασιν ἀναγέγραπται, ὅς καὶ πρῶτος μετ' οὐδὲν ὑπάτης ἐμοναρχῆσασιν προσδοκοῦν καὶ προσεσάγων ἐν πολὺν θῆσασιν

καὶ ὀχλοκρατίας, τῆς μοναρχίας τὸ σέβας, διά τῶν χειρῶν μέλλουσαν ὅσον ἐπὶ μοιαρχίαν. διὸ καὶ ἡ ἰεραδαία ἀπάσα, καὶ τὰ προφῆτα προσεκήληθη, ὡς καὶ πρώτῳ τῆνικαδὲ ἀπογραφῶν γράφει, ἐν ἧ καὶ χειρὸς συνανεγράφη, ἵνα βηθλέεμ τὸ πέρασ τῆς παρ' αὐτῶν προφῆτας δημοσιώσῃ, λέλειμαι γὰρ τῷ προφῆτῃ μιχαία παρ' αὐτῆς ὡδὲ πως. Καὶ σὺ βηθλέεμ γῆ ἰεραδα, ἐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν ἰουδα, ἐκ σὲ γὰρ μοι ἐξελύσεται ἡ γούμει, ὅστις πομανεῖ τὸν λαόν μου τὸν ἰσραήλ, καὶ τῶν ἀπὸ τῆν χειρῶν τῶν ἐξ ἡμῶν, αἰγυπτιοῖς ῥωμαίοις προσέειπεν, ἀγγούσου καίσαρ, ἐφ' ἧ χειρὸς ἐγῆνηθη, καταγωνισαμένου πανελῶς ἀνώνιον καὶ κλεοπάτραν, οἱ καὶ ἐαυτοὺς διεχρήσαντο μετ' ἑσ κορηλί, γαλιλα, ἡγεμόνων αἰγυπτιῶν πρὸς τὸ ἀγγύσα καίσαρ, καὶ δισαλαί, τὸς πτολεμαίους πρὸς ἄρξας αἰγυπτιῶν, ὡς τοῖς ἰστοριογράφοις πεπὸνῆται. πόσα δὲ πέραςαι παρ' ἐκκοπῆσαν ὑπὸ βενιδίω, κρυβέλωνός τε τὸ νέρω, καὶ σάθη, καὶ δῆρου, παρ' ἰανῆ καὶ ἄρου, καὶ οἷα τε ἡ ὀδαμά, καὶ ἐκ παλμύρας, καὶ ἀπολλωνίς, καὶ ἐτέρων. ὅσα καὶ τε σελδουκία καὶ κτησιφῶν ἡλω, νισίβις τε ἐπ' ἀμφοτέρω πεπομένη, δρμένειά τε καὶ τὰ πησιάζουσα ἔθνη ῥωμαίοις προσέειπεν μετ' ἐτέρων ἰσραῖς. μικρὸν δὲ μετ' ἐλαθὲν ἂ σὺ γράφεις τὸν κωνσταντίνον κατὰ πρῶτα, μάλα γεννηκῶς καὶ ἀνδρείως τῆς ῥωμαίων ἐξηγησάμενον δρχῆς μετ' ἡμετέρας δεσποτίας, καὶ οἷα πέπονθεν ἰβλιανός ὁ σὸς καὶ τῶν σῶν ὀργίων διασώτης, τηλικαύτα παύματα τῆ πολιεία κατὰ λειοπῶς, εἰ δὲ τι τῶν προφῆσεων ἐν τῶν παρ' αὐτῆς κόσμου τελευτῆς ἢ προοίμιον εἰληφεν, ἢ καὶ τὸ πέρας δέξεται, μείζονός ἐστιν οἰκονομίας, ἢ κατὰ σε. ἐξέταστωρ δὲ εἰ δοκῆ, ὅπως οἱ τὰ ἑλλήνων περὶ ἐδουάντες βασιλεῖς, καὶ ὅπως οἱ τὰ τῶν ἰουδαίων, τῶν βασιλέων ἀπέθεντο. καὶ πρῶτον γαί, ἰεραδα καίσαρ μοναρχήσας, δολοφονηθεὶς τὸν βίον κατέστρεψεν, καὶ δεύτερον τὸν ἐκγονοτήρα γαίον τῶν ὄν τοῖς στρατεύμασιν ἐνιοῖς ἐξίφεισι διεχρήσαντο; καὶ νέρων πρὸς τῶν

Aac prævium inducens Monarchiæ cultum, ob eam quæ mox adventura erat Monarchiam Christi. Mox universa Judæa, & finitimæ regiones, Imperio Romano adjunctæ sunt: adeo ut prima tunc facta sit descriptio, in qua Christus quoque unâ cum aliis census est: ut Bethleem oraculi quod de ipsa editum fuerat, eventum omnibus prædicaret. Nam Michæas Propheta de illa ita prædixerat, Et tu Bethleem terra Judæe nequaquam minima es inter principes Judæe ex te enim egredietur mihi dux, qui regat populum meum Israel. Ægyptus quoque post Nativitatem Christi Dei nostri, Romanorum ditioni accessit, cum Augustus Cæsar cujus principatu natus est Christus, Antonium & Cleopatram devicisset, qui se ipsos interfecerat. Post hos Cornelius Gallus, Præfectus Ægypti ab Augusto Cæsare constituitur: primusque post Ptolemæos Ægyptum rex, ut ab historicarum scriptoribus traditum est. Jam verò quod regiones ademptæ sint Persis à Ventidio & à Corbulone Neronis duce: à Severo item ac Trajano & Carò; à Cassio quoque & Odenatho Palmyreno & Apollonio & ab aliis: Quoties præterea Seleucia & Ctesiphon urbes captæ sint; quoties Nisibis, nunc ad Romanos, nunc ad Persas transiens; Armenia denique ac finitimæ gentes Romano Imperio adjunctæ fuerint: tu unâ cum reliquis scriptoribus refers. Sed pæne omiseram, ea quæ tu scribis confecta esse à Constantino, qui cum nostram religionem profiteretur, Imperium Romanum strenuè ac fortiter administravit: & quanta perpeffus sit Julianus tuus, eorundem tecum mysteriorum participes, qui tot ac tantas clades inculit Reipublicæ. Utrum verò eorum quæ de mundi exitu prædicta sunt, aut aliquod jam prolium accepit, aut finem sortiturus sit, altioris est dispensationis, quàm ut tu capere possis. Expendamus autem si placet, quonam modo Imperatores qui Gentium superstitionem profitebantur, & quonam modo qui religionem Christi amplexi sunt, regnandi simul ac vivendi finem fecerint. Annon Cajus Julius Cæsar, qui primus singulare Imperium obtinuit, per fraudem atque insidias interfecit, ex hac luce migravit: Annon alterum Cajum Tiberii nepotem, quidam milites gladiis obruncarunt? Nunquid Nerò à quodam

ex domesticis trucidatus est? Annon Galba similem exitum vitae habuit: Otho item ac Vitellius: qui tres, sed decim duntaxat mensium spatio imperarunt. Titum quoque Imperatorem numquid Domitianus ejus frater veneno interfecit? Ipse verò Domitianus, numquid à Stephano necatus, miserabili exitu perit? Quid de Commodò dices? Annon illi Narcissus violentas manus intulit? Pertinax quoque & Julianus, numquid similia passi sunt? Jam verò Antonius Severi filius, nonne Getam fratrem interfecit, & ipse postea simili mortis genere sublatus est à Martiale? Quid Macrinus, nonne circa Byzantium captivi instar circumductus, à suis militibus nefarie trucidatus est. Aurelius item Antoninus ortus ex urbe Emesa, nonne unà cum matre confossus interiit? Et qui illi successit Alexander, nonne simili exitu unà cum matre interiit? Quid dicam de Maximino, qui à propriis militibus interemptus est? Quid de Gordiano, qui insidiis Philippì à militibus suis necatus ultimum diem clausit? Jam verò Philippus & Decius dic mihi quaeso anthon ab hostibus interfecisti sunt; Gallus autem & Volusianus nonne à suis exercitibus sunt necati? Æmilianus quoque nonne simili exitu interiit? Jam Valerianus, nonne in praelio captus, à Persis circumdatus est? Denique Gallieno per fraudem interfecit, & Carino obruncato, rerum summa ad Diocletianum pervenit, & ad eos quos Diocletianus collegas Imperii sibi adjunxit. Ex quibus Maximianus Herculeus & filius ejus Maxentius ac Licinius, funditus deleti interiierunt. Verum ex quo Constantinus omni laude dignissimus imperium suscepit, & urbem sui nominis à se conditam Christo dedicavit; Circumspice, quaeso, utrum quisquam eorum qui in ea civitate imperarunt, excepto Juliano, Pontifice tuo atque Imperatore, vel à suis civibus, vel ab hostibus sit occisus: Et an Tyrannus aliquis Imperatorem unquam superaverit, excepto duntaxat Basilisco, qui Zenonem Imperio expulit: ab eodem tamen Zenone postea profligatus, vitam simul cum Imperio amisit. De Valente quoque assentior iis quæ scribis, quippe qui Christianos tot ac tantis malis vexavit. Alium enim Imperatorem præter istos, necti quidem potes dicere. Portò nemo existimet, hæc

A τῶν οἰκείων ἀνῆρέθη; ἔ γὰρ ἔλασεν τὰ παλαιὰ
 σια πῶποιθεν; ὁ δὲ τὸν ἐξ βίβλων οἰκιστὴν
 βασιλίδουσαντες μόνους ἐκκαίδεκα μῆνας ἔλα-
 τον ἢ βασιλίδουσαντα, ἔ δομετιανὸς φασὶν
 μακροῖς ἀδελφὸν ὄντα γὰρ αὐτῷ, ἀνείλεν; ἔ
 δομετιανὸς πρὸς Ἐσέφραν ἐφλάσας τῶν
 τεύθειν μέλει; ἢ δὲ καὶ καὶ καὶ κομῶδου φασὶν
 ἔχ' ὅτι ὑπὸ νάρκισσον τὸν βίον ἀπέλασεν; πῶς
 πῆναξ, καὶ ἰελιανός, ἔ τῶν αὐτῶν ἐτυχον; αὐ-
 τωνῶν ἢ ὁ σεύηρου, ἔ γέταν τὸν ἀδελφὸν
 διέφθρε, τὰ παλαιὰ καὶ αὐτὸς παλαιῶν
 ὑπὸ μαρτιανῶν; τί δὲ καὶ μακρίων, ἔ
 καὶ βυζάντιον αἰχμαλώτε δικλῶν παλαιῶν
 φείσ, πρὸς τῶν σφετέρων στρατιωτῶν ἡμῶν
 φονήθη; καὶ ἀνέλιος ἢ ἀντωνίος ὁ ἔξ ἐμῶν
 ἔ μετὰ τῆς μητρὸς κατέσφαγγε; ὁ ἢ μετὰ
 αὐτὸν ἀλέξανδρος, ἔ πῶ πάπ' σου τῆς μητρὸς
 κατέπληκε δρᾶματι; ἢ ἀν εἰποιμεν καὶ
 καὶ μαξιμίνου, πρὸς τῆς οἰκείας στρατίας
 ἀναίρεθέντος, ἢ γορδιανὸς Ἰησοῦ δὲ μα-
 σὶ φιλίππου ὑπὸ τῶν οἰκείων στρατιωτῶν
 τὴν τέλειον ὑπελάθοντος ἡμέραν λέγει ἔ
 σὺ, ὅπως τὸ φιλίππου, καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ
 δένου, ἔχ' ὑπὸ τῶν πολεμίων διεφθάρ-
 C σαν; καὶ γὰρ ἔ δὲ καὶ βυλουσιανός, ἔχ'
 ὑπὸ τῶν οἰκείων δυνάμεων τῆς σφῶν ζῶν
 ἔξώθησαν; ἢ δὲ καὶ αἰμιλιανός, ἔ τῶν
 αὐτοῖς κατέπληκεν; ἔ αλλετριανός δὲ, ἔ
 δορυάλωτος γενόμενος, ὑπὸ πῆσων πε-
 εληγῆς; γαλλίης δὲ δολοφονηθέντος, καὶ
 καρίνης σφαγιαθέντος, ἔς διοκλητιανῶν
 τὰ πρᾶμαλα φείσθη, καὶ ἔς αὐτοῦ εἰς
 το συνάρχην αὐτῶν ἔξ ὧν ἐρκοῦντο μαξί-
 μιανός καὶ μαξιμίλιος ὁ τούτε παῖς, καὶ
 λικίνιος ἢ, ἔς ἐργάλα διεφθάρσαν ἔξ ὧν
 D ἢ κωνσταντῖνος ὁ παναοίδιμος παρλίφθ
 τὴν δόξην, καὶ τὴν ἐπώνυμον αὐτῶν πῶν
 δὲ μᾶλλον τῶν χριστῶ ἀνατέθεικεν, αὐτῶν
 δὲ μοι εἴ τις τῶν ἐν αὐτῇ βασιλείῳ, ἔλα-
 νε διχα τὰ ἱεροφάντα σε καὶ βασιλείῳ, ἢ
 πρὸς τῶν οἰκείων ἢ τῶν ἐναντίων διεφθάρσαν
 ἢ ὅλως τύραντος βασιλείῳ κατεδυνασένται,
 ἢ μόνον βασιλίσκου ἐξώσαντος ἔξ ὧν περὶ
 ἔχ' κατελύθη, ἔ τὸν βίον ἀπέθετο. πῶς ἔ
 ἔ καὶ ἀλέντος λέγοντί τοι, τοσαῦτα κατέ-
 γασαμένον χειριστοῖς κακά. καὶ ἔ τῶν
 ἔδὲ σὺ αὐτοῖς φείσ. ταῦτα μὴ εἰς αἰῶνα

πάρρητα τῆς ἰσορείας τυγχάνειν τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πάνυ μὲν ὄω χρεῖωδῆ καὶ σιωπηρικῶς, διὰ τὸ τοῦ ἑλλήνων ἰσομοιογράφου, ἐθελοκακῆν ὡς τὴν ἀκρίβειαν. ἰωμῶν δ' ἐ καὶ ἐπὶ τῶν λαπὸ μῦθων τῆς ἀναστασίου πρᾶξεων.

Ab instituto Historiæ Ecclesiasticæ aliena esse: quin potius utilissima ac profusus necessaria, propterea quod gentiles historiæ scriptores accuratam rerum cognitionem de industria obscurare nituntur. Verùm ad reliqua Anastasii gesta jam redeamus.

Κεφ. μδ.

Περί τῆς χρυσοτελείας.

ΤΑ μὲν ὄω λελεγμῶνα, βασιλικῶς τῶ ἀναστασίου κατῶρθετο. ὡς πρᾶξε ὅ τῶν ὀκτᾶξία, τὴν τε καλουμένην χρυσοτελείαν ἐπινοήσας, καὶ ἀπεμπολήσας τὴν στρατιωτικὴν δαπάνην μὲν τῆς σιωπηλῶν ἐς τὸ βαρύτατον. ὡς εἶλε ὅ καὶ τῶν φόρων ἐσπράξιν ἐκ τῶν βουλευτηρίων, τοῦ καλουμένου Βίνδικας ἐφ' ἑκάστη πόλει ὡς βαλλόμενον, ἐσηγήσθη φασμαεῖνου ἔσθρου, τὴν κορυφαίαν διέποντο τῶν δεχῶν, ὅν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐτῆς ἐκάλου. ὅθεν κατὰ πολὺ οἱ τε φοροὶ διερρύησαν, ἄτε ἀπὸ τῶν πόλεων διέπεσαν. ἐν τοῖς λαδικώμασι γὰρ τῶν πόλεων, οἱ διπατερίδαι ὡς ὅθεν ἐνεγράφοντο, ἐκείνης πόλεως τοῦ ἐν τοῖς βουλευτηρίοις αὐτῆ συγκλήτου ἰνὸν ἐχούσης τε καὶ ὀριζομένης.

CAP. XLII.

De auraria pensione.

EA quidem quæ superius commemoravi, præclare & pro Imperatoria majestate ab Anastasio gesta sunt. Idem tamen quædam egit, Prioribus illis minime respondentia. Nam & Chrysoteliam, id est, auri collationem excogitavit, & militarem sumptum gravissimo pretio taxavit in damnum Provincialium. Præterea tributorum exactioem ademit Curiis civitatum, institutis per singulas urbes vindicibus quos vocant, impulsu, ut ajunt, Marini Syri, qui supremam omnium dignitatem gerebat, quam antiqui præfecturam prætorii appellabant. Ex quo factum est ut maxima ex parte, tum tributa interciderent, tum civitatum decus imminueretur. Nam antiquitus in albo singularum urbium nobilissimi quique adscripti erant, cum unaquæque civitas eos qui in Curiam erant relati, instar senatus ejusdam haberet.

Κεφ. μγ.

Περί τῆς τυραννίδος βιταλιανῶ.

ΤΥραννεὶ τὸν ἀναστασίον βιταλιανὸς θράξ γενέσθαι, ὅς τὴν τε θράκην καὶ μυσίαν μέγιστος ὀδυσσοῦ καὶ ἀγχιάλου δηώσας, ἐπὶ τὴν βασιλείον ἠπείγετο, πλὴν τῶν ἀσάβηκτον ἔχων οὐνικῶν ἐθνῶν ὅσων ἰσάπιν ἰσάνθησοντα ὡς πομφεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τῶν οἰκείων ὡς ὀδοθεῖς ὁ ὑπάπθω γωγίας ἠλωλύττων τε μεγάλων ἀφείσθη κύριλλον τῶν ἰσπρατῶν ἐγγχεῖται, καὶ πρῶτα μὲν τῆς μάχης ἀγχισμᾶλου γνομένης, εἶτα καὶ πολλὰς τροπὰς δεξάμενης, ἐν τε τῶν διώξεσι καὶ ταῖς ὑπαγωγαῖς, καὶ ἔκυριλλον τὸ πλέον ἐγκηκότῳ ἰσπρατῶν παλινδιώξιν γεγονός, ἐθελοκακῆσαν τῶν τῶν στρατιωτῶν. καὶ ἔτω τὸν κύριλλον ἐκ τῆς ὀδυσσοῦ παρέιληφεν ὁ βιταλιανὸς

CAP. XLIII.

De Vitaliani Tyrannide.

PORRO adversus Anastasium Vitalianus insurrexit, ortus ex Thracia. Qui cum Thraciam ac Mœsiam usque ad Odessum atque Anchialum urbes vastasset, ad regiam urbem contendit, innumerabilem ducens multitudinem gentium Hunnicarum. Contra hunc missus est ab Imperatore Hypatius. Qui cum à suis proditus, vivus in potestatem hostium venisset, & ingenti pretio post modum redemptus esset, totius belli administratio Cyrillo commissa est. Ac primum quidem, prælio ancipiti pugnatum. Deinde cum varias vicissitudines habuisset pugna, tam in persequendo, quam pedem referendo, & Cyrillus superior fuisset; repente impetu facto hostes irruere cæperunt, militibus Romanis sponte terga vertentibus. Hoc modo Vitalianus Cyrillum in urbe Odessa

cepit : Et cuncta igni ac ferro devastans , usque ad Sycas pervenit , nihil aliud meditans quam ut urbem regiam caperet , & Imperium occuparet . Sycis ergo cum Vitalianus tabernaculum suum fixisset , Marinus Syrus cuius supra mentionem feci , cum navibus copiis ab Imperatore missus est contra illum pugnaturus . Ambo igitur exercitus sibi invicem oppositi steterunt : alter a tergo Sycas habens , alter Constantinopolim . Ac primo quidem quasi pactis induciis quieverunt . Deinde post aliquot excursus & missilium utrimque iactus , navali pugna acriter commissâ circa loca , quæ dicuntur Bytharia , Vitalianus conversa puppe , fugam arripuit , cum multos e suo exercitu amisisset . Idem factum est ab iis , qui partes illius sequebantur , tanta cum celeritate , ut postridiè nemo ex hostibus circa Anaplum aut ad ipsam urbem Regiam repertus sit . Posthac Vitalianus , ut ajunt , aliquanto temporis spatio in urbe Anchialo commoratus , quiete se continuit . Alia præterea Hunnorum gens , Caspias portas transgressa , in provincias Imperii Romani incursionem fecit . Per idem tempus Rhodus nocte intempesta , ingenti terræ motu jam tertium concussa est .

Α καὶ μέγχι τῷ καλεμένων συκῶν τὴν ἐκείνην ἐποίησατο, πάντα δηῶν, πάντα περιπολεῖν ἔδεν ἕτερον ταῖς Φαυλασίαις ἔχων, ἢ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴν ἐξελεῖν, καὶ τὴν βασιλείαν κρατῆσαι. ἐν συκαῖς ὅ αὐτῆς (κηνησαμένους, εὐλαεῖ) πρὸς τὴν βασιλέως μαρῶν ὡς σὺν ἑσπερῶν ἐμνήσθημεν, μὴ νῆπτα στρατὸν περιλήψων τῷ βίβαλιανῶ. συνήτην ἐν ἀμφῶ τῷ στρατῶ ὁ μὲν ἐπὶ τῶν ῥύμνων τὰς συκάς, ὁ δὲ τὴν κωνσταντινέπολιν ἔχων, καὶ πρῶτον μὲν ἀνεκώχενον. εἶτα μὴ ὀδύνη πλεῖς καὶ ὀδύνη ἀκροβολισμὸς μετὰ τῶν ῥυοῖν στρατοπέδων, ναυμαχίας καὶ ῥεῖται, εὐλαεῖς πρὸς τὰ καλεῖσθαι βυθάρια, φέρει μὲν τῶν ῥοπαδῶν τῶν ῥύμνων κρησάμην ἢ βίβαλιανῶς, τὰ πολλὰ τὴν δυνάμειν ἰσχυροῦν. φέρεισσι ὅ καὶ οἱ ἀμφὶ αὐτῶν ἐπὶ τάχιστα, ὡς μηδένα πολέμιον ἀνατῶν ἐπὶ πρῶτον ἀνάπην, ἢ πρῶτον τὴν πόλιν αὐτῶν εὐρεθῆναι. φασὶ δὲ ἐν τὸν βίβαλιανῶν ὡς ἀρχαίῳ τινὰ χρόνον διαρίψαι, τὴν ἰσχυροῦν ἀγοῖα. ἐπίδραμε ὅ καὶ ἕτερον γένος ἐπιπέδων, περατωθῆναι τὰς καππαδοκῶν πόλιν, πρῶτον δὲ ὑπὸ σεισμῶν ἐξαίστων ἀνατῶν αὐτοῖς χρόνοις ὅ ῥόδοι, τρίτον ἐκείνο πρῶτον, ἀσὲν τῶν νυκτῶν.

CAP. XLIV.

Quomodo ingens seditio in populo excitata sit, cum Anastasius in hymno trifagio has voces addere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis. Quod metuens Anastasius, simulatione usus, statim plebis animos commutavit. Item de obitu ejusdem Anastasii.

CONSTANTINOPOLI verò, cum Imperator in hymno Trifagio has voces adjicere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis: gravissima seditio exorta est, perinde quasi Christiana religio funditus everteretur. Hujus seditionis principem atque auctorem fuisse Macedonium & Clerum urbis Constantinopolitanæ, scribit Severus in Epistola ad Sotericum. Quam quidem Epistolam scripsit, cum nondum Episcopatum adeptus esset, sed in urbe Regia adhuc moraretur, eo scilicet tempore, quo unâ cum aliis pluribus, ut supra retulimus, ex fuo Monasterio ejectus est. Ob hanc autem calumniam, præter alias causas quas antea commemoravi, Macedonium sede sua expulsum fuisse existimo. Hanc igitur

Κεφ. μδ.

Ὁς ἀναστάσιον ἐν τῇ πεντακλίῳ ἡμῶν τὸ, ὁ σαυρωθεὶς ἡμᾶς βυλιανῶς προσεῖναι, εἰς οὐρανὸν ἐτῆρ ἡμῶν ἔγειται ὑπὲρ φοβηθεῖς, ὑπερκαταμῆται πᾶσιν, ταχὺ τὰς γνάμεις, ἢ δῆμι μὴ βάλι. καὶ ὡς θανάτῳ ἀναστασίῳ.

Α Νὰ ὅ τὸ βυζάντιον, προσηλῶν ἢ βασιλέως ἐν τῇ πεντακλίῳ βυλιανῶν πρῶτον σαυρωθῆναι, ὁ σαυρωθεὶς δὲ ἡμᾶς, μετὰ τὴν σαυρωθῆναι, ὡς τὰ μάλιστα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀθροισμένης ἢς δεχηθῶν καὶ πρῶτον σαυρωθῆναι τὸν μακεδόνιον, καὶ τὸν πᾶν ἀνὴν κλήρον, (ὁ δὲ πρὸς φησὶ πρὸς σωτήριον γράφων, ἔπω μὲν ἰερατικῆς τέτυκται, θρόνος, ἐπὶ ὅ τῆς βασιλείας διακώμην, ἔτε πρῶτον αὐτὸν, ὡς μοι λέλεκται), σὺν ἑτέροις ἀπηνάθη μοναστηρίοις πρὸς τοῖς λέχθεσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμιλιῶν τῶν διαβολῶν τὸν μακεδόνιον ἐκβεβλήθη. ἐντελευτῆσθαι ἀκάθικα τῶν δῆμι φέρει.

Φερομένους, οἱ τε ἐν ἀξιώσει τελεῖς αὐτῶν
 ἐλάττων κενυδωένουσι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπι-
 σήμων ἐφλέχθησαν τόποι. καὶ τινὰ ὀχλοῦ-
 τῶν, μοναδικὸν μελιόνην βίον ἐυρών ὁ λεῶς
 ἀναδύσκει μαρῖνῶν ἔστυξ, τῶν κεφαλῶν
 ἀπέτεμε. λέγων, ὑποθήκας τέτρετῶν ῥή-
 σιν παρῆσθε. καὶ κοινῶν παρῆσθας ἀνε-
 κραγῶν ἐπιλωθάζων, ὡς ἀνὸς ἀρα τῆς πριά-
 θου ἐπίβελθῶ ἐπὶ καὶ ἔτω τὰ τῆς σάσεως
 ἡρῆθῃ, πάντα ληίζομένης καὶ πᾶσαν ἰχθῶ
 ὑπερβάσης, ὡς τὸν βασιλέα παρῆσθας ἀνάγκης
 ἀκλιζόμενον, σεφάνῃ ἀνδρῶν τῶν ἰππο-
 θρομῖαν ἀφικέσθας, κήρυκας τετῶν δῆμω δια-
 πέμψας βοῶνης, ὡς καὶ τῶν βασιλείαν
 ἐπιμότατα μὴν ἀποτίθε. τῶν ἀδυνάτων
 ἡ καθεσάναι πάντας ἐπὶ τάντῳ ἀναεῖναι,
 ἡκιστα πολλῶν ἀνεχομένων. ἕνα ὃ πάντως
 τυγχάνει τὸν μετ' αὐτὸν τάντῳ διακυβερνή-
 σθαι. ἀπερῆ θεασάμεθ' ὁ λεῶς, ὡς παρῆσθας
 παρῆσθας ῥοπήσας μελετήσας, καὶ παρῆσθας
 τὸν ἀνασάσπον τὸν σεφάνον παρῆσθας, ὑπο-
 χόμῃρος τῶν ἡσυχίαν ἀγῆν. οἷς ἐλάχισον
 ἐπιεῖσθας χρονον ὁ ἀνασάσιος, ἐπὶ τῶν ἐτέ-
 ρων μελεχῶρσας βιοθῆν, ἔτεσσιν ἐπὶ καὶ εἴκοσι
 παρῆσθας τρισὶ μηνσὶ καὶ ἡμέρας ἴσας, τὴν ῥώ-
 μαίων διιδύνας βασιλείαν.

Τέλος τῆς τρίτης ἐκκλησιαστικῆς
 ἱστορίας ἐπιγραφῆς.

Finis Libri tertii Ecclesiasticae historiae
 Eusebii.

Ob causam commota plebs, cum am-
 pliùs cohiberi non posset, multi nobi-
 lium atq; honoratorum in extremum
 discrimen venerunt, & multa insignia
 utrisque loca igni consumpta sunt. Cum-
 que populus culticum quendam qui
 monasticam excolebat vitam, in ædi-
 bus Marini Syri reperisset, caput etiam
 putavit, voces illas ejus suavis hymno
 adjectas esse dicens. Caput quoque il-
 lius conto præfixum circumferens, il-
 ludendo clamabat, hostem Trinitatis
 illum esse. Porro seditio, universa de-
 vastans, omnique robore opposito su-
 perior, tantoperè crevit, ut imperator
 necessitate compulsus, miserandum in
 modum absq; Imperiali corona ad cer-
 tamen equestre quod in Circo eden-
 dum erat accesserit, & præcones ad po-
 pulum miserit qui proclamarent, se
 quidem libentissime Imperio cedere,
 verum fieri non posse ut omnes simul
 Imperium obtinerent, quod multos
 confortes haudquaquam paritur: u-
 numq; omnino esse qui post ipsum Im-
 perio potiturus sit. Quæ cum populus
 animadvertisset, repente quasi divino
 quodam impulsu actus, consilium mu-
 tavit, hortatusq; est Anastasium, ut co-
 ronam capiti imponeret, pollicitus se
 deinceps quieturum. Post hæc Ana-
 stasius cum brevi admodum tempore
 superstes vixisset, ad alteram vitam mi-
 gravit: cum per annos viginti septem
 ac menses tres diesque totidem, Impe-
 rium Romanum administrasset.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΤΑΡΤΩ ΤΟΜΩ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἑναγρίας Ἰχολασικῆς.

- α. Περὶ τῆς ἰσνίης τῆς πρώτης βασιλείας.
 β. Περὶ ἀμανίης τῆς ἐν ἄρχῃ καὶ θεοκρίτου, ὅπως τετέτυς οἰκιστὴν αὐτῆς.
 γ. Ὡς βίβαλιανὸν ἀνείλε δόλω οἰκιστὴν.
 δ. Ὅπως καὶ σιδηρὸν ἐξελάσας, παῦλον ἀνείσηγαγῃ. μετόλιγον ἢ ἐν φρασίῳ
 σιτὴν τὸν ἀντιοχείας θεῖον κατέχευεν.
 ε. Περὶ τῆς γεγονότων ἐμπρησμοῦ ἐν ἀντιοχείᾳ καὶ σεισμῶν, ὅτε ἐν φρασίῳ
 συγχωθεὶς ἐτελεύτησεν.
 ς. Περὶ ἐφραμίας τῆς ἐν φρασίῳ.
 ζ. Περὶ ζωσιμαῖ καὶ ἰωάννη τῶν θαυματουργῶν.
 η. Περὶ καθολικῶν παθημάτων.
 θ. Ὡς ἰσνίη ἐπὶ ζῶν συμβασιλεύειν ἀπὸ τὸν ἰσνιανὸν εἴλετο.
 ι. Ὅτι ἰσνιανὸς μὲν, σὺν τῷ καλχηδόνων σύνοδον διπλοδεχομένης ἡγάτα
 θεοδώρα ἢ σὺν ἐναντίως ἐσεργῆ.
 ια. Ὡς ἀνδριμον τὸν κωνσταντινουπόλεως ὁ Σιδηρὸς διέσρεψε, καὶ θεοδόσιον τὸ
 ἀλεξανδρείας. ἕως ὁ βασιλεὺς ἐξελάσας, ἐτέρως κάλεσεν.
 ιβ. Ἐκ τῆς ἱστορίας παρομοίως καίσαρως ἀπὸ καθάδου τῆς πρῶτης βασιλείας καὶ
 χοσρόης ἢ αὐτῆς.
 ιγ. Περὶ ἀλαμενδάρης καὶ ἀζαρέτης, καὶ τῆς ἐν βυζαντίῳ ἐσάσεως, τῆς ὀπίσω
 λαοσύνης τὸ νικᾶ.
 ιδ. Περὶ ὀνωρίχου τῆς βανδύλων ἀρχοῦ, καὶ τῆς γλωσσοκομηθέντων χειρῶν
 τῶν αὐτῆς.
 ιε. Περὶ καθάδου τῆς μαυρεσίας.
 ις. Περὶ τῆς βελισαρίου καὶ βανδύλων ἐκστρατείας, καὶ τῆς ἐξολοθρευσεως.
 ιζ. Περὶ τῶν διπλο ἀφεικῆς ἐλθόντων λαφύρων.
 ιη. Περὶ τῶν διπλο παρομοίως ἰσοῦ ἢ ἐν ναυῇ ἀποφυγόντων φοινίκων. ἀπὸ θεοῦ
 δεξιότητος γότθου καὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ συμβαλόντων ὑπὸ αὐτῆς ἀρχιεπὶ τῶν
 ἰσνιανῶν, καὶ ὡς πάλιν ἡ Ῥώμη ὑπὸ Ῥωμαίοις γέγονεν ἐπιγῶν
 φυγόντων ὑπὸ αὐτῆς.
 ιθ. Ὡς οἱ λεγομένοι ἐσκαλοὶ, ἐν τοῖς χρόνοις ἰσνιανίαν.
 κ. Ὡς πάλιν ὑπὸ γότθοις γενομένη τῷ Ῥώμῃ, αὐτῆς ὁ βελισαρίου ἀν-
 σώσατο.
 κα. Ὡς καὶ ἀβασγοὶ τῷ καὶ τα ἐχειρισάνισαν.
 κβ. Ὡς ἐπὶ τὸν τανάιν οἰκιστῆς, τῆς καὶ τα ἐχειρισάνισαν. καὶ ἀπὸ σεισμῶν ἐν
 ἐλλάδι καὶ ἀρχαία γεγονότων.
 κγ. Περὶ ναρσῆ τῆς σεβαστιανῆς, καὶ θεοφιλείας αὐτῆς.
 κδ. Ὡς ὁ χοσρόης φθόνῳ τακείς ὄπῃ ταῖς ἐνημερίας ἰσνιανῶν, καὶ Ῥωμαίων
 ἐστρατεύσε, καὶ πλείστας πόλεις κατέειλε Ῥωμαϊκῶν, ἐν αἷς καὶ τῷ με-
 γάλῃ ἀντιοχείαν.
 κε. Περὶ τῆς γεγονότων θαύματων ἐν ἀπαμείᾳ τῆς τιμῆς ἐξωποιεῖσθαι τῆς
 σαυρῆς.
 κς. Περὶ τῆς εἰς ἔδρασαν ἐκστρατείας χοσρόης.
 κζ. Περὶ τῆς γεγονότων ἐν σεργίᾳ πόλεως θαύματων.

- κη. Περὶ τῶν λοιμικῶν πάθων.
 κθ. Περὶ τῆς φιλοκτηματίας, καὶ ἀπληθείας ἰσχυριανῶ.
 λα. Περὶ τῆς μεγάλης γαῖης τῆς ἁγίας σοφίας, καὶ τῶν ἀγίων ἄποστόλων.
 λβ. Περὶ τῶν τῶν κτανῶν χρωμάτων, τῆς βασιλέως μανίας μᾶλλον ἢ φιλίας.
 λγ. Περὶ βαρσάνου φιλίας τῆς ἀσκητικῆς.
 λδ. Περὶ συμπεῶν μοναχῶν, τῆς διὰ χεῖρον σαλευῖ.
 λε. Περὶ θαμᾶ μοναχῶν καὶ αὐτῶν ὁμοίως ἀποστολησῶ σαλευῖ.
 λς. Περὶ μῆνα ἑξαπατηρικῆς, καὶ ἑξαγεγονότων τῶν κτανῶν θαυμάτων εἰς τὸ ἑξέρειν παίδιον.
 λζ. Τίνες κατ' ἐπινοήσασιν τῶν μεγάλων πόλεων ἦσαν Ἐπίσκοποι.
 λη. Περὶ τῆς ἁγίας οὐκεμυρικής πέμψης συνόδου, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν συνέστη.
 λθ. Ως ἰσχυριανὸς τὸ ὄρθρῆς δόξης ἀφελραπείας, ἀφ' ἑαυτῶν ἑκείνων τὸ σῶμα ἐπέσει-
 ἔδωκεν.
 μ. Περὶ ἀναστασίας δεχόμενοι ἀντιοχείας.
 μα. Περὶ τῆς θανάτου ἰσχυριανῶ.

IN QUARTO LIBRO ECCLESIASTICÆ
 Historiæ Euvagrii Scholastici hæc continentur.

- CAP. I. De Imperio Justinii senioris.
 II. De Amantio Eunuchō, & de Theocrito; & quomodo à Justino interfecti sunt.
 III. Quomodo Justinus Vitalianum per fraudem interemit.
 IV. Qualiter Justinus pulso Severo, Paulum in ejus locum substituit: & quomodo Euphrasius paulo post Antiochenam sedem obtinuit.
 V. De Incendiis & terræ motibus quæ Antiochiæ contigerunt: quibus obrutus Euphrasius interiit.
 VI. De Ephremio Euphrasii successore.
 VII. De Zofima & Joanne qui miraculis claruerunt.
 VIII. De totius orbis calamitatibus.
 IX. Quomodo Justinus adhuc vivens, Collegam Imperii Justinianum assumpsit.
 X. Qualiter Justinianus quidem eos amabat qui Chalcedonensem synodum amplecterentur: Theodora verò eos qui synodum illam improba-
 rent.
 XI. Quomodo Severus Anthimum Constantinopolis Episcopum & Theodosium Episcopum Alexandriæ perverterit, quibus sede sua expulsi, Justinianus alios substituit.
 XII. De Cavade Persarum rege, & de filio ejus Chosroë, ex libris historiæ Procopii Cæsariensis.
 XIII. De Alamundaro & Azareto: & de seditione quæ orta est Constantinopoli, cui cognomen inditum fuit *vinæ*.
 XIV. De Hunerico Vandalorum rege, & de Christianis quibus linguam præcidi iussit.
 XV. De Cabaone Mauro.
 XVI. De Belizarii expeditione adversus Vandalos, eorumque intereccionem.
 XVII. De spoliis quæ relata sunt ex Africa.
 XVIII. De Phœnicibus qui fugati sunt à Jesu filio Nave.
 XIX. De Theodorico Gothorum rege, & de his quæ illo regnante usque ad Justiniani tempora Romæ acciderunt: utque Roma iterum in Romanorum potestatem venerit, cum Vitiges illinc aufugisset.
 XX. Quomodo Justiniani temporibus Eruli Christianam fidem amplexi sint.
 XXI. Quomodo Belisarius urbem Romam quam Gothi iterum ceperant, recuperavit.

- XXII. Quomodo iisdem temporibus Abasgi quoque Christianam fidem amplexi sunt.
- XXIII. Quomodo etiam Barbari qui Tanaim accolunt, Christianam religionem amplexi sint. Item de terræ motibus qui in Græcia & Achaia ceciderunt.
- XXIV. De Narse Magistro militum & de ejusdem pietate.
- XXV. Quomodo Chosroes ob res prospere à Justiniano gestas invidia stimulatam bellum intulit Romanis, multasque urbes Imperii Romani, atque in his magnam Antiochiam destruxit.
- XXVI. De pretiosi ac vivifici ligni sanctæ crucis miraculo, quod Apamiz factum est.
- XXVII. De Chosrois expeditione adversus Edeffam.
- XXVIII. De miraculo quod factum est Sergiopoli.
- XXIX. De pestilenti morbo.
- XXX. De inexplebili avaritia Justiniani.
- XXXI. De magna Ecclesia sanctæ Sophiæ & sanctorum Apostolorum.
- XXXII. De Justiniani furore potius quam benevolentia erga factionem Venetorum.
- XXXIII. De Barlanuphio Monacho.
- XXXIV. De Symeone Monacho, qui propter Christum stultitiam simulavit.
- XXXV. De Thoma Monacho qui stultitiam pari modo simulavit.
- XXXVI. De Mena Patriarcha, & de miraculo quod factum est in puero quodam Hebræi.
- XXXVII. Quinam eo tempore fuerint maximarum urbium Episcopi.
- XXXVIII. De sancta & universali synodo quinta, & quam ob causam congregata sit.
- XXXIX. Quomodo Justinianus à recta fide desciscens, corpus Domini incorruptibile asservaverit.
- XL. De Anastasio Archiepiscopo Antiochiæ.
- XLI. De obitu Justiniani.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἰπάρχων

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμ. ὀ τέταρτ.

EVAGRII

SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Et ex Praefectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER QUARTUS.

Κεφ. α΄.

Περί τῆς ἐκ τῆς πρώτης βασιλείας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ὁ, ὡς μοι λέλεκται, πρὸς τὴν ἀμείνω μεταχωρησάντων ἀλλήλων, ἰσῆν ἰπάρχων, τῆ ἀλλογενεῖ ἀμπεχόνῃ χρησθέν, ἐνάτιον ἀγόνον τὸ πάντες μνησ, ὅς ἰεὺς πρὸς ῥωμαίων ἀπόμασαι, χρηματισμοῦ τὸ ἀποχεῖ ἔκτον καὶ ἐξήκοσόν καὶ πεντακοσίους ἔνετ, ὑπὸ τῶν βασιλικῶν (ρωμαθουλάκων ἀναρρήθεις, ἠπὲρ ἦρχεν, ἡγεμῶν τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τάξεων καθεσῶς, ἀεὶ ἐβόη τὴν ἀρχὴν τὴν αὐτοκρατορα, πάσης ὑπέστερον ἐλπίδ, ὅτι γε πολλοὶ ἐξέχοι καὶ πρὸς πᾶσαν διδαιμονίαν ἦκοντες, καθεσῶς ἠέκισαν τὸ ἀναστασε συζενείας, πᾶσαν τὴν δυνάμιν ἐσελκόμην, τὴν τοσαύτην αὐτοῖς ἀρχὴν ἀεὶ ἀλαίειν ἐξίχυσαν.

Κεφ. β΄.

Περί ἀμάντιος ἑυτύχου καὶ θεοκρίτου, ὅπως τε τέτυκτο ὁ ἰσῆν ἰπάρχων.

ΗΝ ὁ ἀμάντιος τῶν βασιλικῶν κοιτώνων πρὸς ἑσῶς, ἐς τὰ μάλιστα δυνατός, ὅς ἐπειδὴ μὴ θεμιτὸν ἰσῆν ἰπάρχων ἀνδρείων ἐξερμένον ἐς τὴν ῥωμαίων παρελθεῖν ἀρχὴν, ἰσῆν ἰπάρχων πεισνοὶ τυγχάνοντα, τὸν ἐσεσαν τὸ αὐτοκρατορα ἀρχῆς ἀεὶ ἀλλοδαῶς, καὶ τὸν ἰσῆν ἰπάρχων μετὰ πέμπτον ποισάμην, χρηματῶσι οἱ μεγάλα δίδωσι, διανῆμαι κελύσσας τοῖς ἐς τὸ μάλιστα Ἰπληδέοις, οἷοις τε ἐπὶ τὸ ἀλλογενεῖς χηῖμα τῶ θεοκρίτου ἀεὶ ἀλαίειν, ὅς εἴτε τὴν δῆμον τοῖς χηῖμασιν ἐξωνησάμην, εἴτε τὴν τῶν καλεμένων ὀκκοκιστῶν ἀνοιαν, φασὶ γὰρ ἐπὶ ἀμφοτέρω, τὴν δὲ ῥωμῶν περὶ ἀεὶ ἀλαίειν, αὐτῶν γὰρ μεθ' ἑτέρων, τὸν ἀμάντιον θεοκρίτον τε ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνισεν.

CAP. I.

De Imperio Iustini Senioris.

ANASTASIO igitur ex hac luce ad meliorem sortem translato, Justinus genere Thrac Imperialem purpuram sumpsit, die nono mensis Panemi, qui à Romanis Julius dicitur, anno urbis Antiochia quingentesimo sexagesimo sexto: Imperator renuntiatus à militibus qui ad principis custodiam erant deputati, & quibus ipse præerat, cum esset omnes excubitorum. Porro Imperium adeptus est præter omnium expectationem, cum multi essent ex propinquis Anastasii, viri nobiles ac beati, omnemque eam potentiam consecuti, quæ Imperatoriæ dignitatem ipsis comparare posset.

CAP. II.

De Amantio Eunucho & de Theocrito. Et quomodo à Iustino interfelli sunt.

ERAT tunc Præpositus facti cubi- culi Amantius quidam, summa vir potentia præditus. Qui quoniam utpote Eunuchus, Imperio Romano præesse ipse non poterat, Theocrito cuidam quem sibi fidissimum existimabat, Imperialem coronam imponere cupiebat. Justino igitur ad se accersito magnam pecuniæ vim tradidit, jubens ut eam divideret iis qui ad hanc rem conficiendam erant idonei, & qui Theocrito purpuram conciliare poterant. Justinus verò, sive populi suffragia, sive Excubitorum benevolentiam ea pecunia cum redemisset, utrumque enim dicitur: Imperium assumpsit. Qui continuo Amantium & Theocritum cum aliis nonnullis è medio sustulit.

CAP. III.

Quomodo Justinus Vitalianum per fraudem interemit.

VITALIANUM vero in Thracia degentem, qui Anastasium Imperio exuere conatus fuerat, Constantinopolim evocavit: potentiam quidem ejus & peritiam rei militaris, pervulgatam quoque apud omnes nominis ejus famam, & adipiscendi Imperii cupiditatem reformidans. Ceterum cum sagaci animo praevidisset, se nunquam illum in potestatem suam redacturum esse, nisi amicitiam eum simularet: fraudem vultu tegens, ita ut deprehendi non posset, cum Magistrum unius ex duobus exercitibus Praesentis malitiae constituit. Dein persuasioni magis magisque anam subministrans, quo Vitalianum amplius deciperet, ad Consulatum eum promovit: Vitalianus igitur Consul factus cum in palatium venisset, ad quandam interiorem januam fraudulenter casus occubuit, malorum quibus Imperium Romanum per summam contumeliam affecerat, has penas perfolvens. Sed haec quidem postea contigerunt.

A

Κεφ. γ΄.

Ος βιβαλιανόν ανέλε δόλω έισείηθη.

ΤΟΝ δέ γε βιβαλιανόν έπι της θρακας ποιεμνον, ος ανασασιον εξασαυε βασιλειας θεβληθη, ως προς την κωνσταντινην μητροπολιν διεσασμην αυτην εως αμιν κτην αμφοτους πολέμους εμπειριαν, τε ως ά πασι κλειθη, και λω ειχε αυτην βασιλειαν εφεσιν. διδυβολως η επιστας, ως εχ' ετερος αυτη πεσεισαι, μη λω φιλειναι ως εσποιησατο, και τω δόλω ως επειον ανεξελε κτον αυτην, ερεληγον αυτην, νος την και κλημνον ως ερισειων αναδενουσα, πλειω η τη πεσειθω χωρον διδους, επ' εστατη μείζονι, κ' ες υπατους τον βιβαλιανόν ανασεβαζα. οσα της υπαλειας εχομνον, επει και τα βασιλεια γεγονεν, εν τμη μειωλως, ερα δολοφονηεις ετελδτησε, και λω τω παρ αυτην της ρωμαίων δερχης παρ ερητων, ταυτην και λαβων. αλλα ταυτη μην υσερον γεγονε.

CAP. IV.

Qualiter Justinus, pulso Severo, Paulum in eius locum substituit: Et quomodo Euphrasius paulo post Antiochenam sedem obtinuit.

PRIMO autem Imperii sui anno, Severum qui Antiochia Episcopus, sicut supra dictum est, fuerat ordinatus, propterea quod Chalcedonensem synodum sub Anathemate damnate quotidie non cessabat, praecipue in Epistolis quas εθρονισμας vocant, & in responsionibus ad easdem Epistolas quas ad singulos Patriarchas mittebat: quae quidem ejus Epistolae susceptae sunt dumtaxat Alexandriae à Joanne qui priori Joanni successerat, & à Dioscoro ac Timotheo, & ad nostram usque aetatem servatae sunt: & quia hanc ob causam multae contentiones ortae fuerant in Ecclesia, & Fidelium populus variis in partes scissus erat: comprehendi justit Justinus, & linguae obscuritate plecti, sicut à quibusdam proditum est. Hujus rei executio mandata est Irenaeo qui tunc Comes Orientis, Antiochia residebat. Certe Irenaeo in mandatis datum fuisse ut Severum compre-

C

Κεφ. δ΄.

Οποι και σευηρον εξελδσας παλιον ανεισηγαυι, μετα ην δε και ευφρασιον αντιοχειας εβριονε και ηρη.

ΤΟΝ δέ γε σευηρον ος της ανιολως περ εδρε εκεχε φρονηθη, και τα τα φησιν τα διηγησαντο, επειδη την εν και κληδονι σποδον εφ' εκασης αναθεματι ως εαλληλα επαυσατο, και μαλιστα γε εν ταυς και κλημνας εν θρονισμας συλασας, και ταυς ταυτοι αμοιβαίως, ως διεπεμψατο τοις εκαστη πατριάρχως, εδ' εχθησαν η μόνον ανα τα αλεξανδρς πολιν προς ιωάννη, τε μετ' αυτην ως ερετον ιωάννη, διοσκορς τε αυ και πωμυθεις, αι κ' μεχρς ημην διασφονται. ποδη τε εν τευθεν κη της εκκλησιας επανειστωειδες, κ' οπισσταθη διηρη λεως, κελδη εση τω πρώτω της αυτη βασιλειας επαιχεθεντα τον σευηρον πονας εισπραχθη της γλωσσης διαλεμνομνης, ως ενος εως τε ερυνληται ειρηναις τλω προξεν εγγειω ειδ' ενθη, ος εφση ηκει τη εωα των δερχων να τλω ανποχε. πσοδται η ταυτη της και αυτον εποχης τον ειρηναιον εγγειω τω

ὁ σενήρⓄ πρὸς ἐνίαν τῶν ἀποχέων γράφων, καὶ τὸν τρόπον τῆς φυγῆς διηγούμενος· ἐν-
 ταμεγιστὰς λοιδορίας τὸν εἰρωναῖον βάλ-
 λει, καὶ πᾶσαν ἀπὸ φυλακῆν ἀκρεῖν ἔπει-
 σαντα μὴ διαδράναι τῆς ἀπόχου· εἰσὶ δὲ οἱ
 φασιν ὡς βίβαλιανὸς τὴν γλῶσσαν ἐξήησατο
 τῷ σενήρῳ, ἐς ἐπὶ τῶν τῶν ἐκείνου ἀπερώπια
 δοκῶν φέρειν, διότι γένοιτο αὐτὸν ὑβρίζειν ἐν τοῖς
 αὐτῷ λόγῳ ὁ σενήρⓄ. Φσίγχε δὲ ὄμοτον οἰ-
 κίον θρόνον ἀνά τὸν γορπιῶν μῦθον, ὃν σε-
 πτεμβριον ἡ ῥωμαίων λέγει Φωνή, ἕβδομον κ
 ἐξήκοσον καὶ πεντακοσίον ἐπέτῳ χρηματιζέ-
 σης τῆς ἀντιόχου. καὶ μετ' αὐτὸν ἐς τὸν θρόνον
 ἀνεσιπαύθη, κελυθῶν τινῶν ἐν καλχη-
 δόνι σύνοδον ἀναφανδὸν κηρύξεν. παύθη
 μὲν ὁ μὲν ἐτελοῦσι· ἀναχωρήσας τῆς ἀντιό-
 χου, τινῶν πάντων ἐξήλαται πορείαν, τὸν βίον
 διαμετεσησάμει· διφρασί· ἡ μετ' αὐτὸν
 ἐξ ἱεροσολύμων, ἔπει τὸν κατ' αὐτὸν ἀνεσι-
 θρόνον.

A henderet, Severus ipse in litteris quas ad quosdam Cives Antiochenos scripsit, fugæ suæ modum exponens, testatur. Quibus in litteris Irenæum multis probris incessit, ut pote qui vias omnes diligenti custodia intersepisset, ne ipse ex urbe Antiochia posset effugere. Sunt qui dicant Vitalianum, dum gratia & auctoritate plurimum valere videretur apud Justinum, linguam Severi ab eo poposcisse, propterea quod Severus in suis concionibus ipsum conviciis appetere consuevisset. Porro ex Antiochena sede fugit Severus mense Gorpicæo, quem Romani septembrem vocant, Anno urbis Antiochiæ quingentesimo sexagesimo septimo. Post quem Paulus ad Episcopalem thronum promotus, Chalcedonensem Synodum palam prædicare iussus est. Et Paulus quidem cum sua sponte Antiochiâ discessisset, tandem per actò vitæ suæ cursu, fatali morte interiit. Euphrasius vero post illum, ex urbe Hierosolymitana veniens, Episcopatum obtinuit.

Κεφ. ε.

CA P. V.

Περὶ τῶν γενομένων ἐν ἀντιόχειᾳ, καὶ σεισ-
 μῶν, ὅτι καὶ ἰουφρασί· ἐν χλωθῶν ἐπιλυ-
 τῶσιν.

De incendiis & terra motibus qui Antiochia contigerunt: quibus obrutus Euphrasius interiit.

ΥΠὸ τοῖς αὐτοῖς ἐκείνῳ χρόνῳ, ἐμπρησ-
 μοῖτε συχνοὶ καὶ θῆνοι κτ' τινῶ ἀντιόχου
 γενοσιν, ὡς περὶ ἡγουμένοι τῶν γενησμέ-
 νων ἐν αὐτῇ φερερώτων κλόνων, καὶ αἰε-
 οἰμιον τοῖς παθήμασι παρεχομένων. μὲν γὰρ
 βραχὺν τινα καιρὸν, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει τῆς
 αὐτῆ βασιλείας, μὲν δέκατω, ἀνά τὸν δε-
 τεμισίον μῆνα ἤτοι μᾶιον, ἐν ἀτῆ καὶ εἰκοσῆ
 αὐτῆ ἡμέρα κατ' αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σα-
 φερῶτατον, τ' ἐκτῆς ἡμέρας τ' καλουμένης ἐβ-
 δομάδⓄ, βρασμὸς καὶ σφοδρὸς ἐπελθόν-
 τις τῆ πόλεως, μικροδὲ πᾶσαν ἀναπέψαντες
 κἀήγαγον. οἷς καὶ πῦρ εἰπέτο, ὡς περὶ τινῶ
 σμφορῶν μετ' αὐτῶν διανημάμενον. ἀ γὰρ
 οὐκ ἔνοιε κατέλαβον, τὸ πῦρ ἀμφινεμύμενον
 ἐξ ἑλθεκωσέ τε, καὶ ἀπετέφρωσε καὶ ὅσα
 μὲν τῆς πόλεως πέποιθεν, ὅσοι τε τὰ πυρὸς
 καὶ τῶν ἱερῶν ἔργων γεγόνασιν, ὡς τὸ εἰ-
 κὸς ὑπέδειτο, ὅποια τε ἀπὸ ἀδοξῆ καὶ λόγου
 κρείττω συμβέβηκε, ἀπὸ παθῶν ἀφῆγται ἰω-
 ἀνη τῷ ῥήτορι, ὡς τῆς ἰστορίας καταλή-
 ξαντί τελευτᾷ δὲ ὄμο ἐγκαταληφθεῖς τοῖς
 ἡρώμασι καὶ ὁ διφρασί· ἀλλῆτ' πόλεως

EJUSDEM Justinī temporibus, crebra graviaque incendia Antiochiæ contigerunt, quasi præeuntia horrendis terræ motibus qui postea infecti sunt, & quasi exordium venturatum calamitatum. Etenim brevi post tempore, anno Imperii Justinī septimo, mense decimo: mensis Artemisii quem Majum Romani vocant, die nono ac vicesimo: sexta feria hebdomadis, æstu meridiei ferventissimo, succussio & terræ motus urbi supervenientes, pœne universam prostraverunt. Post hæc lectus est ignis, quasi calamitatem cum illis partitus esset. Quæcumque enim loca à successione & terræ motu subverta non fuerant, ignis depascens in cinerem ac favillas redegit. Porro quæ urbis loca labefactata fuerint, & quot hominum millia incendio ac terræ motibus, sicut verisimile est, perierint: quæ item admitanda contigerint & omnem dicendi vim longe superantia: lugubri stilo Joannes rhetor exposuit, ea narratione historiam suam claudens. Postremo Euphrasius quæque eadem ruina oppressus, urbem

calamitatem auxit, cum nemo super-
esset qui res necessarias provideret.

Ασυμφορὰ, ἵνα μὴ τῷ Ἀπὸ τῶν Ἰνδίων ὁ πῶ-
ροὺν ἦ.

CAP. VI.

De Ephramio Euphrasi successore.

VERUM salutaris Dei providentia,
quæ antequam feriat, remedia pa-
rare solet, & citæ suæ gladium clementiæ
acuit, & desperatis rebus, misericordiæ
suæ fores aperit, Ephraemium tunc Co-
mitem Orientis excitavit, ut omni cura
ac sollicitudine prospiceret, ne ex re-
bus necessariis quidquam civitati dees-
set. Quem admirati hanc ob causam B
Antiocheni, Episcopum urbis com-
muni suffragio elegerunt. Igitur Ephra-
mius Apostolicam sedem, tanquam
præmium ac mercedem suæ erga urbem
illam providentiæ fortitus est. Elapsis
deinde triginta mensibus, eadem civi-
tas terræ motibus denuo quassata est.
Quo quidem tempore Theopolis muta-
to nomine appellata est, & Imperator
omni cura ac diligentia ei prospexit.

Κεφ. 5'

Περί φραμίου ἢ μέγα εὐφρασίον.

ΑΛΛ' ἡ τῶν ἀνθρώπων σῴτηρα, ἡ δὲ
δεμονία, ἢ πρὸ τῆς πληγῆς ἡ φάρμακον
πάθησα, ἢ φιλανθρωπία τὸ ξίφος τῆς
γῆς θήγχεσα, ἢ ἀπ' ἀντιῶ τὴν ἀπὸ γῆς
τῶν οἰκίαν ἀνοίγησα συμπάθησαν, ἐφρα-
μιον διανέστησε, τῆς ἐώας δὲ γῆς τῆς
πῶρο, πᾶσαν ἀναζώσα δὲ φροσίδα, μὴ
τῷ Ἀπὸ τῶν Ἰνδίων Ἰπλιπτεῖν τὴν πόλιν οὐκ ἀπέ-
θεν ἀγασάμενοι ἀντιοχείων παῖδες, ἐς κεί-
νην φέρονται καὶ τὸν ἀποστολικὸν λαλῶντα
νον, ὡσπερ μὴ δὲ καὶ γέρας τῆς τοσαύτης
προνοίας τῆς κληρωσάμεν ὅτι πέπονθε
ἀνδρὶς ὑπὸ ζῶσι μὴ μὴ λ. τότε κ. ἡ
πόλις ἢ ἀντιόχεια προσηγορεῖτο πόλις, καὶ
ἄλλης προνοίας πρὸς τὴν βασιλείαν τυχεῖσα.

CAP. VII.

De Zosimo & Joanne, qui miraculis claruerunt.

SED quoniam superiorum calamita-
tum mentionem fecimus, nunc alia
quædam operi nostro attextamus, me-
moratu in primis digna, quæ ab illis ipsis
qui ea viderant accepimus. Zosimas
quidam fuit Monachus, ortus ex Phœ-
nice quæ maritima dicitur. Patriam ha-
buit Sindem, vicum qui ab urbe Tyro
viginti fere stadiis distat. Is tum ciborum
abstinentia & usu, tum aliis virtutibus,
ita Deum sibi conciliaverat, ut non mo-
dò ea quæ futura erant prævideret, ve-
rum etiam ab omni perturbatione ani-
mi per Dei gratiam liber esset. Cùm i-
gitur aliquando esset in urbe Cæsarea
quæ metropolis est, unius è tribus Palæ-
stinis, in ædibus spectatissimi cujusdam
viri: Is erat Arcesilaus, vir nobilis & eru-
ditus, qui & honoribus quos gesserat,
& reliquis vitæ ornamentis conspicuus
habebatur: Eo ipso temporis articulo
quo Antiochia terræ motu subversa est,
repente mutato vultu ingemiscens at-
que altum suspirans, tantam lacrimarum
copiam effudit, ut solum madefaceret.
Simul thuribulum poposcit, per-
que universum locum in quo stabant, cùm
thus adolevisset, humi se prostravit,

Κεφ. 7.

Περί ζωσιμά καὶ ἰωάννη ἢ θαυματουργῶν.

ΑΛΛ' ἐπεὶ τῶν εἰρημένων ἐμνήσθημεν πα-
θημάτων, φέρεται ἕτερα ἀπὸ τῶν ἀ-
ξιολόγων τῶν παρ' ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς, ἀπὸ
ἐς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἰσορησάντων ἐκ τῶν ἐκεί-
μας ἀνέστη ὁ Φοίνιξ, τῆς λεγομένης πα-
λῆας, κωμῶν σὺν δὲ πατρίδα κληρωσάμε-
ν ὅτι, διέχεσαν τῆς τῶν τυρίων ἐπὶ σαδοῦς
τὸν μόνον διαθλέων βίον. ὅσα τὰς ἀφ' ἡ-
ξιστῶν προφῶν, καὶ τὰς ἀλλὰς ἀφ' ἡ-
βίς, τὸν θεὸν ἐσοικισάμεν ὅτι, ὡς μὴ
νοὶ διορατὰ μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ πάσης
παθείας χάριν λαβεῖν, σωθῶν τῶν πει-
πτήμων ἀνὰ τὴν καίσαρ πόλιν, ἢ μὴ
τῶν παλαιῶν ἡγαίται. ἡ δὲ ἀφ' ἡ-
σίλα ὅτι, ἀνέστη πατρίδος τε καὶ λόγιον, ἐπὶ
ἀξιωματῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῶν κοσμοῦ
ἀνδρὸς βίον ἤκων. ὅσα ὁ ζωσιμᾶς ἐκ τῶν ἀ-
ρεῖ τῆς ἀντιόχεια πρὸς τὸν ἀθρόον Ἰπλιπτεῖν
σας, ὀλοφύρομεν ὅτι, ἢ μὴ χιον ἀνομι-
ξας, δακρυὰ τε τοσαῦτα σπείσας, ὡς
τὴν γῆν ἐπέβρεξαι, θυμιάθειον ἐξήσασ-
το, καὶ πάντα τὸν χρόνον ἐν τῷ καθ' ἡμέραν
Ἰπλιπτεῖν, ἐπὶ γῆς εἰσὼν ἐπίπτε-
προσηγορεῖται

πρὸς τὴν αἰτίαν τὴν ἐπιβουλήν αὐτῶν ἐπὶ τὸν θεὸν ἰλεεῖν. ὅτε
 αὐτὰ πυνθανομένους τὸν ἀρκεσίλαον, τί ἄρα τὸ
 ἔτι διαλαράξαν εἶναι, διαρρήδην εἶπε, τὴν
 ἡρώδης ἀντιόχει πώσεως ἀντίκα τὰ ὦτα
 αἰσθησόμενοι. ὡς τὸν ἀρκεσίλαον καὶ οὐδὲν
 παραβουλήσας ἐκπεπλημένους ἀναγράψαι
 τὴν ἕραν, εὐρεῖν τε ἐς ὑπερονέτως ὡς ὁ ζωσι-
 μάς ἀπεφίνατο. διὰ τὰς πολλὰς τε καὶ ἕτε-
 ραι θεσημεῖαι γενοασιν, ὧν τὸ πλεῖστον πα-
 ρεῖς, ἐπεὶ καὶ κρείττονος εἶπεν δριμύτην χά-
 ρισιν ἐσαρῆνα λέξω. **Κριτήματα** ζωσι-
 μάς ἀνὴρ, ἰωάννης τένομα, ταῖς δριμύτησι
 πλῆστον ἐν χειρὶ τῆς λαύρα. καὶ ἵπρος **B**
 τῆς ἐρατίας τῆς χαράδρας, ἀνα τὸ ἀρκίον μέ-
 ρος τῆς λεωφόρου, τῆς φερύσσας τὴς διαπορδόμε-
 νος ἐξ ἱεροσολύμων ἐπὶ τὴν ἱερικοῦ πόλιν,
 τὸν μονήρη τε καὶ αὐτὸν διαπαλαίσας βίον,
 ἐπισκοπῆσας ἵπτην εἰρημῆν μοι καίσαρος
 πόλιν. ὅτε ὁ ἰωάννης ὁ χειρὶ τῆς ἀρκεσί-
 λαου τῆς λελεγμένη μοι γυναικὶ ἀνήκοος
 θάττηρον τὸν ὀφθαλμὸν ὑποκερῆδος ἐκκο-
 πῆσα, ὁμομαῖος ἢ καὶ ἀνὴρ τὸ παῖδον
 ὅπως ἔμελλεν. ὡς δ' ἐν ἐθεάσατο, τὴν τε
 κόρην ἐκπεσῶσαν, τέλειον τε τὸν ὀφθαλμὸν **C**
 διαρρῆναι, ἀσόντων ἐπὶ ἀπὸ τὸν τινὶ παρεφο-
 μαρτῆτων ἰατρῶν ἐνεγκῆναι, ἐσαγαγῆναι τε τὸ
 διαρρῆναι ὡς αὐτὸν δύναιτο, καὶ τὸν ἀσόντων περιθέν-
 τα τελαμῶσιν ἀναδῆσαι, ἐπιπαρῆσιν δὲ
 ἀρκεσίλαου. ἐτυχε γὰρ τὸ ζωσιμά παρὼν ἐν τῷ
 κατ' αὐτὸν φερύσσῃ, ὡς ἐπὶ τῆς σιδωνίων
 ἐκεῖνο κόμης, διεσώσας τῆς καίσαρος σαδῆς
 μάλις πεντακοσίους. ὁμομαῖοι τοῦτον ὡς
 τὸν ἀρκεσίλαον ἐκπέρασιν οἱ ταῦτα διαγ-
 γέλλοις. κατῆσο ἵπρος ζωσιμά ὁ ἀρ-
 κεσίλαος τὰς διαλέξεις ποιῆσας. ὡς **D**
 ἐπὶ τῆς διέγνω, διωλύγιον ἀνεκώκυσσε, καὶ τὰς
 τῆς ἐκπέρασιν καὶ διασῶν, ἐς ἕραν ἀνε-
 πεμπε. τὸ ζωσιμά πυνθανομένους τὴν
 αἰτίαν, τὸ συμβῆναι ὁ ἀρκεσίλαος ἔλεγε,
 ταῖς οἰμωγαῖς καὶ τοῖς δάκρυσι συχρὰ δια-
 κοπιῆσας. ἀφῆς ἐν τῆτον ὁ ζωσιμάς,
 αὐτὸς κατ' αὐτὸν ἐς τι δωματίον ἐσρέχθαι
 αὐτὰ τῷ θεῷ ὡς θεμῖλον τοῖς ταῖς, ἐνε-
 τύχασε. μετὰ δ' αὐτῶν κατῆσιν ἀρκεσί-
 λαου, ἔχαιρε τε καὶ σεμνά μειδιῶν, καὶ
 ἀρκεσίλαου ἔλεγε τὴν χεῖρα καὶ ψυχῶν,
 ἀπὸ τῆς χαιρῶν ἀπὸ τῆς ἢ χαιρῶν τῷ χει-

A precibus ac supplicationibus Deum
 placaturus. Sciscitanti deinde Arcefi-
 lao, quidnam esset quod illum tanto-
 pere conturbasset, diserte respondit,
 fragorem ruentis Antiochiæ auribus
 suis modò insonuisse. Adeo ut Arcefi-
 laus & qui tum aderant, stupore percul-
 si, horam adnotaverint, posteaq; de-
 prehenderint rem ita accidisse ut Zosi-
 mas prædixerat. Alia quoq; permulta
 signa ab eodem divinitus perpetrata
 sunt. Quorum multitudinem præter-
 mittens, quando quidem numerus eo-
 rum iniri non potest, pauca ex iis com-
 memorabo. Iisdem temporibus qui-
 bus Zosimas, floruit vir quidam, Joanes
 nomine, paribus cum Zosima vir-
 tutum ornamenti insignis: qui in
 Chuziba Laura, quæ sita est in extemi-
 tate vallis ad Septentrionalem partem
 viæ publicæ quæ ab Hierosolymis ducit
 Hierichuntem, vitam monasticam &
 ab omni materia seceratam exercuerat,
 & qui supra memoratæ urbis Casaræ
 Episcopatum obtinuit. Hic igitur Jo-
 annes Chuzibita, cum supra dicti Ar-
 cesilai uxorem radio textorio alterum
 sibi oculum effodisse didicisset, cursu
 ad ejus domum contendit, vulneris in-
 spiciendi causâ. Ubi verò animadvertit
 pupillam excidisse, & oculum penitus
 diffluxisse, medico cuidam qui illuc ad-
 venerat, præcepit ut spongiam adfer-
 ret, & oculum dilapsum, quoad fieri
 posset, in sedem suam reponeret: spon-
 giam deniq; circumpositam fasciis allig-
 garet. Aberat tunc forte Arcesilaus.
 Versabatur enim eo tempore cum Zo-
 sima, in ejus Monasterio, quod situm
 erat in vico Sydenorum, qui ab urbe
 Casarea quingentis circiter stadiis di-
 stat. Statim igitur contentissimo cursu
 properant qui hæc Arcesilao nuntia-
 rent. Sedebat is juxta Zosimam, ser-
 monem cum eo conferens. Qui simul
 ac casum uxoris suæ didicit, graviter e-
 julare cœpit, & capillos vellens ac dis-
 ceptens, in ærem projecit. Interro-
 ganti autem Zosimæ causam tanti lu-
 ctus, Arcesilaus id quod acciderat ex-
 posuit, lamentis ac fletibus sermonem
 crebro interrumpens. Mox igitur Zo-
 simas, relicto illic Arcesilao, ad cubi-
 culum quoddam contendit, in quo so-
 lus, uti mos est hujusmodi viris, Deum
 alloqui consueverat. Aliquantò post
 digressus, hilari vultu ac modeste subri-
 dens, manumq; Arcesilai palpans: Abi,
 inquit, Abi latus. Gratia data est Cu-

z bita. Sanata est uxor tua. Utrumq; oculum habet incolumem, nullum ex calu illo detrimentum passa, quando ita placuit Cuzibita. Idque ita evenit, ambobus illis iustis simul miraculum perpetrantibus. Idem Zosimas cum aliquando proficisceretur Caesaream, Afellum trahens cui res quasdam sibi necessarias imposuerat, Leonem obvium offendit, qui in ipsum irruens, raptu Afello, protinus abscessit. Quem Zosimas per silvam insecutus est, quoad usque Leo afelli carnibus saturatus fuisset. Tum Zosimas Leoni arridens: At o Amice, inquit, jam iter mihi penitus interclusum est, quippe qui & agro sim corpore, & provec̄ta jam atate; nec onus quod Afello erat impositum ipse humeris portare possim. Proinde si Zosimam hinc abscedere vis, sarcinam contra naturam tuam consuetudinem feras necesse est, ad propriam feritatem postea revertens. His dictis, Leo tanquam furoris penitus oblitus, Zosimam blandiri cepit, & ad eum statim leniter accurrens, ipso gestu obsequium suum significabat. Zosimas igitur, cum afelli sarcinam leoni imposuisset, ad portas usque urbis Caesareae eum duxit, ostendens hoc facto, quanta sit Dei potentia, & qualiter omnia famulantur atq; obediunt hominibus qui Deo vivunt, nec donatam sibi gratiam corrumperunt. Verum ne si plura commemoravero, historia prolixior efficiatur, eo revertar unde digressus sum.

CAP. VIII.

De totius orbis calamitatibus.

EODEM Justino Imperium Romanum adhuc administrante, urbs Dyrrachiū quae olim Epidamnus dicebatur, terra motu subversa est. Similiter & Corinthus, quae sita est in Achaia. Anazarbus quoque, metropolis secundae Ciliciae; quarto id genus calamitatis experta. Eas urbes Justinus magna pecuniarum vi erogata, instauravit. Iisdem temporibus Edeffa civitas Osroena, maxima & opulentissima, Scirti torrentis qui eam praeterfluit, inundatione submersa est: adeo ut plurima aedificia, & innumerabilis hominum multitudo, aquarum vi abrepta, funditus interierint. Edeffa quidem atque Anazarbo Justinus pristinum nomen

Αείτη δέδωκεν. Ιάθη σατό γύναιον, ἀμφω τὴν ὀφθαλμῶν ἔχθρ, ἐδέν ἰχυσάσης τῆς συμφορῆς ἀφελείας, ἔτω τῆ χειρὶς ἐταβελήθη. ὅπερ καὶ γέγονεν ἀμφοῖν τοῖν δικαίω καὶ αὐτοθαυματουργοῦσιν. τῆτω τῷ ζωσιμῷ καὶ ποδὲ ἐπὶ τῷ καίσαρ. ἰόντι, ὄναρ τὸν ἀσθασυρμένον ἐν ὧτων τῶν οἱ ἐπιτιθεῖσιν ἐπεβέβλητο, λέων ἐπέσι, καὶ τὸν ὄνον ἀρπασας, ἀπήξ. ὁ δὲ ζωσιμῶς ἀνά τῷ ὕλῳ ἔπετο. μέγεις δὲ διακορῆς ὀλέων ἐν τῆς βίης τῆς ζωῆς γέγονε. πρὸς ὃν ἐπιγελάσας ὁ ζωσιμῶς φησὶν, ἀλλὰ γὰρ ὦ ἑταῖρε, τὰ τῆς πορείας ἐμοὶ διακέκοπιαι, πᾶντι τε ὄντι πόρρω τε τῆς ἡλικίας ἀφελμένω, καὶ μηδὲν ἀμείνω ὡς φορεῖν τὰ ἐπὶ τῆς ὄντος σεσάγμω. ἀχθοφορεῖν ἐν ἀνάγκῃ σε ἄδρα τὸν βίον τῆς φύσεως, εἴπερ ἐθέλῃς τῶν ὀντων ἀντι τὸν ζωσιμῶν ἀπαλλάτῃσθαι ἢ θηριῶν ἀντι εἶναι. ὁ δὲ, τῆ θυμῷ καθάπαξ ἐπιβλαστωσας, ἔπεσανε, καὶ τῷ ζωσιμῷ ὡς ἑσπερὶ πρῶτος εὐδύς, καὶ διὰ τῆς χημῆς ἐτάβηται πειθῆνιον. ὡς περὶ τῆς ὁ ζωσιμῶς τῆς ὄντος φορτίον, μέχρι τῶν πυλῶν τῆς καίσαρ. ἰόντι γὰρ, δεικνύς τῆ θεῆ τῷ δύνωμιν, καὶ ὡς ἀπάντα τοῖς ἀνθρώποις δέλα τε καὶ πειθῆνιον ὅτ' ἀν' αὐτῷ ζῶμιν, καὶ τὴν δεδομένω ἡμῶν χάριν ἐσθλα χαρῆσθωμιν. ἀλλ' ἵνα μητὸς πλείοσι τῶν ἰσορίαν ἄδρα μηκύνωμιν, ἐπ' ἀντι μὲν ὅθεν τῷ ἐκβολῶν ἐποιήσάμην.

Κεφ. η'.

Πεὶ καθ' ἑαυτὸν σαθρημάτων.

EΣ ἐπὶ ἰερίων τὴν αὐτοκρατορα διδύκω. ἔταβη ἀρχῶν, τὸν μὲν δυρράχων, ἐπὶ δαμν. ὅ παλαί, πέπονθεν ὑποκλινοῦ τῆς γῆς. ὡς αὐτῶς ἢ ἢ κόρην δὲ ἐπὶ τῆς ἐλλάδος κειμένη. εἴτα καὶ ἀνά (ἀρβ. τὸ τέταρτον παρ. δ. ἢ τῆ δδύρε τῷ κίλικων ἡγῆ) ἐδέν ἄς ἰερίων πολλοῖς ἀνεκλήσασθαι χημῆσιν καὶ ἐν αὐτῶν χημῆς καὶ ἡ ἐδεσσα πόλις τῆς ὀσροηνῶν μεγίστη τε καὶ εὐδαίμων, τῆς τῆς ἄδραρρέοντι σκίρτε χημῆρρε ὕδασι κατεπονώθη, ὡς τε καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἀποδομῶν ἄδραρρῆναι, καὶ πᾶσι ἀναείθῃ μῆλον δαπλεῶς, ὡς τὸ ὕδωρ λαδὸν ὡχεῖτο. μετ' ἐκλήσθησαν τοῖν μὲν ὑπὸ τῆ αὐτῆ ἰερίων ἡ ἐδεσσα καὶ

ἀνάβαρθε, καὶ τέτων ἐκάτερα τῇ αὐτῆ^A μεταλλάξασα καὶ ἐκασμῆθησαν.

mutavit. Utramque enim ex suo nomine Justinopolim deinceps appellari iussit.

Κεφ. Α.

CAP. IX.

ὡς ἰουστινιανὸς ἐτιζῶν, συμβασιλεύειν ἀπὸ ἰουστινιανὸν εἰλιτο.

Quomodo Justinus adhuc vivens, collegam Imperii Justinianum assumpsit.

Τούτῳ τῷ ἰουστινιανῷ ὄγδοον ἔτη τῆς βασιλείας ἀγορῆ ἐνέει τε μῆνας πρὸς τρισὶν ἡμέραις, ἰουστινιανὸς ἀδελφιδὸς αὐτῆ συμβασιλεύει, ἀναρρήθεις τῇ πρώτῃ τῆς ξανθικῆς ἡ γέν ἀπριλίου μηνός, ἀνά τὸ πέμπτον καὶ ἑξοδομηκοσὸν καὶ πεντακοσιοσὸν ἔτη ἔχρηματισμῶ τῆς ἀνισοχίας, καὶ τέτων ὡς ἡ προελθῶν, ἰουστινιανὸς μεδίσα τῆς ἐντεύθεν βασιλεύσας μῆν ἰουστινιανῷ μῆνας τέσσαρας, τὰ ὅλα ἃ ἔτη τὴν αὐτοκρατορίαν διανύσας δρχῆν ἐνέει πρὸς τρισὶν ἡμέραις. ἰουστινιανὸς ἵ μὲν τὴν ὅλην δρχῆν τῆς ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπειδεμένε, ἥδη τε τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου κρυπτομένης ἀνά τὰς ἀγιοπάτας ἐκκλησίας κελδύμασιν ἰουστινιανὸς κατὰ μοι διήγη, ἐτι τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ μοι διήγησεως ἐν τισὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπειδεμένε, καὶ μάλα γε καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἀλεξάνδρου πόλιν. τῆς μὲν βασιλείας τὴν ἐπισκοπὴν πριανθίου ἀνθίμου, τῆς δὲ ἀλεξάνδρου ἐκκλησίας ἠγχεμένε θεοδοσίε. ἀμφοτε γὰρ τὴν μίαν ἐδοξάζε τὴν φύσιν.

PORRO cum Justinus annum Imperii octavum transegisset, ac præterea menses novem & dies tres, Justinianus sororis ejus filius, unâ cum illo imperavit; Augustus nuncupatus die primo mensis Xanthici, id est Calendis Aprilis, anno urbis Antiochiæ quingentesimo septuagesimo quinto. Quibus ira peractis, Justinus ex hoc regno ad cœleste Imperium migravit, fatali morte defunctus primo die mensis Loi, id est Calendis Augusti, cum imperasset, unâ quidem cum Justiniano menses quatuor; in universum verò tam solus, quam cum collega, per annos novem ac dies tres Imperium obtinisset. Porro cum Justinianus jam solus universum Imperium regendum suscepisset, & Chalcedonenfis synodus ex præcepto Justinii Imperatoris, sicut antea retuli, per omnes Ecclesias prædicaretur, Ecclesiastica pax in quibusdam adhuc provinciis turbabatur; præcipuè verò Constantinopoli & Alexandria: Constantinopolitanam quidem Ecclesiam administrante Anthimo, Alexandrinam verò Theodosio. Ambo enim isti unam in Christo naturam inesse assererebant.

Κεφ. Β.

CAP. X.

ὡς ἰουστινιανὸς μὲν τὸς καλχηδόνων σύνοδον ἀποδοχομένε ἠγάπα θεοδώρα ἢ τὸς ἐρατίους ἔστρεψ.

Qualiter Justinianus quidem eos amabat qui Chalcedonensem Synodum ampleberentur Theodora vero eos qui synodum illam improbarent.

Ἰουστινιανὸς μὲν ἐν τῇ ἐν καλχηδόνι συνελλυθότων, καὶ τῶν αὐτῶν ἐκλεθῆ μένων, μάλα ἡνικῶς ἀνείχετο. θεοδώρα ἢ ἡ τότε σύνοικε, τῇ μίαν φύσιν λεγόντων. εἴτε καὶ τῇ ἀληθῶς ἔτως ἐχόντων. ἠνίκα γὰρ ὁ ἀπὸ πίστεως πρόκει λόγος, πατέρεσ τε πατρὸσ παύδασ, παῦδεσ τε αὐ πατρὸσ ἐδὺ φύνητασ δῖσασ, γυνὴ τε πατρὸσ τὸν ἴδιον γαμέτην, ἀνὴρ τε αὐ πάλιν πατρὸσ τὴν ἴδιαν γαμέτην. εἴτε καὶ κατὰ τινα συγκεκριμένοι ὁικονομίαν, ἢ ὁ μὲν τῶν λεγόντων δύο φύσεσ ἐπιχεῖσ τε θεῶ ἡμῶν μὲ τὴν ἑνωσιν ἀντέχει, ἢ τῶν πρεσβύτων μίαν φύσιν. ὁμοσ

ET Justinianus quidem, eos qui in Chalcedonenfi synodo conveniant, & quæcunque ab illis fuerant exposta, acriter defendebat. Ejus verò conjux Theodora, ab illorum partibus stabat qui unam in Christo naturam assererent: sive quod ipsi revera ita sentiebant. Nam quotiescunque agitur de fide, patres à filiis, & filii dissident à parentibus; & uxor quidem à marito, maritus vero ab uxore sua dissentit: Sive per quandam simulationem, ita inter ipsos convenerat, ut alter quidem eorum partes defenderet qui duas in Christo Deo nostro naturas esse dicebant post unionem: altera verò, illorum qui unam duntaxat naturam as-

Ccc ij

severabant. Neuter tamen ea in re neutri cessit. Sed Justinianus quidem ea quæ Chalcedone acta fuerant, pertinaciter tuebatur: Theodora verò contrariæ parti addicta, eorum qui unam naturam assererent maximam curam ac sollicitudinem gerebat. Et nostros quidem fovebat, extraneos verò maximis muneribus afficiebat. Denique perluaſit Justiniano, ut Severum ad se accerteret.

CAP. XI.

Quomodo Severus Anthimum Constantinopolis Episcopum & Theodosium Episcopum B Alexandria perverterit. Quibus sede sua expulsis, Justinianus alios substituit.

EXSTANT quidem Severi Epistolæ, tum ad Justinianum, tum ad Theodoram scriptæ. Ex quibus colligere licet, Severum cum Antiochenam sedem reliquisset, initio quidem professionem suam in urbem Regiam distulisse: Postea tamen eò venisse. Scribit etiam in iisdem litteris, se cum venisset Constantinopolim, collocutum esse cum Anthimo. Cumq; illum cum ipso sentire, eandemq; de Deo opinionem tueri deprehendisset, perluaſisse illi ut sedem suam relinqueret. Scripsit etiam his de rebus litteras ad Theodosium Episcopum Alexandria, in quibus gloriatur quod eidem Anthimo perluaſerit, sicut jam dixi, ut ejusmodi dogmata seculari gloriæ & pontificali cathedræ anteponeret. Circumferuntur quoq; Anthimi de iisdem rebus Epistolæ ad Theodosium, & vicissim Theodosii ad Anthimum & Severum scriptæ, quas quidem mislas facio, iis qui legere eas voluerint derelinquens, ne imminentem rerum multitudinem congere videar in hoc libro. Cæterum ambo, utpote qui mandatis Principis refragarentur, nec ea quæ Chalcedone decreta erant admitterent, suis sedibus expulsii sunt. Et Alexandrinæ quidem urbis Episcopatum suscepit Zoilus: Constantinopolitanæ verò Epiphanius: ita ut per universas deinceps Ecclesias Chalcedonenſis ſynodus palam prædicaretur, nec ullus usquam auderet eam anathemati subſicere: qui vero aliter sentirent, ii omnibus modis adigerentur ad consensum suum ei accommodandum. Scripta est igitur ab Imperatore Justiniano constitutio, in qua

δ' ἐν ἀλλήλοις ὁσὶ ἐνεδίδσαν. ἀλλ' ὁ μὲν τῶν ἐν καλχηδόνι σιωπευμένων μακάριος ἀνελαμβάνετο. ἢ ὃ, μὴ τῶν ἀπειρησίας ἔσα, τῶν λεγόντων μίαν φύσιν πατοίως προύνοσ, καὶ τὰς γε ἡμεδαπὰς ἀπὸ δαλπε, καὶ ὁδὸν ἀλλοδαπὰς μεγάλους χρομασιν ἐδέξιεν. ἢ ὁ πείθη τὸν ἰεσκιανὸν μετὰ πεμπὸν σευῆρον ποιήσαας.

Κεφ. ια΄.

ὡς ἀνθιμον ἢ κωνσταντινουπόλεως ὁ σευῆρος δις τὴν ἐκθεθεδοσπον ἢ ἀλεξανδρείας. ὡς ὁ βασιλεὺς ἰεσκιανὸν ἰστὶν κατέστρεψεν.

ΣΤΕ ἰεσκιανὸν, πρὸς τε θεοδῶρον. διὰ ἐσιλαβῆν, ὡς καθαρὰς τὴν πρὸς τὴν βασιλειαν ὁδὸν διανεβάλετο. μετ' ὃ τὸν ἀπειρησίας καθάλαλοτε θερόν. ὡς ἐπὶ ταύτην τεταύτην, καὶ γέγραφε, ὡς ἐπὶ πρὸς τὴν βασιλείας ἐγεγονῆ, ἐνετύχε τε πρὸ ἀνθιμου, καὶ τῆς ἀλεξανδρείας οὐδὲν ἔυρηκεν αὐτὸν, ἢ τῆς εἰς τον θεὸν νομίσσεως, περικε τῆς καθέδρας ἐστῆναι. γέγραπται ἂν αὐτῶ ἀπὸ τέτων πρὸς θεοδῶρον τὸν τὴν ἀλεξανδρείαν Ἐπισκοπῆναι πόλιν. ἐν ὡς καὶ μεγαλαυχεῖ ὡς τὸν αὐτὸν ἀνθιμον περικε κεν ὡς εἰρηλα, τῆς Ἐπι γῆς δόξης, καὶ τῆς οἰκείας καθέδρας τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐκθεθεδοσπον Ἐπισκοπῆναι ἢ ἀνθιμου πρὸς θεοδῶρον Ἐπισκοπῆναι ἀπὸ τέτων, θεοδοσίτε τε πρὸς σευῆρον καὶ ἀνθιμον, ὡς παρὰ μὲν καθάλαμπανων τοῖς ἐπιτυχάνων ταύταις βελομένοις, ἵνα μὴ πληθῶ ἀπειρον ἐπεισεκλήσω τὰ παρὲν βίῳ. ὁμοσ δ' ἐν ὡς ἀπὸ κρὺ τῶν βασιλέως καθάλαματων ἰόντες, καὶ μὴ δεχόμενοι τὰ ἐν καλχηδόνι σιωπευόμενα, ἀμφω τῶν οἰκείων ἐξελατέτω θερόνων. καὶ τὸν μὲν ἀλεξανδρείας, ζῶντ' ἀνθιμου δέχεσθαι. τὸν δ' τῆς βασιλείας ἐπὶ ὄντ' ὡς ἐν ἀπάσαις λοιπὸν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναφανδὸν κηρύττει τὴν ἐν καλχηδόνι σιωπευόμενον, καὶ μηδένα τολμᾶν ταύτην ἀνατάματι ἀπὸ ἀλλῶν. ὁδὸν δ' μὴ ταῦτα ἔσθ' ἐχούσας, διὰ μυρίων σιωπευόμενων πρὸς τὴν τοιαύτην ἵνα σὺ καὶ ἀπὸ γέγραπται δ' ἐν ἰεσκιανῶ νομοθεσίᾳ, ὡς

τὸν συνῆρον καὶ ἀντιμον σὺν ἑτέροις ἀνατε-
 θεμάτῃσιν ποικίλῃ τε μεγάλῃσιν ἐπιπέδῃσιν τὰς
 τὰ ἐκείνων πρὸς ἐβδούλας δόγμασιν ὡς ἔξ ἑ-
 κένῃσιν ἀεὶ μὴν τὰς ἐκαστῆν διακειμένας ἐκ-
 κλησίας, ἔδεν ἐπιδιεργῶς μεῖναι ἀλλὰ τὰς
 τὴν ἐκαστῆς διοικήσεως πατριάρχας ἀλλήλοις
 συμβαίνῃ, τὰς τε τῶν πόλεων ἐπισκόπους,
 τοῖς ἰδίῃσιν ἑξάρχουσιν ἐπειδὴ καὶ τέσσαρας συν-
 ὁδοὺς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν κηρύττειν, πρῶτον
 μὴν τὴν ἐν νικαίᾳ, εἶτα τὴν ἐν κωνσταντινῶν πό-
 λει, τρίτην τὴν ἐν ἐφέσω τὸ δεύτερον, τέταρ-
 τὸν τὴν ἐν καλχιδόνι γέγονε ἡ καὶ πέμπτῃ
 συνόδῳ καὶ κέλθουσιν ἰεσωνιανῶν. ὡς ἡς τὰ
 πρὸς φορα, ἐν τοῖς πρὸς φοροῖς ἐξὼ καιροῖς,
 τέως τῶν ἀνα μέρῳ πρᾶχθέντων ὑπὸ τοῖς
 αὐτοῖς χρόνοις, λόγῳ τε ἀξίων καθεστώτων, τῇ
 παράσῃ συνυφανομένων ἰστορίᾳ.

A Severum & Anthimum unâ cum aliis quibusdam anathemate percellit, & gravissima supplicia decernit adversus eos qui illorum dogmata prædicarent. Itaque ex eo tempore per omnes ubique terrarum Ecclesias nullum remansit diffidium: sed uniuscujusque Dicecelesos Patriarchæ inter se consenserunt, & singularum urbium Episcopi Exarchos suos secuti sunt: & quatuor synodi in Ecclesiis sunt prædicata: prima, quæ Nicææ celebrata est: post hanc Constantinopolitana: dehinc Ephesina Prior: quarto loco Chalcedonensis. Fuit etiam quinta Synodus Justiniani principis jussu congregata. De qua dicam suo loco ea quæ dicenda sunt Interim ea quæ tunc temporis sigillatim gesta sunt, & commemoratione digna esse videntur, huic historiæ adtexamus.

Κεφ. Ιε'

CAP. XII.

Ἐκ τῆς ἰστορίας προκοπίου καίσαρος, περὶ καβάδης τοῦ περσῶν βασιλέως, καὶ χροσροῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

De Cabade Persarum rege, & de filio ejus Chosroo, ex libris historiæ Procopii Cæsariensis.

ΓΕγραπται πρὸς προκοπίῳ τῷ ῥήτορι τὰ καὶ
 βελισάριον ὡς καβάδης ὁ περσῶν βασι-
 λειος χροσρόν τῷ πατρὶ νεωτέρῳ τῶν ἄλλων
 υἱῶν ὄντι ἀειθέριαι τὴν βασιλείαν βελιθεῖς,
 βέλεται ὡς ἐπὶ βασιλεῖ Ῥωμαίων ἐς θετόν
 υἱὸν ἐπιδοῦσιν τὸν χροσρόν, ἵνα ἐπιθεῖται ἀσ-
 φαλέστατα αὐτῷ ἢ δὲ γῆν διαθεῖται ἐπιδὴ
 τοῖν τετῶ δὴ ἡμερῶν, εἰσηγήσῃ πρόκλη, ὅς
 παρεδιδῶν ἰεσωνιανῶν κοινῶς καθεστήκει, ἐ-
 πι μείζων τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐχθρὰν ἐξήγα-
 γον. φιλοπονῶτα ἅτοι γὰρ ἐν κομφῶς τε καὶ
 λογίως ἐκτέθει τῷ αὐτῷ πρὸς προκοπίῳ, ἀδὴ
 πέπρακται ὑπὸ βελισαρίῳ στρατηγῶν τῶν
 ἐῶν δυνάμεων Ῥωμαίους τε καὶ πέρσας πρὸς
 ἀλλήλους πολεμῶσι. πρώτη μὴν ἐν νίκην Ῥω-
 μαίων ἀναγράφεται τὰ χωρία δάρας τε καὶ
 νισίεως, βελισαρίῳ, ἐξμογγίς τε αὐτὰ Ῥω-
 μαίων στρατόπεδα διακοσμήντων. οἷς ἐπι-
 συνάπτε καὶ ὅσα καὶ τὴν ἀρμενίων γέγονε χῶ-
 ραν, οἷα τε καὶ τὴν Ῥωμαίων εἰργάσατο γῆν ἀ-
 λαμῆδα ἐπὶ τῶν σκηνητῶν βαρβάρων ἠγά-
 μει, ὅς καὶ τιμὸς στρατὸν τὸν βαρβάρων ἀδελφῶν
 σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτῶν στρατιώταις ἐξώγησε, ἡ
 κρημάτων ὑστέρων μεγάλων ἀπέδοτο.

PROCOPIUS Rhetor, res à Belisario gestas describens, narrat Cabadem Persarum regem, cum Chosroï filiorum suorum natu minimo regnum tradere velleret, postulasse ab Imperatore Romano ut eum sibi filium adoptaret, ut scilicet hoc pacto firmius illi regnum pararetur. Sed cum repulsam passus esset Cabades, suâsufu Procli, qui Quæstor Justiniano principi affidebat; hinc odium ejus adversus Romanos auctum fuisse. Porro idem Procopius, diligentissime simul & elegantissime exponit ea quæ gesta sunt à Belisario Orientalis militiæ Magistro, Romanis & Persis inter se bellum gerentibus. Primam igitur Romanorum victoriam refert circa Daras ac Nisibin, cum Belisarius & Hermogenes Romano exercitui præessent. Subjungit deinde res in Armenia gestas, quantisque malis provincias Romanorum attriverit Alamundarus, Scenitarum Barbarorum regulus, qui etiam Timostratum Ruffini fratreni cum universis militibus quos ductabat, vivum cepit, magnaque pecuniâ vi post hæc redemptum dimisit.

CAP. XIII.

De Alamundaro & Azareho: & de seditione qua orta est Constantinopoli, cui cognomen inditum fuit Nica.

IDEM supra dicti Alamundari & Azarethi incursionem in provincias Imperii Romani luculente admodum narrat: & quemadmodum Belisarius cogente ipsum exercitu, eos in regionem suam redeuntes, juxta ripam Euphratis aggressus sit, imminente die festo Paschæ: utque Romanorum copiarum deletæ fuerint, cum Belisarii consiliis minime obtemperassent: denique quomodo Ruffinus & Hermogenes pacem eam quæ interminabilis dicta est, cum Persis pepigerint. Posthæc subjungit de seditione plebis Constantinopolitanæ, cui popularium tessera vocabulum dedit. Nica enim hæc leditio cognominata est, eò quòd populus in unum congregatus, internoscendi sui causâ tesseram hanc sibi mutuo dedisset. Quam seditione Hypatius & Pompejus, cogente plebe, tyrannidem arripuerunt. Sed mox devicta plebe, uterque eorum Justiniani jussu à militibus capite truncati & in mare demersi sunt. Triginta porro hominum milia in hoc tumultu occubuisse Procopius scribit.

CAP. XIV.

De Hunerico Vandalorum Rege, & de Christianis quibus linguam præciâ jussit.

INEO autem libro quo res Vandalicas exponit, res maximas refert, profusque dignas quæ sempiternæ hominum memoriæ commendentur. Eas igitur hoc loco commemorabo. Hunericus qui post Gisericum hereditario jure regnum obtinuit, cum esset Arianus, Christianos in Africa degentes crudelissimè vexavit: eos qui rectam fidei doctrinam sequebantur, per vim cogens ad Arian opinionem deflectere. Si qui verò mandatis ejus minimè obtemperassent, eos ille aut flammis, aut alio mortis genere interfecit. Quibusdam verò linguas jussit abscindi. Hos ab se visos esse testatur Procopius, cum profugi venissent Constantinopolim; seque illos perinde loquentes audivisse ac si nihil passi essent. Et linguas quidem eis radicibus excisas fuisse: vocem tamen eos articulatam

Κεφ. ιγ'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου, καὶ ἀζαρήθου, καὶ τῶν ἐν βυζαντίῳ γεννηθέντων πικρῶν λαβείων τὸν Νίκα.

ΠΕΡΙπαθῶς διεξίησι καὶ τὴν τελευτήσαντων μου ἀλαμουνδάρου καὶ ἀζαρέθου τῶν Ῥωμαίων γῆς ἔφοδον, ὅπως τε τῆς τῆς ἔφοδου Ἰππικῆς (φότερα ποικιμένοις περὶ βασιλέως οὐκ οἰκεία εἶρα), Ἰππικῆς ἡσίοις ἔδωκε βασιλέως σιωπῶν, ἐπικειμένης τῆς χαλκίας ἡμέρας, ὅπως ὁ Ῥωμαίων διοικητὴς τῶν βασιλέων βασιλέως ἀναχόμενος ὅπως τε ῥεφῶν καὶ ἐρμολογῶν τὴν καλεμένην ἀπερῶν εἰρήνην περὶ τῆς βασιλείας διεξήκαν. οἷς ἐπάγγελται ἀνα τὸ βυζαντινὸν γενομένην τῶν δημοτῶν εἰρήνην, ἢ περὶ τοιοῦτον τὸ σῶμα τῶν δῆμων ἔδωκε τὴν Νίκα ἡδὲ πικρῶν ποιῶσι, ἔτο τῶν δῆμων ἀλλήλους σωμαφθέντων σῶμα δόντων τῶν ἐς ἀλλήλους γνώσεως. καθ' ἡν ὑπάτιος τε καὶ πομπῆς βασιλέως τὴν μὲν ὑπὸ τῶν δημοτῶν τῶν τυραννίδων ἐκατέρωθεν περὶ τῶν εἰρηνοφώνων κελύσμασιν ἐκστρατιῶν καὶ ἐκστρατιῶν κελύσμασιν, καὶ ἐκστρατιῶν τῶν δημοτῶν ἐκστρατιῶν, ὅτε καὶ τριάκοντα χιλιάδας ἐκ τῶν πόνων τῆς φησὶν ὁ περὶ τῶν ἀνδρῶν ἀπολέως.

Κεφ. δ'.

Περὶ ἀναρχῆς τῆς βασιλείας ἀρχόντου, καὶ τῶν ἡλωστομενῶν τῶν χριστιανῶν παρ' αὐτῆς.

ΤΩ ἀνδρῶν βασιλέως γραφῶν, καὶ τῆς βασιλείας, καὶ μνήμης ἐκείνης ἀναρχῆς τῆς βασιλείας ἐκστρατιῶν διαδεδωμένος, ἡδὲ τῶν ἀρχόντων, ὡμότερα διεξήκει ἀμφὶ τοὺς ἐν λιβύῃ χριστιανούς, τοὺς τὰ ὄρθα πρεσβύοντας δόματα βασιλέως ἐς τὴν ἀναρχῆς μεταλίθεως δόξαν, καὶ τοὺς τε μὲν περὶ τῆς ἀναρχῆς, πῶς τε καὶ μνημῆς θανάτου ἰδέαις ἐφθέρων, οὐκ οἶσιν ἐκείνης γλώσσας ἀφείλετο τῆς καὶ τῆς ἀναρχῆς ὁ περὶ τῶν ἀναρχῆς φησὶ, περὶ τὴν βασιλείας ἡλωστομενοὺς πόλιν ἀνέσσε διαδράνας, ὅπου καὶ τε αὐτοὶ ἴσα τοῖς μηδὲν πεπόνθοσι φθονομένοις, καὶ τῆς μὲν γλώσσας ἐξ αὐτῶν πῶς μὲν ἀναρχῆς. τὴν δὲ φωνὴν αὐτῶν

ἐναρθρον εἶναι, ἡ δὲ ὄψημα διαλέγεσθαι θαύμα
κεκρον τε καὶ τῶν ἀδόξων ὧν καὶ ἰσθίνα διατάξις
μνημονεύει. Ἐξ ὧν καὶ δύο παρολιδοπάτω,
ὡς αὐτὸς ἀναγράφει προκόπιος· ἐπειδὴ γυν-
ταξίαν ὀμιλεῖν ἐβελήθη τῶν Φωνῶν ἀφη-
ρεθήτω, ἔμαρτυρεῖ τῆς χερσὶ αὐτῶν μη-
κίμω δαμεινάσης.

habuisse, ac distinctè locutos esse, no-
vo atque inusitato miraculo. Horum
mentio fit etiam in Constitutione Ju-
stiniani. Ex quibus duos lapsos esse
Procopius scribit. Nam quoniam cum
mulieribus commixti fuerant, vocem
penitus amiserunt, martyrii gratiâ ab
illis protinus recedente.

Κεφ. ιε΄.

Περί καθάρσεως μαυροσίου.

CAP. XV.

De Cabaone Mauro.

ΚΑΙ ἕτερον ἡ ἀξιάγασον ἀνάγει τὸ ἑὸν
Κροθὶ θεῶν θαυματουργήσαντι, ἐπὶ ἀν-
δράσιν ἐκ φύλοισι μὲν τῶν θρησκείων, ὅσα
ἡ καὶ ἑκείνο κατὰ δόξασιν καθάρων τῶν
αὐτῶν ἀμφὶ τριπόλιν μαυροσίου ἠγείσθαι.
ὅσα φησὶν ὁ καθάρων, ἀξίον γὰρ τοῖς ἀπὸ
χρησάδε ξήμασιν, ἀξιολόγως καὶ περὶ
τῶν διγυμνῶν, ἐπειδὴ ἐπὶ αὐτὸν ἐστρατεύ-
σθαι βασιλεὺς ἐπεὶ ἐτό, ἐποῖα τοιαύδε πρῶ-
τα μὴν τοῖς ὑπηκόοις ἐπήγειλεν, ἀδικίας
τε πάσης, καὶ βρώσεως εἰς τρυφῶν ἀγέ-
σης, καὶ πάντων μάστιγα, γυναικῶν ξυμ-
σίας ἀπέχεσθαι χαρῶν καὶ τῶν ὑποπλά-
μυθων, ἐν θαλάρῳ μὲν αὐτὸς σὺν πάσῃ
ἐστρατεύετο τοῖς ἀνδράσιν. ἐν δὲ τῷ
τῶν γυναικῶν χαρῶν καὶ ἰσομῆτι, πέμψας
ἐς καρχηδόνα κατὰ σκοπέας, ἐπέταξε τὰς
ἐπειδὴ αὐτοὶ βασιλεῖς ἐπὶ τῶν στρατιῶν βασι-
λοῖς, ἐς πᾶσα νῆον ὑβείσσωσιν ὃν οἱ χριστι-
ανοὶ σέβονται, αὐτὸς μὲν ἐφορεῖν τὰ γινόμε-
να ἐάν τῳ βασιλεῖ τὸ χωρεῖν ἀμεύσωσι,
πάντα ποιεῖν τὰναντία εἰς τὸ ἕρῳν, ἔξ ἡ δὲ
αὐτοὶ ἐκείνοι βασιλεῖς οἴχον. ἐπειτὴν δὲ
αὐτὸν καὶ τὸ φασι, ὡς ἀγνοοῖ μὲν τὸν
θεὸν ὃν χριστιανοὶ σέβονται, εἰκὸς δὲ αὐτὸν φη-
σὶν εἶπε ἰσχυρὸς εἶναι, ὡς λέγει, πῶσα δὲ μὲν
τὰς ὑβείσοντας, ἀμύναι δὲ τοῖς στρατεύε-
σιν. οἱ μὲν ἐν κατὰ σκοπέας καρχηδόνα ἐλ-
θόντες, ἐξ ὅλαρον τὴν ἀσκαθίλων τῶν βασι-
λων θεώμαθρον ἐπειδὴ ἡ τὸ στρατεύματα τὴν ἐπὶ
τριπόλιν ἦσαν, ἀχίματα περὶ ἐβελήμενοι τα-
πεινά, ἐπὶ τῶν οἱ βασιλεῖς ὡς ἡμέρα τῆ πρῶ-
τῆ ἡλίσσαντο ἐς τῶν χριστιανῶν τὰς νεῶς, τὰς
τῆ ἵππεσ, τὰ τε ἄλλα ζῶα ἐπαγαγόντες

ALIUD præterea quidpiam refert
admiratione dignum, quod à Ser-
vatore Deo perpetratum est in homini-
bus, qui à religione quidem nostra e-
rant alieni, pie tamen ac religiosè co
tempore se gesserunt. Ait igitur Caba-
onem Maurorum circa Tripolim de-
gentium regulum fuisse. Hic Cabao-
nes, utar enim verbis ipsius Procopii,
qui hæc sicut reliqua, eleganter expo-
suit: cum Vandalos adversus ipsum ex-
peditionem suscepisse didicisset, ista
gessit. Primum quidem iis qui sub di-
tione ipsius erant, præcepit ut ab inju-
sticia & ab exquisitis dapibus, præcipue
verò à mulierum consuetudine absti-
nerent. Deinde castra duo metatus, in
his quidem ipse unâ cum viribus omni-
bus resedit: in illis verò mulieres inclu-
sit, capitis supplicium interminatus, si
quis mulierum castra ingressus esset.
Posthæc Exploratoribus Carthaginem
missis hæc mandavit: Ut cum Vandali
in expeditione constituti oratorium a-
liquod ex iis quæ Christiani veneran-
tur, violarent, ipsi quidem id quod fie-
bat inspicerent. Postquam autem Van-
dali cum locum reliquissent, ipsi in ea
æde ex qua Vandali discesserant, con-
traria omnia facerent. Istud quoque ad-
jecisse fertur, sibi quidem ignotum esse
Deum qui à Christianis coleretur: ve-
rissimile tamen videri, eum si potens sit
quemadmodū dicitur, violatores qui-
dem numinis sui ulturum, cultores verò
defensurum esse. Exploratores itaque
cum Carthaginem venissent, illic quie-
verunt, Vandalorum apparatus con-
templantes. Ubi verò exercitus eorum
Tripolim ventus proficisci cæpit, ipsi
vili veste induti eos subsequuti sunt. At
Vandali, primo statim die cum in Chri-
stianorum ædibus sacris stabulati essent
unâ cum equis ac reliquis animalibus,
nullum contumeliæ genus prætermite-

runt: sed tum ipsi folitâ intemperantiâ A
 utebantur, tum sacerdotes Christiano-
 rum quoscumque comprehenderant,
 alapis cadebant, & dorfa eorum ver-
 beribus tundentes, ministrare sibi eos
 cogebant. Exploratores autem Caba-
 onis, simulatque Vandali ex iis locis
 abscesserant, id agebant quod ipsis im-
 peratum fuerat. Nam & ædes sacras
 protinus purgabant, & stercore ac si
 quid aliud minus religiose ingestum
 fuerat, studiose auferentes, lucernas om-
 nes accendebant, & sacerdotes sum-
 ma cum reverentia salutantes, omni
 obsequio atque humanitate prosequen-
 tur. Pauperibus denique circa ædes
 illas sedentibus pecunias dabant. Hunc
 in modum exercitum Vandalorum se-
 quebantur. Et Vandali quidem, ex eo
 tempore per univrsam deinceps iter
 similia scelera admiserunt: explorato-
 res verò remedium adhibere conati
 sunt. Ubi verò Vandali proprius ad
 Mauros accesserunt, exploratores an-
 tevertentes nunciarunt Cabaoni, quæ-
 cumque tum à Vandalis, tum ab ipsis, in
 ædibus sacris Christianorum gesta ef-
 fect, hostesque jam appropinquare. His
 auditis Cabaonis aciem instruit. Pluri-
 mi ex Vandalis in eo præliocæsi interie-
 runt. Multi etiam à Mauris capti sunt.
 Paucique omnino ex illo exercitu do-
 mum rediere. Hanc cladem à Mauris
 perpeffus est Thralamundus: nec mul-
 to post è vivis excessit, cum septem ac
 viginti annos apud Vandalos regnasset.

CAP. XVI.

De Belisarii expeditione adversus Vandalos,
 eorumque internecione.

R EFERE tidem Procopius, Justinia-
 num Christianorum causâ qui
 gravissimis malis illic afficiebantur, ex-
 peditionem in Africam suscepisse: sed
 suggestione Joannis Præfecti prætorio,
 ab instituto esse revocatum. Postea ta-
 mē in somnis admonitum esse ne ab in-
 cepto desisteret. Regnū enim Vanda-
 lorum ab illo eversum iri, si Christianis o-
 pem ferret. Hoc somnio confirmatus,
 anno Imperii sui septimo, circa æstivū
 solstitiū, Belisariū ad bellum Carthagi-
 nense mittit, cum navis prætoriana ad lit-
 tus quod est ante palatium, appulisset:
 & Epiphanius urbis regis antistes solē-
 nes preces fecisset, quosdam etiā
 ex militibus paulo antè baptizasset, atque

Κεφ. 15.

Περί τῆς βασιλείας κατὰ βασιλέων ἐκ στρατειῶν καὶ τῆς
 ἐξολοθρευτικῆς

Αὐτὸς ἀναγράφει, ὡς ἰσχυρῶς Φε-
 ρεῖ τῶν κακῶς ἀνέθε παροῦντων χειρῶν
 στρατιῶν ἐπαρξείας ὑποθήκας ἰωάννη
 πάρχου τῆς αὐλῆς καθεστῶτος, τῆς
 ἀνεξιχνίαστον ὄντα τε αὐτῶν φανέν
 διακινῆσαι χριστιανῶν
 ἀμύνων τὰ βασιλέων διαφείρει παρὰ
 ἐνέδθεν φρονιματικῆς, ἐβδομον τῆ
 λείας ἀνύων ἐστὶν ἐλλείβελοσάειον
 ἐκ τῆς καρχηδόνου πόλεμον ἀμφὶ τὰς
 στρατιῶν τῆς στρατηγίδου νέας προ-
 ψεσῆς τὴν ἀκτὴν ἢ πρὸ τῆς βασιλείων
 ἐστὶν, ἐπιφάνειαν τῆς πόλεως
 ἀποκόπει δὲ ξαμένετα ἐκ
 τα, πινὰς τῆς τῶν στρατιῶν ἀξι-
 βαπίσας

καὶ ἐς τὴν στρατηγίδα ναῦν ἐσεβάσατο. **A**
 ἀνέει) ἢ αὐτὰ κ' τὰ κ' κυπριανὸν τὸν μαρ-
 τυρα ἰσοείας ἀξία, κ' Φησὶ πρὸς λέξιν ὡσεὶ
 κυπριανὸν ἄγιον ἄνδρα μάλιστ' πάντες καρ-
 χηδόνιοι σέβον), καὶ αὐτὰ νεῶν τινα λόγε
 πολλὰ ἀξίον πρὸς τῆς πόλεως ἰδρυσάμενοι
 πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης ἠϊόνα, τὰ τε ἄλλα
 ἐξουσιῶν, καὶ ἄγασιν ἐνιαύσιον ἑορτῶν, ἢ
 δὴ κυπριανὰ καλεῖσθαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν χει-
 μῶνα οἱ ναῦται ἔπε' ἐγὼ ζῆλῶς ἐμνήσθην,
 ὁμῶν μὲν τῆς πανηγύρε' ἀποστασασάντων ἐν
 ἡμεῖς, ἐπεὶ ἐς τὸν καιρὸν Ἐπισκλήπην Φιλί, **B**
 ἐφ' ἑταῦτ' οἱ λιβυνοὶ ἀγὰν ἐς αἰὲν τῶν ἑορ-
 τῶν νομίσασιν. τῆτον οἱ βασιλεῖς τὸν νεῶν,
 ἀνείχε βασιλεῖον, ὅθεν χριστιανὸς βια-
 σάμενοι ἀφείλοντο, ἐν δ' ἔσπευσεν πολλὴ ἀπ-
 μία ὅθεν ἱερέας ἐξέλασαν, καὶ τὸ λοιπὸν
 ἀτε προσήκοντα ἀρειανοὺς ἐπινόησαν. ἀλλ'
 ἄλλοι δ' ἀπὸ ταῦτα ἔδ' ἀπονομίσασιν τοῖς λιβυ-
 νοῖς, πολλὰ κ' φασὶ τὸν κυπριανὸν ὄναρ ἐπι-
 σκλήπην φάναι ἀμφοῖν αὐτῶν μεμενῶν χει-
 ριστῶν ἦκιστα χεῖρα. αὐτὸν γ' οἱ πατριῶν
 ἐχθρῶν τιμωρὸν ἔσεσθαι, καὶ κατανῆσαι τὴν
 περὶ ἡμῶν ἐς ὅθεν βασιλεῖς χεῖρας, καρχη-
 δῶν ὑπὸ βασιλείῳ στρατηγῶν Ῥωμαίων
 κλητικῶν ἡγουμένων, ἢ πέμπτον καὶ ἐνενηκο-
 σὸν ἔτης ἀφαιρέσεως, βασιλεῶν τε παν-
 τῶν ἐκπολεμηθέντων, καὶ τῆς ἀρειανῶν
 δόξης τέλος ἐκ τῆς λιβυνοῦ γῆς ἀπεληλαμέ-
 νης, χριστιανῶν τε ὅθεν οἰκίετες νεῶς ἀπειλη-
 φῶτον κ' τὴν κυπριανὴν μαρτυρῶν πρὸς ῥ-
 ρησιν.

in navem pratoriam imposuisset. Nar-
 rat præterea idem Scriptor de Cypria-
 no Martyre nonnulla, quæ huic histo-
 riæ inseri merentur. Sic autem ait ad
 verbum. Cyprianum virum sanctissi-
 mum Carthageneses universi præci-
 puo honore venerantur; constructaq;
 in ejus honorem magnificentissima
 Ecclesia extra urbem ad litus maris,
 tum in reliquis cum religiole colunt,
 tum festum diem quotannis agunt,
 quem Cypriana appellant. Atq; hinc
 nautæ tempestatem quandam, cujus
 antea mentionem feci, eodem nomi-
 ne quo diem festum vocare soliti sunt,
 propterea quod ea tempestatas eo potis-
 simum tempore ingruere consuevit,
 quo Afri festum illum diem perpetuò
 celebrare solent. Hanc Ecclesiam
 Vandali regnante Hunnerico per vim
 Christianis ademerant, sacerdotibus
 magna cum ignominia inde expulsis:
 Ac deinceps tanquam quæ in jus ac do-
 minium Arianorum venisset, eam in-
 staurarunt. Quod cum Afri graviter
 ac molestè ferrent, ajunt Cyprianum
 sæpius in somnis visum, quibusdam eo-
 rum dixisse: non debere Christianos
 de ipso sollicitos esse: Se enim aliqua-
 tò post injuriæ suæ ultorem futurum.
 Quæ quidem prædictio Belisarii tem-
 poribus completa est, tunc cum Car-
 thago duce Belisario in potestatem Ro-
 manorum redacta fuit, post quintum
 ac nonagesimum annum ex quo capta
 fuerat: & cum Vandali penitus debel-
 lati sunt, & Arianorum hæresis ex A-
 frica prorsus fugata; Christiani deniq;
 juxta Cypriani Martyris prædictionem
 Ecclesias suas recuperarunt.

Κεφ. ιζ.

Περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς λιβυνοῦ γῆς λαφύρων.

TΩ αὐτῷ καὶ τὰς γέγραπται ἐπειδὴ Φη-
 σιν ὁ βασιλεὺς ὅθεν βασιλεῖς κατὰ
 πολεμίας ἐς βυζάντιον ἦκε, τὰ τε λάφυρα,
 τὰ τε ἑκπολεμίας ἀνδράποδα ἀφαιροῦντος,
 αὐτὸν τε γελίμενα τῶν βασιλεῶν ἡγεμόνων,
 θειάμβου δ' ὅθεν αὐτῶν κ' τὸν ἰπποδρομον
 ἦγαγε, πάντα θαυμάσι' ἀξία. ἐν οἷς κει-
 μιλίων πᾶμπολύ τι χεῖμα καθαρῆς ἡκῆ, ἀτε
 γέλειχε τὸ ἐν Ῥώμῃ σεσυληκὸν παλά-
 τιον ἀπὸς ἐμπροσθέν μοι δεδιήγηται, ἠνία
 ἐνδοξία ἢ εὐδωξία γαμῆν τῶν ἐσπε-
 ρίων ἀρξάντων Ῥωμαίων, ὑπὸ μαξίμῳ τὸν

CAP. XVII.

De spoliis quæ relata sunt ex Africa.

IDEM Procopius ista scribit, debel-
 latis Vandalis, cum Belisarius Con-
 stantinopolim venisset, prædam & cap-
 tivos, ipsumque adeo Gelimerem Van-
 dalorum regem secum ducens, trium-
 pho ipsi concessio, cuncta quæ erant
 admiratione digna per Circum duci
 iussit. In quibus thesauri erant innume-
 rabiles, quippe cum Gisericus olim Ro-
 mæ palatium diripisset, sicut superius
 à nobis relatam est: tunc cum Eudoxia
 uxor Valentiniani Imperatoris Roma-
 norum Occidentalium, ægre ferens
 quod Maximus maritum ejus necasset

D d d

& vim ipsi intulisset, Gifericum evocavit, se urbem Romam ei prodituram esse spondens. Quo tempore Gifericus, incensa urbe, Eudoxium unam cum filiabus in Vandalorum regionem abduxit. Tunc direpta sunt simul cum aliis thesauris, quæcunque olim Tirus Vespasiani filius, subactis Hierosolymis, Romam deportaverat, donaria scilicet Salomonis, quæ ille Deo consecraverat. Ea Justinianus in honorem Christi Dei nostri iterum misit Hierosolyma, Deo cui prius consecrata fuerant, honorem debitum exhibens. Scribit etiam idem Procopius, Gelimerem tunc humi prostratum in Circo, è regione solii regalis in quo Justinianus sedens cuncta quæ gerebantur spectabat, divinum illud oraculum patrio sermone pronuntiasse: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.

CAP. XVIII.

De Phœnicibus qui fugati sunt à Jesu filio Nave.

ALIIUD præterea quiddam refert idem Procopius, quod à nemine quidem antea commemoratum est; admiratione tamen dignum est imprimis, & omnem prope fidem transcendit. Ait igitur Mauros gentem Africæ, ex Palestina profectos in Africa consedisse. Eos autem esse, quorum in sacris libris fit mentio, Gergesæos & Jebusæos, aliasque gentes quas devicit Jesus filius Nave. Atque id verum esse conjicit, ex inscriptione quadam Phœnicum litteris exarata, quam à se quoque lectam esse testatur. Porro inscriptionem illam extate juxta fontem, ubi duæ columnæ ex marmore albo erectæ sunt, quibus hæc incisa sunt verba. Nos sumus, qui fugimus à facie Jesu latronis filii Nave. Et hæc quidem ejusmodi exitum habuerunt, Africa iterum sub Romanorum ditionem redacta, & annuum tributum, sicut prius consueverat, inferente. Cæterum in Africa centum & quinquaginta civitates Justinianus reparasse fertur, alias penitus, quasdam majori ex parte prolapsas. Quas Justinianus longe magnificentius renovavit, mira ornatmentorum varietate, & operibus tam publicis, quam privatis, eas exornans; mœnium quoque ambitu & aliis ædibus maximis, quibus tum urbes decorari, tum Deus coli consuevit: aquarum denique copiam, partim ad usum, partim ad venu-

Ατε άνδρα δυοβαλδσα. ες ες την σωφροσυνην υβριδωσα, τον γιζεριχον μελεπεμυαυ. παροδωσεν την πολιν υποχρομειη. οτε η τυρωμην εμπησας, την ενδοξιαν αμα ταυς θυγατραςι κτ τα βαυδιλων ηγαχυ ηδη. τις σεσυληκη σω τοις αλλοις κειμηλίοις, οσα εβασσειανε παυς ττη τα ιεροσολυμαυ δραποδισας, ες ρωμην ηγαχυ, αναθημαυ σολομωνυ τυχανοντα τον θεον εξοτι κειμενα απε ιεσκιανος προς τιμης χεις εβ θεοκλυ αυτις εις ιεροσολυμα πέπομοθε, το θεοκλυ πζεπον γεραϊραν ωσπερ η προτερον αυτη θησαν. τότε φησι τον γελιμερα ο προκοπιος επι γης ερριμμενον ανα τον ιπωδρομω αυτη κρυ της βασιλειωσ καθεδρασ, ενθα καθισατε δρωμυρα θεωμυυ ο ιεσκιανος, επεπατη τον θεον λογιον τη φηερα γλωσση, μαλαριτη μαλαριτητων, τα παντα μαλαριότης.

Κεφ. ιη.

Πειρ δ απο προσωπα ιησυ υμ ταυη αποφυ εντω φωνηου. Ησι η ετερον, ηκισα μην ισορη εα α. **Φ**χει αυτη, αξια γασον η παυλοσ των μαυυ υπερβολωυ εκεαυον. ισορη δ ειη το λιβυων ενυ οι μαυρεσιοι εν της παλαιστων ανασινεσ γης, την λιβυωυ καυωκισαυ ειναι η τεττεσ ες αναγραφη τα θεια λογια γεργεσαιεσ, η ιερεσαιεσ, η τα λοιπα ειν οσα προς ισοτε ναυη καυεπολεμειδη. ταυ μηρσοι η τον λογον αληθη παντα πασι τυχο νη, εκ τινυ επιγραμμαι, οπε κη αυτη γνωται φησι τοις φονικων γραμμασι συ κειμυρον. ειναι η τετο αγχε κρηνησ, ενθα εη λαι δυο εν λιθων λωκων πεπονη, εν αυ εγκεκολαπαι τα δε. ημεισ εσωμυοι φηγοτεσ δυο παροσωπα ισο τε λησε ηε ναυη ωδε μην εν εληξε ταυτα. αυτις ρωμαιικη κατηκοε λιβυεσ γνομεινησ, φορεσ τε εδυ επι κει εισαγεσθεσ ωσπερ η προτερον. λεγε η εν λιβυη πενιληκοντα ε εση ιεσκιανος ανασισαοδ, τα μην, τελεον. τα η καυη παολυ ονα ευνενα, η προς το μεγαλοπεπεσρον ανικανισαι καλλωπισεωσ υπερβολαισ, κοσμημασι τε κη καλασκαυαισ ιδιαισ η δημοσταιν τευχων τε πελοδοιοισ, ετεροιαι τε μεγαλειαισ κοδομιαισ, εξ αν αυ τε παολεσ κοσμηεν, τι τε θειον ιλασικηται, επληροιαισ τε υδαται η τε χειριαν κη καλλυ, τρη μνη εν παυμυοι

ἰσαχθέντων, ὅτι ὄντων ταῖς πόλεσι πρότερον. Α
τῶν δὲ, αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἰπαναχθέν-
των τάξιν.

Κεφ. ιθ'.

Περὶ θουδερείχου ἡ γόθου ἔτι ἐν ῥώμῃ συμβάντων ὑπ' αὐτῶν
ἄρχου ἡ γένων ἰσχυριστῶν, ἡ ὡς παλιν ἡ ῥώμη ὑπὸ ῥω-
μαίων γέγονεν, ἀπὸ Φυλόντου ἀπ' αὐτῶν.

Ὁσα ἡ κ' τὴν ἰταλίαν γέγονεν, ἐρχομαι
λέξων, ἵς τῶν ἐμάλια σαφῶς παρ-
κοπίω πρὸ ῥήτορι πεπονημένων μέχρι τῶν αὐτῶν
χρόνων. ἐπειδὴ ἡ θουδερείχος ὡς μοι προση-
γῶν, ῥώμην ἔλεν, ὁ δ' ἀκρον τὸν ταύτης τυραν-
νον πανάπασι καλαπολεμήσας, ἡ τ' ῥωμαί-
ων ἐξηγησάμεν ἡ δ' ἄρχῆς τὸν βίον διεμήρη-
σαν, ἀμαλασένδα ἡ τετα στωικησασα, ἡ
κονε παυδοσ ἀταλίχης τὴν ἐπιρροπῶν μελήσ,
ἡ τὴν βασιλείαν διεκυβέρνα, μάλλον πρὸς τὸ
ἀρρένωπον δποκλίναςα, ἡ τῆδε τῶν πραγμά-
των προνοῶσα ἡ πρώτη πρὸς τὴν ἔφεσον ἡ γόθ-
δικῶν πολέμα ἰσχυριστῶν ἐνήγε, πέμψασα
παρὸς αὐτὸν πρεσβεῖς, ἐπιδοκῆς καὶ αὐτῆς ἐξ-
αριθροῖσῃς, ἡ ἀταλαεῖχε τοίνυν ἡ ἀνδρῶ-
πων γρομένε, ἐτι κομιδὴ μικρὰν τῶν ἡλικίαν
αγοῖν, ἡ θουδερεῖχου πρεσβυτῶν θουδερείχου,
τῆν τῶν ἐσπεριῶν πραγμάτων δ' ἐχρῶν περὶ
τιθεῖ. ὅς ἐπειδὴ βελισάριον ἰσχυριστῶν ἀνά-
τάσπερία πέπομφε μέση, τῆς δ' ἄρχῆς ἐξί-
σα, μάλλον πρὸς λόγους ἐχολακῶς, ἡ πολέ-
μων ἡκισα πέραν ἔχων, ἐπιτίγιδ ἡ ἀνδρῶς
πολεμικῶτα τῶν ἐσπεριῶν ἐξηγησάμενε
δυναμειον. ἐν τῶν συκικμένων τῶν αὐτῶν περὶ
κοπίω ἐστὶν ἔλεν, ὡς βελισάριε προχρόνους τῆ
ἰταλῶν γῆ, ἐπιτίγιδ μὴν τὴν ῥώμην καλαλέ-
λοιπε. βελισάριου δὲ σὺν τῶ ἀμφ' αὐτὸν
εραῖῶν τῆ ῥώμη προσεπέλασεν. ὄν ἡδ' ἰσα ῥω-
μαῖοι τὰς πύλας ἀναπέλασαν, ἐσεδέξαν-
το, σιλβερῖε μάλισα τῆ ταύτης ἀρχιερέως,
τῶν καλαπραξάμενε, σιλβανῖος τε δ' ἡ τῆ
τω φειδέλιον ἀταλαεῖχε παρὸς ερον γρομέ-
νον. ὡ τῆν ἡ ἀμαχῆ τὴν πόλιν παρέδσαν
ἡ γέγονεν ἡ ῥωμαῖοις αὐτῶν ἡ ῥώμη, ἐξή-
κοῖα ἐτεσῖν ὑσερον, ἐνάτη ἀπελαῖε, παρὸς
δὲ ῥωμαίων παρσαγορδομένε δ' ἐκεμβρεῖε
μῖνος ἐν δ' ἐπάλον ἐτ' ἡ ἰσχυριστῶν βασιλέως
τὴν αὐτοκοπέτορα διέπονη δ' ἄρχῆν ὁ αὐτὸς
ἀναγράφῃ περοκοπίου, ὡς τῶν γόθων τὴν
ῥώμην πολιορκῆσαν, βελισάριου ἡ ἡ

CAP. XIX.

De Theodorico Gothorum rege, & de his quæ
illo regnante, usque ad Justiniani tempora
Roma acciderunt: utque Romam iterum in
Romanorum potestatem venerit, cum Viti-
ges illinc ansuisset.

TRANSEO nunc ad res in Italia ge-
stas, quas idem Procopius Rhetor
ad sua usque tempora planissime expli-
cavit. Postquam Theodoricus, uti su-
pra diximus, Romam cœpisset, Odoac-
ro qui in ea tyrannidem gerebat, peni-
tus debellato, & Imperium Romanum
deinceps usq; ad exitum vitæ admini-
strasset, post ejus mortem Amalasin-
tha, quæ uxor ejusdem fuerat, commu-
nis filii Athalarici tutelam & totius re-
gni procurationem gessit, ad virilem
gravitatem propius accedens, atque in
hunc modum rebus prospiciens. Hæc
prima Justinianum ad Gothici belli cu-
pidinem incitavit, missis ad eum lega-
tis, cum insidiæ adversus ipsam structæ
essent. Porro cum Athalaricus teneræ
adhuc ætate è vivis excessisset, Theo-
datus propinquus Theodorici, occi-
dentalis Imperii administrationem sus-
cepit. Sed cum Justinianus Belisarium
in Occidentis partes misisset, regno se
abdica vit, utpotè qui liberalibus studiis
magis addictus, rei bellicæ hæud satis
ghartis esset: Vitige interim, viro bel-
licosissimo, occidentalibus copiis præ-
posito. Ex ejusdem Procopii historia
illud etiam discimus; Vitigem audito
Belisarii in Italiam adventu, Roma ex-
cessisse: Belisarium verò cum suis co-
piis ad urbem appropinquasse. Quem
Romani, resecatis portis libentissime
susceperunt, id perficiente potissimum
Silverio, Romanæ urbis Episcopo, qui
ad eam rem miserat Fidelem, qui A-
thalarici olim Assessor fuerat. Ita Ro-
mani citra pugnam Belisario urbem
tradiderunt: ac denuò urbs Roma in
potestatem Romanorum venit; post
annos demum sexaginta; mense Apel-
læo quem Latini Decembrem vocant,
cum Justinianus annum Imperii sui un-
decimum ageret. Scribit etiam idem
Procopius; Belisarium cum Roma à
Gothis obsideretur, Silverium ejus-
Ddd ij

dem urbis Pontificem, quem de prodicione suspectum habebat, in Achaiam deportasse, & Vigilum in ejus locum subrogasse.

A Ψίαν προδοσίας ἐς σιλβέριον τὸν τῆς πόλεως δερχιερέα ἐσχικώς, τῆτον μὲν ἐς ἑλλάδα μετακίσει. δερχιερέα δὲ βιγίλιον καθεστήσασκε.

CAP. XX.

Quomodo Justiniani temporibus Eruli Christianam fidem amplexi sint.

SUB idem tempus, ut scribit Procopius, Eruli, qui jampridem Imperatoris Anastasii temporibus Danubium trajecerant, benigne excepti à Justiniano, & maximis opibus ab eodem locupletati, universi simul Christianam fidem amplexi sunt, & pristina vivendi ratione deposita, mansuetiorem cultum induerunt.

Κεφ. κ'.

Ὅτι ἐν λιγύμοις ἔρμολοι, ἐν τοῖς χερσίν ἰεσμοῖς ἔχουσιν ἰδίαν.

ΥΠὸ τοῖς αὐτοῖς χερσίν, ὡς ὁ αὐτὸς ἀποκόπι ἀναγράφει, ἔρμολοι πᾶσαι ἰστρον ἤδη διαβάντες ὁ τε τὴν ῥωμαίων ἀρχὴν ἀνασάσει διενκυβέρνα, φιλοφροσύνες ὑπὸ ἰεσμοῖν χημάσι μεγάλοις αὐτοῖς δωρησαμένε, παροῦδι χερσιανοὶ γενήσασκε, καὶ τὴν δίαίαν Ἰπὶ τὸ ἡμερώτερον μετέβαλον.

CAP. XXI.

Quomodo Belisarius urbem Romam quam Gothi iterum ceperant, recuperavit.

NARRAT deinde idem Procopius reditum Belisarii Constantinopolim, & quemadmodum Vitigem simul cum manubiis quas in urbe Roma ceperat, secum adduxerit: utque Totila Romanum Imperium sibi vindicaret, & urbs Roma sub Gothorum ditio-
C nem denuo reciderit. Quomodo etiam Belisarius, cum iterum in Italiam venisset, Romam recuperaverit: Cumque bellum adversus Persas conflatum fuisset, ab Imperatore revocatus sit Constantinopolim.

Κεφ. κα'.

Ὅτι πάλιν ὑπὸ γότθοις γηγοῖεν τὴν ἰαμίαν, αὐτὸν δὲ βελισάριος ἀνεσώσασκε.

ΕΙΤΑ τὴν ἐπὶ τὸ βυζάντιον ἐπαναβάντων βελισάριος γράφει, ὅπως τε τὸν αὐτὸν ἀνήγαγε καὶ τῆν ἐν ῥώμῃ λαφύρων. τί τιλά τε τῆς ῥωμαίων δερχῆς τὴν παροῦσιν, καὶ ὅπως αὐτὸς ὑπὸ γότθων ἡ ῥώμην γηγονε, καὶ ὡς βελισάριος δις τὴν ἰταλίαν κατεληφώς, αὐτὸς τὴν ῥώμην ἀνεσώσασκε. ὅπως τε τῆς μηδικῆς πολέμου συσάσει, αὐτὸς βυζάντιον ὁ βελισάριος μελάπεμπῆ ὑπὸ βασιλείως γέγονεν.

CAP. XXII.

Quomodo iisdem temporibus Abasgi quoque Christianam fidem amplexi sunt.

REFERT praterea idem Scriptor, Abasgos per idem tempus ad mansuetiorem cultum translatos, Christianam religionem suscepisse: & Eunuchum quendam Palatii, Euphratam nomine, qui natione Abasgus erat, ab Imperatore Justiniano ad eos missum esse, qui interdiceret, ne cuiquam deinceps in e agente virilia ferro abscinderentur, neve vis inferretur naturæ. Ex his enim ut plurimum eligebantur ministri Imperialis cubiculi, quos vulgo Eunuchos vocant. Tunc etiam Justinianus, cum Ecclesiam in honorem Deiparæ apud Abasgos ædificasset, sacerdotes illis constituit. Atque exinde Abasgi Christianæ legis doctrinam accuratissime didicerunt.

Κεφ. κβ'.

Ὅτι καὶ ἀεσγοὶ τὴν καὶ τὰ ἔχουσιν ἰδίαν.

ΟΑὐτὸς ἰσορεῖ, ἀεσγὸς ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον μελασάσις ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χερσίν τὰ χερσιανῶν ἐλέσθαι δόγματα, βασιλέα τε ἰεσμοῖν, τῆν τινὰ ἐν τῆς αὐτῆς ἐνέχων, ἀεσγὸν δὲ τὸ γένος, εὐφρατῶν ἑνός, ἀεσγὸν παρ' αὐτῆς ἀπαγορεύσασκε, μηδένα τὸ λοιπὸν ἐν τῆν τῆς ἐθνῆς ἀρρένωπιαν ἀποφιλῆσθαι σιδήρω, βιαζομένης τῆς φύσεως. Ἰεσγὸν τὰ πολλὰ αὐτῶν βασιλικῶν ἔξυπρητέμωροι κοίωσι καθεσῆσαν, ἐς ἐνέχων ἡ σωχῆτα καλεῖ. ὅτι καὶ ἰεσμοῖν ἱερον τῆς θεοδόχου ἐν ἀεσγοῖς ἀκοδομησάμενος, ἰερέας αὐτοῖς καλεσπασκε, ὅθεν ἐς τὸ ἀκριβέστατον τὰ χερσιανῶν ἔξέμαθον δόγματα.

Κεφ. κγ'.

CAP. XXIII.

ὅτι καὶ οἱ τὸν τάναιον οἰκόντες, τηνικαῦτα ἔχεις ἰσῆσαι καὶ περὶ τοῦ μὴ ἐἶναι ἐπιχρῆσται γεγενῆσιν.

Quomodo etiam Barbari qui Tanaim accolunt, Christianam religionem amplexi sint. Item de terra motibus qui in Græcia & Achaia contigerunt.

Ἰστορήν τὰ αὐτῶν ἀνδρῶν, ὡς οἱ τὸν τάναιον οἰκόντες, τάναιον ἢ καλεῖσιν οἱ ἑπιχρῆσται τῶν ἐκ τῆς λίμνης τῆς μαϊώπου ἐκβολὴν ἄχεις ἐς τὸν διῶξνον πόντον, ἰκωνιανὸν δυσωπίαν, ἑπισκοπον (Ῥῶσιον ἐπέμψαι, ἐπιμελῆ τε τῶν δέουσαν ἰκωνιανὸν ἀπεργάσασθαι, καὶ ἱερέα αὐτοῖς ἡδῆσα πέμψαι. ἀναγοράς ἢ μάλα λογίως ὁ αὐτός, ὑπὸ τοῖς ἰκωνιανῶν χεῖροις, γότθων τῶν ἀπὸ τῆς μαϊώπου ἐκβολῆς τῆς Ῥωμαίων γῆς, σφοδρῶς τε δὲ καὶ οἰκιστῶν ἀνα τῶν ἑλλάδα γῆρας, τῶν τε βοιωτῶν καὶ ἀχαιῶν καὶ τὰ περικύλλον τὸν κρησαῖον καὶ ἀσθῆναι, καὶ χωρία ἀνάριθμα καὶ πόλεις ἐς ἑδαφῶν ἐνεχθῆναι, καὶ χάρι τῆς γῆς πολλαχόσως γῆρας καὶ εἰσαχῆ μὲν αὐτοῖς ἐς ταυτὸν σωελεθῆναι εἶναι ἢ ἐμεμνήκασι.

REFERTUR etiam ab eodem Scriptore, accolas Tanais; Tanaim autem vocant indigenæ effluxum Mæotidis paludis in Euxinum mare: postulasse à Justiniano, ut Episcopum ad ipsos mitteret. Justinianum verò, petitionem eorum ad exitum perduxisse, & sacerdotem libentissime ad eos direxisse. Idem Procopius eleganter admodum narrat, quomodo Gothi principatu ejusdem Justiniani, ex palude Mæotide in fines Romanorum irruerint, & quemadmodum Græcia gravissimis terræ motibus concussa fuerit; Bœotia item & Achaia, & loca quæ sunt circa sinum Crissæum quassata: innumera denique oppida atque urbes solo æquatæ sint. Terræ quoque hiatus plurimis in locis existisse scribit: & alicubi quidem terram rursus in unum coivisse: alibi vero hiatus illos permanisse.

Κεφ. κδ'.

CAP. XXIV.

Περὶ τῆς ἐστρατηγῆς καὶ θεοφιλείας αὐτῆς.

C De Narse Magistro militum, & de ejusdem pietate.

Γράφει καὶ τὴν ναρσῆς ἐρασιγῆσαν, σαλέην πρὸς ἰκωνιανῶν πρὸς τῶν ἰταλῶν χώραν, ὅπως τε τὸν τῶν ἰταλῶν κληρωσίαστο, καὶ μὴ τῆσιν, τείαν καὶ ὡς Ῥώμη πέμπον ἐάλω. φασὶ τοῦτω οἱ συγγενόμενοι τῷ ναρσῆ, ὡς εἶπεν τὸ θεῖον λιταῖς τε καὶ ἄλλαις δυσθεύαις ἐξοσιᾶστο, τὰ εἰκότα γενεαίων καὶ τῶν παρθεῖνον καὶ θεοδόκον, ὡς ἀναφανδὸν αὐτῶν οἱ διακελεύεσθαι τὸν καιρὸν ὅτε πολεμῶν θεοὶ καὶ μὴ πρόσθερον χερῶν ἀρχῆν, πρῶτον ἀν ἐκείθεν τὸ σωθεῖμα λάβοι. πέπραχθαι ἢ καὶ ἕτερα τῶν ναρσῆ, λόγος πολλῆς ἀξια, βασιλείων καὶ σινδάλδων καὶ ἀπολεμησάντων, καὶ τὰ πολλὰ προσκλήσασα μὲν μέχρι ὡκεανῶν. ἀπερ ἀγαθὰ μὲν γέγραπαι τῶν ῥητορῶν, εἶπω ἢ ἐγὼ ἡμᾶς ἀφίκοι.

NARRAT præterea res à Narsete gestas, quem Justinianus in Italiam miserat: & qua ratione is Totilam, ac deinde Tejam superaverit, & quomodo urbs Roma quintum capta sit. Porro qui cum Narsete familiariter versati sunt, eum supplicationibus ac reliquis pietatis officiis divinum numen usque adeo coluisse, & debitum Deiparæ honorem tam studiose exhibuisse ajunt, ut illa tempus ei manifeste indicaret, quo pugna committenda esset: nec prius unquam prælium iniret Narses, quam signum ab illa accepisset. Alia quoque multa ab eodem Narsete gesta sunt, maximâ laude digna: quippe qui Buselinum & Sindualdum debellaverit, multasque regiones ad Oceanum usque, Romanæ ditioni adjunxerit. Quæ Agathias quidem rhetor literis mandavit: nondum tamen nancisci potuimus.

Ddd iij

CAP. XXV.

Κεφ. κε΄.

Quomodo Chosroes obres prospere a Justiniano gestas invidia stimulatus, bellum intulit Romanis, multasque urbes Imperii Romani, atq; in his magnam Antiochiam destruxit.

Ὅς ὁ χοςρόης φρόνη τακείῃ ἐπὶ ταῖς ἐπιχειρήσεις ἐστρατεύσας Ῥωμαίων ἐστράτευσεν, καὶ πλείους πόλεις κατέσκαλε Ῥωμαίων, ἐν αἷς καὶ τὴν μεγάλην ἀντιόχειαν.

REFERTUR præterea ab eodem Procopio, qualiter Chosroes, cum res in Africa atque Italia tam feliciter successisse Imperio Romano didicisset, invidia supra modum exarserit, & quædam objecerit Romanis, fœdus ab illis violatum esse dicens, ruptamque pacem quæ inter ipsos convenerat. Justinianus verò, primum quidem legatos ad Chosroem miserit, qui illi suaderent ne pacem illam interminabilem quæ inter ipsos iacta fuerat, dissolveret, neve pacta violaret; sed ut potius si quid controversum erat, examinaretur, & amice componeretur. Chosroes contra, invidia stimulis intus illum pungentibus agitatus, nullam conditionem admiserit, sed cum ingenti exercitu in fines Romanorum invaserit, anno decimo tertio Imperii Justiniani. Narrat porro idem Procopius, quomodo Chosroes urbem Sura ad ripas Euphratis sitam cepit ac destruxerit, cum alia quidem illis spondere visus esset, alia verò omnia in eos impie ac nefarie admisisset, & fraude potius quam armis urbem occupasset. Quomodo item Berceam incenderit, atque exinde urbem Antiochiam aggressus sit, quo tempore Ephraemius piscopatam ejus loci administrabat. Qui tamen civitatem illam deseruerat, propterea quod nihil ipsi ex animi sententia succedebat. Hic Ecclesiam, & quæ circa illam erant ædificia, servasse dicitur, cum Ecclesiam sacris donatiis exornasset eo consilio, ut hoc illi redemptionis pretium esset. Describitur etiam ab eodem Procopio, & luculente exponitur expugnatio urbis Antiochiæ, & quomodo Chosroes eam cepit, & cuncta igni ac ferro vastaverit. Quomodo item Seleuciam venerit, quæ urbs est vicina Antiochiæ: deinde ad suburbanum Daphnes: post hæc Apameam profectus sit, cujus urbis Episcopatum eo tempore administrabat Thomas, vir dictis factisque admirabilis. Qui quidem prudenti consilio usus, equestres ludos unà cum Chosroeo in Circo spectare contra Ecclesiasticum morem non recusavit, gratificari Chosroei studens modis omnibus; ejusque

Ὅτι γε χοςρόης ἐπειδὴ ἔγνω τὰ τε ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ σικωνεχθέντα δεξιῶς τῶν Ῥωμαίων Ἰπικροβία, πρὸς φρόνον ὄξαισι ἤρθη ἐπεκαλῆς τὴν αὐτῆ Ῥωμαίων δεξιῶν, παραπονιδέας λέγων, καὶ τὴν συγκαταειρήνην λελύσας, καὶ πρῶτα μὴν Ἰερουσαλήμ πρὸς εἰς διαπέμψας πρὸς χοςρόην, πρὸς οὐκ μὴ τὴν ἰσχυρὰν ἀπέραντον εἰρήνην παραλύσαι, μὴ δὲ λυμῆνας τοῖς συγκατανομοῖς, ζήνηθῆναι δὲ τὰ ἀμφίλογα, καὶ τὴν φιλίω διαλεθῆναι πρὸς τὸν δὲ φρόνον ἀλλοτρία ὑπὸ τῶν ἐνδοθεν κυκλῶν φρόνον, καὶ τῆν δολόγων πρὸς δεξιῶν στρατῶν μεγαλοτῆ Ῥωμαίων ἐπελθεῖν γῆ, τριτον καὶ δεξιῶν ἐτὸ ἀγῶν ἰερουσαλήμ τῶν Ῥωμαίων ἰερουσαλήμ βασιλείαν, καὶ συζεύξας, ὅπως ὁ χοςρόης σὲρῆν τὴν πόλιν πρὸς ταῖς πόλεις ἐπέφρατε κειμένην ἐν πολιορκίᾳ κατέσκαλε ἕτερον σικωδέας δόξας, ἕτερον δὲ πρὸς αἰσῶν ἀνδρῶν, τὰ πάντα ἀνοσιώτατα, τοῖς συγκατανομοῖς ἐδὲν πρὸς σαρκῶς, καὶ δολῶ μάλιστα πολέμου τῆς πόλεως ἐγκρατῆς γενονῶς, ὅπως τε ἡ βέρβριαν ἐνέπρησαν, εἶτα καὶ τὴν ἐπιτιόχραν ἐφοδον, ἐφραμίς μὴν Ἰπικοποῖ τὴν πόλιν, καὶ ἀλεοιπότη ἡ αὐτὴν, μὴ δὲ ἀνὸς αὐτῆ κατὰ σκοπὸν πρὸς αἰσῶν ὅς το ἐκκλησίαν ἐτὰ ἀμφὶ αὐτὴν πάντα ἀπέσκαλε, κατὰ κοσμήσας τοῖς ἱεροῖς ἀναθήμασιν, ἵνα λύτρα ταύτην γῆν ἀναγαθῶς δὲ ἀπειπαθῶς ἐκτίθετ, καὶ τῆς ἀντιχρῆστῆς τῆς ἀλώσῃ πρὸς αὐτὸ χοςρόης ἰερουσαλήμ, καὶ ὡς πάντα δόπολλοσι κλειῶν τε καὶ ἐπιπρὸς χοςρόης, ὅπως τε τὴν γείτονα σελῶν κειαν γέγονεν, ἐν δὲ ἀφῆτε τὸ πρὸς αἰσῶν, καὶ τὴν ἀπαμείων, θωμά τον αὐτοσετῆς ἐκκλησίας φρόνον διέπονη, ἀνδρῶς λόγων τε καὶ ἔργων δυνατώτατος, ὅς καὶ συνθεασάσθαι τὸν χοςρόην τὴν τῶν ἵππων ἀμιλλαν ἐν τῇ ἰπποδρομίᾳ πρὸς τὸ νενομισμένον, ὅπως ὑπερῆσεν, παντοῖως χοςρόην φερραπιδων τε καὶ

ἡμερῶν μὲν ὁ ἀνὴρ καὶ χροσρόης ἤρετο, εἶπε δὲ ἡθε-
 λον αὐτὸν ἀνά τιμὴν οἰκίαν θρασάδης πόλιν.
 ὁ δὲ φασιν ἀληθεύοντες εἶπεν, ὡς εἶχ' ἡδίστα
 τὸν χροσρόην ὁρῶν καὶ τὴν οἰκίαν πόλιν. ἀ καὶ
 θαυμάσαι φασὶ τὸν χροσρόην, τῆς ἀληθεί-
 ας τὸν ἀνδρα δικαίως ἀγάμενον.

Κεφ. κς'.

Περί τῆς γένεσος θαύματος ἐν ἀπαμείῳ τῆς τιμῆς καὶ
 ζωοποιῆς ξύλου τῆς αὐρῆς.

Ἐπεὶ δὲ ἡ τοῦ ἰσραήλ ὡς γεγόναμεν, λέ-
 ξω καὶ τὸ γεγονός αὐτῶς θαῦμα, ὃ τῆς β
 παύσεως ἰσραήλ ἀξίον καθέστηκεν. ὅτε τὴν
 αὐτοῦ πυρπολεῖσθαι τῆς ἀπαμείων οἱ παῖδες
 ἐργάσασαν, ἐκέτευσον τὸν λελεῖμένον μοι θω-
 μάς, τὸν ὡς ἠέλιον καὶ ζωοποιὸν τῆς αὐρῆς ξύ-
 λον ὡς τὸ εἶωθός πορευεγκεῖν τε καὶ πορευ-
 θῆναι, ὡς ἀνὰ τελευτῆς αἰῶνος τε καὶ κατὰ
 ἀπόστασιν, τὴν μόνω τῆς ἀνθρώπων ὡς ἠέ-
 λιον, ἐφόδιόν τε λαβοῦν τῆς ἐτέρας βιοτῆς,
 διαποροῦσθαι αὐτῶς τῆς πικρῆς αὐρῆς πρὸς
 τὴν ἀμείων λήξιν. ὃ δὲ καὶ πεπραχὸς ὁ
 θωμάς, πορευθεὶς τὸν ζωοποιὸν ξύλον, ῥη-
 τὰς ἐπαγγέλλας ἡμέρας τῆς πορευθῆσεως, C
 ὡς ἀνὰ ἕξ ἡμέρας καὶ πᾶσι τοῖς ἀστυγέτοισιν ἀλι-
 πτωτά, καὶ τῆς ἐν τελευτῆς ὡς ἠέλιος ἀπό-
 στασι φοιτῶσι γὰρ μετὰ τῆς ἀλλων καὶ
 οἱ εἰς φῶς με προαγαγόντες, εἰς χαμαδι-
 δασκάλου φοιτῶν ἅμα με πορευόμενοι. ὡς
 δὲ ἐν πορευθῆσθαι τε καὶ κατὰ ἀπόστασιν
 τὸν τιμὸν ἡξιώθημεν αὐρῆν, ἄρα ὁ θω-
 μάς ἀμφοτέρω χεῖρε, τὸ τῆς δεξιᾶς κα-
 τὰρας ἐξαλειπῆμεν ἔστω ξύλον ἐπε-
 δέικνυ, πάντη τῶν θεῶν ἀνακτόρων ἀνο-
 σῶν, ὡς περὶ ἐν ταῖς κυρίαις τῶν πορευθῆ-
 σων ἡμέραις εἰδῆσο' εἶπε δὲ ἡ τῶν θωμά με D
 διασπένων πρὸς μέγα τι χρῆμα σελαγί-
 ζοῦσθαι, ἔστω κατὰ καιροῦ, ὡς πάντα τὸν χρό-
 νον εἶσα παρὲς τὸν τιμὸν ἐπέδεικνυ αὐ-
 ρῆν ἐμπύραδ' ὁμοῦ καὶ γεγονός εἶχ' ἀπαξ,
 εἰδῆσθαι, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἔστω ἰερέως πάντα τὸν
 αὐτῶς χρόνον πορευθῆσθαι, καὶ ἔστω ἀβερῶν ἐπί-
 λω τῆτο ἡμερῶν θωμάς δυνάστωσθαι. ὅπερ
 καὶ τὴν χροσρόην ὡς ἠέλιον τοῖς ἀπαμείων
 προσφύτευσεν. ἀνέβη τὸν καιρὸν καὶ εἰκὼν
 ἀνὰ τὸν ὄρθρον τῶν ἀνακτόρων, ταῦτα τοῖς

Aanimum mitigare. Idem interroganti
 eum Chosroi, num libenter ipsum in
 sua civitate visurus esset, respondisse
 fertur, ex animi sui sententia se haud-
 quaquam libenti animo illum in sua ci-
 vitate visurum esse. Quod responsum
 admiratus esse dicitur Chosroes, &
 propter studium veritatis hunc virum
 merito suspexisse.

CAP. XXVI.

De pretiosi ac vivifici ligni S. Crucis miraculo,
 quod Apamia factum est.

SEd quoniam in hunc sermonem
 delapsus sum, miraculum quod
 tunc Apamiae factum est non silebo,
 quippe quod huic operi nostro inferi
 mereatur. Cum urbem Antiochiam à
 Chosroe incensam esse didicissent A-
 pamienses, postularunt suppliciter à
 Thoma, cujus supra mentionem feci, ut
 salutare ac vivificum crucis lignum
 prater consuetum morem proferret,
 atque omnium oculis exponeret: ut u-
 nicam hanc mortalium salutem postre-
 mum cernere ac deosculari ipsis lice-
 ret, atque hoc ipsis ad alteram vitam ef-
 ferret viaticum, veneranda scilicet et ecce
 ipsos ad meliorem sortem transportan-
 te. Annuat eorum precibus Thomas, &
 vivificum lignum depromsit, indictis
 certis diebus quibus proponeretur, ut
 omnes finitimi eo confluere, & salutis
 inde promanantis participes fieri possent.
 Eò igitur parentes mei unà cum reli-
 quis se contulerunt, me quoque qui tunc
 Grammaticorum scholas frequentabam,
 secum deducentes. Itaque eo tempore
 quo venerandam crucem adorare ac
 deosculari meruimus, Thomas elatis
 sursum manibus, lignum crucis quod
 veterem maledictionem abolevit, uni-
 versam ædem sacram circumiens o-
 stendit, sicut in solennibus adoratio-
 num diebus fieri consueverat. Progre-
 dientem verò Thomam sequebatur in-
 gens flamma, non illa quidem ambu-
 tens, sed coruscans: adeo ut totus ille
 locus in quo consistens Thomas vene-
 randam crucem ostendebat, conflag-
 rare videretur. Neque hoc semel at-
 que iterum, sed sæpius factum est. cum
 Episcopus univerium illum locum cir-
 cumiret, & populus illic congregatus
 Thomam enixe rogaret, id ut fieret.
 Ea res futuram Apamiensibus salutem
 prædixit. Dedicata est igitur ima-
 go in lacunari ædis sacræ, quæ hoc

miraculum picturâ expressum nescientibus indicaret. Mansitque integra hæc imago, ad incursionem usque Adaarmanis & Persarum. Quo tempore unâ cum sacrosancta Dei Ecclesia & cum universa civitate flammis absumpta est. Atque hæc quidem ita evenerunt. Chosroes verò dum rediret, violatis pactis (quædam enim tunc spondederat) longe alia admisit, quæ inconstantiæ quidem ejus ac levitati conveniebant; viro autem ratione prædito, nedum Regi, pactorum suorum rationem ducenti, indecora prorsus erant.

Αἰγνοῦσι τῆ γραφῆ διαγεῖλαισα, ἢ καὶ μέγα τῆς ἀδααρμάνης καὶ πέρσων ἐφόδου διὰ τὴν σικεκαυθῆ ἢ τῆ αὐτῶσε ἀγία τῆ θεοῦ σικεκαυθῆ αὐτῆς τῆς ὀλης πόλεως. καὶ ταῦτα μὲν εἰς ἐγγόνῃ, ὁ ὃ χοςροῆς κ' τὴν ἀφοδὸν περὶ ἀπονοδῆσας τὰ συγκείμενα, ἐπει καὶ τὴν νικᾶδ' εὐνοῦδ' οἰκί, ἕτεροι πέτρα, καὶ τὰ μὲν ἀσαθ' αὐτῆ καὶ ἀβέβαια τῶσπι συμμεινῶντα, ἢ κίσα ἢ ἀνδρὶ λογιῶν, μὴ τὴ γεθ' ἰσικεκαυθῆ πρὶ πόντῳ, λόγον τῶν συγκείμενων πρὶ μὲν.

CAP. XXVII.

De Chorois expeditione adversus Edessam.

NARRAT etiam idem Procopius ea quæ de Edessa & de Agbaro ab antiquis sunt prodita, & quemadmodum Christus Epistolam ad Agbarum scripserit. Deinde qualiter Chosroes in altera incursione Edessam obsidere aggressus sit, convicturum se falsi existimans ea quæ à fidelibus jactabantur, Edessam nunquam in potestatem hostium venturam esse. Quod tamen non legitur in ea Epistola quam Christus Deus noster ad Agbarum misit, ut Studiosi colligere possunt ex historia Eusebii Pamphili, qui Epistolam illam iisdem plane verbis operi suo inseruit. Ab universis tamen Fidelibus ita prædicatur & creditur, ipsoque eventu comprobatum est, fide scilicet vaticinium ad effectum perducen-
te. Nam cum eam urbem expugnare aggressus esset Chosroes, ac sepe numero in eam irumpere conatus esset, ingentem præterea aggerem exstruxisset, qui ipsa urbis mœnia altitudine superabat; innumeras denique alias machinâs adhibuisset, tamen re infecta abcessit. Sed rem totam uti gesta est, narrabo. Mandaverat Chosroes militibus suis, ut maximam copiam lignorum ex qualicunq; arbore ad obsidionem congererent. Quæ cum dicto citius collecta esset, eam undique in orbem erexit, & in medium congesta humo, rectâ urbem versus promovit. Ita paulatim materiam simul & aggerem superstruens, & ad urbem propius accedens, in tantam altitudinē opus erexit, & urbis mœnia usque adeo superavit, ut tela ex superiore loco conjiceret in defensores urbis qui in muris stabant. Oblecti igitur, cum

B

Κεφ. κζ'

Περὶ τῆς εἰς ἐδῶσαν ἐκστρατείας χοςροῦ.

ΑΝΑΓΡΑΦὴ ὁ αὐτὸς παρομοίω καὶ τὰ παρ' ἐδῶσας καὶ ἀγβαρο τοῖς παλαιῶν ἰσορημένα, καὶ ὡς ὁ χειρὸς περὶ ἀγβαρο ἀπέσειλε ἔτα καὶ ὡς ἐς ἕτεραν ἐφόδον πολιορκίαν τῶν ἐδῶσων ὁ χοςροῆς κατὰ τὴν παραλίαν οἰομένη τὰ πρὸς τοῖς πρὶοῖς θροῖς μὲν, ὡς ὅτι ἀνποτε ἠέδεσσα ὑπὸ τοῖς ἐδῶσων γῆρῆς ὅπερ τοῖς γραφεῖσι μὲν περὶ ἀγβαρο πρὸς χοςροῆς τῆ θεοῦ ἡμῶν, αὐτῆ καὶ, ὡς ἐπὶ τῆς φιλοπόντος ἐλεῖν ἐκ τῆς σορηδῶντος διὰ τὴν παμοφίλῃ, αὐτῆ περὶ λέξιν τὴν ἐπιστολῶν ἀναγνῶν. ἐπὶ δὲ πρὸς τοῖς πρὶοῖς ἀδ' εἰαίτε καὶ πρὸς καὶ τὸ πέρας ἐδέξασθ', τῆς πρὶοῖς ἐπὶ παρομοίωσας ἀναγῶσας μετὰ τῶσπι πρὸς ἐαλεῖν τῆ πόλει τὸν χοςροῆν, μὲν τὴ ἐφόδους ἐργασασθ', χοςροῆς τε συναμμοσῶσιν πολὺν, ὡς καὶ τὰ τῆς πόλεως ἐπερὶ δῆσαι, ἕτερας τε μὲν μὲν μηχανᾶς ἀναμμοσῶσιν ἐπεποιήσῃ τὴν ἀποποροσῶσιν. καὶ ὡς ἢ τὰ γενόμενα. ἐπὶ γῆρῆς ὁ χοςροῆς τὴν ἀμφοῦ ἀνδρῶν δυνάμει, ἐξυλον ἀθροῖσιν μετὰ πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς πρὶοῖς τυχῶσας ὕλης. ἀπὸ ἐπειδὴ σικεκαυθῆ ἕτερον τῆς ἐπὶ λέξιν, κικλωροῖς ἀπὸ θεῶς, τὸν χοςροῆν ἐς μέσον ἐπέβαλεν, καὶ αὐτῆ μετὰ πρὸς τὴν πόλιν ἦν. ἐπὶ τῆς Σικεκαυθῆ ἐπὶ κωδομῆ τῶς ἐξυλοῖς τε καὶ τῶν γωμῶσιν ἐπὶ τῆ πρὶοῖς, τὸσ ἀτον ἐς ἐπὶ ἦν, καὶ τὸ τῆ ἐπὶ πρὸς ἡλῶ, ὡς δὲ ἐπὶ ἐδῶσων τὰ πρὶοῖς τῶν πρὸς ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τῆς πόλεως ἐπὶ τῆ χοςροῆς ἐπειδὴ τοῖν οἱ τῆ πολιορκίαν σικεκαυθῆ

τωεργόμοιοι, τεθέαντο τὸ χῶμα πλησίον ὡ-
 σπε ὄρος βαδίζον ἐγίγινε τῆ πόλει, ἐπιδοξίας τε
 εἰσάδον πολεμίας περὶ τὴ πόλεως ἐπιθήσεως,
 ἅμα ἑωμχανῶν, ἀντικρὺ δὲ χῶμασι, ὅπως
 ἀγέσας πρὸς ῥωμαίων κέκλην, διώρυγα ὑπο-
 γῆν κατέρχασατος, ἐνθεν τε πύρε ἀνείναν, ὡς αὐ-
 τῆ φλογίτα ξύλα φθειρόμενα τὸν χῆν ἐς
 γῆν καιάγοι, κὶ τὸ μὴν ἔρπον ἐπειέλεσο. πυ-
 ρεάν δὲ προσάψαντες, δὲ σκοπέ δὴ μαρτιανον, ἐκ
 ἐχθίος δὲ πυρὸς διέξοδον, ὅθεν ἀέρος ἐπιλαμ-
 βανόμενον δὲ ναίον τὸν ὑλὴν ἀειδράξατος. ὡς
 δὲ ἄνεσ πασαν ἀμχανιάν ἤλθον, φέρεσι τὴν
 θεόδωλον εἰκόνα, ἢ ἀνθρώπων μὴν χεῖρες ὁδο-
 ἐργάσαντο ἀγέσας δὲ χεῖρας ὁ θεὸς ἐπὶ αὐτὸν
 ὡδὲν ἐπόθη, πέπομφε ταύτην τοῖνυν τὴν πα-
 τριάν εἰκόνα κὶ τὴν ἐργασμένην (φίσην ἑσα-
 γαγόντες διώρυγα, ὡδὲ ἀλί τε ἐπικλύσαντες, ἀπ-
 ὡπὲ κὶ τὴν πυρᾶς κλίων ξύλων ἀφείσαν, κὶ παρ-
 αὐτίκα τὴν θεῖας δυνάμεως τῆ πίση τῆ δὲ δρα-
 κίτων ἐπιφοίτησας, ὅπως ἢ ἐκείνοις πρῶν
 ἀδύνατον, δὲ ξηνύετο ὡδὲ αὐτίκα γδὲ ἐσεδέξαντο
 τὴν φλόγα τὰ ξύλα, κὶ λόγε θάπηον ἀπαν-
 δρακωθήηα τοῖς ὑπερέροις μελεδίδοσαν, ἀ-
 παύα δὲ πυρὸς ἀμφωμομένη. ὡς δὲ τὸν κα-
 πνὸν ἀναθρῶσκον ἰα τεθέαντο οἱ τῆ πολιορκία
 περὶ ῥομοι, σοφίζον) τὰ δὲ λαγυῖδας μι-
 κροῦς ἀλαγόντες, ἐμφορησάντες τε θεῖα ἅμα κὶ
 εὐπίε κὶ τῆ ἄλλων ἐκαστὸν ἀφλέκτων ὑλῶν, κὶ
 τὴν καλεμένης ἀγέσας ἀπεσφειδόνιζον, αἰπὲς
 καπνὸν ἀνείσαι τὴν πυρὸς τῆ ἐύμη τὴ βολῆς ἀ-
 ναφθίθη, τὸν ἐκ δὲ χῶμασι ἀναδιδόμε-
 νον καπνὸν λαυθάνον παρεσκέυαζον ὡς πάν-
 τας ὑποπάζον τὰς ὁδοὶ δότας, ἐκ τῆ λα-
 γυῖδων μάλλον κὶ ἐχ' ἐτέρωθεν τὸν καπνὸν
 καθεσάναι τῆ δὲ ἐν ἀπ' ἐκείνης ἡμέρας, ὡφ-
 θησαν αἱ γλωσσίδες δὲ πυρὸς ἐκ τῆ γῆς ἀναδι-
 δόμενα, κὶ τότε συνήκαν οἱ ἐκ τῶ χῶμασι τῆ
 περσῶν μαχόμενοι, ὅποιο κακῶν καθεσθήκα-
 σιν, ὅ δὲ χασρῆς ὡσπερ ἡθεῖα δυνάμει ἀνιφε-
 ρόμενος, τὰς τῶν ὑδάτων ὁλοκῆς οἱ ὡσπερ τὴ πό-
 λεως ἐτυχον ὄντες, κὶ τὴν πυρᾶς ἀφεί, σέθεν ὡδὲ
 ταύτην ἐπεισῆ. ἢ δὲ μάλλον ὡς ἔλαιον ἢ θεῖον,
 ἢ τῆ τῶν δὲ ἀπὸ εἰωθῶτων, ὡδὲ ὡς δεξαμένη,
 ἐπὶ μείζον ἢ ῥη μέχει ἀπὸ τῶν κατήγαγν
 χῶμα, καὶ τέλεον τὴν ἀγέσαν ἀπέεφρωσε.
 τότε δὲ ἐν ὁ χασρῆς ἀπάσας ταῖς ἐλπίσιν ἀ-
 περηκῶς, κὶ δια τῶν ἔργων ἐγνωκῶς, ὡς πολ-

A vidissent aggerem montis instar proce-
 dentem ad urbem appropinquare, rem-
 que eo adductam esse ut hostes pedibus
 in urbem ingressuri crederentur: pri-
 mo mane, ex adverso aggeris, quem
 Romani aggestam vocant, cuniculos
 agere instituerunt, atq; inde ignem im-
 mittere, quò lignis incensis agger in
 terram rueret. Et opus quidem ipsum
 absolutum est. Sed cum rogam accen-
 dissent, res eis non successit ex voto,
 propterea quòd ignis viam non habe-
 bat, qua posset admisso aere congeriem
 lignorum apprehendere. Itaq; ad in-
 opiam consilii jam redacti, afferunt di-
 vinitus fabricatam imaginem, quam
 non hominum manus effinxerant, sed
 Christus Deus ad Agbarum miserat,
 qui ipsum videre magnopere cupiebat.
 Hanc cum in fossam quam effoderant
 importassent, aqua asperferunt: & ex
 eadem aqua in rogam ac ligna guttas
 aliquot iniecerunt. Statimq; divinà po-
 tentiâ fidei illorum opitulante, quòd
 prius fieri nullo modo poterat, ad ex-
 itum perductum est. Nam continuo li-
 gna flammam concepere, & dicto ci-
 tius in carbones redacta, eam ad supe-
 riora ligna transmissere, igne universa
 undiq; depascente. Obfessi verò, post-
 quam fumum in sublime erumpentem
 viderunt, istud commenti sunt. Par-
 vas quasdam lagenas sulphure ac stu-
 pa, aliaq; materia ad ignem concipien-
 dum aptissima repletas, in aggerem ho-
 stium miserunt. Quæ cum fumum e-
 mittere cœpissent, igne scilicet ipsa ja-
 ctionis vi accenso, id perficiebant, ut
 fumum ex aggere erumpere ignora-
 rent. Omnes enim qui ejus rei ignari e-
 rant, non aliunde quam ex lagenis illis
 fumum prodire suspicabantur. Tertio
 demum post die, flammæ ignis ex ter-
 ra prodeuntes apparuere. Tunc verò
 Persæ qui ex aggere pugnabant, senserunt
 quo in discrimine positi essent.
 At Chosroes, quasi divinæ potentie
 se se opponens, aquæ ductus omnes
 qui extra civitatem erant, in rogam
 derivans, eum restinguere conatus est.
 Sed rogam aquam vice olei, aut sulphu-
 ris, aut alterius materie quæ flammam
 alere solet admittens, magis magisque
 incendebatur, quoadusque aggerem
 universum perfundedit, & in favillas ac
 cineres redegit. Tunc igitur Chosroes
 animum penitus despondens, & ex-
 perimento ipso intelligens magnum se

dedecus retulisse, qui sperasset se Deo quem nos colimus superiorem futurum, cum ignominia in regionem suam reversus est.

Αλλὸ ὄφλεν αἰχμάλω, ὑποποήσας τὸ παρὲς ἡμῶν πρεσεδομένης θεῆς ἀειέσεως, ὅτι τὰ ἑστέρα τὴν ἀποπόρευσιν ἐποιεῖτο ἀλλοῦ.

CAP. XXVIII.

De miraculo quod factum est Sergiopoliti.

REFERAM nunc id quod ab eodem Chosroë alibi gestum est circa urbem Sergiopolim. Est enim eximium, dignumque profus quod semperiterne hominum memoria commendetur. Quippe Chosroës ad hanc quoque urbem accessit, expugnare eam cupiens. Cum igitur incusso ariete muros quater jam cepisset, oppidani cum eo colloquium inierunt, servanda urbis causa. Tandemque inter eos convenit, ut sacra Ecclesie vasa pro redemptione urbis darentur: in quibus erat crux, quam Justinianus ac Theodora eò miserant, his ad Chosroën perlatis, sciscitatur Chosroës ex sacerdote & ex Persis, qui unà cum illo ad eam rem missi fuerant, nihilne amplius superesset. Tum quidam ex iis qui mentiri consueverant, respondit, alios praterea Thesauros esse, ab oppidanis qui pauci admodum erant, occultatos. Porro ex sacris Theauris qui comportabantur, aureum quidem vel argenteum vas nullum relictum fuerat, sed alterius præstantioris materiae, ac Deo profus dicata: sanctissima scilicet reliquia invicti Martyris Sergii, in oblonga quadam arca argento cooperta recondita. His inductus Chosroës, cum universum exercitum urbi admovisset, repente per omnem ambitum murorum innumerabilis visa est militum multitudo, cum clypeis urbem defendentium. Quo conspecto, hi qui à Chosroë missi fuerant, reversi sunt, & numerum & armaturæ genus non sine admiratione referentes. Chosroës verò, postquam iterum sciscitatus paucos admodum in urbe remansisse didicit, eosque aut senes aut parvulos, robustis videlicet omnibus è medio sublatis: hujus miraculi auctorem esse Martyrem intellexit. Atque ob id metu percussus, admiratusque Christianorum fidem, in regnum suum reversus est. Ajunt etiam illum sub exitum vitæ, sacro regenerationis lavacro initiatum fuisse.

Κεφ. κη'.

Περί τῆς γυροτότου ἐν σεργίω πάλιν θαύματος.

ΑΕΛΕΞΕΙΣΤΑΙ ὅ καὶ ὁ κ' τῶν σεργίω πολιτῶν ἀλλοῦ ἐπὶ τῷ χοσρόε γέγονεν, ἐπὶ τῷ ἀξιόλογόν ἐστι, καὶ πρέπον ὄντως μνήμῃ εὐαὶ διασωζομένη. ἐπέση καὶ ταύτη ὁ χοσρόης, ἐκπολιορκεῖν αὐτὴν ἐπειγόμενος. ὡς δ' ἐν τῶν τευχῶν ἀπεπειράτο, τὰ ἀειέσεως τηρίας τῆς πόλεως πρὸς ἐκείραν ἐλατῶσαι καὶ συμβαίνεσθαι ὡς τε τὰ ἱερά κειμήλια ἵνα τε αὐτὴ πόλις ἁγιάσθαι, ἐν οἷς καθ' ἑστέρας ἱερατέρως ὑπὸ ἰσχυριανῶ καὶ θεοδώρου πεμφθέντων ὡς δ' ἐν ἀπεκομιδῇ ταῦτα, τὰ ἱερά ὁ χοσρόης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ πεμφθέντων πρὸς αὐτὸν ἀνεπυθάνετο μὴ τι ἕτερον εἶναι. τῶν δὲ τις ἐκ τῶν εὐαὶ ἀληθινῶν, φησὶ πρὸς τὸν χοσρόω καὶ ἕτερον εἶναι κειμήλια ἀπὸ πρὸς τῶν πολιτῶν ἀπεκρύβη ἐναερίσμα ὄντων. ὑπελέλειπτο ὁ χρυσὸς μὲν ἡ δὲ γυροκόπος κειμήλιον τῶν ἐπιφερομένων ἐστὲν ἕτερον ὁ πρὸς γυροκόπος ὕλην, καὶ θεῶν καθάπαξ ἀειχέσης, τὰ πανάγια λειψανα σεργίω τῶ ἀλλοφῶρος μάρτυρος, ἐν τινὶ τῶν ἐπιμήκων σεργῶν κείμνηρα ἐξ ἀργύρου ἡμφοισμένη. ἐπεὶ δὲ δὲ τέτοις παιδείας ὁ χοσρόης, τῆ πόλι τὸν ὄλον ἐπαφῆκε σεργίον, ἔξαπίως ἀνα τὸν ἀειέβολον ἀσπίς ἀνεφάνη μυρία, ὑπεμαχῶσα τῆς πόλεως ὅπως οἱ πεμφθέντες πρὸς χοσρόε θεασάμενοι ἐπαιήκον, ἵνα τὸ πᾶν θάυμα ἴδοντες, τὴν τε ἔξοπτιαν διηγούμενοι. ὡς δὲ καὶ πάλιν πυθόμενοι εἶμαθον ὁ χοσρόης ὀλίγας τῆ πόλι κομιδῆ ἐναπομέναι ἔξωρος τε καὶ ἀώρες, τῆς σφειγώσης ἡλικίας ἐκ ἰσοδῶν χρομένης, ἔγνω τὸ μάρτυρος εἶναι τὸ θαῦμα. καὶ δέισας, ἵνα τὴν χειριανῶν πίσιν ἀγάμενοι, ἀπὸ πρὸς τὰ ὀκεία. ὃν καὶ φασὶν ἐν ταῖς τελευταῖς, τῆς θείας ἀξιοθῆναι παλιγενοσίας.

Κεφ. κθ.

Περὶ τῆς λοιμικῆς πάθους.

CAP. XXIX.

De pestilenti morbo.

ΑΦηγήσομαι ὅτι τὰ περὶ τῆς ἐπισκεψά-
 σης νόσου τῆτο δ' ἐύεργον κ' πενήκοσόν ἐ-
 τ' ὅ, μὴ καὶ ἄλλο ἰσορηθῆν, κραλῆσάσσης καὶ
 πᾶσαν γῆν ἐπινεμηθείσης. Τῆς γ' ἀνιόχε
 πρὸς περσῶν ἀλάσης, ἔτεσιν ὕσερον δύο πά-
 θ' ἐπεδήμησε λοιμῶδες, ἐν τισὶ μὲν συμ-
 φερόμενον τῷ ὑπὸ θεκυδίδου γραφένῃ, ἐν τισὶ
 ὅ, πολλὰ διαλλάττον. καὶ ἤρχθη μὲν δὲ αἰ-
 θιοπίας, ὡς νυνὶ ἐλέγετο. τὴν δ' πᾶσαν ἀμοι-
 εαδὸν ἀειέδραμεν οὐκ ἐμὲν, ἐδ' ἐνας ἀν-
 θρώπων οἶμαι ἀπειράτους τ' νοσήματ' ὁ κα-
 ταλοιοπός. κ' ἐνταὶ μὲν πόλεις ἐπὶ τοσούτων
 κατερέθησαν, ἀχρεὶ κ' τῶ παλῆ ἀσικενὰς
 οὐκ ἴσθ' ὡν γ' ἔστι. ἐστὶ δ' ἔπιλαβόμενον τὸ
 πᾶν ὅ, καφότερον μετῆλθεν. ἔτε δ' κ' πε-
 ρσιδὸν τῶα τελαγμένην ἐνέσκηπτεν, ἔτε αὖ
 ἐπισκεψάν, ὁμοίως ἀπεχώρη. ἀλλὰ τῶας
 μὲν τόπως χερσὶν δ' ἐρχομένη κατεῖχεν.
 ἑτέρας δ' ἤρ' διαλεξή, ἄλλες θερίζον-
 τ'. ἐκαστὴ δ' καὶ μελοπῶρα πρὸς οὐκ ὄν.
 καὶ ἐστὶν ἐνταὶ μέρες πόλεως ἀψάμενον,
 τῶν γε ἄλλων ἀπῆλακτο μερῶν. καὶ πολ-
 λάκις μὲν ἰδέν ἐν ἐνοσάση πόλεις, ἐνίας οὐ-
 κίας ἐς ὑπερβολὴν φθιρομένης. ἐστὶ δ' ἔ
 μίας ἢ δύο φθαρειῶν οὐκίαν, τὸ λοιπὸν τῆς
 πόλεως ἀπαθῆς μεμενῆκη. ὡς δὲ γε ἐς τὸ
 ἀκριβῆς ἐπισκεψάντες κατελεξάμεν, αἱ
 ἀπαθῆς μὲν ἄσασαι οὐκίαι, κατὰ τὸν ἐφεξῆς
 ἐνιαυτὸν μόναι ἐπεπόνθησαν. τὸ δ' πᾶν-
 των ἀξιοδοξότερον, τῆτο μὲν, ὅτι εἰ γε
 συνέβαινε τῶν εἰλημμένων πόλεων οὐκίτη-
 ρας ἑτέρωσι διάγειν ἐνταὶ τὸ πᾶθ' ὅδε
 ἐπέσκηψε, καὶ κείνοι μόνου τοῖς παθήμασιν
 ἠλίσκοντο, οἱ ἐκ τῶν κραλῆθεισῶν πόλεων
 ἐν ταῖς ἀπαθῆσι πόλεσι διακίωμενοι. καὶ
 ταῦτα μὲν πολλὰκις ἐν ταῖς ἀειόδοις
 τῶν κύκλων τῶν καλεμένων ἐπινεμήσεων,
 ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς ἐτέροις ἐγίνωστο τό-
 πους. μάλιστα δ' ὡανολεθρία (χερδὸν τοῖς
 ἀνθρώποις ἐπέπιπτεν, ἐν ἡ δ' ἀνθρώπων ἐτὶ τῆς
 περὶ καυδεκαετηρίδου πρὸ κύκλου. ὡς καὶ
 ἐμὲ τὸν ταῦτα συγγραψάντα. Συμῶδον
 γ' καὶ τὰ κατ' ἐμὲ παρυφάναι τῆ ἰσο-
 ρεία, τὰ πρὸς φροσὶ τοῖς πρὸς φροσὶ

SED & pestem illam commemora-
 bo quæ iisdem temporibus ingruit,
 & quæ duobus jam & quinquaginta an-
 nis, quod nunquam antea accidisse le-
 gitur, grassata est, & universum prope
 terrarum orbem depasta. Etenim bi-
 cenio post captam à Persis Antiochiam,
 pestilens morbus grassari cœpit, ali-
 quatenus quidem similis illi quem de-
 scribit Thucydides, aliquatenus autem
 dispar. Et initium quidem sumpsit ex
 Æthiopia, ut tunc ferebatur: omnem
 verò terrarum orbem per quasdam vi-
 ces peragravit, nullos, ut opinor, mor-
 tales intactos relinquens. Ac nonnul-
 læ quidem urbes ea calamitate adeò
 vexatæ sunt, ut incolis penitus vacuæ
 remanerent. In quibusdam autem lo-
 cis, quæ occupaverat levis perstrinxit.
 Neq; verò certa quadam anni tempe-
 state incumbere hæc lues: nec post-
 quam incubuisset, simili modo recede-
 bat. Sed nonnulla quidem loca initio
 hyemis occupavit: alia verno tempore:
 quædam æstate, alia procedente
 autumno, & in aliis quidem urbibus,
 cum aliquas partes attigisset, à reli-
 quis abstinuit. Ac sæpenumero cer-
 nere licebat, in urbe quæ non ægrota-
 ret, quasdam familias funditus interire.
 Alicubi verò, unâ aut alterâ familia
 consumptâ, reliqua civitas intacta re-
 mansit. Cæterum ut re attentius confi-
 derata observavimus, familiæ illæ quæ
 intactæ remanserant, sequente anno
 solæ hanc calamitatem expertæ sunt.
 Istud verò præ reliquis omnibus sin-
 gulari admiratione dignum fuit, quod
 si qui forte Cives earum urbium quas
 pestis illa corripuerat, alibi degerent
 in locis in quæ lues illa minime incu-
 buerat, soli hoc morbo corripiebantur
 illi, qui ex urbibus pestilentia infe-
 ctis oriundi, in intactis civitatibus mor-
 rabantur. Et hæc quidem sæpe tum in
 urbibus, tum aliis in locis eveniebant,
 labentibus circulis quos vulgo indi-
 ctiones appellant. Præcipue tamen anno
 secundo uniuscujusque indictio-
 nis, exitialis perniciæ generi huma-
 no incumberebat. Adco ut me quo-
 que qui ista scribo: visum enim est ea
 quoq; quæ ad me spectant, huic histo-
 riæ intexere, congrua locis congruis
 inferendo: me inquam, dum Gramma-

Ecc ij

ticorum scholas adhuc frequentarem sub pestis illius exordium, lues inguinariorum corripuerit: & in morbis illis qui diverso tempore incubuerunt, tum multos ex liberis meis, tum uxorem & cognatos complures amiserim, servos ite & rusticos quamplurimos: indictionum circulis calamitates meas inter se quodammodo partientibus. Quo igitur tempore ista scribebam, annum agens ætatis octavum & quinquagesimum, ante hos duos annos, cum Antiochiam hic morbus quater jam invasisset: quatuor siquidem indictionum circuli ab exordio hujus mali præterierant, præter superius à me commemoratos, filiam quoque amiseram, & nepotem ex ea prognatum. Porro lues illa, ex diversis morbis conflata erat. Nam in nonnullis, à capite exorsa, oculos sanguinolentos & vultum tumidum efficiebat. Deinde in guttur descendens, quemcunque corripuisset, è medio tollebat. Aliis profluvium ventris contingebat. Quibusdã abscessus in inguine exorti, & graves inde febres accessere & intrabiduum fere aut triduum moriebantur, mente ac corpore perinde firmi, ac si nihil mali passi essent. Alii mente capti animam exhalabant. Carbunculi quoque ex corpore erumpentes, multis vitam ademere. Sed & nonnulli, cum semel atque iterum hoc morbo correpti evasisent, postea eadem egritudine tentati occubuerunt. Modus verò contrahendi morbi multiplex fuit, & ratione omnem superans. Alii enim eò solum quòd simul versati essent, aut in iisdem ædibus manerent, interierunt. Nonnulli cum attigissent tantum, aut in domum ingressi essent. Quidam in medio foro eam labem contrahebant. Nonnulli cum ex urbibus ea labe infectis aufugissent, ipsi quidem intacti remanserunt: Aliis verò qui sani erant, morbum intulere. Quidam licet cum multis eo morbo laborantibus mansissent, nec egros solum, verum etiam mortuos tetigissent, nullum tamen morbum contraxere. Alii cum propter liberorum ac necessariorum suorum internecionem modis omnibus studerent, ut ipsi quoque extinguerentur, atque idcirco cum agris assidue versarentur: tamen morbo voluntati eorum quodammodo reluctante, nullatenus correpti sunt. Cæterum lues ista per duos & quinquaginta annos, ut jam dixi, ad hoc usque tempus grassata est, cunctas

A ἀρμόζων. κατ' ἄρχας μὲν ἐν τῆ τοιούτων παθῶν ληφθῆναι τοῖς καλεσμένοις βυβαίοις, ἡ χαμαριδασκάλα ἐπὶ φοιτῶντα. ἄπο τὸν λείν ἢ ἐν τοῖς διαφορῶς Ἰπποκράσει τοῖς παθῶσι, πολλὰς τε τῶν ἕξι μὲν παροξύνονται, καὶ γαμῆλην καὶ τῆς λοιπῆς συγγενείας οὐκ ἔστι καὶ χωρεῖται παμπόλλες ὡσπερ τῶν κύνων τῶν Ἰππινεμήσεων τὰς ἐς ἐμὲ συμφορὰς μετὰ ζομένων. ὅτε δ' ἐν ταῦτα ἔγραψον, ὁ γὰρ καὶ πενήκτος ὁν τῆς ἡλικίας ἀγῶν ἐστὶ, ἔπειτα σωτέτων δύο χροῶν, ἡδὴ τελευτῆς Ἰπποκράσει τῶν παθῶν ἀνα τῶν ἀντιόχων, ἐπὶ τέταρτον ἀπ' ἀρχῆς διήλθε κύκλον, ἀπεβαλον θυγατέρα, τῶν παροξύνων ἀνδρα, καὶ τῶν ἕξι αὐτῆς παροξύνονται. τὸ ἢ πάθος, ὅτι διαφορῶν νοσημάτων συνέκειτο. οὐκ ἔστι μὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀρχομήδων, καὶ ἐφ' ἄλλων αἰματώδης, καὶ οὐδ' αὖν παρὰ σπῆλαιον ἀρχομήδων, ἐς τὸν λαμῶν καλῆς, καὶ τοῖς ἀντιόχων ἕξι ἀνθρώπων ἀπέπεμπεν. ἀλλοῖς ῥύσις γαστρὸς ἐγένετο. τισὶ ἢ βυβαίοις ἐπανίκαντο, ὡρεῖοί τε ἐνθεν ἐξείσονται καὶ ἀμερῆ, ἡ τελευτῆς ἐθνησκον, ἴσα τοῖς μὲν παροξύνονται φερονθῶσι φερονθῶσι τε ἐπὶ τὸ σῶμα συγγενῆται. ἕτεροι παρὰ φερονθῶσι γινώσκον, τῶν ἀπέλιθσαν. καὶ ἀνδρακες ἢ ἐξαλλομένων ἐδὲ ἀνθρώπων ἠφάνισον. ἐστὶ ἢ καὶ ἀπὸ καὶ δις τινὲς κρανηθέντες καὶ διαφυγόντες, ἀνδρα κρανηθέντες ἀπώλλυτο. καὶ τὰ ἐς τὰς μελαλήψης ἢ διάφορα, καὶ λόγον ὑπερέβηον. ④ μὲν γὰρ τῶν συνείναι μόνον καὶ συνδιαλάττει φερονθῶσι. ④ ἢ, καὶ παρὰ σπῆλαιον μόνον. ④ ἢ, ἔστω τῶν οὐκ ἔστι γινώσκον. ἀλλοῖς δὲ κατὰ ἀγορῶν οἶοι δὲ ἐν νοσησῶν πόλεων παροξύνονται, ἀπαθεία μεμῆκασιν, τοῖς ἐνοσῶσι, τῆς νόσε μελαλήψης. ④ δὲ τὸ παρὰ πάντων ἐχ' ἠλώσαν πολλοῖς δὲ συνδιαλήθέντες νοσῶσι, καὶ πολλοῖς ἐνοσῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτῆς οὐκ ἔστι παρὰ σπῆλαιον. ④ δὲ, καὶ παρὰ σπῆλαιον ὅπως ἀπώλλυτο διὰ τῶν παιδῶν ἢ οὐκ ἔστι πανοδύριαν ποιέμενοι, καὶ διὰ τῶν μελαλήψης ἐναληδνηθέντες τοῖς νοσῶσι, ὅμως ὡσπερ ἀναγωνιζομένους τῶν παθῶν παρὰ τῶν βυβαίων, ὅσα ἐκρηθῆσαν. ἐνεμήθη τῶν, ὡς μοι λέλεκται, μέγας τε δὲ δύο καὶ πενήκτοια χροῶν τῶν τῶν παθῶν.

ἀπαντα πώλυ νικήσαν. φιλόστρατον γὰρ
θωμάζει ὅτι γε πεντεκαίδεκα ὁ κατ' αὐτὸν
ἐκράτησε λοιμὸς. καὶ τὰ ἐξῆς ἡ ἀθήλα, ἐ-
καίσε ἰόντα, ἡ ὁ θεὸς διδοκῆσθαι, ὁ καὶ τὰς αἰτίας
ἐξεπίσαμεν, ἡ ποσὶ φέρειν) ἐγὼ ἡ ὁ θεὸς
ἐξέβλυ ἐπάνωμι, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἱεσνια-
νῶ φράσω.

A quæ prius grassata sunt lues supergre-
ssa. Nam Philostratus quidem mira-
tur, quòd sua ætate pestis quindecim
annis grassata sit. Quæ nam autem
posthæc eventura sint, incertum est,
cùm eò ferantur quòd visum fuerit Deo,
qui & causas rerum & eventus cogno-
vit. Ego verò illuc unde digressus sum
revertar, & reliquas res gestas Justinia-
ni commemorabo.

Κεφ. λ.

CAP. XXX.

Περὶ τῆς φιλοχρηματίας καὶ ἀπληστίας ἱουστινιανῶ.

De inexplebili avaritia Justiniani.

Οἱ ἱουστινιανὸς μὴν χρημάτων ἀπληστος,
καὶ τῶν ἀλλοτρίων ἕως ἐκτόπως ἐραστῆς,
ὡς καὶ τὸ ὑπήκοον ἀπαν χρυσίον πηροῦσθαι
τοῖς τε τὰς δόχαις Ἰππεροπόδυσσι, τοῖς τε τὰς
φόρους ἐκλέγεσσι, καὶ τοῖς ὅσοι ἀπ' ἐδεμίας
αἰτίας ῥάπην Ἰππευλάς τοῖς ἀνθρώποις ἐπέ-
λασι. πολλὰς δὲ καὶ ἀναριθμὰς τῶν τὰ πολλὰ
κεκλιμένων, παρεφάσας ἀπεσοφάσας Ἰπ-
χρώσας, τὰς εἰσὰς ἀπάσας ἐξημίωσεν. μὴ δὲ
καὶ γυνὴ ἐταμεζομένη ἐποφθαλμισσάνω,
ὀμιλίαν πνὰ ἡ μίξιν ἀνέπλασεν, διὲς ἀπαν-
τα φρεῖδα τὰ τῶν νόμων κατὰ τὸ, καὶ τὸν
ἱουστινιανὸν προσεβλαμίσταμένη τῆς ἀτόπις κέρ-
δας, ὅλον τὸν πλάτον Ἰσυκοφανηθέν, οἰ-
κομελεσκιδάσατο. ἔ ἀφῆδης δὲ χρημάτων
ὑπῆρχεν ὡς ἐ πολλὰς ἀγίας, καὶ ἐκασαχῆ
ναὺς μετὰλοπρεπεῖς ἀνασῆσαι, ἀλλὰ ἐλεβία-
γίς οἴκος ἐς ἐπιμέλσαν ἀνδρῶν τε καὶ γυναιῶν
ἀώρων τε καὶ ἐξώρων, ἔ τῶν ὑπὸ νοσημάτων
ποικίλων ἐνοχλημένων. συνάξας τε με-
γάλας ἀποκληθῆσαι, ὅθεν δέοι ταῦτα γί-
νεσθαι, παρεῖξαι τε καὶ ἀλλὰ μυρία δισεῖν ἔ
θεῶ δόξασκόντα, εἰπὺς ἐξ οἰκείων δρωῖν οἱ τὰ
τῶν ἐργῶν, καὶ καθαρὰς τὰς (φῶν πρᾶξις
καρποφορεῖν.

JUSTINIANUS quidem inexplē-
bilis avaritiæ, & alieni usque adeo
appetens, ut universas provincias Im-
perii Romani acceptâ pecuniâ vende-
ret Magistratibus, & tributorum ex-
actoribus, & iis qui absque ulla causa
invidias hominibus struere solent. Mul-
tos præterea, ac pene innumerabiles
qui opibus affluebant, concinnatis ca-
lumniis omni patrimonio spoliavit.
Quod si quæ mulier corpore quæstum
faciens, consuetudinem aut stuprum a-
licui falsò objecisset, bonis ejus inhi-
ans, statim leges omnes ac jura viola-
bantur, & modo Justinianum turpis lu-
cri participem ad civisset, universas o-
pes ejus qui calumniâ appetitus fuerat
in domum suam transferebat. Idem ta-
men in expendenda pecunia admodum
largus fuit: adeo ut multas sacras ædes
& magnificas passim Ecclesias ædifica-
ret. Multas præterea religiosas domos
ad curandos viros ac mulieres, tam se-
nes, quam parvulos, & eos qui variis
morbis conflictabantur, exstruxit: Nec
mediocres redditus ad eam rem depu-
tavit. Innumera quoque alia gessit ad-
modum pia, Deoque accepta, dum-
modò ii qui hæc agunt, ex propriis fa-
cultatibus ea opera perficiant, & actus
suos puros, tanquam sacrificium, offe-
rant Deo.

Κεφ. λά.

CAP. XXXI.

Περὶ τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας σοφίας, καὶ τῶν ἀγίων
ἀποστόλων.

De magna Ecclesia sancte Sophia, &
sanctorum & Apostolorum.

ΑΝέστησε δὲ καὶ κατὰ τὴν κωνσταντίνου,
πολλὰς μὲν ἐς κάλλος ἐξοικημένους
τὰ θεῶ καὶ τοῖς ἀγίοις σκητὰς. ἐδομήσατο δὲ
μείγα τι ἔ ἀσπράβλητον χεῖμα, ἐκ
ἰσορηθέν ὡπότε, τὸν μεγιστον τῆς ἐκ-
κλησίας ἰνον, διπρεπῆ τε καὶ ἐξοχον, καὶ

IDE M Constantinopoli, cum alias fa-
cras ædes miræ pulchritudinis in ho-
norem Dei ac Sanctorum construxit: tum
magnum illud & incomparabile opus,
cujusmodi nullum unquam fuisse me-
moratur: maximam scilicet Ecclesiam
S. Sophiae, decoram ac præcellentē, &
Ecc iiij

quæ vim dicendi omnem longe superat. Ejus tamen singulas partes, quoad possum, describere conabor. Aedes sanctuarii, testudo est quatuor fornicibus in sublime erecta: in tantam altitudinem sublata, ut ex inferiore quidem loco aspicientes, hemisphærii fastigium difficilè possint cernere. In superiori autem loco constituti, quantumvis audaces sint, nunquam despiciere conentur, & usque ad solum oculos demittere. Fornices autem vacui à solo usque ad culmen tecti eriguntur. In dextro autem ac sinistro latere ex adverso fornicum posita sunt columnæ, ex lapide Thessalico fabricata: Et solaria sustinent, quæ aliis item similibus columnis suffulta, iis qui mysteria spectare voluerint, ex sublimi conspiciendi copiam faciunt. Et hoc etiam loco Augusta diebus festis sacrorum mysteriorum solennitati interesse solet. Quæ verò ad ortum & occasum solis sunt sita, ita relicta sunt, ut nihil sit quod tantæ magnitudinis admirationem impediatur. Supradictorum autem solariorum porticus, inferius columnis ac parvis arcibus tantum opus absolvunt. Porro ut manifestius fiat hujus fabricæ miraculum, mensuram quoque hic inferere constitui longitudinis & latitudinis atque altitudinis; arcuum item tum vacua intervalla, tum sublimitatem. Mensura igitur sic se habet. Longitudo quidem à porta quæ est è regione sacræ conchæ, quo in loco incruentum offertur sacrificium, ad ipsam usque concham, est pedum centum & nonaginta: latitudo verò à Septentrione ad Meridiem, pedum centum & quindecim. Altitudo à centro hemisphærii usque ad solum, pedum centum & octoginta. Arcuum verò singulorum latitudo quidem est pedum... longitudo verò ab ortu solis ad occasum pedes continet ducentos & sexaginta. Latitudo verò illuminationis eorum habet pedes septuaginta quinque. Sunt præterea ad occasum solis porticus duæ admodum venustæ, & atria undique miræ pulchritudinis. Exstructum est ab eodem Justiniano templum sanctorum Apostolorum, quod nulli alteri templo facile concedat: In quo Imperatores ac sacerdotes sepeliri mos est. Ac de his quidem rebus hæc omnino dicta sint.

Αλόγως δὲ ἡμῶν ἐκβαίνοντα. Ἐπειροσμοὶ δὲ ὡς ἀνὸς τε ὡ, χωρογραφῆσαι τὸ τέμενος. Ἐστὶν ὁ τῶ ἀνακτορῶν νηός, τὴν ἀρῆμα τεωρεῖ ὁ μὴ ψαλίσι, ἐς τοσοῦτον ὑψὸς ἐπιπρομῆ, ὡς ἐνεργεῖ μὴ τοῖς ἀτενίσσι δυσφικτον εἶναι ἔημισφαιεῖς τῶ δὲ ποσειδῶσι. ὑπερθεῖ, τὰς γνομῆρας μὴ δ' ἀμὴ περὶ αὐτῶ, εἰ καὶ μάλα τολμηθῆς τις εἶναι, ὑπερθεῖ πῆν καὶ ἐς τὸν πυθμένα τὰς ὄψας παραπῆναι. αἱ δὲ ψαλίδες κενὰ ἔξ' ἐδάφους μετρητῆς καλύπτει τῆς ὄροφῆς ἐπαύρον. ἐν δὲ ἐξῆς καὶ κτ' τὸ δῶνυμον κίονες αὐτοῖς ἀσπείδω γαται ἐκ θεοσάλας λίθων πεποιημένοι. ὑπερθεῖ τε μετρωεῖσιν ἐτέροις ἀσπείδωσι κίονες, περὶ κτ' τῶν βυλομένων διδόναι ἐς τατέλεμένα. ὅθεν καὶ ἡ βασιλεὺς παρῆτα τῶν ἐορταῖς τῆ ἱερουργίας τῶ μυστηρίων ἐφίσαται. οἱ δὲ πρὸς ἀνίσχοντα καὶ δνόμενον ἥλιον ἔτι ἀφείθησαν, ἔδενός ἐμποδῶν τὰ θαύματα τῆ τηλικαύτα μεγέθους γνομῆρας σοαὶ δὲ τῶν λελεγμῶν ὑπερθεῖ ἔνεργεῖ κίονες καὶ ψαλίσι μικραῖς, τοσοῦτον ἔργον ἀποπερατῆσαι ὡς ἀνὸς καὶ τὸ θαῦμα τῆς οἰκοδομίας κτανότερον ἢ, καὶ τὰς πόδας σιωεῖδον ἐκτεῖναι, ἔτε μήκους, τῆ τε δύρας, ἔτε ὑψους, καὶ τῶν ψαλίδων, τὸ τε διάκενον, τότε ὑψὸς, ἔρχεται ὡδε. ἐστὶ μὴν ἐν τῷ μῆκῳ ἐν τῷ κατακλιθεῖς δύρας τῆ ἱεράς κόλης, ἐντα τὰ τῆς ἀναμακτε καλλιερεῖς) θυσίας, μέχρως αὐτῆς, πῶ δ' ὡν ρθ'. τὸ δὲ γε δὲ ρθ' καὶ βορρῶν καὶ νότι, ποδῶν εἰ. τὸ δὲ βῆδ' ἔδω τῆ κέντης τῆ ἡμισφαιεῖς μέχρως ἐδάφους ποδῶν εἰ. καὶ τῶν ψαλίδων, τὸ μὴν ἐκάσης δὲ ποδῶν τὸ δὲ γε μῆκῳ ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δύσων ποδῶν σξ'. τὸ δὲ πλάτῳ τῆ ἐμφῶτα αὐτῶν ποδῶν οε. εἰσὶ δὲ πρὸς δνόμενον ἥλιον ἐκπρεπῆς ἔτεραι σοαὶ δύο, καὶ πάντῳ ἐν ὑπαίθριον αὐλαὶ ἐς κάλλῳ ἔξησημένα. εἰργασθῆ ἂν τὰ ὅτῳ θεασεσίων ἀποσὸλων νηός, ἀπὸ ἐξῆλων ἐτέρῳ τὰ πρῶτα διδόναι. ἐν αὐτῶν τε βασιλεῖς, οἱ τε ἱερωμένοι, τῆς νενομισμένης ταφῆς τυγχάνουσι. ἀπὸ μὴν ἐν τέτων καὶ τῶν τοιῶτων ἀμωσγέπως εἰπὲν τοιαῦτα.

Κεφ. λϛ.

πειθῆν τῷ κυανῷ χροματι ἢ βασιλέως μανίας
μᾶλλον ἢ Φιλίας.

Υπὴν δὲ καὶ ἕτερον τῶν εὐνοϊανῶν, πᾶσαν
θρησκείαν ἠγάπησεν. εἴτε δὲ φύ-
σεως ἀμαρτία, εἴτε δὲ γλῶσσαι τε καὶ φόβων ὄχι
ἔχω λέγειν, ἐκ τῆς θρησκείας ἀσεβείας τῶν νικα-
τῶν δὲ χυλῶν ἔλκον. ἐδόκει γὰρ θαύρω τῶν με-
ρῶν, τῶν κυανῶν ἔπι, ἀτεχνῶς προσκεκλι-
δαί εἰς τοσούτον, ὡς καὶ μισοφονίας ἀνίκα ἐν
μῆσιν ἡμέρα, καὶ ἐν μῆσιν τῆ πόλιν ἐργάζε-
σθαι τῶν ἀπεναντίας, καὶ μὴ μόνον ποιῆσαι μὴ
δοθέναι, ἀλλὰ καὶ γερῶν ἀξιώσεως, ὡς πολλὰς
ἀνδροφόνους ἐν τεύθειν ἤνευσε. ἐξέλιξ δὲ αὐτοῖς,
καὶ τοῖς οἰκοῖς ἐπιπέσει, καὶ τὰ ἐναποκεῖμενα
κεμήλια ληΐσει, καὶ τοῖς ἀνδράποισ τὰς
σφῶν πηπασκεν ῥωμείας. καὶ ἡ πῆς τῶν
δεχόμενων εἰργάζετο πειρομένη, περὶ τῶν ῥωμεί-
ων αὐτῶν ἐκινδύνισεν ὅθεν ἀμέλξαι εἰς πῆς τῶν
ἐπιπέσειν ἐπιπέσειν δὲ χυλῶν, ἐπεὶ οὐκ ἐν τῶν
νεωτεροῦντων νεύροις ἐσωφρονισεν, ἀνα τὸ
μισοφονίας τῆς πόλεως, νεύροις ἠκίδη τε καὶ
περὶ ἡμέρας, καὶ τῶν κίλικων ἠγέ-
μενον δὲ δύο ἀνδροφόνων κίλικε παύλον καὶ
φωστίνον ἐπέλθοντο, καὶ διαχρήσατο βε-
λομένη, ἐπεὶ ταῖς ἐκ νόμων ποιναῖς ὑπέστη-
σαν, ἀνεσκολοπίσθη ποινῶν ὑπέστησε σιω-
σεως καὶ τῶν νόμων, ταῦτα καὶ βαλῶν. ἐν-
τεύθειν οἱ θαύρω μέρους τὰ οἰκεία πεφθυγό-
τες, καὶ πρὸς ὑδέων ἀνδράπων δεξιόμενοι,
ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγὶ πάντες ἐλαυνόμενοι, τοῖς
ὁδοποροῦσιν ἐφῆδρον, λωποδυσίας τε καὶ
μισοφονίας ἐργάζομενοι, καὶ πάντα πῆσιν
θανάτων δάμων, λεηλασίας τε καὶ τῶν λοι-
πῶν ἀτοπημάτων εἶναι. ἐστὶ δὲ πρὸς τὰ ἐναν-
τία μείλαχρησας καὶ ἀνίκα διεχρήσατο τοῖς
νόμοις ἐκ δὲ, ἐξέφηκεν ἀνα τὰ ἀσέβητος κερ-
γῶν βαρβάρους ἴσα. καὶ τὰ μὲν περὶ τῶν λε-
πομερῶς λέγειν, κρεῖττον ἢ λόγος ἢ χρόνος.
δοῦσιν δὲ ταῦτα τεκμηριῶσαι ἢ τὰ ἐπι-
λοιπα.

A

CAP. XXXII.

De Justiniani furore potius quam benevolentia
erga factionem Venetianorum.

QUI ET etiam aliud quidpiam in Justi-
niano, omnem belluarum immani-
tatem excedens. Quod utrum ex nat-
uræ vicio, an ex ignavia ac formidine
profectum sit, equidem nequeo dice-
re. Initium autem sumpsit ex popu-
lari seditione, cui cognomen inditum
fuit *νικα*. Ad eod enim impense favere
visus est alteri factioni, Venetianorum
scilicet, ut Venetiani ipsa meridie, in
media civitate, adversæ factionis ho-
mines interficerent, ac non modò nul-
lum supplicium metuerent, verum et-
iam præmia consequerentur. Atque
hinc factum est, ut multi existerent ho-
micidæ. Porro licebat illis etiam in
domos irrumpere, & opes in illis re-
conditas deprædari, & miseris homini-
bus suam salutem pretio vendere.
Quod si ex magistratibus quispiam eos
coercere tentasset, de suo ipsius capite
periclitabatur. Quidam certè, qui
Comes erat Orientis, cum aliquot sedi-
tiosos nervis cædi iussisset, ipse in me-
dia urbe nervis cæsus ac circumductus
est. Callinicus præterea rector Cili-
ciæ, propterea quòd duos homicidas
Cilicias, Paulum ac Faustinum, qui in
ipsum irruerant & interficere ipsum
conati fuerant, ex præscripto legum
capitali supplicio affecisset, in crucem
actus est, has pœnas referens ob rectè
consulta, & ob leges servatas. Hinc
factum est, ut Praefiniani relictâ patriâ
suâ, cum à nullo mortalium susciperen-
tur, sed velut piaculum quoddam un-
dequaque abigerentur, viatoribus in-
sidias struerent, rapinasque ac cædes
perpetrarent: Et cuncta immaturis
mortibus ac direptionibus, & hujus-
modi sceleribus complerentur. Inter-
dum tamen in contrariam sententiam
versus, Venetianos occidit, legum vin-
dictæ subjiciens eos, quibus antea mo-
re barbarico per singulas urbes grassan-
di potestatem dederat. Verum ad ista
figillatim referenda, nec tempus, nec
sermo ullus suffecerit. Hæc tamen
quæ commemoravi, sufficiunt ut con-
jectura fiat de reliquis.

D

CAP. XXXIII.

De Barfanuphio Monacho.

ISDEM temporibus viti plane divini & admirabilium operum effectores, in variis orbis terrarum locis vixerunt. Sed quorum gloria ubique inclaruit, hi fere sunt. Barfanuphios Aegyptius genere, qui in carne vitam carnis expertem transegit in quodam Monasterio juxta oppidum Gazam, adeo ut plurima miracula perpetraverit quae recensere difficile est: credaturque ab omnibus etiam vivere, in cellula reclusus: quamvis quinquaginta & amplius anni jam exceleserint, ex quo nec visus est a quoquam, nec terrenum quidquam degustavit. Quae cum falsa esse crederet Eustochius Hierosolymorum Antistes, & cellulam in qua vir Dei sese incluserat, perfodi jussisset, ignis inde exsilens universos prope modum, qui aderant, combussit.

CAP. XXXIV.

De Symeone Monacho, qui propter Christum stultitiam simulavit.

FUIT etiam in Emisenorum urbe Symeones, qui inanis gloriae fastum omnem adeo exuerat, ut ab universis quibus erat ignotus, pro fatuo haberetur, licet omni genere sapientiae & divinae gratiae abundaret. Porro hic Symeones seorsum ab aliis ut plurimum degebat, nullum omnino mortalium finens cognoscere, quandonam aut quo modo Deum precaretur, nec quo tempore domi aut se junaret aut cibum caperet. Interdum etiam in viis publicis, aut in foro agens e statu mentis deturbatus videbatur, nec prudentiae ac folertiae quidquam praese ferre. Nonnunquam in tabernam irrepens, obvius cibis utebatur, dum esuriret, quod si quis inclinato capite cum salutasset, ipse iratus illico aufugiebat, metuens ne virtus ipsius a vulgo deprehenderetur. Et hoc quidem modo Symeones in foro se gerebat. Erant tamen quidam ejus familiares, quibuscum verbari confueverat absque ulla simulatione. Ex his quidam ancillam habuisse dicitur, quae cum a nescio quo stuprata, praegnans esset, & cogeretur a dominis ut auctorem hujus flagitii nominaret, Symeonem clanculo cum ipsa rem habuisse dixit, & ex illo

A

Κεφ. λγ΄.

Περί βαρσανυφίου ἁσκητῆ.

ΕΓΩΝΑΣΙ ἤκατ' ἐκείνο καιρὸν αἰδέσθαι τὸν φόρον καὶ μεγάλων σημείων ἐργασθῆναι πολλὰ καὶ μὴν γῆς· ὡν ἡ τὸ κλέειν ἕκαστον διέλαμψε, βαρσανυφίου αἰγυπτίου γένεσθαι δὲ ἐν σαρκί, τὸν ἀσαρκον διήθλους βίον ἐν πνι φερονπησιῶν ἀλγῶν γὰρ τῶν πολλῶν· ὡς πολλὰ μὲν καὶ κινήσεις κρείττονα θαυματουργῆσαι πνεύματος ἡ καὶ ζωῆς ἐν οἰκίσκῳ καθ' ἑργον, καίτοι γε διὰ βλάπτων πενήθοντα, καὶ πρὸς γε χρόνον, ἐπὶ ὀφθέντα τῶν, ἔτε τῶν Ἰησῆ γῆς τινῶν μεταληφόντα· οἷς δυσάπιστων ἀπιστοῦν ὁ τῆς ἑρσολύμων πρὸς ἑδρε, ἐπειδὴ διορίσθη ἔργον τὸν οἰκίσκον ἐκαστὸν ἀνθρώπων τῶν τῶν πῦρ ἐκτόρον μικρὰ τὲς αὐτοῖς πάντας ὄψησε.

Κεφ. λδ΄.

Περί συμωνῶν μοναχῶν τῶν διαχριστῶν σαλῶν.

ΕΓΩΝΕ ἡ ἀνά τὴν ἐμισαν, συμειώνης ἀναδοξίας, ὡς καὶ τῶν ἀφορον τῶν αἰετοῦ δόξαι αὐτὸν εἶναι καίτοι γε πάσης θείας καὶ ἀφείας χαλεπῶν ἐμπειρησμένῶν. ὅτι οὐ μεώνης ἀπολλὰ μὴν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν διαφύτο, ἐδένει τὸ τῶν ἀφείων ἐνδιδῶν εἰδῆσαι πότε τε ἢ ὅπως τὸ θεῖον ἰλάσκειτο. μηδ' ἐπὶ τὰς ἀφείξας καὶ μεθέξας καθ' ἑαυτὸν τῶν τῶν φῶν ποιοῖτο ἀνῆν ἡ καὶ τῶν λεωφείων ἀγορεύων ἐπιτεράφθαι τῶν καθεστῶτος ἐδῶν, ἔμπεδον φρενήρες ἢ ἀλγῶν ὅπως ἔχον καίτοι ἔκκαπλιῶν παρὰ σῶν, ἐν τῶν πρὸς τυχερῶν ἐδεσμάτων τῶν σιπῶν ἠδ' ἰεν ὅτε πεινῶν. εἰ ἡ πρὸς ἐκκλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτῶν πρὸς ἐκκλίνας, μὴ θυμῶν ἔταχες τῶν τόπων ἰξίς αὐτῶν, τὸ πρὸς πολλῶν φωραθῆναι τὴν οἰκίαν ἀρετῶν ἀνδρῶν, καὶ τοιαῦτα μὴ τὰ καὶ τὴν ἀγορῶν τῶν συμειώνης ἦσαν ἡ τινες αὐτῶν σιπῶν οἷς καὶ τῶν ἐνέβαλεν, ἐδέν ὅπως ἔκκαπλιῶν τῶν τῶν τῶν σιπῶν σιπῶν αὐτῶν τῶν τῶν τῶν πρὸς τινῶν ἐκ τῶν ἀφείων καὶ κίβησα, ἡ παιδῶν τὸν τῶν δεδρακότα πρὸς τῶν δεδρατῶν τῶν ἐξέπῶν λωγαζῶν, τὸν συμειώνης λέγε σκοτίως αὐτῆ συμπλακῆναι, ἀπ' αὐτῶν κρυφοῦν.

κυφορεῖν, καὶ ὁμειῶς ἡμῶν, ταῦτα ἔτως
 ἔχον, εἰ δέοι ᾗ καὶ διελέγχον. ὅπερ ἐπειδὴ ὁ
 συμεώνης ἠκηκόη, συνείλετο σάρκα φορεῖν
 εἰπών, τὸ εὐόλιον χεῖμα. ἐπεὶ ᾗ πᾶσι
 σι τῶν τεθρύλληται, καὶ πολλῶν ὠφέλε τὴν
 αἰγύλιον ὁ συμεώνης ὡς ἐδόκη, ἵππεσεν
 εἰπών καὶ τὸν αἰδέμενον ἵππεσεν. ὡς δ'
 ἐν ἡκυρία τῆ κυρία ἡγε, κατῆσθε τε τὰ εἰω-
 θῶτα, ἡ μὴν ὠδὸς (φοδρότερον καὶ πολλὴν καὶ
 ἀνύποιον τὴν ἀλγυδὸνα κατεργαζομένη, ἐς
 ἔλασον κινδύνη τὴν ἀνδρῶν κατῆγαχε. ὁ
 ᾗ τὸ κατῆ, ἐδάμη πρεσβεύον. ἐπειδὴ ἐν τὸν
 συμεώνων ἔξεπίτηδες ἀφύγμενον ἰκέτευον
 πρεσβεύον, ἀναφανδὸν εἶπε, μὴ πρεσβε-
 ρον ἀποπέξον τὸ γύναιον, πρὶν αὖ εἶποι τις
 ὄφουσας τὸ κυφορέμενον εἶη. ὅπερ ἐπειδὴ
 ἀπέπαχε καὶ τὸν ὄντως ἀνέπε πατέρα. ἐν τῷ
 τὸ βρέφῳ ἔξῆλαται, ἵππε τῆς ἀληθείας
 μαυδύτην. ὅτι τὸ τέστι δωμάτιον ἐταίρας
 ἐσεληλυθὸς ὠφθη, καὶ τὴν θύραν ἀποκλεί-
 σαι, μόνῳ πρὸς μόνῳ ἐχρόνιζεν. ὡς δ' ἐν
 ἀνακλιῶν τὴν θύραν ἀπιῶν ὠχέλο, πάλια καὶ
 βεῶμενῳ μὴ τις αὐτὸν ὄρωη, ἔπι μείζον τὰ
 τῆς ἱππορίας ἤρθη ὡς ἔδῃ ἑωρακότας ἀγα-
 γῆν τὴν ἀνδρῶν, καὶ πυνθάνεαδς τί τε ἐσι-
 τῆσθε τὰ συμεώνη παρῆ ἀνίην εἶη, καὶ ἡ το-
 σαῦτη τῆ καίρε τελῆ. ἡ ᾗ διώμνυτο, τελ-
 τῶν ἀπ' ἐκείνης ἡμέραν μηδενὸς ἀπογῆ-
 σαδς ἀπορία τῶν ἀναγκαίων, ἡ μόνον ὑδα-
 τῳ τὸν δέ, ὄψα τε κομίσει καὶ σίλια
 καὶ ὄντι ἀγῆ, καὶ τὴν θύραν ἀποκλεί-
 σατα τρέπεζαν πρὸς ἀνάμ, δειπνήσαι τε
 ταῦτῳ ἐγκελευσάμενον, τῆς θοίνης ἐμ-
 πηδῆσαι, ἰκανῶς τῆ ἀφῆξί τῆς τρεφῆς
 πλανθεῖσαν, καὶ τὰ λείψανα τῶν ἀποκο-
 μιῶν πρὸς ἀνάμ. ἀλλὰ γὰρ καὶ τῆ κλό-
 νε τῆ τὴν πρὸς ἀνάμ φωνίλιω καλασείσαν-
 τῳ πρὸς ἀνάμ ὄντι, ἡνίκα, ἡ τε βηρυ-
 τῶν, βιβλίων τε καὶ κρηπολιτῶν μάλινα,
 πεπόνθασι, ρυτῆρα τῆ χειρὶ μελεωρίζων,
 ἐτυπῆ τῶν κίωνων ἔδῃ πλείους ἀνά τὴν ἀγο-
 ραν, σῆτε βοῶν, ὀρχήσαδς ἐχέει. ἐπεὶ τῶντων
 ἐδὲν τῶνδρος ἡμῶν παρέρρον, ᾗ τέτοις πρὸς ἀνάμ
 χόλιες τὸν νῆν ἐτίθεσαν, τῆς τῶν κίωνων μὴ
 τύπων παρή. οἱ καὶ μετ' ἡ πολὺ πεπλώ-
 κασιν, ἔργον τῆ σεισμῆ γρόμενοι. πολλὰ

se gravidam esse: juraturamque se, rem
 ita se habere, ac si opus foret etiam con-
 victuram. Quod cum audisset Symeo-
 nes, assensus est, carnem se gestare di-
 cens, rem admodum fragilem atque im-
 becillam. Cumque hujus rei fama ubique
 divulgata esset, gravisque ignominia, ut
 quidem videbatur, aspersus esset Syme-
 ones, subducere e medio se cepit,
 simulans se pudore suffundi. Post-
 quam igitur dies pariendi advenisset,
 & mulier parturientium more federet
 in lecto, parturitione quidem immensos
 atque intolerabiles dolores afferens, in
 extremum vite discrimen mulierem
 adduxerat. Partus vero minime pro-
 movebatur. Cum igitur Symeones con-
 sultus illuc venisset; rogatus ab iis qui
 aderant ut precationem faceret, affir-
 mavit ille coram omnibus, mulierem
 non prius esse parituram, quam confes-
 sa esset, quisnam infantis quem in utero
 gestabat, pater fuisset. Quod cum illa
 fecisset, & verum infantis patrem no-
 minasset, statim infans erupit, veritate
 ipsa quasi obstetricante. Idem aliquan-
 do visus est introire in cubiculum me-
 reticis. Cumque januam occlusisset, so-
 lus cum sola moratus est. Ostio dein-
 de referato, cum se fuga proripuisset,
 circumspiciens undique, num quis ipsum
 videret, eo magis auxit suspicionem.
 Adeo ut ii qui illum viderant, mulie-
 rem adduxerint, & ex illa seiscitati sint,
 quid sibi vellent Symeonis ad illam in-
 gressus & tam diuturni temporis mo-
 ra. At illa juravit, se triduo ante-
 quam ille venisset, ob rerum necessa-
 riarum penuriam nihil præter aquam
 gustasse: Symeonem vero obsonia &
 cibos & vas vini ad se atulisse, obse-
 ratisque foribus mensam apposuisse,
 iussisque ut cœnaret, & dapibus se
 se exsatiaret, quippe quæ satis affli-
 cta esset inedia. Simul reliquias cibo-
 rum, qui allati fuerant, proferebat.
 Idem præterea, cum immineret terræ
 motus ille quo Phœnice maritima con-
 cussa est, & quo Berytus, & Byblus ac
 Tripolis præ reliquis urbibus vexatæ
 sunt, flagello in altum sublato, ex col-
 umnis quæ erant in foro plerasque ver-
 berare cepit, inclamans his verbis:
 state, saltandum vobis est. Et quoniam
 nihil temere aut inconsulto ab eo fie-
 bat, hi qui aderant, studiose notarunt
 columnas, quas ille prætergressus mi-
 nime verberarat. Quæ quidem haud
 multo post corruerunt terræ motu sub-

verſe. Sed & plurima alia ab eo geſta A ἢ καὶ ἕτερα πέπραχεν, ἀ καὶ πραγματείας
ſunt, quæ peculiare opus deſiderant. ἰδιαζέσης δέει).

CAP. XXXV.

*De Thoma Monacho, qui ſtultitiam pari
modo ſimulavit.*

FUIT etiam ea tempeſtate Thomas
quidam, qui in Cœle Syria idem
vivendi genus excolebat. Hic aliquan-
do Antiochiam venit, annum ſtipen-
dium accepturus ad monaſterii ſui ali-
moniam. Hoc autem ſtipendium, ex
reditibus Antiochenſis Eccleſiæ præ-
beri conſueverat. Quodam igitur die
Anaſtaſius, qui erat œconomus ejus-
dem Eccleſiæ, ſupradicto Thomæ,
quoniam frequenter ei moleſtus fue-
rat, colaphum incuſſit. Quod factum
cùm indigne ferrent qui aderant, Tho-
mas nec ſe accepturum amplius quid-
quam, nec illum daturum eſſe dixit.
Utrumque porro ita evenit, Anaſtaſio
poſtero die è vivis ſublato; Thoma
verò inter redeundum in hoſpicio in-
firmorum, quod eſt in ſuburbano
Daphnenſi, ad immortalem vitam trans-
lato. Cujus cadaver ſepultum eſt in
monumentis peregrinorum. Sed quo-
niam uno & altero poſt illum ibidem
ſepulto, corpus Thomæ ſemper ſupra
illos exſtabat: Deo ſcilicet etiam poſt
mortem illius maximum edente miracu-
lum: reliqua enim cadavera ſubmo-
vebantur longius ac repellabantur: in-
cola ſanctum virum admirati, Ephra-
mio rem nuntiant. Tum verò ſacrum
ejus corpus publica feſtivitytate ac ſolen-
ni pompa Antiochiam deportatum eſt,
& in cœmeterio honorifice deponi-
tur, cùm peſtilentem morbum qui tum
graſſabatur translatione ſua diſpulſiſſet.
Hujus diem feſtum Antiocheni ad no-
ſtraſque tempora quotannis magni-
fice celebrant. Verùm ad propoſitum
hiſtoriz ordinem revertamur.

CAP. XXXVI.

*De Mena Patriarcha, & de miraculo quod
factum eſt in puero cujusdam Hebræi.*

ANΤΗΜΟ, uti ſupra à nobis di-
ctum eſt, ex Conſtantinopolitana
ſede ejecto, Epiphanius in ejus locum
ſucceſſit. Poſt Epiphanium verò Menas
Epiſcopatum illum fortitus eſt. Cujus
temporibus miraculum quoddam con-
tingit in primis memorabile. Vetus eſt
conſuetudo Conſtantinop. ut quoties

Κεφ. λέ.

Πεὶ θαμὰ μοναχῶ, ἢ ἀπὲ ὁμοίως κρησπιωτῶ
σαλῶ.

HΝ δὲ τηνικὰ δὲ καὶ θαμὰς τόνδε δια-
θλεύων τὸν βίον, ἀνά τῷ κοίλῳ συ-
είαν, ὃς πρὸς τῷ ἀνιόχῳ γέγονε τῷ ἐπι-
τειον χορηγίαν καμιάμηνος τῆς καὶ ἀνι-
μονῆς. ἐτέτακτο ἢ ἐν τῆς ἀνιόσε ἐκκλησια-
τῆτον ὁ ἀναſταſίου ὁικονομῶν τῷ ἐκκλη-
B ſίαν, ἐπεὶ δὴ συγχρῶς αὐτὸν ἠνώχλη, τῆ γυναι-
κῆ κόρη ραπίδῆ καὶ δυσαναχθῆς ἑλπίαν τῆ
C ρίσι παρῶν, ἔφη, ἔτε αὐτὸν ἐπὶ ληθείᾳ
ἔτετὸν ἀναſταſίου δώσῃ καὶ ἀμφοτέρω
ἀναſταſίε μὴ μετ' ἡμέραν μίαν τοῦ βίου
καλασρέψαι. θαμὰ ἢ ἐν τῷ τῆς ἡμε-
των καλαγωγίᾳ ἀνά τὸ πρῶτον δάφ-
νῳ ἐν τῆ δόπορῶσῃ πρὸς τὸν ἀγῆρω με-
ταſταſίον βίον ἢ τὸν νεκρὸν ἔδειξεν ἐν τῷ
τῆ ἐπιπύδων, τάφοις. ἐπεὶ δὴ ἢ ἕως καὶ δε-
τέρω τεθείῳ, ὑπέδειξεν αὐτοῖν τὸ ἀπὲ σῶμα
C γέγονε, μέγιστον θαμὰ τῆ θεῆ, καὶ ἢ θάνα-
τον αὐτὸν ἀναδεικνύει. ἀπεπέμποιον ἢ
μακρὸν ἀποκρυφῶν, θαμὰσάντες τῷ
ἀγῶν, ἐφραμῶ διαγέλλησι. καὶ ἢ δι-
μολεῖς ἀγρωχίας, καὶ πομπῆς, μελα-
μί(ε) ὁ παναγιῶ ἀπὲ νεκρὸς ἀνά τῷ
ἀνιόχῳ, ἐν τε τῷ κοιμηθῆναι τιμάται, τῷ
τηνικὰ Φοιήσασα λημῶν νόσον τῷ
μελαθῆσῃ πάσας. ἔξ τῷ ἐτήσιον ἔορτῳ
μέγιστος ἢ μὲν παῖδες ἀνιόχων μεγαλο-
πρεπῶς ἀγῶν. ἀλλ' ἢ τὸ πρῶτον ἢ
D τῆ λόγῃ τῷ ῥύμῃ μελαγάγαμῃ.

Κεφ. λς.

Πεὶ μὲν ἢ αὐτεῖς ἢ ἢ γρηγορῶν τῷ πλαιῶν θα-
ματῶ εἰς τὸ ἢ ἢραμῶ παμδιῶ.

AΝΤΙΜΕ ἄς μοι λέλελαι, τῆ θεῶν τῆ
βασιλῶ ἐκβέβλημεν, ἢ πρῶ-
νῶ τῷ ἢσκοπῶ διαδέχε). μελὰ ἢ
αὐ ἢφάνιον μῆνας, ἐφ' ἢ καὶ θαμὰ γέ-
γονε λόγῃ πολλῶ ἄξιον. ἐθῶ παλαιῶν βε-
λε) ἀνά τὴν βασιλῶσαν, ὅτ' ἀν πολὺ τῷ

χεῖμα τῶν ἀγίων μελῶν τῆ ἀρεῆς σὺ
 μάθ' χειρὶ τῆ θεῆ ἡμῶν ἐναπομένει,
 παῖδας ἀφθόρους μελαπέμπεις γίνεσθαι
 παρὰ τῶν ἐς χαμαιδιδασκαλίας φοιτῶντων,
 καὶ ταῦτα καλεσθῆναι. ὅπερ ἐπειδὴ γέγονεν,
 ἡλίοθ' ἡμῶν τῶν παίδων ὑαλουργεῖ παῖς, ἐξερῆς
 τὴν δόξαν ὅς τοῖς γονδοῖσι τὴν αἰτίαν τῆς
 βραδύτητος πυνθανομένοις, ἀνείπε τὸ γε-
 γονός, καὶ ὅπερ ἀποφαγὼν σὺ τοῖς ἄλ-
 λοις παισὶν εἶπ'· ὁ δ' ἦ φύσας, θυμωθεὶς καὶ
 μινύσας, ἐν τῷ πηγῆ τῶν ἀνδράκων ἐνθα
 τὴν ὑαλον ἐμόρφε, τὸν παῖδα καθήσιν
 ἀνάβας. ὡς δ' τὸν παῖδα ἡ μήτηρ ζήσ-
 σα, εὐρέειν σὺν ἰσχυε, πανάλαχ' τῆς πόλεως
 ἢ πεινωμένη, καὶ λυγίον κοκκυσαῖ καὶ τρι-
 ταῖα παρὰ τὴν θύραν τῆ ἐργασίης τάν-
 δρος ἐσῶσα, ὀνομασί ἀνεκάλε τὸν παῖδα,
 τοῖς θρήνοις σαρατηομένη. ὁ δ' τῆς Φωνῆς
 τῆς μητρὸς συνείς, ἐν τῆ πηγῆως ἀνλαπε-
 κενέλο. ἡ δὲ τὰς θύρας διαλεμῶσα, εἰσω
 τε γρομένη, ὄρα τὸν παῖδα τῶν ἀνδρά-
 κων μέσον ἐσῶσα, τῆ πυρὸς αὐτὸν μὴ παρ-
 ἀψαθῆ. ὅς ἀνερωῶμεν ὅπως ἀπα-
 θῆς μεμεινῆκε, γυναῖκα ἐφη, πορφυρεῶν
 ἀμπεχομένῳ ἐδῆτα συχνὰ φοιτῶσαν
 παρ' αὐτὸν, ὑδωρ ὀρέγειν, καὶ τέτω ὄδῳ πλη-
 σιάζοντας τῶν ἀνδράκων καλιδνάζην, σίλι-
 ζην τε αὐτὸν ὁσάκις πενωῖ. ὅπερ ἐπειδὴ ἐς
 ἰεσνιανὸν ἠέχθη, τὸν μὲν παῖδα καὶ τὴν
 μητέρα τῷ λείρω τῆς παλιγενεσίας Φωλι-
 δέλης ἐκλήρωσε. τὸν δ' φύσαντα, σὺν ἀνα-
 χόρμῳν χριστιανοῖς ἀναεῖθ' ἡμῶν, ἐν συ-
 καῖς ὡς παιδοφόνον ἀνεσκολόπισε. ταῦτα
 μὴν τῆδε γέγονε.

Κεφ. λζ.

Τίς κατ' ἐκείνο καιρὸν τῶν μεγάλων πόλεων ἐπίσκοποι.

ΜΕτὰ δὲ μνητῶν εὐύχιος ἐς τὸν θεόν
 ἀνεῖσιν. ἀνά δ' τὰ ἱεροσόλυμα, μὲν
 μαρτύριον. Καλέσι τὸν θεόν διαδέχε-
 ἡλίας τε μὲν τῆτον. πῶς τε αὖ, καὶ μετ'
 ἐκείνον μακαρίου, ἐπὶ βασιλέως προσω-
 καμῆς, ὡς ἐξῶθη τῆς οἰκίας κατ' ἐδρας.
 ἔφασκον γὰρ αὐτὸν τὰ ὠριγένεος πρῆσθῆναι
 δόγματα, μετ' ὃν τὴν ἐπισκοπὴν εὐσόχιος
 διεξέτατο· μὲν δ' τὴν ἐκβολὴν θεοδοσίε ὡς

A ex sacris partibus immaculati corporis
 Christi Dei nostri, magnus numerus
 superfuert, pueri impuberes ex iis qui
 Grammaticorum scholas frequentant,
 evocentur, qui eas manducant: Id
 igitur eo tempore cum accidisset, unā
 cum aliis pueris convocatus est filius
 vittrarii cujusdam, qui secta erat Judæus.
 Hic puer parentibus causam moræ ex
 ipso sciscitantibus, id quod factum fue-
 rat, exposuit, & quid ipse unā cum re-
 liquis pueris degustasset. Pater ira atq;
 indignatione succensus, illico filium
 correptum in fornacē ardentem con-
 jicit, in qua vitrum formare consueve-
 rat. Mater verò puerum queritans,
 cum reperire non posset, per totam ur-
 bem circuibat, plorans atque ejulans.
 Tertio demum die ad ostium officinæ
 mariti sui stans, filium nominatim in-
 clamare cœpit, flens ac se ipsam lace-
 rans. Tum puer agnita matris voce,
 ei respondit ex fornace. Statimq; ma-
 ter perfractis foribus introgressa, pue-
 rum inter carbones stantem videt,
 quem ignis nullatenus ambusserat.
 Qui postea interrogatus, quonam mo-
 do illæsus permanisset, mulierem
 quandam purpurea indutam veste cre-
 bro ad ipsum ventitasse dixit, & aquam
 ipsi portexisse, & carbones qui juxta
 ipsum erant, restinxisse. Cibum quoq;
 esurienti præbuisse. Quæ cum nuntia-
 ta essent Justiniano, Imperator puerum
 simul ac matrem regenerationis lava-
 cro initiatos, clero adscripsit. Patrem
 verò Christianæ religionis sacramen-
 ta percipere penitus recusantem, tan-
 quam proprii filii interfectorem, in
 Sycensi suburbio cruci suffigi præcepit.
 Et hæc quidem ita evenerunt.

CAP. XXXVII.

Quinam eo tempore fuerint maximarum ur-
 bium Episcopi.

POST Menam Eutychius Pontifica-
 lem sedem Constantinopoli obti-
 nuit. Hierosolymis verò post Marty-
 rium Salustius in ejus locum successit.
 Post hunc Helias, post Heliam Petrus,
 Post Petrum Macarius ejusdem urbis
 Episcopatum suscepit, cum Imperator
 electionem ejus nondum comprobaf-
 set. Hic postea sua sede expulsus est,
 propterea quod Origenis dogmata af-
 ferere dicebatur. Post hunc igitur Eu-
 stochius Episcopalem sedem sortitus
 est. Alexandria verò pulso, ut supra

Fff ij

relatum est Theodosio, Zoilus ad Episcopatum promotus est. Quo ad predecessores suos adjuncto, Apolinaris sedem illam regendam suscepit. Jam verò Antiochiæ post Ephraemium Dominus eius loci Ecclesiam gubernavit.

αεροδεδηγηται, Ἐπίσκοπος τῆς ἀλεξανδρέων (ζώϊλ) ἀναδείκνυται καὶ τοῖς ἀπολιναρίσιν ἠγνισαμένοις αεροδεδένηται, ἀπολιναρίσιν τὴν καθέδραν ἐγχαιεῖται. μετ' ἡφραεμμίου δομνίνου τὸν ἀντιοχείας πιστεύεται θενοί.

CAP. XXXVIII.

De sancta & universali Synodo quinta, & quæ ob causam congregata sit.

PORRO dum Vigilus quidem Romanæ urbis, Constantinopolitanæ verò Menas primùm ac deinde Eutychius Episcopatum gererent: Et Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apolinaris, Antiochenæ autem Dominus: Hierosolymitanæ verò præflet Eustochius, quinta synodus à Justiniano convocata est hanc ob causam. Cum Origenis dogmatum assertores in monasteriis Palæstinæ, sed præcipuè in ea quæ dicitur Nova Laura quotidie invalerent, Eustochius omni studio in id incubuit, ut eos expelleret. Cum igitur ad Novam Lauram se contulisset, eos inde eiecit, procul amandans, tanquam communem hominum perniciem. At illi varia in loca dispersi, multos suis partibus adjunxerunt. Horum patrocinium suscepit Theodorus, cognomento Alcidas, Episcopus quidem Cæsareæ quæ caput est provincie Cappadociæ, sed qui cum Justiniano assidue versabatur, eique fidus erat imprimis ac perutilis. Cum ergo iste palatium conturbaret, & id quod ab Eustochio gestum erat, meram impietatem atque injustitiam vocaret, missi sunt Constantinopolim ab Eustochio, Rufus Abbas monasterii Theodosii, & Conon Abbas monasterii Sabæ: qui tum virtutis suæ causa, tum ob monasteria quibus præerant, principem locum inter Solitarios obtinebant. Venērunt unà cum illis etiam alii, dignitate haud multo inferiores. Et hi quidem de Origene imprimis, & de Evagrìo ac Didymo agere instituerunt. Theodorus autem Cappadox, cum eos aliò vellet traducere, causam Theodori Mopsuestiæ Episcopi, & Theodoriti atque Ibae in medium produxit: Deo scilicet optimo maximo ita rem omnem optime disponente, ut hinc & inde profana omnia penitus eicerentur. Prima igitur quaestione proposita, utrum liceret mortuos anathemati subijcere:

Κεφ. λή.

πειρὶ τῆς ἀγίας ἐκκλησιαστικῆς συνέλευσης, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν συνήθη.

TΗΣ προεβύσεως μὴν ἐν ρώμῃς ἠγεμὼνε βυγιλίε. τῆς ἡγείας πρῶτα μὲν μινά, εἶτ' εὐτυχίε. τῆς ἡγείας ἀπολιναρίε, καὶ τῆς ἀντιοχείας δομνίνε, ἱεροσολυμιαν τε εὐσοχίε, τὴν πᾶν τὴν μελαπέμεπεία συνόδον ἰσχυριανὸς ἐξ αἰτίας τοιαύταις. εὐτυχιῶ, καλακερδίνων καὶ μάλισα οἱ τὴν λαμμένη νεὰ λαύρα τῶν τὰ ὠρηνέας πρῶτος βουδόνων δόγματι, πᾶσαν ἐδέξο ἀπεδῶν τέτρε ἀπελάσαι. καὶ καλακερδίνων τὴν ἀπὸ τὴν νεὰν λαύραν, ἀπαντας ἐκ ἐβελήε, ἀπὸ ἀγνηκωνά μακροὺν ἐκδιώξας. οἱ ἑσπασσέντες ἡρόμμοι, πολλὰς ῥοίσι ἀπεσπῆσαν. τέτων ὑπερήσαστε θεόδωρο οἱ ἐκκλησίαν ἀσκησῶν, ἐπίσκοπος μὲν τῆς καίσαρεῶ, ἡ ἀπεκαθήται τὸ καππαδοκῶν ἐκτοῖς ἰσχυριανὸς ἀπεροδεδόνων, πιστός τε ἡ καθεσῶν, καὶ ἐς τὰ μάλισα ἐπιήθει. κληρονομήσει τὸν βασιλεῖα, καὶ πᾶσαν ἀσκητικὴν καὶ ἀθεμιτικὴν τὸ πρᾶγμα καλοῦται, ἐβελήε ἀπερὸς τὴν βασιλεῖα πόλιν ἀπερὸς εὐσοχίε, ῥεφῶ ἡγεμῶνε τῆς θεοδωρῶν μονῆς, καὶ κόνων τῆς σάβα, τὰ πρῶτα τῆς ἐρήμῃς φέρηνε, ἐκ τε τῆς οἰκείας ἀξίωσης, καὶ ὠν ἡγεμῶνε φερηνεσιανῶν. γενοῦσα δὲ συνάσει καὶ ἑτέροι, ἐ πολλὰ τῆς ἀξίας ἀπὸ λεπτόμοι καὶ ἐτοι μὲν τὰ καὶ τὸν ὠρηνέων πρῶτος οἰκῶν, καὶ ἐναγρη, καὶ δίδυμον. θεόδωρο δὲ οἱ καππαδοκῆς ἐτέρωδε τέτρε ἀφελήε ἐβελήε, ἐπεισάγει τὰ καλὰ θεόδωρον τὸν μοψουστίας, καὶ θεοδωρῶν, καὶ ἔσαν τὸ παρακαθῶν θεοδωρῶν καλῶς οἰκονομήσανται, ἵν' ἐκείθεν ἐντεδῶν τὰ βεβήλα ἐξωδῶν. ἀπὸ τῆς τοίνυν κινήσεως ἡρομῆε, εἰ δὲ οἱ οὐδὲν τέλει ἀληκότας ἀναδέμασι ἀβελήε τῆμα.

διτύχιος παρὼν τῷ θείαν ἐς ἀκρον ἔξησ-
 κημιρῶ γραφῶν, ἐσέπ ζῶντι μινῶ, ἐδὲ
 τῷ διαφανῶν ὧν. ταῖς γὰρ ἀποκρίσεσι τῶ ἀ-
 μασιῶς Ἰησοῦς διηκονεῖτο, διαρρήδην εἶ-
 πεν, οὐκ ἐν φρονηματι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν
 καὶ φρονηματι τῶς ἀλιθῶν ἐκείνως, μὴ
 δὲ βελήσεται δὲ εἰδῶς ἐπεὶ καὶ ἰωσίας ὁ βα-
 σιλδὸς, ἐ τῶς ζῶντας ἱερέας τῷ δαιμόνων
 πάλαι μόνον καὶ σφάζεν, ἀλλὰ καὶ τῷ
 πρὸ πολλῶς τετηνηκῶν τὰς θήκας ἀνῶρυξ.
 τὸ πρὸς ἐπὶ ἁπάσι ἐδόξε λελέχθαι ὅπως
 καὶ ἱεσνιανὸς ἐργακῶς, ἐς τὸν τῆς βασιλδὸς
 αὐτὸν ἀνεβίβασε θρόνον, ὡς ἀνάπκα μη-
 νῶ τελεθῆσαι τῶ. βιγίλιος μὴ ἐν ἐργα-
 φως σιωτῶν σιωτῶν ἐν ἐχ' εἰλετο πυ-
 λῶν ἱεσνιανῶ τῆς ἀλιθῶν σιωτῶν,
 πῶσι πρὸ θεοδῶρος, καὶ ὧν θεοδῶριος κα-
 τὰ κυρίλλου καὶ τῶν δώδεκα ἀπὸ κεφαλαί-
 ων εἰρηκῶ, καὶ τῆς λεγομένης Ἐπιστολῆς ἱεῶ,
 τῶ πρὸς μάρτυ τὸν πέρσον, ἀναγνωτῶσαν
 πολλῶν ῥήσεων θεοδῶρος καὶ θεοδῶριος, δὲ
 τῶ ἱεῶ καὶ πάλαι θεοδῶριος κατεκέ-
 κητο, καὶ ἐκ τῶν ἱεῶν ἀπληκῶ δέλτων,
 καὶ ὡς μὲν θάνατον δέοι τῶς αἰρετικῶς κατὰ
 κειμῶς θεοδῶρον μὴ ἀπάσαις τὸ δὴ λε-
 γόμενον ἀναθεματίζουσι, καὶ τὰ εἰρημῶνα
 θεοδῶριος καὶ τῶν δύο καὶ δεκα κεφαλαί-
 ων κυρίλλου, καὶ τῶ ὀρθῶς πίσεως, καὶ τῶ ἐ-
 πιστολῶ ἱεῶ, τὴν πρὸς μάρτυ τὸν πέρσον,
 φῆσαντες ταῦτα τὰ ῥήματα. Ἐ μεγάλα
 θεῶ καὶ ζῶντι ἡμῶν ἰησοῦς χριστῶ καὶ τὴν ἐν
 τοῖς διαγγελίοις ὡς ἀπολλῶ, καὶ μετ' ἕτερα.
 κατὰ κρινομεν ἱεῶ ἀναθεματίζουσι πρὸς τοῖς
 ἄλλοις ἁπάσιν αἰρετικοῖς τοῖς κατὰ κριτῶσι
 καὶ ἀναθεματίζουσι ὡς τῶν εἰρημῶν ἀ-
 γίων τεσάρων σιωτῶν, καὶ διὰ τῆς ἀγίας
 καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἡ θεο-
 δῶρον τὸν λεγόμενον ἐπίσκοπον μοψεσίας,
 καὶ τὰ ἀσεβῆ ἀπὸ συγγραμματα,
 καὶ τὰ ἀσεβῶς συγγραφέντα ὡς θεοδῶρι-
 ος κατὰ τῆς ὀρθῶς πίσεως, καὶ τῶν δώδεκα
 κεφαλαίων τῶ ἐν ἀγίοις κυρίλλου, καὶ τῆς ἐν
 ἐφέσω ἀγίας πρώτης σιωτῶν, καὶ ὅσα ὑπὸ
 συνηγορίας θεοδῶρος ἡ νεσοῖς ἀπὸ γέ-
 γραπται καὶ πρὸς τέτοις ἀναθεματ-
 ζομεν, καὶ τὴν ἀσεβῆ Ἐπιστολὴν τὴν λε-
 γομένην παρὰ ἱεῶ γεγραφῆται

A Euty chius qui illic aderat, in factis scri-
 pturis apperime exercitatus, superstitio
 adhuc Mena, nondum valde illustris,
 erat enim etiam tum Apocrifarius E-
 piscopi Amasenorum : Cū eos qui
 congregati erant, tanquam solertior,
 per contemptum adspexisset, aperte
 dixit, quæstionem illam deliberatione
 non egere. Quandoquidem Jofias
 Rex Sacerdotes dæmonum non modò
 vivos interfecisset: sed & eorum qui
 diu antea mortui fuerant, sepulchra ef-
 fodisset. Atque hoc ab Eutychio aptif-
 sime dictum esse, cuncti qui aderant
 censuerunt. Quod cū Justinianus
 intellexisset, Euty chium paulo post ad
 Pontificalem urbis regiæ sedem pro-
 movit, Mena ex vivis sublato. Potro
 Vigilus per litteras quidem consensit;
 Concilio tamen interesse noluit. Con-
 gregatà igitur synodo, cū Justinianus
 Epitcopos interrogasset quid sentirent
 de Theodoro, & de his quæ Theodori-
 tus contra Cyrillū & contra duodecim
 ejus Capitula scripserat: Quid item de
 Epistola quæ dicitur Iba ad Marim Per-
 sam: postquam multa loca ex libris
 Theodori ac Theodoriti recitata essent
 ostensumque præterea esset, Theodo-
 rum jampridem condemnatum fuisse,
 nomenque ejus ex factis diptychis ex-
 punctum, & hæreticos etiam post mor-
 tem condemnandos esse: omnes uno
 consensu Theodorum quidem iptum
 anathematizarunt; Theodoriti vero
 Scripta adversus duodecim Cyrilli Ca-
 pitula & adversus rectam fidem; Iba
 quoque Epistolam ad Marim Persam
 sub anathemate damnarunt, his ver-
 bis usi. Cū magnus Deus & Serva-
 tor noster Jesus Christus juxta parabola
 Evangelii & cætera. Et paulo post.
 Condemnamus verò & anathemati-
 zamus præter reliquos hæreticos, qui
 condemnati & anathematizati sunt à
 supra memoratis quatuor sacrosanctis
 synodis, & à sancta Catholica & Apo-
 stolica Ecclesia, Theodorum quoque
 eum qui dicitur Episcopus Mopluestix,
 & impia ejusdem scripta: Ea item quæ
 à Theodorito impie conscripta sunt
 contra rectam fidem & contra duode-
 cim Capitula sancti Cyrilli & contra sa-
 crofanctam primam synodum Ephesi-
 nam: Cuncta denique quæ ab eodem
 Theodorito pro defensione Theodo-
 ri ac Nestorii scripta sunt. Anathema-
 tizamus præterea impiam illam Epi-
 stolam, quæ ab Iba scripta esse dicitur

ad Marim Persam. Et aliquanto post exposuerunt quatuordecim capita de re-
cta ac sincera fide. Et hæc quidem pro-
cesserunt in hunc modum. Cum autem
libelli ab Eulogio, Conone, Cyriaco &
Pancratio Monachis, dati essent con-
tra dogmata Origenis Adamantii, &
contra eos qui impietatem atque erro-
res illius sequebantur, de his Justinianus
synodum quæ congregata erat consu-
luit, subiecto Epistolæ suæ exemplari
ejusdem libelli, & us quæ ad Vigilium
his de rebus scripserat. Ex quibus omni-
bus deprehendere licet, id studium fu-
isse Origeni, ut Apostolicorum dogma-
tum simplicitatem, Gentilium & Ma-
nichæorum lolio repletet. Mistâ est
igitur relatio à prædicta synodo ad Ju-
stinianum, post acclamationes quas
contra Origenem & ejusdem cum illo
erroris Sectatores congesserant: cujus
pars sic habet. Cum animum possideas
cælestis nobilitatis participem, Chri-
stianissime Imperator. Et Paulo post.
Fugimus itaque, fugimus istam doctri-
nam. Neque enim novimus alienorum
vocem. Et illum tanquam furem ac la-
tronem, Anathematis laqueis firmè
constriatum, procul à sacris septis eje-
cimus. Et post aliquanta. Eorum verò
quæ à nobis gesta sunt vim ac virtutem,
ex eorundem lectione cognoscetis. His
adjunxerunt etiam capita, quæ-
cunque Origenis sectatores profiteri à
Magistris suis didicerunt: ex quibus
tum consensus eorum, tum dissensio,
ac multiplex & multifidus error depre-
henditur. In his quintum caput erat,
continens blasphemias quas privati
quidam ex Nova Laura protulerant,
quod sic habet. Theodorus Ascidas
Cappadox dixit. Quando nunc Apo-
stoli & Martyres miracula efficiunt &
in tanto honore sunt, nisi in resurre-
ctione æquales fuerint Christo, qualis
tandem eorum resurrectio futura est?
Retulerunt etiam iidem Patres multas
alias Didymi, Evagrii ac Theodori
blasphemias, quas studiose admodum
ex eorum libris excerpterant. Cæterum
post hanc synodum aliquanto
temporis spatio elapso, Euty chius qui-
dem ex Pontificali sede urbis regiæ ex-
pulsus est: Joannes verò in ejus locum
subrogatus. Ortus hic erat ex Sirimi,
qui vicus est Cynegicæ regionis in ter-
ritorio Antiocheni.

Ἀπὸ τῶν μάρτυρων τὸν πῆρσον καὶ μέγιστα, ὅτι ἐπι-
τέσσαρα καὶ δέκα κεφάλαια περὶ τῶν ὁρθῶν καὶ ἁ-
μωμῶν πῆρσον, καὶ ταῦτα μὴ ἔως πῆρσον ἔ-
ρηκει. ἐκ λιβέλλων ἧ ἐπιδομῶν πρὸς δι-
όνη, κόνωνος, κυριακῆς, καὶ παγκρατίου μονα-
χῶν τῶν ὀρεινῶν, καὶ ἁδαμαντίου δόματι-
ου καὶ τῶν ἐπομῶν τῆ τέτις δυοσεβεία καὶ πῆρσον
πυρθάνε) ἰερωανός τ' ἀλιθεΐσης συν-
ῶν τῆ τέτων, συζύξας ὅτι λιβέλλας τὸ ἴσον
τὰρ ὅτι πρὸς βιγίλιον περὶ τέτων ἐπεσα-
μῆρα. Ἐξ ὧν ἀπ' αὐτῶν ἐστὶν ἐλεῖν, ὅπως ἐπεσα-
μῆρα τῶν ὀρεινῶν ἐλλωικῶν καὶ μοναχικῶν ἁ-
ζανίων ἐμπλήσασθαι τὸν δόσολογῶν δόματι-
ου τὸ λῆθον. ἀναφορὰ τοίνυν γέγονε πρὸς ἰε-
ρωανόν περὶ τῆ συνόδου καὶ τῶν ἁρμοσῶν
αὐτῆς ἐκδοσῆς καὶ ὀριγῶν καὶ τῶν τὰ αὐτῶν
κάνων πεπλανημένων ὧν ἐνία τέτοις ἐλεῖν τῶν
ρήμασι. τ' ἀναθεν ἐν ἁγίαις μετέχουσιν κα-
τημένῳ τὴν ψυχὴν χριστιανικώτατε βασι-
λεῦ καὶ μετ' ἕτερας εὐνογοῦν τῶν ἐφ' ἡμῶν
ταύτων. καὶ γινώσκουσιν τῶν ἀλλοτρῶν τῶν
φωνῶν, καὶ ὡς κλέπτου, καὶ ὡς ληστῆν τὸν τοῦτο
τοῖς ἁναθέμασι βροχοῖς ἀσφαλῶς, πε-
ρισφίγγουσι, τῶν ἱερῶν ἐξω περὶ ἐδῶν ἀπ-
βαλόμεθα καὶ μετ' ὀλίγα. τῶν ἧ παρ' ἡμῶν πε-
περῶν διατ' ἐπ' αὐτοῖς ἀναγνώσεως ἀπ-
δετὴν δύναμιν. τέτοις συνεξέδωξαν καὶ τὰ
κεφάλαια τὰ ὅσα προσέθεν οἱ τὰ ὀριγῶν
δοξάζουσις ἐδιδάχθησαν, δηλοῦν τὰς τι-
συμφωνίας αὐτῶν, ἀτὰρ ὅτι τὰς διαφορίας
τὴν πολυχερῆ τέτων πλάνω. ἐν τέτοις ἐπι-
πέμπτον κεφάλαιον τῶν βλασφημιῶν ἐστὶν
ἀπὸ ἰδικῶν προσώπων τ' καλεμῆνης καὶ λα-
ρας, ἔχον ὡς θεόδωρον ὁσασκιδῶς ὁ καππα-
δόκης, εἶπεν. εἰ νὴ οἱ δόσολογοὶ καὶ οἱ μαρτυρο-
δαυματεργῶν, καὶ ἐν τῆ ὁσασκιδῶν τῆ παρ-
τῶ χριστῶ, ποία δόσολογῶν αἰσῶν αὐτοῖς ἐπι-
νυέχθησαν αὐτοῖς καὶ διδύμε, καὶ εὐαγγελί-
θεόδωρος ἕτεροι πολλοὶ βλασφημῶν αἰμα-
σσοδαίως τὰ περὶ τέτων ἐπιλεξαμένοι. καὶ
τοίνυν ταῦτι τὴν συνόδον χερῶν πρὸς ἐπ-
μέσω διασάλῳ, ἐλύχῳ μὴ ἐν ἐλεῖν, καὶ
ιωάννης ἧ τῶ ἱρόνω τ' κωνσταντινουπόλεως ἐπι-
κλησίας ἀντιστάγει, ὅτι τὰ σπῆρμι. καὶ
μητ' αὐτῆ ἐν τῆ κυνηγικῆ κειμένη τ' ἀποχρῶν
χόρας.

A

Κεφ. λθ'.

CAP. XXXIX.

Quomodo Justinianus à recta fide desciscens, corpus Domini incorruptibile assernit.

Οἱ ἑστανὸς τῶν ὁρίων πικραταί, ἀφ' ὧν τὸ κυεῖν τὸ Σωματικόν ἐστίν.

ΤΗΝΚΑΘΑ Οἰκιστῶν τῆς ὀρθῆς λεωφόρου τῶν δογμάτων ἐκτραπείς, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῖς δόξολογοῖς καὶ τοῖς πατέρασιν ἀτραπὸν βαδίσας, ἀκάνθους καὶ τριβόλους ἀπέπιπικεν. ὧν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐμπλήσαι βεληθεῖς, τὸ σκοπεῖ δὴμαρτε, ἔκκει τὴν βασιλικὴν ὁδὸν ἀρρήτοις θρησκόις κἀσφαλισαμένη, ὡς ἀνὴρ φονδύται ἐπὶς πηδήσασιν ὡς τείχῳ κεκλιμένῳ καὶ φερίμῳ ὡσμῶν, τῆς ἀσφαλείας πληρώσας τὴν ἀσφάλειαν. τὴν μὲν ἐν πρῶτῳ ἔσαν ῥώμῃ μετὰ Βιγίλιον, ἰωάννην ἔκκατελίαν Ἐπισκοπὴν ἔχον, τὴν δὲ νέαν, ἰωάννην ἔκκατὸν σιρήμιον, καὶ τὴν ἀλεξανδρείαν, δόστωαίς, τὴν θεοπολίτῃ ἀναστασίῳ μετὰ δόμνιον Ἐπισκοπὴν ἔχον, καὶ τὴν ἱεροσολύμων μακαρίαν, αὐτῆς δόστωαίς τῶν οἰκείων θρόνων. ἐπὶ ὡσμῶν καὶ δίδυμον καὶ διάγειον ἀναθεματίκε, μετὰ τὴν δόστωαίς κατάρσει, τὸ καλέμνον πρὸς ῥωμαίων ἰδικτὸν γράφι, ἐν ᾧ ἀσφαρὸν τὸ σῶμα τῆς κυρίας κεκλήκε, καὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἀδιαλετῶν παθῶν ἀνεπέδεικτον, ἕως λέγων τὸν κύριον πρὸς πάθους φαγεῖν, ὡσπερ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐφαγε, μηδεμίαν τρεπὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἔξ αὐτῆς τῆς ἐν μήτρα διαπλάσεως, μὴ δὲ ἐν τοῖς ἐκαστοῖς καὶ φυσικοῖς πάθεσι, μὴ δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὸ παναγὸν σῶμα ἔκκατὸν δεξαμένη οἷς συνανῆν τὸς ἐκαστῆν ἱερέα κατὼς ἡγάγε. πάντες μὲν ἐν ἐκαστῶν τὸν ἀντιοχείας Ἐπισκοπὸν καραδοκεῖν εἰπόντες, τὴν πρῶτὴν πῆραν ἀπεκρέσαντο.

EODEM tempore Justinianus à recta Catholicorum dogmatum via defleclens, & tramitem ingressus quē nec Apostoli nec Patres vestigiis suis triverant, in spinas ac tribulos delapsus est. Quibus cū Ecclesiam quoque replere voluisset, voti sui compos fieri nunquam potuit, cū Dominus regiam viam firmissimis septis muniisset, ne sicarii ac latrones in eam insilire possent, tanquam pariete inclinato & maceria depulsa. Atque hoc modo impletum est id quod prædictum fuerat à Propheta. Joanne igitur qui & Cætilinus dictus est, post mortem Vigilii Episcopatum Romanæ urbis administrante; Constantinopolitanam autem Ecclesiam regente Joanne altero cui patria fuit Sirimis: & Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apollinare, Antiochenæ verò post Dominum præfidente Anastasio. Macario denique Hierosolymitanæ Ecclesiæ sacerdotium possidente, atque in pristinam sedem restituto, cū post depositionem Eustochii, Origenem, Didymum atque Evagrium sub Anathemate damnasset: Justinianus scripsit id quod Romani Edictum vocant. In quo corpus Domini incorruptibile appellat, & naturalium atque inculpabilium affectionum capax fuisse negat: Dominum ante Passionem eodem modo comedisse dicens quo post Passionem comedit, cū sacrosanctum ejus Corpus jam inde ex quo in utero formatum est, nullam conversionem aut mutationem nec in voluntariis & naturalibus perpeffionibus, nec post resurrectionem accepisset. Porro Justinianus omnes ubique Episcopos per vim cogere instituit, ut huic opinioni assentirentur. Sed cū universi sententiam Anastasii Antiochenis Episcopi expectare se respondissent, primum Imperatoris impetum declinarunt.

Κεφ. μ'.

CAP. XL.

Περὶ ἀναστασίας ἀρχιεπισκόπου ἀντιοχείας.

De Anastasio Archiepiscopo Antiochia.

Ἡ δὲ ἀναστάσιος, τὰ μὲν θεῖα ἐς τὰ μάλα λόγιος ἀκριβῆς ἔχει τρεπὴς καὶ τὴν

PORRO iste Anastasius, vir fuit tum in divinis litteris admodum eruditus, tum in moribus & in vivendi ratione ac-

curatissimus: adeo ut res etiam levissimas observaret, nec à constantia & firmitate unquam defleceret, ne dum in magni momenti rebus & quæ ad Deum spectarent. Mores autem suos ita temperaverat, ut neque adeundi & alloquendi ipsum facilitas expositum illum redderet iis quibus minime oportebat: Nec severitas & inclementia inaccessibilem eum præstaret juri atque rationi. Et in seriis quidem colloquiis, aures ei patentes & lingua profluens erat: & quæstiones propositas prudenter & argute dissolvebat. In sermonibus autem ineptis ac superfluis, aures quidem penitus oclusas habebat, linguam vero quasi freno quodam comprimebat: ita ut orationem ratio metiretur, & silentium omni oratione præstantius esset. Hunc igitur, tanquam inexpugnabilem murum, omni machinarum genere oppugnare adortus est Justinianus: id scilicet secum ipse cogitans, se si hoc propugnaculum subruisset, urbem posthæc nullo negotio capturum esse, & rectæ fidei doctrinam in servitutem redacturum: denique oves Christi captivas abducturum esse. Anastasius verò divina quadam animi celsitudine, adeo supra Imperatorem se se extulit, quippe qui fundatus esset supra firmam petram: ut missa ad Justinianum relatione, palàm ei contradixerit, & manifestissimè simulac disertissime in eadè relatione ei demonstraverit, corpus Domini in perpeffionibus naturalibus & quæ in reprehensionem non cadunt, corruptioni obnoxium fuisse, atque ita divinos Apostolos & sanctos Patres sensisse, ac posteris tradidisse. Eadem quoque rescripsit ad Monachos primæ ac secundæ Syriæ, qui ipsum consuluerant: cunctorum animos confirmans, & ad subeundum certamen præparans, & quotidie in Ecclesia recitans verba illa ab electionis vase prolata: si quis vobis evangelizaverit præter id quod accepistis, quamvis Angelus ex cælo fuerit, anathema sit. Quæ cum universi animo perpenderent, paucis exceptis, exemplum ejus secuti sunt. Scripta est etiam ab eodem Anastasio oratio ad Antiochenos, qua illis vale dicebat, cum accepisset Justinianum velle ipsum in exilium mittere. Quam quidem orationem meritò quis admiraretur, tum ob verborum elegantiam, tum ob copiam sententiarum, tum denique ob frequentia sacra Scripturæ

διαλέων ὡς καὶ τοῖς λίαν ἡλιόσις ἔπιπλεον, καὶ μηδ' αὖτε δὲ σαθεῖς καὶ παρεξίεναι, μήπ' γε ἢ τῶν καιριῶν καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον ἀναφερομένων ἔτω τὸ ἴδιον ἐπέκρατο, ὡς μηδ' ἐπὶ δὲ προσόδοι καὶ δὲ ἐνέκτω, δὲ ἐπιβάλλον τοῖς μὴ κατὰ σιν εἶναι, μηδ' ἐπὶ αὐσηρῶν τε καὶ ἀφροῦ δυσπρόσιτον ἐς τὰ θεῖα καθεστάναι. ἐν μὲν ἐν τοῖς περὶ αἰῶνι, ἐτοιμῶν ἡ τὰ ἄλλα, καὶ τὴν γλῶσσαν ἔνδον, ἐν δὲ τοῖς παύσει διαλύων. ἐν ἢ τοῖς παρέργοις, τὰ μὲν ὅσα τέλειον ἀποκλείσει τὴν ἢ γλῶσσαν χαλινὸς ἐπέχεν, ὡς καὶ τὸν λόγον, ἡ γὰρ ῥυθμίζεσθαι, καὶ τὴν σιωπὴν κρείττα λόγῳ καθεστάναι. τὰ τῶ ὡσπερ τινὲν ἀσάλωτῶ πύργῳ ὁ ἰουστινιανὸς προσέειπε παύσειας μηχανὰς ἔπισησας, ἐνωσὶν εἰ τὸν καλοῦσαι, πόνῳ ἔδειξεν ἡ δὲ ἡσται τὴν πόλιν ἐλεῖν, ἀνδραποδοῦσαι τὰ ὄρθ' αὐτῶν δογμάτων, καὶ αἰχμαλωτὰ λαβεῖν τὰ πρὸ βάλαι τὸ χεῖρ. ὁ δὲ εἰς τοσούτον ὑπερήρητη τῶ θεῷ φρονηματι, ἔπι τὴν ἀρρηκτόν ἡ πέτρῳ ἐστὶν ἐστὶς πίσεως ὡς καὶ ἰουστινιανῶ ἀναφανδὸν ἀνιπτεῖν δι' οἰκείας μινύσεως, καὶ ἀποδείξει μάλ' αὖ σαφῶς καὶ λογίως δι' αὐτῆς, ὡς φθαρτὸν τὸ σῶμα. ἔπειτα ἐν τοῖς φυσικοῖς καὶ ἀδιαλεπτοῖς πάθεσι, οἱ τε θεοπέσιοι διόδοιοι, οἱ τε θεοφῶν ἡδὲσαν τε καὶ παρέδσαν πατέρες, ταῦτα ἢ καὶ πρὸς τὸ μοναδικὸν πρώτης τε καὶ δευτέρας συείας πυθόμενον, ἀπεκείνατο, πάντων ὑποσηρίζων τὰς γνώμας, ἐπεὶ τὸν ἀγῶνα ἐπαλείφων, ἔπι τε τῆς ἐκκλησίας ὡσημέραι ἀναγνώσκων τὸ ἔσκειν τῆς ἐκλογῆς εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται περὶ ὃ παρελάβετε, καὶ ἀγγελοῦ δὲ ἔραν ἢ, ἀνάθεμα ἐσὶ ὡς ἀπιδόντες ἅπαντες τὰ σαβηπλήσια μὲν χεῖρ εὐαριθμῶν ἐγὼ λωσαν. γέγραπται δὲ ἐν αὐτῶ καὶ σωτακτικῶν περὶ τῆς ἀντιοχείας λόγῳ, πυθόμενον τὸν ἰουστινιανὸν ἐδέλεν αὐτὸν ἐξοσεακίσει. οὐ ἐστὶν δικαίως ἀγαθῶ, τῆς τε καλλιπέειας, τὸ τε ῥε τῶ νοημάτων, τῆς τε εὐπορείας τῶν ἱερῶν

ἱερῶν ῥήσεων, καὶ τὸ πρὸςφορον τῆς ἰσο-
είας.

testimonia, & ob historiam suis locis
apte accommodatam.

Κεφ. μα΄.

Περί τῆς βασιτεῖας ἰουστινιανῶ.

CAP. XLI.

De obitu Justiniani.

Ἀλλὰ τὸ θεῶν κρείττον τι παρεβλεψα-
μένε παρὶ ἡμῶν, ὁ λόγος οὐκ ἐδημο-
σιώθη ὁ γὰρ ἰουστινιανὸς τὴν ἀναστασίαν καὶ
τῶν ἀμφὶ αὐτὸν ἱερῶν τὴν ἐξορίαν ἰσα-
γορευῶν, ἀοργήτως πρῶτος τὸν τῆδε καλέ-
σεν βίον, βασιλεύσας τὰ πάντα ὀκτώ
καὶ τεσσαράκοντα ἔτη, πρὸς μιστὶ ὀκτώ.

VERUM oratio illa haudquaquam
publicata est, eò quòd Deus no-
bis prospiciens, res nostras in melius
commutavit. Etenim Justinianus, dum
adversus Anastasium & sacerdotes qui
cum illo erant, deportationis senten-
tiam dictaret, invisibili plaga ictus ex
hac luce migravit, cum imperasset in
universum annos octo ac triginta, &
mensès octo.

Τέλος τῆς δ' τόμου τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰσοείας εὐαγγεῖο.

Finis Libri quarti Ecclesiasticae histo-
riae Euvagrii.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΜΠΤΩ ΤΟΜΩ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοείας εὐαγγεῖο (Χολασικῶ).

- α΄. Περί τῆς ἰουστινιανῆς ἀναρρήσεως καὶ τῆς τετραετίας αὐτῆς.
- β΄. Περί τῆς ἀναρρήσεως ἰουστινιανῆς ἀνεψιῶν αὐτῆς.
- γ΄. Περί τῆς ἀλιθελείας ἀδελφῶν καὶ ἀιδελείας.
- δ΄. Περί τῆς προγράμματος τῆς πίστεως ἡμῶν, ὅπερ ἰουστῖνος τοῖς ἀπανταχῶς
χριστιανοῖς ἐγράψεν.
- ε΄. Περί τῆς ἐκβολῆς ἀναστασίου ἐπισκόπου θεσπόμενος.
- ς΄. Ὡς μὲν ἀναστάσιον γρηγόριος ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ παρὶ τῆς τετραετίας αὐτῆς.
- ζ΄. Ὡς ὁ λεγόμενος δαμιανός, πύρσαι τοῖς χριστιανοῖς παρεσχώρησαν, διόπερ
ὁ πρὸς πύρσαι ἀνεβράχη πόλεμος.
- η΄. Περί μαρκιανῆς στρατηγῆς καὶ τῆς πολιορκίας νισίβειας.
- θ΄. Ὡς ὁ χοσρόης ἀδδαρμάνην στρατηγὸν καὶ ῥωμαίων ἐξαποσίλας, πολλὰ
κακὰ τέτοις διατέλλει, πρὸς νισίβειαν αὐτὸς ἀπέληθεν.
- ι΄. Περί τῆς ἀλώσεως ἀπαμείας καὶ τῆς δάρας.
- ια΄. Ὡς ὁ βασιλεὺς ἰουστῖνος φρενιτίδι νόσῳ ἐάλω, τίθειτο ἢ τὴν φρονιίδα
τῶν ὄλων ἀνεδέξατο.
- ιβ΄. Ὡς τρεῖς ἀπὸ διαπρεσβυτέρων πρὸς χοσρόην, τὰ τῶν ῥωμαίων ἐπινώρι-
θωσε παράγραμμα.
- ιγ΄. Περί τῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἀναρρήσεως τιβερίου, καὶ τῆς ἡττῆς αὐτῆς.
- ιδ΄. Ὡς ὁ βασιλεὺς τιβερίος στρατὸν πολὺ ἀγέειρας καὶ χοσρόης, καὶ στρατηγὸν ἰουστι-
νιανὸν ἐξαποσίλας, τῶν ἐν τῷ ῥωμαίων γῆς ἀπήλασεν.
- ιε΄. Ὅτι χοσρόης δουδουμήσας διὰ τὴν ἡττῆαν ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ὀρμίσ-
δας τῆς τῶν πρῶτων δευτέρου ἀνιέλασεν.
- ισ΄. Τίνας ἐπίσκοποι τὸ τῆνικαῦτα τῶν μεγάλων ἦσαν παρσιτικῶν.
- ις΄. Περί τῆς γεγονότος ἐπὶ τιβερίῳ ἐν ἀντιοχείᾳ σεισμῶ.

Ggg

- ιη. Περὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς τὸν ἐναγῆ ἀναδόλου.
 ιθ. Περὶ τῆς στρατηγίας μαυρικῆς, καὶ τῆς ἀρμενίων ἀντιᾶ.
 κ. Ὡς τὸν χοσροὴν ἐὰν δαμασκίω ἐκ τῶν στρατηγῶν ἐνίκησε μαυρικῶ.
 κα. Περὶ τῶν μνησάντων σημεῖων τὴν βασιλείαν μαυρικῶ.
 κβ. Περὶ τῆς ἀναγορεύσεως μαυρικῆς καὶ ἀνυγῆς.
 κγ. Περὶ χρόνων ἀναγραφῆς ἀπὸ ἰουάνης ἕως νέας μέχρι μαυρικῆς.
 κδ. Περὶ τῆς κατ' εἰρμὸν ἰσορίας μέχρις ἡμεῶν σωσομένης.

IN QVINTO LIBRO ECCLESIASTICÆ

Historiæ Evagrii Scholastici hæc continentur.

- CAP. I. De Electione Imperatoris Justinī, & de ejus moribus.
 II. De eade Justinī cognati Imperatoris.
 III. De sceleratis hominibus, Addo atque Ætherio.
 IV. Ediētum de fide, ad omnes, qui ubique sunt, Christianos à Justinō scriptum.
 V. De Anastasii Antiochenis Episcopi ejectione.
 VI. Quomodo post Anastasium Gregorius Episcopus factus sit, & de moribus ejusdem.
 VII. Quomodo Perfarmerii Romanis sese tradiderunt, unde bellum exortum est Romanos inter ac Persas.
 VIII. De Marciano Magistro militum, & de Nisibis obsidione.
 IX. Quomodo Chosroes cūm Adaarmanem ducem contra Romanos misisset, qui illos magnis cladibus affecit, ipse Nisibim perterxit.
 X. De expugnatione Apameæ & Daras.
 XI. Quomodo cūm Justinus in demetiam incidisset, Tiberius Reipublicæ curam suscepit.
 XII. Quomodo Trajanus Legatus ad Chosroem missus, res Romanorum restituit.
 XIII. De nuncupatione Imperatoris Tyberii & de moribus ejusdem.
 XIV. Quomodo Imperator Tyberius collectis ingentibus copiis, & Justiniano duce contra Chosroem misso, eum ex Romanorum finibus expulit.
 XV. Quomodo Chosroes cladem suam ægre ferens, ex hac luce migravit: & filius ejus Hormisda ei in regnum successit.
 XVI. Quinam eo tempore majorum Ecclesiarum fuerint Episcopi.
 XVII. De terræ motu qui Tyberii temporibus contigit Antiochiæ.
 XVIII. De motu adversus sceleratum Anatolium.
 XIX. De Mauritiū ducatu, deque ejus virtutibus.
 XX. Quomodo Mauritius Tanchosdro & Adaarmanem Perfarum duces devicerit.
 XXI. De signis quæ Mauritio imperium portenderunt.
 XXII. De nuncupatione Mauritiū & Augustæ.
 XXIII. Computatio temporis à Justinō Junio usque ad Mauritium.
 XXIV. De continua serie historiarum, quæ ad nostra usque tempora servata est.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμ. 5. σέμ. 5.

EVAGRII

SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Et ex Præfectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER QUINTUS.

Κεφ. α΄.

Περί τῆς ἐκλογῆς ἀναρρήσιμος ἔστιν ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ.

Ὅταν μὲν δὴ ἰουλιανὸς ἀπαξάπαντα ταράχῃ καὶ θορύβῳ πληρώσας, καὶ τὰ πύργια τῶν πρὸς τὰ τέρμα ἡ τῆς βίβης κομισάμενος, ἐς τὰ κατώτατα μεταχώρησε δικαιοσύνην. ὁ δὲ γενεῖς ἰουλιανὸς, ἀδελφιδὸς μὲν καὶ καθεὶς ὡς, τὴν δὲ φυλακὴν τῆς αὐτῆς ἐμπέπισθαι, ὃν κεροπαλάτῳ ἡ ῥωμαίων λέγει Φωνῆ, μετ' αὐτὸν τὴν ἀλαργίδα παρὰ ἀλλοδαπῶν ἔτε τὴν δωρεῶσιν ἰουλιανῶν, ἔτε τὴν ἀναρρήσιμον ἰουλιανῶν κότες, πλὴν τῶν ἀμφ' αὐτὸν, μέχρις ἔτι τὴν ἰπποδρομίαν ἐφάνη τὰ νόμιμα τῆς βασιλείας δρᾶσιν τε καὶ πεισόμενος. ὡς δ' ἐν ταῦτα γέγονε, μηδ' ἐνός παλινάπασι νεωτεριζέντος, ἐπανῆκε μὲν καὶ τὴν αὐλήν πρῶτον δὲ ποιῆται κέλδωσιν, ὅθεν ἀπαλλαγῆσαι κωλυόμενος ἱερέας ἀφῆσαν πρὸς ὅθεν οἰκίαις θρόνων, ἐφ' ἃ τὰ εἰωθότα θρησκείῃν μηδ' ἐνός παρὰ τὴν πίσιν κωλυόμενος. καὶ τῆς μὲν ἀξιόλογον αὐτῶν ἐπράχθη. καὶ δὲ γε τὸν βίον ἐκδεδηκῆσιν, καὶ τυφλαῖς ἀτεχνῶς καὶ ἡδοναῖς ἐκ τόποις ἐγκαλινομένη. ἀλλοτριῶν τε χημάτων διάπυρος ἐραστῆς, ὡς πάντα κέρδ' ἀθέσμη ἀπεμπολέην, μηδ' ἐπὶ ταῖς ἰερωσύνας τὸ θεῖον εὐλαβέμενος, ἀς τοῖς πρῶτον ἐπιπρασκει, ὡς καὶ ταύτας ἀναφάνδον τιθέμενος. θράσος δὲ καὶ δειλία ταῖς κακίαις κραζόμενος, πρῶτον ἰουλιανὸν προσήγη τυχάνοντα, καὶ πολὺ κλέος παρὰ πᾶσιν ἔχοντα, παρὶ τε ἐμπειρίαν πολέμων καὶ τὰς ἀλλὰς ἀξιώσεως,

B

CAPUT PRIMUM.

De electione Imperatoris Iustini, & de ejus moribus.

HINC igitur in modum Justinianus, cum cuncta tumultu ac perturbationibus implevisset, & pro his factis congruam mercedem sub exitum vitæ retulisset, ad parata apud inferos supplicia migravit. Justinus verò sororis ejus filius, cum Imperialis palatii custodiam gereret, quem Romani Curopalaten vocant, statim post illius obitum purpuram sumisit, cum nec obitum Justiniani, nec electionem Justiniani quis quæ adhuc nosset, præter ejus familiares. Donec in Circensi spectaculo apparuit, ea quæ Imperatoris sunt, acturus simul & suscepturus. Quibus peractis, cum nihil prorsus tentatum esset, ipse quidem in palatium regressus est. Primum verò edictum promulgavit, quo universi qui ubique congregati erant Episcopi, ad suas sedes dimittentur, ut consueto more divino cultui intervirent, nulla re circa fidem innovata. Et hoc quidem ejus factum magnopere laudandum est. Sed quod ad vitam ejus ac mores attinet, mollis fuit ac dissolutus, & deliciis ac sædis voluptatibus addictus. Ad hæc alienæ pecuniæ tam vehementi cupiditate flagrabat, ut iniqui quæstus causâ cuncta divenderet; ac ne in sacerdotiis quidem divinum numen revereretur, quæ obviis quibusque pretio vendebat, venalia hæc etiam publicè proponens. Cumque duobus contrariis vitiis, audacia & ignavia implicatus teneretur, primum quidem Justinum cognatum suum ad se evocavit, qui in magna gloria apud omnes erat, tum ob peritiam rei militaris, tum ob

Ggg ij

reliquas quas gesserat dignitates. Is autem ad Danubium morabatur, & Abaros à transitu fluminis arcebat. Sunt autem Abari, Scytharum gens in plaustris degentium, qui campos ultra Caucasum fitos incolebant. Hi cum à Turcis, finitimis suis, gravi detrimento affecti essent, relictis sedibus suis universi cum uxoribus ac liberis ad Bosporum venerunt. Deinde relictis littoribus Euxini Ponti, ubi multæ quidem barbaræ habitant gentes; urbes verò & castra ac stationes quædam à Romanis conditæ sunt, cum aut milites veterani, aut coloni ab Imperatoribus eò deducti essent: ulterius progressi sunt, cum omnibus barbaris qui in itinere occurrerent, depugnantes. Tandem verò cum ad ripas Danubii pervenissent, Legatos ad Justinum miserunt. Ex his igitur locis accessus est Justinus, tanquam accepturus ea quæ inter ipsum atque Imperatorem Justinum pacta fuerant. Nam cum ambo seculari fastu ac potentia inter se pares essent, & ad utrumque ex æquo imperium propendere videretur, post multas disceptationes id inter ipsos convenerat, ut is qui ad Imperium pervenisset, alteri proximum locum concederet. Quò scilicet in secundo Imperii gradu constitutus, primas præ reliquis omnibus ferret.

Μεγάλη τιμήν ποιείται, ἀμφὶ τὸν ἴσον τῶν διαβιβάς ποιούμενον, καὶ τὰς τῶν ἀλλοτρίων διαβάσας ἀνείργοισιν. ἔστι δὲ ἡ σκυθικὴ αἰαροὶ τῶν ἀμαξοδίων, τῶν ὑπὲρ τὸν καυκάσον τὰ ἐπέκεινα πεδία νεμομένων, οἱ οὗτοι γαίνωντας τέρκως πασούδι πεφθόγους, ἐπεὶ κακῶς πρὸς αὐτὸν ἐπεπόνθησαν, ἐπιταβόασον ἀφίκοντο. καὶ τὴν ἡίονα τὴν ἐξ ἡμετέρων καλεμένην πόλιν καλαλιπόνες, εἰς τὰς ἡμέρας ἔστην βαρβαρικά ἐξωκίθησαν ἢ καὶ ὑπὸ ῥωμαίων πόλεις τε ἔσρατόπεδα, καὶ τινες πρῶσορμίδες, ἢ στρατιῶν ἀπομαχῶν γιγνομένων, ἢ καὶ ἀποικιῶν πρὸς τῶν βασιλείων ἐσλομένων, τὴν πόρδον ἐπιπέμποντο, πᾶσι τοῖς ἐν ποσὶ βαρβάροις ἀλλοτρίοις, μέχρις ἂν τὰς ἡίονας τὴν ἴσον καταλήφασιν, καὶ πρὸς ἰεσυνιανὸν ἐπιστρέψαντες. οὐδέ τι οὐδὲν ἢ ἰεσύνῃ μετέπεμψθη δὴ δὴ δὲν οφείλων τῶν συγκεκριμένων αὐτῶν τῶν ἀντοκράτορι ἰεσύνῃ ἀπολαύσαι. ἐπεὶ δὲ ἀμφὺ πρῶτα πησὶα καλεσηκᾶτι τὰς τῶν βίβας φανασίας, καὶ ἐπὶ ἀμφὺ ὁ βασιλεὺς ἐπιώρητο, σωήτιν μὲν πολλὰ τὰ ἀμφὺ λογα, ὥστε τὸν ἐς τὴν βασιλείαν παρῆναι, τὴν δὲ δόξιν χάραν θαλίρω δέναι, ἢ ἂν τῶν δόξιν τῆς βασιλείας τὰ πρῶτα τῶν ἀλλῶν ἀποφέρειν.

CAP. II.

De cade Justinii, cognati Imperatoris.

IGITUR Imperator Justinus Justinum, in speciem quidem summa cum humanitate ac benevolentia excepit. Mox varias subinde causas comminiscens, paulatim satellites ei detraxit ac domesticos & corporis custodes: vetuitque ne ad ipsum visendum procederet: ipse enim sedebat domi. Tandem verò jussu Imperatoris Justinii in magnam civitatem Alexandriam amandatus est, atque illic nocte intempesta cum in lecto decumberet, miserandum in modum interfectus est: ob benevolentiam in rempublicam & ob res præclare in bello gestas, hanc mercedem referens. Nec prius Justinus Imperator & conjux ejus Sophia furorẽ suum remiserunt, aut conceptam adversus Justinum iram expleverunt, quàm Justinii caput præcisum vidissent, ac pedibus suis proculcassent.

Κεφ. β΄.

Περί τῆς ἰεσύνῃς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς.

Μεγάλη τιμήν ποιείται, ἀμφὶ τὸν ἴσον τῶν διαβιβάς ποιούμενον, καὶ τὰς τῶν ἀλλοτρίων διαβάσας ἀνείργοισιν. ἔστι δὲ ἡ σκυθικὴ αἰαροὶ τῶν ἀμαξοδίων, τῶν ὑπὲρ τὸν καυκάσον τὰ ἐπέκεινα πεδία νεμομένων, οἱ οὗτοι γαίνωντας τέρκως πασούδι πεφθόγους, ἐπεὶ κακῶς πρὸς αὐτὸν ἐπεπόνθησαν, ἐπιταβόασον ἀφίκοντο. καὶ τὴν ἡίονα τὴν ἐξ ἡμετέρων καλεμένην πόλιν καλαλιπόνες, εἰς τὰς ἡμέρας ἔστην βαρβαρικά ἐξωκίθησαν ἢ καὶ ὑπὸ ῥωμαίων πόλεις τε ἔσρατόπεδα, καὶ τινες πρῶσορμίδες, ἢ στρατιῶν ἀπομαχῶν γιγνομένων, ἢ καὶ ἀποικιῶν πρὸς τῶν βασιλείων ἐσλομένων, τὴν πόρδον ἐπιπέμποντο, πᾶσι τοῖς ἐν ποσὶ βαρβάροις ἀλλοτρίοις, μέχρις ἂν τὰς ἡίονας τὴν ἴσον καταλήφασιν, καὶ πρὸς ἰεσυνιανὸν ἐπιστρέψαντες. οὐδέ τι οὐδὲν ἢ ἰεσύνῃ μετέπεμψθη δὴ δὴ δὲν οφείλων τῶν συγκεκριμένων αὐτῶν τῶν ἀντοκράτορι ἰεσύνῃ ἀπολαύσαι. ἐπεὶ δὲ ἀμφὺ πρῶτα πησὶα καλεσηκᾶτι τὰς τῶν βίβας φανασίας, καὶ ἐπὶ ἀμφὺ ὁ βασιλεὺς ἐπιώρητο, σωήτιν μὲν πολλὰ τὰ ἀμφὺ λογα, ὥστε τὸν ἐς τὴν βασιλείαν παρῆναι, τὴν δὲ δόξιν χάραν θαλίρω δέναι, ἢ ἂν τῶν δόξιν τῆς βασιλείας τὰ πρῶτα τῶν ἀλλῶν ἀποφέρειν.

Κεφ. γ.

Πειρ τ' αλκτριών αδδαι κη αιθριου.

ΟΥ μετ' ε' πολυ η κη αιθριου και αδδαιον, της μηρ συγκλητης βελης καθεσωτε, μεγαλα η κη τρωλια παρ' ισπανιαω ερηχότε, ες κελιηερον επι καθοσιωσφ ενδεδωκεν. ων ο μηρ αιθριου συγκαλειεθιο φαρμακοις βεληθεις τον βασιλια διαχερησααζ, της τοιαυτης κωνωνον ερχηρησεως, και εν πασων συωεργων εχην ειπων τον αδδαιον. ο η, οεκοις δ' ανοις διωμυλο μηδεν τετων παναπασιν ειδεναι. αμφω δ' εν τας κεφαλας α- πετμηθετω. παρ' αυτω τλω εκβρωλω της κεφαλης αδδαις φησαιη, εν τετοις μηρ συκοφανηθλωαι, δικαμα η παρ' αν πρως της εφορα τρω οπωσαν ερωμυρων δικης. αυθιν ηδ γοηλια τον θεοδοτον υπαρχον της αυλης ανελειν. εγω η, ει μηρ ταυθ' ετως εχοι, οακ εχω λεγην. αμφω η αληθριω ησην. ο μηρ αδδαιου παιδομανων αιθριου η δια πασις ιων συκοφαντιας, και τας τε τρω ζωντων, ηρω τε τελουτων τας εσας ληιζομυρω οιομαλι της βασιλικης οικιας, ης επι ισπανιαω προυσηκη. η ταυτα μηρ εληξεν ωδ ε.

A CAP. III. De sceleratis hominibus, Addæo atq; Ætherio. Haud multo post, Ætherium & Addæum, viros ordinis senatorii, qui apud Imperatorem Justinianum plurimum potuerant, Majestatis crimine accusatos, iudicibus examinandos tradidit. Ex quibus, Ætherius quidem confessus est, se Imperatorem veneno interficere voluisse, ejusque facinoris & omnium consiliorum suorum conscium ac principem fuisse Addæum. Addæus verò, gravi cum jurejurando affirmavit, se earum rerum penitus ignarum esse. Ambo tamen capite truncati sunt. Et Addæus quidem, cum jam caput ipsi amputandum esset, se hac quidem in re calumniam passum esse dixit, merito tamen se plecti à divina justitia quæ omnia dispicit quæ geruntur. Se namque Theodorum Præfectum prætorio magicis artibus interemisse. Ego verò, utrum hæc ita se habeant, certo affirmare non possum. Uterq; tamé sceleratus fuit. Addæus quidém puerorum amori supra modum dedit. Ætherius verò nullum calumniandi genus prætermisit, sed omnium tam viventium, quam mortuorum bona diripuit nomine Imperialis domus, cujus curator erat regnante Justiniano. Atq; hæc quidem istiusmodi exitum habuerunt.

Κεφ. δ.

Πειρ τ' προγραμματα τ' πιστως ημων, επεριεστιν τοις απανταχη χριστιανοις εγγραφη.

ΓΡΑΦΗ η ο ισση τοις εκασαχε χερσιανοις προγραμμα αυτοις ονομασι ετο. εν ονοματι τω δεαποτα ιησε χριστου θεου ημω, αυτοκρατωρ καισαρ φλαβιος ισσηνος πισος εν χειρω ημερω, μεγας, διεργετης, αλαμανικος, γοτθικος, γερμανικος, ανλικος, φραγκικος, εραλικος, γηπαδικος, δισεβης, διτυχης, ενδοξος, νικητης, προπαυεχος, αιδεας, αυγκος. ειρωλω τλω εμλω διδωμι υμιν, φησιν ο δεσποτης χριστος, ο αληθινος ημω θεος. ειρηνην την εμην αφημι υμιν, ο αυτος κηρυθη πασιν ανθρωποις. οακ αλλο η ετο εσιν, η τας πισευοντας εις αυτον, εις μιαν και την αυτην εκκλησιαν σωτηρεχην. ομοφροεντας μιν παει την ορθηνη των χριστιανων δοξαν,

CAP. IV.

Edictum de fide, ad omnes ubiq; Christianos a Justino scriptum.

SCRIPSIT porro idem Justinus ad omnes qui ubique sunt, Christianos edictum in hæc verba. In nomine Domini Jesu Christi Dei nostri, Imperator Cæsar Flavius Justinus, fidelis in Christo, Clemens, Maximus, Beneficus, Alamannicus, Gothicus, Germanicus, Anticus, Francicus, Erulicus, Gepidic, Pius, Felix, Gloriosus, Victor ac triumphator semper Augustus. Pacem meam do vobis, ait Dominus Christus, verus Deus noster. Pacem meam relinquo vobis, idem Christus universis hominibus prædicat. Istud porro nihil aliud sibi vult, quam ut omnes qui in ipsum credunt, in unam eandemque Ecclesiam conveniant, & in recta quidem Christianorum fide in-

inter se consentiant, averfentur autem eos qui contraria dicunt aut sentiunt. Prima enim falus cunctis hominibus est constituta, recte fidei confessio. Quocirca nos quoque Evangelica praecepta & sacrum Symbolum sive doctrinam sanctorum Patrum sectantes, cunctos hortamur ut ad unam eandemque Ecclesiam ac sententiam se conferant: Credentes in Patrem & Filium & Spiritum Sanctum, Trinitatem consubstantialiam, unam Deitatem, seu naturam ac substantiam & verbo & re ipsa: unam item vim & potentiam & operationem in tribus subsistentiis sive personis credentes: in quas baptizati sumus, in quas credimus, & quibus conjuncti sumus. Unitatem enim in Trinitate, & Trinitatem in Unitate adoramus, quae admirabilem habet tum divisionem, tum unionem. Unitatem quidem quantum ad Deitatem sive substantiam: Trinitatem verò quantum ad proprietates sive subsistentias vel personas. Dividitur enim indivise, ut ita dicamus, & conjungitur divise. Unum enim est in tribus, Deitas scilicet: & Tres unum sunt, in quibus scilicet est Deitas, aut ut accuratius loquamur, quae sunt ipsamet Deitas. Deum Patrem, Deum Filium, Deum Spiritum Sanctum, quando singulae personae seorsum considerantur, mentis scilicet acie ea quae inseparabilia sunt separate. Deum unum tres personas, simul intellectas, ob eundem motum eandemque naturam. Quippe & unum Deum confiteri oportet, & tres subsistentias, sive proprietates praedicare. Confitemur verò ipsum unigenitum filium Dei, Deum Verbum, qui ante saecula & sine tempore ex Patre genitus est, non autem factus: in extremis diebus propter nos & propter nostram salutem à caelo descendisse, & incarnatum esse ex Spiritu Sancto & ex Domina nostra, sancta & gloriosa Deipara ac semper virgine Maria, & ex illa genitum, qui est Dominus noster Jesus Christus, unus è sancta Trinitate, qui cum Patre & Spiritu Sancto glorificatur. Neque enim quarta personae adjectionem Sacrosancta Trinitas accepit, postquam incarnatus est unus è S. Trinitate, Deus Verbum: sed unus idemque est Dominus noster Jesus Christus, consubstantialis quidem Deo Patri quantum ad divinitatem, consubstantialis autem nobis quantum ad humanitatem: patibilis

ἁποσβεφόμενες ἢ τὰς τὰναντία λέγουσας
δοξάζοντας. πρώτη γὰρ ὁρθὴ καὶ ἰσχυρὴ
πίστις πάντων ἀνθρώπων, ἢ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὁμο-
λογία. διὸ καὶ ἡμεῖς τοῖς διαγγελικοῖς καὶ ἀπο-
στολικοῖς ἀρχαῖς, καὶ τῷ ἀγίῳ συνό-
λω, ἦτοι μαθῆται τῶν ἁγίων πατέρων, πρὸς
μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν τε καὶ γνώμην
προσπεπόμεθα πάντας σὺνελθεῖν πιστεύου-
τες εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἕνα καὶ ἅγιον πνεῦμα, ἡμῶν
ὁμοούσιον, μίαν θεοτήτα ἢ τὴν φύσιν καὶ ὁμο-
σίαν λόγῳ καὶ ἀπειροχρονίῳ, καὶ ἡμῶν ὁμοούσιον
καὶ ὁμοούσιον καὶ ἐνεργῶν, ἐν τρισὶν ὑποστά-
σεσιν ἢ γενεῶν προσώπων δοξάζοντες, εἰς ἃ
βεβαπισόμεθα, εἰς ἀπεπιστεύκαμεν, καὶ ἐκ-
συλήψαμεθα. μονάδα γὰρ ἐν τριάδι, καὶ
τριάδα ἐν μονάδι προσκυνοῦμεν, ἀπὸ
δοξῆς ἔχουσαν καὶ τὴν διαίρεσιν, καὶ τὴν ἁ-
νωσίαν μονάδα μὴ καὶ τὴν ἁνωσίαν ἢ τὴν
τῆς τριάδος ἢ καὶ τῆς ἰδιότητος ἔχουσαν ἁ-
σάφους, ἢτοι προσώπων, διαίρεσιν γὰρ ἀδι-
ρήτοι, ἢ ἕως ἔπωμεν, καὶ συναπέθρη-
σασθε. ἐν γὰρ ἐν τρισὶν ἢ θεότης, καὶ τὰ
τεία ἐν, τὰ ἐν οἷς ἢ θεότης, ἢ τὸ γε ἀνομή-
τερον εἶπεν, ἢ ἢ θεότης. θεὸν τὸν πατέρα,
θεὸν τὸν υἱόν, θεὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὅταν εἰ-
σον πρόσωπον καθ' ἑαυτὸ θεωρῆται. τὸν καὶ
ρίζον τὰ ἀχώριστα θεὸν τὰ τρία μετ' ἀλλη-
λων νοούμενα. τὸ ταυτὸ τὸ κινήσεως καὶ τὸ φύσι-
ως. ἐπεὶ δὲ ἢ καὶ τὸν ἕνα θεὸν ὁμολογεῖν καὶ
τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἢ γενεῶν ἰδιότητος κληρο-
νόμου ἢ αὐτὸν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ
θεοῦ λόγον τὸν ἐν αἰῶνι καὶ ἀρχαῖος ἐστὶν
τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, ἐποιηθέντα, ἐκ-
ταῦν ἢ τῶν ἡμερῶν δι' ἡμᾶς ἢ διὰ τὴν ἡμετέ-
ραν σαρκίαν καταλαμβάνοντα ἐν τῶν ἡμερῶν
σαρκίαν ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ τῆς δε-
σποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας ἐνδόξης θεοτοκεῖ καὶ ἀει-
παρθένου μαρίας, καὶ γεννηθέντα ἢ αὐτῆς
ἔστιν ὁ κύριος ἡμῶν ἰσοῦς χριστός ὁ εἷς τῆς ἁγίας
τριάδος, σὺνδοξαζόμενος τῷ πατρὶ
τῷ ἀγίῳ πνεύματι. εἰς γὰρ τρεῖς ὑποστά-
σεις προσκυνοῦμεν ἐπεὶ ἕνα ἢ ἁγία τριάς, καὶ
σαρκίαν ἐκ τῆς ἁγίας τριάδος
θεοῦ λόγου ἀλλ' ἐστὶν εἷς ὁ αὐτὸς ὁ κύριος
ἡμῶν ἰσοῦς χριστός, ὁμοούσιος τῷ θεῷ καὶ
πατρὶ κατὰ τὴν θεοτήτα, καὶ ὁμοούσιος ἡμῶν
μὴν ὁ αὐτὸς καὶ τὴν ἀνθρωπότητα παθητός

Καρμι, και απαθης ο αυτος εν θεοτη. ε γδ
 αλλον τον θεον λογον τον θαυματουργησαντα,
 και αλλον τον παθοντα. Πισταμεθα. αλλ' ενα
 και τον αυτον ομολογουμεν κυριον ημων ιησεν
 χριστον τον ε θεο λογον, Καρνωθεντα και τε
 λειως ανθρωπησαντα, και ενος και τε αυτου
 τα τε θαυματα, και τα παθη, απε εκαστως
 υπεμνε Καρμι δια τω ημελερον σωτηριαν.
 ε γδ ανθρωπος τις εαυτον υπε ημων δεδωκεν.
 αλλ' αυτος ο θεος λογοσ απεπιως ηρομε
 νω ανθρωποσ, το τε εκασιον παθησ, και
 τη θανατον υπε ημων Καρμι κατεδεξατο
 και θεον τοινυν αυτον ομολογουντες, οκ αθε
 τωμεν ε ειναι αυτον και ανθρωπον και ανθρω
 πον αυτον ομολογουντες, οκ λνεμεθα ε ειναι
 αυτον και θεον. οθεν ενα και τον αυτον δε εκα
 τερας φύσεως, θεοτησ και ανθρωποτησ,
 σωθεον ομολογουντες τον κυριον ημων ιησεν
 χριστον, συγχυσιν τη ενωσφ οκ επεσαγομεν.
 ε γδ οπ γεγονε καθ' ημασ ανθρωποσ, το ειναι
 θεοσ διπλοσφ. ετε μω οπ θεοσ κ' φύσεισιν,
 και τωσ περσ ημασ ομοιωσιν απωδεκτον
 εχθ, κ' το ανθρωποσ ειναι ωδαιτησε, με
 μνηκεσ οσπερ εν ανθρωποτησ θεοσ, ετω κ'
 εν υπεσχη θεοτησ αν, ανθρωποσ, εδεν
 ηπον αμφοσ εν ταυτω, και εις θεοσ τε
 ομα και ανθρωποσ ο εμμανηλ. τον αυτον
 ομολογουντες εν θεοτησ τελεσθον, κ' ανθρωπο
 τησ τελεσθον, εξων κ' σμωτεθη, διαίρεσιν μην
 την αναμεσθ, ητομην οκ επφερμεν τη
 μια αυτε συνθετω υποσασφ. την ε διαφο
 ραν τωσ φύσεων σημανομεν, οκ αναιρε
 μενιν δια την ενωσιν. ετε γδ η θεια φύσις εις
 την ανθρωπειαν μετεβληθη, ετε η ανθρω
 πεια φύσις εις τωσ θειαν επεσπη. νοεμε
 νησ δε μαλλον ε υπαρχεσης εκατερας εν
 τωσ της ιδιασ φύσεωσ οση τε κ' λογωσ πε
 προχθαι φαμεν την ενωσιν καθ' ενωσασιν.
 η καθ' υποσασιν ενωσις δηλοσ, οπ ο θεοσ λο
 γοσ, τελεισιν η μια υποσασισ των τεων τ' θεο
 τησ υποσασεων, εσπε υποσ ανη ανθρωπω
 ηνωθη, αλλ' εν τη γασρει τ' δεσποίνης ημων
 της αγιασ ενδοσε θεοσ κ' κ' αει παρθενησ μα
 ριασ, εδ ημερεθησεν εαυτω, εξ αυτης εν τη ιδια
 υποσασφ σακα ομοσσιον ημων ε ομοιοπα
 θησ κ' παντα, χωρεσ αμαρτιασ, εμψυχωμε
 νην ψυχησ λογιχησ νοεσα. εν αυτω γδ εχε την

quidem carne, Deitate vero impatibi
 lis. Neque enim alium Deum Verbum
 qui miracula perpetravit, & alium qui
 passus est, agnoscimus: sed unum eun
 demque confitemur Dominum nos
 trum Jesum Christum, Dei Verbum,
 incarnatum & perfecte hominem fa
 ctum, & unius ejusdemque esse tum mi
 racula, tum passiones, quas salutis no
 stræ causâ, sua sponte in carne susti
 nuit. Non enim homo aliquis seipsum
 tradidit pro nobis, sed ipsemet Deus
 Verbum, sine ulla conversione homo
 factus, spontaneam passionem ac mor
 tem in carne pro nobis subiit. Itaque
 cum illum confitemur Deum, eundem
 quoque hominem esse non inficiamur:
 & cum illum hominem esse confite
 mur, non idcirco negamus eundem ef
 fe etiam Deum. Unde dum unum eun
 demque Dominum nostrum Jesum
 Christum ex utraque natura, deitate
 scilicet atque humanitate compositum
 profitemur, confusionem non luperin
 ducimus unitioni. Non enim eò quòd
 perinde ac nos homo factus est, Deus
 esse desinet: Nec rursum eò quòd natura
 Deus est, & similitudin s nostræ haud
 quaquam capax, homo esse recusabit.
 Quippe ut in humanitate Deus, sic in
 majestate Deitatis constitutus, manet
 nihilominus homo: utrumque simul
 existens unus, Deus scilicet atque ho
 mo, Emanuel. Porro cum illum in di
 vinitate perfectum, & perfectum in
 humanitate, ex quibus compositus est
 confitemur, uni ejus compositæ perso
 næ particulatam divisionem aut lectio
 nem non inferimus; sed naturarū diffe
 rentiam, quæ per unitionem nequa
 quam tollitur, indicamus. Nam nec
 divina natura in humanam mutata est,
 nec humana in divinam conversa. Sed
 utraque potius intellecta atque exi
 stente in propriæ naturæ definitione
 atque ratione, unitionem factam esse
 dicimus secundum personam, unitione
 vero secundum personam id signifi
 cat, Deum Verbum, hoc est, unam
 personam ex tribus divinitatis perso
 nis, non homini præexistenti unitam
 esse, sed in utero Dominae nostræ,
 sanctæ gloriose Deiparæ ac semper
 Virginis Mariæ, sibi ipsi ex ea condi
 disse in propria persona carnem nobis
 consubstantialem, & iisdem omnino
 passionibus obnoxiam, præterquã pec
 cato: eamque animam rationali & intel
 ligente animatam. In se enim habuit

personam, & homo factus est, & unus idemque est Dominus noster Iesus Christus, qui unā cum Patre & Sancto Spiritu glorificatur. Porro ineffabilem eius unitiōnem mente considerantes, recte confitemur unam naturam Dei Verbi incarnatam, ea ne qua anima rationali atque intelligente animata est. Rursus verō naturarum differentiam animo considerantes, duas esse naturas asserimus, nullam superinducentes divisionem. Utraque enim in illo inest natura. Quamobrem unum eundemque confitemur Christum, unum filium, unam personam, unam subsistentiam, Deum simul atque hominem. Omnes verō qui aliter aut sentierunt, aut sentiunt, anathematizamus, & à sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia alienos iudicamus. Cum igitur recta dogmata quæ à sanctis Patribus tradita sunt nobis prædicentur, hortamur vos omnes, ut in unam eandemque Catholicam & Apostolicam Ecclesiam conveniatis: imo potius rogamus. Neque enim piget, tamen si in regali fastigio constituti sumus, huiusmodi verbis uti, pro consensu & adnatione omnium Christianorum, ut una ab omnibus glorificatio tribuatur Deo optimo maximo & Servatori nostro Iesu Christo, ac nemo deinceps inanem prætextum arripens circa personas aut syllabas rixetur. Si quidem syllabæ ad unam eandemque fidem & intelligentiam perducunt: eo qui hæc tenus in sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia obtinuit more atque statu, firmo & inconcusso in posterum perpetuo manente. Huic edicto omnes quidem consensum suum accommodarunt, rectam in eo fidem ac doctrinam promulgatam esse dicentes, nullum tamen ex membris Ecclesiæ quæ discipula fuerant, ad pristinam rediit unitatem, propterea quod disertis verbis edixerat Imperator, ut firmus atque immotus Ecclesiarum status in posterum servaretur, sicut antea servatus fuerat.

Ἄνωσασιν, κ' γέγονεν ἄνθρωπος, κ' ἐστὶν ὁ αὐτὸς κύριος ἡμῶν ἰσοῦς χειρὸς σωθῆναι ζῶντων τῶ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. ὅτι ἕντες ὃ ἀπὸ τῆν ἀφῆρας ἐνέωσιν ὁρθῶς ὁμοῦ γένου μίαν φύσιν τῆ θεῆ λόγε σεσαρκωμένην, σαρκὶ ἐμψυχωμένην ψυχῆ λογικῆν νοερά. κ' πάλιν ἐν θεωρίᾳ λαμβάνοντες τῶ τῷ φύσει διαφορᾶν, δύο ταύτας ἐκκαλεσόμεν, διαίρεσιν ἐδεμίαν εἰσάγοντες ἐκαστῶν δύο φύσεις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὅθεν ἓνα κ' τὸν αὐτὸν ἀπολογεῖμεν χριστὸν, ἓνα υἱὸν, ἐν πρῶτῳ ποιοῦν, ἓνα ἰσῶσασιν θεὸν τε ὁμῶς κ' ἄνθρωπον. πατὴρ τῆς ἀπὸ τῶ ταῦτα φρενήσαντας ἡ φρενήσαντας ἀναθεματίζομεν, ἀλλοτρίους κρίνομεν τῶ ἀπὸ τῆς θεῆ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. τῶν ὁρθῶν τοῖνυ δογματῶν τῶν ἀπὸ τῶ ἁγίων πατέρων παραδόδομένων ἡμῶν κληρονομημένων, περὶ τῆς ἐπιτομῆς ἀπῶσας ἐκκαλεσόμεν κ' τὴν αὐτὴν καθολικὴν & ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν σωτῆρᾶν, μάλλον ὃ κ' ἀσφαλῆσόμεν. ἐν ὁμνήσαμεν κἀν ἐν ὑπερῶν βασιλείας ἐσμῶν, τοῖς τοῖς χριστοῦ ἰσῶσας ἑστῶ τῶ χριστιανῶν ἀπάντων ὁμοφροσύνης τῆς ἐνώσεως, ἐκ τῆς μίαν ἀπάντων ὁμοφροσύνης ἀναπέμπου τῶ μεγάλῳ θεῷ κ' ἁγίῳ πνεύματι ἰσοῦς χριστῶ. τῶ ὅτι λοιπῶ μὴδεῖνα περὶ τῆς ἰσῶσας ἐκκαλεσόμεν, ἀπὸ τῶ πρῶτῳ ἢ συλλαβᾶς ζυγομαχεῖν ὅτι περὶ μίαν κ' τὴν ὁρθὴν πίσιν τῆς ἐκκαλεσόμεναι συλλαβᾶς φέρουσι. Ἐμέχρι νῦν κληρονομημένοι ἐσμῶν τῆς θεῆ καθολικῆς & ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, διαπρωτων βεβαίως τε κ' ἀκαμῶδομητες, κ' ἐκ τῶν ἐκκαλεσόμεν ἀπῶσας ἐκκαλεσόμεν χριστῶ. τῶ τῶ μὴδεῖνα ἀπῶσας περὶ τῆς ἰσῶσας συγκατεστήσει, ὁρθῶς ὁμοφροσύνης ὁλοσῶν ὁλοσῶν, διὸ ἡμῶν ἐπεσημνῶσας τῶ θεῶν κ' ἀκαμῶδομητῶν ταῖς ἐκκλησίαις περὶ φυλάχθαι κ' τῶ τὸν ἐξ ἡς ἐπιρρέοντα χριστῶν.

CAP. V.

De Anastasio Antiocheni Episcopi ejectione.

Porro Justinus Anastasium quoque ex Antiochena sede eiecit: obijciens ei, tum quod superfluos ac minime necessarios usus profudisset, tum quod ipsi convitiatus esset.

Κεφ. ε.

Περὶ τῶς ἐκκαλεσόμεναι ἐπιτομῆς δευτέρου.

Ἐκβεβλήκει ὃ ἀναστάσιον ἐκ τῆς ἀπῶσας πόλεως ἰσῶσας, ἐπεὶ καλῶν οἰτῶν τε ἐκκαλεσόμεν χριστιανῶν τὴν γενημένην ἀπῶσας γων κ' ἐς ἀπῶσας κ' μὴ κ' τῶ περὶ τῆς ἰσῶσας.

τὴν τε ἐξ αὐτῶν βλασφημίαν. ἐρωτηθεὶς γὰρ τὸν ἀναστάσιον, τί δὴ ποιεῖτο χυδῶν τὰ ἰερατικά ῥίππιδά χρήματα, ἀναφανδὸν εἶπεν, ὡς ἂν μὴ παρὰ ἰσχύος τῆς κοινῆς λυμῆς ἀφαιρεθεῖεν, ἐλέγετο δὲ μνησαί ἀναστάσιον, ὅτι γε ζῆλον χεῖρα τὴν ἐπισκοπῶν ἐγχειροῦν ἐπιείκετον δέναι. ἄλλοτε δὲ καὶ ἕτερα ἀπὸ αὐτοῦ, ἐνίων τὸν βασιλικὸν οἶμαι βεληθέντων θεραπεύσαι σκοπόν.

A Nam cum interrogatus fuisset Anastasius, cur adeo profuse sacram pecuniam dilapidaret, diserte responderat, ne à Justino, communi peste ac perniciie generis humani diriperetur. Dicebatur autem Justinus idcirco infensus fuisse Anastasio, quòd cum pecuniam ab eo ad Episcopatum promotò postulavisset, Anastasius eam dare noluerat. Objiciebantur præterea eidem Anastasio alia quædam, nonnullis Imperatoris proposito ac voluntati gratificari studentibus.

C A P. VI.

B Quomodo post Anastasium Gregorius Episcopus factus sit, & de moribus illius.

Κεφ. 5.

Ὁ μὲν ἀναστάσιον ζῆλον ἐπίσκοπον γέγονε, καὶ πρὸς τὸν τρυφῶν αὐτῶν.

Μετ' αὐτὸν δὲ, πρὸς τὸν ἰερατικὸν ἀνεῖσι θρόνον ζῆλον ἐκείνου, ἐκείνου ἐνρῶν τὴν ποίησιν. ἐκ πρώτης ἡλικίας τοῖς μοναχικοῖς ἀναποδυσάμενος σκάμμασιν. ἔτω δὲ ἡλικίᾳ καὶ καρτερικῶς ἀγωνισάμενος, ὡς τάχιστα ἐκ πρώτων ἰέλων πρὸς οὐδὲ ἀνώγατῶ βαθμῶς ἐλάσαι ἠγήσατο δὲ τῆς τῶν βυζαντινῶν μονῆς ἐν τῷ ἀσκητικῷ εἰλετο βίον. κελύσμασι δὲ ἰσχύος καὶ τῆς σιωπῆς, καὶ οἱ μεγίστοις ἐμπέπλωκε κινδύνοις, πολιορκίαν ὑποσάσας τῶν σκηνητῶν ἀρετῶν εἰρηνοδοῦναι δ' ἐν αὐτῷ ὁμοῦς μεγίστα τῶ τόπων καὶ πραξάμενος, ἐκείθεν πρὸς τὴν δεξιερῶσιν ἐκλήθη. ἡ δὲ γνώμη καὶ δόξα ψυχῆς, πάντα ἐν πᾶσι κρατίζουσα, καὶ ἐς ὅτι ὁρμήσειεν, ἔξεργασκῶντα. δέξτε ἀπερῶν, καὶ πρὸς τὸ ὑπεύκτιν ἢ κατεπληχῆσαι διωσείας, ἀληπιότα. ἔτω δὲ μεγαλοπρεπῆς τὰς ἐπιδοσῆς τῶν χρημάτων ἐποιεῖτο, ἐλθούτων τε καὶ ἀφαιθεῖσιν εἰς ἀπάνηα χρώμενος, ὡς ὅτε πρῶτοι, πωμπληθεῖς αὐτῶ καὶ τῶν εἰωθότων ἀταξ ἐπικολέθεν καὶ ὅσοι ὁρῶεν ἢ πωμπανωτο πρῶσιονα, σωεῖρρον καὶ ἡ τάγε εἰς τὴν τσαύτην δεχθῆν, δόξτετα τῆς εἰς τὸν αἰθρα τιμῆς, ἐδελυσίον τὰ πολλὰ ὄραν τε ἐκ τῆς συνέχης, καὶ ἀκέρην διαλαλέειν ἐπιθυμῶντων πόσον γὰρ εἰαντὲ πᾶσι τοῖς ὁπῶσεν ἐν συγχάνεσιν ἐνεργάσατο ἦν ἰκανῶτα. ἰδῶν τε ἀξιάγας, ἔ τρεῖς

P O S T Anastasium verò, ad Episcopalem sedem evectus est Gregorius, cujus gloria, ut cum Poëtis loquar, longè lateq; diffusa est. Hic ab ineunte ætate in palæstra monastica exercitatus, adeo fortiter & constanti animo decertaverat, ut brevi, in prima adhuc lanugine constitutus, ad summos gradus perveniret, & monasterio Byzantium præfuerit, in quo monasticum vivendi genus primum atplexus fuerat. Postea verò Justini jussu, Monachus etiam Sinæ montis præfectus fuit. Quo in loco oblectus ab Arabibus quos Scenitas vocant, in gravissima incidit pericula. Nihilominus tamen cum altissimam pacem ei loco conciliasset, illinc ad Pontificatum evocatus est. Fuit porro & consilio & virtute & reliquis in rebus, omnium mortalium præstantissimus admirabilis industrie ad perficienda ea quæ animo proposuerat, adversus metum invictus: nec adduci unquam poterat ut cederet, aut secularem potentiam reformidaret. In eroganda autem pecunia adeo magnificus fuit, liberaliter ac prolixè eam in omnes effundens, ut quoties in publicum prodibat, ingens hominum multitudo, præter eos qui comitari confluxerant, eum lectaretur; & quotquot eum procedentem aut viderant aut audierant, ipsi quoq; confluerent. Et honor qui summis hujus sæculi potestatibus defertur, inferior erat honore illo qui huic viro exhibebatur, cum homines plerumque sua sponte eum videre aut loquentem de proximo audire desiderarent. Erat enim ad excitandum desiderium sui in animis eorum qui ipsum qualicumque de causa adierant, aptissimus. Quippe qui &

H h h

aspectu esset admirabilis, & in collo-
quii ob leporem jucundissimus : ad
rem confestim intelligendam acutus,
si quisquam alius ; & ad agendum
promptissimus : ad optimum consilium
eligendum, & ad judicandum, tum de
suis, tum de alienis negotiis, solertissi-
mus. Itaque tot ac tantas res perfecit,
cum nihil unquam in craftinum differ-
ret. Admirationi autem fuit non Ro-
manorum modo, verum etiam Persarum
Imperatoribus, cum in omnibus
negotiis ita se gereret, ut necessitas po-
stulabat, utq; ferebat occasio, cui qui-
dem nunquam defuit, quemadmodum
suis locis sigillatim exponam. Erat
in illo acer quidem ac vehemens im-
petus, atque interdum iracundia. Rur-
sus tamen non modica, immo potius
abundans animi lenitas ac mansuetu-
do. Adeo ut in eum optime conveni-
ret id quod à Gregorio Theologo sa-
pienter est dictum ; Severitas vere-
cundiâ temperata, sic ut neutra læde-
retur ab altera, sed ambæ se invicem
ornarent.

CAP. VII.

*Quomodo Perfermenii Romanis se tradide-
runt : unde bellum exortum est inter Ro-
manos ac Persas.*

HUIC igitur Gregorii Pontifica-
tus anno primo, incolæ majoris
Armenie quæ nunc Perfermenia dicitur ;
hæc autem regio antea quidem
Romanis paruerat ; sed cum Philippus
successor Gordiani eam Saporis prodi-
disset, minor quidem Armenia penes
Romanos mansit : reliqua verò omnis
penes Persas : hujus igitur incolæ, si-
dem Christianam professi, cum à Per-
sis graviter vexarentur, præcipue iis in
rebus quæ ad religionem ipsorum per-
tinebant : clam Legatos ad Justinum
miserunt, rogantes ut Romanorum di-
tioni subicerentur, quo liberè absque
ullo impedimento, divini cultus cere-
monias peragerent. Quam Legatio-
nem cum admisisset Justinus, & condi-
tiones quasdam scriptis proditas appro-
basset, graviq; jurejurando confirmas-
set, Armenii præfectos suos necarunt,
& universi Romano Imperio se se ad-
junxerunt, unâ cum finitimis quos sibi
sociaverant, tam ejusdem gentis, quam
alienigenis : Duce Vardane, qui apud
ipsum genere ac dignitate & rei mili-
taris peritia eminebat. His de rebus

A Φθέρξααδ δια χαρίτων ἡδίσθ, νοήσαι τε
ἐκ τῆ ἀσθενείας ὄξυς, εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων
πράξει αἰτε ἐστὶ μάλις ὄξυταθ. ἡ βου-
λήν ἀείρα βυλῶσαι, καὶ κείναι τὰ τε
κεία, τὰ τε τῶν ἄλλων ἰκανόταθ. ὁ δὲ
τοσαῦτα καλεπεξάξαθ, μηδὲν ἐς αὐτοὺς ἀπο-
βαλλόμεθ. κατέπληξε ἱ, ἐ μόνου ὄξυ
μαίων βασιλέας, ἀπασι χρώμαθ. ἡ
ἦτε χρεία κολοίη, καὶ κωρὸς ὑπὸ κίον ἐχ
εργ, ἀλλὰ καὶ ὄξυ πῆσῶν ὡς ἕκαστα
φόρως δηλώσω. ἡ ἱ ἐν αὐτῷ πολυ
ροθρον, ἐνιαχὲ ὄξυ, καὶ τὸ θυμοειδὲς
ὀλίγον δὲ πάλιν, ἀλλὰ καὶ μάλα ἀει
B τὸ πρῶτον τε καὶ ἡμερον. ὡς ἐπ' αὐτῷ ἀπο-
καταλήσασθαι τὰ γρηγορεύ τῷ θεολόγῳ περὶ
λοσοφημένα, τὸ ἀνυπερόν αἰδοῖ σύμμι-
τον. ὡς μὴ ὄξυ ἕτερον ὑπὸ τῆ ἑτέρῃ κα-
ελάπειας, ἀλλ' ἀμφοτέρω δι' ἀλλήλων ἐ-
δοκίμῃ.

Κεφ. ζ.

*Ὅτι ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἀρμένιοι αἰρήσαι τοῖς χριστιανῶν ἀποστρέ-
σαν. διότι οὗτος ὁ σπῆρας ἀνιέρται ἡ σάβιμθ.*

TΟΥΤΩ τὴν ἐπισκοπὴν πρῶτον ἐπ' αὐ-
πόλιος, ὅ τῆς πάλαι μὴν μεγάλης δε-
μρίας, ὑπερον ἱ πῆσαερμρίας ἐπονομασθῆ-
σης, ἡ πῆσῶν ρωμαίοις κατήκοος ἡ, Φιλίπ-
πῳ ἱ τῆ μὲ γορδιανὸν καὶ ἀποδοῖθ. αὐ-
τὴν τῷ σαπῶρη, ἡ μὴν κληθεῖσα μικρὰ δε-
μρία πρὸς ρωμαίων ἐκρεαλήθη, ἡ δὲ γελοι-
πὴ πᾶσα πρὸς πῆσῶν τὰ χριστιανῶν πῆ-
εθόνηες, ἐπεὶ ἀπὸ πῆσῶν κακῶς ἐπαχθῆναι,
καὶ μάλις ἀει τὴν οἰκίαν νόμισθ, ἐν σα-
D ραεύσω ἐπεσεβδοντ πρὸς ἰεζυνον, ἰκέλευ-
τες κατήκοοι ρωμαίοις χρώαδ, ὡς ἀν ἐπ' ἀ-
δειας ὄξυ τὰ ἐς θεὸν γέρα, μηδὲν ἐὸς αὐτῶν
ἐμποδῶν γωομένθ. τῆ ἱ ἰεζυνο πῆσῶν καμα-
νε, καὶ τινῶν ἐν γράμμασι πρὸς ἱ βασιλέως
διομολογηθέντων, ὅσχοις τε δεινοῖς κα-
σφαλιθέντων, ἀποσφάθησαι μὴ ὅ δῆμι-
νοι ὄξυ ρῶν ἀεχούσας. πρὸς ἱ θῆν ἱ πᾶ-
σῶν τῆ ρωμαίων ἀεχῆ μεθ' ὧν προσεβδον-
σαν πλῆσιοχώρων, ὁμοειθῶν τε καὶ ἀλλοθῶ-
λων, εἰσεδῶνε πρὸς ἱ αὐτοῖς γέρα
τε καὶ ἀξιώσῃ, καὶ τῆ ἀει ὄξυ πολέμῳ

ἐμπνεῖα. ἐπεγαλῆνα τοίνυν αὐτῶν τῶν
χοσρόην, ἰεσὶν ὁ ἀπεπέμπετο, λέγων πε-
περαῶν τὰ τῆς εἰρήνης, καὶ μὴ οἰόν τε εἶναι χει-
ριανὴς διαπορίψαι, ὃν καιρῷ πολέμου χειρι-
νοῖς περυσίνης· καὶ ταῦτα μὴ ἀπεκρί-
νατ. ἔ μὲν ἐς πόλεμον παρεσκιάζετο.
ἀλλὰ τῆ συνήθει τρυφῇ ἐνεδεδείτο, πάντα δού-
τερα τῶν οἰκείων ἠδονῶν τιθέμεν.

A cum Chosroes conquestus esset, Justi-
nus Legatos ejus cum hoc responso di-
misit, terminatam esse pacem quæ in-
ter ipsos facta fuerat, nec fieri posse ut
Christiani Christianos belli tempore
ad se confugientes rejicerent. Et hæc
quidem respondit Justinus. Nec ta-
men se ad bellum gerendum paravit:
sed consuetis deliciis immerfus, libi-
dinibus suis cuncta postponenda esse
ducebat.

Κεφ. η΄.

Περὶ μαρσιανῶ στρατηγῶ, καὶ τῆς πολιορκίας νισίβιδος.

ΣΤΡΑΤΗΓὸν δὲ τῶν ἐσίων ἐπιεικέως μαρ-
σιανὸν συγγενῆ αὐτῶν καθέστωτα, ἔτε
φρασίαν ἀξιόμαχον δὲς, ἔτε τῶν ἄλλων
τινῶν τὸν πόλεμον ἀδρασκιδίω. ὃς ἑπιπρού-
πη κινδύνω καὶ ἐπ' ἀναλεροπῆ τῶν ὄλων, τὴν
μέσση καθήλειφθ τῶν πόλεμῶν, ὀλίγως κο-
μιδὴ φρασίαν, καὶ τέτρες ἀνόπλιτος ἑπισυ-
ρῶμα, ἔχων καί τινας σπαρτιανῶν καὶ βοη-
λάτας ἐκ τῶν συνήλων ἀφρημένους, συμ-
πῆκε μὲν ἐν ὀλίγα πρὸς πέρσης αὐτῶν τὴν
νισίβιδος, ἐπὶ αὐτῶν τῶν πέρσων παρεσκιάσμε-
νων. καὶ τὸ πλέον ἐρηκῶς ἀδρασκιδίω τὴν
πόλιν, ὃς ἀξιοσάντων τῶν πέρσων διακλεί-
σαι τὰς πύλας, ἐνυβριζόντων δὲ καὶ μάλα
αἰχρῶς ἐς τὸ ῥωμαίων στρατόμα. τερά-
σια δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὠράτο, τὰ ἐσίμε-
να δυσχερῆ μινύοντα. καὶ βῆν δὲ ἑπιπρού-
σαι κατὰρχας τῶν πολέμων, ὃ δὲ κε-
φαλαίον ἐκ τῶν ἀνχένων ἐπιπρόρητο.

CAP. VIII.
B De Marciano Magistro militum, & de
Nisibis obsidione.

PORRO Magistrum Orientalis mi-
litiæ milit Marcianum quendam,
genere sibi conjunctum, nec justum
exercitum, nec reliquum belli appa-
ratum ei sufficientem tradens. Hic ad
manifestissimum discrimen & ad sub-
versionem omnium rerum in Mesopo-
tamiã venit, per paucos milites, eos-
que inermes secum trahens. Habebat
etiam fossores quosdam ad bubulcos,
quos Provincialibus eripuerat. Levi
itaque prælio circa Nisibim conferto,
cum ipsi etiam Persæ nondum ad bel-
lum satis instructi essent, superior eva-
sit: statimque urbem obsidione cinxit:
Persis interim ne portas quidem occlu-
dere dignantibus, sed cum summo de-
decore & contumelia illudentibus ex-
ercitui Romano. Et alia quidem mul-
ta tunc visa sunt prodigia, quibus mala
quæ eventura, erant indicabantur. Nos
tamen initio belli, vitulum vidimus re-
cens natum, ex cujus cervice capita
duo prominebant.

Κεφ. θ΄.

Ὅτι ὁ χοσρόης ἀδρασκιδίω στρατηγὸν καὶ ῥωμαίων ἐπιπο-
σεύλας, πολλὰ κακὰ τέτοιοι διαθήσει, πρὸς νισίβιν αὐ-
τῶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ.

Ὁ Δὲ χοσρόης, ἐπεὶ αὐτῶν ἀνὰ τὰ ἐς
τὸν πόλεμον ἑπιπρόρητο, ἀδρασκιδί-
ω μὲν διαπορεύσας μέχρι τινός, καὶ τὸν
εὐφράτην ἀνὰ τὴν φρασίαν γλῶσσι διακλεί-
σας, ἐς τὴν ῥωμαίων ἐπικρατίαν ἠδὲ διὰ
καλεμένης κερκισίας. τὸ δὲ κερκισίον ἐστὶ πό-
λισμα ῥωμαίων ἐπικρατέστατον, πρὸς ταῖς
ἐρασίαν τῶν πολιτῶν αὐτῶν κείμνον. ὅπερ
ὄχιρον ἔ μὲν τὰ τεῖχη ποιεῖ, ἐς ἀπειρο-
ν ἔ μὲν ἐπικρατέστατον. ἀλλὰ ἔ εὐφράτης καὶ
ἀέρας ὁ πῶμασι κυκλῶντες, καὶ ὡσπερ διπο-
ρησάντες τὴν πόλιν· αὐτῶν δὲ σὺν τοῖς ἀμφ

CAP. IX.
D Quomodo Chosroes cum Addarmanem ducem
contra Romanos misisset, qui illos magnis
cladibus affectu: ipse Nisibim perrexit.

CHOSROES verò, posteaquam o-
mnia quæ ad bellum erant neces-
saria abunde præparasset, ad certum
usq; locum progressus, Euphrate in re-
gione sua trajecto, Addarmanem qui-
dem in Romanorum fines per Circesium
emisit. Est autem Circesium op-
pidum commodissimum Romanis, in
extremis Imperii finibus situm. Quod
non muri solum in summam altitudi-
nem erecti, verum etiam Euphrates &
Abora fluvii munitissimum reddunt,
totam urbem undiq; cingentes, ac vel-
uti insulam efficientes. Ipse verò cum
Hhh ij

copiis suis Tigrim fluvium transgre-
sus, Nisibim contendit. Hac dum fie-
rent, diu tamen Romanos latuerunt:
adeo ut Justinus famæ nimium cre-
dens, quæ Cosroem aut jam mortuum
esse, aut certe extremum spiritum du-
cere nuntiabat, agre ferret quod ob-
sidio Nisibis tamdiu protraheretur: &
quosdam mitteret qui Marcianum ur-
gerent, & qui claves portarum ad se
confestim afferrent. Sed cum res nul-
latenus procederet, immo potius ma-
ximum ipse dedecus ac probrum re-
ferret, quippe qui ea quæ fieri non po-
terant, tentaret adversus tantam ur-
bem cum exercitu tam vili atque ab-
jecto; nuntius primum perlatus est
ad Gregorium Episcopum Antiochiæ.
Nam cum Episcopus Nisibis ei esset
amicissimus, utpote qui maximis mu-
neribus ab illo affectus fuisset, & alio-
qui contumeliam Perlarum erga Chri-
stianos, quam perpetuo passus fuerant
Christiani, molesto animo ferret, cu-
peretque, urbs ut sua in ditionem
Romanorum veniret: quæcunque in
hostico fiebant, ad Gregorii notitiam
perferenda curabat, cuncta suo tem-
pore significans. Quæ quidem Grego-
rius continuo retulit ad Justinum, ce-
lerrimam Cholrois irruptionem nun-
tians. At Justinus, cum in consuetis
voluptatibus assidue volutaretur, Gre-
gorii litteras despexit, neque iis fidem
habere voluit, id tantum sibi persua-
dens quod ipse cupiebat. Etenim ho-
minibus dissolutis usvenire solet, ut
& ignavi sint, & præfidenti animo ad-
versus rerum eventus: Et si quid con-
tra voluntatem ipsorum acciderit, mi-
nimè credant. Scripsit igitur Gre-
gorio, ea quæ ab illo nuntiata fue-
rant, penitus resciciens ac repudians
tanquam falsa: aut si vera essent,
Perlas tamen expugnationem urbis
haudquaquam præventuros esse: vel
si eam prævenissent, gravi clade ac-
cepta inde abscessuros. Simul Aca-
cium quendam, hominem sceleratum
& contumeliosum, ad Marcianum
mittit, dans ei in mandatis, ut etiam
si Marcianus alterum jam pedem in
civitatem intulisset, ei nihilominus
potestatem abrogaret. Quod quidem
ille sedulo perfecit, non ex Reipu-
blicæ utilitate obsecutus Imperato-
ris mandato. Nam cum ad castra Ro-
manorum venisset, Marcianum in ho-
stico dignitate extitit, cum nihil ea de
re militibus renuntiasset. Centuriones

αὐτὸν τὸν τήρησα διαβάς ποταμὸν, ἐπὶ νη-
σεως τὴν ἑλασιν ἐποιεῖτ. ταῦτα ὁ γρηγο-
ριος, μέχρι πολλῆ ὄδῳ ῥωμαίους ἐλατῶσαι
ὡς ἐκ τῶν Φήμη παιδομήτρον, λεγέσθαι γρη-
γορὸν ἢ τεθνήαι, ἢ πρὸς αὐτὰς τὰς τελευταίας
ἀναπνοάς εἶναι, ἀρχαίαν ἐπὶ τῆ δῆθεν βασι-
δύλητι τῆς πολιτοκίας τῆς νισίβειας, πέμψου-
τε ὄδῳ ἐπίεξοιαν τὸν μαρκιανόν, καὶ τὰς κλει-
τῶν πυλῶν ὡς τάχις ἀποσπῆσαι. ὡς ὁ ἑδά-
μη ἑδάμῳς τὸ πρᾶγμα προσή, ἀλλὰ καὶ
πολλὴν ὠφέλε τὴν αἰχμὴν τὰ ἀμύχαναι-
τῶν ἐπὶ τοιαύτῃ καὶ τοσαύτῃ πόλει καὶ ἑταί-
B ὁ δὲ θεημένω στρατῷ, ἀγγέλλει ὅτι πρῶτον γρη-
γορίῳ τῷ θεαπόλεως ἐπισκόπῳ. ὁ γὰρ τῆς νι-
σίβειας ἐπίσκοπος, Φίλῳ ἐστὶ τὰ μακρὰ
γρηγορίῳ καλασῶς, μεγάλους δ᾽ ὄρους παρ-
αὐτῶ δέξωθεῖς, ἀλλῶς τε ὁ καὶ διαχεύου-
τὴν περσῶν παροινίαν τὴν ἐς χερσιανῶν γρη-
μῆν, ἡ δὲ διὰ παλιῶν παρ' αὐτῶν ἐπεποι-
σαν, καὶ ῥωμαίων κατήκοον τὴν οἰκίαν πό-
λιν ἰμειρῶμενος εἶναι, πάντων τῶν ἐν τῇ
οἰκίᾳ γιγνομένων τὴν γνώσιν γρηγορίῳ παρ-
είχετ, ἀπάντα καὶ κερὸν παρῆσας. ἀπὸ
C ὁ δὲ αὐτῶν ἐπὶ ἰκσῶν ἀνέφερε, τὴν ἐσοδο-
ν τῆς χροσῆς τὴν ταχίστην μνήσων. ὁ γὰρ παρ-
εἰ τὰς σωηθῆς ἡδονὰς ἐγκαλινοῦμεν
τοῖς μὲν γεγραμμένοις παρῆσεν ἑδῶν. ἐπὶ
δὲ πῆσεν ἡδῶν, ὁ δὲ μὲν ὡς ὅτι ἑδῶν
ἐπὶ τῶν γὰρ τοῖς ἐν δὲ δὲ ἡδῶν τῶν ἀνδρῶ-
πων, τὸ τε ἀγῆρες καὶ θρασυ πρὸς τὰς ἐ-
βάσθας, τὸ δὲ ἀπίστον εἶ τι τύχοιεν ἀνδρῶν τῶν
θελήσεων αὐτῶν φερόμενον. γεγράφει μὲν ὁ
αὐτῶν, ταῦτα τέλειον ἀποδοιοπομπῆμεν
ὡς ὅτι ἀληθῆ παλαιά πασι νοῖα. εἰ δὲ γε καὶ
ἀληθῆ, ὡς ἐ φησομένων περσῶν τὸν πο-
D λιορκίαν. εἰ δὲ καὶ φθαῖεν, κακῶς ἀπα-
λαξάντων. ἐμπέμπῃ ὁ ἀκάκιον, ἀτατά-
λῶν τῶν καὶ ὑβριστῶν, ὡς δὲ μαρκιανῶν
ἐγκελοδοσάμεν καὶ εἰ βάτερον τῶν παρ-
δοῖν ὁ μαρκιανὸς φθαῖ τῆ πόλει πέμψου-
σῶν ἀλλῶν γε αὐτῶν τῆς δέχθῃς ὁ καὶ παρ-
πραχεν ἀκερῶς, ἐ πρὸς τὸ σωσῶν
τοῖς τῶ βασιλείῳς κελῶμασι διακοπι-
σάμεν. γνόμεν γὰρ πρὸς τὸ στρα-
πεδόν, μαρκιανόν μὲν ἐν τῇ ἰσπεροῖα παρ-
τῆς δέχθῃς, ἑδῶν τῶ στρατῷ διαγέλας. Φ

λοχαγοὶ καὶ ταξιάρχαι, ὡς διανυκτερεύσαντες ἐξέμαθον παυθῆναι τὸν στρατηγὸν, πτόσω μὲν ἐπαρήσαν τὸ πλῆθος ὑποχωρήσαντες ἢ φεύγειν πορεύεσθαι, τὴν κατὰ γέλασον πολιορκίαν λύσαντες. ὁ μὲν ἐν ἀδδαρμάνης ἔχων ἀξιόλογον στρατὸν πέσων τε καὶ τῶν σκλυπητῶν βαρβάρων, ἐπεὶ τὸ κερκῆσιον παρήμας ἦν, πάντως τοῖς Ῥωμαίων ἐλυμνήατο παρὰ μασίω, ἐμπιπρῆς, Διοκλήνους, ἐδ' ἐν μέτερον ἐνοῶν ἢ παρὰ τῶν αἰεῖ τε φρέερα καὶ κάμας πολλὰς, ἐδ' ἐνὸς ἀνίστασθαι πρῶτα μὲν ὅτι γένηται ἐδ' εἰς, εἰδ' ὅτι ἔτι ἔρατιω τῶν στρατῶν ἡχοσρέα καὶ τὸ δ' ἀερας ἐναποκλάσθαι ἐπ' ἀδείας αἰτερονομαὶ καὶ αἰεφοδοὶ ἐγγίγοντο. ἐπ' ἴσθι καὶ τῆς τεροπολιτῶν διατῆρ' ἀμφ' αὐτὸν, ἐδ' ἐγγυθὸς ἀφικέτο οἱ καὶ τῶν πᾶσαν ἐλπίδα ἀπεκρέθησαν, μηδ' ἐνὸς ἐναπομείναντο τῆ πόλει, ἢ λίαν κομιδῆ διαειθμῶν, καὶ ἔϊερώς πεφουγότες καὶ τὰ ἱερά ὑπέξαγαγόντο καὶ κειμήλια, διότι καὶ τὰ πολλὰ τῶν τεύχεα διερέθη, καὶ ὁ δ' ἦμ' ἐπανέστη, νεώτερον παρὰ μασίων ἀρξάει φέλων, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι, καὶ μάστιγα τῶν τοῖς τε καὶ κερῶν οἱ καὶ αὐτοὶ πεφουγότες, ἐρήμην τὴν πόλιν κατὰ λελοῖσασιν, ἐδ' ἐνὸς ὅλως ἐπινοηθῆναι εἰς ἐπιέχνησιν, ἢ ἀνιπυχίσησιν.

A verò & ordinum ductores, postquam peractis vigiliis ducem suum exaucto- ratum esse didicerunt, non amplius processerunt in publicum: sed dilapsi hac illac fugere cœperunt, ridiculam illam obsidionem relinquentes. Interim Addarmanes, qui Perlarū & Scenitarum Arabum ingentem habebat exercitum, Circesium prætergressus, Romanorum ditionem incendio ac ferro & omni vastationis genere populatus est, nihil mediocri animo designans aut gerens. Castella etiam cepit & vi- cos quamplurimos, nemine resistente: primum quidem quia nullus tunc erat dux Romanorum. Deinde eo quod militibus Romanis à Chostroc intra oppidum Daras conclusis, pabulationes & incursiones absque impedimento fiebant. Adortus est etiam urbem Antiochiam per milites suos. Neque enim ipse illuc perrexerat: Qui tamen præter omnium spem atque expectationem inde repulsi sunt, cum nemo præter admodum paucos in urbe remansisset, & Episcopus ipse aufugisset, & sacros thesauros secum absporrasset, propterea quod & muri maxima pars interticerat, & populus rerum novarum cupiditate flagrans, seditionem excitaverat: quemadmodū ejusmodi præsertim temporibus fieri solet. Sed & ipsi seditiosi, arte præ fugâ, urbem vacuam reliquerant, cum nihil omnino excogitatum esset, aut ad feriendum hostem, aut ad propulsandum.

Κεφ. 1.

Περί τῶν ἀλώσει ἀπαμείας, καὶ τῶν δάρας

Ὡς δ' ἐν τῆς πέρας ταύτης δὴμαρτεν ἀδδαρμάνης, ἐμπιπρῆς τὴν παλαιμὴν ἠεράκλιδαν, ὑσερρὴν ἢ γαγαλιωὶ ὄνομαδ' εἶσαν, ἀπάμειαν καλεῖσθαι, στρατῶν ἑκάνορος σιωοικιδ' εἶσαν, παλαιμὴν διδ' αἰμονα καὶ πολυάνθρωπον, τῶν χερόν ἢ τὰ πολλὰ διαρρῶϊσαν. ὅς ἐπὶ τισὶ συμβάσει τὴν πόλιν παρὰ ληφῶς ἐπεὶ μηδ' ἀντιστῆναι οἰοῖτε καθεῖς ηἰκόσαν, τὰ τεύχεα ὑπὸ γήως ἐπιγῆς κειμένα, πᾶσαν ἐμπιπρῆς καὶ πᾶν ἀλησιάμενον τὰ δ' ἀτα συκείμενα, ἀπὸ τῶν ὀχέων, ἐξανδραποδίσας τὴν πόλιν, καὶ τὰ στρατοχόντα χωρεῖα. μεθ' ὧν καὶ τὸν ἱερέα τῆς πόλεως, καὶ τὸν τῆν δ' ἐχλῶν ἐπιτροπὸν τῶν ζωγείας ἀπήγαγε. τὰ πάνθ' ἐνα ἢ

CAP. X.

De expugnatione Apameæ & Daras.

Hoc igitur conatu frustratus Ad- darmanes, post incensam urbem quam olim quidem Heraclea, postea verò Ga- galice nuncupata est, Apamiam occupa- vit, olim à Seleuco Nicatore condi- tam: quæ antea quidem opibus & incolarū multitudine abundabat: progressu autem temporis magnopere imminuta erat. Hanc igitur pactis quibusdam conditionibus cum cepisset: cives enim nullo modo resistere poterant, muro præ vetustate collapso: totam concremavit, bonisque omnibus contra fidem datam direptis abcessit, universos cives ac finitimos, captivos abducens. Inter quos ipsum quo- que urbis Episcopum, & eum, cui ad- ministratio provinciæ commissa erat, secum absporravit. Sed & in redeundo

Hhh iij

multa atrociter gessit, cum nullus esset qui cohiberet, aut omnino obfisteret, præter paucissimos milites à Justino missos, quibus præerat Magnus quidam, qui prius quidem Argentariorum mente præpositus fuerat in urbe regia, postea verò unius ex Imperialibus domibus Curator fuerat à Justino factus. Verum hi quoque sese in fugam dedere, cum parum abfuisset, quin universi ab hostibus caperentur. His rebus gessit Addatmanes ad Chosroem venit, qui urbem Daras nondum expugnauerat. Ejus igitur copiis conjunctus, maximum rebus momentum attulit, cum & suorum animos confirmasset, & hostibus terrorem incussisset. Porro urbem ipsam deprehendit vallo circumdatam, & aggerem ingentem ad muros urbis admotum; bellicas item machinas quas Heel poles vocant, paratas; ac præcipue catapultas, ex editiore loco laxa jacentes, quas vulgo petrarías vocant. Hoc modo Chosroes hiberno tempore urbem illam vi cepit, Joanne Timostrati filio qui urbi præerat, parum de ea sollicito, immo vero eam prodente. Utrumque enim dicitur. Obsederat autem urbem illam Chosroes quinque & amplius menses, nemine eam defendente. Cum igitur universos ex urbe eduxisset, immentam hominum multitudinem: & quosdam ex iis crudeliter illic mactasset, reliquos verò vivos servasset, urbem quidem, utpote opportunè sitam, præsidio imposito munivit: Ipse verò in regionem suam reversus est.

καὶ κτ' τὴν Διοπόρδωσιν εἰργάσατο, ἐδὲν ἀπείργοντο ἢ ὅλως ἀντιπίπτοντο, πλὴν ἐπιχίσε κομιδὴν στρατῶν πρὸς ἑστίαν περιφύλακτον, ὑπὸ μάγνῳ ταπεινῶν, πρῶτον μὲν διὰ γυρῆ τεραπέχεις περιεσάμεναι κτ' τὴν βασιλίαν ὡς ὑσερον ἢ καὶ μίαν τῆν βασιλικῶν ἀνακτορῶν ἐμπιστευθέντων πρὸς ἑστίαν οἱ καὶ προσηγορεύοντο δὴν ἐφυγον, μικρῶν δ' οὐράλῳσι λησθέντες ἀδδαρμάνης μὲν ἐν ταῦτα κατεργασάμενοι, τὸν χοςροῆν κατελιπέθη, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐκπολιορκισάμενα. ὃς προσηγορεύοντο ἀπὸ μεγάλης ῥοπῆς δέδωκε, τὴν τε οἰκίαν ἀνακαταρσῆσας, τὸ τε ἀνίξσον κατὰ πύλας ἀρρηκε ἢ τὴν τε πόλιν διπολιχισάμενος, καὶ γὰρ ἀγγεῖα τῶν τείχεος συμφορηθέντα πολῶν, καὶ τὰς ἐλεπόλῳς μηχανὰς ἐσώσας, καὶ μάλιστα τὰς κατὰ πύλας δὲ ὑπεδέξιν ῥιπίδων ἐς λιθοβολῳς ἢ σπηῆθῳ καλεῖ. οἱ καὶ τὴν πόλιν καταχεράτο. εἶλεν ὁ χοςροῆς κτ' τὴν ὄραν ἔχθρῳ κτ', ἰωάννης ἔτιμος στρατηγὸς αὐτῆς ἀρχοῦντο, ἦκιστα περιφύλακτον, ἢ καὶ κτ' προσδοῦντο. λέγει γὰρ ἀμφότερον προσήδωκε ἢ τῆ πόλῳ ὁ χοςροῆς πέμπτοντο πρὸς γεμίωα, μὴ δ' ἐνὸς ἀμύνοντο ἀπατάς τοῖσι ἔξαγαγὼν πλῆθον ἀσάβηθῳ, καὶ τὴν μὲν αὐτῶν δὴ λαιῳς κατὰ σφάξας, τὴν ἢ πλείους κτ' ζωγρίας ἐλῶν, τὴν μὲν πόλιν ἐπίκαιρον ἔσαν φρεσῶν κατέχευεν αὐτῶν ἢ πρὸς τὰ οἰκία ἀπεχώρησεν ἢ θῆ.

CAP. XI.

Quomodo cum Justinus in dementia incidisset, Tiberius Republica curam suscepit.

Hæc cum audivisset Justinus, nihil humani animo reputans, nec humanitatis casum illum ferens, ex tanto fastu ac tumore in phrenitidem ac dementia incidit, adeo ut nihil eorum quæ gerebantur, deinceps intelligeret. Exinde igitur rempublicam rexit Tiberius, oriundus ex Thracia, qui apud Justinum auctoritate & gratia plurimum poterat. Hunc Justinus paulo antea collecto ingenti exercitu adversus Abaros miserat. Sed cum milites ne aspectum quidem Barbarorum sustinere valuissent, Tiberius penè ab hostibus captus est: nisi divina providentia præter omnium opinio-

Κεφ. ια'

ὡς ὁ βασιλεὺς ἰουστίνου φρενίτιδα τὴν ἰατρῶν τῶν φρογίτιδα τῶν ὄλων ἀνεδίξαστο.

Aπερ ἐπειδὴ ἠκηκόσ ὁ ἰουστίνου, ὅτι τῶν φρενίτιδες ἐνοήσας, ἐδὲ ἀνθρώπινος τὸ σῶμα ἐνεχθῆν ἀνατλάς, ἐς φρενίτιδα νόσον καὶ μανίαν ἐμπίθη, ἐδὲν λοιπὸν τῶν γυρῶν μένων συνείς, διώκει ἢ τὸ πολίτευμα πῆρειτο, θράξ μὲν γυρῶν, τὰ πρῶτα ἢ πρῶτα ἰουστίνου φέρων. ὃν καὶ κτ' τῶν ἀσάβηθῳ πρῶτων ἐπετόμῳ, πολὺν ἀγέρας πλῆθον στρατῶν. ὃς καὶ μικρῶν ἐάλῳ, τῶν στρατιωτῶν μὴ δὲ τὴν θῆαν τῶν βαρβάρων ὑπεσθῳ καίλων, εἰ μὴ θεία πρῶτα ἀσάβηθῳ ἔτι

θίσωσε, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων βασιλείαν ἐφύλαξε, κινδυνώσασαν τοῖς ἰσχυροῖς ἐγχαρήμασι, σὺν καὶ τῷ ὄλῳ πολὺν δόματι διαρρῦναι, καὶ βαρβάρους τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἐκστῆσαι.

A nem eum periculo eripisset, & Romano Imperio reservasset; quod temerariis Justinii consiliis in ejusmodi discrimen adductum fuerat, ut metuendum esset, ne cum universa republica funditus interiret, & in barbarorum ditionem ac potestatem concederet.

Κεφ. ιβ΄.

Ὁ τραιανὸς διαπραξισάμενος πρὸς χερσὶν, τὰ τῶν ἰσχυρῶν ἐπιπέθεσε πράγματα.

Βουλόμενος τοίνυν βελῶν Ἰπτικαργν, καὶ τοῖς πρῶτοις ἀρμοδίαν, ἢ τὸ πᾶν ἀνάρθρωσε πᾶσιμα. τραιανὸν γὰρ πρὸς τὸν χοσρόην ἐκπέμπεισιν, ἀνδρᾶ λόγιον τὸν συκλητῆ βασιλῆς, πολὺν τε καὶ σωεστὸν τοῖς πᾶσι ἴμιον. οὐδὲν ἐκπεσώπητ βασιλείας, ἐδὲ μὴν τὴν πολιείας τὴν πρὸς εἰρηνόσονται, ὑπὲρ δὲ γεμοῖς θεφίας τὰς διαλέξεις ποιησόμενον. γέγραφε δὲ ἀπὸ τῆς χερσὶν, τὰς τε συμφορὰς τῶν ἀνδρῶν πόλιων μὴν, τὸ τε τὴν πολιείας ἀναρχον, καὶ ὡς ἐδέοι χήρα γυναῖκα, καὶ βασιλείαν κελῶν, καὶ ἐρήμη πολιεία ἐπεμδαίνεν. ἀπὸν γινώσονται, μὴ μόνον τὴν πρὸς πλησιον τυχεῖν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς πάντων ἀρίστας ἰατρὰς πρὸς τῆς Ῥωμαίων πολιείας παρ' αὐτὸν πεμφθῆναι, οἱ καὶ τὴν νόσον διέλυσαν. πρὸς τὸν οὖν ὁ χοσρόης καὶ μέλλων ὅσον ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις Ἰπτικαργν πρῶτοις ἀρμοδίαν, ἐκεχεῖται τριῶν ποιῆν χερσὶν, ἐν τοῖς ἑσίοις μέρεσι δόξαν τὴν ἀρμενίαν ἐν τοῖς πρῶτοις πλησίοις μεῖναι. ὡς ἀνὰ πολέμῳ, μηδενός τὰ ἑσία παρηνολῆναι τῶν κτ' τὴν ἑσίων παραπομῶν, τὸ σίμιον πρὸς τὴν βαρβάρων ἐάλῳ πρὸς ἑσίων ὑπὸ γηπαίων κραταμίον, ἰσχύον τὸ πρὸς αὐτῶν πρῶτον δόξαν.

CAP. XII.

Quomodo Trajanus Legatus ad Chosroem missus, res Romanorum restituit.

TIBERIUS igitur consilium cepit opportunissimum & rebus presentibus accommodatum: quod universalem cladem refarcivit. Trajanus enim ad Chosroem missus est, vit prudens, ex ordine senatorio: qui tum ob canitiem, tum ob singularem prudentiam, summo in honore apud omnes erat non ex Imperatoris aut Reipublicæ nomine Legationem obiturus, sed pro Sophia Augusta duntaxat verba facturus. Quippe illa litteras scripserat ad Chosroem, quibus tum viri sui calamitatem, tum reipublicam Imperatore orbam deplorabat; addens insultandum non esse mulieri viduæ, & Imperatori mortuo, & reipublicæ desertæ. Nam & ipsum olim, cum in morbum incidisset, non modò parem humanitarem expertum esse: verùm etiam præstantissimos medicos à republica Romana ad ipsum missos esse, à quibus etiam morbo liberatus fuerat. His postulationibus annuit Chosroes. Et cum in Romanorum ditionem jam jam invasurus esset, trium annorum inducias pactus est in Orientis partibus. Cautum tamen, ne Armenia simili conditione frueretur: quò bellum illic geri posset, nemine Orientales partes lacescente. Dum hæc in Oriente gererentur, Sirmium oppidum à Barbaris captum est, quod prius quidem Gepidæ occupaverant: postea tamen Justinio Imperatori tradiderant.

Κεφ. ιγ΄.

Πρὸς τῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἀναρρήσως τίθεισιν, καὶ τὴν ἑσίων ἀπὸ.

ΕΝ τῷ αὐτῷ καίσαρα πείθειον βελδύμασι θεφίας ἰσχύον ἀναγορδύς, τοιαῦτα κτ' τὴν ἀναρρῆσιν ἐπιφθεγξάμενος, ἀπᾶσαν ἐκδέθηκε παλαιὰν τε καὶ νεαν ἰσوریαν, ἐφιλανθρῶπα

CAP. XIII.

De nuncupatione Imperatoris Tiberii, & de moribus ejusdem.

SUB idem tempus, Justinus suadente Sophia Tiberium Cæsare renuntiavit. Qua in nuncupatione, ejusmodi orationem habuit quæ omnem historiam transcendit, tam veterem, quam recen-

tem: cum clementissimus Deus hoc ei A
 spatium temporis concessisset, tum ad
 propria delicta confitenda, tum ad salu-
 bria consilia suggerenda pro utilitate
 Reipublicæ. Congregatis enim in a-
 trio Imperialis palatii, ubi hæc fieri mos
 est, Joanne Patriarcha cujus supra me-
 minimus, unâ cum sacerdotibus suis &
 magistratibus atque honoratis, cunctis
 denique qui in palatio militabant, Ju-
 stinus Imperatoria tunica & purpurea
 chlamyde Tiberium vestiens, edita vo-
 ce ita palam locutus est. Ne te in erro-
 rem inducat vestis tuæ magnificentia,
 nec pompa rerum quæ sub aspectum
 cadunt. Quibus ego in fraudem indu-
 ctus, imprudens extremis me supplicii
 obnoxium reddidi. Sed tu errata
 mea corrigito, omni cum lenitate ac
 mansuetudine Rempublicam regens.
 Tum Magistratus digito demonstrans:
 Cave, inquit, ne his credas. Hi enim in
 hunc quem vides statum me deduxe-
 runt. Adjecit etiam ejusdem modi
 alia, quæ summam admirationem om-
 nibus incusserunt, & immensam la-
 chrymarum copiam elicuerunt. Fuit
 autem Tiberius corpore maximo pro-
 cero, & cum proceritate stature, ven-
 ustissimus non Imperatorum modò,
 verum etiam omnium mortalium,
 quantum quis conjectura assequi pot-
 est: adeo ut primùm quidem forma e-
 jus digna esset imperio. Animo autem
 lenis fuit atque humanus, & qui primo
 statim intuitu cunctos comiter exciperet.
 Summas esse divitias existimabat,
 largiti omnibus, & erogare non ad ne-
 cessitatem solum sublevandam, verùm
 usque ad affluentiam. Neque enim
 quidnam accipere deberent poscen-
 tes, considerabat, sed quid Imperato-
 rem Romanum dare deceret. Aurum
 porrò illud adulterinum censebat,
 quod cum lachrymis provincialium D
 collectum fuerat. Quam ob rem unius
 anni tributum collatoribus remisit: &
 possessiones quæ ab Adarmane vastata
 fuerant, tributaria functione releva-
 vit, non pro modo detrimenti quod
 passæ fuerant, sed multo uberius atque
 prolixius. Remissæ sunt etiam magi-
 stratibus illegitimæ munerum oblatio-
 nes, quibus antea Imperatores subdi-
 tos suos illis vendere consueverant.
 Constitutiones quoque his de rebus
 scripsit, posterorum securitati prospici-
 ens.

θεῶ ἐν δόξῃ καὶ ῥῆσιν ὡς τάς τε ἀρετὰς
 ἐξέπειν ἀμαρτίας, τάς τε χρεῖσά ἐσηγήσατο
 ὑπὲρ τῆς πολιτείας σωμοίσοιτο. ἀθροισ-
 των γὰρ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ αὐτῆ, ἐνθα παύσατο
 ἐθῶ λέγει τὰ τοιαῦτα γίνεσθαι, τὸ τε δὲ χρε-
 εῖς ἰωάννης, ἔπειθ' ἐν ἐμνήσθη μὲν, καὶ τὸ
 ἀμφοῦν, τῶν τε ἐν ἀξιώσει τελευτήσαντων
 τῶν περὶ τὴν αὐτῶν ἐραυνομένων, τὸν βασι-
 λικὸν χιτῶνα ἐν δὲ δύσκων τίθειον, καὶ τὸ
 χλαῖναν περὶ τῶν ἀναφανδὸν κεκορηγῶν
 εἶπε. μὴ πλανάτω σε τῆς ἀμπεχόνος ἡ
 τασία, μηδ' ἐτῶν ὀρωμένων σκλή. οὐκ ἔστι
 Β θείας, ἐλαθον ἐμαυτὸν ταῖς ἐχάταις παύ-
 ῶσιν καὶ ἡμῶν. ἀνέσθωσον τὰς ἐμαυ-
 ἀμαρτίας, διὰ πάσης διαπάσης ἀγνο-
 τὸ πολίτευμα. καὶ τὰς ἀρχοντας ὅσοι
 ἐλεγε γῆρας χρεῖαι τῶν περὶ τῶν, περὶ
 δὲ ὡς αὐτοὶ μεῖς ἀπὸ ὄρας ἤγαγον, καὶ
 τερατοιαῦτα ἀπὸ ἀπαύσας ἐς καὶ ἀπὸ τῶν
 δακρύων ἀμείψων χύσῃ ἡ γὰρ. ἡ δὲ γὰρ
 τίθειτο μέγιστος τὸ σῶμα ἔς ἐς ὑπερ-
 διαπεπέσατο μᾶλλον εἶπερ τις ἐκαστο-
 βασιλείων μόνων, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀνθρώ-
 πων. ὡς πρῶτον μὲν τὸ εἶδος ἄξιον τῶν
 C νίδῶ ἐναι τὴν ψυχὴν ἡπίος τε καὶ φιλο-
 θρωπῶ, διὸς δὲ ἔβλεμμα ἄπαν-
 τας δεξιέμεν πᾶσιν ἡγέμεν, τὸ πᾶ-
 σιν ἐπαρκῆν περὶ τὰς ἐπιδοσας, ἔπειθ' ἐμ-
 νητὴν χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ τὸ περὶ τῶν ἐπι-
 ὅτι λαβεῖν ὀφίλων οἱ δεόμενοι, τὸ τοῦ
 πῆ. ἀλλ' ὅπερ βασιλεῖα ῥωμαίων δεῖναι πρὸς
 ἡκ. κίβδιλον ὅτι τὸν χρυσὸν ἡγετο τὸν ἐν δὲ
 κερῶν ἡκούσα. ὅθεν ἀμέλει τὴν τε δασμῶν
 γίαν τοῖς σωτηρίαις ἐπαφῆκεν ἐνός τῶν
 χρεῖας. τὰς τε κήσας ἀσπερ ὁ δὲ δαρμῶν
 ἐλυμνήσθαι, τῶν ἐπιδικῶν τελεῶν, ἔπειθ'
 τὰ μέγιστον τῆς βλαβῆς, ἀλλὰ καὶ πολλὰ κα-
 θυπέεργον ἡλυθῆρωσεν. ἀφείθησαν ὅτι
 τοῖς ἀρχεσιν αἰάθρομοι δόσας, αἰς πᾶσιν
 βασιλεῖς τὰς ὑπὸ κῶς ἐπίπραστοι καὶ πᾶ-
 τῶν καὶ διὰ ἀξίως ἐγραψέ, τὸ μέγιστον
 τασφαισάμεν.

Κεφ. ιδ'.

CAP. XIV.

Οι βασιλίδι τιτίειο στρατὸν ἀγέρας κατὰ χοσρόν
ἢ στρατὸν ἰκσινανὸν ἐξαρσείας, τὸν ἐκ τῆς Ῥο-
μαίων ῥῆς ἀπάλασεν.

Τοῖς τοίνυν κακῶς συλλεγεῖσι χεῖμα-
σιν ἐς δέον χρησάμενοι, τὰ πρὸς τὸν
πόλεμον ἐξηρίετο· καὶ τοσάτον ἀγέρῃ στρα-
τὸν ἀνδρῶν ἠρώων, ἐκ τε τῶν ὑπὲρ τὰς ἀλπὲς
ἐθνῶν, τὰ ἀμφὶ τὸν ῥήνον δρεϊνὸν δὴν στρατο-
λογίας, τὰ ἐν ἰσὶ τῶν ἀλπεων, μασαγε-
τῶν τε καὶ ἐτέρων σκυθικῶν γυρῶν. καὶ τὰ πρὸς
παιονίαν ἔμυσας, καὶ ἰλλυριῶν, ἔμισαυρας ὡς Β
συνεχῆς πενήκοντα ἑκατὸν χιλιάδων εἰλας
ἰππέων δρεϊων ἐγκαλασθήσασθαι, ἔξωσαι τε
τὸν χοσρόν, καὶ τὴν δάρα αἰλωσιν, ἐν τῷ
ἀνατὸν βέρθῃ. ἔπει τὴν χερυριαν ἐλάσαντα,
ὁκείθεν τε τὰς ὀρμάς. ἔπει τὴν καισαρος ἔχον-
τα ἢ τῶν καππαδοκῶν ἀρχῆ, καὶ τῶν ἀυόσε
πρωκῆται πόλεων. ὅς τοσάτον ὑπέσφραξεν
τῶν Ῥωμαίων δρεχλῶν, ὅτι γε πρὸς ἐδυσάμε-
νε τὰ καισαρῶν, ὅκιν ἔξικτης ὡς ἀυόσον ἐσόδε
τοῖς πρὸς ἐσσι μελιδεναί ἐπέαδῃ τῆ τοῖς διε-
κελευθὸν μεχρὶ τῆς καισαρῶν. ἐκείσε γὰρ πρὸς
τῆς πρὸς ἐσίας διασκοπείν ἐλεγχῆ. ὡς δ' ἐν ἀν-
τιμέτωπον εἶδε τὸ Ῥωμαίων στρατόμα ὑπὸ
ἰκσινανῶ ταπιδρον, τὰ δὲ ἐλφῶ ἰκσινε τῶ
πρὸς ἰκσινε δειλαίως ἀνηρημένε, ἀκριβῶς
ἔξωπλισμένον, τότε ἐνυάλιον τὰς σάλπιγγ-
ας ἠχῆσας, καὶ τὰ σημεῖα πρὸς μάχην αἰρό-
μῃμα, τὸν τε στρατιώτῃν φωνῶντα, ἔθυμῶ
μὴ τῆς ἐς ἀγαν ἐνκοσμίας πρέοντα, ἰππων τε
τοσαύτην ἔτοιμάτην, καὶ ἐδρεῖς ὑπόπτε βα-
σιλέων ἐφανιάσθη, πολλὰ γε ἐπιθειάσας,
ἀνάμοξε μύχιον πρὸς τὸ ἀνελεπὶ ἔδδοκῆ-
των καὶ μάχης ὅκιν ἔτελεν ἀρχῆν. ἀναβαλ-
D
λαμένῳ ἢ αὐτῶν καὶ διαμέλλοντι, καὶ τὸν καρθὸν
τελεθόντι, καὶ σοφίζομένῳ τῶν μάχην, ἐπεισι
καρσὸς σκυθῆς, ἀνῆξ ἔδρεξεν κέρως ἠγέμενοι
καὶ μὴ οἷων τε γυρομένων ἐνεγκείν τὴν ἐμβο-
λὴν τῶν κατὰ ἀυόσον πρὸς ὧν, ἐκλελειπῶτων δὲ
μάλα λαμπρῶς τὴν τάξιν, πολὺ μὲν εἰε-
γάσατο φόνον τῶν ἀπεναντίας. ἐπεισι τῶ τοῖς
ἐραγοῖς, ἐντα καὶ τὴν ἀποσκιδνῶ, ὅτε χοσρόνης
καὶ ὁ σύμπας ἔχε στρατός. αἰρεῖτε τὰ βασι-
λικὰ κειμήλια ἀπαξάπαντα, καὶ μὴν καὶ τὴν
ἀποσκιδνῶ ἀπασαν, ὀρῶντι μὲν χοσρόνε,

Quomodo Imperator Tiberius collectis ingen-
tibus copiis, et Justiniano duce contra Chos-
roem misso, cum ex Romanorum finibus ex-
pulis.

PECUNIA igitur malis artibus par-
tâ bene usus, res ad bellum neces-
sarias comparavit: tantumque nume-
rum fortissimorum militum collegit,
tum ex gentibus Transalpinis quæ cir-
ca Rhenum habitant, tum ex Cisalpi-
nis: ex Massagetis præterea, aliisque
Scythicis nationibus; ex Pannonia
item ac Mœsia, & ex Illyriis atq; Ilaui-
ris, optimo quoque virum lecto: ut pro-
pè centum & quinquaginta hominum
millia turmis præstantissimorum equi-
tum inferuerit, & Chosroem fugaverit:
Qui post captam urbem Daras, confe-
ctum æstivo tempore in Armeniam ir-
ruperat, atq; inde Cæsaream Cappado-
ciæ & reliquarum illic urbium metropolim
invadere meditabatur: Romano-
rum autem Imperium tantopere despiciebat,
ut cum Cæsar Legatos ad eum
miseret, eos ad conspectum suum mi-
nime admiserit, sed usque ad urbem Cæ-
saream sequi ipsum iusserit. Illic enim
se eorum legationem auditurum esse
ajebat. Verum ubi Romanorum exer-
citus contra se stare vidit, duce Justini-
ano, fratre Justiniani ejus qui ab Impe-
ratore Justino crudeliter occisus fue-
rat: probe instructum atq; armatum,
& tubas bellicum canentes, & signa ad
committendam pugnam in altum sub-
lata: militem præterea cædis avidum,
& cum pulcherrimo ornatu iram ac
furorem anhelantem; tantum denique
ac talem equitatum, quantum nullus
unquam ex Imperatoribus animo con-
ceperat: vehementer obstupescens,
altum ingemuit ob rem tam in-
spertam atque inexpectatam, nec pugnam
ordiri unquam voluit. Cum igitur
prælium differret, & cunctabundus
tempus tereret, & pugnam duntaxat
simularet, Curs Scythia qui dextro cor-
nui præerat, impetum in eum facit.
Cumque Persarum imperium illius sustine-
re non possent, sed aperte ordines de-
fererent, Curs maximam hostium stragem
edidit. Deinde extremum agmen
Persarum aggressus est, ubi Chosroes
& universus ejus exercitus, impedi-
menta ac sarcinas habebat. Cunctos
igitur regis thesauros & universas sar-
cinas cepit, ipso Chosroë spectante

atque tolerante, & impressionem suam facilius quam impetum Curs sustineri posse existimante. Hoc modo Curs unà cum suis militibus, maximis opibus ac spoliis potitus, & jumenta cum omnibus sarcinis abducens, inter quas erat etiam ignis sacer quem Chosroes ut Deum colebat: Persarum quidem exercitum circumivit, lætum Præanem canens: circa primam autem facem reversus est ad suos, qui jam stationes suas reliquerant: Cum neq; Chosroes: neq; ipsi pugnam exorti essent, sed leves duntaxat velitationes utrimq; ex- titissent; atq; interdum unus aut alter ex utroq; exercitu, sicut fieri solet, singulari certamine inter se congressi es- sent. Sequenti nocte Chosroes mul- tis ignibus accensis, ad nocturnam pu- gnam se paravit. Cumq; Romanorum exercitus in duo castra divisus esset, nocte intempesta irruit in eos qui ad Septentrionem locati erant. Quibus ob repentinum atq; inexpectatum su- perventum in fugam versis, Melitinam urbem in proximo sitam invadit, quæ tunc præsidio atque incolis vacua erat. Hanc cum integram concremasset, ad fluvium Euphratem trajiciendum se se accingit. Sed cum Romanus exerci- tus in unum collectus eum insequere- tur, ipse saluti suæ metuens, conscenso Elephanto amnem trajecit. Eorum verò qui circa illum erant ingens mul- titudo, Euphratis fluentis obruta est. Quos ille aquis suffocatos cum acce- pissent, inde abscessit. Chosroes igitur cum has ultimas pœnas pro contume- liis quibus Romanum Imperium affe- cerat persolvisset, unà cum iis qui eva- serant, in Orientis partes profectus est, ubi pactas habebat inducias ne quis- quam ipsum aggrediretur. At Justi- nianus cum universo exercitu Romo- no in Persidem ingressus, totum hie- mis tempus ibi transegit, nemine pror- fusus illi molestiam exhibente. Sub æ- stivum autem solstitium reversus est, & cum summa felicitate ac gloria, cir- ca utriusque Imperii confinia æstatem exegit.

Αὐτὸν ἐγκαθέρων, ἀνεκλιόεραν ὃ τῆς ἐπι-
 Περσῶν ἔκτρος ἠγεμῆνας. ἔτι μὲν
 σὺ τοῖς ἀμφοῖν ἀνὸν μεγάλων χειμασ-
 κλάφύρων ἐγκραλῆς γρόμει, τὰ τε σαρ-
 οφόρα τῶν ζώων σὺ καὶ αὐτοῖς φοβίαις ἐ-
 ρων, ἐν οἷς καὶ τὸ χροσθὲ σεβασὸν πύξ, ὁ δὲ
 καθεῖσθῆκε, ἀειλαυγῆ μὲν τὸ πρῶτον στρα-
 πέδον παιανίζων. ἀφικνεῖται ὃ ἀπὸ τοῦ
 κείως ἀμφοῖ τὰς Πηλυχίνας ὄρας, καὶ οὐ
 λυθῆνας ἐν τῶν ζῶων τάξεων, μίτε χρο-
 θὲς μάχης ἀρξάνη, μήτε μὴν αὐτῶν. ἡ
 νων δ' ἐτινων ἀκροδολισμῶν γρομῆων, ἡ ἐπι-
 γε εἰς πρὸς ἕνα σὺνεπλακῆ ἔξ ἀμφοῖν τῶν
 στραλοπέδων ὅπερ εἰώθη γίνεσθαι. ἀμφοῖ
 πολλὰ τῆνυκλιὸ χροσθὲς ἀνάβιας, πρὸς
 τομαχίαν παρεσκευάζει. καὶ δύοῖν στρα-
 πέδων τοῖς ῥωμαίοις γρομῆων, ἐπεισὶν ἀ-
 εἰ τῶν νυκλιῶν, τοῖς ἀμφοῖ τὸ βόρειον μέ-
 ῶν ὑποχωρησάντων τῶν αἰφνιδίω τε ἔ-
 κήτω, πλησιαζέσθῃ μελίην ἔπεισὶ τῆν
 ἀφυλάκῃ ἔ- ἐρήμη πολίτων καθεστῶτη
 πᾶσαν τυρπολήσας, πρὸς τὴν διάβασιν
 εὐφράτη παρεσκευάζει πόλιμα. ὡς ὃ
 λιδ' ἐν τὸς ῥά τιμα, τῶν ῥωμαίων ἐπιλο-
 σασ ἀεὶ τῆς ἐπιλοσῆρας, αὐτὸς μὲν ἐ-
 φανί Πηλῆας, τὸν πόλιμον ἐπεραυῖθη. τῶ
 δ' ἐ ἀμφοῖ ἀνὸν πολὺ πλῆθ' ἑ τοῖς τῶ πό-
 μ' ῥά μασιν ἐκηδύθη. ἐς ἀποπνίγῃς
 λαβῶν, ἀπὸν ὄχετ. χροσθὲς μὲν ἐν τῶ
 τῶ ὑσάτιω πονίω τῆς ἐς ῥωμαίους τοσῶ-
 τῆς παργνίας καλαθεῖς, σὺ καὶ τοῖς ἀεὶ
 θεῖσι, τὰ ἑῶα καλειλήφ, ἐνθα τὴν ἐπεχ-
 εῖαν εἶχεν, ὡς ἀν' μήτις αὐτῶ Πηλοι. ὁ δ' ἐ
 ἰστωιανός, ἐσβαλὼν σὺν παντὶ τῶ στρα-
 τῆν πρῶτον Πηκρασίαν, ὄλλω τὴν χειμασ-
 δῶραν αὐτῶ διήγαγε, μηδενὸς παντάπασιν
 ἐνοχλήσανη. ἐπανῆκε μὲν ἐν ἀμφοῖ
 νὰς προπάς, ἐδὲν ὅλως ἀποβαλὼν τῶ στρα-
 καὶ σὺν ἑπαθεία, καὶ κλέει πολλῶ παρ' αὐτῶ
 ἐθέριζε τὰ μετόερα.

Κεφ. ιε΄.

Ὅτι χοσροὺς προσδυμῆσας δὲ τὴν ἑταίριαν ἐτελεύτησεν· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ἡρμισδάς, τῆς περσῶν ἀρχῆς ἀνέλαθεν.

Τὼ δὲ χοσροὺς μύριον ἀχρῶ ἐπιχρῶθέν, ἀλύοντα ἑκάμηχανένθη, καὶ τῆ παλιρροία τῆς λύπης καταπονιωθέντα, τῶ βίε δειλαίως ἀφείλετο, σῆλῳ ἀθάνατον τῆς αὐτοῦ φυγῆς ἀναθέντα, ὃν γέγραφε νόμον, μηκέτι βασιλέα πρὸς ὧν κτ' ῥωμαίων σρασηγῆν. βασιλεὺς δὲ ὁρμισδῆς ὁ τότε παῖς· ὃν υἱὸς ἑατέον, ἐπεὶ τὰ ἐξῆς πρὸς ἑαυτὸν με καλεῖ, καὶ τὴν ἐμὴν τῶ λόγῳ ἀπεκδέχεσθαι.

Κεφ. ις΄.

Τῆς ἐπίσκοποι τὸ πῶν καὶ τῶ μεγάλων ἵσαν παρρησιῶν.

Ἰὼάννης τῶ καὶ καὶ ἐλίνε τῆς ἐνέειδεν μετασάλλῃ διαίτης βόνοσθ· ὅδ' οἰακας τῆς ἐπίσκοπῆς ῥώμης ἐγγχειρίεσθ, καὶ μετ' αὐτὸν ἕτεροῦ ἰωάννης, πελαγιῶ τε αὐ· τὸ βασιλεὺς δὲ μὲν ἰωάννη, ὁ πρὸς γε αὐτὸς ἐτύχησθ. μὲν δὲ ἀπολιναρίον ἰωάννης τὸν ἀλεξάνδρειας διαδέχεσθαι θρόνον, μετ' ὃν εὐλόγισθ. ἐπὶ τὴν ἱεροσολύμων ἀνεῖσω ἱεροσύνην, μὲν μακαρίου ἰωάννης, ἐν τῆ καλεμένη τῶν ἀκοιμήτων μονῆ τὸν ἀσκητικὸν βίον ἀγωνισάμενος, μηδ' ἐνὸς νεωτεριστῶν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄσασθ.

Κεφ. ιζ΄.

Πεὶ τὸ γεγονόσθ ἐπὶ τῶν ἐν ἄντιοχείᾳ σεισμῶν.

Αὐτὸ δὲ τὴν θεαπολιτανῶν, καὶ τὴν γείτονα δάφνην, τῶ περιεκαίσαρσθ· τῶν ἐπὶ τὴν βασιλείαν διακυβερνήσθ, κλονίσθ τε τῆς γῆς γέγονεν δὲ ξαίσισθ ἐς αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σαθεράτασθ, ὅτε καὶ σύμπασα δάφνη τῶν σεισμῶν ἔργον γέγονε. τῶν ἐν θεαπόλει δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομιῶν διαρραγισῶν μὲν μέχρι τῆς γῆς αὐτῆς. ἔμην ἐς ἑδάφσθ· γόνυ κλινασῶν. γεγονάσι δὲ καὶ ἕτερα ἐνια λόγῳ πολλῶ ἀξία, ἀνά τε θεαπολιν αὐτῶν τὴν βασιλεύσαν.

CAP. XV.

Quomodo Chosroes cladem suam agere fecerit, ex hac luce migravit, & filius ejus Hormisda ei in regnum successit.

CHOSROEM verò anxium & ad consilii inopiam redactum, & reciproci doloris fluctibus submersum, immensa quædam ægrotudo animo ejus obfusa, ex hac vita subduxit: cum perpetuum fugæ suæ monumentum posteris reliquisset legem illam quam scripsit, ne posthac Persarum Rex contra Romanos exercitum duceret. Post hunc Hormisda ejus filius, Persarum regnum suscepit. Sed ista nunc omittenda sunt, quandoquidem sequentia me ad se vocant, & sermonis nostri cursum expectant.

CAP. XVI.

Quinam eo tempore majorum Ecclesiarum fuerint Episcopi.

PER idem tempus, cum Joannes qui alio nomine Catelinus dicebatur, ex hac vita migrasset, Bonofus Episcopatus Romani gubernaculum suscepit. Huic successit Joannes alter, quem deinde excepit Pelagius. Constantinopolitanæ autem Ecclesiæ sacerdotium Joanne mortuo recepit Eutychius, qui jam ante Joannem illud obtinuerat. Alexandrinam verò sedem post Apolinarem rexit Joannes, & post Joannem Eulogius. Ad Hierosolymitanæ autem Ecclesiæ pontificatum post Macarium evedus est Joannes, qui in Acemitenfī monasterio religiosæ vitæ instituta didicerat: nec quidquam rerum novarum in Ecclesia tentatum est.

CAP. XVII.

De Terra motu qui Tiberii temporibus contigit Antiochia.

ANTIOCHIÆ verò & in suburbano Daphnensi, cum Tiberius Cæsar annum tertium Imperii ageret, ipso meridiei ferventissimo æstu, ingens extitit terræ motus. Quo Daphne quidem universa funditus prostrata est: Antiochiæ verò ædificia, tam publica, quam privata, ad terram usque disrupta, nec tamen collapsa sunt ad solum usque. Alia quoque nonnulla, commemoratione in primis digna, tum in eadem urbe, tum Constantinopoli con-

tigerunt, quæ utramq; urbem non mediocriter commoverunt, & in maximas turbas conjecerunt: Initium quidem fortita ex zelo Dei, finem verò prorsus Deo dignum confecuta. De quibus jam aggrediar dicere.

CAP. XVIII.

De motu adversus sceleratum Anatolium.

ERAT tunc Antiochia Anatolius quidam, vir initio quidem unus ex plebe, & ex sellulariis opificibus; sed qui postea ad Magistratus & ad alia munera nescio quo modo irreperat. In ea igitur urbe degens, quæ tum habebat negotia administrabat. Ex quo factum est, ut maximam familiaritatem contraheret cum Gregorio illius urbis Antistite. Quippe illum adibat frequentissimè, partim ut cum eo colloqueretur, partim ut ex crebra ejusdem conluctudine majorem sibi auctoritatem conciliaret. Hic aliquando diis sacrificasse deprehensus est. Cumque eo nomine in judicium vocatus esset, inventus est sceleratus ac præstigiator, & innumeris flagitiis cooperatus. Verùm Comitem Orientis corrupit pecuniâ, parumque abfuit quin dimitteretur unâ cum focis: habebat enim alios ejusdem farina homines, qui simul cum ipso comprehensi fuerant: nisi populus insurgens, gravi seditione excitata id consilium discussisset. Sed & contra ipsum Antistitem vociferabantur, eum quoq; illius consilii participem esse clamantes. Turbulentus etiam atque exitialis quidam demon nonnullis persuaserat, eum detestandis sacrificiis unâ cum Anatolio interfuisse. Hac de causâ Gregorius in extremum discrimen adductus est, cum populus gravissimas in illum impressiones fecisset. Atq; hæc suspicio tantopere increvit, ut Tiberius quoq; Imperator ex ipsius Anatolii ore veritatem discere voluerit. Jussit igitur ut Anatolius cum focis ad urbem Regiam confestim perduceretur. Quo comperto, Anatolius ad imaginem Deiparæ quæ fune appensa erat in carcere, procurrens manibus post tergum circumplicatis, supplicis atque orantis speciem palam exhibuit. At illa hominem detestata, & sceleratum Deique hostem coarguens, faciem suam penitus retrò avertit: spectaculo plane horrendo, & sempiterna memoria digno, quod ab universis,

A ἄπερ ἀμφοτέρως ἀνείλερα, καὶ ἐς μεγίστην θορύβον ἐξέβαλον, χευσσε, τὴν ἀφορμὴν ἐν τῇ Ζήλῃ λαχόντα, καὶ πέρας θεοπρεπῆς δέξασθαι, ἀκλίεξων ἀρχομαι.

Κεφ. ιη΄.

Πρὸς τῆς ἑπτασάτους, ἡ καὶ ἡ ἐναγὴ ἀνατόλιον.

AΝΑΤΟΛΙΟΣ τις, πρῶτα μὲν εἰς τὴν πόλιν ἑλθὼν τε καὶ Ἐπιδικίων κατασκευασθεὶς, ὡς ἔργον ἢ δέχων τε καὶ ἑτέροις πειράγμασι πειραζομένῳ ὅπως ἐπισφρήσας ἑαυτὸν, ἀνατὼν θεοπολιῶν τὴν διάβασιν εἶχεν. ἔνθα καὶ διὰ τὴν ἐν χερσὶ πειράγματα δὲ ὡν καὶ συνήθη μάλιστα γρηγορίῳ γεγονόν τῶ τῆς αὐτοῦ πύλεως ἀπερὶ τῶ συγγὰ τε καὶ ἀντιόχου τὰ μὲν καὶ πειράγματα διαλεξάμενος. τὰ δὲ καὶ μέγιστον δυνάμιν ἐν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀρχιεπισκοπίας μνησάμενος. ἔδει Ἐπιθυσιῶν ἡλῶν καὶ πρὸς ἐνδύνας κληθεὶς, ἐφωράθη δὲ Ζαχαρίας καὶ γόνος, ἔς μνησθεὶς ἀποπήμασι θειοποιήσασθαι. ἔξω νεύεται ἢ τὸν τῆς ἐπίσης ἡγεμονίας καὶ μικρῶν ἀναφαιθῶν σὺν τοῖς ἀμφοῖν αὐτοῦ εἶχε γὰρ καὶ ἑτέροις ὁμοθεύσας, οἱ συνήθησαν εἰ μὴ γε ὁλεως ἀνασας, καὶ πάντα κινήσας, τὸ σκέμμα δέλυσεν. ἐπεβόων ἢ καὶ τὴν ἱερείω φάσκοντες καὶ αὐτὸν κοινοποιήσασθαι τὴν βουλὴν αὐτοῦ. ταραξίας δέ τις καὶ ἀλήθειαν δαίμων ἀνέπεισεν ὄντως, ὡς καὶ θυσιῶν σὺν ἀνατολίῳ παρενέβαλεν. ἐν δὲ τῶν καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἡλθε κιδύνη γρηγορίῳ, ἐφ’ ὅδ’ ἡμεγαλὼν καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν δήμε γρηγορίῳ. καὶ τοσοῦτον ἦρθη τὰ τῆς ἑπτασάτους, ὡς καὶ βασιλέα τιθέμενον ζητήσασθαι τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς ἀνατολίας φωνῆς ἐκμαθεῖν. καὶ δὲ τὸ καὶ ἀνατόλιον καὶ ὅδ’ ἀμφοῖν αὐτὸν τὴν βασιλέως τάχιστα καταλαβεῖν. ἄπερ ἐργασθεὶς ἀνατόλιῳ, ἐπὶ τῶν εἰκόνων τῆς θεοτόκου καὶ τὴν εἰρήλῳ καλωδίῳ αἰωρημένης, ἐποθεύσασθαι, ἔς ὅπισθ’ αὐτῶν χεῖρας ἀεισεύδων, τὸν ἐκ τῶν ὄντων καὶ δέοντων ἀπήγειλεν. ἢ δὲ μυσταγοθεῖσα ἔς τὸν ἐναγὴ καὶ θεομισθὴ διελέγχεσθαι, τέλειον ἐν τῶν παλιν μέλεισραφῶν, βασιλεὺς φεικώδης, καὶ τῆς αἰετῆς ἀξίον ὅπως ἔσται

πάντων τῶν τε ἐμφυερίων, τῶν τε αὐτῶν
 φυλακῆν αὐτῶν καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν πεπενημέ-
 νων ὄραθεν, τοῖς πᾶσι διηγήθη. ὡρᾶθη ὃ
 καὶ ὑπαρποι τῶν πιστῶν, παρατεμύχσα καὶ τὴν
 ἀλάστορον, Φάσκασα τε τῶ ἀυτῆς ἡψὸν τὸν
 ἀναβλῶν ἐνυβείσαι, ὡς ὃ καὶ τῶν βασιλέως
 ἤχη, πᾶσαν τε αἰκίας ὑπεροβλῶν ὑπο-
 ρας, εἰδὲν ὁλως καὶ τὴν ἱερέως ἔχεν εἰπεῖν, μη-
 ζῶν κακείσε θορύβων, καὶ πανδήμω εἰσεως
 αἰσθητῆ πόλεις τῶν ἀμφ' αὐτὸν γέγονεν.
 ἐνίων γὰρ αὐτῶν ψῆφον δεξαμένην ἔξοσρακί-
 ζεσαν, ἐμὴν ἀναρῶσαν, θεῶν τινὶ ζήλω πυ-
 ρωθεὶς ὁ δῆμος, ἀπαντα διέσραπεν, ἀγρι-
 αίων τε καὶ χαλεπαίων. ἔτις μὲν ἔξοσρακι-
 δεύσε ἀναρπάσας, ἀκαλίω τε ἐμειβάσας,
 πυρρῶν παρῆδωκε, ἔδῃ καὶ τῶν ψῆφον
 ἔξενέγκαι. καλεβῶν ὃ βασιλέως καὶ δι-
 τυχῆ τῆς ἱερέως, ὡς τῶν πῖνι παρῆδον-
 τῶν, διὰ καὶ διαχρησάσθαι τὸν διτύχιον ἐμελλον,
 καὶ τῆς τῆν ζήτησιν ἐμπειπενημένως, πάντη
 παρῆδοντες, καὶ τῆς ἀνεροδυνάμιοι, εἰ μὴ γε
 καὶ πάντων σωτῆρα παρῆδοντα, ἐκείως μὲν ἐκ
 τῶν ζήλων ἀνῆρπασε, τὸν δὲ θυμὸν ἔτοσῆ-
 τε καὶ ἀκαλῶ σμικρὸν κατήνωσε, μηδένος ἐκ
 χεῖρῶν ἀποπήματι. γυρομένη. καὶ αὐτὸς ὃ ἀ-
 ναβλῶν θεῶν παρῆδοντες τὸ ἀμφιδέα-
 τῶν παρῆδοντες, καὶ παρῆδοντες τὸ σῶμα παρῆ-
 ραχθεὶς, ὑστερον ἀνεσπολοπίδῃ, εἰδὲν ἔτος
 τῶν ἐπιπῶντα ποινῶν λύσαν διέσραπεν. λύκοι
 γὰρ τὸ μισροὺν αὐτῶν σῶμα κατὰ γαγόντες, ἐχ-
 ἱσροῦν πῶπῶς παρῆδοντες θοῶν διενείμαντο. ἦν
 δέ τις τῶν παρῆδοντες ἡμῶν, ὃς καὶ παρῆδοντες ταῦτα γυρομένη
 εἶπε κατὰ ὑπνῶν ἰδεῖν, ὡς ἡ καὶ ἀναβλῶν ψῆ-
 φου καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν, τῶν δῆμῶ εἰδὲν καὶ
 μέγας δέ τις τῶν βασιλικῶν οἰκῶν παρῆδοντες
 ἐχρῶν μάλα τῶ ἀναβλῶν ὑπερασπίζων,
 ἐρηκτῶν θεάσασθαι τὴν θεοσκοπὸν λέγεσαν, μέχει
 πῶ ἀνέλεχθαι ἀναβλῶν, ἔτος ἐς αὐτὴν τε καὶ
 τῶν αὐτῆς παῖδα ἐνυβείσαι. ἔταῦτα
 μὲν, ἐληξεν ὡς εἶ.

Atam qui in carcere inclusi detineban-
 tur, quam iis quibus Anatolii & soci-
 rum custodia comissa erat, visum, o-
 mnibus renuntiatum est. Apparuit eti-
 am interdum Deipara nonnullis Fide-
 lium, incitans eos adversus pestem il-
 lam; & filium suum ab Anatolio con-
 tumelia affectum esse dicens. Ubi ve-
 ro Constantinopolim perductus est, &
 gravissimis tormentis exeruciat, ad-
 versus Gregorium Episcopum nihil
 prorsus habuit quod diceret, majorum
 adhuc motuum & publicæ seditionis
 ipse unâ cum sociis, in caute auctôr
 exstitit. Nam cum nonnullos eorum
 in exilium mittendos esse, non autem
 capite plectendos pronuntiatum fuis-
 set, populus divino quodam zelo suc-
 census cuncta permisit, indignatio-
 ne percitus & efferatus. Cumque eos
 qui exilio damnati fuerant corripisset,
 lembo impositos, injecto igne vivos
 concremavit, populo hanc in illos fe-
 rente sententiam. Contra Imperato-
 rem quoque, & contra Eutyrium ipso-
 rum Episcopum vociferabantur, tan-
 quam fidei proditores; paratique erant
 Eutyrium interficere, & eos quibus
 causæ hujus cognitio madata fuerat;
 quos ubique circumendo investiga-
 bant: nisi divina providentia omnium
 conservatrix, istos quidem ex quæren-
 tium manibus eripisset; tantæ verò
 multitudinis furorem paulatim sedas-
 set, ita ut nullum atrox facinus populari
 violentia perpetratum sit. Potro ipse
 Anatolius in amphitheatro bestiis ob-
 jectus, & ab iisdem laniatus, postea
 cruci suffixus est. Sed ne sic quidem
 suppliciorum quæ hac in vita sensit, fi-
 nem est sortitus. Lupi enim impurum
 ejus corpus cum ex cruce detraxissent,
 quod quidem nunquam antea visum
 fuerat, vorandum inter se diviserunt.
 Quidam etiam ex nostris, antequam
 hæc fierent, affirmavit, vidisse se in
 somnis, quemadmodum adversus Ana-
 tolium ejusque socios sententia à po-
 pulo lata esset. Ad hæc illustris quidam
 Imperialium domuum Præpositus, qui
 Anatolium acerrime defendebat, vi-
 sam sibi dixit esse Deiparam dicentem,
 quo usque tandem defenderet Ana-
 tolium, qui tum ipsi, tum Filio ipsius, tan-
 tam contumeliam irrogasset. Et hæc
 quidem ejusmodi exitum habuerunt.

CAP. XIX.

De Mauricii ducatu, deque ejus virtutibus.

CÆTERUM Tiberius post mortem Justiniani, cum jam Imperialem coronam gestaret, Justiniano potestatem abrogavit, eò quòd non eadem qua prius felicitate adversus Barbaros uteretur. Mauricium verò ejus loco Magistrum Orientalis militiæ constituit, qui genus quidem ac nomen ex seniore Roma traxerat: patriam verò habebat Arabisum, urbem Cappadociæ, in qua novissimi ejus parentes se se receperant. Erat hic vir prudens ac solers, & usquequaque accuratus & constans. Qui cum in victu ac moribus constans esset atque exactissimus, nec gulæ unquam inservit, iis duntaxat rebus utens quæ necessaria & paratu faciles essent: nec aliis voluptatibus quibus intemperantes homines se se oblectare solent. Vulgus hominum non facile ad colloquium admittit: nec aures promiscuè omnibus præbuit: quippe qui sciret illud quidem contemptum parere; hoc verò adulationi proximum esse. Rarò copiam dabat ipsum conveniendi, idque non nisi de rebus seriis. Superfluis autem sermonibus aures suas obturabat, non quidem cera, ut est apud Poetam, sed ratione: ita ut optima aurium clavis esset ratio, quæ opportune illas in colloquiis & aperiret & clauderet. Porro inscitiam, quæ mater est temeritatis, & ab ea disjunctam, ac nihilominus conjunctam ignaviam, ita à se depulerat, ut quoties in discrimen veniret, prudentiæ: quoties cunctaretur, securitati adscribendum esset. Quippe fortitudo ac prudentia opportunitatibus temporum, veluti equo cuidam insidebant, & habenas moderabantur juxta id quod utilitas Reipublicæ præcipiebat. Itaque quoties impetum aut remittebat aut relaxabat, id fiebat non sine mensura quadam atque ratione. Sed de hac re accuratius post hæc dicturi sumus. Qualis enim quantusque extiterit, Imperio ipsius reservandum est. Quod quidem mores ejus longe manifestius declaravit, dum liberâ facultate quidvis agendi ei concessâ, in terra ejus omnibus patefecit. Hicigitur Mauricius, cum exercitu Romano in Persarum regionem ingressus, urbes & castella opportune admodum sita occupavit: tantamque prædam cepit, ut captivi

Κεφ. ιθ'.

Περί τῆς στρατηγίας μαυρικίου, καὶ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ.

Ο Δέ γε πῦρ ἐπέειπε, ἐπεὶ ἰσχυροῦς καὶ τῆς ἀσπλησίας τύχῃ καὶ τῆς βαρβαρῶν ἐχεῖτο, παύσας μὲν αὐτὸν τῆς δόξης, τὸν καὶ τὸν σέφανον ἀειδέμενον, καὶ ἰσχυρὰ τελευτήσαντον. χροστὸν δὲ τῆς εἰσῆς ἐργασίῳ μαυρικίον, ἔλκοντα μὲν ἧμῶν ἐπινομα ὅτι τῆς πρῆσβυτέρου ῥώμης ἐπιτῆρῳ πρῶτον παλίων, δρακόντων παρὰ δὲ Ἰππυραφόμενον ἔκαστα δόκτων ἀνδρα φρενίην τε καὶ ἀγχίαν, καὶ πάντα ἐν πάσῃ ἀκρίβῃ τε καὶ ἀδότησιν. τὴν τε δαίαν, τὰς τε τροπὰς δισταθῆς τῶν καὶ ἀπέξομῶν, γαστρὸς τε ἐκδοτῆ, μόνοις τοῖς ἀναγκαίοις καὶ ἀπορροχρῶμενον, τῶν τε ἀλλῶν ἀπάσῃ, ὅτι ἐκδεδημένη μὲν ἐγκαλλωπίζετο βίβῳ, καὶ τὰς ἐπιδίδεις τοῖς πολλοῖς ἐκ διαστροφῆς, ἔδωκε τὰς ἀκοὰς ἀνέμῳ. τὸ μὲν ἐδῶκε ἐκ ἀειφρόνησιν ἀγόν. τὸ δὲ, ἐκ διαστροφῆς παρῆχέο, καὶ ταῦτα ἐσπυδασμένῳ, καὶ τὰς ἀκοὰς τοῖς ἀπειροπρατῆν ἐκ κρῶν καὶ τὴν ποιήσιν, λόγῳ δὲ μάλῳ ὡς ἀεὶ κλεῖν αὐταῖς τὸν λόγον ἐκαστὸν ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἀνομιχῶσαν, καὶ ἀποκλείσαν ἁμαθίαν δὲ Ἰππυρατῆν μῆτερα, καὶ ἀθλίαν τὴν ἀπῶμα μῆτε καὶ σῶμα ἀθλίαν ἔως ἀπῶμα. τὸ μὲν κινδύνημα ἀθελίαν εἶναι, τὸ δὲ ὄκνον ἀσφάλῃαν, ἀνδρείας τε καὶ φρενῆσας τοῖς καιροῖς ὀχμεμένων, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀπῶμα ἀνευθύνων, καὶ ὅταν ἡ χρεία Ἰππυρατῶν καὶ τὴν ὕφῃσιν καὶ Ἰππυρασιν αὐτῶν ὄκμων, μέτρωσιν καὶ ῥυθμῶν γήνωσιν, καὶ ἔτελευταρον ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρησῆ. ὅτι ἡ γῆ καὶ οἱ, τῆ βασιλείᾳ φυλακίον, καὶ τὸν ἀνδρα πρῶτον διεσάφησε, τὸ ἀπῶμα ἐκαστὸν καὶ ἐνδον ἀναπύξασα. ὅτι μὲν ὁ μαυρικίον τὰς Ἰππυρατῶν πομπῶν κατὰ τῆς ὑπεροχίας, πόλιν τε καὶ φερέα ὑπεροχίας Ἰππυρατῶν ἀπῶμα καὶ τὸσαῦτα ἀειβάλετο, καὶ

τὰ σαγενδοθέλια αἰχμάλωτα ὀλοκλήρες
νήσους κ' πόλεις, ἀγρούς τε ἐρημωθέντας πρὸ χρο-
νῶ ἔξοικῆσαι, τὴν τε γλῶσσοθεν καλασῆ-
σαδὸς πάντη πρὸς τὴν ἀγεωργίαν ἔσαν, στρα-
τόπεδά τε ἐξ αὐτῶν συστῆναι πολυάνδρα κ' ἰ-
τῶν ἄλλων ἐθνῶν μάλα γυνικῶς τε καὶ ἀν-
δρείως ἀγωνισάμενα. πληρωθῆναι δὲ καὶ πᾶ-
σι ἐστία τὰς οἰκείκας χρείας, ἐς τὸ κεφῶτα-
τον τῶν ἀνδραπόδων ἐκ ποιημένων.

Κεφ. κ'.

Ὡς δὲ χροσέλις κ' ἀδδαρμάνην τὸς παρῶν στρατηγῶν
ἐπίκοσε μαυρείου.

ΣΥΝΑΝΕΠΛΑΞΗ ἡ καὶ τοῖς ἀείροις πρῶτων, **B**
πρὸ τε ταμχοσρόου κ' ἀδδαρμάνη μὲν
ἀξιολόγως στρατῶ ἐπιστρατεύσασιν καὶ ὅπως
μὲν, ὅτι, καὶ ὅπῃ πρὸς πρῶτα, ἄλλοι γε-
φύλων, ἢ καὶ πρὸς ἡμῶν ἰσως ἐν ἐτέρῳ λελέ-
ξθαι πόνω, τὴν παρῶν πρῶτα μάστιχα κατεπαγγελλομένης. **C**
πρὸς δ' ἐν
ὅμως κ' τὴν πρῶτα ἐξ ἡμῶν ταμχοσρόου, ὅτι
ἀνδρεία ἔρωμαίων στρατῶ, εὐλαβεία δὲ μόνη,
καὶ τῇ ἐς θεὸν πίστις τῶν στρατηγῶν. **D**
Φθῶν δὲ καὶ
ὁ ἀδδαρμάνης καλακρότης ἐν τῇ μάχῃ
πρῶτα, καὶ πολλὰς τῶν οἰκείων δόξαλων.
καὶ ταῦτα ἀλαμεινὸς καλακρότης,
ὅς τῶν σκηνητῶν ἡγήτο βαρβάρων, καὶ τὸν εὐ-
φράτῳ ἐχ' ἐλομένης διαβῆναι πόλιμον,
καὶ συμμαχῆσαι τῶν μαυρείου κ' τῶν ἀπε-
ναίλιας σκηνητῶν βαρβάρων. ἀκαλαγώνισαι
πρὸς ἄλλοις διὰ τὴν τῶν ἰππέων ἀκρότητα,
ἔτε καλαμεινὸς εἰς πρῶτα ἐγκλεισθεῖεν,
κ' ὅθεν ἀπεναιίλιας ἐν ταῖς ὑπαλώγαις πρῶ-
φθῶντες. καὶ θεοδώριχος ὅς τῶν σκυθικῶν
ἐθνῶν ἡγήτο, εἰς ἐνὶ ὄσ βέλους γενομένης, σὺν
ἡ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν πεφθῶντος.

Κεφ. κα'.

Πρὸς τὸν μπουσάλων σημείων τὴν βασιλείαν μαυρείου.

ΓΕΓΟΝΑΣΙ ἡ καὶ θεοσημεῖα τὴν βασιλείαν
αὐτῶν πρῶτα. πρῶτα γὰρ τῶν νυκ-
τῶν, ἐπιθυμιῶν γε αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων ἐ-
στῶν ἐξ οἴκου τῆς ἀγίας καὶ πανάγνης παρ-
θένης καὶ θεολόγου μαρτίας, ὅς πρὸς τῶν θεο-
πολιτῶν ἰερατικῶν πρῶτα, τὸ ἀμ-
φὶ τὴν ἰερατικὴν πρῶτα πρῶτα πρῶτα
εὐφροσύνην γέγονεν, ὡς καὶ πρὸς ἐκπληξιν
κ' ἀμφ' αὐτὸν ἐλθεῖν τὸν μαυρείου, καὶ δεῖσαι

A quos ex Perside abduxerat, integras in-
fulas & urbes, atque agros jam pridem
desertos incolerent, & terram quæ
prius inculca erat, fecundam redde-
rent: utque ex illis ingentes exercitus
conscripti fuerint, qui postea contra
alias barbarorum gentes strenue ac for-
titer depugnarunt: denique ut singulae
domus haberent, qui servilia munera
implerent, cum servi ac mancipia vilif-
simo pretio compararentur.

CAP. XX.

Quomodo Mauricius Tamchofroem & Addar-
manem, Persarum duces devicerit.

CONFLIXIT etiam cum præstan-
tissimis Ducibus Persarum, Tam-
chofroem scilicet & Addarmane, qui
cum ingenti exercitu in fines Roma-
norum irruerant. Quid autem ge-
stum sit & quonam modo, quibusque in
locis, scribant alii: aut à nobis fortas-
se in alio opere exponetur. Præsens e-
nim opus longe aliarum rerum narra-
tionem pollicetur. Cecidit nihilomi-
nus in ea pugna Tamchofroes, non
exercitus Romani fortitudine, sed Du-
cis eorum religione & in Deum fide.
Addarmes verò, ingenti clade acce-
pta & multis suorum amissis, conten-
tissime fugit: Idque tametsi Alamunda-
rus Saracenorum Dux prodidisset, nec
Euphratem amnem trajicere, & Mau-
ricio adversus Saracenos qui in hostium
acie erant, suppetias ferre voluisset.
Nam Saraceni, ab aliis superari non
possunt propter equorum pernicitia-
tem. Quippe qui nec comprehendi
possint, sicubi conclusi fuerint, & re-
trocedentes hostem longe antever-
tant. Tametsi etiam Theodoricus Scy-
thicarum gentium dux, ne primum
quidem telorum jactum sustinuisset,
sed cum suis omnibus fugam arri-
pisset.

CAP. XXI.

De signis quæ Mauricio Imperium porten-
derunt.

SIGNA quoque divinitus ostensa sunt,
quæ Imperium eidem Mauricio præ-
nuntiarent. Nocte n. intempesta, cum
intra sanctuarium Ecclesiæ sanctæ & in-
temerate virginis ac Deiparæ Mariæ,
quam Antiocheni Ecclesiam Justiniani
vocant, incensum offerret, velum alta-
ris conflagrare visum est, adeo ut Mau-
ricius ipse admiratione percelleretur,

ac visum reformidaret. Cui adstant Gregorius ejus loci Episcopus, divinum quiddam id esse dixit, & summa quaedam atque eximia ei significari. Apparuit etiam illi in Oriente vigilantem Christum Deum, petens ab eo ut ipsum ulcisceretur. Quo quidem signo manifestè Imperium designabatur. A quo enim alio quam ab Imperatore, eoque religiosissimo ipsius cultore, id postulasset. Alia præterea memorabilia & historiâ in primis digna, parentes ejus mihi retulerunt, cum ego de his rebus eos percontarer. Nam pater quidem ejus mihi affirmavit, se eo tempore quo conceptus est, vitam maximam in somnis vidisse è cubili suo exortam, ex qua multa ac pulcherrimæ uxæ dependent. Mater verò narravit, terram partus sui tempore novum quendam atque insolitum odorem spirasse. Sæpe item eam quæ vulgo Empusa dicitur, infantem absportasse, tanquam eum devoraturam: nullum tamen ei detrimentum afferre potuisse. Denique Symeones qui juxta urbem Antiochiam super columna stans vitam exegit: vir ad res gerendas aptissimus, & cunctis divinis virtutibus insignis, multa & dixit & fecit, quæ Imperium Mauricio nuntiabant. De quo vito opportunius in sequente libro dicturi sumus.

CAP. XXII.

De nuncupatione Mauricii & Augustæ.

CÆTERUM Mauricius ad Imperium evectus est, cum Tiberius extremum jam spiritum duceret, eique filiam suam Augustam, & dotis loco imperium tradidisset. Et hic quidem brevi admodum tempore imperavit. Ob ea tamen quæ gessit bona, immortalam nominis sui memoriam dereliquit. Neque enim oratione comprehendibile possunt. Præstantissimam porro hæreditatem Tiberius reliquit Republicæ, nuncupationem Mauricii. Cui quidem etiam nomina sua distribuit. Ipsum enim Mauricium, Tiberium: Augustam verò ejusdem uxorem, Constantinam cognominavit. Quid autem ab illis gestum sit, sequens liber, Deo juvante, ostendet.

Ατὸ ὄραμα ᾧ παρεστὼς γρηγορεῖ· ὅτις πάλαι
ὡς δὲ χειρὸς, εἶπεν, θάσασμα πικρὸν
χρήμα, καὶ μέγιστα καὶ ἐξοχα μὴ μὴ ἀπο
ἐφάνη ὅ οἱ κτ' τὴν ἰώαν καὶ χειρὸς ὁ θεὸς
περεκδικῆσιν ζητῆν, ἵπτε ἀντικεῖς βασιλεὺς
ἐδήλω. ὡδ' ἄτιν· γδ' ἂν ἡ ὡδ' βασιλεὺς
ἔτας ἐς αὐτὸν δὲ σέβεις τὰ τοιαῦτα ἐζητῆσαι
ἀξιόλογα ὅ καὶ ἰσοείας ἀξία πυνθαι μὴ
μοι περὶ τέτων, καὶ οἱ ἐς φῶς αὐτὸν ὡδ' ἄτιν
γόντες διηγήσαντο. ὁ μὲν γδ' φύσας, ἐστὶν
ἀμπελον μεγίστην ὄναρ ἰδῆν, κτ' τὸν καιρὸν
τῆς αὐτῆς συλλήψεως ἐκ τῆς (Φερίρας κατὰ
ἐκφύσαι, καὶ βότρευς παμπληθεῖς καὶ ἄλλαι
αὐτῆς ἠωρῆσθ. ἡ δ' ἐ γε μητὴρ αὐτοῦ ἐφασκε
τὴν δπότειν, διώδιαν ἔστιν τε καὶ παρὰ
λαβὴν τὴν γλῶ ἀναδυμῆσαι. ὡδ' ἄτιν
κίς ὅ καὶ τὴν γεγομῆν ἔμπροσθεν μετὰ τὴν
τὸ βρέφθ, ὡς πῶτο βρώξισαν μὴ οἶαν ὅ
γρῶδ' ἐτέτο λυμῆναδ. καὶ συμεωνίς ὅ ἀγ
χ' ἔδεσπόλεως τὴν Ἰπ' κίον· ἔσασιν πῶ
μυθ, ἀπὴ π' ἀκλικῶτα, καὶ πῶσαι
ταῖς ἐν θεοῖς δ' ἔσασιν Ἰπ' σῆμθ, ὡδ' ἄτιν
ἔτε καὶ ὡδ' ἄτιν, τὴν βασιλείαν αὐτῶν
νύονα. περὶ ἔ τὰ πρὸς φορα ἡ ἐξῆς ἰστορία
διαλέξεθ).

Κεφ. κβ.

Περί τῆς ἀναγερέσεως μαυρικίου καὶ αὐγῆς.

ΟΔέ γε μαυρεῖνθ, πρὸς τὴν βασιλείαν
ἀφ' ἰτιβείας πρὸς ταῖς ἐσχάταις ἀνα
πνοαῖς τυγχάνονθ, καὶ τὴν πῶδα ἀνα
σαν, καὶ τὴν βασιλείαν ἀνὴ Φερνῆς τῶθ πα
ραδόνθ αὐτῶ ὀλιγοσὸν μὴ βιώσανθ ἐκ
τῆ βασιλεία χέρον, ἀθ' ἀνάστον ὅ μνημον
ταλεοιπότθ ἐφ' οἷς πέπραχεν ἀγαθῶς
ἐδ' ἐ γδ' λόγῳ φερίη πῆσον ὅ καὶ τῶ
λιευμαὶ κληθρὸν κατὰ λέλοιπεν ὅ τίς ἐστὶ
τὴν μαυρεῖνθ ἀνάρρησιν ὡδ' ἰένεμ καὶ τῶ
αὐθ' προσηγοείας, τὸν μὲν μαυρεῖνθ, τῶ
εἰον τὴν ὅ αὐγῆσαν, κωνσταντῖναν προσε
τί ὅ αὐτοῖς πέπρακθ τ' θεῖας συναμειβόμε
ροπῆς, ἡ ἐξῆς ἰστορία δηλώσθ.

Κεφ. κγ΄.

Περί χρόνων ἀναγραφῆς ἀπὸ Ἰουστίνου τῆς μίχης μαυρικίης.

Ωσαν δὲ καὶ ὁ χρόνος συνὶ πάσῃ ἀκριβείᾳ ἀναγραφῆται, ἴσῃον, ὡς βασιλευσάντων Ἰουστίνου ὀνόματι, κατ' ἐαυτὸν μὲν ἔτη δυοκαίδεκα πρὸς μηνὶ δέκα καὶ ἡμισυ. συνὶ τριβείοις δὲ ἔτη τέσσαρα, μῆνας ἑνδέκα. τὰ δὲ πάντα ἔτη, δεξὶ καὶ δέκα πρὸς μηνὶ ἐννέα καὶ ἡμισυ. ἐβασίλευσε δὲ καὶ τριβείοις κατ' ἐαυτὸν τε, ἔτη τέσσαρα· ὡς συνάγεσθαι ἀπὸ ῥωμαίων μέχρις ἐκείνης ἀναρρήσεως μαυρικίης τριβείοις, ὡς τὰ προελαβόνα τότε παρ' ἡμῶν δηλώσασιν ἔτη.

Κεφ. κδ΄.

Περί τῆς κατ' αἰρῶν ἰσοείας μέχρις ἡμῶν σωζομένης.

Συνθεῶν δὲ ἡμῶν καὶ τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοείας ἐσσωσθῆναι ἀπόκειται διὰ τῶν ἰσορημένων. μέχρις ἡμῶν κωνσταντίνου ἐσσεύω τὸ παμφίλον. δεξὶ ἐκείνης δὲ μέχρι θεοδοσίου τῶν νέων, θεοδωρίτου σωζομένου τε καὶ σωκρατῆ, καὶ ὃν ὁ παρῶν ἡμῶν δεξέλεξε πέντε. καὶ ἡ δευτέρα δὲ καὶ ἡ τρίτη ἰσοεία κατ' εἰρημοντοῖς φιλοπόνοις διασώζει, μωσῆος μὲν ἀρχαίων ἰσοείας καὶ συγγραφῆς ὡς τοῖς τὰ πρὸ τῶν σωζομένων σαφῶς ἀποδείκνυται, τὰ ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἀληθῶς γράψαντες, δεξὶ ὧν ἐπιτυχάνων τὸ θεῶν μεμάθηκεν ἀνά τὸ σὺν ὅσῃ, καὶ ὧν ὁ μὲν αὐτὸν τὴν ἡμέτεραν πρὸς ὁδοποιεῖντες θρησκείαν διὰ τῆς θείας ἀπειθέου γραφῆς. πολλῶν δὲ καὶ ἰωσήφου ἐγράψεν ἰσοείαν, χειρῶν ἐς ἀπαντα τυγχάνουσαν. ὅσα δὲ εἴτε μυθώδη, εἴτε μὲν τῶν ἀληθῶν γεγονῆναι, ἑλλήνων τε καὶ τῶν ἀρχαίων βαρβάρων πρὸς ἐαυτοὺς τε καὶ πρὸς ἐκείνους διαγωνισομένων, ἢ εἴ τι καὶ ἄλλο δεξεργασθῆναι ἐξ ὅσων ἀνθρώπων ἰσώρησαν εἶναι, χάρων τε γέγραπται, καὶ θεοπόμπῃ καὶ ἐφόρῃ, καὶ ἄλλοις

A

CAP. XXIII.

Computatio temporum, à Justino Juniore usque ad Mauricum.

PORRO ut tempora accuratissime distinguantur, sciendum est Justinum Juniorem solum quidem imperasse annis duodecim, & mensibus decem cum dimidio: cum Tiberio autem collega, annis tribus ac mensibus undecim. Fiunt itaq; in univertsum anni Imperii Justini sedecim cum mensibus novem ac dimidio. Tiberius verò imperavit solus annis quatuor. Quare à Romulo usq; ad nuncupationem augustam Mauricii Tiberii, colliguntur anni sicut tum Superiora, tum præfens temporum descriptio declaravit.

CAP. XXIV.

De serie historiarum, quæ ad nostra usque tempora servata est.

ET Ecclesiastica quidem historia, Deo dante, in unum corpus digesta, ad nos pervenit, studio atque industria optimorum Scriptorum. Ad Constantini quidem usque tempora, studio atq; opera Eusebii, cognomento Pamphili. A Constantini autem Imperio, usq; ad principatum Theodosii Junioris, studio atq; industria Theodorigi, Sozomeni ac Socratis: Per ea denique quæ nos in præfenti opere collegimus. Antiquior autem historia, tam sacra, quam profana, ipsa quoq; à viris studiosis atque industriis per ordinem temporum digesta habetur. Moses enim, qui primus historiam scribere aggressus est, sicut ab illis qui hujusmodi res collegerunt certissime demonstratum est: res ab ipso mundi exordio gestas verissime conscripsit, sicut à Deo didicerat, quocum in monte Sina fuerat collocutus. Alii deinde cum secuti, religioni nostræ viam munientes, ea quæ subsequuta sunt, sacris voluminibus exposuerunt. Sed & Josephus copiosam nobis reliquit historiam, eamque utilem profus ac fructuosam. Quæ verò vel fabulosa sunt, vel re ipsa acciderunt inter Græcos ac præcos barbaros, dum Græci inter se ipsi, aut adversus Barbaros decertarent; aut si quid aliud gestum est ab eo tempore, ex quo illi homines primùm exstitisse acceperant: Charax & Theopompus atque Ephorus, & innumerabiles alii

Kkk

perferipserunt. Romanorum verò res gestas, quæ totius prope terrarum orbis historiam complectuntur, & quæcunque vel ipsi inter se mutuò divisi, vel contra alios egerunt, Dionysius Halicarnassæus scriptis prodidit, exorsus à populis qui Aborigines dicebantur, & ad Pyrrhum usque Epirotatum regem historiam profecutus. Ab eo tempore Polybius Megalopolitanus usque ad expugnationem Carthaginis opus suum perduxit. Quæ omnia Arianus summa perspicuitate distinxit, & singula in unum corpus congescit, tamen diversis temporibus gesta essent. Ea verò quæ post illorum quos dixi, historiam gesta sunt, Diodorus Siculus & Dio Cassius litteris mandarunt. Quorum ille usque ad Julii Cæsaris tempora, hic verò usque ad principatum Antonini ejus qui ex urbe Emesa oriundus fuit, historiam suam deduxit. Herodianus quoque eorundem temporum scriptor, cuncta nobis usque ad obitum Imperatoris Maximi commemoravit. A Philippo autem Imperatore qui Gordiano successit, usque ad Odenathum Palmyrenum, & ignominiosam Valeriani expeditionem contra Persas, res gestas conscripsit Nicostratus Sophista Trapezuntius. Multa quoque iisdem de rebus scripsit Dexippus, qui à Scythicis bellis exorsus, finem scribendi fecit in principatu Claudii qui post Gallienum imperavit. Ea quoque quæ Carpi & aliarum barbararum gentes per Achiam, Thraciam atque Ioniam gessere, ab eodem Dexippo litteris mandata sunt. Eusebius præterea, ab Octaviani & Trajani ac Marci rebus gestis exorsus, usque ad obitum Imperatoris Cari provecus est. Sed & Arianus & Asinius Quadratus, de iisdem temporibus quedam scripserunt. Sequentium autem temporum historiam usque ad imperium Arcadii & Honorii, Zosimus elaboravit. Post illorum verò imperium res gestas Priscus rhetor & alii quidam litterarum monumentis prodiderunt. Quæ omnia ab Eustathio Epiphaniensi scite admodum in compendium redacta sunt in duobus voluminibus: quorum prius usque ad annum duodecimum Imperii Anastasii, res gestas complectitur. Jam verò quæ ab Anastasii temporibus usque ad Imperatorem Justinianum gesta sunt, Procopius Rhetor nobis tradidit. Quæ au-

αναρίθμοις. αὐτῶν ῥωμαίων προῆξις πάντων κοσμητικῶν ἰσορίαν ἐν αὐτοῖς ἀδελφωθῆναι, ἢ εἴ τι ἄλλο γέγονεν, εἴτε ἐς αὐτῶν διαγεγεμένων, εἴτε καὶ ἑτέρων ἀποτόνων, πεπονήται, διουσιώμεν τὰ ἀνακτασασθῆναι ἀπὸ τῶν λεγομένων ἀβοργίνων τῆν ἰσορίαν ἐλύσαντι μέχρι τῆς ἡπερώτης πόλεως. Ἐξ ἐκείνης ἡ πολυεπίστα μεγαλοπολιτικῆς καταγαγόντι ἕως τῆς καρχηδόνος ἀλώσεως, ἅπερ ἀπλανῶς ἐκκενωθῆς διέτερον, ἐλάττω προῆξις ἐν ἀγείρας, εἰ δὲ κατὰ διαφύρας γέγονε χρόνος καὶ τὰ μετ' ἐκείνης ὡσαύτως εἰργασμένα, διωδῶρα τε τῶν σικελιωτικῶν ποσσῶν, τὰ μέχρις ἰσλίας καίσαρος, καὶ διὰ τὴν κασιώ, γράψαντι μέχρις ἀντωνίου ἑξ ἐμείσεως. ἐκτεμένους ἡ τὰ τοιαῦτα ἐκτεμένους, τὰ μέχρις τῆς μαξιμῆς τελευτῆς, διηγεῖται νικησάτε τε τῆς σοφιστικῆς ἐκ τετραπέτατος συζητήσαντι τὰ ἀπὸ φιλιππῶν τὸν μὲν γορδιανὸν ἐκτεμείναι, ἕως οὐδ' ἀνακτασθῆναι παλμύρας, καὶ τῆς εὐαλεριανῆς πύρας αἰχμαστῶν ἀφίξεως. καὶ διεξίππων ἡ πλείστα ἀπὸ τῶν πεπονήται, ἀπὸ μυθικῶν ἀρχαίων, καὶ λήξαντις τὴν κλαυδίαν τὴν γαλιθῶν βασιλείαν. ὅσων μακροπρόθετα ἀπὸ κάρποι καὶ ἑτέρας βάρβαρας ἐθῶν, καὶ τῶν ἐλαδά καὶ θράκων καὶ ἰωνίαν διαπορευομένων ἐπείαξαν. καμῆσθε δὲ ἀπὸ οὐλαειανῶν, περὶ αὐτῶν καὶ μακροπρόθετων, ἕως τῆς τελευτῆς περὶ κατήνησε. γέγραπται ἡ ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν ἑνῶν δριανῶν τε καὶ ἀσινῶν καθεστῶτων ἀπὸ τῆς τῶν ἐξῆς χρόνων ζωσιμῶ ἰσορίαν μέχρις ὠρωρῆς καὶ δεκαδίας, τῶν βασιλευσῶν καὶ ὅσα μετ' αὐτῶν συνέτελειαι περὶ τῶν ῥητορῶν, καὶ ἑτέροις. ἅπερ ἀπαντα ἐν αὐτῶν τῶν ἐπιφανῶν ἐπιπέτα) πανάρετα ἐν δὲ τῶν τόχουσι, ἐν μὴν ἕως ἀλώσεως ἰσλίας, τῶν ἑτέρων, ἕως δωδεκάτης ἔτης τῆς ἀναστασίας βασιλείας. καὶ ἀποκρίνω δὲ τῶν ῥητορῶν πεπονήται τὰ ἐξ ἐκείνης ἕως τῶν ἰουλιανῶν χρόνων. καὶ τὰ ἐχόμενα ἡ τῶν ἀγαθῶν τῶν ῥητορῶν καὶ ἰωνῶν ἐμῶν τε πόλεως καὶ συζητῆ κατ' εἰρημὸν ἰσορίαν, μέχρις τῆς

χοσρόης τῆς νέας ῥωμαϊκῆς φυγῆς, καὶ τῆς
εἰς τὴν αὐτὴ βασιλείαν ἀποκαταστάσεως.
μαυρικῆς μηδ' αὐτῶς πρὸς τὴν πρῶτην ἐλνύ-
σαν, ἡ πόδι ξαμένε δὲ βασιλικῶς, καὶ
μάλιστ' ἀτάχιστα εἰς τὴν βασιλείαν χεῖμασί
τε μεγάλους καὶ στρατιώμασι καὶ αἰματόν, καὶ
εἰς μὴ πῶ ἐτυχον ἐκδεδωκότες. ὡς δὲ ὧν καὶ
ἡμεῖς τῆς ἀνώγει ἐπιρροῆς ἐνδραίας ἐν
τοῖς ἐφεξῆς τὰ πρὸς φορολογίᾳ.

tem deinceps subsecuta sunt, usque ad
Junioris Chofrois fugam ad Romanos,
& ejusdem restitutionem per Mauri-
cium: qui nihil cunctatus profugum
regali magnificentia excepit, & maxi-
mis sumptibus ac copiis in regnum
suum eum reduxit: scripserunt quidem
Agathias Rhetor & Joannes civis & co-
gnatus meus: nondum tamen histo-
rias suas in lucem ediderunt. Quibus
derebus nos quoque, si divina adfue-
rit clementia, ea quæ decet dicturi
sumus.

Τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰστορίας ἐναγίης.

Finis Libri quinti Ecclesiasticae histo-
riae Eusebii.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΕΚΤΩ ΤΟΜΩ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας ἐναγίης (Χολασικῆ).

- α. Περὶ τῆς γάμου μαυρικῆς καὶ ἀνυγῆς.
- β. Περὶ ἀλαμεινδάρτην σαρακηνῶν καὶ τῆς ἑξ' αὐτῆς ναμανῶν.
- γ. Περὶ τῆς στρατηγίας ἰωάννου καὶ Φιλίππου, καὶ ὧν πεπεράχασιν.
- δ. Περὶ στρατηγίας περὶ τῶν ὄλων δροχῶν ἀκασίε καὶ ἀρξέσεως.
- ε. Περὶ τῆς γερμανῶν εἰς τὴν τῶν ὄλων δροχῶν ἀκασίε καὶ ἀρξέσεως.
- ς. Ὡς ὁ βασιλεὺς Φιλίππου πάλιν ἐξαπέσειλεν ὁ ὅτι στρατὸς τέτων ἔπαρ-
εδῆξατο.
- ζ. Περὶ γρηγορίου τῆς θεαπόλεως, καὶ τῆς κατ' αὐτὴν γρομένης συκοφαντίας, καὶ
ὅπως τε ταύτην Ἰουδῆ διήλεγξεν.
- η. Ὡς πάλιν ἡ πόσις μὴ ἢ θεαπόλις ἐπαθῆν.
- θ. Ὡς οἱ βάρβαροι θαρρήσαντες τῆ τῆς στρατῶν τῆ βασιλείως ἀποστάσι, τέ-
τοις περὶ δαλόντες, ἡ πόσις γερμανῶν ἠτήθησαν.
- ι. Περὶ τῆς τῆ βασιλείως εἰς οὐδὲ ἀποστάσις Φιλανθρωπίας.
- ια. Ὡς γρηγορίου ὁ θεαπόλεως εἰς διαλλαγὰς ἐξαπέσειλεν τῆ στρατῶν.
- ιβ. Δημογορία γρηγορίου πρὸς τὸν στρατῶν.
- ιγ. Ὡς μὴ τὸ δημογορήσαι γρηγορίου, μετέθεντο ταῖς γνώμας οἱ στρατιῶται, καὶ
πάλιν δέχοντε Φιλίππου τῶν στρατηγῶν.
- ιδ. Περὶ τῆς ἀλώσεως μαρτυροπόλεως.
- ιε. Περὶ τῆς στρατηγίας κομνηνῶν, καὶ ἀλώσεως τῆ ὄκτας.
- ισ. Περὶ τῆς ἀναμρῆσεως ὀρμίσδης.
- ις. Περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς φυγῆς τῆ νέας χοσρόης.
- ιη. Ὡς ὁ βασιλεὺς γρηγορίου καὶ δομετιανὸν εἰς ἀπάνησιν χοσρόης ἐξαπέσειλεν.
- ιθ. Ὡς πάλιν τὴν δροχῶν πρὸς τῶν χοσρόης ἐλαδῶν, ῥωμαίων ἀνὴρ σωμαραμένων.
- κ. Ὡς κατ' ἐκείνο καιρῶν ἡ ἀγία μήτηρ τῆ γολανδῆς.
- κα. Περὶ ὧν ἐπεμψῆ χοσρόης ἀναθημάτων τῶ ἀγίῳ μάρτυρι σεργίῳ.
- κβ. Περὶ ναμανῶν τῆ σαρακηνῶν.
- κγ. Περὶ τῆς τελδλῆς τῆ ὁ ἀγίους συμειῶν τῆ νέας φυλῆς.
- κδ. Περὶ τῆς τελδλῆς γρηγορίου ἐπισκόπου θεαπόλεως, καὶ ἀποκαταστάσεως
ἀναστάσις.

IN SEXTO LIBRO ECCLESIASTICAE

Historiae Evagrii Scholastici hac continentur.

- CAP. I. De nuptiis Mauricii & Augustæ.
 II. De Alamundaro Saraceno, & de filio ejus Naamane.
 III. De Joanne & de Philippico, Magistris militum, & de rebus ab eisdem gestis.
 IV. De Prisco Magistro militum: & quænam passus sit à militibus adversus ipsam insurgentibus.
 V. Quomodo Germanus Imperii insignia suscipere per vim coactus est.
 VI. Quomodo Imperator denuo Philippicum misit, utque exercitus eum suscipere recusavit.
 VII. De Gregorio Antiochiæ Episcopo, deque concinnata adversus eum calumniam, & quomodo eam falsi convicerit.
 VIII. Quomodo Antiochia terræ motibus denuo vexata est.
 IX. Quomodo Barbari fiducia sumpta ex eo quod milites ab Imperatore decisissent, eosdem aggressi, à Germano superati sunt.
 X. De Imperatoris in rebelles clementiâ.
 XI. Quomodo Gregorius Antiochenis Episcopus ad pacandos milites ductus est.
 XII. Gregorii Oratio ad exercitum.
 XIII. Quomodo post orationem Gregorii, milites depositâ priore sententiâ, Philippicum ducem denuo susceperunt.
 XIV. Quomodo capta sit Martyropolis.
 XV. De Comentiolo Magistro militum, & de expugnatione Castellî Hochas.
 XVI. De cæde Hormisdæ.
 XVII. De Junioris Chosrois ad Romanos fugâ.
 XVIII. Qualiter Imperator Gregorium ac Domitianum Chosroi obviam ire iussit.
 XIX. Quomodo Chosroes Romanorum auxilio, Regnum suum recuperavit.
 XX. De sancta matre Golanduch, quæ illis temporibus vixit.
 XXI. De Donariis quæ Chosroes misit ad sanctum martyrem Sergium.
 XXII. De Naamane Saraceno.
 XXIII. De Obitu sancti Symeonis Stylitæ Junioris.
 XXIV. De Obitu Gregorii Antiochenis Episcopi, & restitutione Anastasii.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,

καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τόμος ἕκτος.

EVAGRII
SCHOLASTICI

EPIPHANIENSIS,

Ere ex Praefectis

ECCLESIASTICÆ

HISTORIÆ

LIBER SEXTUS.

Κεφ. α΄.

Πεὶ τὸ γάμο μνηστεύει ἀνδρας.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ δ', ἐπεὶ παρέλα-
βεν τὴν δρχίαν, πρῶτα μὲν τὰ πρὸς
τὸν γάμον ἐξηρτύετο· ἔκ τ' τὰς βα-
σιλικὰς δεσμὰς ἀνγῆσαν, τὴν κ' κωνσταντι-
ναν, ἰσοκί(ε)· τῆς τε τῶν γάμων πομπῆς με-
γαλοπρεπῶς γεγνημένης, δημοδοτίας τε, κ'
ἀγερωχίας ἕκαστα χεῖρ' ἰσόλεως· παρῆσαν δ'
τῷ γάμῳ, θεοσεβεία τε καὶ βασιλεία δ' οὐ-
φορεῖσά τε ἐκπρεπέστατα, καὶ δωροφορεῖ-
σαι τὰ πριωτάτα· ἡ μὲν γὰρ, πατέρα καὶ μη-
τέρα παρέχετο, σεμνὴν πολιὰ, αἰδεσίμω τερ-
πιδί τὸν γάμον ἀγιάσοντας, ἔχ' ἰσορηθένες
βασιλέας πῶποτε, ἀδελφὰς τε καλὰς καὶ
ἀράκας τῷ γαμήλιον πομπὴν σεμνυύοντας.
ἡ δ' ἔγε, ἀμπεχόντη χρυσόπασον, ἀλαργίδι κ'
λίθοις ἰνδῶν κεκοσμηθῆναι, σεφάνες τε χρυ-
σῶ πολλῶν κ' ταῖς ἐκ λίθων ποικιλίας τε καὶ
διανγίας πμαλφες ἄτας, ἀπαντὰς τε τὰς
ἐν ἀξιώσει πρὸς τὴν ἀντὶ κ' σεβείας ἐνα-
ερθίμιας, κηρὰς τε γαμηλικὰς ἐξάπλοτας,
μεγαλοπρεπῶς τε ἐσαυθίμιας, κ' ἐξ ὧν γινώ-
σκοντο, κ' τὴν νυμφαγωγὸν πανηγυρεῖν ἀνυ-
μνείας ὡς τῆς πομπῆς ἐκείνης, μηδὲν τῶν
ἐν ἀνθρώποις σεμνοπρεπέσεων ἢ διδαμονέ-
σεων γενέσθαι πῶποτε, κ' δαμόφιλος μὲν φησὶ
τὰ κ' ῥάμνη ἀναγράφων, πλάταρχον τὸν
χαιρωνία σαφῶς εἰπεῖν, ὅτι διὰ ταύτην
μόνην ἐσπέσαντο πρὸς ἀλλήλας ἀρετὴν τε κ'
τύχην· ἐγὼ δ' ἐν φάμνῳ ὡς θεοσεβεία τε, κ'
διδαμονία ἐπὶ μαυρικίῳ μόνῳ ἔτω συν-
κλήτεται, τ' θεοσεβείας βιασαμένης τὸ
διδαμον, καὶ πρὸς ἐπέαδ' ὡς παντάπασιν

B

CAP. I.

De nuptiis Mauricii & Augustæ.

MAURICIUS simul atque Impe-
rium adeptus est, ante omnia
nuptiarum suarum apparatus
instituit. Augustam igitur, quæ & Con-
stantina dicebatur, solenni Imperato-
rum more uxorem duxit: nuptiali
pompa, & publicis epulis ac festivitati-
bus, per totam urbem magnificentissi-
me celebratis. Interfuerunt his nuptiis
Pietas & Imperatoria dignitas, decen-
tissimo satellitio Mauricium & Augu-
stam stipantes, & pretiosissima eis mu-
nera offerentes. Nam illa quidem, quod
nulli unquam Imperatorum obrigisse
legimus, patrem simul ac matrem Mau-
ricii exhibuit, qui decora canitie rugis-
que venerandis nuptias sanctificarent:
fratres item forma ac venustate eximi-
os, qui nuptiarum pompam exorna-
rent. Hæc verò auream vestem purpu-
ra & lapillis Indicis distinctam, & coro-
nas auro plurimo & gemmarum varie-
tate ac nitore collucentes præbuit:
cunctos item qui in palatio dignitates
gerebant & qui militiæ adscripti erant,
nuptiales faces manibus gestantes, &
magnificis indutos vestibus, quo di-
gnosci possent; hymnis denique & can-
ticis pompæ illius festivitatem cele-
brantes. Adeo ut apparatu illo nihil un-
quam illustrius aut beatius inter homi-
nes extiterit. Damophilus quidem de
urbe Roma scribens, Plutarchum Che-
ronensem eleganter dixisse refert, uni-
urbis Romæ gratiâ, virtutem ac fortu-
nam pacto inter se lædere convenisse.
Ego verò dixerim, pietatem ac felicitate
societate inita in uno Mauricio coi-
visse: cum Pietas felicitatem subegisset,
nec eam ullateus elabi pateretur.

Kkk iij

Post hæc Mauricius operam dedit, ut non corpus solum, verum etiam animum imperiali purpura & corona exornaret. Solus enim ex iis qui antea regnarunt Imperatoribus, sibi met ipse imperavit. Et Imperator re ipsa factus, plebejum quidem dominatum perturbationum ex animo suo procul amandavit. Optimatum verò principatum in mente sua constituens, vivum quoddam virtutis simulachrum se præbuit, subditos omnes ad sui imitationem erudiens. Quæ quidem non assentandi studio à me dicta sunt. Cur enim eo consilio hæc dicerem, cum ille ea quæ à me scribuntur, penitus ignoret. Sed rem ita se habere ut dixi, perspicue ostendent, tum ea quæ sunt illi donata divinitus, tum ea quæ variis subinde temporibus acciderunt: quæ profecto, ut inter omnes constat, Deo accepta referri debent.

CAP. II.

De Alamundaro Saraceno, & de filio ejus Naaman.

PRÆTER alias autem virtutes hoc illi præcipuum studium fuit, ut neminem eorum qui læsæ majestatis accusati erant, extremo supplicio afficeret. Itaque nec Alamundarum Saracenorum regulum, qui & rempublicam & ipsum Mauritium, sicut antea commemoravi, prodiderat, morte mulctavit: sed tantum in insulam relegavit, & cum uxore sua atque aliquot liberis Siciliam incolere præcepit. Naamanem verò ejus filium, qui rempublicam innumeris malis repleverat, & qui utramque Phœnicem & Palæstinas tres, ope barbarorum quos circa se habebat, populatus fuerat & in servitutem redegerat, eo tempore quo captus est Alamundarus: cum omnes judices eum capitali supplicio afficiendum esse censuissent, in libera custodia detinuit, nullo amplius malo eum mulctans. Eadem clementia usus est etiam erga alios innumerabiles, ut sigillatim dicemus suo loco.

Ἄσκησιν ἐνδύσσης. ἐσπέδακε ἢ λοιπὸν οὐκ ἐπιπέδακε, ἀλλὰ γὰρ ἐν τῇ ψυχῇ ἀπεπέδακε. ὁ δὲ τὴν ἀλκουργίδα, καὶ τὸν σέφανον. μὴ γὰρ τῷ πρώτῳ βασιλείων ἐαυτὸν βεβασιλεύσει καὶ αὐτοκράτωρ ὄντως γινώσκῃ, τὴν μὴ ὀχλοκρατίαν τῶν παθῶν ἐν τῆς οἰκίας ἐπιπλάτῃσε ψυχῆς. ἄριστοκρατίαν ἢ ἐν τοῖς ἐαυτῷ λογισμοῖς κατὰ σπασάμενον, (ὡς δὲ ἐν τῷ ἀγάλμα ἐαυτὸν παρέχετο, πρὸς μίμησιν ἐκπαυδῶν τὸ ἰσῆκον. ἀπὸ δὲ πρὸς ἀπειαν εἰρηλαί μοι. πῆ γὰρ λελέξε), ἀγνοεῖται ἐκείνη τὰ γραφόμενα. ἄρα τῆσδε ἢ τῶν ἄλλων ἔχον, τὰ τε ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει γε αὐτῶν, τὰ τε παλιόως συνηνεχθέντα, ἀπερ ἡμῖν ὁμολογημένως ἐς τὸν θεὸν αἰσιντέον.

Κεφ. β'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου σαρακενῆος ἢ ἀπὸ σαμαί.

Οὗτος πρὸς τοῖς ἄλλοις αἰσιν διασπέδακε, μηδενὸς τῶν ὑποδίκων τῆ βασιλεία αἴμα παλιόπασιν ἐκχεῖται. ἀμέλει τὸν γὰρ ἐν τῷ ἀλαμουνδάρῳ τῶν σκηνητῶν ἀρεθῶν ἠγόμενον, τό τε πολίτευμα αὐτὸν τι κατὰ προδόνια, ὡς πρὸς δὲ μοι δεδωρηθῆναι ἀνείλε. μόνης ἢ ἦσε πρὸς εἰρήμῃσι σωτηρικῇ καὶ τῶν παιδῶν ἐπίοις, καὶ πρὸς τὴν σκελῶν ὀξοικίσαι. νααμάνῳ ἢ τὸν τότε παιδα, μυρίων κακῶν ἐμπλήσασθαι τὸ πολίτευμα, Φοινίκην τε ἐκείραν, παλαιστίναν τε ληίσάμενον, καὶ ἀνδραποδίσασθαι διὰ τῶν ἀμφ' αὐτὸν βαρβάρων ὅτε ἀλαμουνδάρου κέλω, πάντων αὐτῷ θάνατον καὶ ἀληφισάμενων, ἐν ἐλθούσῃ σουλακῇ φρερεῖ, καὶ ἐπέκφρα κακῶν ἀλλ' ἐφ' ἐτέρῃσι ἀναελθῆναι πέπραχεν, ὡς ἐκείνα πρὸς φόρως λελέξε.

Κεφ. γ΄.

Περί τῆς στρατηγίας ἰωάννου καὶ φιλιππίου, καὶ ἄλλων
στρατηγῶν.

Πεπομφε μὲν ἐν ὁμαυρίαις ἡ στρατηγία
τῶν ἰωάννου καὶ φιλιππίου, ὅς τινα μὲν πλάσας, τινα δὲ
καὶ ἀναμαχεσάμενοι, ἐδὲν ὅτι καὶ λόγῳ
ἀξιὸν πέπεραχε. μετ' αὐτὸν δὲ φιλιππίον, καὶ
δὲ πρὸς αὐτὸν ἔχοντα. τὴν ἑτέραν γὰρ τῶν
ἀδελφῶν αὐτῶν γεγαυμῆς ὅς ἐκ τῆς τῶν ὑπερ-
ορίας διαβάς, πάντα τετὰ ἐν ποσιλῆσι ἀ-
μαί, μεγάλων λαφύρων ἐκράβη γέγο-
νεν, ἀνείλετε πολλὰς τῶν δὲ γῶν τε καὶ δὲ πα-
ρειδῶν τῆς νισίδεως, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ὅς
δὲ πηρὶ δὲ ποταμῶν σισοεπλάκη δὲ κέρσαις
καὶ μάχης καρτερῶς γηρομένης, πολλῶν τε καὶ
ἀξιολόγων περὶ πικρῶν, καὶ ζωγρίας
πολλὰς εἶλε, καὶ ἵνα λόχον ἐκδραμόντα ἐν ἵνι
τῶν δὲ φυῶν γεωλόφων δυνάμει δὲ ζελεῖν,
ἐφῆκεν ἀπαθείς, ὑποχομένους πείθει τὸν
βασιλέα εἰρήνης πρὸς τὴν ταχίστην
ἐπέμπευ. καὶ ἑτέρα δὲ στρατηγία καὶ ἐπράξα-
το, τῶν πρὸς τῶν καὶ ἐς τρυφὴν ἀγόντων τὸν στρα-
τὸν ἐλθερωσας, καὶ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ
εὐπείθεις αὐτῶν χαλινώσας. ἀταίσι συγγρα-
σιν, καὶ συγγραφεσι κατὰ ληπίεως, ὡς ἀν ἀκοῆς
ἢ δόξης ἔχοιεν, ἢ ἐξήκασι, οἷς ὁ λόγος τῆ
ἀγνοία πρὸς ἰουδαίων καὶ ἀποχωλέων, ἢ
πρὸς αὐτῶν ἰουδαίων, ἢ ἀνιπαθεία
τυφλώτων τῶν ἀληθῶν διαμαρτάνει.

Κεφ. δ΄.

Περί στρατηγίας πρίσκου, καὶ ἄλλων πρὸς τὸν στρατὸν
ἐπαρασάτιον αὐτοῦ.

Μετ' αὐτὸν δὲ πρίσκου τὴν στρατηγίαν
μέτρεσιν δεχθῆναι. οὐκ ἐν πρὸς ὁδὸς τις,
ἐδὲ ἄτερ τῶν ἀναγκαίων εὐπρὸς ὅσα τῶν. τὸ
πᾶν δὲ νομιζὼν καταπράττειν, εἰ τὰ πολ-
λά κατ' αὐτὸν εἶη, ὡς ἐντελευτῆν καὶ τῶν στρα-
τευμάτων δὲ μάλλον ὑπέξοντων πρὸς τὰ
κελδόμενα. ὅτε δὲ ἐν πρὸς τὸ στρατόπε-
δον ἀφίκετο, ὁ φρουρῶν καὶ ὑπέλεπων, καὶ

A

CAP. III.

De Joanne & Philippico, Magistris militum, &
de rebus ab eis gestis.

PRORRO Magistrum Orientalis mi-
litie, primo quidem Joannem mi-
sit, oriundum ex Thracia. Qui in ali-
quot præliis interdum adverte, inter-
dum prosperiore fortuna usus, nihil
memoria dignum gessit. Huic deinde
Successorem misit Philippicum, affini-
tate ipsi conjunctum. Alteram enim ex
Mauricii fororibus, uxorem duxerat.
Qui in hostium regionem ingressus, &
obvia quæque depopulatus, ingenti
præda potitus est. Multos quoque ex
nobilibus Nisibenis, & ex aliis urbibus
quæ sunt intra fluvium Tigrim, interfe-
cit. Confluxit etiam cum Persis: com-
missaque ingenti pugna & multis qui
inter Persas eximii habebantur, occisis,
non paucos vivos cepit. Turmam item
Persarum quæ in collem quendam satis
commode situm evaserat, cum capere
posset, illam dimisit: postquam pol-
liciti essent persuasuros se Regi Per-
sarum, ut Legatos de pace quamprimùm
mitteret. Alia præterea dum copiis
Romanorum præflet, præclare gessit:
Quippe qui cuncta quæ superflua erant,
& ad luxum ac delicias accommodata,
ab exercitu removerit, & milites ad
modestiam atque obsequium revoca-
verit. Verùm hæc relinquenda sunt iis
qui de his rebus scribere, vel qui jam
scribunt, prout ipsi vel auditione acce-
perint, vel opinione ducuntur. Quo-
rum quidem oratio ob ignoracionem
rerum cespitans & claudicans, & vel
affectui indulgens, vel odio obcæcata,
longius à vero aberrare solet.

CAP. IV.

De Prisco Magistro militum: & quænam passus
sit à militibus adversus ipsum insurgentibus.

POST hunc Magister militum crea-
tus est Priscus: Vir haudquaquam
facilis aditu, nec nisi ob res necessarias
in publicum prodire solitus. Quippe exi-
stimabat, cuncta se facilius perfecturum,
si solus maneret ut plurimum: quasi mi-
lites hoc pacto metu adducti, imperata
citus facturi essent. Certe quo primùm
tempore ad castra Romanorum venit,
elato supercilio, è sublimi despicies, &

ad fastum ac pompam vestitus atque ornatus, edicta quaedam proposuit de militum in bellis tolerantia, & de accurata eorundem armatura, & de annona denique quam ex fisco accepturi essent. Qui cum de his rebus jam antea aliquid didicissent, tunc iram suam in apertum erumpere siverunt. Impetu igitur facto in tabernaculum Prisci, omnes ejus sarcinas, & magnificentum apparatus, & ex thesauris pretiosissima quaeque, barbatorum more diripiunt. Ipsum quoque interfecturi, nisi confesso quodam ex funalibus equis, Edeffam se proripuisset. Eam urbem milites missis eo aliquot copiis obsederunt, Priscum sibi dedi flagitantes.

Απερὸς τὸ κομποδ' ἐσεργὸν δ' ἐξησκημῶν, πρὸς πύθην αὐτὴν τῆς τῶν στρατιωτῶν ἐς τὴν πόλιν ἰσχυρῶς κατεβίβου, ὡς τῆς ἀκρῆς ὄψεως, καὶ ὡς ἐκ τῆς δημοσίας κομισαυτοῦ δὲ πρὸς αὐτὴν τῶν περυσμῶν, ἐς τὸν Παναγιώτην τὸν ἐξ ἐρήξαν ὁμοσε χωρησαυτοῦ ἐνθα ὡς σκηνοσάμω, ληΐον μὴ βαρβαρικῶς ὅσα μεγαλοπρεπῶς αὐτῶν ἀντισκόλασο, ἐτῶν κημηλιῶν τὰ πτωχὰ ἅμα κρῆν καὶ αὐτὸν διεχρήσαντο, εἰ μὴ τῶν τῶν παρεχῶν ἵππων ἑπτάς, καὶ τῶν ἐδεσῶν ἀποσώθη ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ἐπολιόρευσαν, τὰ Β πείσκον ἐξαιτέμωροι.

CAP. V.

Quomodo Germanus Imperii insignia suscipere per vim coactus est.

SEd cum Edeffeni id facere recusarent relicto illic Prisco, Germanum Ducem rei militaris per Phoenicem Libanensem, injecta manu corripunt: & ducem suum, quantumq; in ipsis erat, Imperatorem constituunt. Cumque Germanus quidem id renueret, illi verò acrius instarent; & gravis utrimque contentio esset, illo annitente ne cogeretur: his ut id quod volebant perficerent contententibus: ac militibus quidem mortem ei interminantibus, nisi sponte munus delatum susciperet: Germano verò mortem libenti animo amplectente: postquam eum nec metu vinci, nec terrore percelli viderunt, verbera quaedam ac membrorum mutilationes ei inferre cœperunt, rati scilicet eum ista haudquaquam toleraturum. Neque enim illum duriores fore quàm natura & atas ipsius ferret. Rem igitur aggressi, parcius & eum reverentia quadam periculum ejus fecerunt: tandemq; eum invitum assentiri coegerunt, & conceptis verbis jurare, se se ipsis fidem servaturum. Ita igitur ipse militibus subditus imperare, & regere eos à quibus regebatur; & qui captivus erat, dominari compulsus est. Reliquis deinde omnibus ordinum ductoribus & præpositis ac Tribunis, centurionibus item ac decurionibus expulsi, alios pro arbitrio in eorū locū substituant, maledicta in imperiū ac probra palam congerentes. Et modestius quidem, ut plurimum se gerebant, quàm

Κεφ. ε΄.

Περί τῆς γερμανοῦ ἐς τὴν τῶν ἑλλων ἀρχὴν ἀναίσε καταχρῆσεως.

Ὡς ὁ Θεὸς τῆς πόλεως οὐκ ἐνεδίωσαι ἀφ' ἑσῶν ἀνδρῶν πείσκον, βία ὅτι καὶ οὐκ ἐβουλήθησαν γερμανὸν τὸν ἐν Φοινικῆν ἑβανησίας στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγεμῶν χερσὸν ἐσι τῶν ἡγεμόνα τό γε ἐπ' αὐτῶν, καὶ αὐτοκράτορα τῶν ἀντιλήνων, καὶ τῶν ἑλλοῦ δροτέρων ἐγκήμενων, ἐκεῖ ὅς τε αὐτοῦ ἐσπῶν τῶν μὲν, μὴ βιασθῶναι, τῶν δὲ ἐξεργασθῶν καὶ τῶν μὴ ἀποκαταστῶν ἐν δεινῶν μὲν ἐν ἐκῶν ἐνδεχῶν. Ἐδὲ, μάλα δὴ καὶ τὸ ἐνδεχομένο, ὡς ἔτε φοβοῦτο, ἔτε κατεπαύτοισ, ἐπεί ποτὸς ἐπὶ τῶν αἰκῶν τε καὶ ἐβήσεων ἐπὶ τῆς φύσεως, ὡς ἐδαμῆ ὑπὸ τὸν ὄντο. Ἐγὰρ ἀνὰ τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἡλικίας ἐσοῦσ ἀτεγκότερον, καὶ καταρξάμενοι καὶ ἀποπρεσασάντες αὐτὸν, σὺν δὴ λαοῖσιν καὶ φηδοῖ, τέλει ἀκούσα βία (ὡς) συνάγει τε καὶ διομόσασ ἢ μὴ τὰ πᾶσα φυλάξαι αὐτοῖς. Ἐνθεν ἐν ἀρχῆν ἀρχοῦν, καὶ κελεύεμενον, καὶ εἰλημμένον δεσποζῶν τῶν καλῶν ἀγαθῶν. τὰς δὲ γε ἀλλὰς ἀπᾶστας ξιάρχες, λοχαγῶς τε καὶ χιλιάρχες, ὡς ὅσοι ἐκάστῳ ἢ δεκάδῳ ἤρχον ἐνδεχόμενες, ἑσῶν χερσὸν ἐσῶν ἐς ἐβέλοντο, ἀνασῶν δὲ τὴν βασιλείαν βλασφημῶν ἐκ τῶν μὴ βαρβάρων.

βαρδάρων μείλιότερον... τα πολλά διαγιγνώμηναι... εδ' εγδτακλούς μετρησις η σαθμοίς τας σιπ...

A Barbati erga provinciales. Verum à Sociis ac servis Reipublicæ longissime aberant. Nam neq; statutis ponderibus ac mensuris annonas accipiebant, nec assignatis sibi mansionibus contenti erant. Sed sententia sua unicuique pro lege, & voluntas pro mensura fuit.

Κεφ. 5.

Ο βασιλευς Φιλιππειον παλιν εξαπισειν ο υ στρατος τωτων ε παρεδξατο.

CAP. VI.

Quomodo Imperator denno Philippicum misit, utq; exercitus eum suscipere recusavit.

ΤΑυτα διαθήσεια Φιλιππειον βασιλευς εκπέμπει... ον ε μονον οχ εσεδεξαν... αλλα καν ει τινα εκεινω προσήκον...

B Ad istas res componendas missus est ab Imperatore Philippicus. Quem tamen milites non modo non susceperunt: Verum si quem forte ei favere suspicati fuissent, is de vita ipsa periclitabatur.

Κεφ. 7.

Πει χροσειν η θεμπολεως ε της κατ' αυτη ημοινης συκοφαντίας, επως τι ταυτην ηενδ η δαλεξεν.

CAP. VII.

De Gregorio Antiochia Episcopo, deque concinnata a. versus eum calumnia, & quomodo illam falsi convicerit.

ΕΝ τωτοις ολιων τωπραγματων, επανεισι της βασιλιδος ηρηγει... θεμπολεως επσκοπος... ηδη τον αγωνα νεκρικως ον ισορησων ερχομαι... ασερεις την...

D Um res in hoc statu essent, Gregorius Antiochenis Episcopus ex urbe regia domum revertitur, cum jam victoriam reportasset ex quodam certamine, quod hoc loco commemorabo. Quo tempore Asterius Comitativam Orientis administrabat, orta inter ipsum & Gregorium contentione, primores urbis univerti Asterio sese adjunxerunt. Plebei quoque & opifices ejusdem urbis, Asterii partes secuti sunt. Singuli enim damno aliquo se affectos esse à Gregorio affirmabant. Tandem verò etiam populo permilsum est, ut probra ac maledicta in Episcopum conjiceret. Ambo igitur, tam primores scilicet, quam opifices, in eandem cum plebe sententiam conspirarunt: Et tum per plateas, tum in theatro, contumeliose vociferari adversus Gregorium cæpere: ne scenicis quidem ab ejusmodi petulantia abstinentibus. Interea Asterio magistratus abrogatur, & Joannes in ejus locum substituitur. Mandatumque est ei à Principe, ut de motu illo diligenter inquireret: Vir ne ad levissima quidem negotia, nedum ad tantam rem componendam idoneus. Itaq; cum urbem tumultu ac turbis repletet, & editis propositis denuntiasset, licere cuivis Episcopum accusare, libellum contra eum à quodam argentariæ mensæ prapposito oblatum suscepit: quo accusabatur Gregorius, quòd cum pro-

pria fore alteri viro nuptâ rem habuisset. Suscepit etiam accusationes ab aliis ejusdem farinae hominibus de pace ac tranquillitate urbis Antiochiæ, quasi Gregorius eam sapius perturbasset. At Gregorius, de crimine quidem turbatæ pacis paratum se esse respondit causam dicere. De aliis verò ipsi objectis, ad Imperatorem & ad synodum provocavit. Me igitur consiliarium & comitem habens, venit Constantinopolim, his accusationibus respondens. Cumq; omnes qui ubique sunt Patriarchæ, partim per se, partim per Legatos suos questioni interessent, Senatores item urbis regiæ, & ex religiosissimis Metropolitanis quamplurimi, negotio diu multumque examinato: Tandem post multas actiones Gregorius causam obtinuit: adeo ut accusator nervis cæsus, & per totam urbem circumductus, exilio mulcetur. Inde igitur Gregorius ad suam sedem reverfus est, quo tempore exercitus Romani in Oriente tumultuabantur, & Philippicus circa urbes Beroam & Chalcedem moras agebat.

CAP. VIII.

Quomodo Antiochia terramotibus denuo vexata est.

POST ejus autem reditum, quatuor mensibus elapsis, anno urbis Antiochiæ sexcentesimo tricessimo septimo, post annum unum ac sexagesimum ab ultimo terramotu, postremo die mensis Hyperberetæi, dum ego virginem sponsam acciperem, & tota civitas feriaretur ac publicam festivitatem circa pompam thalamumq; celebraret, tertiâ circiter noctis hora, terramotus cum fragore & sonitu irruens, totam urbem concussit: multa etiam ædificia evertit, fundamentis ipsis sursum propulsis. Adeo ut membra omnia quæ erant circa sanctissimâ Ecclesiam, funditus prosternerentur, solumq; hemisphærium incolume remanserit, quod ex tignis Daphnensis luci Ephræmius construxerat, cum Justinî temporibus labefactum fuisset. Terramotibus deinde subsecutis idem hemisphærium ad latus boreale ita inclinatum fuerat, ut tigna haberet quibus fulciretur. Quæ tigna vehementi terramotu cum concidissent, hemisphærium in alteram partem reversum est, ac veluti norma quadam dirigente, in pristinum

A ἐτέρω ἀνδρείω σοικῆν λαχέσθαι. δὲ χεῖρ' οὖν παρ' ἐτέρων τοιούτων ἀπὸ τῆς εὐειθείας τῆς πόλεως, ὡς αὐτὴ ταύτης πολλὰς διανοημένους. καὶ ἀπὸ μὲν τῆς εὐειθείας τὰς διολογίας ὑπέδου. ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων, βασιλέα τε ἃ συνόδον ἐπεκαλέσατο. ἀπὸ τῶν μὲν ἂν ἐμὰ παρεδρόμιος καὶ παρὰ τὸν γε αὐτῶν, καὶ τὴν βασιλείωσ γέγονε τῶν διολογίαν ὑφέξων καὶ τῶν ἑκασταχὲ ἀπὸ ἀρχῶν, τῶν μὲν δὲ ἐαυτῶν, τῶν δ' ἐπ' ἐτέρων τῆ ζήσης ἀδραγμομένων, ἀπεστέθη δὲ καὶ τῆς ἱερέως γερεσίας, καὶ πολλῶν ὁσώδητων **B** μητροπολιῶν, τῆς ὑποθέσεως δοκιμασίης, καὶ πολλὰς ἀγῶνας κρασί. ὡσεὶ τὸν κατήγορον νόμοις αἰκιδέντα καὶ τὴν πόλιν περὶ αὐτῶν, ἔξορακισμῶ ἀπερσιμηθῆσαι ἐνδεδεῖν ἂν ἐπάνεισι ἀπὸ τὸν οἰκίον ἐξονον, τῶν στρατομάτων εἰσαζόντων, καὶ Φιλιππικῶ ἀμφὶ βέροιαν καὶ χαλκίδα τῶν πόλεως ἐνδιατελεῖσθαι.

Κεφ. η'.

Ἐπὶ πάλιν ἐπὶ σεισμῶν ἡ θύεσσι ἐπαδου.

C **K**ΑΙ τεσσαρῶν διαγρομένων μηνῶν μετὰ τὴν αὐτῆ ἀφίξιν, ἔτος ἑξοδομον καὶ τεσσακοσὸν ἃ ἑξακοσιῶσ ζημαλιζέσους θεοπολεως, καὶ ἐν τῷ ἑξηκοσῶν ἔτος τῶν ἀπὸ σεισμῶν, ἐμὰ καὶ τὴν ἐντὺ καὶ νέαν ἡμέραν τῶ ὑπερερείδης μινὸς κόρην παρτένον νυμφονίος, καὶ τῆς πόλεως ἐορταζέσης, καὶ δημοτελῆ πανήγυριν ἀγέσης ἀπὸ τῆς τῶν ἀπὸ πλῶ καὶ τὴν πασάδα, ἀμφὶ τρίτην ἐπιλήξιον ὡραν, βρασμὸς καὶ κλόνος ἐπελάθη τὴν πᾶσαν μὲν καλέσεισαν πόλιν. τὰ πόλιν δὲ ἃ κατήγαγον, αὐτῶν τῶν βαθρῶν ἀναεραδέντων ὡσεὶ πάντα τὰ περὶ τὴν ἀγνότητα ἐκκλησίαν ἐς ἑδάφος ἐνεχθῆσαι, μινε τῶ ἡμισφαιρίως ἀπὸ τῶν ἀπὸ δάφνης ξύλων ἀπὸ εἰσαμίς διασκυδαδέντος, ἐκ τῶν ἐπὶ ἰεσίνε σεισμῶν παρτένοντῶ ὅπερ ἐκλήθη ἐκ τῶν ἐφεξῆς κλόνων καὶ τὸ βόρειον μέσῶ. ὡσεὶ καὶ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶ ξύλα βαλεῖν, ἀ καὶ ἀπὸ τῶ ἀπὸ τῶ Φοδρῶ κλόνω ὑπονοσήσαντος τῶ ἡμισφαιρίως, καὶ ὡς ἐκ τινος κανόνος ἐς τὸν ἰόντων

Διοκαλασάνη ἠχοῶν. ἀπέπλωκε ἢ καὶ τὰ
 πολλὰ τῆς καλεμένης ὀσρακίνης, καὶ ὁ πρῶ-
 τος ἐφαμὲν Ἰηφίον, καὶ σύμπαντα τὰ κα-
 λέμενα βρυσία, καὶ τὰ πρὸ τὸν πάνσεπτον
 σικὸν τῆς θεολόκας, μόνος τῆς μέσης σοῶς πα-
 ραδόξως σωθείσης. ἀπεπόντασι ἢ καὶ σύμ-
 παντες ὀπίργοι τῆς πεδίας, τῆς λοιπῆς οἰκο-
 δομίας ἀπαρτῆς μενάσης, τῶν ἐπάλξεων
 δίχρα. τῶν ἡνίοιοι λίθοι ἐσοῦν παλιν με-
 τεστράφησαν, ἢ ἀπεπλωκότες. ἀπεπόντασι
 ἢ καὶ ἕτεροι νεῶν, καὶ τῶν δημοσίων βαλανείων
 ἐκότερον, τὸ πρὸς τὰς ἀέρας διηρημένον. καὶ
 πῆλτος ἢ ἀσάθμηλον ἠλω, καὶ ὡς εἰκαζόν ἡνίοιοι
 πρὸ ἀβίω τεκμαρῶν, ἀμφὶ τὰς ἐξήκοντα
 χιλιάδας ἀθανάλωσαν ὁ πόντος ὄδῳ. σώ-
 ζει αὖν ὁ ἱερὸς ἕπερθερον πάσης ἐλπίδος,
 τῆς ἀγαθῆς σύμπαντος ἀπεπλωκότητος
 ἕτα καὶ αὐτὸς καθῆσο, καὶ μηδένος τὸ πα-
 ρέπαν διασωθέντος ἢ μόνον τῶν ἀμφοῦ
 τῶν ἐσώτων ὁ καὶ φορεῖται ἀνελόμενοι, διὰ
 τὸ καλῶς ἐκλήγαρον, ἕτερος σεισμῶ
 τόπον διορῶξάντος, καὶ τῶν κινδύνων ἕπερθε-
 γαρον. καὶ ἕτερον ἢ γέγονε τῆ πόλις σωθή-
 ριον, τῆς Φιλανθρώπου θεῶς Φειδοῖ τὴν ἀπει-
 λῶν θήξαντος, κλάδῳ τε οἰκίῃ καὶ ἐλέε τὴν ἀ-
 μαρτίαν σωφρονισάντος. ἕδῃς ἡ ἐμπρη-
 μὸς γέγονε, τοσαύτης φλογὸς τὴν πόλιν
 ἀπερξέσης, ἐκ τῶν ἐξαρχῶν, καὶ τῶν δημο-
 σίων καὶ ἰδιωτικῶν λύχνων, ὀπιανείων τε, πι-
 γέων τε αὖτε βαλανείων, καὶ ἑτέρων ἀνα-
 εἰθμων. ἐλήφθησαν ἢ καὶ τῶν ἀξιολόγων
 πλείστοι, μετ' ὧν καὶ ἀσέριος ἔργον τῶν σει-
 μῶν γέγονε. καὶ τὸ μὲν πάθος τῆς πό-
 λεως, χεῖμασιν ὁ βασιλεὺς παρεμυθή-
 σατ.

A locum restitutum. Corruit præterea
 magna pars regionis quæ Ostracine di-
 citur: Psephium item cujus antea men-
 tionem feci, & universa loca quæ vul-
 go Brysia appellantur: ædificia deniq;
 quæ erant circa venerabilem Ecclesiam
 Deiparæ virginis, solâ mediâ porticu
 mirabili quodam modo conservatâ.
 Labefactatæ sunt etiam universæ tur-
 res quæ erant in Campo, reliquo ædifi-
 cio præter pinnas murorum integro
 atque illæso. Harum enim lapides ali-
 quot in contrariam partem conversi,
 nec tamen prolapsi sunt. Multæ quoq;
 factæ ædes, & ex publicis lavacris alte-
 rum, illud scilicet quod pro singulis an-
 ni tempestatibus divinum erat, ean-
 dem calamitatem sensere. Hominum
 verò multitudo innumerabilis eo ter-
 ræmotu oppressa est. Atq; ut nonnulli
 conjiciebant, argumento ducto ex an-
 nona publica, sexaginta circiter homi-
 num millia eâ clade perierunt. Epi-
 scopus verò præter spem omnem inco-
 lumis evasit, cum domicilium in quo
 sedebat corruisset, nec ullus omnino
 servatus fuisset præter eos qui circa il-
 lum stabant. Qui quidem cum alius
 terræmotus locum subruisset, Episco-
 pum humeris suis bajulantes, per fun-
 nem demiserunt, atque ita ex periculo
 eripuerunt. Aliud præterea quidpiam
 civitatem servavit, cum clementissimi
 Deus minas suas lenitate tempe-
 rasset, & virgâ miserationis ac miseri-
 cordiæ peccatum populi castigasset.
 Nullum enim exortum est incendium,
 quamvis ingens ignis copia passim in
 urbe esset, partim ex focus, partim ex
 publicis ac privatis lucernis, ex culinis
 item & fornacibus ac balneis, aliisq; in-
 numeris locis. Plurimi porro illustres
 viri eo terræmotu oppressi sunt: inter
 quos fuit etiam Asterius. Et hanc qui-
 dem urbis calamitatem solatus est Im-
 perator, suppeditatis ex fisco pecuniis.

Κεφ. θ.

CAP. IX.

Οι ἡ βαρβαροι παρρησαντες τῆ ἑ στρατῆ κατὰ τῆ βασιλίας
 Διοκαλασῆ, τῆ τοῖς προσβαλόντες ἑσπὸ γερμανοῦ ἠτλή-
 σαται.

Quomodo Barbari fiducia sumptâ ex eo quod
 milites ab Imperatore defecissent, eodem
 aggressi, à Germano superati sunt.

ΤΑ δὲ τῆ στρατῆ ἀπαληθισίως εἶχεν
 ὡσεὶ καὶ ἑδὸν βαρβαροὺς ἐπιστρατεύσαι,
 πειθομένους μηδένα ἑσπὸς καλύσειν τὰ βαρ-
 βάρων περὶ πηλοίας ἑσπασίαν ἢ τῆ τοῖς
 ὁ γερμανὸς σὺ τῶν ἀμφοῦ ἑσπὸν, καὶ ἕτω

EXERCITUS verò semper in eadem
 defectione perseverabat: adeo ut
 Barbari cum copiis in Romanorum fi-
 nes irrumperent, persuasum habentes,
 neminem ipsos prohibiturum quo mi-
 nus barbarico more grassarentur. Sed
 Germanus cum exercitu Romano ob-

viam illis profectus, victos sic ad inter-
necionem cecidit, ut ne nuntius qui-
dem relictus sit, qui cladem Persis re-
nuntiaret.

Α καλακράτῳ νικήσας, διέφθειρεν, ὥστε μὴ
ἀγγελιώτῳ τῆς συμφορᾶς πέρσαις ὑπα-
λειφθῆναι.

CAP. X.

De Imperatoris in rebelles Clementia.

IMPERATOR verò exercitum qui-
dem pecuniis remuneratus est. Ger-
manum verò cum quibusdam aliis in-
de revocatum, in iudicium deduxit.
Cumque omnes iudicum sententiâ capi-
tali supplicio damnati essent, Imper-
ator tamen nullo incommodo affici
eos permisit: Immo honores ac præ-
mia eis largitus est. Dum hæc gerun-
tur, Abares usque ad longum murum
semel atque iterum excursione facta,
Singidunum, Anchialum & universam
Achaiam, alias præterea urbes & ca-
stella expugnarunt atque in servitutem
redegerunt: igni, ferroque cuncta vast-
antes; nullo resistente, eo quòd ma-
xima pars exercitus Romani in Orien-
te esset. Imperator igitur Andream,
qui primus fuerat inter Imperiales sa-
tellites, eò misit, persuasurum militi-
bus, ut priores præpositos ac reliquos
ductores, quos antea habebant, sulci-
perent.

CAP. XI.

*Quomodo Gregorius Antiochensis Episcopus
ad pacandos milites directus est.*

SED cùm milites id mandatum ne
Saudire quidem sustinissent, totius
negotii cura in Gregorium transfer-
tur, non solum eò quòd ad res maxi-
mas perficiendas erat aptissimus, ve-
rum etiam eo quòd summus ei honor
ab exercitu, & quidem jure merito de-
ferebatur. Multos enim milites pecu-
niis donaverat. Aliis vestem ac ciba-
ria aliasque res subministraverat, tunc
cum delectu habito in matriculam ad-
scripti per ipsius agros transirent. Mis-
sis igitur quaquaversum nuntiis, prin-
cipales milites evocavit ad locum qui
Litarba dicitur, trecentis stadiis di-
stans ab urbe Antiochia. Ad quos ipse
cùm venisset, tamen in lecto decum-
beret, ejusmodi verba fecit.

Κεφ. ι.

Πρὸς τῆς ἑ βασιλῆος εἰς τὰς ὑποστάτας Φίλων Σεουτιανῶν.

ΑΜΕΙΒΕΙΣΙ μὲν ἔν βασιλῆος τὸν στρα-
τήμασιν ἀναγαγὼν ὃ γερμανὸν καὶ
ἑτέρας, ἐς κρίθηριον καλεῖ. καὶ πάντες μὲν τα-
νάτῃ κατεψηφίσαν. καὶ μὴ εἰσέναι ἀχρεῖ-
τι παθεῖν, ἀλλὰ καὶ γέρον ἠξίωσε. ταῦτα
ἄδῃ χωρῆτων, ὅ ἀβαρες δις μέχρι τῶ κα-
βλαμένῃ μακρῶ τείχεος διελάσαντες, στή-
δονα ἀγγιχάλον τε, καὶ τὴν ἐλλάδα πᾶσαν,
καὶ ἑτέρας πόλεις τε καὶ φρέρια ὄξεπολιτισ-
σαν ἑ ἠνδραποδίσαντες, ἀπολλύντες ἀπα-
τα ἑ πυρπολῆτες, τῷ πολλῶν στρατιω-
των κατὰ τὴν ἐῶαν ἐνδιατεβόλων. ταῦτα
δὲ γὰρ βασιλῆος ἀνδρείαν, τῷ βασιλῆος
ὑποστασιῶν πρῶτον ἠγρόμενον, πείσθητα το
στρατῶν. οὐδὲν ἀσθενῆρας λοχαγῶς τε καὶ λοιπῶν
ἐσδέξαται.

Κεφ. ια΄.

Ἄς γρηγορίου ὁ διηπόλιος, εἰς ἀλλοτῶν ἱερασιῶν
ἑ στρατῶν.

ΩΝ μὴδὲ μέχρις ὧτων ὑπομεναίω
τὸ κέλευσμα, ἐς γρηγορίου τὸ πρῶτον
μα μέλασιν ἀλάξῃ, καὶ μόνον ὅτι τὰ μέγιστα
ἐργάτῃ οἷός τε κατεσκήκη, ἀλλ' ὅτι καὶ πολ-
λῶν ὄφλε τιμῶν αὐτῶ τὸ στρατόμα. τῷ
μὴ χεῖμασι δεξιωθέντων πρὸς αὐτῶ. τὸ
ἑ, καὶ ἐὰν ἦσι, βρωσίσι τε καὶ ἑτέροις, ὅτε στρα-
τολογηθέντες ἐκ καλαλόγῃ δι' αὐτῶ παρρη-
σαν. ἀγέρῃ τοῦτων οὐδὲν ἐς πρῶτα τῶ στρα-
τείας, ἀγγελιαφόρος ἐκασαχῶ πέμ-
ψας, ἐν ληάρχοις πρὸ χαρῆς, διεσώτη θεσπε-
λεως ἀμφὶ οὐδὲν πριακοσις σταδίων. πρῶτον
ἐς αὐτῶ ἠγρόμενον, καὶ ταῦτα κληρονομή-
ὑπαρχῶν, ἐλεξε τοιαῦτα.

Κεφ. 16.

CAP. XII.

Δημιγροία γρηγορείου προς τὸν στρατὸν.

Gregorii Oratio ad exercitum.

ΕΓὼ μὲν, ὡς ἄνδρες Ῥωμαῖοι τὴν προσηγορίαν καὶ τὰ παρῳήματα, ὡμην ἐν παλαιῇ τῷ ὑμῶν παρ' ἡμᾶς ἀφιξίνεσθε ἀκοινωνουμένων τὰ παρῳήματα, βελῶν τε ληνομένων ἢ ἢ πρὸς ὑμᾶς δύνοια καλεπαγγέλλε), τοῖς προλαβέσιν ἐκ ἐνδοιασῶς βεβαιωθεῖσα, ὅτε τὸν νηίτῳ ὑμῶν κλόνον καὶ τὸν ἐπιδύτην σάλον, τοῖς ἐπιηθείοις ἐδεξίμην. ἀλλ' ἐπεὶ μέγχε τὸ δευτεροπύ), ἴσως ἀνωθεν ἐκ ἐνδοσίμω γρηγορείου, ἵνα πέρσαι μὲν τῷ Ῥωμαίων τέλει ἀνδρείαν ἐκμάθοιεν, πρὸς ἀνδρῶν ἀσεβήγητων ἐμπολεμηθέντες ἢ δὲ γε ὑμῶν ἀκραφῆς δύνοια διὰ πάντων βεβαιωθεῖν, τὰ καιρῶ βασιλευσάντων καὶ τοῖς ἔργοις μαρτυρηθεῖσα. δ' ἐδείχατε γὰρ ὡς εἰ καὶ πρὸς τὰς ἐραληγήσαντες ὑμῶν τῷ λύπῃ ἐκληρώσατε, εἰδὲν ὑμῶν ἐπολιθίμα) προύργια τερρον. Φέρε νῦν ἀεὶ τῷ πρακτικῶν σκοπήσωμεν. βασιλευσ ὑμᾶς προσκαλεῖ), πάντων τῶν ἡγεσασμένων ἀμνησίαν καλεπαγγέλλομεν), τῷ ἐς τὴν πολιτείαν ὑμῶν εὐνοίαν, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πόλεμον ἀνδρείαν ἐς ἐκείνην καὶ θαλλῶς δεξάμεν) ταῦτα δὲ ὑμῶν τῆς ἀφέσεως ἐνεχυρα πάντων ἀσφαλές αἶμα, καὶ φησὶν, ὡς εἰ ὁ θεὸς τῆ εὐνοία τὸ πλεον δεδῶκε, καὶ τῶν ἀμαρτῶν ἐξωστῶν, ἢ ἀνδρεία διεφάνη, (αφῆς ἐλεῖχ) τῆς συλχωρήσεως γρηγορείου, πῶς ἐχ' ἐφοματῆ θεία κρῖσι) καρδία βασιλευσ ἐν χφρι θεῶ καὶ ἐ ἀν θέλη κλῖν ἀύτην. ὑπεξάε μοι ἐν, ὡ Ῥωμαῖοι, τὰ χῆσα καὶ μὴ κατὰ προδῶμεν τὸν παρόντα καιρὸν, μηδὲ παρολιθίσοι διαμάειων. μισεῖ γὰρ καλεῖσθ) διαδραμῶν, καὶ ὡσπερ ἀγανακτῶν ὅπ γε παρῳθη, δ' ὕσληπ) εἶναι κατὰ τὰς ἐκ ἀνέχε). κληρονομήσατε ἐν τὰς παλῆρας τῆς εὐνοίας, ὡσπερ τῆς ἀνδρείας ἐκληρονομήσατε, ἵνα διὰ πάντων Ῥωμαῖοι ἀφχθῆτε, καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἀψη) μῶμ) ἢ νουθευόμενος ὑμᾶς παῖδας δέξει) ὑπὸ τοῖς ἰσάτοισ καὶ βασιλευσ) ταπόμενοι. ὅ ὑμᾶς φύσαντες, πφθοῖ καὶ ἀνδρεία τὸ οὐκ ἐμμενον ἀπαν προσελήσαντο. μάνλιος τρεκεβάτος τὸν

Go quidem existimabam, viri & nomine & rebus ipsis Romani, vos jampridem ad me venturos esse, tum de iis quæ acciderant, mecum communicaturos, tū ejusmodi capturos consilium quod mea erga vos benevolentia pollicetur. Quæ quidem superioribus officiis certissime confirmata est, tunc cum navalem vestrum tumultum & tempestatem inde excitatam, missis alimentis sublevavi. Sed quoniam hæcenus id neglectū est, divinā fortasse providentiā ejus rei copiam minime tribuente, tum ut Persæ à viris duce destitutis superati, Romanorum fortitudinem penitus perspicerent, tum ut vestra in Rempublicam sincera benevolentia opportuno tempore explorata & rebus ipsis comprobata, omnibus modis confirmaretur. Perspicuè enim declaratis, licet adversus duces vestros causas doloris ac simultatis habeatis, nihil tamen republica antiquius vobis esse. Nuncigitur quid agendum sit confideremus. Invitat nos Imperator, omnium præteritorum oblivionem promittens: vestram in rempublicam benevolentiam, & in prælio fortitudinem, tanquā ramos ac verbenas supplicum sulcipiens: Et indulgentiæ suæ pignora omnium certissima vobis donans, cum ita dicit. Si Deus vestra in rempublicam benevolentiam victoriam concessit, & depulsis peccatis fortitudo vestra eluxit, quod certissimum est argumentum indulgentiæ veniæ: Quomodo ipse Dei præjudicium non sequar; Cor Regis in manu Dei est, & quocumque voluerit Deus, illud inclinat. Obtemperate itaque mihi quam citissime, Romani: Nec occasionem nobis oblatam dimittamus, nec elabi patiamur. Nam postquam effugerit, comprehendi se non patitur: & quasi indigne ferens quod neglecta fuerit, nunquam se bis capi finit. Hæredes estote obedientiæ Majorum vestrorum, sicut fortitudinis eorum hæredes fuistis, ut vos Romanos undecunque ostendatis, nec ulla reprehensionis nota nomini vestro inuratur, vosque degeneres esse filios arguat. Majores vestri sub Consulum atque Imperatorum regimine constituti, obedientia ac fortitudine orbem terrarum subegerunt. Manlius Torquatus filium

LII iij

uum, qui fortiter quidem se gesserat, imperio tamen minime paruerat, coronatum securi percussit. Ducum enim prudentiâ & militū obedientiâ, res maximâ perfici solent. Quod si alterum alterius ope destituatur, claudicat statim atque eversum labitur, disjuncto duarum illarum virtutum præstantissimo jugo. Nolite igitur amplius cunctari: sed mihi obtemperate, qui tanquam sacerdos, inter Imperatorem & exercitum reparandæ concordiæ interpret sum. Ostendite nullam esse perduellionem in eo quod agitis, sed justam indignationem, ad breve tempus susceptam adversus duces vestros à quibus injuriâ affecti estis. Nisi enim quam celerrime ad Imperatorem accurreritis, ego quidem tum benivolentiæ quam debeo in rempublicam, tum meæ erga vos amicitiae satisfecero. Vos verò considerate quælo, quinam sint exitus tyrannorum. Quæ enim ratione præsentium rerum statum terminabitur? Ut in unum collecti permaneat, fieri nullo modo potest. Unde enim fruges ad vos convehentur, aut ea commoda quæ mare continenti subministrare solet: nisi Christianis bellum inferentes, & ab iisdem vicissim bello appetiti, res omnium teterrimas faciatis ac sustineatis. Quis autem horum finis futurus est? Hac illac dispersi, vitam transigetis. Aderit è vestigio vindex justitiae, non finens ut veniam amplius consequamini. Datis igitur dextris, ea quæ & nobis & rei publicæ profutura sint perpendamus: Quando & salutaris passionis & sanctissimæ resurrectionis Dei nostri Jesu Christi festos dies, nobis ad id suffragantes habemus.

CAP. XIII.

Quomodo post orationem Gregorii, milites deposita priore sententia, Philippicum ducem denuo susceperunt.

His dictis cum multum illachrymatum esset, momento temporis omnium mentes velut divina quadam virtute commutavit. Statimque postularunt, ut ex conventu discedere ipsis liceret, quod de his quæ agenda erant, inter se ipsi deliberarent. Nec multo post reversi, se se arbitrio voluntatiq; Episcopi permiserunt. Qui cum Philippicum illis nominasset ut eum tibi ductorem postulerent, se & universum exercitum gravi jurejurando ea de re obstrictum esse dixerunt. Tum

Ἀπαῖδα σεφανώσας ἀνεῖλεν, ἀνδρισάμενο
μὲν, ἀπὸ τῆς θήσαντ' αὐτῶν γὰρ ἀγαγόντων δὲ
λίαν καὶ τῶν ἀγομένων διπλάσια, μεγάλα
πεφύκασιν ἀγαθὰ καὶ ἐργάζεσθαι. Ἐάτερον
ἢ τῶν ἑτέρων χρεῖον, χωλεύς (ὡς περὶ τῆς
(Φαλαγῆ) πάντως, τῆς δούσης ξυνομιᾶς
διαλυομένης. μὴ ἐν μέλλεσι. πείθει δὲ με
ἱεροσωμῆς βασιλεία ἔσρατῶν μεσιδωσῆς,
καὶ δείξασθε ὡς ἐτυραννίστα ἡμέτερα, ἀλλὰ
δικαίᾳ πρὸς μικρὸν ἀγανάκησιν καὶ τῶν ἀ
δικησάντων ὑμᾶς ἐραληγῶν. εἰ γὰρ μητῶν τα
χίς τὴν ἀπορροαίμοις, ἐγὼ μὲν ἔξοσιόσομαι,
καὶ τῶν ἐστὶν τὴν πολιτείαν εὐνοίαν, καὶ τῆς ὑμᾶς
Φιλίαν. ὑμεῖς ἢ σκοπεῖτε ποῖα τῶν τυραν
νῶν τὰ τέλη. ποῖ γὰρ καὶ πρᾶν εἴτετα παρ
ταῖς ἀδελφοῖς ἐνωτῶν ἀδμοσίων. πόθεν γὰρ
ἢ τῶν ὠραίων συγκομιδῆ, ἢ ὡν ἐς αἰλίπῳ
θάλασσα τῆς πείρω δίδωσιν, εἰ μὴ γε πολ
μῆνες χερσιανῆς, καὶ πολεμέμῳ, τὰ
πάντων αἰχίσια δροσίοις καὶ πείσοις καὶ
ποῖ τὸ τέλος ἀπορροαίμοις βιθίσου
τε. ἀνθ' ἐν παρὰ πόδας ἢ δικῆ, συζητήσω
ἔλοιπ' ἐν ἐμῶν ἐσὶ ἀνεχομένη δόξαις ἐν δὲ
αἰς, καὶ ἐαυτοῖς καὶ τῶν πολιέμων τὸ σω
σον σκοπήσωμεν, ὅτ' ἀν καὶ τὰς ἡμέρας τὸ
ζῶνεις πάθος, καὶ τῆς παναγίας ἀναστά
σεως χριστοῦ ἔσθ' ἐπεὶ συμεπιλαμδανομένης
ἔχωμεν.

ΚεΦ. ιγ'.

Ὅτι μετὰ τὸ δημηγορεῖν τὸν γρηγόριον, μετ' αὐτοῦ ταῖς γνώ
μας οἱ στρατιῶται, καὶ πάλιν ἐλθόντες Φιλίππικόν ἐπα
τηγόν.

Τοσαῦτά γε εἰπὼν, καὶ πλείονα γε εἰπὼν
κρύσας, ὡς περὶ ἐκείνης τινὸς ῥοπῆς ἀ
πάντων τὰς γνώμας ἐν ἀκαρῆι μετὰ τῆς
οἷπε ἔζητησαν ὑπεξελθεῖν ἔσ' συλλόγῳ καὶ
αὐτὰς περὶ τῶν πρακτικῶν βεβλήσασθαι. ἢ καὶ
τοῖν καὶ ἐμὴ πολὺ (Φαλαγῆ) αὐτοῖς ἰδὲ ἱερεῖς ἔχουσιν
σαῖτες, καὶ δὴ τὰ Φιλίππικόν αὐτοῖς ἐξοσιόσο
σαῖτες, ἢ αὐτοῖς ἐραληγόν (Φαλαγῆ) ἐξαγῆσθαι
σιν, ὅρκους δὴ τοῖς ἐφασκον περὶ τῆς δι
μόσας καὶ τὸ σύμπαν ἐσάτθμα. ὅτ' αὐ

μη προς τerto μελλήσας η ὄλως ἐλινύσας, ἰε-
 ρεῖς ἐφη κατὰ συλχῶρησιν εἶναι, ἔξοσίαν τε ἐ-
 χάν, λυφν καὶ δεσμείν ἐπὶ γῆς τε καὶ ἔραν, ἔ,
 καὶ τῆς θείας ἀπεμνημόνδου φωνῆς. ἐν δ' ὄντων
 ἡ καὶ πρὸς τerto, τὸν θεὸν λιταῖς καὶ προσευ-
 χαῖς ἔξωσιέτο· καὶ ἔ' ἀχράνις ἀνδρῶν μέγα-
 δες σώματι· ἡ γ' ἡ πάνσεπι· ἡμέρα
 δουρεα ἡ τῶ ἀγίῳ ἐγλίξσα πάθῃ. πάντας
 δ' ἐπίνσας ἀμφὶ τῆς διχαλίης, σιδάδων ἐπὶ
 τῆς πόας χεδιαδ' ἰσῶν, ἔ' ἐσρεφε κατὰ τὴν
 ἔξῃς. ἐδοξε ἡ ἀνδρῶν συλλεγῶν αὐτῶν βέλοιντο·
 μέγα πέμπε· τοῖσιν ἀρὲν Φιλιππιῶν ἐν ταρσῶ
 τῆς κιλικίας διάγοντα, ἐπ' ἐγόμενον τε κ' τὴν
 βασιλείας, ἀναγαγὼν τῆ βασιλεία πειτέ-
 των, σείλας τε καὶ τὰς παρὰ ἔ' στρατῶ πει
 Φιλιππιῶν δ' ἐσῆς· ἔ' παλιῶσι τοίνυν τῶ Φι-
 λιππιῶν κατὰ τὴν θεσπολιτῶν γρομύρω, καὶ
 τῶς ἡξιομύνης τῆς θείας παλιγγυεσίας ἐς
 ἐλείαν προσλαβόμενοι, προσπίπτεσιν ἀν-
 τῶ καὶ δ' ἐξείας ἀμνησίας λαβόντες, συνάπτῃ
 τὰς ἐπιερεθ' ἰσῆς ποιεῖν· ἔ' τῶ μὴν δ' ἡ πρε-
 κεχωρηκῆς ταῦτα.

A Gregorius nihil cunctatus nec ullate-
 nus moratus, Dei gratiā sacerdotem se
 esse dixit, & datam sibi esse potestatem
 ligandi atque solvendi, tum in cælo,
 tum in terris. Simul divinum oracul-
 um eis in memoriam revocavit. Cum-
 que milites hac etiam in re acquievif-
 sent, Gregorius precibus ac supplica-
 tionibus Deum placavit. Et immacula-
 to Christi corpore eis distributo: erat
 enim venerabilis in primis dies secun-
 da feria quæ Dominicæ passioni vicina
 est: cum universos, duo circiter homi-
 num millia, toris in gramine tumultua-
 rie compositis cœna excepisset, postri-
 die domum reversus est. Placuerat au-
 tem, ut milites quo in loco vellent, in
 unum convenirent. Gregorius igitur
 Philippicum accersit, qui tum apud
 Tarsum urbem Ciliciæ morabatur, &
 Constantinopolim quamprimum profici-
 scisci parabat. Porro de his rebus ad Im-
 peratorem retulit, missis etiam suppli-
 cationibus militum, quibus Philippicū
 ducem postulabant. Cum ergo Philip-
 picus Antiochiam venisset, milites illic
 ei occurrunt: & iis qui divinæ regene-
 rationis lavacrum promeriti fuerant, ad
 supplicandum pro se assumptis, ad ge-
 nua ejus procumbunt. Qui cum dextrā
 C datā oblivionem præteritorum eis
 confirmasset, milites unā cum illo in
 expeditionem profecti sunt. Atq; hæc
 quidem hunc in modum processere.

Κεφ. ιδ'.

Περί τῆς ἀλώσεως μαρτυροπόλεως.

Σίθας δέ τις τῶν ἐν μαρτυροπόλει δεκα-
 δάρχων, πρὸς τινα τῶν ἀνδρῶν στρατιω-
 τικῶν δεχόντων λυπηθεῖς, κατὰ προδιδωσι-
 τὴν πόλιν, τὴν ἀπόλιν τῶν ἐγκαθημένων
 αὐτῆν στρατιωτῶν ἐπιήρησας καὶ λόγον πρὸς
 ἀνδρῶν ῥωμαίων ἐσαγαγὼν, τὴν πόλιν κατέ-
 χει, ἐπικαιροτάτην ῥωμαίοις κατέσῳσαν, τὰ
 μὲν πολλὰ τῶν γυναικῶν τῶν φειγόντων,
 εἰσὼ κρείσσας ἀπανίας ἡ τῶς ἄλλης χωρὶς
 ὀρίων οἰκειῶν ἐξέλασας. διθέως μὲν ἐν ὁ
 Φιλιππικὸς αὐτῆ τὴν ἔλασιν ἐποιεῖτο καὶ πε-
 ρικαθήσας τὴν πόλιν ἐπολιόρεθ, ἔδεν τῶν
 ἐς πολιορκίαν ἐπιήθειων ἔχων· ὁμῶς δ' ἐν
 ὁ τῶν παρῶν αὐτῶ διεμάχετο, καὶ
 τῶας διώρυχας ἐργασάμεν, ῥίπῃ τῶν
 πύργων ἐνα. ἔ' μὴν τὴν πόλιν ἐξέλασε περι-
 σισεῖς, τῶν πρὸς τῶν διανυκτερευσάντων, καὶ

CAP. XIV.

Quomodo capta sit Martyropolis.

INTEREA Sittas quidam, qui Deca-
 nus erat Martyropoli, injuriam sibi il-
 latam à quodam ex militiæ rectoribus
 ægre ferens, urbem hostibus prodidit,
 observato tempore quo milites præsi-
 diarii ex urbe discesserant: Introducta
 que Persarum cohorte, perinde ac si ea
 Romanorum cohors esset, urbem occupa-
 vit admodum opportunam Romanis. Et
 ex junioribus quidem feminis, plerasque
 intra urbem retinuit: reliquos autem om-
 nes, exceptis aliquot servulis ejecit.
 Confestim igitur Philippicus eò profe-
 ctus, urbem obsidione cinxit, tametsi
 nihil eorum quæ ad obsidionem neces-
 saria sunt, ipsi suppeteret. Nihilominus
 iis quæ ad manum erant utens, urbem
 oppugnavit, actisque quibusdam cuni-
 culis unam ex turribus dejecit. Sed cum
 Persæ tota nocte infomnes, id quod

collapsum fuerat, instaurassent, urbem expugnare non potuit. Cum igitur Romani crebro murum adorti, assidue repellerentur. Tela enim ex superiore loco in eos missa, raro à seopo aberrabant, ita ut ipsi plus detrimenti acciperent quam hostibus inferrent, obsidionem solverunt. Ac paululum inde digressi, castrametati sunt, id unum sollicitè observantes, ne Persis, qui obfessierant ulla submitterentur auxilia. Verùm iussu Imperatoris Mauricii Gregorius ad exercitum perrexit, eique persuasit ut ad oppugnandam urbem reverteretur. Milites tamen nihilo plus quam antea perficere potuerunt, cum bellicis machinis quibus urbes expugnari solent, penitus destituerentur. Itaque exercitus quidem ad hyberna dimissus est. In proximis autem castellis crebra relicta sunt militum praedia, ne supervenientes Persae elanculo urbem ingrederentur. Sequenti aetate, cum exercitus Romanorum in unum collectus esset, & Persae expeditionem suscepissent adversus Romanos, circa Martyropolim gravis commissa est pugna. Cumque Philippicus superior fuisset, multique Persae, & inter hos princeps quidam fortissimus in praelio cecidisset, Persarum tamen multitudo non contemnenda Martyropolim ingressa est, id quod maxime illis studio fuerat. Exinde Romani ab obsidione quidem urbis abstinendum sibi esse censuerunt. Neque enim fieri posse ut eam vi expugnarent. Alteram autem urbem in montosis & munitioribus locis, septem stadiis à Martyropoli exstruxerunt, ut insidiis atque excursionibus eam infestarent. Et haec quidem aetivo tempore facta sunt à Romanis. Hyeme verò dimissus est exercitus.

CAP. XV.

De Comentiolo Magistro militum, & de expugnatione Castellis Ocbas.

MITTITUR posthac ab Imperatore Comentiolus, genere Thrax, qui Philippico in Magisteria potestate succederet. Hic fortissimè cum Persis congressus, eum unà cum equo praecipuus dejectus esset, praene interierat, nisi quidam ex satellitibus ipsum equo funali impositum ex praelio subduxisset. Superati nihilominus Persae, univervis ducibus suis amissis, fugam arripuerunt, & Nisibim se receperunt: Cumque ad Re-

τὸ πεπρωκὸς κατὰ Φαλισαμύραν, ὡς ἴσταν
χνα παρὰ Βαλλοῦτες Ὁ ρωμαῖοι τὰ τείχεα
εἰσέειπον. Πήσοπα γὰρ εἰς ὑπερδύναμι
ρέο καὶ ἀνύων τὰ βέλη, καὶ πλέον ἐξελπί
το ἢ τὴν ἐνδὸν ἐλύπειν, λύσει τὴν πολιορκίαν
καὶ σμικρὸν. διασάντες, στρατοπέδου
μόνον, τὸ μὴ καὶ ἑτέρας παρὰ Βαλλοῦτες
Πήσοπα. κελύσμασι δὲ μαυρικῆς, καὶ
γρηγορίου ἀφικνεῖται πρὸς τὸ στρατοπέδον
καὶ πείθει πρὸς τὴν πολιορκίαν ἐπανελθεῖν
μὴ πλέον εἰς ἐργασίαν οἰοῦντες γενέσθαι
μηδένος τῶν ἐλεπολεμῶν μηχανῶν οἷον
διαλύει μὲν στρατὸς διαχίμασαν ἐστὶ
σώεχθαι φρεσια, συχναί φρεσαι κατὰ
πάνον, ἵνα μὴ λαθόντες πέρασαι τὴν πόλιν
ἐπεσελθῶσι. καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς ἡ δέξεται
δροιδεῖται, τὰ στρατόμαχον, καὶ περὶ
πυρραδυσάντων, γίγνεται μὲν ἀμφὶ μαυ
ρόπολιν μάχη καρτερὰ. καὶ τὸ πλέον ἐργασί
ται Φιλιππικῆ, καὶ πολλῶν πρῶτων πεπρω
των, ἐνὸς ἡρώου εἰσηθῆναι ἰκανὴν πλοῦτος
πρῶτων ἐσπεπρωκεν ἐν μαυρροπόλιν, ὅτι
μάλις διασπαράσσεται αὐτοῖς ἐπιθεῖται
λιορκίαν μὲν Ὁ ρωμαῖοι τὴν πόλιν ἀπέργ
σαν. μηδὲ γὰρ δυναμὶ ταύτην οἶον τε παρ
σησαδὲ ἑτέραν ἢ ἀνάνισ ὡς ἰσὶ πόλιν δοῦσα
δίων ἐπέτα, ἐπὶ τὰ ὄρφα καὶ ἐρυμνότερα μέ
ως ἀν ἐπιεχρήσας πινὰς καὶ ἀν ἐπιεχρήσας π
οἶον. ἢ ταῦτα μὴν διεκρίσεις ἐπέσταιον, πρὸ
χίμων διελύοντο.

Κεφ. ιε΄.

πρὸς τῆς στρατηγίας κομιντιόλου, καὶ ἀλωσιαι
τὸ οὐκασ.

ΚΑΙ ὡς περὶ τῆς ἡγεμονίας διαδο
χῶν κομιντιόλου, δεῖξαι γὰρ ὡς
καρπία πέρσαι σωεπλακῆ, καὶ μαυ
τόν βίον κατέσχεψε σὺν τῶ ἵππῳ κα
ταρραγῆς, εἰ μὴ τις τῶν δευροφῶν
πνι τῶν παρόχων ἵππων ἐπιβήσας, τῆ
μάχης ὑπεξήγαγε. φάσκει δὲ ἐν
παρὰ Βαλλοῦτες ἡσοπάδην, πάντας τῶν
τέρας ἡγεμονίας δοποβαλόντες, καὶ τὴν
νίσιβιν διασώζον. καὶ τὴν πρὸς τὴν
πόλιν

Ῥωῶν βασιλέα δεδιότες ἐπάνοδον. θάνατον δ' ἀνίοις ἠπειληκὴ εἰ μὴ εὖ ἡγεμόνας διασωσασιν. αὐτὸς τὴν κτ' ὀρμισδα τυρηνίδα μελεῖσθαι, ἥδη καὶ βαρῶμα τραχηλῶς περσῶν τῶν Βαλέουσι σὺ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἐκ τῆς τῆς τέρκων συμπλοκῆς ἐπανιόσθι. ἐν τῷ τῷ κορδύσιολ τὴν μαρτυροπόλιν περικαθήμενος, εὖ μὴν πολλὰς αὐτὸς καταλείπει. αὐτὸς δ' σὺ καὶ τισιν χειρὶν δὴ ἐκλεγεῖσθαι, ἐνταῦθα κτ' τὸ ὄψας ὀχυρώτατον φρέρον, ἀνικρὺ μαρτυροπόλεως ἐς τὴν ἀλίπερας ὄχθην διακείμενον ἐπὶ τῶν σκοπέλων ἀπόσθι, ὅθεν ἔαποσθι ἡ πᾶσα καθεσθῆκε πόλις καὶ πολιορκήσας, πέρας τὸ ἐδὲν ἀνείει, καὶ τὰ τείχεα τινα διὰ κάλαπελτῶν ῥήψας, ὑπερκαλαβάς ἀίρει κτ' κρείτθι τὸ φρέρον. ὅθεν λοιπὸν ἐν ἀπογνώσει πέρας τὰ μαρτυροπόλεως καθεσθῆκε.

Κεφ. ις'.

Περί τῆς ἀναγίσεως ὀρμισδα.

Τούτων ὡδ' ἐδραμένων, ὁ πέρσαι τὸν ὀρμισδην διεχρήσαντο, πάντων βασιλέων ἀδίκωτατον ἡρόμενον, ἐ μόνον ὅτι χεῖμασιν ἐζημίει εὖ ὑπὸ κῶμας, ἀλλὰ ἔθ' ἀθανάτων διαφόροις ἰδέαις.

Κεφ. ιζ'.

Περί τῆς πρὸς ἡμᾶς φυγῆς τῆς χροσθῆς.

Ἐγκαθίσθαι δ' μετ' αὐτόν βασιλέα χροσθῆν τὸν τέτατον παῖδα, κατ' ἐ βαρῶμα ὁππρεχέει κτ' τῶν ἀμφ' αὐτόν ὁππρεχέει ἰσπανία κτ' μὲν ὁ χροσθῆς μετὰ τῶν ὀχθῶν ἀξιολόγῃ δυνάμει, καὶ φέρει, εὖ οἰκείας ὀρῶν ἐτελοκακῆσθαι. ἀφικνεῖ δ' ἐ κατὰ τὸ κερκῆσιον, ὡς γὰρ αὐτὸς ἔφη, τὸν θεὸν τῶν χροσθῆων ἐπικαλεσάμενος, ἐκείσε τὸν ἵππον ἀπιέναι ἐνθα αὐτὸς πρὸς αὐτὸ ὀδηγοῖτο. ἀφίκετο δ' σὺ καὶ ταῖς γυναῖξιν καὶ πατρὶ νεογνοῖς δύο, καὶ τισὶ πρῶτων τῶν ἐγγυῶν, οἵπερ ἀπὸ ἐτελονταὶ κατηκολέθεν. κακῆθεν πρὸς βασιλέα μαυρικῶν πρῶτον ἐδέξασθαι. ὁ δ' ἐ, καὶν τέτῳ πανάρεστα βελδοσάμενος, καὶ τὸν ἀσαθῆ καὶ κάθοντον βίον, καὶ ταῖς ἀγχιερόφους παλιρροίας τ' τῶν ἀνθρώπων ζωῆς καὶ τέτῳ διαμετρησάμενος, δέχεσθαι τὴν ἐκείνην, καὶ ξένον

Agem suum reverti minime audent: mortem enim ipsis minatus fuerat, nisi duces suos salvos atque incolumes reducerent: Illic adversus Hormisdam conjuratione incunt, auctore Varamo Magistro militum apud Persas, qui paulo antea ex praelio adversus Turcos unam cum suis redierat. Interea Comentionius Martyropolim obsidens, maximam quidem copiarum partem illic reliquit: ipse vero assumptis quibusdam, quos viritum legerat, ad Ocbas excurrit, castellum munitissimum, e regione Martyropolis in adversa ripa situm, & prae-rupto scopulo impositum: Unde urbs tota facile conspici poterat. Illud igitur oppugnare aggressus, nihilque intentatum relinquens, cum partem aliquam muri catapultis perfregisset, illac irrumpens, castellum vi cepit. Itaque Persae de retinenda deinceps Martyropoli penitus desperarunt.

CAP. XVI.

De eade Hormisda.

UM haec geruntur, Persae Hormisdam interfecerunt: Regum omnium injustissimum: quippe qui subditos suos non solum pecuniarum exactionibus, verum etiam variis suppliciorum generibus oppressisset.

CAP. XVII.

De junioris Chosrois ad Romanos fuga.

REGEM deinde sibi constituunt Chosroem, ejus filium. Contra quem Varamus unam cum iis quos circa se habebat, expeditionem suscepit. Huic Chosroes cum exercitu non valde numerofo obviam progressus, cum suos proditionem meditari animadverteret, fugam arripuit. Tandemque Circesium pervenit, Christianorum Deum, sicut ipse agebat, prius precatus, ut equum suum, quod vellet, deduceret. Cum igitur illuc venisset unam cum uxore & cum duobus liberis recens natis, & cum nonnullis Persarum Optimatibus qui ipsum sponte secuti fuerant, inde Legatos ad Mauritium Imperatorem misit. At Mauritius hic quoque ut in reliquis rebus, prudenti consilio usus, cum instabilem mutabilemque hujus vitae rationem, & repentinam rerum humanarum conversiones ac reciprocos aestus, hoc etiam exemplo edoctus perpendisset, supplicationem Chosrois

M m m

libenter admisit. Eumque hospitem pro exule, pro fugitivo filium sibi adscivit, regalibus donis omnique benevolentia eundem excipiens. Nec vero ipse solus munera misit ad Chosroem; Verum etiam Augusta erga conjuges Chosrois, & liberi Imperatoris erga Chosrois liberos idem praestiterunt.

Α ἀντὶ φυγάδου, παῖδά τε ἀντὶ ἀπομνηστεύσεως, δώροις βασιλικαῖς δεξιμασίαισι. οἷς ἐφιλοφρονήσατο, ἔμεινον αὐτῷ βασιλικῶς σείλας, ἀλλὰ καὶ τῆς βασιλικῆς τὰ ὑπερπλήσια πρὸς τὰς ὁμοζυγὰς τῆς χροῆς, καὶ τῶν παίδων πρὸς τοὺς παῖδας τῆς ξανθῆς.

CAP. XVIII.

Qualiter Imperator Gregorium ac Domitianum Chosrois obviam ire iussit.

SEd & regale satellitium integrum, & universum exercitum Romanorum unā cum duce, Mauritius ad Chosroem misit, qui eum sequerentur quo vellet. Denique majoris honoris causa, Domitianum Melitensem Episcopum, cognatum suum, ad eum direxit: virum singulari prudentia ac solertia, & tam opere quam sermone eximium, & ad maxima negotia perficienda aptissimum. Missus est etiam Gregorius: qui quidem Chosroem cunctis in rebus admiratione perculit, tum in colloquiis, tum in muneribus, tum in consiliis, quæ pro temporis opportunitate prudentissime suggerbat.

Κεφ. ιη'.

ὅτι ὁ βασιλεὺς χροῆσιον ἐδουλοῦντο εἰς ἀπαρτία χροῆσιον ἐξαπέστειλεν.

Β Πέμπει ἡ καὶ πᾶσαν βασιλικὴν δούλοισιν, καὶ πᾶν τὸν ῥωμαίων στρατὸν σὺν τῷ στρατηγῷ, ἐνόμενον αὐτῷ (καὶ βέλῃ). καὶ πρὸς μείζονα τιμῆς, μετανοῦν ἐπίσκοπον μελιτινῆς αὐτῷ συγγενῆ, ἀνδρα φρονήρον καὶ ἀγχιγενῆ, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ἐστὶ μαλιστα κινώτατον, καὶ πρὸς τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἐξεργαστικώτατον. πέμπει ἡ καὶ χροῆσιον, ὅς ἐν ἀπασιν ἐπέσπειρε τὸν χροῆσιον, ὁμιλῶν, δωροδοκῶν, καὶ καὶ τῶν πραγμάτων ἐσηγμένῳ.

CAP. XIX.

Quomodo Chosroes Romanorum auxilio regnum suum recuperavit.

PRORRO Chosroes cum Hierapolis pervenisset, quæ metropolis est provinciæ Euphratensis, exinde retrogressus est, cum id Mauritio quoque placuisset, qui utilitati supplicis plus tribuit, quā propriæ gloriæ. Ingentem etiam vim pecuniæ ad eum misit, quod nunquam antea factum fuisse memoratur. Cumque exercitum Persarum conscripssisset, & donativum ex ærario suis tribuisset, Chosroem cum gemino exercitu, Romanorum scilicet ac Persarum, extra fines Imperii Romani deduxit: Martyropoli prius ipsi tradita cum Sitra, quem quidem Martyropolitani lapidibus obrutum cruci suffixerunt. Sed & oppidum Daras Romanis traditum est, Persis inde egressis. Post hæc cum Varamus unico prælio à Romanis solis devictus, solus cum ingenti ignominia fugam arripuisset, Chosroes in regiam suam reductus est.

Κεφ. ιθ'.

ὅτι πάλιν πρὸς ἀρχὴν πρὸς τὸν χροῆσιον ἐλάττω, ῥωμαίων αὐτῷ συμμαχῶν.

Γ Παραγγέλλει ἡ μέχρι τῆς ἱεραπολῆς τῶν ὁμοζυγῶν, ἢ τῆς ευφραθισίας πρὸς ἀπὸ τῆς, αὐτῶν ἐπανήκει, τῶν καὶ μαυριανῶν σωεωρακῶν, καὶ τὸ πλεον δούλοισιν τῆς οἰκίας δόξης τῶν σωεωρακῶν τῶν ἐκείνη δέχεται καὶ χροῆσιον μεγάλοις, ἔχοντες δὲν πᾶσι καὶ πέρσας στρατολογησῶν, καὶ τὰς ἐπιδόσεις ἀπᾶσας οἰκοδομῶν ποταμῶν ἐπιπέμπει τὸν χροῆσιον μετ' ἐκείνου στρατῶν, ῥωμαίων τε καὶ πέρσων καὶ τῶν ὑπεροβίων, μαρτυροπόλεως καὶ σίτρα πρὸς τὸν δούλοισιν αὐτῶν, ὅς καὶ πρὸς τῶν μαρτυροπολιτῶν καλαθουδῶν εἰς ἀνεσκολοπίων. παρὰ δόθη δὲ καὶ τὸ δάρα, ὑπεξελθόντων πέρσων. καὶ διὰ μίαν συμπλοκὴν ἐσπείρει ἡ βασιλεὺς πρὸς ῥωμαίων μόνων, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον πεφύλαγμένον, ἐστὶ τὰ ἴδια καὶ ἡ βασιλεὺς ὁ χροῆσιον.

Κεφ. κ΄.

ὅτι κατ' ἐκεῖνο καιρὸν ἡ ἀγία μητὴρ ἡ γολανδύχη.

Τότε καὶ γολανδύχη μάρτυς ζωσα παρ' ἡμῶν ἡ δὲ διὰ πολλῶν μὲν πόνων τὸ μαρτύριον διενέγκασα, τῶν μάγων πῆσῶν αὐτὴν αἰκίζομένων, μεγάλων δὲ τερασιῶν ἐργάτης γηρομένη. ἧς τὸν βίον ἀνεγράψε σέφαρος ὁ πρεσβύτερος ἐπίσκοπος ἱεραπόλεως.

Κεφ. κα΄.

Πεὶ δὲ ἐπιψέχοις ἀναθημάτων τῆς ἀγίας μάρτυρος σεργίου.

Ὁ δὲ χοσρόης ἐγκρατὴς τῶν οὐκείων βασιλείων γηρομένη, πῆμπερ γρηγορίῳ σωρον, χευσῶ πολλὰ καὶ λίθους τιμίους δέησκειν, πρὸς τιμὴν δὲ ἀθλοφόρου μάρτυρος σεργίου. ὃν αἰεθῆκε μὴν θεοδώρα ἰστανιανὴ γαμήτη, ἐλήισατο δὲ χοσρόης σὺν ἡ τοῖς ἀλλοῖς κειμηλίαις, ὡς ἦδη μοι ἀφήγη). πῆμπερ δὲ ἕτερον σωρον χευσῶν, καὶ ἐπέγραψεν ὁ χοσρόης τῶν σωρῶν ἐλλήνων γράμμασι τὰδε. Τῆτον τὸν σωρον ἐγὼ χοσρόης βασιλεὺς βασιλείων, ἦς ὀμίσθη, ὅτε οὐκ διαβολικῆς ἐνεργείας καὶ κακουργίας τῆς δυσχεστάτης βαράμης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καβαλλαρίων, εἰς ῥωμαίαν ἀπήλθομεν, ἕδρα τὸ ἐργαστὸν τὸν δυσυχνὸν ζαδεσπράμ μὲν στρατὸς εἰς τὴν νίσβην ἐπὶ τὸ ὑποσύρειν σὺν καβαλλαρίαις τῶν μέρεσιν τῆς νίσβης εἰς τὸ ἀνιάραι καὶ καταρράξαι, ἐπέμψαμεν δὲ ἡμεῖς καβαλλαρίαις μὲν ἀρχοῦν εἰς τὸ χαρχάσ, καὶ διὰ τὴν τύχην τῆς ἀγίας σεργίου τῆς πάνσεπτης καὶ ὀνομαστῆς, ἐπειδὴ ἠέσαμεν δόξῃρα εἶναι αὐτὸν τῶν αἰτήσεων, ἐν τῶν πρώτων ἐπὶ τῆ βασιλείας ἡμῶν, μὴν ἰανναρίῳ ἐδδόμεν, ἠησάμεθα ὡς εἰάν οἱ καβαλλαριοὶ φάξωσι τὸν ζαδεσπράμ, ἢ χειρῶσωνται, σωρον χευσῶν διαλίθου εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν πῆμπερ διὰ τὸ πάνσεπτον αὐτῶν ὄνομα. καὶ τῆ ἐνάτη τῆς φεβρουαρίου μηνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ζαδεσπράμ ἠνεγκαν ἐπὶ ἡμῶν. ἐπιτυχόντες ἐν τῆς δεήσεως ἡμῶν, διὰ τὸ ἕκαστον ἀναμφίβολον εἶναι, εἰς τὸ πάνσεπτον αὐτῶν ὄνομα τῆτον τὸν σωρον τὸν παρ' ἡμῶν γηρομένον, μὲν τῆ πῆμπερ τῆς σωρῆς ὡς ἰστανιανῆ βασιλείας

A

CAP. XX.

De sancta Matre Golanduch, qua illis temporibus vixit.

ISDEM temporibus Golanduch, martyr vivens ac spirans, apud nos mansit. Quæ à Persarum Magis graviter excruciatâ, diurnum & laboriosum martyrium pertulit, multaque miracula perpetravit. Porro ejus vitam scripsit Stephanus antiquior, Episcopus Hierapolitanus.

CAP. XXI.

De Donatis quæ Chosroes misit ad sanctum Martyrem Sergium.

CÆTERUM Chosroes cum regnum suum recuperasset, crucem autò multo & pretiosis lapidibus exornatam, in honorem invictissimi Martyris Sergii ad Gregorium misit: quam Theodora quidem uxor Justiniani eidem Martyri dedicaverat: Chosroes verò unâ cum aliis Thefauris diripuerat, sicut à me superius commemoratum est. Aliam præterea crucem auream idem Chosroes misit, cui litteris Græcis hæc inscripsit. Ego Chosroes rex regum, filius Hormisdæ, quo tempore per diabolicam operationem & malitiam infelicissimi Varami & equitum qui unâ cum illo erant, ad Romanorum ditionem me contuli: & quoniam infelicissimus Zadespram cum exercitu Nisibim advenerat, sollicitaturus equites Nisibenos, ut à nobis deficerent nosq; oppugnarent, nos quoq; equites misimus ad oppidum Charchas unâ cum duce. Et quoniam audieramus venerabilem ac celeberrimum S. Sergium cuncta largiri quæ ab ipso postularentur: anno primo regni nostri, die septimo mensis Januarii, pergenium ejusdem Sancti postulavimus, pollicentes, si equites nostri Zadespram occidissent, aut certe vivum cepissent, nos crucem auream lapillis distinctam ad ejus ædem missuros esse, ob venerandum ejus nomen. Nonò autem die mensis Februarii equites nostri caput ejusdem Zadespram ad nos attulerunt. Voti igitur nostri compotes facti, quo res manifesta omnibus fiat, nec ullus dubitandi locus relinquatur, in venerandissimo ejus nomine crucem hanc à nobis factam, unâ cum ea quæ olim ab Imperatore Romano-

Mmm ij

rum Justiniano ad ejusdem Sergii eodem missa est: postea verò bello inter duas republicas exorto, à Chosroë Cabadis filio, patre nostro huc allata, & in thesauris nostris reperta est, misimus in eadem venerandissimi sancti Sergii. Has cruces Gregorius non sine consensu Imperatoris Mauritii cum accepisset, cum ingenti pompa in Ecclesia sancti Martyris dedicavit. Nec multo post idem Chosroës alia quoq; dona ad eandem Ecclesiam misit, & in aureo disco hæc Græco sermone iussit inscribi. Ego Chosroës rex regum, filius Hormida:

B Πη δίσκος ἐν χρυσῷ πεποιημένος, ἑλλησθὶ φανήταῦτα. ἐγὼ χοςρόης βασιλεὺς βασιλέων υἱὸς ὀρμισίδου, τὰ ἐν τῷ δεξιῷ δίσκῳ γεγραμμένα, ὅσα εἰς θεῖαν ἀνδρώπην, εἰδὲ ἵνα ἐν τῷ λόγῳ μετὰ μέγας ἔπανσέπησιν ὀνομασθῶ γινώσκῃ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς γεγραμμένων, καὶ διὰ τὰς πολλὰς χάριτας ἐνεργείας ἀσέχου ὡσάσθα. εὐτυχία γὰρ μοι ἐστὶν ἵνα θεμόν ὀνομασθῶ μὲν ἐν τῷ βεραμαῖς, ἠτσοῦμαι ὡσαύτως ἀγίε, ἐλθεῖν εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν σιρὴν. καὶ ἐπειδὴ ἡ σιρὴν χειρὶ ἐστὶν καὶ γὰρ ἑλλῶ, ὁ ἡμέτερος νόμος ἀδειαν ἡμῖν εἰ παρέχῃ χειρὶ ἀνὴρ ἔχον γαμῶν. διὰ ἐν τὴν ἐμὴν ὡσὲν σε εὐγνωμοσύνην, εἰς τὰύτην τὸν νόμον παρεῖδον, καὶ τὰύτην ἐν γυναιξὶν ἡμέραν ἕξ ἡμέρας ἐν γυναιξὶν ἔχον καὶ ἔχω. καὶ ὡς συνῆδον καὶ δεσπότης σῆς ἀγαθότης, ἀγίε, ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν αὐτὴν. καὶ ἠτσοῦμαι ἐν συνειδήσει μου, ἵνα ἐν γαστρὶ συλλαβῆ σιρὴν τὸν σαυροῦν τὸν φορμῆρον παρ' αὐτῆς πέμψω τῷ πανσέπησιν ὀνομασθῶ. καὶ τέττα ἕνεκα καὶ γὰρ ἐσὶν τὸν σκοπὸν τῶν ἔχουμῶν, ἵνα εἰς μνημόσυτον τῶν ὀνομασθῶσθα, ἀγίε, τέττον τὸν σαυροῦν κρατῶμῶν. καὶ σιρὴν δωμῶν ἀνὴρ αὐτῆς τὴν τιμὴν αὐτῆς μὴ συνῆδουσαν πᾶσι τοῖς τῶν τετρακχιλίων τετρακχιλίων σαλήρων μιλιαρσίων, ὡσαύτως ἑλλῶσθα. καὶ ἕξ ἕτην τοιαύτην ἐσὶν τῶν ἔχον αἰτησῶν, ἐταῦτα διελογισάμην, εἰς εἰσφάσασθαι τὸ ῥόσον χόσρον, δεκά ἡμέρας πλέον εἰς ἡλθον. καὶ σὺ ἀγίε, εἰ δὴ τὸ εἶναι με ἀξιον, ἀλλὰ διὰ τὴν σὴν ἀγαθότητα, ἐφανῆ μοι ἐν ὀρεμάσι τῆν κλῆρος, ἐς τῆς ἐπιπέας μοι ἐσὶν σιρὴν ἐν γαστρὶ ἐξῆ' καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ ὀρεμάτι τιτῆτον ἀναπεκείθην σοι λέγων καλῶς καὶ διὰ τὸ εἶναι σε δόθηρε τῆς αἰτήσεων, ἐν τῆς

ρωμαίων εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ τῶν καιρῶν τῶν ἀξίας τῆς δύο πολιτείων ἐνεχθῆναι. ὡσαύτως ὡσάσθα χοςρόης βασιλέως βασιλέων υἱὸς ὀρμισίδου, τὰ ἐν τῷ δεξιῷ δίσκῳ γεγραμμένα, ὅσα εἰς θεῖαν ἀνδρώπην, εἰδὲ ἵνα ἐν τῷ λόγῳ μετὰ μέγας ἔπανσέπησιν ὀνομασθῶ γινώσκῃ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς γεγραμμένων, καὶ διὰ τὰς πολλὰς χάριτας ἐνεργείας ἀσέχου ὡσάσθα. εὐτυχία γὰρ μοι ἐστὶν ἵνα θεμόν ὀνομασθῶ μὲν ἐν τῷ βεραμαῖς, ἠτσοῦμαι ὡσαύτως ἀγίε, ἐλθεῖν εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν σιρὴν. καὶ ἐπειδὴ ἡ σιρὴν χειρὶ ἐστὶν καὶ γὰρ ἑλλῶ, ὁ ἡμέτερος νόμος ἀδειαν ἡμῖν εἰ παρέχῃ χειρὶ ἀνὴρ ἔχον γαμῶν. διὰ ἐν τὴν ἐμὴν ὡσὲν σε εὐγνωμοσύνην, εἰς τὰύτην τὸν νόμον παρεῖδον, καὶ τὰύτην ἐν γυναιξὶν ἡμέραν ἕξ ἡμέρας ἐν γυναιξὶν ἔχον καὶ ἔχω. καὶ ὡς συνῆδον καὶ δεσπότης σῆς ἀγαθότης, ἀγίε, ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν αὐτὴν. καὶ ἠτσοῦμαι ἐν συνειδήσει μου, ἵνα ἐν γαστρὶ συλλαβῆ σιρὴν τὸν σαυροῦν τὸν φορμῆρον παρ' αὐτῆς πέμψω τῷ πανσέπησιν ὀνομασθῶ. καὶ τέττα ἕνεκα καὶ γὰρ ἐσὶν τὸν σκοπὸν τῶν ἔχουμῶν, ἵνα εἰς μνημόσυτον τῶν ὀνομασθῶσθα, ἀγίε, τέττον τὸν σαυροῦν κρατῶμῶν. καὶ σιρὴν δωμῶν ἀνὴρ αὐτῆς τὴν τιμὴν αὐτῆς μὴ συνῆδουσαν πᾶσι τοῖς τῶν τετρακχιλίων τετρακχιλίων σαλήρων μιλιαρσίων, ὡσαύτως ἑλλῶσθα. καὶ ἕξ ἕτην τοιαύτην ἐσὶν τῶν ἔχον αἰτησῶν, ἐταῦτα διελογισάμην, εἰς εἰσφάσασθαι τὸ ῥόσον χόσρον, δεκά ἡμέρας πλέον εἰς ἡλθον. καὶ σὺ ἀγίε, εἰ δὴ τὸ εἶναι με ἀξιον, ἀλλὰ διὰ τὴν σὴν ἀγαθότητα, ἐφανῆ μοι ἐν ὀρεμάσι τῆν κλῆρος, ἐς τῆς ἐπιπέας μοι ἐσὶν σιρὴν ἐν γαστρὶ ἐξῆ' καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ ὀρεμάτι τιτῆτον ἀναπεκείθην σοι λέγων καλῶς καὶ διὰ τὸ εἶναι σε δόθηρε τῆς αἰτήσεων, ἐν τῆς

ἡ μίσης ὁ κείνης ἢ σιρὴ τὸ εἰδισμύρον ταῖς γυ-
 ναῖξιν ὅσα εἶδεν. ἐγὼ δὲ διδάσας εἰς τὸτο, εἰ μὴ
 τοῖς λόγοις σε ὀπίσσευσα, καὶ ὅτι ἀγία καὶ δο-
 τήτων αἰτήσεων, μετὰ ταῦτα τὰ γυναικεία
 μὴ ὑπομείναι. ἐπιτέτε ἔγνω τὴν δυνάμιν ἔ-
 ὄραμα καὶ τὴν τῶν ᾠδῶν σε ῥηθέντων ἀλή-
 θειαν. παρ' αὐτὰ ἐπέπεμψα τὸν αὐτὸν σαυ-
 ρόν, ὅτι τὴν τέτη πμὴν ἐν τῷ πανσέπῳ σε οἴ-
 λῳ, κελεύσας ἐν τῷ τέτη πμῆς δίσκον ἓνα καὶ
 πῶθιον ἐν γυρέαξ, εἰς λόγον τῶν θεῶν μυστη-
 ρίων. ἀλλὰ μὴ καὶ σαυρὸν γυρέαξ, καὶ πηχθῆ-
 ναι ὀφείλοντα ἐπὶ τῆς πμῆς τεραπέτης, καὶ θυ-
 ματήριον, τὰ πάντα χρυσά. καὶ ἀμφὶ θυρῶν B
 ἑνικὸν κεκοσμημένον χρυσοῦ, καὶ τὰ δπμύρον-
 τα τῆς πμῆς μιλιαρῆσια. εἶναι τὰ ἀγία σε οἴ-
 κῳ, ἵνα διὰ τὴν τύχης σε ἀγία εἰς πάντα, ἐξαι-
 ρέτως ἢ εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ἔλθῃς εἰς τὴν βο-
 ῆθάν με, καὶ σιρῆς, ὅτι ὁ δὲ τῆς πρεσβείας
 γέγονεν ἡμῖν τὰ ἐλέει τῆς ἀγαθότητος καὶ
 τῶν θελήματι με καὶ σιρῆς εἰς τέλος παρελήθη
 ἵνα καὶ γὰρ ὅτι σιρῆ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς
 τὴν σὴν δυνάμιν ἐλπίσωμεν καὶ εἰς σε ἐπιπεύ-
 ωμεν. ταῦτα τὰ παρὰ χροσρέ ἀναθήματα
 λεγῆ, ἔδεν τὴν βαλαὰμ παρεθήσασα ἀπάδον C
 τα, τὰ Φιλανθρώπῳ θεῷ σοφῶς οἰκονομή-
 σαν καὶ ἐλλήνων γλώσσας ὡς ἡγία φθέρξασ-
 θαι ῥήματα.

A Sira non sensit muliebria. Ego verò
 de hac re fortasse, dubitarem, nisi ver-
 bis tuis credidissem, quoniam vir fan-
 ctus es, & donas quæ petuntur, Siram
 deinceps non esse lensuram muliebria.
 Ex eo igitur virtutem visionis, & veri-
 tatem eorum quæ abs te prædicta sunt,
 deprehendi. Quamobrem illicò cru-
 cem ipsam & ejus pretium ad veneran-
 dam ædem tuam transmisi, jubens ut ex
 ejus pretio discus unus & poculum u-
 num fiat ad usum factorum mysterio-
 rum: Crux item quæ in sacro altari de-
 figatur & thuribulum: cuncta ex auro.
 Velum præterea Hunnicum auro ex-
 ornatum. Qui verò ex supradicto pre-
 tio reliqui, fuerint miliarentes, eos ad
 sacram ædem tuam volumus pertinere,
 ut per genium tuum, vir sancte, cunctis
 in rebus, sed præcipue in hac petitione
 mihi & Siraæ auxilium feras, & quod in-
 tercessione tua nobis contigit, id miseri-
 cordiâ benignitatis tuæ, ex utriusque
 nostrum sententia ad perfectionem
 perveniat. Quò scilicet ego & Sira,
 cunctique mortales, in potentia tua
 spem ac fiduciam collocemus atque in-
 te credamus. Hæc sunt quæ in dona-
 riis à Chosroë transmissis contineban-
 tur, à Balaami prædictione nihil discre-
 pantia. Benigno scilicet Deo itares
 cum summa prudentia dispensante, ut
 gentilium linguæ salutaria interdum
 proferant verba.

Κεφ. κβ΄.

Περί νααμάνος ἡ σαρακενῶ.

Τότε καὶ νααμάνος τῶν ἐχθρῶν σκωπητῶν
 φύλαξ καὶ ἐξάγης καὶ παμμίας
 ἔλλη, ὡς καὶ ἀνθρώπος ἀυτοχρεὶς ὡς ἀγαθὸν
 τοῖς αὐτοῖς δαίμονις, τῶν ἀγίων παρεσῆλθε
 βαπτίσματι, τὴν ὄντως ὑλὴν χρυσῆν ἀφροδί-
 τῶν πυριτήξας, καὶ πτωχοῖς διαδῶς, καὶ πάντας
 τὰς ἀμφὶ αὐτὸν τῶν θεῶν παρεσαγαγών. ὁ δὲ γέ-
 γρηγόριος νόμασι τῆς βασιλείας μετὰ τὸ δῆ-
 ναι τὰς χροσρέ σαυρῆς, τὰς πανεξήμας τῶν
 λεγομένων λιμητῶν ᾤκιστων, ἐνοῖς μάλισα
 τὰ σευῆς δόγματα, καὶ πολλα φερέγια, καὶ
 κίμας, μονασῆγία τε καὶ φυλάς ὀλοκλήρας
 τῆς ἐκκλησίας παρεσῆγαγε τὰ θεῶ.

CAP. XXII.

De Naamane Saraceno.

PER idem tempus, Naamanes quo-
 que Saracenorum hostium Philar-
 chus, sceleratus atque abominandus
 gentilis, adeo ut homines sua ipsius
 manu diis suis immolaret, ad sacrum
 Baptismum accessit, & verè auream
 Venerem, quippe quæ nihil aliud esset
 quam auri massa, igne liquefactam pau-
 peribus distribuit, & cunctos qui cum
 ipso erant, ad Dei cultum traduxit. At
 Gregorius, postquam donaria à Chos-
 roe missa dedicasset, Imperatoris per-
 missu solitudinem limitum peragrans,
 ubi Severi dogmata vigeant, iis in lo-
 cis Ecclesiastica dogmata prædicavit:
 multa que castella & vicos atque inte-
 gras tribus, & monasteria, ad Ecclesi-
 am Dei adduxit.

Deobitu sancti Symeonis Stylitæ junioris.

EODEM tempore cum Gregorius sanctum Symeonem lethali morbo ægrotare, me indicante didicisset, ad eum confestim excurrit, ut postremæ salutationis officium ei exhiberet. Verum id quod cupiebat, consequi non potuit. Porro hic Symeon cunctos sui temporis mortales virtute longe superavit. Quippe à teneris unguiculis asperum vivendi genus in columna excoluerat: adeo ut dentes in columnæ statione ipsi mutaverint. Columnam autem conscendit huiusmodi ex causa. Cum esset admodum tenera adhuc ætate, ludens & saltans per montis iuga oberrabat. Cumque in Pardum incidisset, zonam collo ejus iniecit, & belluam innatæ feritatis oblitam, quasi loro trahens, ad monasterium suum deduxit. Quod contemplatus magister ejus, qui in columna vitam agebat, puerum interrogavit, quidnam hoc esset: ille fœlem esse respondit, quem vulgo cattam nominant. Atque ex hoc factò conjecturam capiens qualis quantusque Symeon in virtutis studio futurus esset, in columnam eum admisit. Quam in columnam, & in altera quæ est in summo montis vertice, octo ac sexaginta exegit annos: omni gratiæ genere donatus. Quippe qui & dæmones abigeret, & morbos ac languores omnes sanaret, & futura perinde ac præsentia prævideret. Gregorio certe prædixit, eum mortem quidem ipsius visurum non esse: quæ verò post mortem futura essent, ignoraturum. Cumque ego amissis liberis meis in varias cogitationes deduceret, & apud me quærerem quid causa esset, cur Gentilibus quibus multi sunt liberi, idem non evenerat: Quamvis nemini prorsus cogitationem hanc aperuissem, ille tamen cogitationes animi mei introspicens, scripsit ad me ut ab his cogitationibus abstinerem, quippe quæ haudquaquam placerent Deo. Idem cum uxori cujusdam ex meis amanuensibus post partum lac obstructum esset, & Infans in summo discrimine verfaretur, contacta viri dextra, præcepit ut eam conjugis suæ mammillis imponeret. Quo factò, statim lac quasi ex quodam fonte profiliit, adeo ut totam mulieris vestem madefaceret. Sed & puerum quendam nocte intempesta à

Κεφ. κγ.

Περὶ τῶν τριῶν ἁγίων συμωνῶν ἑπιτομὴ.

EN τῷ τῷ ὁ συμωνῶν τὸ ἐν οἰκίᾳ τῶν ἁγίων θάνατον νοσήσαντος, ἐμὲ τὰ ἀσθενήματα μιλῶσαντος, ἐπιτελεῖν ἡγήσασθαι τὸν τὰ τελευτήσια καταπαράσπονδον ἔτυχεν. ὡς δὲ γε ὁ συμωνῶν πάντων τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων τῶν δρετῶν ὄρατος τῶν ἀπαλῶν τῶν ὀνύχων, τὸν ἐπὶ κεφαλῇ διαθλάδων βίον ὡς κητὸς ὁδὸν ἀσπιδὸς διήλλαξεν ἐν τῇ σάσφιδι κίοντος. ἀντιπροσέειπεν τὸν κίονα, ὅτι αἰτίας τοιαύτης ἐπιπέσειν κομιδῇ τῶν ἡλικίων ἄγων, κητὸς τε καὶ ἀλλόμενος ἀνά τὰς κολωνίας τῶν ἁγίων ἀσθενῶν καὶ ἀσθενῶν παρὰ τὸν θάνατον τῶν ζώντων κατὰ ἀνύχνα βάλῃς, καὶ ἐπιβῆναι ἤγε, τῆς φύσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνά τὸ οἰκίον ἡγάγετε φρονησῆσαι, ἐπιβραχῶς ὁ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἁγίων ἑσῶς, ἐπὶ τῶν ἁγίων τὴν ἀντιπροσέειπεν, ὅτι φησὶ ἀλλοτριῶν εἶναι, ὡς κατὰ τὴν συνήθειαν λέγει. ὁ δὲ τῶν τεκμηριῶν πηλὸν εἶσαι τῶν δρετῶν, ἐπὶ τῶν κίων ἁγίων ἐν τῷ τῷ τῶν κίων, καὶ ἐν ἐτέρῳ ἑσῶς ἀντιπροσέειπεν τῶν ὄρατος ἀκρωρείας, ὁκτὼ καὶ ἑξήκοντα διετέλεθ' ἡρόντος, πάσης χάριτος κητὸς μὲν κατὰ τὴν δαμῶν ἑσῶς, ἀκίμενος τε πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαι μαλακίαν, ἀσθενῶν τε ὡς παρά τὰ μύλωντα. ὅς καὶ ἡγήσασθαι ἀσθενῶν, ἀντιπροσέειπεν τὸν μὲν μὴ ὄρατον τὸν αὐτὸν θάνατον, τὰ ὁ μετ' αὐτὸν ἀγνοῶν. καὶ μὲν ὁ λογισμὸς ἀντιπροσέειπεν ἐπὶ τέκνων ἀποβολῇ, καὶ διαπορευόμενος τὴν δὴ ποτε ἑλληνιστῶν πολυτέκνους ἐγένοντο ταῦτα, καὶ ἀπὸς μηδὲνα τοῦ ἀσθενῶν ἀσθενῶντος, γεγραφήκεν ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ὁκτὼ δρετῶν τῶν ἁγίων. καὶ γυναικὸς ὁ πρὸς τῶν ἁσθενῶντων μοι, ἐπὶ τῶν γάλα τεκμήση κεκώλυτο, καὶ κατὰ τῶν ἁσθενῶντων τὸ βρέφος ἐκινδυνώθειν, ἐπιβραχῶς τῶν χεῖρας τῆς δεξιᾶς τῶν ἁγίων, ἐπέσειπε ταῦτα τῶν ἁγίων τῆς ἁγίας τῆς γυναικὸς ἐπιβραχῶς ὅτι ἐπιβραχῶς ἐπέσειπε, ἀπὸς ὡς ἐκ τῶν πηγῶν ἦλατο τὸ γάλα, ὡς καὶ τὴν ἐσθῆτα τῆς γυναικὸς ἐμπλήσσει. καὶ παρὰ τῶν ἁγίων

ἤρως ὁδοιπόρων Ἐπιλελησμένους πόρρω τῶν
 κικτῶν, λέων τοῖς νώτοις Ἐπιβιάσας, ὡς τὸ
 μανθρεῖον ἤγαγε, καὶ συμεῶνα πρὸς ἄξαν-
 τῶν περὶ ἐλθόντες οἱ διακονέμενοι, τὸ παιδίον
 ἤγαγον ἐπὶ τῆς λέοντος Φρερέμερον. πολλὰ
 ἤετρα, καὶ μνήμης κρείττονα πέπραχεν, ἀ καὶ
 γλώσσης κεκομψομένης, ἔχρηνε, καὶ πρᾶξι-
 μαλείας ἰδίας δέει, ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδύ-
 μενα γλώσσαις. ἐκ πάσης γὰρ σχεδὸν γῆς, ἔ-
 μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ ἔ βαρβάρων, παρ' ἀν-
 θρωπότητων, καὶ τῶν αἰτεμένων ἐτύχανον, ὡς ἀν-
 τισταθῆς βρωτῆ καὶ ποτῆ, κλάδι πιπῆς ἐτύ-
 χανον ἐκ θάμνε τῶ ὄρι Φυομένης.

comitibus itineris per oblivionem re-
 lictum in via, leo humeris suis imposi-
 tum ad Simeonis monasterium vexit.
 Ministri deinde Simeonis egressi, pue-
 rum qui à leone custodiebatur intro-
 duxerunt. Multa quoque alia memo-
 riam omnem superantia idem vir ges-
 sit, quæ & linguam disertam, & otium,
 & peculiare opus desiderant. Quæ
 quidem omnium pæne mortalium ser-
 mone celebrantur. Omnium enim
 nationum homines, non Romani so-
 lum, verum etiam barbari, ad eum ven-
 titabant. & quæcunque postulaverant,
 impetrabant. Pro cibo autem ac po-
 tu ei fuere rami cujusdam fruticis, qui
 in eo monte nascitur.

Κεφ. κδ.

CAP. XXIV.

πει τῆς τελιότης γρηγορίῳ ἐπισκόπῳ Διυπίλειος, καὶ
 Σπυριανῶν ἀναστασίῳ.
 Ἐπιλεβιά ἡ αὐτῆς ἔ πολλὸ καὶ γρη-
 γορίῳ, ποδαγεμῶ μιν ἀλγες παθη-
 μαί, ὡς μάλισα παρὼν αὐτῶν, Φαρμα-
 κοποίησας ἢ ἐκ τῆς καλεμένης ἐρμολογί-
 ας, πρὸς τῶ τῶν ἀσκησιαδῶν δεδο-
 μένης. τελεβιά ἡ, γρηγορίῳ μιν τῶν πρῶ-
 τῶν Ῥωμαίων Ἐπισκοπῆσι, ὅς μετὰ πε-
 λάχον γέγονε. τῶν ἡ νεώτερον, ἰωάννης καὶ
 τῶν ἀλεξάνδρου διολογῆ τῶν λελεγμένων
 μοι, ἀναστασίῳ τε τῶν θεοπολιτῶν τῶ οἰ-
 κίῳ Δοδοθέῳ, θρόνῳ μὲν πρὸς καὶ ἰκο-
 σι χροῖες ἱεροσολύμων τε ἰωάννης ἔ μετὰ
 βραχὺ τελευτήσασιν, ἔπω τις τῶν ἀν-
 τισταθῆς ὄνε χροῖες ἡ ἐπὶ τὰ μοι τὰ τῆς
 ἰσορίας πεπαύω, μαυρικῆς πρῶτος δω-
 δεκάτῳ ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βασιλείαν διακυ-
 βερῶν τῶν ἐξῆς τοῖς βελομένοις ἐκλέγην
 τε καὶ γεῖφην καταλιπαρομένον. εἰ δέ τι
 παρῶπ ἡ ὁκ ἀκριβῶς ἀνείληπ, μηδεὶς
 καὶς γεφῆτω μέμψεις, ἐνοῶν ὡς πε-
 πανμένη ἰσορίαν συνελέξαμεν, τὴν τῶν
 ἀνθρώπων ὠφέλιαν πραγματευόμενοι,
 οἷος καὶ τῶν τηλικῶτων ποίων ἠνεχόμεθα. πε-
 πῶπ ἡ ἡμῶν καὶ ἑτερον τῶν ἀναφορῆς,
 ὁπισθίας, ψηφίσματα, λόγους τε καὶ δια-
 λέξεις, καὶ ἑτερα ἀπῆ εἶχον. τῶν ἐμπε-
 ρεχομένων ἀναφορῶν, ὡς ἐπίπαν ἐκ πρῶ-
 τῶν γρηγορίῳ ἔ θεοπόλεως συντεθῆμέ-
 νων καὶ ἄν καὶ δύο τετυχῆκαμεν ἀξιοματῶν.

De obitu Gregorii Antiochenfis Episcopi, &
 restitutione Anastasii.
 Nec multo post Gregorius poda-
 gra morbo quo maxime vexaba-
 tur, correptus, abiit è vita, cum medi-
 camentum ex Hermodactylo confe-
 ctum, ipsi à medico porrectum ebibif-
 set. Mortuus autem est eo tempore,
 quo senioris quidem Romæ Gregorius
 successor Pelagii, junioris autem Ro-
 mæ Joannes Episcopatum gerebant:
 Alexandrinæ Ecclesiæ Eulogius, ut jam
 dixi, Antiochenæ verò præsidebat A-
 nastasius, post tres ac viginti demum
 annos in sedem suam restitutus. Hie-
 rosolymitanæ autem Ecclesiæ Joannes
 Pontificatum administrabat. Quo non
 multo post mortuo, nemo etiamnum
 Ecclesiæ illius gubernationem sulce-
 pit. Atque hæc historiæ nostræ finis
 esto, anno scilicet duodecimo princi-
 patus Mauriti Tiberii. Reliqua verò
 quæ sequuntur, studiosis qui voluerint
 narranda ac scribenda relinquimus.
 Quod si quid à nobis omissum, vel mi-
 nus accuratè expositum est, nemo id
 nobis vitio vertat: illud secum cogitans,
 nos historiæ dispersam in unū corpus
 collegisse, ut hominum utilitati confu-
 leremus, quorum gratiâ tot ac tantos
 labores suscepimus. Aliud præterea vo-
 lumen à nobis compositum est, quo E-
 pistolæ, relationes, decreta, orationes
 ac disputationes, & alia quædam conti-
 nentur. Et suprædictæ quidem relatio-
 nes quæ in eo volumine habentur, ple-
 ræque Gregorii Antiochenfis Episcopi
 nomine conscriptæ sunt, quarum etiam
 gratiâ duas dignitates consecuti sumus:

A Tiberio quidem Constantino Qua-
sturae honorem adepti: A Mauritio au-
tem Tiberio codicillos praefecturae na-
eti, ob ea quae composueramus tunc
cum extincto Imperii probro, Theodo-
sium in lucem edidit, qui tum ipsi, tum
Reipublicae, summae felicitatis exordi-
um praebuit.

Ἀπέρει μὲν Κωνσταντῖνον, τῆ τὴ κοιναῖς ἐπι-
ρίλαιοντῶ, μαυρικίῃ δὲ πέρει, δελφικῶ-
πάρχων σείλαντῶ, ἐφ' ἧ σὺν δέκα μαυρικῶ-
τὰ ἀνείδητῆς βασιλείας λύσας, Θεοδοσί-
ἔσφῶς πρὸς γαγε, προοίμιον ἀποδοτε καὶ πρὸς
ληύματι πάσης εὐδαιμονίας ἀσφαλισμένης

*Evagrii Scholastici Epiphaniensis, & ex
praefectis Ecclesiasticae historiae Libri sex.*

Εὐαγελίου σχολαστικῆ ἐπιφανείας καὶ δόξου ἐπι-
χων ἐκκλησιαστικῆς ιστορίας τόμου ἑξ.

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.